
mahi
TUĞBA ATICI COŞAR
PUKKA

Çiçek gibi
kızsın Mahinev, gerçekten
gelip BENİM gölgemde solmaya
neden bu kadar isteklisin?
Senin kalbin
bir BANA mı taştan,
Ali Asaf?
YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!
/pukkayayınları
PUKKA
YAYINLARI
9 786259 520858

mahi

TUĞBA ATICI COŞAR

Ninova

GÜNÜMÜZ

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

GİRİŞ

Ne zaman imkânsızı seversen,
İşte o zaman gerçek seversin.
- Özdemir Asaf

Seni Yazdım - Müslüm Gürses

Mahiner

Yaşadığımız süre boyunca, dünyada geçirdiğimiz zamanı ne kadar uzun sanıyor, hiç bitmeyecek gibi yaşıyoruz. Ve bu yaşadığımız vakit boyunca, insan sadece bir kere âşık olur derler. Bir kere çok sever. Bir kere tükeniriz. Tek bir kere sizi içten dışa yakan bir aşkı yakalarsınız.

Eğer bu tüketen, kavurucu aşkı hayatımızda tutmayı becerirsek, zamanla olgunlaşır, sonunda beklediğimiz huzura kavuşurmuşuz. Bu yüzden tüketen aşklar hep yorar, hep üzermiş. Belki başından beri huzur vermezmiş bu aşk ama sonunda o huzura sevdiğimiz insanla kavuştuğumuzda daha anlamlı gelirmiş her şey.

Bunu başaranlar için sonu huzurlu olan mutlu sonlar vardır elbette.

Ama ben, beni tüketen bir aşka tutulmuş, onunla geçirdiğim her bir dakikanın kıymetini bilmiştim. Bazen huzuru onun kokusunda, teninin sıcaklığında ve nefesinde bulmuştum.

Çoğu zaman yıpranmadım diye yalan söyleyip inkâr edemem ama yine de onun yanında olduğum her bir dakikadan aldığım zevk için tüm çabalarıma değerdi.

Ben hep onu hayatımda tutmayı; bu aşkı, vereceğim son nefese kadar sürdüreceğime inanırdım. Evet, aşkı belki hâlâ benimleydi ama maalesef beklediğim huzura kavuşan âşıklardan değildim ben, olamamıştım...

Elimde tuttuğum kitaba odaklanmak için düşüncelerimden sıyrıldım. Buraya geldiğim günden beri aklım sürekli eski zamanlara kayıp duruyordu. Bunun sebebi tabii ki belli bir kişiydi. Buraya gelirken, yeniden buraya dönerken, başıma gelecekleri göze almıştım. Yine de düşünmekle uygulamak aynı şey değildi.

Odamın camından içeri giren müzik sesini daha fazla görmezden gelmem imkânsızdı. Rahatsız edici boyutta değildi ama ben buradayım dercesine zihnimi meşgul ediyordu ve istesem de görmezden gelemiyordum.

Elimde duran kitapta okuduğum sayfayı işaretledim ve kitabı kapatıp tekli koltuğun yanında duran sehpanın üzerine bıraktım. Kıvırıp oturduğum bacaklarım sanki ihanet eder gibi benden bağımsız hareket edip kıpırdandılar. Bacaklarımı koltuktan aşağı sallandırdım ama kalkıp adım atmak istemiyordum. Yine de bir yanım -güçsüz yanım- adımlarımı hızlandırıp camın önüne ilerlememi istiyordu.

Bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyordum. Hâlâ ona karşı bu şekilde tepki veriyor olmak, kendi kendime ihanet ediyormuş gibi hissettiriyordu. Ama işte, zihnimin kuytu köşelerine sinmiş, saklanan minik bir ses rahatsız edercesine dürtüyordu beni. Ufak ufak yer etmek ister gibi beynimi tırmalayıp kendine rahat bir boşluk açıyordu.

Sonunda daha fazla direnemedim. Yerimden kalktım ve geniş camın önüne doğru ilerledim. İnce perdenin ardından onun evinin bahçesini net olarak görüyordum. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Perdeyi kenarından hafifçe araladım ve o, net bir şekilde karşımda belirdi.

Bahçeye ufak bir masa kurulmuştu. O ve arkadaşları, önlerinde yanan ateşin etrafında oturmuşlardı. Ateşin ışığı ortamı aydınlatmış, onun yüzüne vuruyordu. Dans eder gibi hareket eden ateş, onun yüzüne bakmam için zorluyordu beni. Hava serindi ama hepsi ortamın ısısından memnun gibiydiler.

Kafamı kaldırıp baktım. Oradaydı... Tam karşımda...

Etrafında onunla birlikte üç kişi daha vardı. Kim olduklarını biliyordum. Buraya döndüğüm zaman tanışmıştık. Geldiğimden beri birkaç sefer bu sahneye şahit olmuştum. Bazı geceler o ve birlikte çalıştığı arkadaşları bir araya gelip aynı masayı kuruyorlardı. Çoğu zaman daha kalabalık olurlardı. Mahalleden, benim de tanıdığım birkaç samimi arkadaşımız da katılırdı. Ama bugün sadece dört kişiydiler.

Gözlerim onun hareketlerini yakalarken sadece izledim. Onun, elinde tuttuğu rakı bardağını kaldırıp başını geriye atarak tek seferde içmesini izledim. Boynunun hareket edişinden, neredeyse akıp giden sıvının tadını alabilirmişim gibi hissetmiştim. Yanında oturan arkadaşı hemen bardağını yenilemek için hareket etti. Rakı şişesine uzanıp aldı

ve boşalan bardakları doldurdu. Bir diğeri onun bardağının içine birkaç tane buz attı ve o da ardından üzerine biraz su ekledi.

Aynı anda hepsi bardaklarını kaldırdılar ve ellerindeki ince, uzun rakı bardaklarını selam verir gibi birbirlerine değdirdiler. Hepsi azar azar yudumlayarak içiyorlardı ama o... o hariç...

Yeniden başını geriye itip tek seferde bardağını bitirdi. Arkadaşları gülümseyerek bir şeyler söylediler ama ne dediklerini duyamıyordum. O ise arkadaşlarına gülümseyerek karşılık vermedi. Yüzüne sinen acıyı buradan görebiliyordum. Ve onu bu kadar iyi tanıyor olmak canımı yakıyordu.

Boş bardağını masaya bıraktı ve bu sefer bardağına rakısını, buzunu kendisi koydu. Üzerine ilkinden daha fazla su ekledi. Bu hareketin ne anlama geldiğini biliyordum. Sarhoş olmak üzereydi ve bunu hissettiğinde rakısını sekten, daha sulu bir hale getirip içmeye devam ederdi. Yanında oturan arkadaşları kendi aralarında konuşmaya devam ettiler. Ama *o*, sadece arada sırada başını sallayarak karşılık veriyordu. Önünde duran bardağına gözünü dikmiş, parmaklarını ince bardağın kenarlarında dalgınca dolaştırıyordu.

Sağında duran arkadaşı hafifçe omzuna dokunup bir şeyler söyledi ama sadece başını sağa sola sallamakla yetinerek karşılık verdi.

Müslüm Gürses'in sesi bir kez daha, "Böyle bir aşk görülmemiş dünyada..."* diye kulaklarıma dolunca aniden başı yukarı kalktı. Perdenin kenarından da olsa beni gördüğünü biliyordum. Hareketsiz kaldım. Artık mahallesindeki, onun tarafından korunmaya gereksinim duyan kız değildim ben. Yaptığım şeylerden gocunup kaçacak, geri adım atacak Mahinev değildim.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Aramızda metrelerce mesafe olmasına rağmen bana bakışının yoğunluğu tüylerimi diken diken etti. Savunmacı bir şekilde çenemi dikleştirdim. Ne o çekti bakışlarını benden ne de ben geri adım attım. Gözlerini üzerimden bir saniye bile ayırmadan, önünde duran rakı bardağına uzanıp eline aldı. Başını hafifçe öne doğru eğerek bana selam verdiğinde göğsümün sıkıştığını hissettim. Kalbimin ritmi değişti. Gözlerimi kısıp ona bakmaya devam ettiğimde sanki ne hissettiğimi biliyor gibiydi.

* Müslüm Gürses - Seni Yazdım.

O kısa baş selamından sonra belli belirsiz şekilde elini kaldırdı, kadehini önce bana doğru *senin için,* der gibi uzattı. Bardağını yeniden kaldırıp dudaklarına götürdü ve tek seferde içti. Boş bardağı masanın üzerine bıraktığında bakışları hâlâ tenimi yakıp geçmek ister gibi benim üzerimdeydi.

Bardak yeniden dolduğunda bundan hoşnut olmadığımı belli etmek istercesine yüzümü buruşturdum. Dudaklarının kenarında saniyelik, minik bir gülümseme oluşup hızla kayboldu.

Daha fazla dayanamayıp geri adım atacağım anda evinin bahçeye çıkan kapısı açıldı. Elinde minik bir battaniye tutan Lina, üzerinde uyku tulumuyla ve uykulu gözlerini diğer eliyle ovarak, peşinden minik battaniyeyi sürüyüp babasına doğru ilerledi. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Bakışlarımı ondan çektiğimi ve gülümsediğimi gören Ali Asaf, bir an için şaşırdı ama sonra hemen arkasını dönüp baktığım yere odaklandı.

Kızını gören Ali Asaf, hemen bardağını arkasına saklayıp yan döndü ve ona doğru minik adımlarla ilerleyen kızına baktı. Yüzündeki değişim o kadar hızlı oldu ki istemeden de olsa onu hayranlıkla izledim. Dudakları kıvrıldı, ağzının kenarlarındaki derin gamzeler kendini hemen belli etti. Oturduğu yerde yan dönerek kızının ona ulaşmasını beklerken, arkasında duran rakı bardağını sallayıp arkadaşının almasını işaret etti.

Bardak elinden alınınca kızına iki kolunu birden açtı. Lina da hemen onun kollarının arasına girdi. Lina'nın uzun sarı saçlarını okşarken gözlerini kapatışını izledim. Burnunu kızının boynuna gömdüğünde onu kokladığını anladım. Minik kız, babasının bu hareketiyle uykulu gözlerini kırpıp hafifçe kıkırdadı.

Geri çekildiğinde kızına bir şeyler söylemesini izledim. Lina suratını asıp omuzlarını silkti. Ali Asaf gülmemek için kendini zorladı. Sonra aralarında yeniden konuşmaya başladıklarında Lina artık daha huysuzdu. Onun için endişelenen tarafım aniden telaşlandı.

Acaba bir yeri mi ağrıyordu? Panik beni ele geçirirken küçük ellerini yumruk yapıp gözlerini ovaladı. Ali Asaf onun gözlerinin kenarlarını sildiğinde ağladığını fark ettim. Babasına minik ellerini hareket ettirerek bir şeyler anlattı. Ali Asaf başını olumsuz anlamda sallarken Lina daha fazla ağlamaya başladı.

Telefonumu almak için kısa süreliğine camdan uzaklaştım. Yatağımdan aldığım telefonla yeniden camın önüne gelerek hemen ona mesaj attım.

Mahi: Neden ağlıyor? Hasta mı?

Yazdığım mesaja cevap gelmesini beklerken burada hiçbir şey yapmadan durmak huzursuz hissettiriyordu. Sonunda Ali Asaf elini cebine atıp telefonunu çıkardı ve mesajımı okurken onu izledim. Tek elle bana hemen cevap yazamayacağının farkındaydım. Lina daha da huysuzlandı ve elini kaldırıp benim durduğum yeri işaret etti. Babası bir kez daha başını hayır anlamında salladı ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Lina şimdi içli içli ağlarken daha fazla dayanamadım.

Elimde duran telefonda isminin üzerine gelerek onu aradım. Telefon bir kere çaldı. Eline alıp aradığımı görünce başını bana doğru kaldırdı. Sonra sanki bunu yapmaya mecbur kalmış gibi derin bir nefes alıp cevap verdi.

"Efendim," dediğinde sesini duymuş olmanın verdiği heyecanı görmezden geldim.

"Nesi var? Neden ağlıyor?" dedim bir çırpıda. Ne selam vermeye ihtiyacım vardı ne de başka bir şeye. Huzursuz olduğunu belli eder bir tonda homurdandı. Arkadan gelen Lina'nın hıçkırıklarını duyduğumda içim gitti. Ali Asaf sessiz kaldıkça merakım ve korkum daha fazla artıyordu.

"Cevap verir misin?" dedim sakin olmaya çalışarak. Sesimi daha yumuşak tutmak için çabalamam gerekti. "Nesi var? Neden böyle ağlıyor?"

Sıkıntılı bir nefes alıp verdi.

"Seni istiyor," diyen sesini duyduğum anda camdan uzaklaştım. Üzerime kalın hırkamı giyerken telefonu kulağım ve omzum arasına sıkıştırdım.

"Geliyorum," dedim sadece. Ama o, telefonda buna itiraz etmek ister gibi homurdandı.

"Mahi," diye uyaran sesini duyduğumda bana karşı çıkmasına izin vermedim.

"Benim için sorun değil, geliyorum."

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. Dış kapının önünde botlarımı ayağıma geçirdikten sonra anahtarlarımı da alıp cebime

attım. Merdivenlerden inip bahçe kapısını açtım ve dar sokaktan karşıya geçip hemen onun bahçe kapısından içeri girdim. Beton yolda adımlarımı hızlandırıp onlara doğru ilerlerken Tahir, Korhan ve Gökhan ayağa kalkıp bana selam verdiler. Kısa bir baş selamına eşlik eden gülümsememle onlara karşılık verdim. Aklım Lina'daydı. Yanlarından geçip Ali Asaf ve Lina'ya doğru ilerledim. Beni önce Ali Asaf gördü. Omzunda ağlayan Lina'yı da beni görmesi için yerinde bir tur dönerek yüzünü bana doğru çevirdi.

Lina ıslanan kirpiklerini kırpıştırıp gözlerini açtı, beni gördü ve bakışlarını bana odakladığında öyle güzel gülümsedi ki bu gülümsemeyle kalbim kırıldı. Sanki sesini duyuyormuşum gibi çatırdadı. Bu minik kıza olan hayranlığım ile sevgimin büyüklüğü beni tamamlıyordu sanki. Babasının kollarında hareket edip, onu almamı ister gibi kollarını havada sallayarak bana uzattı.

Onlara yaklaştım. Ali Asaf, kucağıma gelmek isteyen kızını kollarında döndürdü ve bana doğru uzattı. Lina kollarımın arasına girer girmez minik bacaklarını belime, kollarını da boynuma dolayıp başını omzuma yasladı. Soğuktan üşüyen minik burnunu sıcak tenime değdirince gülümsedim.

"Burada minik bir koala varmış diye duydum," dediğimde başını yerinden hiç kaldırmadan kıkırdadı. Elinde duran battaniyesine uzanıp aldım ve hemen üzerine örtüp onu sardım.

Ali Asaf hâlâ bana onaylamaz gözlerle bakıyordu ama umurumda değildi. Buraya yeniden gelme sebebim, canımın yanacağını bile bile her şeyi göze alma sebebim sadece bu minik kızdı ve şu an Ali Asaf'ın ne düşündüğü umurumda değildi.

"Ben onu yatırırım," dedim. İtiraz etmek için ağzını açmaya hazırlandı ama tek kaşımı kaldırıp ona sertçe baktım.

"Buna alışmaması gerek," dediğinde sinirlenme sırası bendeydi. Ama ben bir şey diyemeden Ali Asaf devam etti. "Sana alışması iyi değil."

Geldiğim günden beri aynı şeyleri konuşmaktan bıkmıştım artık. Başımı sağa sola salladım. Beni anlaması için gözlerine baktım.

"Bunu sonra konuşuruz," derken Lina'yı işaret ettim. Onun yanında böyle bir konuşma yapmak istemiyordum. Babasıyla tartışmamıza şahit olmamalıydı. Başını sertçe aşağı eğerek beni onayladı ve ben de arkamı dönüp kucağımda Lina'yla eve doğru ilerledim.

Onun odasına yaklaştığımızda şimdiden kucağımda soluklarının yavaşladığını hissetmiştim. Odasının önüne geldiğimde aralık kapıyı ayağımla ittim ve yatağına doğru ilerledim. Minik başını yastığına bıraktığımda gözlerini araladı.

"Mahicik," dediğinde gülümsedim. Lina neredeyse her şeyin sonuna *cik, cık* ekliyordu. Ona gülümseyerek bakarken yatağın başına diz çöktüm ve ellerimi saçlarında gezdirdim.

"Linacık," dedim tıpkı onun gibi gülümseyerek. Yatağında biraz hareketlenip duvar kısmına doğru kaydı. Minik yatağının boşta kalan ufak kısmını göstererek işaret etti. "Sen burada yat," dediğinde eğilip onun masum suratına bir öpücük kondurdum.

Başımı onun gösterdiği boş yere koyduğumda, "Oldu mu?" diye sordum.

Başını sallarken uykusuzluğa dayanamayan bedeni gevşedi. Yorganını ve battaniyesini üzerine örterken başında durup onun uyumasını bekledim. Beş, on dakika sonra da derin uykuya daldığını fark ettim.

Uyanır korkusuyla biraz daha yanında kalacaktım. O uyanmadan gelip kahvaltıda burada olurdum. Sabah beni görsün ve tedirgin olmasın istedim. Yerimden usulca kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Kapıyı hafif aralık bırakıp sessizce çıktım. Sabah erken geleceğimi Ali Asaf'a haber vermek için bahçeye gidecektim. Salonu geçtim ve ceketimi çıkarıp koltuğun kenarına bıraktım. Bahçeye çıkmadan önce mutfaktan bir bardak su almak için ilerledim.

Dolaptan bir bardak alıp doldurdum ve başımı çevirince mutfak camından onları gördüm. Müzik sesi artık yoktu ve ne konuştukları belli belirsiz kulağıma dolmaya başladı.

"Sizin bu olayınızı çözemedim ben," dedi Gökhan elindeki bardağı masaya bırakırken. Tahir ve Korhan da ona hak verir gibi başlarını salladılar.

"Doğru düzgün konuşsanız bir şeyler yoluna girmez mi?" diye soran Tahir, Ali Asaf'a bir cevap vermesini ister gibi baktı. Ali Asaf derin bir nefes aldı ve başını eğip konuştu.

"Geldiğinden beri denemedim mi sanıyorsunuz?" Elini sertçe göğsüne bastırdı. "Şuram alev alev, yangın yeri gibi... Ben..." dedi ve yeniden duraksayıp sanki sakin olmak ister gibi solukladı.

"Ben kahroluyorum. Ondan uzak olduğum her saniye soktuğumun acısı içimi parçalıyor." Susup öylece durunca arkadaşları birbirlerine bakıp ne yapacaklarına karar vermeye çalışır gibi beklediler.

"Benim bunun suçlusu," dediğinde hepsi yeniden Ali Asaf'a döndü. "Ben yaptım bunları. Bu halde olmamızın tek sebebi benim. Ama..." dedi ve derin bir nefes aldı. Sesindeki acının tadını alacaktım neredeyse. Sonra beni kahreden o cümleyi kurdu.

"Pişman mıyım?" Başını iki yana salladı. "Hayır," dediğinde elimdeki bardağı sıktım. "Pişmanlığım, başka yolumun olmamasına, başka çare bulamamış olmama."

Korhan elini omzuna koyup sıktı. "Bıraksanız geçmişi," derken sanki bana söylüyormuş gibi başımı sağa sola salladım. Sonra devam etti. "Şimdiye baksanız artık olmaz mı? Kapatamaz mısınız eski meseleleri?"

"Zor," dedi Ali Asaf ama sanki soru bana da sorulmuş gibi kendi kendime cevap vererek, "İmkânsız," diye fısıldadım. Zor değil, imkânsızdı. Zor için her zaman bir yol vardı ama imkânsız için... Yani bizim için olur yol yoktu artık. Bizim birbirimize çıkan yollarımız uzun zaman önce kapanmıştı.

"Sen nelerle uğraştın oğlum," dedi Korhan ortamın havasını dağıtmak ister gibi.

Tahir, "Tabii," diye destekledi. "Bunu da çözersin sen, bulursun bir yolunu." Herkes bir yandan ona destek verirken Ali Asaf'ın dudaklarına acılı bir gülümseme yerleşti.

"Mahi hepsine bedel," derken gözlerini kapatıp açtı. "Bu hayattaki en zor görevim, en önemlisi o sanki ve ben bir tek onda başarısız oldum."

Gözümden akıp giden yaşı hızlıca sildim. Ali Asaf önünde duran bardaktan bir yudum alıp başını gökyüzüne çevirdi.

"Sadece bir kere," dedi titreyen sesiyle. Sesinin tonu canımı yaktı. "Tek bir kere eli elime dokunsa, yeniden nefes alacakmışım gibi hissediyorum." Elini kaldırıp sıkıntıyla çenesinde çıkmaya yüz tutan kirli sakalını kaşıdı. Yeniden konuşmaya başladığında sinirliydi. "Sanki yeniden umudum olacakmış gibi..."

"Sen ona nasıl bakıyorsan onun da bakışlarında aynı özlem var," dedi Gökhan ama Ali Asaf aksini iddia etmek ister gibi başını sağa sola salladı.

"Benim içimde bir yangın var," dedi yorgun sesiyle. "Ona olan özlemim ve hasretimin alevi var. Benim ona olan bakışlarımdaki ateşin sebebi bu. Ama," derken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Onun bakışlarında ne görüyorsanız benimkiyle alakası yok. Bakışlarında bir ateş varsa bunun sebebi ona yaptıklarımın bedelini ödetmenin ateşidir. Ya da nefret," dedi belli belirsiz omuz silkerek.

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Ne olursa olsun, bana yaptıklarına rağmen ondan bu kadar nefret ettiğimi mi düşünüyordu? Belki de ediyordum. Buraya döndüğümden beri yaşadığımız her bir hatıra karşıma çıkıp canımı yakıyordu. Bu can acısıyla hırçınlığımı ona savuruyordum ama nefret...

Bunca zaman sonra bile beni ikileme düşürmesinden nefret ettim. Elimdeki bardağı sertçe mermer tezgâhın üzerine bıraktım ve yeniden Lina'nın odasına doğru ilerledim. Daha fazla duymak istemiyordum.

Lina'nın odasının kapısını sessizce araladım. Bir bacağını yorganının üzerine çıkarmış küçük kıza baktım. Yanına gidip üzerini tekrar örttüm ve yatağın başına oturup onu izledim. Üzerimdeki kazağın kollarını biraz sıyırıp bileğimde duran eskimiş paket lastiğini parmağıma doladım. Çekip bıraktıkça tenime vuran hafif çarpma sesi odanın içinde yankılandı. Uzun zaman sonra yeniden taktığım bu paket lastiği benim en büyük düşmanımdı. Aynı zamanda en derin hatırlatıcımdı.

Bunu bileğimden tamamen söküp attığım gün onu unuttum demektir, demiştim kendi kendime. Lanet olası eski şeyi koparıp attığımda bir daha arkama bakmayacağımı biliyordum. Ama şimdi, onca zaman geçmesine rağmen işte yine bileğimdeydi. *Bir hatırlatıcı olarak...*

Odanın kapısının aralandığını duyduğumda kazağımı indirip avuçlarımın içine alarak sıktım. Ali Asaf aralık kapıdan başını uzattı, önce uyuyan kızına sonra da bana baktı. Ağzım açıp bir şey söyleyecekti ki elimi kaldırıp konuşmaması için onu durdurdum. Oturduğum yerden kalkıp son kez Lina'nın üzerini düzelttim ve odadan çıktım.

Ali Asaf, odanın kapısının önünde karşı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış şekilde beni bekliyordu. "Çocuklar gitti," dedi sanki konuşmak için bir bahane arıyormuş gibi. Başımı kısaca salladım. Ona kısa bir bakış attım ve yanından geçip ilerlerken konuştum.

"Sabah erken gelirim. Lina uyanmadan kahvaltıda burada olursam gece gittiğimi anlamaz." Ben yürürken Ali Asaf peşimden geldi.

"Bunu yapma," derken sesindeki acının farkındaydım. Alkolün etkisiyle hafif de olsa dili dolanıyordu. Ceketimi almak için uzandığım anda vazgeçip ona döndüm. "Bak, tartışmak istemiyorum. Buraya tekrar dönme amacım Lina'yken, sürekli bana *bunu yapma* demen çok can sıkıcı bir hal alıyor."

Ona sertçe bakıp yeniden ceketime uzandım.

Bir anda bana yaklaştı. Rahatsız edecek kadar değildi ama onun kokusunu alıp, teninin sıcaklığını hissedecek kadar yakındı. Bir adım geri atıp ondan uzaklaşmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım.

"Ne zamana kadar?" diye sordu. Sesi sert değildi ama yine de yoğun bir tını vardı. Bu sorunun amacını biliyordum ve ona cevap vermek istemedim. Ceketimi tutan ellerim yumruk oldu.

"Mahinev," dedi ismimi fısıldayarak. Herkes bana Mahi derdi. Ama onun için sadece Mahi değildim. Mahinev dediği zamanları düşünmek istemiyordum. O yola girersem, aklım o düşüncelerle dolarsa bundan sağ çıkamazdım. Ali Asaf aklımdan geçenleri tahmin edermiş gibi bana biraz daha yaklaştı. Bu sefer kendimi durdurmadım. Bir adım geriye attığımda kalçam arkamdaki koltuğun sırtına değdi.

"Ben," dedim ama nasıl devam edeceğimi bilemedim. Ali Asaf araya girdi.

"Senden bu kadarını beklemek bile büyük hataydı zaten ama benim elimde değildi. Olsaydı..." derken sustu. "Biliyorsun," dedi sadece. Biliyordum ama devamında ne diyeceğini merak etsem de sormadım. Duyacaklarımı kaldıramayacağımı biliyordum.

"Gelecek için endişelenmeyi çoktan bıraktım ben. Planlar yapıp hayaller kurmak doğru değil. Ne zamana kadar sorusuna cevap veremem! Zamanın bize ne göstereceğini bilmiyoruz. İlerisi için konuşmanın ne kadar büyük bir hata olduğunu zor yoldan da olsa öğrendim. Senin de öğrenmiş olman gerekiyordu. O yüzden benden bu konu hakkında bir şey duymayı bekleme."

İki elini kaldırıp sıkıntıyla yüzünü ovdu. "Konu Lina," dedi dişlerini sıkarak. "Sana alışıyor, Mahinev." Gözlerini sımsıkı kapatıp yeniden açtı ve bakışlarını gözlerimin ta içine dikti. Öyle derin bakarken, "Alışıyoruz," diye fısıldadığında kullandığı çoğul eki görmezden geldim. Onun için burada değildim. Kendini bu olaya dahil edemezdi, buna hakkı yoktu.

Bakışlarımı ondan kaçırmadan yüzüne baktım. Ali Asaf devam etti. "Sen gittiğinde bu canımızı-" dedi ama ona öyle ters bir bakış attım ki cümlesini bitiremedi. Yutkunup bir süre bekledi ve kelimelerini seçer gibi düşünceli şekilde yeniden konuştu. "Gittiğinde bu Lina'yı çok üzecek. Bugün olanlara baksana, uyurken yanında seni istedi." Çaresiz bir nefes aldı. "Ve ben bir şey yapamadım. Ona hayır demekten nefret etmeme rağmen seni istediğinde hayır dedim ama yine de bak," diyerek beni işaret edip devam etti. "Buradasın."

"Sorun değil," dedim kendimden emin bir şekilde. "Benim için sorun değil. Ona benim için hayır deme!"

"Ne zamana kadar?" diye sordu yeniden. Tekrar bana doğru yürüdüğünde bu sefer kaçacak yerim yoktu. Çok yakınımdaydı ve her şeye rağmen gözlerimi kapatıp sadece başımı göğsüne yaslamak geçiyordu içimden.

"Ben," diye başlayacak oldum ama Ali Asaf tekrar araya girdi.

"Hayatına biri girdiğinde..." Sesi titreyerek konuşmaya başlayıp ardından sustu. Çenesinin kasılmasını izledim. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki birbirine değen sürtünme sesleri kulağıma doldu.

"Hayatımda ne olursa olsun Lina beni istediği sürece yanında olurum." Söylediğim şey onu tatmin etmemiş gibi kaşlarını çattı. Sanki benden beklediği ve duymak istediği şey bu değilmiş gibiydi.

"Olmaz," dediğinde merakla kaşlarımı kaldırdım.

"Senin derdin ne? Sorun gerçekten Lina mı, yoksa benim hayatımda birinin olma ihtimali mi?" Söylediğim şey onu şaşırtmış gibi afalladı. Hayatımda kimse yoktu. Yaşadıklarımdan sonra olur muydu? Onun da garantisi yoktu ama yine de bana böyle bir şey sormak haddine değildi.

"Hayatımda olanlar ya da olacak şeyler seni ilgilendirmez," dediğimde sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru sendeleyen bir adım attı. "Buradayım çünkü Lina, burada olmamı istedi. Buradayım çünkü o..." Sustum. Ne Ali Asaf'ın ne de onun ismini sesli olarak söyleyebiliyordum çok uzun zamandır. Sesimin titremesine engel olmak için yutkundum. "Çünkü o, burada olmamı istedi."

"Yapmak zorunda değildin," derken sesi hayal kırıklığını yansıtıyordu. Başımı sallarken konuştum.

"Biliyorum, değildim. Ama dayanamadım ve geldim. Lina'yı bir kere görünce..." Ondan uzaklaşamamıştım. Sanki ne hissettiğimi anlamış gibi başını salladı.

Bu konuşmayı uzatmak ikimize de iyi gelmeyecekti. Yanından geçip kapıya doğru ilerlemek için adım attığımda kolumdan tutup beni durdurdu. Elinin sıcaklığını üzerimdeki kalın kazaktan bile hissedince sesli bir nefes dudaklarımın arasından kurtuldu. Onun yanında kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum.

Ama tenim ve kalbim ondan gelecek minik bir dokunuşa bile özlemle iç çekiyordu sanki. Beni bırakması için onu uyarmak istiyordum ama bir yanım da kısacık birkaç saniyenin tadını çıkar diyordu. Ve ben tadını çıkarmayı seçtim. Yıllar sonra, bana bu kadar yakın durduğu sayılı temasların tadını çıkarmak hakkımdı sanki.

Sonunda, "Bırak," dedim fısıldayarak. Sesim çok güçsüzdü. Bana daha fazla yaklaştı. Nefesinin sıcaklığı yanağımı okşayınca gözlerimi yumdum. Kıpırdamaya, hatta nefes almaya bile korkuyordum.

"Mahinev," diye soludu kulağıma doğru. Sanki benim kokumu içine hapsetmek ister gibi derin bir nefes çekti içine. "Mahinev," diye tekrar adımı fısıldadığında kalbimin ritmi değişti.

"Lütfen," dedim ama ne içindi? Beni bırakması için mi rica ediyordum yoksa bana daha fazla yaklaşması için mi?

"Yapmamam gereken şeyleri yapmak istiyorum şu an," dedi kısık sesiyle. "Sormamam gereken soruları sormama şu kadar sabrım kaldı." Bir elini gözlerimin önüne getirip baş ve işaretparmağıyla küçük mesafeyi gösterdi. Yeniden nefes aldı ve kirli sakalı belli belirsiz yanağıma dokundu. "Hakkım olmayan şeyleri sana sormak, senden istemek, hatta..." derken durdu ve bu sefer bilinçli olarak dudaklarını yanağıma dokundurdu. "Hatta senden dilenmek istesem, çok mu aciz bir adam olurum senin gözünde?"

Bana böyle şeyler söyleyemezdi. Bu olanlar yanlıştı. Bizim aramızda yeniden bir şeyler olması imkânsızdı. Eskisi gibi olamazdık. Onca yaşananlar, bana yapılanlar... Kabul edemezdim. Bir kere her şeyden önce unutamazdım.

"Yapma," dedim dişlerimi sıkarak. Ama bu itirazım onu durdurmadı. Nefesini dudaklarıma çok yakın bir yerde hissediyordum artık. Onun sıcak nefesi tenime değdikçe, nefesine karışan alkol kokusu

dudaklarıma çarptı. Kendimi toparlamaya çalışsam da becerebileceğimden emin değildim ama yine de son bir direnişle konuştum.

"Benden bir şey isteyemezsin. Hakkın olmayan şeylerden bahsediyorsun ya, haklısın. Benden bir şey istemeye, bana bir şey sormaya hakkın yok."

Başımı sabit tutup önüme baktım. Kafamı çevirdiğim anda nefesimin nefesine karışacağını biliyordum. O nefesin bana hem ilaç hem de acı olmasına katlanamazdım.

"Dönsene bana," diye fısıldadı yalvarır gibi. Kalbim göğsümün içinde delirdi. Onun bu yakarışı kalbimi kırdı. Başımı sağa sola salladım. Yapamazdım...

"Hayır," dediğimde bana daha fazla sokuldu. İtirazlarım umurunda değildi. Belki de içtiği onca kadehin eseriydi bu yaptıkları. Tekrar hareket ettiğimde bir iki adım atmayı başardım. Kolumu elinden kurtardığım anda parmakları hızla benimkileri yakaladı ve biraz sertçe beni kendine doğru çekti.

Şaşkınlıkla karışık bir nefes aldım. Ellerimi ona dokunmasın diye iki yanımda tutmaya çalıştım ama aniden aklıma ellerimi kullanmazsam göğsümün onun göğsüne dayanacağı geldi. Hemen ikimizin arasına ellerimi sokup avuç içlerimi genişçe açarak göğsüne dayadım.

Elim göğsüne dayandığında sanki bu anı, ona dokunuşumu beklermiş gibi ağzından inlemeye benzer bir ses çıktı. Dudakları benimkilere o kadar yakındı ki bunun verdiği hazla gözlerimi yumdum. Onu özlemekten, ona olan hasretimin daha fazla körüklenmesinden nefret ediyordum.

Çevremdeki herkes bana aynı aklı veriyordu. *Unut artık onu*... Sanki ben unutmam gerektiğinin farkında değilmişim gibi. Sanki ben bilmiyordum yoluma ve hayatıma devam etmem gerektiğini.

Hayatımı askıya almamıştım. Sadece artık bu mahallede kalmaya dayanamamış ve çekip gitmiştim. Yoluma devam etmiştim. Yeni bir iş bulmuştum. Bir süre sonra birileriyle de görüşmeye başlamıştım ama olmamıştı işte!

Ne yapsam olmuyordu. Elim birinin eline dokunsa, onun bana verdiği güveni ve sıcaklığı arayıp tüm kızgınlığıma rağmen kıyaslama yapıyordum. Birinin gözleri gözlerime değse, onun bakışlarının bana verdiği huzuru aramadan duramıyordum.

Başkasına karışmadı benim tenim ondan sonra, karışamadı. Başkasında soluklanamadı kalbim. Ben onda takılıp kaldım ve bir adım öteye gidemedim.

Benim daha zamana ihtiyacım vardı. Kimsenin vereceği akla ya da tavsiyeye değil, sadece zamana ihtiyacım vardı. Hâlâ içimde yanan ateş alev alevdi, daha sönmemişti. Zamanla sönecek, başlarda azalacak, sonra küle dönecekti belki de ama şimdi değildi. Geçen zamana rağmen daha vakti değildi.

Yine de bu; onu affedeceğim, onun kollarında dineceğim anlamına gelmiyordu. İçin için yanardım ama bu ateşi harlayıp, etrafa sıçratmazdım. Benim ateşimden sıçrayan ufacık bir kıvılcım ona değerse, ikimiz de alev alırdık. Önce harlanır sonra da birbirimizi kül ederdik.

Hiçbir şey eskisi gibi olamazdı, biz olamazdık.

Hâlâ ellerim göğsündeydi. Hâlâ onu her bir zerremde hissediyordum. Hem içeride hem de dışarıda...

Bakışlarım, yeşilin en güzel tonu olan gözlerine takıldı. Bana böyle baktığı zaman dizlerimin nasıl titrediğini hatırlıyordum. Her anımız dün yaşanmış gibi aklımdaydı. Ama ben onun gözlerinde yeniden canlanmak, yeniden hayat bulmak istemiyordum.

Umut etmeye başlarsam yanardım. İnsandım sonuçta, olmayacağımızı bilerek bu hallerinden bir umuda kapılırsam mahvolurdum.

"Bak bana," diye fısıldadı. Dudaklarının arasından çıkan sıcak nefesi benimkilere dokundu. "Bir kere bana eskisi gibi baksan..." Yalvarır gibi çıkan sesinin tonuyla tüm iradem dağıldı.

"Bırak lütfen," derken gözlerimi kapattım. Elinin birini kaldırıp parmaklarını usulca yanağımda gezdirdikten sonra çeneme doğru indi.

"Adımı söylemiyorsun artık," dedi dişlerini sıkarak. "Fark etmem mi sanıyordun?"

Soru soruyordu ama buna verecek bir cevabım yoktu.

"Senin dudaklarından dökülmesini istediğim öyle çok kelime var ki..." Eğilip alnını alnıma yasladı. Bu kadar yakınken tek nefesi paylaşıyor gibiydik. Onun aldığı soluk benim dudaklarımda kayboluyordu. Benim sıklaşan nefeslerim ise sanki onu canlandırıyor gibiydi.

"Konuyu saptırıyorsun," derken sesimin tonu artık sertti.

"Ben sadece," diye başladı ama konuşmasına izin vermedim. İçimdeki öfkeye sarıldım.

"Sen sadece her zaman olduğu gibi bildiğini okuyorsun. Geri geldiğim ilk gün, bu işin nasıl yürüyeceğini sana söyledim." Ondan hızla uzaklaşıp geriye çekildim.

"Daha benden ne istiyorsun? Neyin garantisini vereyim sana? Hayatıma birini almayacağım mı demem gerek senin içinin rahat etmesi için?" Söylediklerimden sonra kaşları çatıldı. Sinirlendiğinin farkındaydım ama umurumda değildi. "Senin içini rahatlatmak gibi bir gayem yok benim."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Konumuz sadece Lina!" dedim. Sesimi yükseltmesem de kelimeler dişlerimin arasından sinirle çıktı. "Aramızdaki tek konu Lina. Konuşmamız gereken konular sadece ondan ibaret. Sakın benden fazlasını bekleme!"

Sinirle ellerini saçlarından geçirip birkaç tutama sertçe asıldı. Bana sırtını dönerken kendini tuttuğunu bilecek kadar tanıyordum onu.

"Hayatımda birinin olması Lina'yı etkilemeyecek."

Bu kurduğum cümle aramızdaki gerilimin sonu oldu. Bir anda patladı sanki. Aniden bana doğru atılınca arkasını döndüğünü bile fark edemeyeceğim kadar hızlıydı.

"Sikerim böyle işi!" dediği anda hemen dibimde bitti. Geriye doğru hareket etmeye çalışsam da beni yakalayarak bir elini belime sardı. Diğer eliyle çeneme dokunup başımı sabitledi. Ondan uzaklaşmaya çalışırken çenemi tuttu. Parmaklarının kavrayışı canımı yakacak kadar kuvvetli değildi ama yerimden kıpırdamama da fırsat vermiyordu. Bir yanım bana bu kadar yakın olduğu için sinirden kuduruyordu fakat diğer yanım ateş gibiydi. Onun nefesine, tenine ve ufacık temasına öyle hasrettim ki içim gidiyordu. Yakınlığıyla nefesim hızlandı.

Dudaklarını benimkilere yaklaştırmadan önce sinirle soludu. Gözleri kızgınlıkla koyulaşmış, gözbebekleri irileşmişti. Her bir kelimenin üzerine basarak tekrar etti.

"Sikerim. Böyle. İşi."

Dişlerini sıkarak konuşurken, dudaklarının arasından çıkan kelimeler sertçe bana çarptı. Öylece durup nefes bile almadım. Ona tepki vermeyişimin sebebi damarına basmaktı ve o da bunu neden yaptığımı çok iyi biliyordu. Gözlerime bakarken burnunun ucu bana dokundu. Ona

olan bakışlarımda ne gördüyse biraz sakinleşti. Dudaklarımın arasından çıkmasına izin vermediğim nefeslerimle öylece bekledim. Göğsüm bu ihtiyaçla sakince inip kalktı. Bana bakarken bakışları yumuşadı.

"Solu," dedi dişlerinin arasından fısıldayarak. Dudaklarımda dolaşan nefesi tenimi okşayıp geçti. Söylediği şeyi anlamayarak gözlerimi kırpıştırıp ona baktım.

Yıkıldığını belli eden bakışlarıyla gözlerimi kendininkilere hapsetti. "Madem artık teninde can bulamıyor bu beden," derken fısıltı halinde çıkan sesi titredi. Burnunu bana yeniden sürttüğünde göğsümü dolduran güçlü bir nefes çektim. "Madem kokunda huzuru arayamıyor kalbim..." Gözlerini kapatıp kendine hâkim olmaya çalışır gibi öylece kaldı. Yeniden açtığında yeşilleri artık eskisi kadar koyu değildi.

"O zaman solu," dedi nefes nefese. "Solu ki nefesin bana yeniden hayat versin." Cümlesi bittiği anda, sanki ondan bu komutu beklemiş gibi tuttuğum nefesimi hızla bıraktım. Nefesim onun dudaklarına çarpıp hapsoldu. Kendine hâkim olmak ister gibi belimde duran elini yumruk haline getirip sıktığını hissettim.

"Benim nefesimle mi yeniden hayat bulacaksın?" diye sordum acımasızca. Başını sertçe bir kere salladı. Onay veren tavrı daha fazla sinirlenmeme sebep oldu.

Elimi yakasına götürüp koyu renk kazağını sıkıca kavradım ve onu kendime doğru sertçe çektim. Dudaklarımızın arasında milim mesafe yoktu artık. Dudaklarım onun sıcaklığına bir kere de olsa temas etmek için titredi.

"Benim nefesim artık sana hayat verecek güce sahip değil," derken dudaklarım neredeyse onunkilere dokunacaktı. Bu durumun beni etkilemediğini inkâr etmek büyük yalan olurdu ama yine de direndim.

"Benim soluklarım sana karışmayı yıllar önce bıraktı." Fısıldayarak söylediğim cümleden sonra elimin altında duran vücudu irkildi. Yakasına asılan elimi çektim ve hızla geriye doğru bir adım attım. "Git," dedim ellerimin titremesini görmezden gelerek. "Bunca yıl ben yokken nasıl yaşadıysan, kimin nefesiyle hayat bulduysan yine aynı yolu dene!"

Hızlı adımlarla ondan uzaklaşırken ceketimi alıp kapıya doğru ilerledim. Çıkmadan önce durdum ve dönüp ona baktım. Sonra aklıma bahçede duyduklarım geldi. Onun söylediklerini, o konuşmaları duyduğumu bilmesini istedim. Bu konuda ne düşündüğümü anlasın istedim.

"Bir kere bile olsa elim eline dokunmayacak," dediğimde eğik tuttuğu başını hızla kaldırıp bana baktı. Bakışları durgunlaşırken yanında duran iki elini yumruk yapıp sıktı. "Bu hiçbir zaman benim isteğimle gerçekleşmeyecek."

Bakışlarımı beni anlamasını ister gibi gözlerine sabitledim. Bir an için gözlerindeki o acı beni kalbimden vurup nefesimi kesti. Kalbim onun yüzünden acı çekmeye o kadar alışıktı ki sanki onun acısını da sakinlikle kabul ediyordu.

"Sakın yeniden umut etmeye kalkma!" dedim uyarır gibi. Umut, ikimizin de sonu olurdu.

GEÇMİŞ

1. BÖLÜM

Beni yokluğunla savaştırma, kaybederim!
- Özdemir Asaf

Yaş - Elif Buse Doğan

Mahiner

Tepemdeki güneş o kadar sıcaktı ki nefes alamıyordum. Tek omzumda asılı duran çantamı düzelttim. Elimde duran kitabı koltuk altıma sıkıştırıp, ince gömleğimin eteklerine taktığım kıskaçlı tokayı aldım ve enseme yapışmak üzere olan saçlarımı dağınık bir şekilde topladım.

Böyle günlerde okula gelmekten nefret ediyordum. Kendimi odama kapatıp, akşama kadar klimanın karşısında yatmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Eve gidince tam olarak yapacağım şey de bu olacaktı.

Okulun demir kapısından çıkıp geniş caddeden karşıya geçtim. Yanımdan geçen birkaç arkadaşıma gülümseyerek selam verdim ama konuşmak için durmadım. Sanki acelem varmış gibi hızlı adımlar attığımda, kimse beni durdurmayı denememişti. Vermek istediğim izlenim de tam olarak buydu. Bu sıcakta gerçekten hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Caddeden karşıya geçip adımımı kaldırıma attığım anda, az önce topladığım saçımı tutan toka bir anda gevşedi ve uzun saçlarım yeniden enseme döküldü. Sıcakla birlikte yapışan saçlarıma lanet ederek, tokamm düştüğünü sanıp elimi arkaya uzattım ama tokam yoktu. Tam ağzımdan sesli bir küfür kaçacakken, yanımda biri belirdi. Güneşten korunmak için kıstığım gözlerimle kim olduğunu anlamaya çalıştım.

Murat, elinde tuttuğu tokamı bana göstererek gülümsedi. Murat'ı severdim, gerçekten... İyi bir arkadaştı ama şu an ölü bir arkadaş olmak üzereydi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hemen ver şunu!" dedim sinirle. Ne zaman sinirlensem dişlerimi sıkardım ve yine aynı şeyi yaptığımdan emindim. Bu halim onu eğlendirmiş gibi daha fazla gülümsedi.

"Bak şimdi... Ben zaten geri verecektim ama sen dişlerini sıktığın zaman o kadar sevimli oluyorsun ki içimden bunu geri vermek gelmiyor." Elinde duran tokamı suratıma doğru uzatırken birkaç kere açıp kapattı.

"Gerçekten, bir gün seni öldüreceğim. Nasıl olacak bilmiyorum ama yapacağım." Tokamı almak için uzandım ama boyu benim bilmem kaç katım olduğu için kolunu yukarı doğru uzatması bile ona uzanmamı engelledi.

"Sabrımın sınırındayım," dedim yine dişlerimi sıkarak. Tabii ki bu halim aptal herifi daha fazla eğlendirdi. Ensemden akan ter o kadar sinirlerimi bozuyordu ki katil olmama minicik bir an kalmıştı. Tam yeniden ona uzanacaktım ki cebimde duran telefonum titredi. Sinirli bakışlarımı Murat'ın üzerinden bir an bile çekmeden telefonu çıkardım. Bakışlarımı onun üzerinden sadece kimin aradığına bakmak için uzaklaştırdım. Arayan Songül'dü ve bugün sinirli olmamda payı olan diğer kişi de en yakın arkadaşlarımdan biriydi.

Telefonu açıp kulağıma götürdüm. Daha ben tek kelime edemeden hemen konuşmaya başladı. "Sen kızmadan önce söyleyeyim, haklısın."

"Beni ektin," dedim. "Neredesin sen?"

Derin bir nefes alıp sakinleşmemi bekledi. Bugün sakin olmamın imkânı yoktu. Her şey beni bunaltacak şekilde yoğundu. Ben sesimi çıkarmayınca Songül hemen konuşmaya başladı.

"Eve geçince bana yaz, hemen geleceğim." Sesinin tonunu tatlı tutmaya çalışması bir işe yaramayacaktı. Sıcağın altında artmaya devam eden sinirimle, "Peki," diye homurdandım. Onun ifadesini daha sonra alacaktım. Telefonu kapatıp yeniden cebime koydum ve Murat'a döndüm. Elinde tokamla öylece bekliyordu.

"Tokamı geri vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," derken başını sağa sola salladı. Yanından geçip yürümeye başladığımda hemen peşimden geldiğini biliyordum.

Benim oturduğum mahallenin birkaç sokak altında oturuyordu ve her denk geldiğimizde yollarımız ayrılana kadar birlikte yürürdük. Şimdi beni sinir etmişken yanımda yürümesi onun için pek hayırlı olmayacaktı.

Adımlarını hızlandırıp yanıma geldiğinde dirseğimi uzatıp ona vurmaya çalıştım ama hemen kenara kaçtı. Hâlâ elinde tuttuğu tokama sanki düşmanımmış gibi baktım.

"Sen bugün beni özellikle delirtmeye mi çalışıyorsun?" dediğimde kahkahası boş sokakta yankılandı.

"Suratın nasıl sevimli oluyor bir bilsen... Karşı koyamıyorum." Kurduğu cümleyle bakışlarımı kaçırdım.

Murat'la arkadaştık. *Gerçekten* arkadaş... İyi anlaşıyorduk ama içten içe bana karşı hisleri olduğunun da farkındaydım. Bunu hiçbir zaman açıkça dile getirmese de bazen bana olan bakışlarında, bazen de kurduğu cümlelerin arasına gizlediği kelimelerinde hissediyordum. Normal bir konuşmanın ortasındayken az önce yaptığı gibi birkaç kelime söylediğinde sesinin tonunun nasıl yumuşadığını anlıyordum.

Bunları sezdiğimi ona hiç belli etmedim. Bana açılmasına fırsat verecek bir şey yapmak istemiyordum. Arkadaşlığımızı seviyordum ve olması imkânsız bir ilişki için onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyordum. Kaşlarımı çatarak baktım.

"Gıcıksın," dediğimde bir an için gözlerini gözlerime dikip birkaç saniye baktı. Sonra başını sağa sola sallayıp gülümsedi.

"Hem sen ne yapacaksın tokamı?"

Elini kaldırıp, üzerindeki mavi gömleğinin açık duran yakasına doğru götürdü ve tokamı açık duran düğme kısmına taktı. Sonra bir tokaya bir bana bakıp yeniden sırıttı.

"Bak, bence güzel oldu."

Verdiği tepki sinirlerimi bozmuş olsa da kendimi gülümserken buldum. Hâlâ sıcaktan geberiyordum. Tokama cidden ihtiyacım vardı -yoksa bu saçları kökünden kesecektim- ama yine de onunla uğraşmayı bırakıp yürümeye devam ettim.

Sonunda yol ayrımına geldiğimizde dönüp birbirimize baktık. Eliyle arkasında kalan yokuşu gösterdikten sonra *görüşürüz* der gibi salladı.

"Görüşürüz, Mahi."

Gözümün önüne düşen kâküllerime üflerken, "Görüşürüz," dedim ama ağzımdan anlamsız bir kelime çıktı. Murat bana doğru bir adım yaklaştı ve sanki kendini durduramıyormuş gibi gözlerimin önüne gelen kâkülümü belli belirsiz dokunarak işaretparmağıyla geriye doğru itti.

Ne tepki vereceğimi bilemeden öylece kaldım. Bakışlarıyla bana anlatmak istediği şeyin farkındaydım ama...

Ben bu düşüncelerimde kaybolurken, arkamdan gürleyerek ismimi söyleyen adamın sesi duyuldu. İstemsizce yerimden sıçradım ve geriye

doğru küçük bir adım atıp, önümde duran adamdan refleks olarak uzaklaştım.

"Mahinev!" diyen Ali Asaf'ın sesi doldu kulaklarıma. Ne sinir kaldı bende ne de sıcağın boğucu etkisi. Kalbim, göğsümün içinde acı çeker gibi çırpınmaya başladı. Sadece sesiyle beni bu hale getiren adam, keşke hissettiklerimin de farkında olsaydı.

Murat'tan biraz uzaklaşıp arkamda olan adama döndüm. Gözlerini üzerimden ayırmadan ağır adımlarla bana doğru geliyordu. Bakışlarım Murat'a kaydığında kaşlarını çattığını ve yerinde huzursuzca kıpırdandığını gördüm ama yine de gözlerini bize yaklaşan adamdan ayırmadı.

Yeniden Ali Asaf'a döndüm. Üzerinde koyu renk bir kot ve yine kotunun renginde bir tişört vardı. Zaten onun açık renk giyindiğini de pek görmemiştim. Ben onu incelerken yanımıza gelip durdu. Uzun boyunun yarattığı gölgesi üzerime düştü. Koyu renk güneş gözlüklerini burnunun üzerinden aşağı kaydırdı ve yeşil gözlerini kısarak bakışlarını benim gözlerime sabitledi.

Tek gözünü kırpıp bana selam verirken, başını hafifçe yana eğdi ve ikimize de sorgular gibi bakmaya başladı. Ortamın sessizliği huzursuz ediciydi ama yine de ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ali Asaf aniden bu sessizliği bozdu. "İki defa adını seslendim," dedi ters ters. Sanki onu duymamam büyük bir kabahatmiş gibi. Bu sinir bozucu tavırları damarıma basıyordu.

"Bir şey konuşuyorduk," dedim Murat'ı işaret ederek. "O yüzden duymamışımdır."

Tek kaşını kaldırıp bir bana bir Murat'a baktı. Sanki yanımdaki adamı yeni fark ediyor gibiydi davranışı. Ağzından tek kelime çıkmadan sadece bir baş selamı verdi. Murat da ona hafifçe başını eğdi ve tekrar bana döndü.

"Yarın görüşürüz," dediğinde ona gülümseyerek karşılık verdim.

"Yarın tokamı getir. Yoksa sana bir kutu aldırırım haberin olsun." Bu cümlemden sonra bana kocaman gülümsedi. Arkasını dönerek, ellerini cebine sokup sakin sakin yürümeye başladı.

Dönüp Ali Asaf'a baktım. Tek kaşını kaldırmış meraklı bakışlarını üzerime dikmişti. Sorgularcasına ben de ona tek kaşımı kaldırdım ve öylece bekledim. İnadımı iyi bildiğinden çok fazla üstelemedi.

"Ne ayak?" dediğinde arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım. Yanımda yürürken başımı çevirip ona baktım.

"Ne ayak derken? Ne demek istediğini anlamadım." Sanki onu deli ediyormuşum gibi ağzının içinde homurdanarak bir şeyler geveledi.

"Şu çocuk diyorum, ne ayak?"

"Her seferinde bana bunu neden sorduğunu anlamıyorum. Gerçi her seferinde ben neden sana cevap veriyorum onu da bilmiyorum ama daha önce elli kere de söylediğim gibi... arkadaşım."

"Bu nasıl arkadaş böyle? Saçlarını ellemeler falan... Ayrıca o toka muhabbeti ne?"

"Ali Asaf! Hava sıcak, canım burnumda zaten. Bütün gün dersim vardı. Sorgulaman bittiyse eve gitmek istiyorum."

Kolumdan tutup beni durdurunca dönüp ona bakmak zorunda kaldım. "Senin bu çeneni ne yapacağız biz? Kızım senin bu sivri dilin bir tek bana mı?"

Omuzlarımı silkip ona sırıtarak baktım. "Yoo... Herkese böyleyim ben." Sonra bir sır vermek ister gibi hafifçe ona doğru eğilince o da bana yaklaşmak zorunda kaldı. Kokusu burnuma dolduğu anda nefesim kesildi. Kalbime zarar olan bu adamla arama mesafe koymam gerekirken, her seferinde ona böyle yakın olma ihtiyacıma yenik düşüyordum.

Düşüncelerimden sıyrılıp kendimi toparlamaya çalıştım. Bana doğru eğilmiş, merakla söyleyeceğim şeyi bekleyen adama yaklaşıp fısıldadım. "Ama biliyorsun," dedim sessizce. Sonra cümlemi tamamladım. "Sana daha fazla."

Hızla geriye doğru bir adım attığımda, suratındaki ifadeyi görünce kahkaha attım. Gözünde duran gözlüğü alıp arka cebine koyarken kaşlarını çatarak bana baktı. Başını sağa sola salladığında ağzının içinde bir şeyler geveledi. "Ufak çocuklar gibisin."

"Ufak çocuk falan değilim," dedim sinirle. İşte yine tepemi attırmıştı.

"Tam da öylesin. Şu yaptıklarına bak."

"Bana bak," dedim sinirle ona dönerken. "Sen yine benim sivri dilime maruz kalmak istiyorsun sanırım. Ağzımı bir açarsam kapatmam, bilirsin."

Ali Asaf bu tehdidimi ciddiye almadığını belli etmek ister gibi omuzlarını silkti.

Adımlarımı hızlandırdım. Daha fazla onunla yan yana olmak istemiyordum. Hızlandığımı anlayınca bana yetişip yanımda yürümeye başladı. Sabrımı sınıyordu sanki.

"Ne var, Ali Asaf?"

Ters çıkan sesimi duyunca yeniden kaşlarını çattı. "Abi demeyi öğrenemedin," dediği anda tüm sinirim yok oldu. Gözlerime yerleşen kırgınlığın farkındaydım. Kalbim öyle küçük parçalara bölünüyordu ki gözlerime bakıp nasıl fark edemediğini anlayamıyordum.

"Aramızdaki yaş farkı sana abi diyeceğim kadar çok değil," dedim kendime ikna edici bir savunma yaratarak. Ama Ali Asaf'ın savı benden daha kuvvetliydi.

"Coşkun ve Kaan'a abi diyorsun. Hatta Selim'e bile. Ama bana yıllardır inatla söylemiyorsun."

Yıllardır sana deli gibi âşığım çünkü geri zekâlı, demeyi çok isterdim ama çenemi kapalı tuttum. "Çünkü canım söylemek istemiyor," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

Enseme yapışan saçlarımı tek elimle havalandırdım. Sıcak ve Ali Asaf birleşimi bana hiç iyi gelmiyordu.

"O lavuğun yakasındaki toka senin miydi?" En az sesinin tonu kadar sert bir bakış attım ona.

"Lavuk diye birini tanımıyorum ben ama bahsettiğin kişi Murat'sa evet, yakasındaki toka benim."

Gittikçe çatılan kaşlarına ve kısılan gözlerine baktım. "Niye tokan senin saçın yerine onun yakasında?"

"Sen neden beni bugün sorguya çekip duruyorsun?" dedim sabırsızca.

"O sivri dilini içeride tut," dedi bana doğru eğilerek. Onu sinir edeceğimi bilerek sırıttım ve yine bana çocuk diyeceğini bilsem de kendimi tutamadan tam suratına karşı dil çıkardım. Yüzünün şekli, girdiği şokla o kadar değişti ki sinsice sırıttım.

"Terbiyesiz," dedi huysuz. Ben de ona cevap vermek yerine sadece omuzlarımı silkmekle yetindim.

Yeniden yürümeye başladığımda Ali Asaf da bana eşlik etmeye devam etti. Yanımda bir hareketlilik hissedince başımı ona doğru çevirdim, o da aynı anda elini bana doğru uzattı. Parmaklarının arasından sarkan koyu renk paket lastiğine baktım.

Sorgular gibi tek kaşımı kaldırınca elindeki lastiği almam için bir kez daha uzattı. Sonra bakışları önce yüzüme ardından da saçlarıma doğru kaydı. Bakışlarıyla ensemi işaret ederek konuştu.

"Saçlarını topla," dedi sakince. "Belli ki rahatsız oluyorsun."

Elinden lastiği alırken parmak uçlarım onunkilere dokundu. Ufacık dokunuşla gözlerim sulandı. Onun elini sımsıkı tutacağım bir günüm olacak mı acaba diye merak ettim.

"Sağ ol," dedim fısıldayarak. Başını bir kere salladı.

Lastiği saçıma doladım. Daha sonra eve kadar sessizce yürüdük. Kapımın önüne geldiğimde içeri girmem için başıyla kapıyı işaret etti. "Görüşürüz," dedim demir kapıyı iterken. Yine sadece başını salladı.

Tam kapıdan içeri girerken ona doğru döndüm. "Bahar'ı göndersene bize," dedim hevesle. Tekrar başını salladı. Bu hali sinirlerime dokunuyordu.

"Başını sallamaktan başka bir hareket yapmaz mısın sen? Biliyorsun, anlaşmak için sözcüklere ihtiyacımız var."

"Gir içeri, Mahinev," dedi. Arkamı dönüp ayaklarımı merdivene vura vura yürümeye başladım.

"Mahi dese geberecek sanki!" diye kendi kendime homurdandım. Ama sesimi kısık tutmadım.

"Duydum!" diye bağırdı arkamdan.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim. "Duymaman için bir çaba göstermedim zaten!"

"Ya sabır!" diye isyan ettiğini ve bizim evin karşısında olan evinin bahçe kapısının gürültüyle çarptığını duyduğumda, suratımda istemsizce bir gülümseme oluştu.

Eve girdiğimde ayakkabılarımı hızla çıkardım. Koşar adım merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Emine annem arkamdan bir şeyler söyleyerek bağırdı ama onu duymadım bile. Apar topar odama girdim. Saçımdan paket lastiğini öyle hızla çekip aldım ki birkaç tel saçımla birlikte elime geldi.

Hemen çekmecelerimi kurcaladım ve bir tane minik kese bulup içinde duran birkaç küpeyi hızla yatağımın üzerine döktüm.

Lastiği kesenin içine yerleştirip ağzında duran minik ipi sağdan soldan çekerek büzüp kapattım. Keseyi göğsüme bastırıp gözlerimi sımsıkı yumdum. Bana verdiği bu paket lastiğini hayatımın sonuna kadar saklayacağımı biliyordum.

❀ ❀ ❀

Birisi bileğimdeki lastiği hızlıca çekip bıraktı ve lastiğin tenime çarpma sesi mutfakta yankılandı. Elimin acısıyla inledim. Aynı anda diğer

elime de sert bir şeyle vurulunca bu sefer inlemek yerine ağzımdan acıyla isyan eden bir çığlık kaçtı ve bu acı, beni daldığım hayallerden aniden çıkardı.

Kendime geldiğimde karşımda duran Bahar bana *hayırdır,* der gibi bakarken, Emine anne kaşlarını çatmış sinirle homurdanıyordu.

"Kızım aklın bir karış havada senin yine," dediğinde elinde salladığı ince oklavaya baktım. Söylediğini görmezden gelerek az önce vurduğu yeri diğer elimle ovaladım.

"Emine anne, canımı acıttın! Az önce bana oklavayla mı vurdun cidden?" Kaşlarını çatarak bana bakan kadından bakışlarımı çektim ve elini ağzına kapatıp kıkırdayan Bahar'a baktım.

"Gülme sen de!"

Ama verdiğim bu tepki Bahar'ın daha fazla gülmesine sebep oldu. Emine annemin de çaktırmadan güldüğünü görünce moralim daha fazla bozuldu.

Bizim evin mutfağında oturmuş bayram hazırlığı yapıyorduk. Emine anne, her bayram arifesinde sabah erkenden uyandırır ve neredeyse bütün mahallenin tatlılarını bize yaptırırdı. Bu hayatta sahip olduğum aile bir tek Emine annemden ibaretti.

Tek çocuktum. Kendimi bilmeye, anlamaya başladığım günden beri babamın annemi hırpalamasını izleyerek büyümüştüm. Küçükken bunun farkında değildim belki ama yaşım büyüdükçe annemin, babamla aramdaki tek kalkan olduğunu da fark etmiştim. Babam içtiği zamanlar ne onu tanıyabilirdik ne de durdurabilirdik. Ama öyle alkol almadığı zamanlarda da dünyanın en muhteşem babası falan değildi. Bir kere başımı okşadığını hatırlamazdım mesela. Anneme ya da bana bir kere gülümsediğini de hatırlamıyordum.

Bir gün okuldan eve geldiğimde kapının önünde duran çantalarla birlikte beni bekleyen annemle karşılaştığımda bir kere yüzüne bakmıştım ve artık her şeyin farklı olacağını anlamıştım.

Eşyalarımızı alıp evden çıkmış ve Emine annemin evine gelmiştik. Annemin ne kardeşi vardı ne de annesiyle babası. Ben daha çok küçükken ailesini kaybetmişti, zaten babamla evlenme sebebi de buymuş. Üç beş tane uzak akraba annemi bir yere sığdıramayınca görücü usulü birini bulup evlendirmişler. Annem de daha fazla yük olmamak için kabul etmiş.

Bu mahalleye yakın bir yerde büyümüş annem. Emine anne, hiç evlenmemiş ve annemi de kızı gibi severmiş. Buraya geldiğimiz günün gecesinde, onları sessizce konuşurken duymuştum.

Ertesi gün annem, evimizde kalan birkaç eşyamızı almaya gittiğinde içimdeki huzursuzluğun sebebine bir türlü anlam verememiştim. Tüm gün camın önünde annemin gelmesini beklediğimi hatırlıyorum ama o geri gelmemişti.

Sonradan öğrenmiştim. Emine anne zorlanarak anlatmıştı bana. Annem eve gittiğinde babam oradaymış ve gitmesine izin vermemiş. Aralarında nasıl bir tartışma çıktıysa bu tartışma annemin balkondan düşmesine sebep olmuş. Annem mezara, babam cezaevine girince beni de sessiz sedasız Emine anne yanına almıştı.

Annem onun kızı gibiydi ve beni onun yerine koymuştu. Ben de ona anne diyordum çünkü aile diyeceğim tek kişi oydu. Ondan başka kimse yoktu.

Benimle ilgilenmiş, asla elini üzerimden çekmemişti. Lise dönemim, verdiğim kayıplar yüzünden zor geçmişti ama Emine anne her daim bana destek olmuştu. Şimdi üniversitenin ikinci yılındaydım ve o olmasaydı ne yapardım bilmiyordum.

Karşımda duran ikiliye bakmadan önümdeki işe odaklanmaya çalıştım. Bahar arada sırada bana bakıyordu ama inatla onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Ali Asaf'ın teyzesinin kızıydı Bahar. Annesi ve babası memleketlerindeydi ve o da okul için teyzesinde kalıyordu. Ben buraya geldiğimde arkadaş olmuştuk. Liseyi de burada okumuştu. Şimdi de üniversiteye devam ediyordu.

Emine anne yerinden kalkarak, bitirdiği bir tepsi baklavayı aldı ve fırına atıp mutfaktan çıktı. İçeriden yeni bir tepsi almaya gittiğini biliyordum. O bizden uzaklaşınca Bahar'ın kolumu dürttüğünü hissettim.

İnatla ona tepki vermemeye çalıştım ama neredeyse canımı yakacak kadar kolumu sıkınca sonunda isyan ederek dönüp ona baktım.

"Ne var? Bugün canımı yakmak için anlaştınız sanırım."

Bahar gülümseyerek bana bakmaya devam etti. "Kızım ne bu haller, gören de gurbetten kocan falan geliyor sanacak." Pislik, benimle dalga geçiyordu.

Bu halimin sebebini en iyi o biliyordu tabii. Altı ay önce Bahar, gecenin köründe evime gelerek alacaklı gibi kapımı çalmıştı. Onu öyle telaşlı ve delirmiş görünce Ali Asaf'a bir şey oldu diye korkudan olduğum

yere yığılacaktım ama Bahar bana fırsat vermeden Ali Asaf'ın altı aylık bir göreve gideceğini söylemişti. Birinin yakın korumalığını yapacaktı. Tabii kim olduğunu ya da nereye gideceğini söylememişti. Gerçi o an düşünecek halde de değildim. Tek derdim onu altı ay boyunca görmeden nasıl dayanacağımdı.

Bahar, teyzesinin oğlunu nasıl sevdiğimi, kaç yıldır ona öyle uzaktan uzağa âşık olduğumu bilen iki kişiden biriydi. İlk zamanlar geçici bir şey olduğunu düşündüğünü biliyordum ama sonra, ondan vazgeçmeyeceğimi anlayınca Bahar da hep yanımda olmuştu.

Tabii Ali Asaf'ın bunların hiçbirinden haberi olmamasını saymıyordum bile. Bana o gözle bakmadığını biliyordum. Hepimiz biliyorduk ama yine de umudumu kaybetmiyordum. Umudumu kaybetsem de onu sevmekten vazgeçeceğimi zannetmiyordum.

Şimdi aradan altı ay geçmişti. Bayramın ilk gününde geleceğini öğrendiğimden beri yerimde duramıyordum.

Bahar'ın az önce söylediklerine cevap vermediğimi fark edince kendime geldim. "Hiç açma o konuyu," dedim huysuzca.

"Kızma," dedi hemen ve yanıma gelip dibime oturdu. "Bak, kaç aydır ismini ağzından düşürmüyorsun, geliyor işte. Şimdi göreceksin de."

Yenilgiye uğramış gibi derin bir nefes alınca omuzlarım düştü. "İsmini dilimden düşürmesem ne olacak Bahar, sanki o benim adımı ağzına alıyor da..."

Gittiğinden beri ara ara evini aradığını biliyordum. Bahar bana tüm konuşmaları anlatıyordu. Evdeki herkesin halini hatırını sorduğunu, mahalledeki arkadaşlarını sorduğunu, Emine anneme selam söylediğini biliyordum ama bana bir kere bile bir şey dememişti...

"Hemen düşürme yüzünü öyle, Mahi. Abimi bilmez misin sen? Öyle ince düşünmüyor pek işte..."

Bilmez miydim? Onu en iyi ben bilirdim.

Birine bu kadar âşık olduğunuzda ve onun bundan haberi olmadığında, uzaktan her bir hareketini, ağzından çıkan her bir sözünü ve mimiğini ezberliyordunuz. Beni görsün, gözlerimde olan aşkı anlasın diye bir tek yırtınmadığım kalmıştı ama yok... Ali Asaf asla o gözle bakmamıştı bana.

Bahar'dan ayırt etmediğini belli eder gibiydi her hareketi. Hatta ne zaman bir araya gelsek Bahar'a hafifçe sarılır, bir baba ya da abi gibi başının üstünü hafifçe öperdi. Eğer yanında ben de varsam, içimde kopan

fırtınadan habersiz bu hareketi bana da yapardı. Sonra da sanki karşısında küçük bir kız duruyormuş gibi omzumu pışpışlar ve her şeyden habersiz arkasını dönerdi.

O anlarda içimde iki duygu birbiriyle savaş verirdi. Birincisi; fırtınada savrulan ve paramparça olan kalbimin acısıyla oluşan ağlama isteğiydi, diğeri ise sinirden tepinen ve Ali Asaf'ın ağzının ortasına bir tane çakma isteği duyan deli tarafımdı. İkisi birbiriyle her zaman savaşa girer ama o savaşın bir galibi hiçbir zaman olmazdı. Beni görsün, anlasın... kalbimde olanların farkına varsın istiyordum.

Düşündüklerimle gözlerim dolunca Bahar elimin üzerine elini koyup hafifçe sıktı. "Yapma ama böyle minik kuşum benim," dediğinde derin bir nefes aldım.

"Bak geliyor işte," diye devam etti. Benim sorunum bundan daha büyüktü. Evet, onu özlemiştim. Nadir de olsa göreve gittiği zamanlarda onu deli gibi özlüyordum. Başımı kapıdan uzattığımda ya da camdan şöyle bir baktığımda onu görme ihtimalimin olması başka bir mutluluk veriyordu. Şimdi bu ihtimalden uzaklaşıp, onu hiç görememek beni kahrediyordu ama en önemli sorun bu değildi.

O beni yanındayken bile görmüyordu ki...

"Geliyor," dedim fısıldayarak. Gözümden bir damla yaş kurtulup yanağımdan akınca Bahar hızlı davranıp hemen sildi.

"Mahi," diye başladı ama başımı iki yana sallayarak onu durdurdum.

"Gelince ne olacak, Bahar?" dedim sesimdeki yenilmişliği saklayamayarak. "Bana senden farklı bakmıyor. Onun gözünde hiçbir zaman farklı olmayacağım."

Bahar beni teselli edecek kelimelerini toparlamak ister gibi bekledi. "Sana gidip konuş diyorum, ne olacaksa olsun diyorum yapmıyorsun."

"Olacak şeyi biliyorken nasıl yapayım? Cesaretim yok zannediyorsun, ondan adım atmıyorum sanıyorsun ama öyle değil. Gidip Ali Asaf'a *ben seni çocukluğumdan beri seviyorum*, desem ne olacak biliyor musun?"

Bahar devam etmemi bekler gibi başını eğdi. "Omzuma dokunup beni teselli edecek, belki de burnuma bir fiske vurup saçmaladığımı söyleyecek. Daha yaşımın küçük olduğunu falan zırvalayacak. En kötüsü de ona abi dememe sebebimi fark edecek ve her fırsatta bunun için beni zorlayacak."

"Sen küçük değilsin..." derken o bile söylediklerimin doğru olduğunun farkındaydı.

"Neredeyse yirmi bir olacağım ama sor bakalım o aptal abin beni kaç yaşında görüyor..."

İkimiz de aynı anda sustuk. Ne benim devam edecek gücüm vardı artık ne de Bahar'ın beni teselli edecek kelimesi kalmıştı. Zaten konuşmak istesek de konuşamazdık. Zamanlamayı özellikle tutturmuş gibi Emine anne mutfak kapısından içeri girdi. Bize şöyle bir baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden geçip yerine oturdu.

Yerimden kalkıp, bitirdiğim tatlıyı dolaba koymadan önce üzerine kakao dökmek için tezgâhın üzerine bıraktım. Emine annemin bakışlarını üzerimde hissediyordum ama cesaret edip ne olduğunu soramadım.

Fakat o bana fırsat vermedi. Birkaç dakika sessizce beni izledi ve elimdeki cam kâsedeki tatlıyı dolaba koyduktan sonra dikkatli bakışlarını gözlerime odakladı.

"Bayramda şerbetli tatlı yapılır benim bildiğim, bu sosyetik şey nereden çıktı?" Sorusu karşısında olduğum yerde kaldım. Bahar da ne diyeceğini bilemeden başını eğdi. Anlaşılan açıklama yapmak bana kalmıştı. Zaten Emine anne de direkt bana bakarak soruyu sormuştu. Bir cevap verene kadar da başka bir şey yapacak gibi durmuyordu.

"Şey," dedim kekeleyerek. Bu kadar basit bir konuda bile yalan söylemeyi beceremediğim için kendi kıçıma bir tekme atmak istedim. Bahar halimi anlamış olacak ki hemen araya girdi.

"Canımız istedi, Emine teyze," dedi ama Emine anne sinirli bakışlarını ona çevirince Bahar hemen sustu.

Tekrar bana dönünce kendimi konuşmak zorunda hissettim. "Geçen gün bir tarif gördüm de canımız çekti," dedim ben de Bahar'ın başlattığı konuşmayı devam ettirerek.

Emine anne gözlerimin içine uzun uzun baktı ve sonra başını iki yana salladı. Sanki gözlerime baktığında beni bir kitap gibi okuyordu. Okuduklarını biliyor ama ses etmeyip ona anlatmamı bekliyor gibiydi.

Ortamdaki huzursuz sessizlik Bahar'ın çalan telefonuyla bozuldu. Bahar hemen telefona cevap verip, "Efendim teyze," dedi. Onun telefonda konuşmasıyla dağılan ortamı fırsat bilip ben de ortalıktaki bulaşıkları toplamaya başladım. İki dakika sonra Bahar telefonu kapatmıştı.

"Teyzem akşam yemeğinde bizim bahçedeyiz dedi, Emine teyze." Emine annem başını salladı.

"Kızım yarın bayram, iş çıkarmasaydı başına," dese de Bahar hemen araya girdi.

"Ne işi aşk olsun. Hem sen teyzemi bilmez misin?" Emine anne bu konuyu fazla uzatmaması gerektiğini bildiğinden sadece başını salladı. Bahar onayı alınca hemen önünde duran malzemeleri toplayarak bana yardıma girişti. Emine anne de biz iş yaparken mutfaktan çıkmak için hareketlendi. Tam kapıdan çıkacakken durdu ve bize döndü.

"O yaptığın tatlıyı akşam yanına al kızım, yemekten sonra Seyhan teyzenlerde yeriz," dediğinde Bahar da ben de elimizde tabaklarla olduğumuz yerde donup kaldık. Birbirimize bakarken Emine anne araya girdi.

"Ne bakıyorsunuz birbirinize alık alık?" derken gözlerini kıstı. Ben bu işi asla toparlayamazdım. Yardım ister gibi Bahar'a baktım.

"Şey, Emine teyze... Koca bir tepsi baklava yaptık ya, ondan yeriz," dedi. Emine annemin bunu kabul etmesini beklercesine bakışlarımdaki umudu gizlemek için çaba bile göstermeden ona baktım.

"O yarın için kızım, şimdi onu bozmaya gerek yok. Bayram için yapıldı. Hem daha şerbetini falan çekecek. Siz alın o kakaolu şeyi akşam eli boş gitmeyelim."

"Ama," diye aynı anda başlayacak olduk ikimiz de fakat Emine annem çoktan mutfaktan çıkıp gitmişti bile.

Elimde tuttuğum tabakları mermer tezgâhın üzerine koydum. Gözlerimden akmak için hazır bekleyen yaşlara lanet ederek bulaşıkları toparlamaya çalıştım. Bahar yanıma gelip bana yardım etmeye başladı. Bir şeyler söylemek istiyordu, kendini tuttuğunun farkındaydım ama ağzımı açıp tek kelime etmedim.

Sonunda Bahar bu halime daha fazla dayanamadı. İşlerimiz bitmek üzereyken konuştu.

"Yapma böyle," dediği anda ağlama isteğime karşı koyamadım. "Onun yediği tatlıya benzetmek için o kadar çok uğraştım ki..." dedim ama sonra devam edemedim.

Ali Asaf göreve gitmeden bir hafta önce, biz Bahar'la evlerinin bahçesinde otururken elinde tuttuğu küçük bir kutuyla çıkıp gelmişti. Suratında saçma bir sırıtma vardı ve ben de dudaklarının kenarlarının nasıl o kadar tatlı kıvrımlara sahip olduğunu düşünürken bulmuştum

kendimi. Bizi görünce gülümsemiş, elindeki ufak kutuyu önümüzde duran masanın üzerine bırakmıştı. Sonra da bana her zaman duyduğumda keyif veren sesiyle konuşmuştu.

"Bu tatlının tadına bakın," demişti. "Bir arkadaşın eşi yapıp getirmiş. Valla benim gibi tatlı sevmeyen biri bile bayıldıysa sizi düşünemiyorum." Cümlesi bittiğinde bizi bahçede bırakıp geniş merdivenleri çıkarak gözden kaybolmuştu. Neyini bu kadar sevdiğini merak ederek çatal falan almadan parmağımın ucuyla sabırsızca tadına bakmıştım. Evet, güzeldi fakat ben o kadar da etkilenmemiştim. Ama Ali Asaf sevmişti bir kere.

O günden sonra Bahar'la birlikte internette bulduğumuz her tarifi denemiştik. Neredeyse elli kere bu tatlı çeşidini yapmıştım ve sonunda o gün tadına baktığımız tatlıya benzediğinden emin olduğumuz tarifi gözümüze kestirmiştik.

Şimdi onca çabam boşa gidiyordu. Ali Asaf için yaptığım bu tatlıyı akşam kendi ellerimle götürecektim.

"Üzülme," dedi Bahar yine şansını deneyerek. "Bak, nasıl olsa biz hazırlayacağız tatlıları. Bir dilim ayırırız, ben saklarım. Yarın da abim geldiğinde ona veririm ve senin yaptığını söylerim."

Hevesimin kırılmasını görmezden gelerek zorla da olsa Bahar'a gülümsedim.

"Olur," dedim. Zaten yapacak bir şey de yoktu artık.

❀ ❀ ❀

Bahar on beş dakika önce onlar için yaptığımız bir tepsi baklavayı alıp gitmişti. Bayram öncesi son iftar yemeğine, Seyhan teyzelere gitmek için hazırlanırken altıma rahat bir tayt, üzerine de belimi hafif açıkta bırakan bol bir tişört giydim. Ayağıma babet çoraplarımı giyerken odamın kapısı açıldı.

Emine anne kapıdan bana bakarken bakışları açıkta kalan belime odaklandı. "Kızım valla çocuğun olmayacak, üşüteceksin," dedi.

Onun bu endişeli hali beni gülümsetti. "Sen beni düşünme canımın içi," dedim yanına gidip yanaklarını sıkarken.

Elli beş yaşında olmasına rağmen yaşıtlarına göre çok daha dinçti. Sahte bir isteksizlikle ellerimi itti ama dudaklarının kenarında oluşan gülümsemeyi yakalamıştım. Ne kadar aksini iddia etse de bu yaptığımdan hoşlandığını biliyordum.

"Yine kudurdun bak sen, hadi ezan okunacak," dediğinde yanına geçip koluna girdim.

Dış kapının önüne geldiğimizde ayakkabılarını giydi. Ben de tam spor ayakkabılarımı giymek için elime almıştım ki Emine anne, "Tatlıyı unutma," dedi.

Unuttuğunu düşünüp erken sevinmiştim demek ki. Huysuzluğumu belli etmemeye çalışarak yeniden içeri girdim ve dolaptan tatlıyı alıp kapının önünde beni bekleyen kadının yanına geldim. Tek elle tatlıyı tutarken diğer elimle ayakkabılarımı giydim.

Kapıyı kapatıp merdivenlerden indik. Dış kapıdan çıkarak dar sokaktan karşıya geçtik ve birkaç adım attıktan sonra Ali Asafların bahçe kapısından içeri girdik. Bahçeye kurulan masanın etrafındaki hareketliliği görünce gülümsedim. Ali Asaf'ın babası Osman amca, masanın başındaki sandalyede, elinde gazetesiyle oturuyordu.

Seyhan teyze ve Bahar da o anda ellerinde tencerelerle mutfağın bahçeye açılan kapısından çıktı. Onların yanına ilerlediğim anda arkamda kalan bahçe kapısı yeniden açıldı. Coşkun abi ve Kaan abi ellerinde poşetlerle içeri girdi. Hemen arkasından da Selim abi, kucağında taşıdığı beş yaşındaki yeğeni Ayşin'le birlikte bahçeye geldi.

Anlaşılan son iftarı kalabalık yapacaktık. Eksik olan tek kişi aklıma gelince yüzüm asılsa da Bahar ve Seyhan teyzeye yardım etmek için onların yanına ilerledim. Ayşin, Selim'in kollarından kendini adeta fırlattı ve Bahar'a doğru koştu. Tam Bahar elindeki tencereyi masaya bıraktığı anda Ayşin'i yakaladı. İkisi yere devrilmeden önce hepimiz güldük.

Selim, Kaan ve Coşkun herkesin elini öpüp bize de selam verdiler. Hepsi boş buldukları yerlere otururken Selim hızlı adımlarla geldi ve hâlâ Bahar'ın üzerinde olan Ayşin'i kaldırdı. Ayşin kalktığı gibi yeniden bahçede koşmaya başladı. Selim, Bahar'ın yerden kalkması için elini uzattı. Bahar elini tutarken bakışlarını kaçırınca gözlerimi kısarak onları izlemeye başladım. Selim'in bakışlarından daha önce şüphelenmiştim ama Bahar'ı bakışlarını kaçırırken görmemiştim. Ali Asaf varken Selim de kendini hep geri tutardı ama şimdi... Kaşlarım hayretle yukarı kalktı. Bahar bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi ve onlara baktığımı anlayınca elini hızla Selim'in avucundan kurtardı. Ne kadar uğraşsa da telaş yapmamayı başaramadı. Selim'in yüzüne bakmadan hızlı adımlarla içeri girip gözden kayboldu.

Selim'in, onun arkasından öylece bakarken derin bir iç çektiğini gördüm.

Herkesin dışarıda olmasını fırsat bilip Bahar'ın peşinden giderek mutfağa girdim. Ben içeri girince bir an durdu ama sonra elindeki geniş tabakta duran salatayı küçük kâselere boşaltmaya devam etti. Onun doldurduğu tabakları alıp tepsiye yerleştirmeye başladım. İkimiz de sessizce işimizi yaptık.

Sonunda Bahar derin bir nefes aldı. "Söyle ne söyleyeceksen!"

Bir kâseyi daha tepsiye koyarken sadece omuz silktim.

"Mahi," dedi pes etmiş gibi. "Ağzındaki baklayı çıkar."

Dönüp ona baktım. "Ağzında bakla olan ben değilim." Sakin bakışlarım altında huzursuzca kıpırdandı.

"Düşündüğün gibi bir şey yok."

"Sana bakışlarının günden güne derinleşmesi dışında bence de bir şey yok." Bahar telaşa kapılmış gibi etrafına bakındı. Kimsenin gelmediğinden emin olunca bana doğru eğildi.

"Teyzemler duyarsa yanlış anlar. Hele Ali Asaf abim bir duyarsa..." devam etmesine izin vermeden araya girdim.

"Bırak sen şimdi onları... Ali Asaf bunca zaman Selim'in sana nasıl baktığını anlamadıysa bu saatten sonra da anlamaz. Gerçi o kaz kafalı benim ona nasıl baktığımı anlamadı bunca yıl, Selim'i mi anlayacak!"

Bahar söylediklerimden sonra kısık sesli bir kahkaha attı. Ama sonra asıl konu aklına gelmiş gibi yüzü yeniden asıldı.

"Bir şey yok," dedi yeniden. "Selim abi..."

"Bak, bir de abi diyor çocuğa! Kızım çocuğun içi gidiyor sana bakarken farkında değil misin?"

"Allah aşkına deme böyle şeyler Mahi, valla bir duyan olacak."

Tam ona Selim'e karşı bir şey hissediyor mu diye soracakken Seyhan teyze mutfağa girdi. Bahar da bunu fırsat bilip hemen konuyu kapattı tabii.

"Kızlar hadi artık sofraya," derken ocakta duran son tencereyi alıp mutfaktan çıktı.

Bahar ve ben de arkasından, elimizde tepsilerle ilerlerken ona doğru eğilip sessizce fısıldadım. "Bu konu burada kapanmadı."

Bahar bana cevap vermedi ama elimden kurtulamayacağını anlamış gibi yüzünü buruşturdu.

Elimizdeki tabakları masaya dağıttık ve yerlerimize oturduk. Ezan okunduğunda Osman amca, "Allah kabul etsin," dedi. Herkes bir ağızdan, "Âmin," derken yemeğe başladık.

Yemek masası o kadar keyifliydi ki saatlerdir sofrayı toplamadan oturuyorduk. Coşkun abi öyle komik şeyler anlatıyordu ki Bahar ve ben düşmemek için birbirimize yaslanmış, gözlerimizden yaş gelene kadar kahkaha atıyorduk.

Seyhan teyzeyle Emine anne birbirine baktı ve gözlerinde sahte bir kızgınlıkla bize döndüler.

"Bunlar evlenecek de biz göreceğiz." Seyhan teyze başını aşağı yukarı sallayıp onu onaylarken gözleri üzerimizdeydi. Tam ağzını açıp bir şey söyleyeceği sırada Seyhan teyze durdu ve aynı anda arkamdan onun sesini duydum.

"Kim alsın bunları Allah aşkına?" dedi Ali Asaf. Bir anda dengem bozuldu. Kendimi dengede tutmak için elimi masanın kenarına sımsıkı kenetledim. Arkamı dönmeyi bırakın, nefes almak için bile hareket edemedim.

Herkes bir anda hareket etti. Seyhan teyze oğlunun yanına gidip ona sımsıkı sarıldı ve sonra da sırayı Osman amca aldı. Tüm masa bir anda etrafını sarmıştı. Yerimden kalkıp normal davranmam gerekiyordu ama kahrolası bacaklarım yeni doğmuş bir tay gibi titreyerek bana ihanet ediyordu.

Altı ay...

Tam altı aydır o bayıldığım yüzünü görmemiştim.

Altı aydır yanından geçerken derin derin içime çektiğim kokusunu duymamıştım.

Kahrolası altı aydır onu özlediğimi biliyordum ama bu kadar yakınımdayken özlemin içimi yakıp kül ettiğini bilmiyordum.

Bilmeyi bırakın, adeta hissediyordum.

Kendime gelip yerimden kalkmam gerektiğini bir kez daha hatırladım. Bahar yanıma gelerek usulca kolumu okşadı bana destek vermek ister gibi.

Herkes Ali Asaf'ın etrafına toplandığından kimse ne durumda olduğumu fark etmemişti.

Derin bir nefes aldım. Kuruyan boğazımı yumuşatmak için defalarca yutkundum ve sonunda aramızda tek engel olan Kaan abi, Ali Asaf'ın omzuna bir kere vurdu ve kenara çekildi.

Ve işte karşımdaydı. Yeşil gözleri, gülümseyen dudakları, dağınık saçları ve bu mesafeden bile içime çekebileceğim kokusuyla tam karşımdaydı.

Altı aydır ne çektiğimi bir ben bir de Allah biliyordu. Burnumun direğinin sızladığını hissettim.

Kendimi onun kollarına bırakıp, başımı göğsüne yaslamaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Aklımı kaybetmiş gibi hissediyordum. Onu öpme düşüncesi beynimi kemirip duruyordu. Sanki bunları yapmazsam içimde yanan özlem ateşi sönmeyecek gibiydi.

Ben bu düşüncelerimle boğuşurken Ali Asaf bana doğru yaklaştı. Elini sırtıma dolayıp beni kendine doğru çekti ve hafifçe sarıldı. O kısacık birkaç saniyede bulduğum huzur sayesinde gözlerim de akmak için baskı yapan yaşlarla doldu.

Ama bu an o kadar kısa sürdü ki ben ne olduğunu anlamadan Ali Asaf beni bıraktı. Dikkati kısa bir süre daha benim üzerimde kaldı fakat hemen sonra bakışları yön değiştirip herkesin üzerinde tek tek gezindi.

Bu kadar görmezden geliniyor olmak canımı yaksa da belli etmemek için çabaladım. Kollarımı bedenime sarıp sanki kendimi korumaya çalışmak ister gibi içime kapandım. Bahar yanıma gelip elini kolumda gezdirdi ve bana anlayışla baktı.

Herkes yeniden masanın etrafında toplandı. Ali Asaf'ın gelişiyle tabii ki herkesin keyfi yerindeydi. Ali Asaf izin istemiş hemen kısa bir duş alıp, üzerini değiştirip tekrar yanımıza gelmişti.

Bahar eğilip kulağıma fısıldadı. "Hadi yine iyisin, seninki tatlını yiyecek," derken bana sırıtarak baktı. Neşemi yerine getirmek için uğraşıyordu, biliyordum.

Dirseğimle onu dürttüm. "Kes sesini, biri duyacak," dedim ama bu halim Bahar'ı eğlendirmiş gibi gülümsedi.

Belli etmek istemesem de içimde çırpınan mutluluk kıpırtısını vücudumun her yerinde hissediyordum. Eğer özlemden gebermek diye bir şey varsa şu an onu yaşıyordum.

Ona bu kadar yakınken, böylesine uzak olmak beni mahvediyordu ama yine de onu hiç görmemektense uzaktan görmeye razıydım. Katlanılabilir bir acıyı, kıvranıp öldüğüm bir acıya yeğlerdim.

2. BÖLÜM

Uzaktan seviyorum seni,
Kokunu alamadan, boynuna sarılamadan,
yüzüne dokunamadan. Sadece seviyorum.
-Cemal Süreya

İhtimaller Perisi - Gökhan Türkmen

Saat neredeyse gecenin ikisi olmuştu. Esnemekten ağzım ikiye ayrılıyordu ama kimseye belli etmemek için sürekli elimle kapatıp duruyordum. Bahar durumumun farkındaydı ama yine de beni ele vermemek için uğraşıyordu.

Onun da benden farkı yoktu gerçi. Gözlerinden uyku akıyordu ama o yatmaya giderse benim de eve gitmek zorunda olduğumu bildiğinden sesini çıkarmıyordu. İlk esnememde onunla göz göze gelmiştim. Yalvaran bakışlarımı ona diktiğimde omuzlarını düşürüp kabul etmişti.

Bunu benim için yaptığını bildiğimden minnettardım. Fakat ara sıra Selim abinin ona attığı bakışları yakaladığımda olayın sadece benden ibaret olmadığını anlamıştım.

Ali Asaf geldikten sonra yemek masasım toplamış, daha sonra hep birlikte bahçede oturmuştuk. Saat geç olduğunda önce Emine annem ayaklanıp gitmişti. O yatmak için eve geçtikten sonra Osman amca ve Seyhan teyze de bizi bahçede yalnız bırakıp içeri girmişlerdi.

Şimdi bahçede Bahar, ben, Ali Asaf, Selim abi ve Kaan abi kalmıştık. Hep beraber masadan kalkmış, bahçenin beton alanının dışında kalan ufak toprak kısmına geçmiştik. Oturmaktan keyif aldığım bir çardak vardı bahçelerinde. Bahar üzerini süslemiş, hafif ışıklandırmıştı. Geceleri, özellikle yaz akşamları burada oturmayı çok severdik.

Yanımda oturan Bahar yerinden kalktı ve ortada duran geniş masanın üzerinden boş bardakları topladı. Bardakları küçük tepsiye yerleştirirken hepimiz onu izledik.

"Ben bir bardak daha alırım," dedi Ali Asaf. Hemen arkasından Kaan abi de onu onaylar gibi başını salladı. "Bana da doldur," derken gülümsedi. "Bu sefer kesin son bardağım. Valla çatlayacağım ama Bahar'ın çayı olunca hep aynı şey oluyor."

Cümlesini bitirdiğinde hepimiz onu onaylar gibi başımızı salladık.

"Yetenekli benim arkadaşım," dedim sırıtarak suratına bakarken. O da bana gülümsedi. Bahar ve benim bakışmamızı Ali Asaf böldü.

"Sen de biraz öğrensen fena olmaz aslında," dediğinde gözleri gözlerime kenetlendi. Bakışlarındaki eğlence kıvılcımlarını görebiliyordum. Her zaman böyleydi. Özellikle beni kızdırmaktan zevk alıyordu sanki.

Söylediği cümleden sonra yüzümdeki gülümseme silindi. "Ne demek istiyorsun?" derken sesimin tonu bu durumdan ne kadar mutsuz olduğumu belli eder gibi sertti.

"Çayın zehir gibi oluyor ya senin," dedi sırıtarak. Sonra devam etti. "Bahar'dan öğrensen diyorum. Biz de senin ellerinden, midemiz delinecek mi diye korkmadan bir bardak çay içsek."

Yemin ederim onu gebertecektim. Hem de çıplak ellerimle...

"Sen," dedim dişlerimin arasından tıslar gibi. "Yemin ederim sen..." Ama o kadar sinirlenmiştim ki cümlemi tamamlayamadım.

Bahar halimi anlamış gibi hemen araya girdi. Hızla Selim abinin önünde duran boş bardağı almak için uzandı. Onun her adımını izleyen adam, Bahar'dan önce davranarak bardağını kaldırıp tepsiye koydu. Başını biraz yukarı kaldırdı ve Bahar'ın gözlerine bakarak konuştu.

"Ellerine sağlık ama ben artık içmeyeceğim," dediğinde, Bahar sanki onun bakışlarından kaçmak imkânsızmış gibi sertçe yutkundu. Birkaç saniye gözlerini kaçırdı ve tepsiyi sımsıkı tutarak mutfağa doğru ilerledi. Ben de hemen peşinden kalktım çünkü eğer burada biraz daha kalırsam, geldiği ilk günün gecesinde hasret, özlem falan dinlemeden bu adamı gebertecektim.

Mutfağa girdiğimde Bahar boş bardakları makineye yerleştiriyordu. Sonra vazgeçip bıraktı ve çay içenler için yeni iki tane bardak çıkarttı.

"Bu adam var ya..." dedim devamında ne diyeceğimi bilemeden. Ellerimi tezgâha dayayıp derin nefesler aldım. "Anladık, beni sevmiyor ama böyle davranmak zorunda mı?" Az önceki sinirim yok olmuş yerini kırgınlığa bırakmıştı.

Hep böyle oluyordu zaten. Onun yanındayken benimle uğraşmalarını görmezden geliyormuş gibi davranmak kolaydı. Oldum olası dilimi

tutamazdım zaten ama söz konusu Ali Asaf olunca ağzımdan çıkanları hiç kontrol etmezdim. O beni kızdırdıkça, benimle uğraştıkça ben de altta kalmıyordum.

Ama yanından ayrıldığım anda, ondan biraz uzaklaştığım zaman içimde bir şeyler kırılarak yer değiştiriyordu. Parça parça dökülüyordu sanki ve ben bunun her bir santimini hissediyordum. Bu kadar güçsüz olmak canımı sıkıyordu. Ali Asaf, her zaman benim en zayıf tarafım, en hassas noktam olmuştu. Kendimle savaşım, yine kendimle kavgalarım hep Ali Asaf içindi.

Beni dünyanın en mutlu kadını yapmak da onun elindeydi, kalbimi parçalara ayırıp ortalığa saçmak da... Birinin eline kendimle ilgili bu denli güç vermek ödümü patlatıyordu ama yine de...

Beni bu kadar güçsüz hissettirdiği zamanlarda keşke onu sevmeseydim diyordum. Keşke onun bana baktığı gibi ben de ona bakabilsem, sadece arkadaşımmış hatta bir yakınımmış gibi davranabilseydim.

O zaman bunları yaşamak zorunda kalmazdım.

Yine de içimde bir yerlerde biliyordum ki onu bu kadar çok sevmeyen bir Mahi, şimdiki kadın da olmazdı.

Bahar, bardakları doldurup bana döndü.

"Sen onu neden bu kadar kafana takıyorsun, Mahi? Zaten oldum olası hep seninle uğraşır."

Evet, biliyordum ama bu canımın yanmasına engel olmuyordu.

"Biliyorum ama..." Ne diyeceğimi bilemeden sustum. "Yine de..."

Bahar araya girdi. "Yine de kalbin söz dinlemiyor, bunu da biliyorum. Sana söylediklerine alınmadığının farkındayım. Seninle uğraşmayı sevdiğini hepimiz biliyoruz ama sen daha fazlasını istediğin için..."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Ne söylemem gerektiğini de bilmiyordum zaten. Düşüncelerimde kaybolmuşken, "Neyin daha fazlası?" diyen gür bir sesin araya girmesiyle ikimiz de yerimizde sıçradık. Bahar elini ağzına kapatırken ben korkuyla çırpınan kalbimi yavaşlatmak için elimi kalbimin üzerine bastırdım.

Lütfen konuşmalarımızı duymuş olmasın Allah'ım, böyle değil...

Ali Asaf bizden bir cevap bekler gibi yüzümüze bakarken, ikimiz de karanlıkta ışık gören tavşanlar gibi şaşkınlıkla gözlerimizi kırpıştırarak birbirimize baktık. Ağzımdan tek bir kelime çıkmıyordu çünkü içimden sadece tek bir kelimeyi tekrar edip duruyordum.

Duymadı... Duymadı... Duymadı...

"Ne dedin abi?" dedi Bahar neredeyse kekeleyerek. O da aynı korkuyu hissediyordu. Ali Asaf, ikimizin de ilk seferinde onu duyduğumuzu biliyordu. Bunun farkındalığıyla gözlerini kısarak baktı. Bir omzunu mutfak kapısına yaslamış, uzun bacaklarını birbirine çaprazlamış şekilde bizi izliyordu. Kollarını göğsünde birleştirdi. Kısa birkaç saniye boyunca kısık gözlerini üzerimize dikerek bizi inceledi ve sonra sakin bir adım atarak mutfak kapısından içeri girdi.

Böyle sessiz kaldığında ve her şeyi görüyormuş gibi kıstığı gözleriyle beni incelediği zaman, sanki her bir zerremi biliyormuş, beni benden iyi tanıyormuş gibi hissediyordum.

Kendimi ona cevap vermek zorunda hissetmemek için Bahar'ın hazırladığı çay tepsisine uzandım. Alıp mutfaktan çıkarsam, Bahar bir şekilde idare ederdi ama ben onunla burada kalırsam işin içinden çıkamazdım.

Tepsiyi almak üzereyken aniden koluma sıcak parmak uçları dokundu. Belli belirsiz bir temastı ama yine de bir daha dışarı salmamak üzere derin bir nefes alıp içimde tuttum.

"Bahar, sen çayları götür bahçeye," dedi sakin sesiyle. Ben burada gebermek üzereydim ama onun her zaman böyle sakin olması çok sinir bozucuydu.

Korku dolu gözlerimi hemen Bahar'a çevirdim. Tek yapmak istediğim gitmemesi için ona sımsıkı sarılmakken, hiçbir şey yapamadan öylece birbirimize baktık.

Beni anladığını belli eden bakışlarını üzerimden çekip Ali Asaf'a döndü.

"Abi," diye başlayacak oldu ama geçerli bir mazereti de yoktu. Ali Asaf, Bahar'a bir kere baktı ve arkadaşım tek bir kelime daha etmedi.

"Mahinev'e bir şey soracağım, Bahar," dedi açıklama yapmak ister gibi. "Sen çık bahçeye, geliriz biz de şimdi," diyen Ali Asaf'a başka bir şey söyleyemedik.

Cankurtaran gibi yapıştığım tepsiyi elimden alan Bahar, bana bir kere baktı ve istemeyerek de olsa beni kurbanlık koyun gibi onunla yalnız bırakıp mutfaktan çıkmak zorunda kaldı.

Aramızdaki sessizliği bozmak için boğazımı temizledim. Onun karşısında heyecandan titreyen o kız olmak istemiyordum. Bu yüzden kendime gelerek, içimde çırpınır gibi atan kalbimi görmezden gelmeye çalıştım.

Ocakta hâlâ altı yanan çayı kapattım. Kalan birkaç bardağı makineye koydum. Bu sürede Ali Asaf tek kelime etmeden kalçasını geniş tezgâha yasladı ve sessizce beni izledi.

"Bir şey mi oldu?" dedim olmadığını, bizi duymadığını umarak.

Bir elini çenesine götürerek, parmaklarını usulca kirli sakalında gezdirdi.

"Bilmem, sen söyle... Oldu mu?"

Sorusuyla neredeyse düşüp bayılacaktım. Başımı iki yana salladım. "Bir şey yok," derken kaçmak için çırpınan bakışlarımı onun üzerinde tutmaya çabaladım.

"Bahar'la ne konuşuyordunuz?" diye sordu aniden ve daha fazla dayanamayıp kendime yapacak bir iş ararcasına gözlerimi mutfakta gezdirdim.

"Havadan sudan," dedim sakince. İçimde kopan fırtınanın aksine en azından sesim sakindi. "Kızlar arasında işte..." diye devam ettim geçiştirmek ister gibi.

"Mahinev," dedi. Sesi o kadar yumuşaktı ki aniden başımı kaldırıp ona bakmaktan başka çarem yoktu.

İki kısa adımda bana doğru gelip yaklaştı. O yanıma gelince yeniden dikkatimi ondan başka bir şeye vermek zorunda kaldım. Bana bu kadar yakın olmamalıydı...

Elini kaldırdı. İşaretparmağının ucuyla çeneme dokunduğunda neredeyse ağlayacaktım. Hafif bir baskıyla çenemi yukarı kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. Ellerim deli gibi titrerken parmaklarımı sıktım. Bu da yetmeyince bir elimi diğer elimin üzerine sararak ikisini birlikte kapattım.

"Biri seni üzüyor mu?" dedi anlayışla, hatta şefkatle...

Birinin bilmeden de olsa, hiç farkında olmadan bir insanı bu kadar kırması, bilinçsizce içini acıtması nasıl mümkün olabilirdi?

Onu görmediğim zamanlarda acı çekmeye alışmıştım. Bana bakmadığı zamanlarda sadece uzaktan izleyerek onu sevmeye de alışmıştım. Ben, hiçbir karşılık beklemeden kalbimi ona vermeye alıştım da bir tek beni anlamadığı zamanların bana yaşattığı acıya alışamadım.

Ne deseydim şimdi ona? *Beni üzebilecek güce bir tek sen sahipsin,* desem bana nasıl karşılık verirdi?

Şaşırır mıydı yoksa her şeyin farkında olduğunu, her şeyi bildiğini belli mi ederdi?

Ya da beni terslerdi belki... *Saçmalama*, derdi.

Kendi kendime verdiğim iç savaştan kurtulmak günden güne imkânsız bir döngüye giriyordu. Dönüp dolaşıp aynı kararsız noktaya geliyordum.

Pes etmek için direniyordu kalbim. Ya *söyle kurtul*, diye isyan ediyor ya da *göm içine uzaklaş*, diyordu.

İki seçenek de beni kahredecekken hangisini seçebilirdim ki?

"Mahinev," dedi Ali Asaf sıcacık sesiyle. Gözlerime dolmak üzere olan yaşlara lanet ettim bir kez daha. Yutkunmaya çalışarak ona hafifçe gülümsedim.

"Nereden çıkardın bunu?" diye sordum. Ona, benimle her zaman uğraştığı gibi karşılık vermek için çabaladım.

Ama bana bu şekilde baktığında elim ayağım birbirine dolanıyordu. Madem bu kadar net görebiliyordu içimi, neden anlamıyordu asıl anlatmak istediğimi?

"Bana yalan söyleme," derken sesindeki yumuşaklık yerini hafif bir sertliğe bırakmıştı.

"Ali Asaf saçmalama," dedim onu terslemek ister gibi. "Kendi kendine bir şey çıkarıyorsun, sonra da cevabım hoşuna gitmiyor diye bana kızıyorsun."

Arkamı dönüp kendime oyalanacak bir şeyler aradım ama kolumu tutup beni yüz yüze geleceğimiz şekilde kendine çevirdi.

"Benden bir şey saklıyorsun," dedi kendinden son derece emin bir halde. Başımı iki yana sallayacak oldum ama Ali Asaf hafif bir baskıyla uyarırcasına kolumu sıktı.

"Seni kaç yaşından beri tanıyorum ben," dedi eski zamanları düşünür gibi. "Ayrıca surat ifaden bir kitap gibi, Mahinev. Sana bakınca canının sıkkın olduğunu anlayacak kadar tanıyorum seni."

"Bence senin bir halt anladığın yok." Dudaklarımdan çıkmasını istediğim kelimeler bunlar değildi ama daha kendimi durdurup düşünme fırsatı bulamadan hırçın bir şekilde söylemiştim işte.

Ali Asaf da en az benim kadar şaşkındı. "Ne demek şimdi bu?" diye sorarken kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmış, merakla benden bir cevap bekliyordu.

Kolumu elinden kurtarmak ister gibi çektim ama geri çekilmeme izin vermedi. "Yok bir şey dedim, Ali Asaf."

"Az önce ne demek istedin?" Sorduğu soruya cevap vermemi beklerken gözlerini üzerimden bir an bile ayırmadı.

"Ortada bir şey yokken kendi kendine sorun çıkarıyorsun demek istedim. Şimdi bırakırsan gideyim artık."

Birkaç saniye öylece durdu. Yeşil gözleri önce yüzümü sakince izledi, sonra gözlerimi buldu ve sanki içinde sorduğu soruya bir yanıt bulacakmış gibi derin derin baktı.

Bakışlarımı onun gözlerinde tutmak için çabaladım. Tek yapmak istediğim yüzünün her bir santimini incelemekken kendimi tuttum.

Elini kolumdan çekerken bana biraz daha yaklaştı. Hafifçe bir kolunu sırtıma doladı ve başımın üzerine belli belirsiz bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Bana böyle dokunmasını istediğim zamanların sayısı çok fazlaydı ama ikimiz için bu sarılmanın anlamı çok başkaydı.

Geri çekilmeden önce fısıldadı. "Bu konuyu benim daha az yorgun olduğum bir zaman konuşacağız," dediğinde sadece başımı sallayarak onayladım. Bu konuyu bir daha konuşma niyetim yoktu ama ona şu an itiraz edersem üsteleyeceğini, peşini bırakmayacağım biliyordum.

Beklediği tepkiyi alınca beni orada öylece bırakıp mutfaktan çıktı. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımıştı ama o çıkana kadar dayandım.

Mutfak camından onun bahçeye çıkıp yeniden oturduğunu gördüğüm anda kendimi bıraktım. Bir yanım deli gibi bağırmak, ortalığı dağıtmak istiyordu ama diğer yanım da koşarak eve gidip kendimi yatağa atmak ve içimde ne var ne yok boşalana kadar ağlamak istiyordu.

Bir iki dakika geçmeden Bahar nefes nefese mutfağa girdi. Maraton koşmuş gibi soluklanan halini görünce istemeden de olsa dudaklarımda bir gülümseme oluştu.

"Ne oldu?" dedi telaşla ama benim cevap vermemi beklemeden tekrar konuşmaya başladı. "Duymuş mu seni? Ay öğrendi mi, Mahi? Ne dedi?" Aklına ne geldiyse aniden durdu ve tekrar telaşla bana baktı. "Yoksa kızdı mı sana? Valla abim falan demem öyle bir şey yaptıysa gebertirim onu."

Başımı iki yana sallayıp araya girdim. Bıraksam sabaha kadar konuşacaktı. "Evet duymuş," dedim sakince. Bahar'ın gözleri kocaman açıldı. "Yarın gelip seni isteyelim dedi."

Bahar ne söylediğimi anlamak ister gibi kaşlarını çatıp bir iki saniye duraksadı. Bu haliyle o kadar Ali Asaf'a benziyordu ki... Sonra onunla dalga geçtiğimi anlayınca yüzünü buruşturup sinirle bana baktı.

"Ben meraktan geberdim, sen benimle alay ediyorsun. Aferin, Mahi."

Yanına gidip kollarımı ona sardım. "Kızım, duysa sence bu kadar sakin kalır mı? Canıma okurdu."

Derin bir nefes alıp o da bana sarıldı. "Bundan emin değiliz bir kere."

Kafamı kaldırıp ondan biraz uzaklaştım. "Bahsettiğimiz kişi Ali Asaf, farkındasın değil mi?" Tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

Gözlerini devirip bana hak verircesine baktı. "Tamam haklısın ama yine de ben o kadar emin değilim."

Ondan uzaklaşıp camın önüne ilerledim ve bahçede oturan adamları izlemeye başladım.

Ali Asaf öne doğru eğilmiş, sanki kimsenin duymasını istemediği bir şeyden bahsediyormuş gibi Kaan ve Selim'e doğru konuşuyordu.

Bahar yanıma gelip durdu ve benimle birlikte izlemeye başladı. "Bak şimdi sana söyleyeceklerimden dolayı bana kızma sakın."

Başımı ona doğru çevirmeden yan gözle baktım ve tekrar bahçedeki adamı izlemeye döndüm.

"Sen benim en yakın arkadaşımsın, ben sana kızamam."

Ağzından püskürtmeye benzer bir ses çıkarınca kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ne?"

"Buna inanmam canım. En yakın arkadaşın da olsam canıma okursun sen benim. Songül de yakın arkadaşımız ama kızı paralayıp duruyorsun."

Songül'den bahsedince bugün yine ortalarda olmadığını hatırladım. "Hiç o konuyu açma, hak ediyor. Güya en yakın arkadaşımız ama son zamanlarda ortada yok."

"Haklısın," derken ikimiz de tekrar sustuk.

"Hadi dökül bakalım," dedim az önce açtığı konuyu ima ederek.

"Peki," derken derin bir nefes aldı. "Bence artık zamanı geldi."

Ne demek istediğini anlamadan ona baktım. "Neyin zamanı?" Aslında neyden bahsettiğini çok iyi biliyordum ama salağa yatmak işime geliyordu.

"Artık söylemelisin bence."

Sahte bir kahkaha attım. "İşte şimdi saçmaladın."

"Mahi," dedi ve aniden önüme geçerek ona bakmamdan başka çare bırakmadı. "Abim yirmi yedi yaşında. Geçen gün teyzem, *artık şu çocuk evlense keşke* falan diyordu. Orhan abimi biliyorsun zaten ondan umudu kestiler."

Orhan abi, Ali Asaf'tan iki yaş büyüktü ama sanki küçük kardeş oydu. Başına buyruk, bir var bir yoktu. Osman amca sürekli şikâyet ederdi. İki oğlunun birbirlerinden nasıl bu kadar farklı olduğunu anlamıyordu. Aslında bunu hiçbirimiz anlamıyorduk.

Benden bir cevap alamayacağını anlayan Bahar devam etti. "Teyzem birini bulup görüş dese ne olacak? Ya da biriyle tanışsa ne yapacaksın?"

Bakışlarımı ondan kaçırıp gözlerimi yumdum. "Bir de şu Tuğçe var biliyorsun, ara ara onunla görüşüyor. Kız zaten peşinden ayrılmıyor. Ciddi değil biliyoruz ama ya bir şey olursa?"

"Bahar," dedim susmasını ister gibi.

"Bahar deme bana. Kaç yıl oldu? Çocukluk aşkı dedik, geçer dedik falan ama yok sendekinin öyle olmadığını biliyoruz. E o zaman neden bekliyorsun?"

"İstemeyecek çünkü," dedim.

"O zaman sen de yoluna bakarsın. İstemezse istemez ne yapalım, dünyanın sonu değil ya! Böyle daha mı iyi olacak? Gözünün önünde, senin onu sevdiğinden habersiz, birini tutup getirse yarın öbür gün o zaman pişman olmayacak mısın? *Söyleseydim ne olurdu acaba*, diye düşünmeyecek misin hiç?"

"Ben de biliyorum bunları," dedim tıslar gibi. "Tamam, o benim hissettiklerimden habersiz ama düşünmeden duramıyorum. Bana karşı bir şey hissetse, ufacık bir şey olsa içinde ilk adımı o atardı. Demek ki hiç şansım yok."

Sesime yansıyan hayal kırıklığı elle tutulur gibi yoğunlaşarak aramızdaki sessizliği doldurdu.

"Atmazdı, hiç kendini kandırma," dedi Bahar. "Sen nasıl bahaneler buluyorsan o da bulurdu. Senin ona o gözle bakmadığını düşünürdü. *Yan gözle bakmam ben o kıza*, kafasına girip kendini uzaklaştırırdı. Sen de çok iyi biliyorsun Mahi, Ali Asaf abim sana köpek gibi âşık olsa dönüp de sana söylemez. Tıpkı senin ona söylemediğin gibi."

Bahar haklıydı, biliyordum. Söylediklerini her gün düşünüyordum zaten ama başkası söyleyince görmezden gelmek daha zor oluyordu.

"Ben... bilmiyorum, Bahar. Ya onu temelli kaybedersem?"

"Mahi," dedi sesini yumuşatarak. "Güzelim, böyle uzaktan uzağa ne zamana kadar? Zaten böyle de kaybetmiş gibi hissetmiyor musun? Görüyorum işte gözlerini her gün. Umut etmekle imkânsızlık arasında sürükleyip duruyorsun kendini de kalbini de. Yapma artık."

Derin bir nefes alıp verdim. Omuzlarıma çöken kabullenmişlik hissinin yükü bir anda bedenime ağır geldi.

"Hemen karar verme ama konuştuklarımızı en azından bu gece düşün?"

"Nasıl olur-"

Cümlem bitmeden Bahar araya girdi. "Nedenini de nasılını da düşünme. Sadece karar vermek için düşün. Gerisine sonra bakacağız."

Sessiz kalarak başımı salladım. Düşünmek... En azından buna tamam diyebilirdim şimdilik...

Bahar benden istediği tepkiyi alınca gülümsedi. "Saat çok geç oldu, hadi şu tatlını yedirelim abime."

"Kızım tatlı falan görmez benim gözüm şimdi, aklımın içine ettin."

Bahar kahkaha atarak dolaptan tatlıyı çıkardı. "Senin aklının içine ben değil Ali Asaf isminde birisi etti. Boku bana atma."

Ben sessizce ona yardım ederken Bahar sessiz kalmamı fırsat bilerek, bir yandan tatlıyı dilimlerken bir yandan da konuştu.

"Benim aklımda var bir şeyler zaten." Dilimlediği tatlıyı koyması için bir tabak uzattım.

"Ne gibi şeyler?" Sorduğum soru beni bile tedirgin ediyordu. Bahar'ın aklından neler geçiyordu kim bilir.

"Yavaş yavaş hissettireceksin abime hislerini." Ona ters bir bakış attığımı gördü ama beni ciddiye almadı. "Damdan düşer gibi adamın tepesine inmeyi düşünmüyorsun herhalde."

"Saçmalama, Bahar. Bak kafana göre bir şey yapmak yok. Sakın! Bana haber vermeden hareket edersen valla abinin değil senin tepene binerim ona göre."

"Vay," dedi sırıtarak. "Abime binmekten hiç bahsetmemiştin daha önce," dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Ağzım hayretle açılıp kapandı ama tek kelime edemedim.

"Edepsiz," derken Bahar bu halime kahkahayla karşılık verdi.

"Ne var be! Birkaç yıl içinde hala olsam fena mı olur?" Tabağa bıraktığı bir dilim tatlıyı daha alıp sertçe tezgâhın üzerine bıraktım.

"Tabii canım, her şeyi hallettik. Ali Asaf'a açıldım, bana karşılık verdi de senin hala olman tek sorunumuz."

Son dilimi de boş tabaklardan birine koyup bana sırıtarak baktı. Bahar da ben de tıka basa doymuştuk o yüzden kendimize koymadık.

Bahçeye çıkmadan önce Bahar iki tabağı eline aldı ve kalan bir taneyi de bana göstererek işaret etti. "Sen bu tek kalanı al, en büyük dilim onda. Bunu abime verirsin, ben de diğer ikisinin tabağını götürürüm."

Dilimin ucuna Selim'le ilgili söyleyecek bir sürü şey gelmesine rağmen sustum. Bahar'ı kızdırmanın şu anda bana bir faydası olmayacaktı ama bunları bir kenara yazmıştım.

Bahçeye çıktığımızda üç adam hâlâ birbirlerine doğru eğilmiş konuşuyordu. Bizim geldiğimizi fark ettiklerinde aynı anda sustular. Sadece Ali Asaf'ın kısık sesle *sen bir araştır bakalım,* dediğini duydum.

Bahar önümde ben de arkasından yürüdüm. Selim ve Kaan'a doğru iki tabak bıraktı. Gülümseyerek yüzümü göreceği şekilde tam karşıma geçti.

Ali Asaf'ın yanında plansız hareket etmek ayrı bir şeydi ama şimdi Bahar gözümün içine baktığında elim ayağım birbirine dolanıyordu.

Onu görmezden gelmeye çalışarak sessizce tabağı Ali Asaf'ın önüne bıraktım. Bir tabağa bir de bana bakıp yeniden önündeki tatlıya döndü. Hızlı adımlarla Bahar'ın yanına geçip oturdum.

Ufak çatalı eline aldığında tedirgin bakışlarımı saklayamadan izlemeye başladım.

Bu gece Ali Asaf tarafından zorlanma kotamı çoktan doldurmuştum zaten. Bir olay daha yaşamak istemiyordum.

Ali Asaf tiramisudan ufak bir çatal alıp ağzına götürdü. Çatalın dudaklarının arasında kayboluşunu yutkunarak izledim. Ne tepki verecek diye o kadar odaklanmıştım ki Kaan ve Selim'in tabağındakileri yalayıp yuttuğunu fark edemedim.

Kaan, "Bahar, bu ne böyle ya efsane olmuş," dedi.

Selim, "Ellerine sağlık cidden, bayıldım," derken tatlıdan değil de daha çok Bahar'dan bahsediyor gibiydi.

Bahar cevap vermek için ağzını açtı ama Ali Asaf araya girerek konuştu. "Kızım valla efsane olmuş," dedi gülümseyerek. Bahar bakışlarını Selim'den çekerek Ali Asaf'a cevap verecekti ki Ali Asaf konuşmasına devam etti.

"Sen çayın yanında tatlı yapmayı da öğren, Mahinev," dediğinde yanımda oturan Bahar derin bir nefes aldı. Ali Asaf söylediği şeyin o kadar farkında değildi ki tatlısını yerken hafifçe gülümsedi.

Gecenin bardağı taşıran son damlası da bu oldu benim için. Bahar, "Abi," diye başladı ama onun konuşmasına fırsat vermeden hızla yerimden kalktım.

Aslında kalkıp arkama bile bakmadan eve gitmekti amacım ama sinirden gözüm kararadı. Ali Asaf tatlısından bir çatal daha almak için yeltendiğinde önünde duran tabağı sertçe çektim. Durup, şaşkınca bana baktı. Daha önce birçok kez birbirimizi kızdırmış, ikimiz de altta kalmadan birbirimizle uğraşmıştık. Ama onu bu kadar özlemişken, gelir gelmez bana yaptıkları fazla gelmişti.

Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerimde ne gördüyse bir anda bakışları yumuşadı. Bu sefer de ben ona kendimi belli etmek istemiyordum ama onun beni anlayacağı mı tutmuştu?

"Mahinev," dedi ama konuşmasına izin vermedim. Gerçekten bugünlük kotam çoktan dolmuştu. Önünden çektiğim tabağı aldım ve hızlı adımlarla mutfağa ilerledim.

Tabağı gürültüyle tezgâha koydum ve buzdolabını açıp kalan tatlıyı kucakladım.

"Salak kafam," dedim dolabı sertçe çarparak kapattım. "Sen bu aptal için neden uğraşıyorsun?"

Elimde geniş cam tepsiyle mutfaktan çıktım. Yeniden bahçeye girdiğim an Bahar'la burun buruna geldim.

Sinirle ayakkabılarımı giyerken Bahar, "Mahi," dedi ama onu anında durdurdum.

"Sakın, Bahar!" dedim öfkeyle. "İnan sırası değil. Şu an o akılsızla ilgili tek bir mazeret duymak istemiyorum."

Hızla başını salladı. "Tamam."

Bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırsam da umursamadım. Elimde tatlıyla birlikte öfkeli adımlar atarak hâlâ şaşkın bakışlar eşliğinde oturan üç adamın yanından geçtim.

Ali Asaf beni ve kollarımın arasında duran tatlıyı görünce gözleri irileşti. Ona bir kez daha bakmadan en az onun kadar şaşkın duran iki adama döndüm. Adamlara kısa bir bakış atıp, "İyi geceler," dedim ve merdivenlerden inmeye başladım.

Arkamdan Bahar'ın sinirli sesi doldu kulaklarıma. "Cidden mi abi? Hayır, sen bu zekâyla nasıl asker oldun ben bunu sorguluyorum şu an."

Normalde Ali Asaf'a bir şey söylememesini isterdim ama bugün umurumda değildi. Tam demir kapıyı açıp çıkmak üzereyken Ali Asaf da Bahar'a cevap verdi.

"Hay sıçayım ya! Kızım, ne oluyor? Ne yaptım ben anlamadım ki!"

Kapıyı sertçe çarptım. Gecenin körü olması ya da insanların çarpan demir kapının sesini duyması falan umurumda değildi.

Caddeden karşıya geçtim. Hemen karşı kaldırıma çıktım ve evimin bahçe kapısını açtım.

Birkaç basamak çıkmıştım ki arkamdan gelen hızlı adımları işittim. Kim olduğunu biliyordum fakat durmak istemedim.

Arkama bile bakmadan kapıdan içeri girdim ve bahçe kapısını sertçe ittirdim.

Kapının gürültüyle çarpmasını bekledim ama onun yerine acıyla inleyen adamın sesi doldu kulaklarıma.

"Siktir," dedi dişlerinin arasından. Hemen ardından, "Lan, of!" diye inleyen bir ses duydum. Bir iki saniye soluklandı. "Lan, Mahinev... Off!"

Sonunda dönüp ona bakmak zorunda kaldım. Beni delirtmiş olsa da canının yandığını hissediyordum.

Arkamı döndüm ve onu bahçe kapısından içeri girmiş bir halde, tek ayağının üzerinde sekerken buldum.

Bir elini taş duvara dayadı ve havada kalan ayak bileğini birkaç kere çevirip sonunda yere bastı. Ayağını yere koyduğu anda da bana döndü.

Öylece gözlerime bakarken bu durumdan geri adam atacak kişi ben değildim.

"Ne var?" dedim sinirle.

Ani çıkışım onu daha fazla sinirlendirdi. "Kızım ayağımı kıracaktın neredeyse, bir de ne var diye mi soruyorsun?"

"Evet, tam da bunu soruyorum. Ne var, Ali Asaf?" Sesimden yeterince ciddi olduğumu anlamış olacak ki kendine geldi ve sadece bana odaklandı.

"Mahinev," dedi sesini kısarak. "Bir şey mi oldu?"

"Yok bir şey," dedim gözlerimi kapatıp. Kendime birkaç saniye verdikten sonra yeniden açtım. "Ali Asaf, yarın bayram ve ben çok yorgunum. Saat çok geç oldu, üstelik sen de uzun süre görevdeydin, dinlenmen gerek."

"Ama sen," dedi ve birkaç saniye bekledi. "İyi misin?"

Hiç beklemeden cevap verdim. "Evet."

Bir bana, bir de elimde sımsıkı tuttuğum tatlıya baktı. Bakışları yeniden bana dönerken tatlıyı işaret ederek konuştu. "Şaka yaptığımı biliyorsun değil mi? Ben seninle hep uğraşırım."

"Bugün de herkes sözleşmiş gibi aynı şeyi söyler oldu," diye fısıldadım araya girerek. Ali Asaf araya girmemle konuşmayı bıraktı.

"Ne dedin?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Biliyorum," dedim sorusuna cevap vererek. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Biliyorum, Ali Asaf... Sen hep benimle uğraşırsın, ben hep sana cevap veririm. Evet, biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Neden bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin?"

"İyi geceler, Ali Asaf," dedim ve arkamı dönerek merdivenleri çıkmaya başladım.

"Mahi," diye seslendiğinde durup ona döndüm. Kaşlarını çatmıştı. Sanki beni ilk defa görüyormuş da çözmeye çalıştığı zor bir problemmişim gibi bana baktı. Başka bir şey söyleyecekken vazgeçmiş gibi duraksadı.

Sadece, "İyi geceler," dediğinde başımı salladım ve merdivenlerden çıktım. Ben dış kapıdan içeri girdiğim anda bahçenin kapısı da kapandı.

İçeri girdiğimde sessiz olmaya çalışarak ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara koydum. Elimdeki geniş tatlı kabına baktıkça sinirlerim bozuluyordu. Yine hızlı ama sessiz adımlarla mutfağa ilerledim. Emine anne holdeki ışığı hep açık bırakıp uyurdu. Allah'tan öyleydi çünkü başka odanın ışığı yandığı anda kadın alarm çalmış gibi uyanıyordu.

Loş ışığın yansıdığı mutfağa girdim. Kapının yanında duran buzdolabını açarak tatlıyı koyup hızla kapattım.

Bugün o kadar yorgundum ki kendimi hemen yatağa atmak istiyordum. Bahsettiğim yorgunluk bedenen değildi. Hem beynim hem kalbim o kadar yorgundu ki sanki bilmediğim her noktam, içimde daha önce hissetmediğim bazı yerlerim kırgınlıkla sızlıyordu.

Dinlenmek istiyordum. Bahar'ın söylediklerini düşünmeyi ne kadar istesem de bu gece buna fırsat vermek istemiyordum.

Tek istediğim birazcık dinlenmeme yetecek kadar huzur içeren bir zamandı.

Merdivenleri tırmanıp odama doğru ilerledim. Odama girince sessizce kapıyı kapattım ve camın önünde duran yatağımın yanındaki abajuru açtım. Odam hafifçe aydınlandı. Üzerimdekileri hızla çıkarıp dolabımdan ince bir şort ve bol bir tişört alıp giydim. Saçlarımı tepeden toplarken odadan çıktım. Banyoya ilerledikten sonra elimi yüzümü bol soğuk suyla yıkayıp yeniden odama döndüm.

Yatağımın başına geldiğimde, küçük çekmeceleri olan komodinimin ilk çekmecesini açtım. En üstte duran minik keseyi çıkarıp içinde duran lastiği aldım. Birkaç saniye parmaklarımın arasında tutup öylece onu bana verdiği günü düşünerek bekledim.

Daha fazla düşünmeyi kendime yasaklayarak başımı iki yana salladım ve lastiği sağ bileğime geçirdim.

Odamdaki hafif ışığı kapatmak için ayağa kalktığımda ince perdenin arkasından yolun karşı tarafındaki hareketlilik dikkatimi çekti.

Perdeyi usulca araladım ve onu gördüm.

Kısa adımlarla bir ileri bir geri yürürken, elinde parlayan ışıktan sigara içtiğini fark ettim. Çok fazla içtiğini görmezdim aslında ama arada da olsa kullandığını biliyordum.

Sigarasını tutan elini kaldırdı ve parmak uçlarını dudaklarına yaklaştırarak içine derin bir nefes çekti. Uzun süre dudaklarında tuttuğu sigaranın ateşi yoğunlaştı. Sonra içine çektiği nefesi geri vermek için elini ağzından uzaklaştırdı. Başını hafifçe geriye atıp gökyüzüne bakarak dumanı dışarı üfledi.

Elini aşağı indirdi ama başını gökyüzünden ayırmadı. Boşta kalan eliyle çıkmaya yüz tutan kirli sakalını hafifçe kaşıdı. Onu kirli sakallı gördüğüm zamanlar o kadar nadirdi ki böyle anlarda hazine bulmuş

gibi seviniyordum. İşi gereği sakallarını her daim kesmek zorunda kalıyordu. Askeriyede neredeyse her gün tıraş zorunluydu ve göreve gitmediği zamanlarda da her gün tıraş olduğunu biliyordum.

Görevden dönmeden önce birkaç gün serbest kalmış olmalı ki bayıldığım kirli sakalıyla eve gelmişti. Birkaç hafta evde olacağını söylediğinde sakallarını kesmeyeceğini biliyordum.

Ali Asaf sigarasını söndürmek için yere eğildi. Ateşi betona sürterek söndürdüğünde izmaritini de aldı ve ilerisinde duran çöpe ilerleyerek gidip attı.

Dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Tek bir hareketiyle başarıyordu bunu. Üstelik yaptığından habersiz bir şekilde tebessüm etmeme sebep oluyordu bu adam.

Bir de bilinçli olsa... Ah! Kalbim dayanır mıydı acaba?

Arkasını dönüp evine doğru yürürken ben de yatmak için hareketlendim ama aniden başını benim olduğum tarafa çevirdi. Birkaç saniye ikimiz de öylece durduk. Ben daha fazla beklemeden perdeyi çektim.

Yatağıma girdim ve üzerimi örterken ışığı kapatmak için yeniden uzandım. Ama ışığı söndüremeden başucumda duran telefonumun ışığı yandı. Titreşimi odanın sessizliğini bozarken ekrana baktım.

Ekranda tek bir isim belirdi: *Ali Asaf...*

Işığı söndürmeden telefonu elime aldım ve *WhatsApp* mesajını açtım.

Ali Asaf: *Uyumamışsın hâlâ?* 😊

Sonuna koyduğu ufacık gülen suratı eminim konuştuğu herkese hiç düşünmeden atıyordu ama beni yine de anlamsızca mutlu ediyordu işte.

Mahi: *Yatağa daha yeni girdim.*
Sen neden ayaktasın?

Hızla yazdığım cevabıma anında görüldü attı.

Ali Asaf: *Altı aydır uykularım pek düzenli değildi. Çoğu zaman gece ayakta oluyordum. Şimdi de bir anda düzene sokamıyorum işte.*

O belki farkında değildi ama bunların hepsini ezbere biliyordum. Görevden gelince bazen yirmi dört saat uyuyarak yeni güne uyanmaya çalıştığını ya da bazı geceler hiç uyumadan ertesi akşama kadar bekleyip düzene sokmaya çabaladığını... O farkında değildi ama ben biliyordum.

Mahi: Bu sefer günlerce uykusuz kalmana gerek olmadan düzene sokarsın umarım.

Yazdığım mesajı yine hemen gördü ama bana cevap vermesi birkaç saniye sürdü.

Ali Asaf: Sen nereden biliyorsun benim uykusuz kaldığımı?

Ona ellerini iki yana açarak *bilmem* ifadesini andıran bir emoji gönderdim. Sonra da ekledim.

Mahi: Benden bir şey kaçmaz bilirsin.

Bu sefer o bana kahkaha atan bir emoji gönderdi. Arka arkaya birkaç tane atınca sanırım karıştırarak arada bir tane de öpücük atan emoji geldi.

Saf âşıklar gibi bunu üzerime alınmamalıydım ama telefonumda ondan bana gelen böyle bir mesaj olması hoşuma gitmiyor da değildi. Engel olamıyordum işte kendime, ne yapayım...

Ali Asaf attığı öpücük emojisini belirterek, yanına gözlerini kapatan maymun koyunca kahkaha attım.

Sonra ondan yeni bir mesaj bildirimi geldi.

Ali Asaf: Bırakayım da uyu artık.
Yarın bayram, görüşeceğiz zaten...

Mesajı yazarken gülümsedim.

Mahi: Evet, hatta şu an bayram...

Ali Asaf: İyi bayramlar komşu kızı...

Mahi: Sana da komutanım...

Telefonumu yerine bıraktım ve bu sefer ışığı söndürdüm. Uykuya dalmaya hazır olduğum anda telefon tekrar titredi. Hızla elime aldığımda gelen mesaj Bahar'dandı.

Bahar: Mahiiiiiii!

Gece gece neye delirmişti kim bilir.

Mahi: Kızım ne oldu? Uyuyacaktım.

Bir süre Bahar'ın yazmasını bekledim. Bu saatte ne yazıyordu bu kadar uzun acaba? Tam artık telefonu kenara bırakıp uyumaya karar verdiğim anda mesaj geldi. Gerçekten de uzun bir mesaj atmıştı.

Bahar: *Mahi sen gittikten sonra abim peşinden geldi ya...*
Geri geldiğinde delirmiş gibiydi. Önce sanırım kendi ayağına
-şu an ağzıma almayı bırak yazamayacağım kadar yüz kızartan- küfürler
savurdu. İnsan kendi ayağına neden küfreder anlamadım
ama neyse... Sonra bana döndü ve "Kim o lavuk?" diye sordu.
Tabii ben hiçbir şey anlamadım. "Ne lavuğu?" dediğimde de
"Mahi'yi üzen şerefsiz işte!" dedi. Mahi beni bir gülme aldı sana anlatamam.
Ağzımı açıp tek kelime edemedim. Ne deseydim,
kendine öyle şeyler söyleme mi diyecektim hahahhaha!
Selim ve Kaan abiye gürledi. Ben yokken nasıl fark
etmediniz bu kızın hayatında biri olduğunu diye kızdı.

Mahi: *Allah Allah! Ona neymiş?*

Ben araya girdiğimde Bahar hâlâ son hız yazıyor gözüküyordu.

Bahar: *Ben anlarım Mahi'yi biri üzmüş dedi. Ama kendinden*
o kadar emin ki o lavuğu bulmak için seferber oldular.
Kim canını sıktıysa bu kızın adam ederim ben onu diye
deli dana gibi dolandı ortalıkta. Hayatında biri varsa
söyle bilelim diye beni sıkıştırdı ama yok dedim.
Bu kadar delirmesi bana pek de normal gelmedi.
Tamam bizi koruyup kollar, saçımızın teline zarar gelsin
istemez ama ne bileyim...

Mahi: *Her zamanki Ali Asaf işte... Kendini abim sanıyor.*

Bahar: *Neyse, senin de haberin olsun. Yarın detaylı*
anlatırım ben sana zaten ama sabah erkenden yan yana
gelirseniz sana soru sorarsa şaşırma diye yazdım.

Gülümseyerek ona cevap verdim. Birbirimize iyi geceler diledikten sonra sonunda telefonu bir daha elime almamak üzere bıraktım.

Rahat bir uyku çekmeye hazırdım artık. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. *Bugün değildi...*

Yarın düşünecek çok şeyim vardı evet ama bugün, sadece her şeyin daha iyi olacağına inanarak uyumak istiyordum.

3. BÖLÜM

Sende gördüğümü görecekler diye ödüm kopuyor.
-Özdemir Asaf

Kurşuni Renkler - Sezen Aksu

Mahiner

Yok artık, Mahi!"

Odamın kapısı öyle bir gürültüyle açıldı ki kapı duvara çarpıp tekrar sekti ve sesiyle de benim ödümü patlattı. Yataktan aniden fırladım. Yatağın içinde oturur pozisyona gelip etrafıma şaşkın gözlerle bakınmaya başladım.

Dağınık saçlarım yüzümün önüne düştü. "Ne oldu?" diye telaşla solurken, bir elimle de yüzümdeki saçları kenara itmeye çalışıyordum. Diğer elimle hâlâ yataktan destek alarak oturmaya çalıştım. Birkaç saniye geçti ve sonunda aklımı alan manyağı seçmek ister gibi gözlerimi kısarak bakındım. Tabii ki benim aklı bir karış havada arkadaşım, Bahar'dı.

"Kızım," diye başlayacak oldum ama ağzım kocaman bir esnemeyle açıldı. Bahar sinirle bana bakarken onu görmezden gelip devam ettim. "Senin benim kalbime zorun mu var? Aklımı aldın, Bahar!"

Kollarını göğsünde birleştirip öylece beni süzdü. Sonra başını iki yana sallayıp az önce hışımla açtığı kapıya uzandı ve kapattı. Sanki hiç yerinden kıpırdamamış gibi aynı şekilde kollarını birleştirip durdu ve tekrar bana aynı bakışı atmayı başardı.

"Senin derdin ne?" dedim en sonunda patlayarak.

"Sensin!"

"Bahar," diyecek oldum ama konuşmama izin vermedi.

"Neyin uykusu bu böyle, Mahi?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım.

"Gece geç uyudum, ne olmuş yani? Saat daha sabahın," diyecek oldum ama devam etmedim. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu. Yanımda duran komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve ekranın aydınlanması için minik tuşa dokundum.

Ekranda beliren saati görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu saat doğru mu?" diye sordum telaşla. Yataktan nasıl fırladım bilmiyordum. Ayaklarım birbirine dolandı ama son anda yere yapışmadan kendime gelebildim.

"Emine annem beni gebertecek!"

Darmadağınık olmuş saçlarımı ellerimle açıp düzgünce toplarken, koşar adımlarla odamdan çıkarak banyoya ilerledim. Dişlerimi fırçalamam ve elimi yüzümü yıkamam o kadar hızlı oldu ki kaç saniye sürdü bilmiyordum. Yeniden odama döndüğümde Bahar hâlâ odanın ortasında dikiliyordu.

"Merak etme gebertmez. Allah'tan ben erken geldim de yardım ettim," dedi.

Gidip dolabımı açarak üzerime giyecek bir şeyler aramaya başladım. Ben hayatta bu kadar uyumazdım, hele ki bayram sabahı asla. Saat neredeyse on olacaktı!

Hızlı ve kolay olsun diye rahat bir şeyler seçecektim ama Bahar hemen yanıma gelerek, elime aldığım eşofman altını düşürmeme sebep olacak şekilde vurunca ona ters ters baktım.

"Tersinden mi kalktın sen?"

"Allah'ım kendimi öldüreceğim," dedi ve sonra yere düşen eşofmanı alıp dolabın içine koydu.

"Mahi, biz dün ne konuştuk seninle?" derken bana arkasını dönüp dolabımı kurcalamaya başladı. "Abimin gözünü açacaktık hani? Yavaş yavaş belli edecektin, hissettirecektin ya!"

Söylediklerinden sonra yüzümü buruşturdum. Bu söyledikleri kulağa çok ama çok kötü bir fikir gibi geliyordu.

"Bahar," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. "Bunu iyice bir düşünsek mi önce, o kadar da doğru bir fikir gibi gelmiyor artık bana."

Dönüp bana bakmadı bile... Sanki kendi kendime konuşuyordum. Dolabımın içinde kendini öyle kaybetmişti ki bilmesem orada sihirli bir kapı olduğunu zannedecektim. Bahar da birazdan içeri dalıp orada kaybolacaktı sanki.

"Bahar!" dedim sinirle ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

"Mahi!"

"Ne?" dedim hışımla.

"Yarım saat içinde teyzemlerin buraya kahvaltıya geleceğini söylemedim sana."

Başım ona doğru öyle hızlı döndü ki boynumun sızladığını hissettim.

"Ne?" dedim yeniden. Bu sefer sesimde şaşkınlık vardı. Bahar sadece omuz silkti.

Sadece lanet olası bir omuz silkmesi! Beni deli ediyordu bu kız.

"Odama öküz gibi dalıp aklımı almak yerine insan gibi içeri girip, ben daha sakinken bu haberi vermek aklına gelmedi mi?"

Yeniden omzunu silkti. *Allah'ım sen sabır ver...*

"Sabah Ali Asaf abim *Emine annem büyüğümüz önce onun bayramını mübarek edelim,* deyince teyzem de Emine teyzeyi aradı. O da *ben öyle kapıdan bayram kabul etmem gelin kahvaltıya,* dedi."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Son zamanlarda her şeyi kelimesi kelimesine ezberlediğinin farkında mısın?"

Bana dişlerini göstere göstere sırıttı. "Sana her şeyi olduğu gibi anlatmak için ne zahmetlere girdiğimi sen düşün artık."

Ben de ona aynı şekilde gülümsedim. Bahar askıları kurcalarken sade, beyaz üzerine minik sarı papatyaların olduğu, karpuz kollu ve dizlerimin üzerine kadar inen elbisemi çıkardı.

"Buldum," dedi hevesle.

"Bunu giymemin planımıza nasıl bir etkisi olacak bana açıklar mısın? Çünkü benim aklım almıyor."

Bahar elbiseyi yatağımın üzerine bırakıp bana döndü. "Dün aklımdan geçen ufak hareketler, belki minik temaslarla ve bakışlarla ona karşı ne hissettiğini belli etmendi ama dün gece olanlardan sonra..." Durup biraz düşündü. "Bence biraz kıskandırmayı denemekle başlayalım."

Bu çok saçma bir fikirdi. Başımı sağa sola salladım.

"Ben bunun gibi elbiseleri elli kere giydim Bahar, bunca zaman bir şey yapmadı." Söylediğimi inkâr eder gibi mırıldandı.

"Bir şey yapmadı diyemeyiz, ters ters baktı ya da senin tersleyeceğinden korkup direkt üzerini değiştir demek yerine farklı bahaneler bulmaya çalıştı."

Bahar ve ben bu olaylara farklı yerlerden bakıyorduk. Ali Asaf'ın giydiklerimden rahatsız olduğunu hiç görmemiştim. Ayrıca rahatsız olduysa bile bu Bahar'ın düşündüğü gibi kıskançlıkla alakalı değildi.

Elbiseyi alıp yatağın üzerine bıraktı. Sonra bana doğru gelerek tam karşımda durdu. "Ama bunu şimdi giyinme, kahvaltı falan derken leke olur. Daha sonra bize geleceksin ya, o zaman giy."

Ona itiraz etmek istiyordum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Yaptığımız ya da *yapmaya çalıştığımız şey demek daha doğru olur*, çok saçma ve işe yaramazdı. Bunu mantıklı olan tarafım çok iyi biliyordu ama deli gibi çırpınan kalbim de aksini iddia ediyordu işte. Beni ona götürme ihtimali olan tüm yollara sıcak bakıyordu. Bu yüzden; ne kadar mantıksız gelse, bana imkânsız gibi görünse ya da sonunda kalbimin kırılma ihtimalini düşünsem de itiraz edemiyor, geri adım atamıyordum.

"Tamam," dedim sonunda. "Bu işin sonu nereye varacak hiçbir fikrim yok ama tamam. Abartmadığın sürece seni dinleyeceğim."

Bahar bu kabullenişimden sonra yerinde birkaç kere zıpladı ve sevinçle kendini alkışladı. Gözlerimi devirip bu abartı hallerine gülümsedim.

Sonunda dolabımdan dar bir kot pantolon aldım ve üzerine de belimi biraz açıkta bırakan ama üzerime sıkıca oturan bir badi giydim. Kahvaltıda saçlarım zorluk çıkarmasın diye düzgünce tarayıp tepeden atkuyruğu yaptım.

Makyajımı daha sonra yapacaktım ama yine de yüzüme hafif bir pudra sürdüm. Kirpiklerime biraz rimel geçtikten sonra çok da fazla uğraşmadan bitirdim. Yüzüm fazla solgun gibi durunca dudaklarıma açık renk bir rujla biraz renk verdim. Muhtemelen kahvaltıdan sonra kalmayacaktı ama yine de gözüme daha iyi görünüyordu.

Sonunda hazır olduğuma karar verip oturduğum aynanın karşısından kalktım. Arkamı dönüp Bahar'la yüz yüze geldim. Yüzüme şöyle bir baktı ve suratında kocaman bir sırıtma oluştu.

"Ne oldu?" dedim merakla.

"Kızım elbiseye falan gerek kalmaz ben sana söyleyeyim." Yine ona karşı çıkacakken sonunda ağzımı kapattım ama Bahar ne söyleyeceğimi anlamış gibi benim yerime konuştu. "Bu zamana kadar diye başlayan cümleler istemiyorum. Sen de ona belli etmedin zaten. Şimdi bunu yapacaksın bak unutma." Gözlerim kocaman açıldı.

"Şimdi derken?" Umarım şimdiden kastı hemen şimdi değildi.

"Bana kalsa hemen," dedi ama sonra devam etti. "Fakat bu kadar kalabalıkta bence sen paniklersin ve sonucunda da Ali Asaf abim dışındaki herkese belli edersin." Cümlesini bitirdikten sonra kıkırdadı.

Ona cevap vereceğim sırada aşağıdan Emine annemin sesi ikimizi de yerimizde sıçratacak şekilde hoplattı.

"Kızlar!" diyen sesle birbirimize baktık.

"Koş," dedi Bahar ve kapıdan çıkarken ben de hemen arkasından koştum. Merdivenlerin sonunda ikimiz de aynı anda durduk. Emine annem mutfaktan elinde kocaman kızartma tabağıyla çıkınca ikimizi de orada dikilirken buldu. Bakışları bir an Bahar'ın üzerinde dolaştı ve sonra bana döndü.

"Günaydın," dedim sakince. Emine annem elindeki tabağı hazırladığı geniş masanın üzerine bırakırken, "Günaydın kızım," dedi.

Bahar'la birbirimize baktık. Emine annem tekrar mutfağa gitmeden önce yeniden önümüzde durdu. "Hasta değilsin, değil mi kızım?" diye sorduğunda gözlerinde benim için nasıl telaşlandığını gördüm. Kadın alışık değildi tabii... Ah bir bilse sebebini, acaba ne yapardı?

Bahar'ın arkasından çıkıp Emine annemin yanına gittim. Kollarımı ona sarıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdum.

"İyiyim çiçeğim," dedim gülümseyerek. Meraklı gözlerini yüzümde gezdirdi. Sanki bir şeyler arar gibiydi. Ona yeniden gülümsedim.

"Gerçekten iyiyim. Okul, sıcaklar derken yorulmuşum." Ona sardığım elimin üzerine elini koyup usulca okşadı. Onu telaşlandırmış olmaktan nefret ettim. Yeniden bana bakınca bu sefer gülümseyerek karşılık verdi.

"Hadi o zaman misafirlerimiz gelmeden işleri halledelim."

Yeniden mutfağa doğru ilerledi. Peşine takıldığım sırada kapı zili çaldı. Bahar'a dönüp, "Sen kapıya bak," dedim ama Bahar hızla başını sağa sola salladı.

"Sen aç," dedi kaş göz işareti yaparak. Sonra da yanımdan geçip mutfağa girerek gözden kayboldu.

Derin bir nefes alarak kapıyı açmak için ilerledim. Bir elimi dış kapının koluna koyup tekrar bir nefes alıp verdim ve kapıyı açtım.

Osman amca ve Seyhan teyze karşımda belirdi. "Günaydın kızım," diyen Osman amcaya gülümseyerek baktım. Uzanıp hemen elini öpünce o da bana sarıldı. "Bayramın mübarek olsun, Osman amcacığım," dedim.

"Senin de kızım," dedikten sonra yanımdan geçip içeri girdi. Seyhan teyze elinde tabakla duruyordu. Uzanıp tabağı almak istedim ama vermedi. "Ben götüreyim kızım, içeride bayramlaşırız," dedi. Gülümseyerek karşılık verdim. Ayakkabılarını çıkarırken elindeki tabaktan terlik alamaz diye dolaptan bir çift çıkarıp önüne koydum.

"Teşekkür ederim kızım," dedi ve gülümseyerek içeri girdi.

Hemen arkasından Orhan abi sırıtarak belirince onunla da sarılıp bayramlaştık. Geri çekildiğinde Ali Asaf'ın eşi olan gözlerine baktım. "Kaçaksın yine abi?" dedim birkaç gündür ortada olmadığını ima ederek.

"Aman, Mahi," dedi sahte bir şaşkınlıkla. Sonra kulağıma doğru eğilip sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi konuştu. "Herkesten azar yiyorum zaten bari senden yemeyeyim güzelim."

Geri çekilip sanki en çok azarı kimden yediğini belli etmek ister gibi arkasından gelen kişiyi işaret etti. Bu hareketiyle daha fazla sırıttım. "İyi bayramlar," dedim gülümsemeye devam ederek. O da bana gülümsedi ve bir kere göz kırpıp, "Sana da," diyerek içeri girdi.

Ve herkes içeri girince sonunda beklediğim adamla karşı karşıya kaldım. O bana baktı ben de ona. Bakışları yüzümde gezindi. Gülümsemesi hafifçe soldu ama sonra kendini toparlayıp yeniden gülümsedi. "Günaydın," derken bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Açıkta kalan belimi gördüğünde kaşlarını çatar gibi oldu ama hemen düzeltip yeniden yüzüme odaklandı.

"Günaydın," dedim gülümseyerek. Sakin kalmaya çalışıyordum ama kalbim şu an depar atıyordu. Yüzündeki hafif gülümsemeyi, kaşlarının çatılıp düzelmesini, her bir mimiğini sakince izledim. Bu değişimlerin her biri ilgimi çekiyordu. Meraklı bakışlarım tıpkı onun bana yaptığı gibi üzerinde dolandı.

Bazen onunla aramızda görünmez bir bağ olduğunu hissediyordum. Sanki beni ona bağlayan, onu hissetmeme sebep olan incecik bir ip varmış gibi. O nereye gitse peşinde savrulup gidiyordum. Ne hissetse ben de ta içimde hissediyordum.

Kader diye bir şey var mı bilmiyordum ama aramızda oluşan bu görünmez bağ sanki beni ona çekip duruyordu.

Gözlerine baktığımda nasıl bu kadar kaybolduğumu bilmiyordum. Bir insan bir insanı bu kadar etkilememeliydi.

Kalan birkaç basamağı da çıktı ve tam karşımda durdu. Bir şey söyleyecekmiş gibi bekledi ama sonra vazgeçip içeri girdi. Ben de arkasından

kapıyı kapattım. Yeniden döndüğümde onun içeri doğru ilerlediğini düşünmüştüm fakat arkamı döndüğüm anda yüzüm onun göğsüyle karşılaştı. Uzun boyundan dolayı yüzüne bakabilmek için bir adım geri atmak zorunda kaldım ama gidecek pek yerim yoktu. Sırtım kapıya yaslandı ve başımı kaldırıp ona baktım.

Gözleri tekrar beni incelemek ister gibi yüzümde dolaştı. Yüzünde gezinen karmaşık ifadenin ne olduğunu anlamak ister gibi ben de ona baktım. Ali Asaf hiç olmadığı kadar sessizdi. Bakışları yüzümden boynuma, oradan da açıkta kalan belime indi. Yüzünü buruşturdu ve sonra kendine gelmek ister gibi aniden silkelenip toparlandı.

Bu hallerine anlam veremedim ve merakıma yenik düşüp sordum. "Ali Asaf, bir şey mi oldu?" dedim cevap vermesini umarak. Çünkü istediği şeye cevap verme, istemediğine vermeme gibi bir huyu vardı beyefendinin.

"Ben..." dedi sanki kendinde değilmiş gibi. "İyiyim, sen nasılsın?" dediğinde kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Sorduğum şey bu değildi ama yine de usulca, "Ben de iyiyim," dedim.

Sonra Bahar'ın söyledikleri aklıma doldu teker teker. Ve ben bunları düşünürken aynı anda bir şeyi fark ettim. Ali Asaf'a hiç bile isteye dokunmamıştım. Selamlaşmalar, şakalaşmalar ve arada ufak sarılmalar dışında ona hiç kendi isteğimle, bir amacı olmadan dokunmamıştım.

Aklımdan geçen düşünceler beni heyecanlandırınca sertçe yutkundum. Ağzımın içi kurudu ve istemsizce dilimi hareket ettirip dudaklarımı yaladım. Aynı anda birçok şey gerçekleşti. Ali Asaf'ın gözleri minicik bir saniye boyunca dudaklarımda kaldı ve ne yaptığını fark ettiği anda kendine gelmek ister gibi irkildi. Onun bu tepkisiyle heyecanımı bastırıp kendime geldim. Aramızda kalan kısacık mesafeyi yok etmek ister gibi ona doğru minik bir adım attım. Ali Asaf'ın yeşil gözleri irileşti. Gözbebeklerinin nasıl büyüyüp koyulaştığını aramızdaki kısacık mesafeden net olarak görebiliyordum.

Elimi kaldırıp parmak uçlarımla koluna dokundum. Tişörtünün açıkta bıraktığı çıplak tenine parmak uçlarım değdi. Ali Asaf, ona dokunmamla bakışlarını kolunda duran elime çevirdi.

"İyi misin?" dedim ama Ali Asaf bana cevap vermedi. Ben de bunu fırsat bilip kolunda duran elimi çektim ve kaldırıp başına doğru uzattım. Ali Asaf elimin yüzüne yaklaştığını fark edince irkilir gibi olup

aniden elimi tuttu. Biraz sert tuttuğunda dudaklarımın arasından sesli nefes almaya benzer ufacık bir ses kaçtı.

Yaptığı şeyi fark edip sanki ateşe değmiş gibi elimi hızla bıraktı. Ondan beklemediğim bu sarsak hareketlerden sonra merakım daha da arttı. Onun bu şaşkın halini fırsat bilip elimi alnına koyunca elimin altında irkildi.

"Ne yapıyorsun?" derken sesi artık daha sertti. Onu fazla zorlamak istemediğimden elimi hızla geri çektim.

"Ateşin de yok ama," dedim gülümseyerek.

"Bunu da nereden çıkardın?" Kollarını göğsünde bağladı ve aramıza mesafe koymak ister gibi geriye doğru bir adım attı.

"Soru sordum ama cevap vermedin. Aklın başka bir yerde gibiydi. Ayrıca tavırlarında da bir şaşkınlık var."

Söylediklerimden sonra kaşlarını çattı. "Ben şaşırmam," dedi ters ters. Bu hali daha fazla gülümsememe sebep oldu. Yanından geçmek için hareketlendiğim sırada yüzümden silemediğim gülümsemeyle ona baktım.

"Sen öyle diyorsan öyledir tabii," dedim ancak sesimde buna inanmadığımı ima eden bir tını vardı. Ali Asaf da bunu fark edince suratını daha fazla astı.

"Öyle diyorum," dediğinde yanından geçmek üzereydim. Elimi kaldırıp onu pışpışlar gibi koluna vurdum ve başımı salladım. "O zaman öyledir komutanım," dedim ve onun cevap vermesine fırsat vermeden içeri doğru ilerledim.

Ali Asaf'ı arkamda bırakıp geniş salona adım attığım anda odadaki kalabalığın sesi kulaklarıma doldu. Bahar mutfaktan çıkıp salona girerken, bir bana bir de arkamdan gelen Ali Asaf'a baktı. Arkamdaki adamın suratında ne gördüyse kaşlarını kaldırdı ve merakla benim yüzüme baktı. Ali Asaf'ın yüzünde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama benim yüzümdeki saçmalık derecesinde mutluluk yayan sırıtışın farkındaydım.

"Nerede kaldınız oğlum?" dedi Seyhan teyze bir bana bir Ali Asaf'a bakarak. Omuzlarımı silkip Ali Asaf yerine ben cevap verdim.

"Kapıda biraz lafladık, Seyhan teyzeciğim," dedim. "Ali Asaf hasta gibi geldi de," dediğimde arkamı dönüp hâlâ orada dikilen adama baktım. Sinirle başını sağa sola sallayıp annesine baktı.

"Yok bir şeyim," derken yanımdan geçip Emine anneme doğru ilerledi. Eğilip elini öperken bayramlaştılar.

Emine annem Ali Asaf'ı çok başka severdi. Göreve gitmediği zamanlarda, sabahları işe giderken çoğu zaman sevdiği şeyleri pişirir ona verirdi. Hatta o kadar fazla yapardı ki zorla yanında götürüp askeriyedekilerle birlikte yemesini söylerdi.

Göreve gittiği zamanlarda ise her zaman namaz kıldıktan sonra dualarına onun ismini de dahil ederdi. Gerçi nadir de olsa gittiği görevlerde, hiçbirimiz dualarımızda onun adını eksik etmezdik ama Emine annem için onun yerinin ayrı olduğunu biliyordum.

Kocaman adam, Emine annem ona sarılsın diye neredeyse dizlerinin üzerinde duracak kadar eğildi ve ona sarılmasına izin verdi.

Herkes kahvaltı masasına oturduğunda çayları almak için mutfağa gittim. Tepside hazır olan bardaklara çayları doldururken Bahar mutfak kapısından içeri paldır küldür girdi. Elimdeki çaydanlığı sıkı tutmasam kendimi yakacaktım.

Ona ters ters bakmamdan hiç etkilenmedi. Yanıma gelip dibime kadar girdi. "Bir şey olmuş. Bir şey oldu, değil mi?" Tekrar ona ters ters baktım. Dudaklarımda oluşan sırıtmayı saklamaya çalışmak ister gibi dudaklarımı sıktım ama Bahar anında fark etti. "Ay valla bir şey olmuş. Anlat!" dedi heyecanla.

Çayların suyunu doldurduktan sonra çaydanlığı yerine koydum ve sıcak kalması için düğmesine bastım.

"Valla bir şey anladım diyemem ama farklıydı," dedim ne demek istediğimi anlamasını umarak. Bahar tabii ki anlamadı. Kafa karışıklığıyla bana bakınca derin bir nefes aldım.

"Yani normal Ali Asaf gibi değildi. Bakışlarıyla beni inceledi falan. Garip garip tepkiler verdi. Ona dokununca irkildi-" Cümlemi bitiremeden Bahar araya girdi.

"Dokundun mu? Neresine?" Gerçekten bu kız benim sonum olacaktı.

"Neresine dokunabilirim sence, Bahar? Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama saçmalamakta sınır tanımıyorsun." Ben aniden çıkışınca suratını astı ama meraklı gözleri de üzerimdeydi. Ne yaparsam yapayım ona bir şeyler söylemeden peşini bırakmayacaktı.

"Detayları sonra anlatırım." İçeride kahvaltı eden kalabalığı işaret ederek devam ettim. "Ama dediğim gibi, kendinde değil gibiydi. Bana biraz farklı baktı. Bundan kendi de memnun değil gibiydi ama..." Biraz durup aramızda olanları düşündüm. "Yani bilmiyorum farklıydı işte..."

Bahar duyduklarından çok memnun değildi ancak şu an konuşamayacağımızın da farkındaydık. Başını sallayıp, "Sonra," dedi ve mutfaktan çıktı. Ben de elimde tepsiyle arkasından ilerledim. Herkes masaya yerleşmiş tabaklarını doldurmaya başlamıştı bile. Osman amcadan başlayarak herkesin çaylarını sırayla dağıttım. En son Bahar'ın da çayını verdikten sonra tepsiyi götürüp mutfağa bıraktım.

Masaya geri döndüğümde sanki planlanmış gibi Ali Asaf'ın yanı boştu. Sandalyemi geri çekip yanına oturdum ve yeniden ileri doğru çektim. Dirseğim Ali Asaf'ın koluna değdi ama o dönüp bana bakmadan kahvaltısını yapmaya devam etti.

Masada sohbet devam ederken bir yandan da kahvaltı ettik. Her zamanki gibi o kadar güldük ki bugünün hüzün veren tarafını görmezden gelmeyi bile başarmıştım.

Bahar bana doğru eğilmiş bir şey söyleyeceği sırada kapı çaldı. Yerimden kalkım ve hızlı adımlarla gidip kapıyı açtım. Karşımda Selim, Selim'in ablası Nalan abla ve kızı Ayşin belirdi.

Ayşin beni görünce kocaman sırıttı ve yerinde zıplayarak, "İyi bayramlar," dedi. Daha çok *iyi baylamlay* demişti. Bu hali benim kocaman gülümsememe sebep oldu. Ben daha ona cevap veremeden bacaklarımın arasından sıyrıldı ve *iyi baylamlay* diye diye koşarak içeri doğru ilerledi.

Nalan abla, "Mahi, iyi bayramlar ablacığım," dedi ve hemen içeri girip kızının peşinden gitti. Selim abi ve ben öylece kaldık.

"Hoş geldin," dedim gülümseyerek. Aynı şekilde gülümseyerek karşılık veren adam içeri girdi ve birbirimize hafifçe sarılıp bayramlaştık. Geri çekildiğinde içerideki sesleri duydu ve bana döndü. "Misafir mi var?" diye sorduğunda başımı sallayarak karşılık verdim.

"Osman amcalar var," dedim. Selim bakışlarıyla sanki içeridekileri buradan görebilecekmiş gibi başını salona doğru döndürdü ve yutkunup tekrar bana baktı.

"Öyle mi? Biz de sizden sonra onlara uğrayacaktık."

Galiba şu an onu en iyi ben anlıyordum. Gerçi onun benden daha zor durumda olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Bahar'ın ona karşı bir şeyler hissetmediğini düşünmüyordum. En azından o bu konuda benden daha şanslısıydı ama Selim açısından zor olan kısım Ali Asaf'tı.

En yakın arkadaşına, çocukluk arkadaşının kardeşi yerine koyduğu kıza âşık olduğunu nasıl söylemesi gerektiğini kim bilir ne zamandan beri düşünüyordu...

Bu konuda bir şeyler yapacaktım. Eğer Bahar da ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsa onun yanında olup ikisine de destek olacaktım.

Düşüncelerimden sıyrılıp içeri girmek için Selim abiye işaret ettim. İkimiz de aynı anda salona girdik. Nalan abla boş sandalyelerden birine oturmuştu. Ayşin ise Ali Asaf'ın kucağına oturmuş, adamın yanaklarını iki minik elinin arasına almış, yüzüne bakması için onu tutuyordu. Bu hallerini görünce kıkırdadım. Selim de herkese selam verip bayramlaştıktan sonra Ali Asaf ve Ayşin'e döndü.

"Dayıcığım," dedi numaradan surat asarak. "Yine atmışsın benim pabucumu dama," dediğinde Ayşin bakışlarını Ali Asaf'tan çekti ama yüzünü bırakmadan dayısına baktı.

"Atmadım atmadım," dedi sanki inanmasını ister gibi. "Hem atsam nasıl gelecektin buraya?" diye sorarken dayısından mantıklı bir cevap bekler gibi gözlerini Selim'e dikti. Ayşin'in kurduğu cümleden sonra Bahar gülünce Selim'in bakışları odak noktasını yitirdi ve ona döndü. İkisinin bakışmasını izlerken ortamda dikkat çekmelerini istemediğimden Ayşin'in yanına gittim.

"Ali Asaf'ı görünce herkesi unutuyor cadı," dedim. Minik suratın başı hızla bana doğru döndü.

"Ben cadı olamam ki, Mahi," dedi bilmiş minik.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü çok güzelim," dediğinde masadaki herkes kahkaha attı.

"Bak sen," dediğim anda Ali Asaf araya girdi.

"Cadı olamazsın tabii ki," dedi Ayşin'in saçlarıyla oynarken. "Senden olsa olsa prenses olur."

Ali Asaf'tan aldığı iltifatla adeta şenlendi ve yeniden bana döndü.

"Gördün mü?" dedi arkasına aldığı destekten memnun olmuş gibi. "Ben prensesim."

Ali Asaf başıyla onaylayınca sanki prensesliği tescillenmiş gibi kıkırdadı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi yeniden Ali Asaf'a döndü ve yüzünü tutup kendi suratına doğru çekti.

"Ali," dedi. Asaf'ı söylemekte zorlandığından direkt Ali diye sesleniyordu. Sonra devam etti. "Bana bayram harçlığı vermedin," dediğinde masadaki herkes tekrar kahkaha attı.

Nalan abla başını sağa sola salladı. Utanmış gibi, "Kızım, öyle istenir mi hiç?" dedi ama hiç kimsenin böyle düşünmediğini biliyorduk.

"İsteyecek tabii," dedi Bahar, Ayşin'e destek çıkarak. "Kimin kankası o."

Bakışlarım refleks olarak Selim'e kaydığında onu yeniden Bahar'a bakarken yakaladım.

"Biz çayları yenileyelim," dediğimde Bahar'a baktım. Arkadaşım birilerinin gözlerinin hapsinde olduğundan bihaber, bana yardım etmek için yerinden kalktı.

Kendini zorlayarak Selim'e döndü. "Selim abi," dedi ve yutkundu. Yemin ederim *abi* kelimesini duyan adamın karşımda çöktüğünü hissettim. O da zorlanıyormuş gibi yutkundu ve Bahar'a baktı. "Sen buraya otur," derken kalktığı yeri işaret etti ve Selim de sadece başını sallayarak geçip oturdu.

Bahar ve ben boşalan bardakları alırken herkes kendi arasında sohbete dalmıştı bile.

Mutfağa girdik. Ben iki tane yeni bardak çıkarırken Bahar da boşalan bardaklara çay doldurmaya başladı.

"Eee?" dedim. Bahar cevap vermedi. Ona biraz daha yaklaşınca ellerinin titrediğini fark ettim. "Bahar," dediğim anda sanki adını söylememi beklermiş gibi çaydanlığı bıraktı ve ben de hızla önünden uzaklaştırdım.

"Hey," dedim dağılmak üzere olan arkadaşıma bakarak. "Sakin ol, ne oldu?"

"Yapamayacağım," dedi ağlamaklı bir sesle.

"Bahar," dedim ama ne söyleyeceğimi bilemeden sustum.

"Hep böyle oluyor," dedi kısık sesle ve devam etti. "Son birkaç aydır, ne zaman yan yana gelsek böyle oluyor. Bana bakıyor ve ben..." deyip yutkundu. Devamında ne söyleyecekse vazgeçti.

"Yapamam," dedi sadece. Sonra başını iki yana salladı. "Hem ne bekliyor ki benden, anlamıyorum." Kendini ikna etmek ister gibi söylediğini kendi onayladı. "Biz olamayız bir kere, bunu çocuk bile anlar."

"Bahar," dedim yine ama sanki beni duymuyordu.

"Olmaz," dedi tekrar. "Abim, teyzemler... Ne diyeceğim? Ayrıca birbirimizle yalnızken iki kelime konuşmadık bile, gerçi yalnız kaldığımız da yok. Zaten istemiyorum da ama..."

Tekrar, "Bahar," dedim.

"Mahi olmaz!" dedi sertçe. "Abimle araları bozulur. Ayrıca ben ona abi diyorum yıllardır. Şimdi nasıl..." diyecekken onu susturdum.

"Bahar, dur artık!" dediğimde aniden durdu. "Kimi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Ben..."

"Olmayacağına kimi ikna etmek istiyorsun? Beni mi?" dedim düşünmesini ister gibi duraksayarak. "Selim'i mi? Yoksa Ali Asaf'ı mı?" Bana cevap vermeyince devam ettim. "Bence sadece kendini ikna edecek sebepler arıyorsun sen. Bana bak," dedim ve yüzünü tutup kendime çevirdim.

"Herkesi bir kenara bırak," dedim ikna etmek ister gibi gözlerine bakarak. "Hepimizi, hatta Selim'i bile..."

Söylediğim her kelimeyi hazmetmesini, sindirmesini bekledim. "Sadece kendini düşün. Sen ne hissediyorsun? Sen ne istiyorsun? Selim'i düşündüğünde hissettiğin şey neyse lütfen sadece buna göre karar ver."

Derin bir nefes alıp devam ettim. "Bak, sana öyle bir bakıyor ki Bahar, öyle güzel bakıyor ki..." Yutkunup devam ettim. "Bahar, ben aynı bakışları başkasından görmek için neler yaşıyorum, ne savaşlar veriyorum en iyi sen biliyorsun."

Bahar birkaç saniye sessiz kaldı. Zaten sonra konuşmak için de vaktimiz olmadı. İçeridekiler çay beklediğinden acele ederek bardakları doldurduk. İçeri girmeden önce Bahar'a bakıp, "Sadece düşün," dedim gülümseyerek. Başını sallayarak beni onayladığında dudaklarında hafif bir gülümseme yakalamayı başarmıştım.

Kahvaltıdan sonra herkes salonda kahvelerini içerken Bahar, Nalan abla ve ben mutfağa girip bulaşıkları hallettik. İşimiz bitmek üzereyken yeniden kapı çaldı. Birkaç dakika sonra da mutfak kapısından uzanan sarışın bir kafa dikkatimizi çekti.

Gözlerimi kısarak ortalarda olmayan arkadaşıma baktım. Aynı tepkiyi Bahar'ın da verdiğinden oldukça emindim.

"İyi bayramlar," dedi gülerek ama yine de sesindeki tedirginliği hissetmiştim. Bakışlarımı ondan çekip yaptığım işe geri döndüm ve ona bakmadan konuştum.

"Aa Bahar, sen bu sesin sahibini tanıyor musun?" dediğimde Nalan abla arkamda kıkırdadı. Bahar suratında belirecek olan gülümsemeyi beceriksizce saklamaya çalışarak beni onayladı.

"Hiç tanımıyorum," dediğinde Songül mutfaktan içeri girdi ve gelip ikimize birden sarıldı. Bir eli benim omzumda diğeri Bahar'ın omzundayken bizi kendine doğru çekti.

"Valla kendimi öldürürüm bak böyle yaparsanız."

Boşta kalan elimle belinin yanını çimdikledim. Ufak bir çığlık atıp elimden kaçmaya çalıştı ama bu sefer de aynı hareketi Bahar koluna yapınca çaresizce aramızda sıkışıp kaldı.

"Acıttınız be!" dediğinde Bahar ters ters baktı.

"İki çimdiklemeyle kurtulduğuna dua edeceğine bir de itiraz mı ediyorsun?"

Başını hızla sağa sola salladı ve kabul ettiğini belli eder şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Tamam kabul ediyorum, hadi çimdikleyin," dediğinde üçümüz de birbirimize baktık. Aynı anda gülmeye başlayınca Songül'ün suratı asıldı.

"Gel buraya," dedim ve ona sarıldım. Ardımızdan hemen Bahar da sarılınca kollarımız birbirine dolandı.

Geri çekilip Songül'e döndüm. "Bu böyle kalmaz ama," dedim Bahar'dan onay bekler gibi ona bakarken. Devamını da Bahar getirdi. "Aynen, nerelerdesin bize açıkla bakalım."

Songül bakışlarını kaçırmadan yüzümüze baktı. "Bir şey yok ki," dedi. "Annemle uğraşıyordum işte bayram temizliği falan çıkardı başıma." Ona inanmıyormuş gibi bakınca derin bir nefes alıp devam etti. "Tamam ya," dedi omuzları düşerken. "Biriyle de görüşüyor olabilirim."

"Ne demek olabilirim?" diye sordum.

Songül cevap veremeden Bahar da araya girdi.

"Olabilirim ne be! Hem kim bu?" dediğinde üç çift meraklı göz olarak Songül'e baktık.

"Kim olduğunu söyleyemem çünkü daha ben bile aramızda olan şeye anlam veremiyorum."

Bahar ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık. "Nasıl bize söylemezsin?" dedim hayal kırıklığımı saklamayarak. Bahar da beni onayladı.

"Kızlar lütfen. Birazcık hatırım varsa bu konuda ısrar etmeyin. Sizden bir şey saklamak hiç hoşuma gitmiyor ama bu farklı."

Üzüntüyle dudaklarımı büktüm. O bizim en yakın arkadaşımızdı ve biz birbirimizden hiçbir şey saklamazdık. Şimdi aniden böyle davranması canımı acıtmıştı.

Aramızda oluşan durgunluğu Nalan abla böldü. "Kızlar birbirinize sahip olmanız çok güzel ama bu bazı şeylerin özel kalması gerekmediği anlamına gelmiyor. O yüzden lütfen bu yüzden aranız açılmasın. Zamanı gelince anlatacaktır zaten," dedikten sonra Songül'e baktı. Songül de hemen başıyla onayladı.

Bahar yanımda derin bir nefes alıp verdi. "Pekâlâ, tamam. Ama," dedi söylediğini vurgulamak ister gibi parmağını sallayarak. "Seni üzerse kim olduğunu bulup kıçına tekmeyi basarım," dediğinde ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamadım.

Hepimiz aynı anda gülerken mutfak kapısında Selim ve Orhan abi belirdi. Biz kendimize gelene kadar suratlarında çoktan sırıtma oluşmuştu bile. Selim ablasına bakarak, "Ayşin, Ali Asaf'ı tamamen ele geçirdi, adam yerinden kıpırdayamıyor bile," dedi. Nalan abla başını sağa sola salladı ve kızına bakmak için mutfaktan çıktı.

Orhan abi Bahar'a bakarak, "Bizimkiler de kalkacak şimdi, ben eve geçip hazırlanacağım," dedi. Bahar başıyla onaylayınca Orhan abi de gitti ve hemen arkasından da Songül, "Ben de içeridekileri görüp gideyim," dediğinde ona baktım.

"Daha yeni geldin," desem de bana gülümsedi. "Anneme sadece size uğrayıp geleceğimi söyledim. Şehir dışındaki amcasının kızı var ya ona gidecek. Hazırlanana kadar gel, dedi. Onu göndereyim sonra yine gelirim."

İkimize de sıkıca sarılıp içeri gitti. Selim öylece kapıda durmuş bir bana bir Bahar'a bakarken üçümüz de ne yapacağımızı bilemez haldeydik.

Sonra bir anda Bahar'a, "Biz bayramlaşmadık," dedi. Bahar ne yapacağını şaşırmış halde öylece kaldı ama hemen kendini toparladı. "Öyle mi, Selim ab-" diyecek oldu ama hemen araya girdim.

"Ay, Ali Asaf'a abi demiyorum sana da demem ben artık," diyerek pat diye konuya girdim. İkisi de bana şaşkın şaşkın baktı. "Bahar da demez," dedim aniden ve arkadaşım neredeyse düşüp bayılacaktı. Selim afallamış bir halde bana bakarken devam ettim. "Tabii saygısızlık olarak görürüm falan diyorsan deriz," dedim.

Selim başını hızla iki yana salladı. "Yok," dedi sesinde oluşan umudu saklayamadan. "Nasıl rahat edecekseniz benim için sorun değil."

Bahar, "İyi de," diyecek oldu ama hemen araya girdim.

"Neyseee," dedim uzatarak. "Ben bir içeri bakayım istedikleri bir şey var mı diye. Siz de bayramlaşın işte," dedim ve ikisinden de cevap gelmesini beklemeden adeta kaçar gibi mutfaktan çıktım. İkisinin en azından birkaç kelime etmesini umuyordum.

Gülümseyerek salona girdiğim an adımlarım olduğu yerde durdu. Ali Asaf yere Ayşin'le birlikte oturmuş, sırtını koltuğa yaslamıştı. Kollarında sımsıkı tuttuğu kızı havaya kaldırarak elleriyle hafifçe karnından gıdıkladıkça Ayşin de kahkaha atıyordu.

Ben ise sadece orada durmuş, bu adamdan gözlerimi alamıyordum. Ayşin güldükçe ortamdaki herkes gülüyordu ama kalbimin çılgın gibi atmasına sebep olan bir tek gülüşü görüyordu benim gözlerim. Gülümsedikçe yeşil gözleri kısılıyor, gözlerinin kenarları neşeyle kırışıyordu. Dudakları gamzelerini gösterecek şekilde kıvrıldı. Gözlerinin içinde oluşan o neşeli parıldamadan o kadar hoşlandım ki eğer daha önce ona âşık olmuş olmasaydım, şu anda ona tek bir bakışta ve şu minicik sahnede âşık olurdum.

Ben onlara dalmışken yakınımda duran koltukta oturan Seyhan teyze, Emine anneme eğilerek konuştu. "Şu çocuğu hayırlısıyla bir evlendirsem," dedi sesindeki hasreti saklayamadan.

"Tuğçe'yle araları mı bozuk?" diye soran Emine annem bilmeden de olsa beni kalbimin tam ortasından vurdu. Seyhan teyzenin söyleyeceklerini duymak için iyice kulak kabarttım ama bir yandan da sanki onları dinlemiyormuş gibi davranmak çok zordu.

"İyi, hoş kız ama benim oğlanın gönlü pek yok gibi. Geçenlerde ağzını aradım biraz. *Asker adamım ben, kim beklesin beni,* deyip kestirip attı. *Ne zaman gideceğim ne zaman geleceğim belli değil,* dedi. *Hangi kızın başını yakayım,* diyor bir de serseri benim üzüleceğimi bilmezmiş gibi."

"Eşek sıpasına bak sen," dedi Emine annem. "Ne olmuş askerse! Sabah gidip akşam geliyor. Göreve gittiğinde de karısı tabii ki bekleyecek onu. Başını yakmak da ne demekmiş öyle?"

Seyhan teyze başını iki yana salladı. Oğlunun bu düşüncesinden memnun değildi. İkisi de konuşmayı bırakıp yerde oynayan Ali Asaf ve Ayşin'e döndüler.

Keyifleri yerinde olmasına rağmen Nalan abla, Ali Asaf'ı daha fazla rahatsız etmesin diye Ayşin'i kucağına aldı. Ayşin bu durumdan ne kadar memnun olmasa da annesine itiraz etmedi. Onlar ayağa kalkınca herkes birden ayaklandı.

Herkesle tek tek vedalaşmak uzun sürdüğünden, bunu yapmaktan vazgeçeli çok oluyordu. Osman amca ve Seyhan teyze önden çıkarken geri kalanlar da onu takip etti. Kapının önünde durmuş onları geçirirken aniden aklıma Bahar geldi. Selim'le ikisi hâlâ ortalıkta yoktu. Paniklemeden önce başımı salona çevirdim ve aniden Bahar görüş alanıma girdi. Hızlı adımlarla yanıma gelince yanaklarında oluşan kızarıklıklara baktım. Başını iki yana sallayıp soru sormamam için beni uyardı. Bahar ayakkabılarını giyerken Selim de mutfaktan çıktı. Bana bakıp göz kırpınca neredeyse kahkaha atacaktım.

Selim durmuş, Bahar'ın ayakkabılarını giymesini bekliyordu. Bahar dönüp ona bakmadan bana doğru konuştu.

"Bize geleceksin değil mi?" diye sordu. Başımla onaylarken konuştum. "Önce anneme uğrayacağım sonra size geçerim."

"Tamam," dedikten sonra arkasına bile bakmadan merdivenlerden indi.

Selim, "Ben götüreyim istersen seni," dediğinde başımı sağa sola salladım. Her bayram annemin mezarına giderdim ama tek başıma. Yanımda Emine annem de dahil kimseyi istemezdim. Sadece onunla olmak istememi Emine annem bir süre sonra anlamıştı. Aslında herkes bilirdi bunu, Selim de dahil ama yine de sormadan duramamıştı işte.

"Yalnız gitmek istiyorum, biliyorsun," derken gülümsedim. Selim başıyla beni onayladığı sırada bir anda Ali Asaf, Selim'in arkasında belirdi. Nereden çıktığını bile anlamamıştım. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Nereye gideceksin?" diye sordu aniden.

"Annemin mezarına gideceğim," dedim. Ali Asaf anlayışlı gözlerini üzerimde dolaştırdı.

"Ben götürürüm seni," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Gerek yok," derken inat etmiyordum. "Yalnız olmak istiyorum."

Bu durumdan hoşlanmadığı o kadar belliydi ki tek kelime etmesine gerek yoktu, yüzüne baktığım anda anlıyordum. Ona itiraz etme şansı vermeyecektim. Bunu tek başıma yapmak istediğimi biliyordu ve ısrar etmesinin bir anlamı olmadığının da farkındaydı.

"Tamam," derken suratını astı. Ayakkabılarını giyinip kapıdan çıkmadan önce bana tekrar döndü. "Ne zaman gideceksin?"

Dönüp ona baktım. Gözlerini gözlerime sabitledi ve benden bir cevap alana kadar kırpmadan bana baktı.

"Üzerimi değiştirip çıkacağım," dedim.

Başını bir kere *tamam* der gibi eğdi ve Selim'in arkasından merdivenleri inmeye başladı. Bahçe kapısından çıkmalarını bekledikten sonra kapıyı kapattım.

Salona geri döndüğümde Emine annem üçlü koltuğa uzanmış televizyon izliyordu. Odama gitmeden önce yanına uğradım. Beni görünce gözlerini bana çevirdi.

"Annene mi?" dedi sadece ve ben de başımla onayladım.

"Sen dinlen biraz, yoruldun bugün," dedim.

"Güzel yorgunluk bunlar, seviyorum ben kalabalığı," dedikten sonra gülümsedi.

"Bilmem mi hiç!" Gülümsemesine karşılık verdikten sonra tekli koltuğun köşesinde duran ince örtüyü alıp beline kadar örttüm.

"Ben üzerimi değiştirip çıkarım," dedikten sonra odama çıkan merdivenleri tırmandım. Kot pantolonumu çıkarmadan sadece üzerimdekinden kurtuldum ve dirseklerime kadar dökümlü kolları olan koyu renk gömleğimi giydim.

Yatağımın kenarında duran çantamın içine annemin bana verdiği tülbenti koyup, telefonumu ve anahtarımı da alarak çantama attım.

Yeniden aşağı indiğimde Emine annemin gözleri kapanmıştı bile. Kalabalığı seviyordu ama yoruluyordu da. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yanından geçtim ve sessizce kapıyı açıp ayakkabılarımı giydim. Yine aynı şekilde sessiz olmaya dikkat ederek evden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Merdivenlerden inip bahçe kapısından çıktığımda yolun karşısında Ali Asaf'ı sigara içerken gördüm. Birini bekler gibi bir ileri bir geri usulca yürüyordu. Ben bahçe kapısını kapatınca çıkan sesle birlikte başını bana doğru çevirdi.

Yanıma gelmek ister gibi bir adım attı ama sonra durdu. Konuşmak istemedim. Bir şey söylemek istemedim. Sadece bir baş selamı verdim ve arkamı dönüp sakince yürümeye başladım.

Ilık ılık esen rüzgârın sıcaklığı yüzümü yakıyordu ama ne zaman anneme giden bu yolu yürüsem, hissettiğim tek şey buruk bir mutluluk oluyordu. Yanaklarımın birkaç saat içinde kızaracağından, rüzgâr ve güneş yanığı karışımının tenimi yakacağından çok emindim ama hiçbir şey umurumda değildi.

Sakince yürüdüm. Hiçbir şeyi, hiç kimseyi düşünmeden yürüdüm. Yolun sonunda varacağım yer mutluluk vaat etmiyordu. Ona gittiğim bu yolda kendimi mutluymuş gibi kandırmayı, onu tamamen kaybettiğimi kabullenmeyi de bu yolu tek başıma arşınlarken öğrenmiştim.

Mezarlığa vardığımda kocaman mermer sütunların altından geçtim. Her geldiğimde yaptığım gibi kapının girişinde duran çiçekçiden annemin en sevdiği çiçekler olan papatyalardan aldım.

O kadar güzel kokuyorlardı ki her seferinde kendime engel olamayıp onları anneme bırakana kadar koklayarak gidiyordum.

Sonunda mezarının başına varan adımlarım durdu. Çantamdan anneme ait tülbenti çıkardım ve saçlarımı kapatacak şekilde bağladım.

Mezarında tıpkı benimkilerin eşi gibi duran başka bir papatya demeti ve ayrıca yeni atılan toprak da vardı. Emine annem her zaman birkaç gün önce gelirdi ve her seferinde aynı şeyleri yapardı.

Çiçekleri demetinden çıkararak birbirlerinden ayırdım ve diğerlerinin yanına koydum. Papatyaların kokusu etrafa yayıldı.

"En sevdiklerin seni selamlıyor sanki," dedim anneme mırıldanır gibi. Sonra başucuna çöküp sessizce birkaç dakika bekledim.

"Biz seninle hep konuşmadan anlaşırdık," derken yutkundum. "Konuşmadan, böyle yanı başında durduğumda yine beni anlıyor musun?"

Sessiz kalıp omuzlarımı silktim ve aynı anda gözümden bir damla yaş akıp kurtuldu. Burada ağlamaktan nefret ediyordum. Ona ağlayarak gelmekten nefret ediyordum ama şu an hiç olmadığı kadar omzunda ağlamaya ihtiyacım vardı.

Nedenleri sorgulamayı uzun zaman önce bırakmıştım ama bu nedenlerin cevaplarını da alamamıştım ki hiçbir zaman.

Neden benim başıma bu geldi?

Neden babam böyle bir insan?

Neden benim babam annemin ölümüne sebep oldu?

En önemlisi, neden o gün annem o eve geri döndü?

"Bunların cevabını öğrenmek isterdim," diye fısıldadım.

Sonra sanki benden bağımsızmış gibi akıp giden yaşları hızla sildim.

"Hâlâ kitap okuyorum merak etme," dedim gülümsemeye çalışarak. "Tıpkı senin gibi hâlâ kitap okumaya bayılıyorum."

Yerde duran ufak bir taşı alıp parmaklarımın arasında çevirmeye başladım.

"Ama senin yarım bıraktığın kitaba dokunmadım," dedikten sonra fısıltıyla devam ettim. "Dokunamadım..."

O gün, evden çıkmadan önce okuduğu kitabın arasına bir ayraç koyup gitmişti annem. Geri gelecek ve kaldığı yerden devam edecekti. Gelmedi... Devam etmedi...

Tıpkı yarım kalan o kitap gibiydim. O, annem tarafından okunmayı bekliyordu; ben de annem tarafından sarmalanmayı. İkimiz de yarımdık...

Kendime gelip toparlandım. Gözlerim hâlâ dolu olsa da gülümsemeyi başardım ve her zaman yaptığım gibi onunla konuştum.

Vakit nasıl geçti ya da ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama rahatlamanın verdiği huzurla, yüzümde oluşan tebessümle yerimden kalktım. Üzerimi silkeledikten sonra arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım.

Buraya gelirken attığım yavaş adımların aksine dönüşüme hep hızlı adımlar eşlik ediyordu.

Eve yaklaştığımda derin bir nefes aldım. Bu zamanlarda bir rutinim vardı. Evimin kapısının önüne geldiğimde bakışlarım bir anlığına karşı evin bahçesine kaydı. Ali Asaf sandalyede oturuyordu. Öne doğru eğilmiş ellerini önünde birleştirmişti. Başını aşağı eğmişti ama sabırsızca hareket eden bacağını görebiliyordum.

İzlendiğinin farkına varmış gibi aniden başını kaldırınca beni gördü. Bakışlarım sanki defalarca elleriyle karıştırmış gibi duran saçlarına kaydı. Birden ayaklandı ve bahçenin içinde bana doğru iki uzun adım attı.

Aramızda dar bir sokak vardı ama bahçenin en ucuna kadar yürüyüp geldi. İki elini alçak duvara yaslayarak hafifçe eğildi.

"Geç kaldın?" diye sorarken gözlerindeki telaşa anlam veremedim.

"Anlatacak çok şey vardı," dedim gülümsemeye çalışarak.

Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Selam söyledin mi?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Bir dahaki sefere," dedim ve arkamı döndüm. Ali Asaf arkamdan seslendi.

"Mahinev," diyen sesinin yumuşak ama kalın tınısı kulaklarıma doldu. Olduğum yerde durdum ama ona doğru dönmedim.

"İyi misin?" diye sorduğunda sertçe yutkundum ve başımı iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadım. Değildim... Yalan söyleyemezdim o yüzden hiçbir şey söylemedim. Daha fazla orada duramadım da zaten. Kapıyı açtım ve içeri girdim. Emine annem ne yapacağımı o kadar iyi biliyordu ki bana sadece bir kere baktı ve iyi olduğumu anlamak ister gibi inceledi. Sonra da arkasını dönüp tek kelime etmeden televizyon izlemeye başladı.

Çantamı bir kenara bırakıp kendimi mutfağa attım. Ellerimi yıkayıp ezberimde olan tarifin malzemelerini çıkarmaya başladım.

Annem ne zaman babamla kavga etse, beni korumak için kendini hep öne atardı. Babam esip gürler sonra da genelde çekip giderdi. O gittikten sonra annem odama gelir, saçımı okşayarak gülümserdi ve derdi ki, "Umut ettiğin ne varsa gerçekleşmesi için çabalamaktan asla vazgeçme, Mahi. Ve unutma ki," deyip gizli bir sır verir gibi kulağıma eğilerek konuşmaya devam ederdi. "İki dilim limonlu kekin düzeltemeyeceği hiçbir şey yok." Sonra da beni gıdıklar, gülümsememi sağlardı.

Annem bir yandan haklıydı, en azından limonlu kekin hemen hemen her şeyi düzelteceği konusunda ama bilmediği şey, saat başı limonlu kek yapsam da onun yokluğunun yarattığı boşluğa çare olamazdı.

Çıkardığım malzemeleri ezbere bildiğim sırayla önümdeki kâseye eklemeye başlamadan önce ısınması için fırının derecesini ayarladım.

Hızlıca kekimin harcını hazırladım. Kalıbına döküp ısınan fırına yerleştirdim. Keki pişmeye bırakıp duş almak için odama çıktım.

Üzerimdeki her şeyi çıkarıp kendimi ılık suyun altına bıraktım ve sadece beni rahatlatmasını bekledim.

Duştan çıktığımda odama girdim, altıma dizimin altında biten açık renk bir tayt, üzerime de kalçalarımı kapatacak kadar uzun ve bol olan bir tişört giydim. Saçlarımı tarayıp, kurutmakla uğraşmadan öyle bıraktıktan sonra aşağıya indim. Mutfaktan gelen koku salonu sarmıştı.

Mutfağa girip fırının camından keki kontrol ettim ve piştiğini görünce fırını kapattım. Sıcak keki bezle tutarak aldım ve ters çevirerek çıkardım. Her zaman sıcak yemeyi severdim ve hâlâ da bundan vazgeçmemiştim. Annem mideme zarar verdiğini defalarca söylemişti ama böyle seviyordum işte.

İki dilim kendime iki dilim de Emine anneme kesip tabağa koydum. Önce onun tabağını verdim. Hiç konuşmadan kendi tabağımı alıp bahçeye çıkmadan önce etrafımda kulaklığımı aradım.

Bir rutinim var demiştim. Her zaman annemi ziyarete tek başıma giderdim. Sonra eve gelip onun bana yaptığı kekin aynısını pişirirdim. Elimde her zaman iki dilim limonlu kekle yalnız kalmak için arka bahçeye çıkar, kulaklıklarımı takardım ve annemin en sevdiği şarkıyı dinlerken sadece gökyüzünü izlerdim.

Elimde tabağımla yemek masasının üzerinde duran küçük kulaklık kutusunu aldım. Emine annem bir bana bir de saçlarıma baktı ama yine tek kelime etmedi.

Arka bahçeye çıktım ve çıplak ayaklarla ılık çimenlere basınca derin bir iç çektim. Elimdeki tabağı yere bırakıp popomun üzerine oturdum. Ayaklarımı dümdüz şekilde çimenlere bastım.

Kulaklıklarımı taktım ve telefonumdan hemen Sezen Aksu'nun Kurşuni Renkler şarkısını açınca, şarkının sözleri kulağıma doldu.

Kendime ağlama izni verdiğim yer işte tam burasıydı. Tam bu anda avazım çıktığı kadar bağırmak, önüme gelen herkesten *neden* diye hesap sormak ve hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum.

Yaptım da...

Hıçkıra hıçkıra ağladım. Kulağımda annemin sevdiği şarkının sözleri çınlarken yanımda duran tabaktan bir dilim kek aldım ve ağzıma attım.

Bahar akşamının ılık esintisi enseme vurdu. Islak saçlarım yüzünden ürperdim ama onu ve gözümden ardı arkası kesilmeden akan yaşları görmezden gelip kekimi yemeye devam ettim.

Başımı gökyüzüne çevirdim ve kulağıma dolan sözleri dinledim.

Yok olamaz dur dur, gidemezsin
Gözlerimin rengi dur, bulutlara dönemezsin
Yok alamazsın beni deli zaman, dur
Ömrüme o kurşuni renkleri süremezsin

Yanımda bir hareketlilik sezince irkildim. Daha gözlerimi açmadan gelenin kim olduğunu bir şekilde biliyordum.

Gözlerimi açtım. Ali Asaf'ın uzun bacakları yanımda belirdi. Başımı onun aksi yönüne çevirip gözümden akan yaşları sildim. Yanımda duran telefonu elime aldım ve çalan şarkıyı durdurdum.

"Gider misin?" dedim kısık sesimle.

Ali Asaf bir süre konuşmadan bekledi. "Gider misin diye soruyorsan cevabım hayır," dedi. Burnumu çekince bir süre durdu ve sonra konuşmaya devam etti. "Ama bu gider misinin altındaki ima defol git ise-" dedi ama devam etmesine izin vermeden araya girdim.

"Evet, tam da öyle," dedim anlamasını beklerken. Ama Ali Asaf beni duymamış olacak ki kaldığı yerden konuşmaya devam etti. "İma ettiğin şey defol git demekse de cevabım aynı olacak."

Yeniden burnumu çektim ve gözyaşlarımı silip ona döndüm.

"Ali Asaf," dedim. İsmi dudaklarımdan bir inleme eşliğinde döküldü.

"Saçların ıslak güzelim," dedi ve beklemediğim şey karşısında aniden ona doğru döndüm. "Hasta olacaksın." Bakışlarımız buluştu. Islak kirpiklerimi kırpıp ona bakarken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Yalnız olmanı istemiyorum," derken sesi beni ikna etmek ister gibi yumuşaktı. Bakışları onu reddetmemem için direniyordu.

Kafamı çevirdim ve ona bakmadan konuştum. "Hep yalnız olmak istiyorum. Bu benim tercihim."

Ali Asaf bir şey söylemedi. Birkaç saniye sonra yanımda hareket ettiğini gözucuyla gördüm. Usulca yerinde kaydı ve kalçası benimkine dokunana kadar yanaştı. Kendini biraz öne eğip yanımda duran bir şeyi görmek ister gibi kafasını uzattı.

"Bana da var mı?" diye sorduğunda ona baktım. Bakışlarını takip ederek neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Kek istiyordu.

"İçeride var," dedim. Onu terslemiş olmamı ciddiye almadı. Sessizce beklediğinde bu cevabımı kabul etmediğini anladım.

Sonunda pes edip, "Sana da getireyim," dedim. Yerimden kalkacağım sırada elimin üzerine elini koyup bastırarak kalkmamı engelledi.

"Onu paylaş benimle," dedi.

"Ali Asaf..." dedim ama başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Paylaş benimle," derken sesinin tonu yumuşak olsa da istediğini yaptıracağını biliyordum. Titreyen ellerimle yanımda duran tabağa

uzanıp aldım ve ikimizin arasında tuttum. Ali Asaf bölünmemiş dilimden bir parça alıp ağzına attı. İkimiz de konuşmadan sessizce kekimizi yedik.

Kekini bitirdikten sonra dirseğiyle kolumu dürttü. Onu ciddiye almamak için çabalasam da dokunuşları ısrarcı bir hal aldığında dönüp ona bakmak zorunda kaldım.

"Ne var?" diye sordum. Kaşlarını kaldırdı ve kulağımda duran kulaklığı işaret ederek konuştu.

"Paylaş benimle," dedikten sonra ne demek istediğini anladığım anda gözlerim irileşti. İtiraz eder gibi başımı iki yana salladım. Elini koluma koyarak sessiz itirazımı yarıda kesti.

"Mahinev," diyen sesinin etkisiyle yutkundum. Kolumda duran elini kaldırdı ve onun tarafındaki kulaklığı kulağımdan çekip aldı. Kendi kulağına takmasını hızlı nefes alış verişler eşliğinde izledim.

Bunu bana neden yapıyordu? Dahası bu benim canımı neden bu kadar yakıyordu?

Acımı paylaşmak istemiyordum. Paylaştıkça azalmasını istemiyordum. Beni teselli etmesini istemiyordum. Eğer onunla paylaştığımda benden yükümün bir kısmını alırsa? Ya eskisi kadar acı çekemezsem?

Ya annemin acısı azalırsa?

Yanımda duran telefonu sıkıca tuttum. O şarkıyı birlikte dinlemeyecektik. Annemin kekini onunla paylaşmıştım ama şarkısını paylaşmayacaktım.

Ama paylaştım...

Ali Asaf uzun kolunu önümden geçirdi ve elimle sıktığım telefona uzandı. Parmaklarımın arasından kayıp giden telefona sadece baktım. Eline aldığı telefonun ekranında duran şarkıyı yeniden başlattığında şarkının sözleri kaldığı yerden devam etti.

Yok olmaz erken daha, biraz geç kalın ne olur

Hiç hazır değilim henüz

Ne olur baharlarımı, bırakın bir süre daha

Tanıdık değil bana güz

Gözlerimden sessizce akıp giden yaşlara engel olamadım. İçimde, derinlerde patlamak üzere olan bir volkan vardı ve ben kendimi o kadar uzun zamandır sıkıyordum ki dışarı çıkmak için çırpınan küçük sarsıntıları fark edememiştim.

Ali Asaf en derin çatlağın içinden sızdı. Sonunda içten içe kaynayan lavların yüzeye çıkmasına sebep oldu.

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı. Bir tanesi çıkınca sanki ardı arkasının kesilmesi imkânsızmış gibi gözyaşlarıma eşlik eden hıçkırıklar dudaklarımdan firar etti.

Ali Asaf'ın omzu omzuma dokundu. Aramızda kalan elinin arkadan bana dolandığını hissettim. Omzuma dokunan sert parmakları beni kendine doğru çekti ve usulca ilerleyerek saçlarıma uzandı.

Başıma dokunup beni omzuna doğru eğdiğinde ona karşı koyamadım. Islak saçlarım ince tişörtüne temas etti.

Ona doğru dönerek yanağımı omzuna yasladım. Saçlarımın ıslaklığına gözyaşlarım eşlik etti.

Ali Asaf'ın elleri usulca saçlarımda dolaşırken bana doğru eğilip fısıldadı.

"Paylaş benimle..."

Lanet olası iki kelime...

Derin bir iç çektim. Artık daha sesli ağlıyordum ama bir yanım bundan nefret ediyordu. Elimin birini kaldırıp tişörtüne sarıldım. Parmaklarımın arasında tuttuğum kumaşı sıkarken hıçkırdım.

"Acını da paylaş benimle," dediğinde başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"O benim," dedim dişlerimin arasından. Ama o kadar fazla gözyaşı döküyordum ki kendimi bir türlü durduramıyordum.

"Tabii ki senin, Mahinev," dedi usulca. "Onu senden almaya çalışmıyorum. Sadece..." Ben omzunda ağlarken sakince bekledi. "Sadece tek başına taşımak zorunda değilsin."

Elini saçlarımın arasında dolaştırırken beni teselli etmesine izin verdim. Sakince onun omzunda ağlamamı bekledi ve yeniden bana doğru eğildi.

"Paylaş, Mahinev," dedi hüzünle. "Yüküne destek olmaya razıyım," dediği anda daha fazla dayanamadım. Başımı tamamen omzuna doğru bıraktım. Elime doladığım tişörtü sıkarken saatlerce onun kollarında hıçkırarak ağladım.

Kekimi, annemin sevdiği şarkıyı, gözyaşlarımı paylaştım. En önemlisi kendimi ona yaslayıp destek alırken kimseye vermem diye sahiplendiğim acımın bir kısmını onunla paylaştım. Sessizce ama sessizlikte beni anladığını bilerek...

1. BÖLÜM

Değil mi ki kavuşmalarımız topal,
Ayrılıklarımız koşar adım.
-Cahit Zarifoğlu

Ansızın - Nahide Babashlı

Bahar

Yerimde kıpırdanıp durmaktan nefret ediyordum ama o karşımdayken buna bir türlü engel olamıyordum. Kendimi bir şeylerle meşgul etmek istiyordum fakat bariz bir şekilde ondan kaçmak için yaptığım anlaşılır korkusuyla ne yapacağımı da bilemiyordum. Songül gittikten sonra Mahi, ben ve onun arasında anlık bir sessizlik oluştu.

Bulunduğum ortamın gerginliğini dağıtan taraf hep ben olurdum ama bu sefer değildi... Bu sefer ben başkasından medet umar haldeydim. Aramızdaki sessizliği bozmasını istediğim kişi Mahi'ydi. Rahatsızlığımı ve huzursuz heyecanımı anlaması için onu dürtmek geçiyordu içimden. Mahi de ne durumda olduğumun farkındaydı aslında, hissediyordum ama ilk konuşan kişi o olmadı.

Selim'in o kalın ama yüreğimi yerinden hoplatan sesini duyduğum anda nefesimi tuttum. Gözlerini üzerime dikerek konuştu.

"Biz bayramlaşmadık," dediği anda sertçe yutkundum. Elim ayağım birbirine dolandı. Bu kadarcık mesafede ve bu kadar sıradan bir soruda kendimi kaybetmem hiç normal değildi. Bakışlarımı Mahi'ye çevirsem eminim onun da benim kadar şaşkın olduğunu görürdüm.

Hemen toparlamaya çalışır gibi içimden kendimi uyardım. Dudaklarımdan otomatik şekilde alıştığım kelimeler istemsizce çıktı. "Öyle mi, Selim ab-" diyecek oldum ama daha cümlem bitmeden Mahi araya girdi. Cümlemi yarıda kesmesine hiç bu kadar sevinmemiştim. Kendi saçmalığımdan yerin dibine girecektim.

Ama bu sevincim kısa sürdü. Çünkü Mahi'nin söylediği şeyi duyunca kendimi arkamda duran camdan aşağı atmamak için zor tuttum. *Bu kız beni öldürecekti.*

"Ay, Ali Asaf'a abi demiyorum sana da demem ben artık," dediği anda, çenem aşağı düşer gibi açıldı ve sonra hemen arkasından sessizce kapandı. Selim de en az benim kadar şaşkındı. Bakışlarımız Mahi'nin söylediği şeyden sonra birbirine kenetlendi ama hemen gözlerimi onun ela gözlerinden kaçırdım.

Mahi, ardı arkası kesilmeden beni sırtımdan bıçaklamaya devam etti.

"Bahar da demez," dedi aniden. Sanki devlet sırrı vermiş gibi hızlı ve nefes nefese konuşması neredeyse kahkaha atmama sebep olacaktı ancak ben panikten olduğum yerde düşüp bayılacaktım.

İstemsizce yeniden gözlerim Selim'e kaydı. Adam afallamış bir halde, bir Mahi'ye bir bana baktı. Geberiyordum heyecandan ama yine de Selim'in bu tepkisinin ne anlama geldiğini merak etmeden duramıyordum. Mahi konuşmaya devam etti. "Tabii saygısızlık olarak görürüm falan diyorsan deriz," dediğinde sonumun geldiğini düşündüm. Mahi'nin çenesi düşmüştü bir kere. *Durdurabilene aşk olsun!*

Göğsümün içinde çırpınan kalbim sayesinde nabzım boğazımda atıyordu. Selim'e zar zor bakabiliyordum ama meraktan da deliriyordum.

Selim gözlerini birkaç kere kırpıştırdı ve yutkunarak başını hızla iki yana salladı.

"Yok," dedi. Sesinin değişen tonuyla bakışlarım yeniden ona döndü. Az önceki afallamış halinden hızla sıyrılmış, şimdi sesinin tınısı neşe barındırır şekilde değişmişti. Onun ses tonunun değişmesini fark etmem bir yana; sesinde hissettiğim, bana delice huzur veren o tınıya kapılıp gidiyordum. Kendinden emin bir şekilde konuşmaya devam etti. "Nasıl rahat edecekseniz benim için sorun değil."

Araya girme ihtiyacı hissederek kısık çıkan sesime rağmen konuşmaya çalıştım. "İyi de," diyecek oldum ama Mahi yine hemen konuşmaya başlayarak beni susturdu.

"Neyseee," dedi kelimeyi bilerek uzatarak. "Ben bir içeri bakayım, istedikleri bir şey var mı diye." Sonra bakışları ikimizin arasında sinsice dolaşıp benim üzerimde kaldı. "Siz de bayramlaşın işte," dedi ve ikimizden birinin cevap vermesini bile beklemeden, adeta kaçar gibi hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Ve ben öylece donup kaldım. Ne halt edeceğimi bilmeden kıpırdamadan durdum. İçimde resmen fırtınalar kopuyordu ama dışarıdan vücudumdaki tek bir tüyü bile hareket ettiremiyordum.

Sessizlik beni yiyip bitiriyordu. Ona karşı ilk adımı atmam imkânsızdı. Ödümün kopuyor olması bir yana, korkularım zaten bu adıma engeldi. Mahi'nin söyledikleri zihnimde dörtnala koşuyordu. Aklım ve kalbim iki parçaya bölünmüş gibi hissediyordum.

Selim tedirgin adımlar atarak kapıdan içeri girdi. Gözlerini üzerimden ayırmadan elini arkaya uzattı ve mutfağın kapısını sessizce kapatmaya başladı. Bakışlarımı onun sakince kapıyı ittiren elinden ayıramadım.

Kapının kolunu indirdi ve ses çıkmasını önlemek için hafifçe kapattı. Kapı kapandığı anda nefesimi tuttum.

Sırtını kapıya yaslayıp bir süre sessizce bekledi. Sanki benim kaçmamdan korkuyordu ve haklıydı da... Kaçacak yerim olsa kaçardım.

"Bahar," dedi inler gibi. Her bir bakışı zihnime doldu. Bakışları şu anda üzerimde gezinirken sanki fiziki olarak bana dokunuyordu.

"Selim a-" diye başlayacak oldum ama Selim hemen araya girdi.

"Deme," dedi hüsranla. "Bitirme o cümleni."

Ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldım. Onun titreyen sesi miydi beni susturan bilmiyordum. Yutkunarak bakışlarımı ona çevirdim. Ona bakmamı bir işaret olarak algılamış gibi bana doğru yaklaştı. Geri kaçma isteğimi bastırmak zorunda kaldım ama istemsizce geriye doğru bir adım atınca Selim'in bakışları hareket eden ayaklarıma kaydı ve olduğu yerde durdu.

"Gideyim mi?" dedi usulca. Gitme demek için çırpınıyordum ama dudaklarım hareket etmedi. Selim başını eğdi, gözlerini sımsıkı kapattı ve az önce bana yaklaşmak için attığı adımı geriye çekti.

O benden bir adım uzaklaşınca içim gitti. Aramıza mesafe koymasının canımı bu kadar yakacağını hiç düşünmemiştim. Kalbimdeki sızı galip geldi ve can havliyle, "Dur," dedim.

Selim aniden durdu. Yeniden umutlanmış gibi bana baktı. "Ben, ben..." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," derken gözlerimi açıp ona baktım ve cümlemi tamamladım. "Selim," dediğimde dudaklarında öyle güzel bir gülümseme oluştu ki bunu görünce istemsizce benim dudaklarım da kıvrıldı. Onun ismini böyle söylemek, sonunda hiçbir ek olmadan dudaklarımdan dökülmesi ikimiz için de farklı bir histi. Ben bunu hissediyordum ve ona baktığımda onun da hoşuna gittiğinin farkındaydım.

Yeniden bana yaklaştı. Bu sefer bir değil iki adım atarak daha da yakınıma geldi. Sanki biri tarafından her an yakalanacakmışım gibi boş gözlerle etrafıma bakınmaya başladım. Selim'in ılık nefesini yanağımda hissedene kadar ona bakamadım.

Sakince aldığı nefes yanağıma dokundu. Yüzüne bakamadım ama başımı kaldırıp gözlerimi hızlı hızlı inip kalkan göğsüne odakladım.

"Senin için hissettiklerimi biliyor musun?" diye sordu.

Sorusuna cevap veremedim. Başımı sallayarak onu onaylamak istiyordum ama gerçekten biliyor muydum ki? Yine de ona sessiz bir onay verdim.

Aldığı sessiz cevaptan sonra başını eğip bana doğru yaklaştı. Dudakları bana dokunmuyordu ama sıcaklığını tenimde hissediyordum.

"Eğer bilseydin," dedi usulca. "Arkana bakmadan kaçardın."

Başını benden uzaklaştırınca nefesim kesilmiş bir şekilde hızla başımı kaldırıp ona baktım.

Gülümseyen dudaklarından gözlerimi ayırmakta zorlanıyordum. Aklımdan bir sürü şey geçmesine rağmen, ağzımdan tek bir kelime çıkmıyordu. Sonra yüreğimi yerinden oynatacak o cümlelerle konuşmaya başladı.

"Seni görmediğim zaman aklımı kaçırıyorum ben her Allah'ın günü... Her gün iş çıkışı ağır adımlar atarak evinin önünden geçiyorum, belki birkaç saniye de olsa seni görürüm umuduyla."

Bakışlarımı kaldırıp gözlerine diktim. Gözbebeklerinin büyümesini ve ela rengi gözlerinin daha fazla koyulaşmasını izlemek gördüğüm en güzel manzaraydı.

"Ama nasıl olacak?" diye sordum sesimdeki hüznü saklayamadan. "Abim..." dedim ama devam edemedim.

"Biliyorum," dedi beni sakinleştirmek için usulca. "Seni asla zor duruma sokmam ama anlıyorum." Derin bir nefes alıp verdi. "Ben neler çekiyorum bir bilsen, Bahar. Seninle konuşamamak, ne hissettiğini bilememek..." Durup bekledi.

"Ali Asaf'la ben konuşacağım ama sadece bilmem gerek. Senin ne istediğini bir bilsem, Bahar."

"Aranızın bozulmasını istemiyorum," dediğimde gözlerine baktım.

"Bozulmayacak," derken bana yaklaştı. Elinin hareket ettiğini gördüm. Usulca, sanki kaçmamdan korkar gibi kaldırdı ve elinin tersini çevirip parmaklarını yanağımda gezdirdi. Sanki bu anı beklemiştim hep... Sanki o bana dokununca benim için her şey bir anda tamamlanmıştı.

"Selim," diye ismini fısıldadım.

"Sadece güven bana," dedi. "Senin üzülmene izin vermem."

"Ama," diyecek olduğumda Selim aniden iki elini uzatıp ellerimi tuttu. Derin bir nefes alarak ona baktım.

"Bak bana," dedi sessizce. "Ben sana olduğum gibi geldim, Bahar. Ne eksik ne fazla, olduğum gibi karşındayım ve sana olan hislerimi anlatmaktan zerre çekinmem. Ne sana ne Ali Asaf'a ne de başkasına. Sen iste," dedi üstüne basa basa konuşarak. "Sen iste Bahar, ben hemen Ali Asaf'la konuşurum."

Panik beni ele geçirdi. Nefesim hızlanınca, Selim ellerinin arasında tuttuğu ellerimi sıktı. "Sakin ol," derken usulca elimi okşadı. "Aklından neler geçtiğini biliyorum, hissediyorum."

"Korkuyorum," diye kaçırdım ağzımdan.

"Biliyorum güzelim," dedi. Kullandığı kelimeyle kalbim yine delirdi. "Sen hiçbir şey düşünme, Bahar. Sadece bana evet de, bırak gerisini ben halledeyim."

Söylediği kadar kolay olabilir miydi sanki her şey? Düşünme deyince aklımdan çıkarıp atamıyordum ki.

Bir elimi bırakıp diğerini sımsıkı tutarken bana yaklaştı. Boşta kalan elini yanağıma uzatıp başparmağıyla usulca okşarken ona bakmam için hafifçe baskı yaptı.

"Düşünme," derken nefesi tenime dokundu. "Yoksa aklına düşünecek başka şeyler sokmak zorunda kalacağım güzelim."

Kafa karışıklığıyla ona baktım. Kaşlarım çatılınca yanağımda duran elini uzatıp kaşlarımın arasındaki kırışıklığa dokunarak düzeltti.

"Nasıl?" dedim anlamaya çalışır gibi.

Başını hafifçe yana eğip gülümseyerek bana baktı. Aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı. Bedeninin sıcaklığını bana dokunan her yerde hissediyordum.

"Selim," dedim heyecanla ama kıpırdamadı. Elimi tutan elini hareket ettirdi ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğinde refleks olarak onları sıktım.

Ağzımı açıp tek kelime daha etmeme izin vermedi. Zaten ne diyeceğimi de bilmiyordum.

Selim hızla hareket etti. Gülümseyen sıcak dudakları benimkilere temas ettiğinde, içimde bir şey hareket edip boğazıma kadar çıktı ve sonra gürültüyle mideme taş gibi düştü.

Nefes alamadım. Her şey bir anda silindi gitti. Ne zaman ne de mekân kavramı kalmıştı. Sadece onun sıcak dudaklarının, benim titreyen dudaklarımın üzerine usulca dokunuşunu hissediyordum. Parmak uçlarıma kadar titrediğimi hissettim. Karnımda gezinen gerginlik hissi daha önce aşina olduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Gergindim, deli gibi panik halindeydim ama hissettiğim şeyin, içime dolan duygunun güzelliği hepsine bedeldi.

Dudakları dudaklarımın üzerinde nazikçe gezindi. Elimi bırakmadan kendi eliyle birlikte belime doğru uzandı ve ikimizin elleri birleşmiş halde belime dokundu. Ondan ve bu andan kaçmama izin vermiyordu.

Beni tutmasına gerek yoktu çünkü sadece dudaklarının bana dokunuşuyla bile beni kıpırdayamaz hale getirmişti.

Beynim uyuşmuş gibi hareketsiz durdum ama onun dudakları usulca hareket ettiğinde dudaklarımdan kaçan sesli bir nefes onun nefesinde kayboldu.

Selim'e dokunma ihtiyacım o kadar fazlaydı ki boşta kalan elim benden bağımsız hareket eder gibi uzandı ve onun kirli sakalla kaplı yanağına dokundum.

Bu dokunuşumla dudaklarını geri çektiğinde ağzından bir inleme kaçtı. Benden uzaklaşınca bedenim istemsizce ona doğru uzandı ve Selim bunu fırsat bilip yeniden dudaklarıma dokundu. Ona karşılık verdiğimi fark ettiğimde her şey için çok geçti. Kendimi onda kaybettim. Bir yanım dağılıp paramparça olurken, diğer yanım sonunda sanki eksik parçasına kavuşan bir yapboz gibi tamamlandı. Dudaklarının her teması beni yeniden var etti sanki. O, bana dokundu; dudaklarıma değen her bir parçası içeri sızdı ve kalbimin onsuz sızlayan tarafını keşfetmiş gibi eksik kalan boşlukları doldurdu.

Onun nefesini soludum. Yaşadığımız şu kısacık zamanda her şeyden, hiç olmadığım kadar emin oldum.

Nerede olduğumuzu fark etmemle aniden kendime geldim ve minik bir inleme eşliğinde ondan uzaklaştım. Selim gözlerini açtı ve koyulaşan elalarıyla bana öyle güzel baktı ki nefesim kesildi.

"Beraberiz," dedi soru sorar gibi. Benden cevap beklerken yutkundum.

Başımı sallarken, "Evet," dedim.

Gülümsemesi genişledi. Uzanıp dudaklarını yanağıma değdirdi ve sıcak dudaklarının bıraktığı öpücükle titredim.

"İyi bayramlar," dedim aniden aklıma bayramlaşmadığımız gelince. Bana gülümseyerek baktı. "Bayram şimdi iyi," dedi. Gülümsememe engel olamadım.

Sonra aniden, "Git," dedi usulca ama elimi bırakmadı. "Git, Bahar," dedi tekrar. "Hâlâ kendimi tutabiliyorken git güzelim."

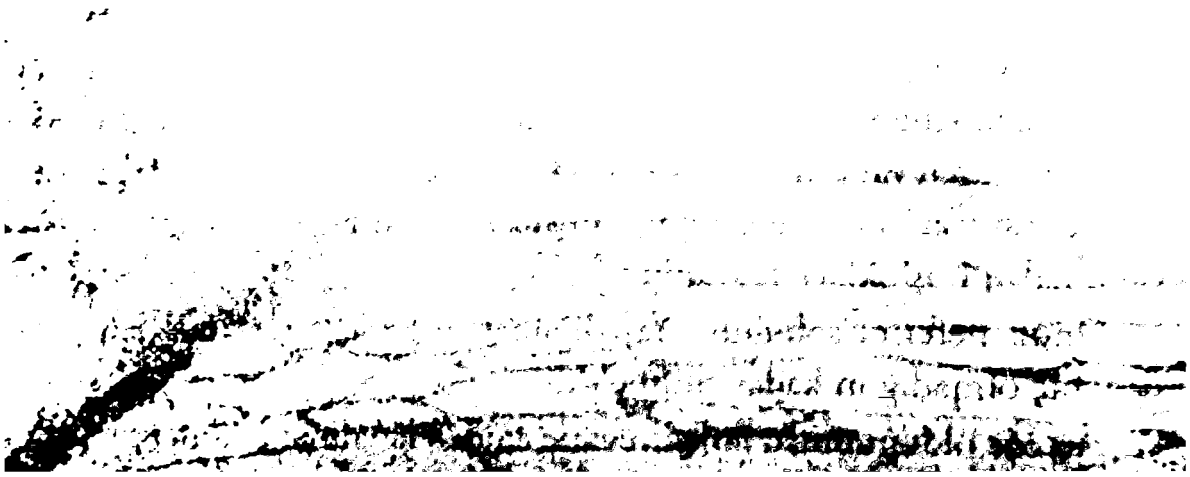
Dudakları tekrar yanağıma dokundu ve sonra aniden beni bıraktı. Hissettiğim boşluk derin bir sızı gibi bedenimi ürpertti ama ayaklarımı hareket ettirmeyi zor da olsa başardım.

Hızla mutfaktan çıktım ve nefes nefese salona girdim. Neredeyse herkesin gittiğini fark ettiğimde dış kapıya doğru ilerledim. Ayakkabılarımı giyerken Selim'in arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Mahi yüzüme baktı, sorgular gibi tek kaşını kaldırdığında başımı iki yana salladım. Şükürler olsun ki sessiz mesajımı aldı ve ısrar etmedi.

Arkamda Selim'in olduğunun farkındaydım ama ona bakamadım. Mahi'ye odaklanıp konuştum.

"Bize geleceksin değil mi?" diye sordum. Mahi başıyla onaylarken konuştu. "Önce anneme uğrayacağım sonra size geçerim," dediğinde gülümsemeye çalıştım.

Sadece, "Tamam," dedim ve kalbim neredeyse ağzımın içinde atarken arkama bile bakmadan merdivenlerden inmeye başladım.

4. BÖLÜM

Seni kucaklasam, kucaklasam
Birbirimizin kalbini dinlesek
Dünyanın kalbini dinlesek
-Attila İlhan

Ben Sarhoş Oldum - Kamuran Akkor

Yüzüme vuran güneş yüzünden gözlerimi açmakta zorlandım. Zihnim bulanık gibi hissediyordum. Bütün gece ağladığım için gözlerim ağrıdığından, açmamak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Ama sonra aklıma dün gece olanlar dolmaya başlayınca gözlerim istemeden de olsa hızla açıldı ve yatakta hızla doğruldum.

"Ali Asaf," diye kendi kendime ismini fısıldadım. Dün gece ne olmuştu öyle?

Yataktan çıkıp aynanın karşısına geçtim ve hemen saçlarımı topladım. Banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra merdivenlerden aceleyle aşağı indim.

Telefonumun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yatağa nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum ki.

Salona girince durup etrafıma bakındım ve telefonumun televizyonun yanında durduğunu fark ettim. Ben onu almak için ilerlerken Emine annem de mutfaktan çıktı. Beni görünce şöyle bir süzdü ve gözlerini yüzüme odakladı.

Gözlerimin şiş olduğunun farkındaydım ve bunu onun da fark ettiğini biliyordum. "Günaydın," derken gülümsemeye çalıştım.

"Sana da günaydın kızım," dedi arkasını dönüp gitmeden önce.

Akşam bahçede olanları gördüğünden kesinlikle emindim. Ali Asaf'ı içeri onun aldığını da biliyordum ama bana bir şey söylemeyi düşünüyor gibi değildi.

Mutfağa gidince kahvaltıyı bahçeye hazırlamaya başladığını gördüm. Ben de sessizce ona uyum sağladım.

Bahçede birlikte kahvaltı yaparken gözüm istemsizce karşı tarafa kayıp duruyordu. Buradan net olarak ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum ama sürekli bakmaktan kendimi alamıyordum. Ayağa kalksam belki daha net görürüm umuduyla yeniden ayaklandığımda Emine annem sonunda patladı.

"Yine nereye?" dediğinde hafifçe sıçradım.

"Su," dedim içeriyi göstererek. "Su alacağım."

Emine annem bir kaşını kaldırıp masada duran sürahiyi işaret ederek konuştu. "Masada var ya kızım."

Ne cevap vereceğimi düşünürken sonunda aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Soğuk istiyorum," dedim ve arkama bile bakmadan içeri girdim.

Dolabı açıp bir şişe su alırken tekrar bahçeye çıkacağım sırada adımlarımı bilerek yavaşlattım. Kapının orada durup tam karşımda duran bahçeye baktım.

Ali Asaf'ı görmedim ama oraya baktığım anda Bahar da bahçeye çıktı. Beni görünce elini kaldırıp heyecanla salladı. Ben de ona karşılık verdim.

Manyak kız ta oradan bana, "Günaydın!" diye bağırınca kahkaha attım. Yerime oturmadan suyu masaya bıraktığım sırada Emine annem de Bahar'ı duymuş olacak ki o da gülümsedi. Yeniden Bahar'a baktığımda elini telefon şekline sokarak kulağına götürdü. Ben de başımla onayladım.

Hızlıca kahvaltımızı ettikten sonra ben masayı toplarken Emine annem üzerini değiştirmiş halde odasından çıktı.

"Ben çıkıyorum kızım," dedi bana bakarak.

"Erkenden nereye böyle?"

"Asuman teyzenlere geçeceğim," dedi. "Ayşe'nin çeyizinde ne eksik var diye bakacakmış, beni de çağırıyor."

Kaşlarımı çattım. Ayşe'yi severdim, kendi halinde sessiz sakin bir kızdı. Bizden birkaç yaş büyüktü ama o kadar narin o kadar sakindi ki Bahar ve ben yanında yaramaz çocuklar gibi kalıyorduk.

Ayşe'yi severdim sevmesine ama Asuman teyzeden pek hoşlandığım söylenemezdi. Her işe burnunu sokmadan duramaz, Bahar ve beni ne zaman görse bizden hoşnut olmadığını belli edercesine suratını şekilden şekle sokardı.

"Ne çeyizi?" diye sordum merakla.

"Çeyiz neden olur, Mahi?" Bana saçmaladığımı belli eden bir ifadeyle baktı.

"Ya neden olur biliyorum tabii ama neden çeyizindeki eksikleri tamamlıyorlar? Hem de bayram bayram! Ne bu acele..."

Omzunu silkerken kapıya doğru ilerledi. Ayakkabılarını giyip bana döndü. "Asuman'ı bilmez misin sen? *Kıza birini bulmak lazım yaşı geçiyor,* deyip duruyor."

Gözlerim sinirle karardı. "Birini bulmak lazım da ne demek? Kızın söz hakkı yok mu yani?"

Emine annemin bakışları anlayışla değişti. "Kızım ben de isterim öyle olmasını ama annesine ne desek boş işte. Ben de konuştum, Seyhan da söyledi ama yok. Eşinin bir akrabasının oğlu mu ne varmış onlara haber göndermiş..." Cümlesini bitiremeden sinirle araya girdim.

"Haber mi göndermiş? Yahu mal mı bu kız? Birini buldu yetmedi bir de onlardan haber beklese bari."

Sesimin yükseldiğinin farkındaydım ama yerimde duramıyordum.

"Mahi," diye uyardı Emine annem fakat elimde eğildi.

"Ama Emine anne," diyecek olsam da araya girdi.

"Kızım anlıyorum ben seni, Asuman'la tekrar konuşacağım tamam mı?" Başımı sallarken hâlâ içim içimi yiyordu. O kadının laftan anlamayacağından emindim.

"Ayşe bir şey demiyor mu?" derken alacağım cevabı biliyordum. Kızın zaten mizacı sakin ve sessizken, Asuman teyze sayesinde iyice sinmişti.

"Ne desin kuzum, sen Ayşe'yi bilmez misin? Kızın ağzı var dili yok." Biliyordum ama yine de...

Acilen Bahar'la konuşmam gerekiyordu. Emine annem gözlerimdeki kıvılcımı görmüş olacak ki bana kaşlarını çatarak baktı.

"Sakın, Mahi," dediğinde ona masum masum bakıp gözlerimi kırpıştırdım.

"Ne?" dedim dişlerimi göstererek sırıtırken.

"Bu bakışları bilirim ben, sakın karışmayın."

Kullandığı çoğul ekten sonra gülümsemem daha da genişledi.

"Hadi git sen," derken hâlâ gülümsüyordum. Emine annem ne derse desin vazgeçmeyeceğimi bildiğinden başını sağa sola sallayarak gitti.

Telefonumu kaptığım gibi odama giderken hemen Bahar'ı aradım. Çalar çalmaz hemen telefonu açtı.

"Dün gelmedin," dedi isyanla.

Of! Dünü unutmuştum. Bahar'a anlatacağım şeyler vardı. Gerçi onun da bana dün mutfakta olanların detayını anlatması gerekiyordu ama şu an önceliğim Ayşe'ydi.

"On dakika sonra sizdeyim," dediğimde Bahar durdu.

"Bir şey olmuş." Sesindeki merakı fark ediyordum.

"Geliyorum, anlatacağım," dedim. Bahar bir şey söyleyecekti ama ben geliyorum dedikten sonra uzatmadı.

Telefonu kapattıktan sonra hâlâ üzerimde duran pijamalardan kurtuldum. Dolabımdan rahat bir kot şort alıp giydim ve üzerime de salaş bir tişört geçirdim. Saçlarımı salıp düzgünce tarayarak önlerime gelmemesi için yarım şekilde topladım.

Telefonumu cebime atıp merdivenlerden indim. Parmak arası terliklerimi giydim, anahtarı da elime alıp koşar adımlarla evden çıktım. Karşı kaldırıma geçip hemen Baharların bahçesine girdikten sonra giriş kapısına ilerlemek yerine yan taraftan dolanıp bahçeden devam ettim.

Terliklerimi ayağımdan fırlatır gibi atıp bahçeye açılan mutfak kapısından telaşla içeri girdim.

"Acil konuşmamız lazım, Bahar. Ayşe-" dedim ama kapıdan içeri girdiğim anda olduğum yerde donup kaldım. Bahar elindeki tabağı masaya koyacakken beni görünce durdu. Bahar hariç beş çift göz kapıdan telaşla girdiğim için bana odaklanmıştı.

Ali Asaf, Orhan abi, Selim, Kaan ve Coşkun... Hepsi susup bana baktı.

"Ne?" dedim sessizliği bozmak ister gibi. Ben konuşunca aniden kendilerine geldiler. Benim telaşlı halime güldüklerinde suratımı astım. Ali Asaf hariç hepsi sırıttı.

Bakışlarım, dün gece kimsenin görmediği tarafımı paylaştığım adama kaydı. Asık suratına kaş çatışı eklendi. Bakışları yüzümde, tişörtümde ve uzun tişörtümün altından görünen kısa şortumda gezindi. Bir süre aşağıda takılı kalınca huzursuzca yerimde kıpırdandım.

Dikkatini çekmek ister gibi ona bakıp yeniden sordum. Tekrar, "Ne?" dediğimde Ali Asaf sonunda yüzüme baktı ve başını iki yana sallarken ağzının içinde bir şeyler geveledi.

Ne halt oluyordu bu adama iki gündür?

Bahar elindeki tabağı bırakıp yanıma gelirken, "Duydum," dedi. Dikkatimi Ali Asaf'ın garip davranışlarından uzaklaştırıp ona verdim. Bahar konuşmaya devam etti. "Teyzem de gitti az önce." Başını iki yana salladı. "Asuman teyze sonunda kendini aştı."

"Kadın aşmayı geçti delirdi bence," dedim. Ama sonra bakışlarım dikkatle beni izleyen Kaan'a takılınca adamın yüzünün bembeyaz olduğunu fark ettim. Elinde tuttuğu sıcak çay bardağını öyle sıkı tutuyordu ki birazdan parmaklarının arasında toz haline gelecekti.

Bahar benim duraksadığımı fark edince bakışlarımı takip edip kime baktığımı gördü. Ali Asaf ve Selim de bir bize bir Kaan'a baktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Selim, Kaan'a bakarak ama adam hâlâ bize bakıyordu. Hiçbir şey anlamadan tekrar Bahar'la birbirimize baktık.

"Herkes birbirine bakmayı kesip konuşabilir mi?" diye araya girdi Orhan abi.

Ellerimi açıp, "Ne olduğunu bilmiyorum ki konuşayım," dedim. Bahar da beni onayladı.

Kısa bir sessizlikten sonra Kaan, Bahar ve bana bakıp konuştu. "Hangi Ayşe?" dediğinde kaşlarımı çattım. Annesi Asuman teyze olan kaç tane Ayşe vardı ki zaten?

"Bizim Ayşe işte," dedi Bahar. "Asuman teyzenin kızı," demeye kalmadan adamın elindeki bardak parmaklarının arasında çat diye parçalara ayrıldı.

Yanında oturan Selim ve Ali Asaf yerinden fırlarken, "Siktir!" diye bağırdılar.

Bu küfre üzerlerine gelen çayın sebep olduğunu düşünürdüm aslında ama ikisi de telaşlı gözlerle Kaan'a bakınca merakım iyice arttı. Orhan abi sessizce masadan kalktı ve eline çayını alarak mutfaktan sıvıştı. Hemen gidip masada boş kalan sandalyeye oturdum. Kaan'ın karşısına geçip gözlerine baktım.

"Ne oluyor? Dökül çabuk," dediğimde Bahar da yanıma gelip oturdu. Selim'den boşalan yere oturunca adam da onun hemen arkasında ayakta durmak zorunda kaldı.

"Mahinev," dedi Ali Asaf beni uyarır gibi ama ona dönüp tek kaşımı kaldırdım. "Sen karışma," dediğinde neredeyse önümde duran çatalı kafasına fırlatacaktım.

"Valla biz değil siz karıştınız," dedim sinirle. Parmağımla Kaan'ı işaret ettim. "Senin bu halinden durumu anlıyorum da bir şey yapmadan önce emin olmam lazım."

Ali Asaf duymamı ister gibi derin bir nefes aldı ama dönüp ona bakmadım. "Kaan," dedim usulca ama devam edemeden Ali Asaf araya girdi.

"Hadi bakalım, Kaan'dan da abiyi kaldırmış." Yemin ederim bu adamı gebertecektim.

"Evet," dedim dişlerimin arasından. "Hepinizden kaldırdım," derken masada oturan adamlara tek tek baktım. Sonra Bahar'ı işaret ettim.

"Hatta kaldırdık," dediğimde Bahar yutkunarak Ali Asaf'a baktı. Ali Asaf bir şey diyemeden Selim pat diye araya girdi.

"Sorun yok abi, gitme kızların üzerine," dediğinde Bahar'ın dudaklarının kıvrıldığını hissettim. Coşkun da onaylayınca halimden memnun bir şekilde Ali Asaf'a otuz iki diş sırıtarak baktım.

"Çanak tutmayın şuna," dedi beni kastederek. Neredeyse ona dil çıkaracaktım. Yüzüne bakarak, "Kasıntı," diye dudaklarımı oynatarak kelimeyi heceledim. Bana öyle bir baktı ki az sonra masanın diğer tarafından üzerime atlayıp neredeyse canıma okuyacaktı. Bunun beni zerre kadar korkutmadığını belli etmek ister gibi yeniden sırıttım ve tekrar Kaan'a döndüm.

"İster anlat ister anlatma ama durum şu," diye başladım. "Asuman teyze Ayşe'nin *yaşının geçtiğini* düşünmek gibi bir saçmalık tutturmuş." Yaşının geçtiği dediğim kısmı vurgulamak ister gibi iki elimle parmaklarımı tırnak işareti gibi yaptım. "Gitmiş bir akrabalarının oğlunu bulmuş, yetmemiş haber göndermiş sanki koltuk takımı verecekmiş gibi manyak karı!"

"Mahinev," diyerek beni uyaran Ali Asaf'a döndüm.

"Ne? Yalan mı?" dediğimde başını sağa sola salladı. "Diline sahip çık!"

Dudaklarımı büzüp ona dil çıkarma isteğimi bir kez daha bastırmak zorunda kaldım.

Bahar araya girdi. "Kaan," derken tedirgin gözlerini Ali Asaf'a çevirmemeye çalıştığının farkındaydım. Selim'in de parmakları Bahar'ın arkasındaki sandalye başını sıkmaktan bembeyaz olmuştu. "Senin bu tepkinin sebebi ne? Söyleyecek misin?"

Herkes susup bekledi ama Kaan sanki sinirden kaynayan bir volkan gibiydi. "Evlenemez," dedi dişlerinin arasından.

"Neden?" dediğimde Ali Asaf yeniden homurdandı.

"Of sıktınız ama aaa! Biriniz susuyor," dedim Selim'i işaret ederek. Onu gösterince adam *ben suçsuzum* der gibi ellerini havaya kaldırdı. Aynı bakışı Coşkun'a da atınca başını sağa sola salladı. Sonra Ali Asaf'a döndüm. "Sana zaten diyecek sözüm yok! Ya homurdanıp duruyorsun ya da sürekli *Mahinev* diye beni uyarıyorsun." İsmimi söylerken sesini taklit ettiğimde dişlerini sıktı. "He, bitmek bilmeyen ters bakışlarını unutmamak gerek."

"Ya sabır!" dediğinde umursamadan Kaan'a döndüm. "Sen de şifreli şifreli konuşup durma valla şiştik burada." Masada ona doğru eğildim. "Bak, Ayşe'yi severiz. Onu zaten böyle bir durumda bırakacak değiliz ama Ayşe'nin ağzı var dili yok. Kız annesine söz geçiremez. İstemese istemiyorum diyemez ki Asuman teyzeye bunu dese bile çok bir şey fark edeceğini sanmıyorum."

Bahar beni onaylar gibi başını salladı. "O yüzden," dedi Bahar benden sonra devam ederek. "Bir şey varsa ya da biliyorsanız söyleyin ki kıza yardımcı olalım."

"Siz karışmayacaksınız!" dedi Ali Asaf yine bizi uyarır gibi.

Başım hızla ona döndü. "Nedenmiş o?" diye sordum.

"Kızım bela mısınız siz? Ne yapacaksınız? Kızı mı kaçıracaksınız?" derken alay eder gibi çıkan sesi sinirlerimi zıplattı.

"Sen ne anlarsın be!" dedim sesimi yükselterek. "O bizim arkadaşımız. İstemediği bir durumdaysa gerekirse kaçıracağım, evet."

Sonra gözlerinin içine dik dik baktım. "Var mı bir itirazınız, komutanım?" dediğimde gözleri karardı. Bakışları dudaklarıma odaklandı ve nefesinin hızlandığını, göğsünün hızlı hareket edişinden anladım. Bir anda ona doğru eğildiğimi fark ettim, o da bana doğru yaklaşmıştı. Aramızdaki kısacık mesafe tüm sinirimi silip attı. Ne ara bu duruma gelmiştik?

Birbirlerine girmek üzere olan iki vahşi aslanken, aniden ona sırnaşmak isteyen bir kediye dönmüştüm sanki.

"Ben varım," diyen sesi duyduğumda hepimiz olduğumuz yerde donup kaldık. Mutfak sessizleşti. Bakışlarım az önce konuşan Kaan'a döndüğünde herkesin ona baktığını biliyordum.

"Ne?" dedi Bahar hayretle.

"Nasıl?" dedim hemen arkasından.

Coşkun ve Selim, "Saçmalama," derken Ali Asaf yine yüksek sesli bir sabır çekti.

"Neye varsın?" dedim emin olmak ister gibi.

"Kaçırmaya," dedi.

Bahar'la birbirimize öyle hızlı baktık ki gözlerim yerinden çıkacaktı. Algılarımda bir sorun yoktu ama şu an konuşulan konuyu anlamıyormuş gibi hissediyordum.

"Kimi?" dedim refleks olarak. Bahar'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı ve başını kaldırıp tersten Selim'e baktı. Selim ona bakan Bahar'ı görünce sırıtmaya başladı. Allah'ım ortam tımarhanelik olma yolunda hızla ilerliyordu.

Herkes kendi arasında fısıldaşmaya başlayınca iş iyice raydan çıktı.

"Bir durun!" dedim sesimi yükselterek.

Herkes aynı anda durdu ve bana baktı. Ali Asaf'ın gülmemek için elini ağzına kapattığını gördüğümde dikkatim dağılsa da Kaan'a odaklanmayı başardım.

Gözlerimi direkt onun üzerine dikip konuşmaya başladım. Daha çok soru yağmuruna tutacaktım ama aklımı çorba gibi yapmışlardı. Biz, Ayşe ile ilgili bir şey yapmadan önce bu durumu netleştirmek zorundaydım.

"Ayşe'yle mi berabersin?" dedim direkt Kaan'a.

"Hayır," dedi. Bahar'la birbirimize baktık ve diğer soru ondan geldi.

"Ayşe'yi mi seviyorsun?" dediğinde Kaan başını salladı. Bahar yeniden bana baktı. Bu sefer birbirimize sırıttık.

"O seni seviyor mu?" dediğimde Kaan derin bir iç çekti.

"Bilmiyorum ki," derken suratı asıldı.

"Lan nasıl bilmiyorsun?" diyen Ali Asaf'a ters ters baktım. Bu adam her şeye böyle öküz gibi dalmak zorunda mıydı? Sanki kendisi çok matah bir haltmış gibi Kaan'ı azarlıyordu. Dibindekini görmeyen öküz, çocuk bilmiyorum dedi diye hırlayıp duruyordu.

Ters bakışımı görmezden geldiğinde masanın altından ayağına bir tekme attım. "Lan," dedi tekrar ama benim vurduğumu fark edince dişlerini sıkıp sustu. Çenesini kapatmış olmanın verdiği mutlulukla yeniden Kaan'a döndüm.

"Şunu bize net bir şekilde açıkla artık, Kaan."

Konuşmadan önce ellerini masanın üzerine çıkarıp birleştirdi. "Ya ben evden dükkâna, dükkândan eve işte biliyorsunuz. Birkaç ay önce dükkânı geç açtım ve yolda giderken marketten dönen Ayşe'yi gördüm."

Bahar elini masaya koydu ve yüzünü avucuna yaslayıp sanki masal dinliyormuş gibi odaklandı. "Elindeki poşetleri tutmaya çalışırken yardım etmek için yanına gittim ama beni görünce birden panikleyip elindekileri düşürdü." Sanki o ana gitmiş gibi derin bir iç çekip devam etti.

"Toplamasına yardım ettim. Başını kaldırdı ve kahverengi gözlerini üzerime dikince..." Durup derin bir nefes aldı. "İşim bitti işte."

"Sen onu daha önce de gördün," dedim anlamaya çalışarak.

"Evet gördüm ama böyle görmedim."

Bakışlarım Ali Asaf'a kaydı. Kaşlarını çatmış alnını kırıştırmıştı. Aklından neler geçtiğini merak ederken bakışları bana yöneldi. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki sanki ona verebileceğim sessiz cevapları araştırıyordu. Bahar yanımda hafifçe öksürünce zor olsa da Kaan'a döndüm.

"Nasıl yani?" diye sorduğumda sesim zorla çıkmıştı.

"Bilmiyorum, belki de benim dikkatsizliğimdi bunca zaman ama hiç böyle bakmadım ona. Zaten aklımdan da evlilik falan geçmezdi." Hüzünlü bir iç çekiş ortamda yankılandı. "Ana yok baba yok bende, kim ne yapsın beni diye düşündüm hep."

Kaan'ın söylediği şeyden sonra sertçe yutkundum. Boğazıma öyle bir yumru oturdu ki yutkunsam da geçmiyordu. Ali Asaf, Kaan'ın omzuna bir tane vurdu. Sert değildi ama Kaan'ı sarsmaya yetmişti.

"Saçmalama lan, biz neciyiz?" dediğinde Kaan başını eğerek onu onayladı ama hissettiği yarım kalmışlığı en iyi ben anlıyordum.

"Ay o zaman Ayşe'yi istemeye mi gideceğiz şimdi?" Bahar sevinçle ellerini çırpınca herkesin yüzünde bir tebessüm oluştu.

"Asuman teyze, kızını bana hayatta vermez," dedi Kaan.

"Valla Asuman teyzeye ağzımı bir açarım sonra görür vermemeyi. Ayrıca," dedim Kaan'ın gözlerinin içine bakıp. "Vermezse de kaçırırız," derken sırıttım.

Ali Asaf, "Mahinev," diye yeniden uyardı beni. Suratımı kınştırarak ona baktım. Sürekli beni uyarmasının bir sebebi vardı. Ben geri adım atmazsam Bahar da atmazdı. Bu yüzden ikna etmesi gereken kişinin ben olduğumu biliyordu ama şansına küsecekti. Asla vazgeçmezdim.

"O değil de," dedi Coşkun sonunda konuşacak bir şey bulmuş gibi. "Ayşe'ye sormak gerek önce, bakalım kızın da gönlü var mı?"

"O iş bizde," diyen Bahar'a bakıp hevesle onayladım.

"Allah'ım sen sabır ver," diye söylendi Ali Asaf. Bahar ve ben o kadar heyecanlıydık ki birbirimize bakıp sırıtmadan duramıyorduk.

"Yandık," dedi Selim ikimizi işaret ederek.

Ali Asaf, "Hem de çırasız," diyerek Selim'i onayladı.

Bahar yerinden kalkarken, "Yarın bizim çardakta mangal yapalım," dedi. Erkekler ağzını açamadan devam ettim. "Kız kıza tabii," dediğimde hepsi ağzını geri kapattı.

"Eee," dedi Coşkun kekeler gibi. Hepimiz ona bakınca söyleyeceği şeyi kafasında toparlar gibi düşündü. "Benim hatunu da getirip tanıştırayım sizinle o zaman," dediği anda Bahar ve ben çığlık attık.

"Ay Allah'ım bir düğün daha mı olacak?"

Ali Asaf, "Gözünüzü seveyim vermeyin şunların ağzına laf, şu hallerine baksanıza," dedi. Sabahtan beri gıcıklıklarına zor dayanmıştım zaten. Daha fazla dayanamadım ve suratına baka baka dil çıkardım.

Bunu yapmamdan nefret ediyordu. Her zaman kaşlarını çatıp bana ters ters bakardı. Bazen hiçbir şey söylemez sabır çeker giderdi, bazen de hareketlerimi çok çocukça bulurdu. Bu sefer hiçbirini yapmadı. Bakışları dudaklarımın arasından çıkan dilime odaklandı. Gözleriyle öyle bir baktı ki çıkardığım dilimi hızla içeri soktum. Başımı hemen Bahar'a doğru çevirdim. O da aramızdaki durumu fark etmiş olacak ki şaşkınlıkla bana bakıyordu. Gerçi boşuna bakıyordu çünkü Ali Asaf'ın bu hallerine anlam verip açıklayacak bir durumum yoktu. Kendim de anlamıyordum ki...

Boğazımı temizler gibi öksürdüm ve bir kez daha Ali Asaf'a bakmayı kendime yasakladım.

"O zaman anlaştık, yarın akşam kızlarla toplanıyoruz. Senin için," derken Kaan'ı işaret ettim. "Ayşe'nin ağzını arayacağız."

Sonra Coşkun'a döndüm. "Senin de kız arkadaşınla tanışacağız," derken gözlerimi kıstım. "Bugüne kadar nasıl haberimiz olmadı orası da ayrı konu ya neyse."

Coşkun ona attığım ters bakışların ardından yutkundu. "Zaten çok yeni," dedi açıklamak ister gibi. "Birkaç ay oldu, Mahi." Etrafına bakınıp yardım ister gibi diğer erkeklerin üzerinde gezdirdi bakışlarını. Ali Asaf bir açıklama yapma gereksiniminde bulunmadığını belli etmek

ister gibi kollarını göğsünde birleştirip gözlerini kıstı. Kaan zaten şu an başka bir âlemde gibiydi. Sadece Selim destek olmak ister gibi araya girdi.

"Biz de yeni öğrendik," dedi gülümseyerek. Ardından hemen Coşkun anlatmaya başladı. "İşyerinden bir arkadaşın tanıdığıymış. Öyle bir gün ben yanındayken denk geldik." Omuzlarını silkti. "Başladı işte."

"Adı ne?" dedi Bahar.

Coşkun'un yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. "Aysun," dediğinde sırıttım. Ellerimi omzuna koyup ona yandan sarıldım. Enselerine dökülen saçlarını hafifçe çektiğimde sahte bir kızgınlıkla beni uzaklaştırmaya çalıştı ama yapışmıştım bir kere kurtulamazdı.

"Ay bu nasıl da âşık olmuş ama ya," dedim Bahar'a bakarak. Bahar kollarını kaldırıp Coşkun'un yanaklarını sıkmak ister gibi ellerini uzattı ama Coşkun hemen ellerimden kurtulup ikimizden de uzaklaşırken ayağa kalktı.

"Abi alın şunları başımdan," derken Ali Asaf'a baktı.

Huysuz adam sadece homurdandı. "Şımarıklar," derken gülmemek için çabaladığını fark ettim. Sonra sırasıyla Coşkun ve Kaan'a döndü. İşaretparmağını onlara doğrultarak konuştu. "Kendiniz kaşındınız, şimdi hiç şikâyet etmeyin."

Kaan, "Seninle de uğraşmaları için laf verelim istersen," dediğinde olduğum yerde kaskatı kesildim. Savunmaya geçmek ister gibi sırtımı dikleştirdim. Bakışlarım Bahar'a kayınca hafifçe kaşlarını çattı.

Coşkun hemen Kaan'ı destekledi. "Bence de valla, neden bu hikâyede yanan sadece biz oluyoruz?"

"Kesin zırvalamayı," diyen Ali Asaf'ı ikisi de umursamadı. Tıpkı benim gibi Bahar da yanımda gerildi.

Kaan, "Kızlar siz yarın akşam Tuğçe'yi de çağırın," dediği anda oturduğum yerde dengem bozuldu. Hızla Bahar'a baktım.

Uzun zamandır görüşmediklerinden o kadar emindi ki bana da böyle söylemişti. Tuğçe'nin aradığını ama Ali Asaf'ın çoğuna cevap vermediğini, çağırdığında gitmediğini söylemişti.

Yüzümün hali nasıldı bilmiyordum ama içim paramparçaydı. Şu an emindim ki neler yaşadığımı suratımdan bir kitap gibi okuyordu.

Masanın altında kalan elimi yumruk yapıp sıktım. Tırnaklarım avucumun içine batınca beni biraz olsun kendime getirdi.

"Olmaz," dedi Bahar hemen. Ani çıkışına herkes şaşırdı. Ali Asaf tek kelime etmiyordu ve en çok da bu canımı yakıyordu.

Neden ağzını açıp bir şey söylemiyordu? Artık görüşmüyoruz diyebilirdi ya da gelmesine onay verebilirdi. Sadece bir şey söylemesini isterdim. Ne olursa olsun bu belirsizlik içinde olmaktansa bir şey duymak isterdim. Ama Ali Asaf tek kelime etmiyordu. Dönüp onun yüzüne bakamıyordum bile.

"Neden?" dedi Kaan, Bahar'ın ani çıkışına anlam veremeden. Bahar bir bahane bulmak ister gibi duraksadı.

"Kendi aramızda muhabbet edeceğiz biz. O kıza güvenip bir şeyimi anlatmam ben," dedi.

"Sen ne anlatacaksın ki, Bahar?" diye sordu Ali Asaf. "Bunun amacının Ayşe'nin fikrini öğrenmek olduğunu sanıyordum."

Ondan bir şey duymak istiyordum ama anladım ki duymak istediğim bu değilmiş. Ali Asaf'ın sanki onun gelmesine onay verir gibi konuşması canımı yakmıştı.

Bahar, "Yok... Yani tabii öyle abi de," dedi. "Ayşe de rahat edemez. Kızın bizden başka konuştuğu insan yok zaten. Bize bile açılacağı belli değil. Bir de onu germeyelim," dediğinde içimden derin bir oh çektim. En azından mantıklı bir sebep bulmuştu.

Ali Asaf bir süre bekledi. "Zaten gerek yok," dediğinde duran kalbim yeniden atmaya başladı. "Biz görüşmüyoruz," dediği anda içimde yükselen gerginlik, yerini öyle bir rahatlamaya bıraktı ki neredeyse sandalyeden aşağı kayıp düşecektim.

"Sen iyi misin?" diyen Selim'in sesiyle yerimden sıçradım.

"Ne?" dedim şaşırarak.

"Yanakların kızardı," dedi Kaan yüzümü işaret ederek. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. Özellikle Ali Asaf'ın ama dönüp ona bakamıyordum.

Bahar aniden masadan kalktı. "Hadi gidin artık işimiz gücümüz var bizim."

Herkes bir anda ayaklandı. Bahar bana dönüp, "Biz de bugünden salataları falan yapalım mı?" dediğinde başımla onayladım. Herkes

vedalaşıp kapıdan çıkarken en son Ali Asaf kaldı. Bahar boşalan masayı toplamaya başladığında Ali Asaf'ın gitmesini bekliyordum.

Bahar'ın topladığı tabakları alıp tezgâhın üzerine bıraktım. Yeniden arkamı döndüğümde Ali Asaf'la göz göze geldim.

Başını hafifçe eğerek gözleriyle kapıyı işaret ettiğinde şaşkınlıktan dilim tutuldu.

"Ne?" dedim titreyen sesimle.

"İki dakika gelsene," dediğinde Bahar'ın bardak toplayan eli durdu. Mutfakta oluşan sessizlik daha fazla gerilmeme neden oluyordu.

"Ne oldu ki?"

"Gel sen," dedi ve arkasını dönüp kapıdan çıktı. Bahar hemen bana döndüğünde sessizce ne olduğunu sordu ama hiçbir fikrim yoktu ki. Bilmediğimi belli eder gibi omzumu silktim ve Ali Asaf'ın arkasından ilerledim.

Hemen mutfak kapısının yanında sırtını duvara yaslamış duruyordu.

Ben yanına gidince yerinde biraz doğruldu ve bana baktı. "İyi misin?" diye sorduğunda dün geceden bahsettiğini anladım. Gülümsemeye çalışarak, "İyiyim," dedim.

Birkaç saniye hiç konuşmadan beni izledi. Başka bir şey söylemeyeceğini düşündüğüm anda kollarım göğsünde birleştirdi ve duvara yasladığı vücudunu tamamen bana çevirdi.

"Akşam senin de anlatacak bir şeylerin var mı?" dediğinde şaşkınlıkla karışık bir nefes aldım.

"Anlamadım," dedim açıklamasını ister gibi.

"Senin de ağzını aramamız gerekecek mi diye merak ediyorum." Panikle göğsüm daraldı. Ağzımdan hemen itiraz eden bir *hayır* kelimesi dökülecekken kendimi durdurdum. O bana bu soruyu sormaya cesaret edebiliyorsa neden ben geri adım atacaktım?

"Belki," dedim tek kaşımı kaldırarak. Yüz ifadesi anında değişip sertleşti.

"Kim?" dedi dişlerinin arasından.

"Ali Asaf, başka söyleyecek bir şeyin yoksa işimiz var," dedim mutfağı işaret ederek.

"Geçen gün o yüzden mi üzgündün?" dedi tatlı olayını yaşadığımız geceyi kastederek.

"Bazen gerçekten aptal olduğunu düşünüyorum," dedim kendime düşünme fırsatı vermeden. Ali Asaf, ağzımdan çıkan kelimelerle irkildi. Ama ona konuşma fırsatı vermedim. Cesaretimi toplayarak bir adım yaklaştım ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. Duvardan tamamen ayrıldı ve ne yapacağını bilemeden bana öylece tepeden baktı.

Ona bu kadar yaklaşmama hem şaşırdığını hem de bedeninin gerildiğini hissediyordum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve istemsizce de olsa kokusunu içime çektim. Teninin kendine has kokusuna karışan parfümü burnumdan içeri girip göğsüme doldu.

Benden uzaklaşması için ona birkaç saniye fırsat tanıdım. Şimdi geri adım atarsa ve bana sanki delirmişim gibi bakarsa bu iş benim için burada biterdi. Cesaretimi kaybetmeye dayanamazdım ve bir daha asla adım atamazdım.

Hiç kıpırdamadığını fark ettiğimde gözlerimi açtım. Kaçmadığını görünce dudaklarımda bir gülümseme oluştu.

"Aptalsın," diye kısık sesimle fısıldadım. Ona, o kadar yakındım ki dudaklarımdan dökülen kelimelerime eşlik eden soluğum çenesine değdi.

Birisi bana, Ali Asaf'a aptal diyeceğimi ve onun da hiç tepki vermeden öylece duracağını söylese kendimi yerlere atıp kahkahayla gülerdim ama şimdi, burada tam olarak o sahne gerçekleşiyordu.

Seni seviyorum, demek için kalbim deli gibi çırpınıyordu. *Yarın akşam o kızlara bahsedeceğim tek kişi sen olacaksın,* demek istiyordum. *Beni üzen de çıldırtan da kalbimi böyle hızlı çarptıran da bir tek sensin,* demek istiyordum.

Gör beni, diye bağırmak istedim. Hem dilim hem bedenim hem de gözlerimle...

Karşımda öylece dikilen adama baktım. Gözlerimi gözlerine odakladım ve koyulaşan yeşillerinde kendime bir süre kaybolma izni verdim. Ali Asaf yutkundu. Boğazından kayıp giden âdemelmasına takıldı gözlerim.

"Hem aptalsın hem de körsün," diye fısıldadım.

Artık kendine gelmiş gibi bir elini yumruk yapıp sıktı. "Mahinev," dedi dişlerinin arasından. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Onun,

ismimi söylerken değiştirdiği sesinin tonundan anlıyordum ben ne demek istediğini. Susmamı istiyordu ama artık çok geçti. Çok uzun zamandır susuyordum zaten.

"Efendim," dedim sanki anlamamış gibi.

"Ne yapıyorsun?" dediğinde omuzlarımı silktim.

"Çoktan yapmam gereken şeyi," dedim fısıldayarak. Aramızda kalan kısacık mesafeyi aşıp yüzümü kirli sakalla kaplı çenesiyle omzu arasındaki yere yaslamak istiyordum.

Ali Asaf ona söylediğim şeyle irkildi. Konuştuğunda sesindeki tedirgin tonu fark ettim.

"Ne- neymiş o?" derken onu bu denli afallatmış olmaktan dolayı kendimle gurur duyup, mutlu oldum.

Kuruyan dudaklarımı ıslattım, düğüm olan boğazımı rahatlatmak için bir kez daha yutkundum. Elimi kaldırıp kolunun üzerine dokunurken ikimizin bakışları da kolunda duran elime kaydı. Omzuna tutunan elimden destek alarak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Onu da sen bul komutanım," dedim fısıldayarak. Parmaklarımın altında irkildi.

Ondan hemen uzaklaşmak istemediğim için gözlerimi kapatıp bir kez daha kokusunu içime çektim ve parmak uçlarımda duran ayaklarımı yere bastım. Ali Asaf'a bir kere daha baktım. Onu sersemlemiş bir halde orada bırakıp arkamı dönerek mutfağa girdim.

Artık onun da düşünecek çok şeyi vardı.

5. BÖLÜM

Herkes fazlasıyla sevmiş,
Ben eksikleriyle de sevdim oysa...
-Özdemir Asaf

Daha Gidecek Yolumuz Var - Leman Sam

Mahirev

Konu Ali Asaf olduğunda dilim başka, kalbim başka konuşmuştu bugüne kadar. Sadece bir gün olur diye umut ettiğim bu sevdanın; gün geldiğinde canımı bu kadar yakacağını tahmin edecek olsaydım, yine bu kadar sever, yine bu kadar kapılır mıydım bilmiyordum.

Can yakan sevdalar hep en kalıcı olanı derler. Ben bunun doğruluğunu zor yoldan da olsa anlıyor ve hissediyordum.

Canımı yaktığı yerde o kadar kalıcı izler bırakıyordu ki geçmesi mümkün olmayan, telafisi imkânsız olan bu sızı sayesinde asla geçmeyecekti... Ben ne yaparsam yapayım, ne kadar zaman geçerse geçsin geçmeyecekti; artık biliyordum.

Karşılıksız da olsa ben tek başıma severim, dediğim günler artık geride kalmıştı. *Uzaktan görsem yeter,* diye kendimi avuttuğum günler geçmişti benim için. Bunca zaman *sadece bu kadarla idare ederim ben,* dediğim her şey bir hançer olup beni adeta sırtımdan bıçaklıyordu.

Öyle bir noktadaydım ki yetmiyordu. Uzaktan görmelere katlanamıyordum çünkü yanındayken hissettiğim şeyin güzelliğiyle mest oluyordum. Yanında sadece oturmak zoruma gidiyordu artık çünkü bir kere yakınlığının tadını almıştım ve daha fazlasını ister olmuştum.

Ne zaman bu kadar açgözlü ve nankör olmuştum, bilmiyordum. Sevda körü gibi hissediyordum kendimi. Yeter dediğim her şey o kadar yetmiyordu ki kendime kızıyordum.

İşte bu yüzden artık kalbim ve dilim aynı şeyleri konuşmaya başlamıştı. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi konuyu değiştirip kaçmamış, onun beni biraz olsun anlaması için ipuçları bırakmıştım.

Dün ona söylediğim son cümle *onu da sen bul,* olmuştu. Yüzünün aldığı ifadeden ne kadar şaşırdığının ve aklının karıştığının farkına

varmıştım ama daha fazla bu yetersiz duygularla baş edemiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, en önemlisi de belirsizlik duygusundan kurtulmak istiyordum.

Bütün gece *acaba söylediğimden bir şey anladı mı*, diye düşünmekten uyuyamamıştım. Bir yanım vereceği tepkiden korkuyordu, yine de ne olursa olsun bir şeyler duymak istiyordum artık.

Uykusuzluğun verdiği yorgunlukla sabahtan beri uzandığım yerden kalktım. Üzerime rahat bir tayt ve tişört giyip saçlarımı gelişigüzel bir şekilde atkuyruğu yaptım. Bedenen olmasa bile zihnim o kadar yorgundu ki tek yapmak istediğim bir yere uzanıp sadece dinlenmekti.

Aslında bu halimin başka bir sebebi vardı ve itiraf etmek istemesem de içten içe biliyordum. Ali Asaf'la karşı karşıya gelmekten korkuyordum. Bunu kendime itiraf edip rahatlamak istiyor fakat yapamıyordum işte. Aklımdan geçen saçma düşüncelerle kendimi panikletiyordum. Zihnime dolan düşünceler bedenimi titretecek kadar ürpertiyordu beni.

Ayaklarımı sürüyerek evden çıkmak için aşağı indim. Emine anne, dün akşam yazlık evine gitmişti. Bir saat uzaklıktaki eve birkaç senedir uğramıyorduk, o da dün akşam bir anda gitmeye karar vermişti. Aniden verdiği kararlara artık karşı çıkmamayı öğrenmiştim.

Evden çıkmadan önce anahtarlarımı ve telefonumu aldım. Kapıdan çıktığımda hemen karşı bahçeye kaydı gözlerim. Songül ve Bahar çardağın altındaki masayı neredeyse hazırlamışlardı. Songül elindeki tabağı masayı bırakınca başını kaldırdı ve göz göze geldik. Gülümseyerek bana el salladığında boşta kalan elimi kaldırıp ona karşılık verdim. Kızları görünce kendimi daha iyi hissetmiştim.

Demir kapıdan geçip karşıya ilerledikten sonra bahçeye girdim. Kızların hazırladığı masaya giderken Bahar mutfaktan çıktı.

"Konuştun mu?" dediğinde başımı salladım. Ayşe'ye dün gece mesaj atmıştım ve o da geleceğini söylemişti. Gerçi bu saate kadar çoktan gelmiş olması lazımdı.

"Dün konuştuk, gelirim dedi ama neden daha gelmedi ki? Yine huysuz annesi bir sorun mu çıkardı acaba?"

Söylediğim şeyden sonra kızlar da tedirgin oldu. Songül kaşlarını çatıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Valla o kadın bir gün elimde kalacak. Kim bilir ne yaptı yine kıza?"

Bahar da aynı şekilde sinirle homurdandı. "Dün akşam teyzemle konuştum da kadın evlendireceğim diye tutturmuş."

"Evet," dedim. "Emine annem anlattı. Kim olduğunu çok umursamıyormuş, belli ki kızının düşünceleri de zaten onun için önemli değil."

"Bu işi bugün çözmek lazım," diyen Bahar'a baktım.

"Aynen," dedi Songül de hemen arkasından.

"Eğer Kaan'da gönlü varsa zaten çok sorun çıkacağını zannetmiyorum. Asuman teyzenin amacı kızını evlendirmekse ha Kaan olmuş ha başkası, o kadın için çok bir şey fark etmez bence."

Songül tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Bence o kadar emin olmayalım. O kadın, sırf aksi fikirde olmak için bile kabul etmez."

Söylediği şeyin doğruluğunu düşününce panikledim. Gerçekten de bunu yapardı. Ayşe'nin babası ölmeden önce aralarında siperlik görevi görüyordu. Kız zaten bu sayede okumuştu ama iş çalışmaya gelince annesi o konuda baskın çıkmayı da başarmıştı.

Yaptıkları yetmemiş, şimdi de kızı evlendirmeyi kafayı takmıştı.

"Sakin olalım," dedi Bahar aramızdaki sessizliği bozup düşüncelerimi dağıtarak. "Önce Ayşe'den bir emin olalım."

Hem Songül hem de ben onu onayladık. "Ama... ya dediğim gibi olursa," diyen Songül'e baktım.

"O zaman tek bir çare kalıyor," dedim kendimden emin bir şekilde. Karşımda duran iki kız da bana baktı. Yutkunduklarını gördüğümde huzursuzca kıpırdandım.

"Neymiş o?" diye sordu Bahar.

Omuzlarımı silkip sanki normal bir şeyden bahsediyormuş gibi konuştum. "Kaçırırız," dediğimde ikisi de bana hayretle baktı.

"Hiç bakmayın bana öyle." Derin bir nefes alıp devam ettim. "Son çare olarak planımız bu ama mecbur kalırsak yapacağız."

Bahar, "Asuman teyze üzerimize benzin döküp bizi mahallenin ortasında yakar valla," dediğinde hepimiz kahkaha attık.

"Umalım ki buna gerek kalmasın," dedim. Üçümüz de birbirimize baktık. Zorunda kalırsak bunu yapacağımızı biliyordum.

"Ben gidip evlerinden alayım kızı," dedim. Adım attığım anda Bahar beni durdurdu.

"Hop hop," dediğinde attığım adım yarım kaldı. "Gitmeden önce söyle bakalım abimle ne oldu akşam?"

Songül de hemen konuya dahil oldu. "Ay, bir şey mi oldu?" dediğinde sesindeki heyecanı hissedebiliyordum. Olumlu bir şeyler olduğunu düşünüp benim adıma sevinmişti yüksek ihtimalle ama sandığı gibi değildi.

İkisine de dün akşam olanları kısaca anlattım. Bahar düşünceli bir şekilde sessizleşti. Songül de sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi dudaklarını ısırdı.

Sonunda dayanamayıp, "Bir şey söyleyin," dedim. İkisi de birbirine baktı ama sanki bana söyleyecekleri şeyi nasıl dile getireceklerini bilemiyormuş gibi kıvrandılar.

"Abim biraz şeydir bilirsin," dedi Bahar çekinerek. Yardım ister gibi Songül'e baktı ama o da sadece omuz silkerek karşılık verdi. Bahar ondan bir yardım gelmeyeceğini anladığında tekrar bana döndü.

"Yani direkt söylenmediği sürece pek bir şeyi ciddiye almadığını biliyorsun," dediğinde kaşlarımı çattım. Yüzümün ifadesinin değiştiğini gören Bahar hızla konuşmaya devam etti.

"İyi yapmadın demiyorum, zaten amacımız buydu ama sadece buna çok bel bağlama demek istiyorum." Bahar'ın kıpırdayan parmaklarına baktım. Gözlerim Songül'e kaydı ve o da benden bakışlarını kaçırınca ortada dün akşamdan daha fazlası olduğunu düşünmeye başladım.

"Ne oldu?" dedim sesimdeki korkuyu saklayamadan. Korkularım içimden taşıp gün yüzüne çıktı. Ali Asaf ona olan hislerimi anlamıştı ve benimle konuşmaya bile tenezzül etmemiş miydi?

"Bence sakin olma-" diyen Bahar'ın cümlesini bile bitirmesine izin vermedim. "Ne oldu?" dedim üzerine basa basa konuşarak. İkisi de sustu.

"Songül," dedim bakışlarımın yönünü ona çevirerek. Songül bakışlarıma karşılık vermedi ve sanki ben orada değilmişim gibi Bahar'a bakarak konuştu.

"Sana söylemeyelim demiştim," dedi. Artık kalbim göğsümü delip geçecek gibi atıyordu. Bu dünle alakalı değildi. Benim dün Ali Asaf'a söylediğim şeyle ilgili değildi. Bir şeyler oluyordu ve kızlar bana söylemeye çekiniyordu. Bu her ne ise kalbimi kıracaktı, hissediyordum.

Sesimin titremesine engel olamadan konuşmaya çalıştım. "Başka bir şey olmuş," dedim sessizce. Değişen ses tonumu fark eden ikili tüm dikkatini bana verdi. Yüzümün halini gördüklerinde bakışlarındaki değişimi hemen fark ettim.

Birini seviyorum diye acınacak hale düşmekten nefret ediyordum. Onlar benim arkadaşımdı, bana olan bakışlarından böyle hissetmiyordum ama dışarıdan bakıldığında böyle âciz gibi gözüktüğümü düşünmek kalbimi çok yoruyordu.

"Önemli bir şey değil," diyen Songül'e hemen arkasından Bahar destek verdi. "Evet, bence büyütülecek bir şey değil." O zaman neden ikisi de az sonra bana sevdiğim birinin başına kötü bir olay gelmiş haberini verecek gibi davranıyorlardı?

Bundan kaçışım olmasını çok isterdim. Söyleyecekleri şey her neyse duymadan arkamı dönüp gitmeyi, hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih ederdim ama bu durumdan kurtuluşumun olmadığının farkındaydım.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleşmeye zorladım. Göğsümü şişiren nefesi siper ettim, gelecek olan darbeyi karşılamak için tüm duygularımı hazırladım.

"Söyleyin," dedim sesimin titremesine engel olamayarak. Dudakları konuşmak için aralandı ama bahaneler üretmelerini ya da beni sakinleştirmelerini istemiyordum. "Sakın bana saçma sapan teselli cümleleriyle gelmeyin. Direkt söyleyin ne olduysa."

İkisi son kez birbirine baktı, sonunda konuşmaya karar vermiş olacaklar ki Bahar bana döndü.

"Songül, abimi görmüş," dedi gözlerini kaçırarak. Benden bir tepki görmeyince Songül'e baktı ve yeniden bana döndü. "Dün gece görmüş," dedi.

Sonra yardım dilenir gibi yeniden Songül'e baktı.

"Yani," dedim kelimenin üzerine bastırarak birinin konuşmasını ister gibi. Belirsizlik ve sessizlik sinirlerimi bozuyordu.

"Saat geçti, beni de uyku tutmayınca balkona çıktım." Sessizce yutkunduğunu fark ettim ama donmuş bir halde devam etmesini bekledim.

"Ali Asaf'ı ve..." durup yeniden Bahar'a baktı.

"Songül," diye onu uyarınca tekrar bana döndü. Bir çırpıda, "Ali Asaf'ı ve Tuğçe'yi gördüm," dediğinde neredeyse dengemi kaybedecektim.

"Nasıl?" diyebildim. Dudaklarımdan başka bir kelime çıkaramıyordum sanki.

Yeniden birbirlerine baktıklarında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Elini tutuyormuş," dedi Bahar. Hızla Songül de devam etti.

"Ama öyle el ele gezer gibi değildi. Sanki Tuğçe bir şey istemek için elini tutuyordu." Songül'den aldığı destekle Bahar bana doğru yaklaştı.

"Bence Tuğçe yeniden barışmak istedi. Hem dün kendi ağzıyla görüşmediklerini söylemişti, hatırlasana."

Hatırlıyordum. O anın her saniyesini hatırlıyordum ama içimde kopan fırtınayı dindirecek bir şey bulamıyordum.

"Başka bir şey oldu mu?" diye sorabildim. Songül gözlerini yumup yeniden açtığında Bahar'ın onu uyaran bakışlarını fark ettim.

"Songül, ne gördüysen bilmek istiyorum."

Kararlı olduğumu fark ettiklerinde ikisi de omuzlarını yenilgiyle düşürdü.

Bahar, "Bence," diye başlayacak oldu ama konuşmasına izin vermedim.

"Anlat, Songül," dedim.

"Of... İşte elini tuttuğunu gördüm ama dediğim gibi öyle sevgili gibi değillerdi. Bir süre konuştular. Sonra da Tuğçe, Ali Asaf'ı öptü."

Birisi kalbimin olduğu yere bir mikrofon tutsaydı, tüm mahalle kalbimin kırılma sesini duyardı sanırım. Yüzümün ne hale geldiğini fark ettiklerinde Bahar panikle araya girdi. Kıskanmaya hakkım yoktu. Kendi kendime sinirlenmeye bile hakkım yoktu. Adama ne sebeple kızacaktım, ne hakkım vardı?

"Öyle öpüşme değilmiş, Mahi," derken Songül de onu onayladı.

"Durup orada öpüşmediler Mahi, gerçekten. Sadece veda edecek gibiydiler. Ali Asaf gidecekken Tuğçe elinden çekip uzandı ve öptü. Zaten adam da şaşırmış gibiydi. Bir iki saniye içinde bir şeyler söyledi, sonra da çekip gitti."

Ne zamana kadar kendimi teselli edecek sahte cümleler kurmaya devam edecektim? Ne zaman kendimi kandırmayı bırakacaktım? Canımı yakan şeyleri ne zamana kadar görmezden gelecektim?

Kendine gel artık Mahi, diye bağırmak istiyordum sadece. Avazım çıktığı kadar bağırmak ve rahatlamak istiyordum.

Katlanamıyordum artık! Ne ben ne kalbim ne de onsuz acı çeken ruhum bunlara katlanabiliyordu.

Onu bir kere görmüş, bir kere koklamış ve bir kere izlemiştim... Âşık olmam için sadece bunlar yeterli olmuştu. Bunların peşine takılıp bunca zaman umut ederek, bekleyerek ve sabrederek geçmişti zaman ama artık olmuyordu işte.

Yetersiz kalan her duygunun peşinde dolanıyordum. Bu yetersizliği dolduracak tek insanın bana vereceği minik duygu kırıntılarını arıyordum ama yolumun üzerinde bunca engel varken nasıl ulaşacaktım ki istediğim şeylere...

"Mahi," diye adımı seslendi Bahar. Ona bakmamı bekledi ve devam etti. "Abim yalan söylemez biliyorsun, görüşmüyoruz dediyse bu iş bitmiştir." Beni ikna etmek için konuşmuyordu.

Ali Asaf'ı onun kadar ben de tanıyordum. Bunu hatırlamamı istiyordu. Haklıydı, yalan söyleyen bir adam değildi Ali Asaf. Acımasız olmak zorunda kalsa da doğruları söylerdi her zaman.

"Biliyorum," dediğimde ikisi de rahatladı ama sonra devam ettim. "Biliyorum ama," dedim ve derin bir nefes aldım. "Bu, canımın yanmasına engel olmuyor."

Bahar tekrar, "Mahi," dediğinde daha fazla konuşmak istemediğimi fark ettim.

"Sırası değil, Bahar," dedim. "Bugün Kaan'ın işiyle uğraşacağız," dedikten sonra zorla da olsa gülümsemeye çalıştım.

İkisinin de aklı bendeydi, ikisi de kendimi iyi hissetmem için bir şeyler söylemek istiyordu ama benim buna fırsat vermeye niyetim yoktu. Bu sefer teselli edilmek, aklımı bulandırmak ya da bir çıkış yolu aramak istemiyordum.

Neyse oydu işte...

Ali Asaf'ı beni anlaması için zorlayamazdım. Hislerimi anlayıp nasıl tepki vereceği konusunda onu yönlendiremezdim.

Yapabileceğim tek şey, hatta son şey ona karşı açık ve dürüst olmaktı. Böyle oyunlar oynamak, kendimi ona belli etmek ve beni anlamasını beklemekle uğraşmak istemiyordum artık. Kendi içimde verdiğim karardan sonra üzerime bir rahatlık çöktü.

Hâlâ karşımda tedirgin gözlerle beni izleyen kızlara döndüm. "Artık saçma sapan imalar, duyguları belli etmelerle falan uğraşmak istemiyorum," dediğimde ikisi de merakla bana baktı.

"Vaz mı geçiyorsun?" dedi Songül ve Bahar da şaşkınlıkla bana baktı.

"Hayır," dedim kendimden emin olarak. İkisi de -özellikle Bahar- anında rahatladı ama az sonra söyleyeceklerimden pek hoşlanacağını düşünmüyordum. "Artık beni anlamasını beklemek istemiyorum. Bu belirsizlik bana zarar veriyor."

"Ama," diyen Bahar'ı elimi kaldırarak susturdum.

"Aması yok, Bahar," dedim net bir şekilde, beni anlamasını umarak. Pes edip bir şey söylemedi.

Songül, "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kaan ve Ayşe'nin meselesini hallettikten sonra konuşacağım."

"Direkt mi?" dedi Bahar gözlerini açarak.

Başımı sallayıp onu onayladım. "Direkt," dedim tereddüt etmeden. "Karşıma alıp bunca zaman içimde ona karşı yaşadığım ne varsa söyleyeceğim."

Bahar, "Valla bence harika fikir," diyen Songül'e ters ters baktı. Onun bakışına aldırış etmeyen Songül omuzlarını silkti ve bana destekleyici bir gülümsemeyle göz kırptı.

Bahar ikimizi görmezden gelip tekrar bana dönerek konuştu. "Sonra ne olacak peki?"

Omuzlarımı silktim. "Artık gerisi ona kalmış olacak. İster bana bir adım atar, ister beni kendinden uzaklaştırır. Her ikisi de bu belirsizlikten iyidir."

Bahar bu kararımdan pek hoşnut olmadığını bir kez daha belli etmek ister gibi yüzünü buruşturdu.

"Ültimatom vereceksin yani," dedi kaşlarını kaldırarak ve sonra ima etmek istediği şeyi vurgulamak ister gibi üzerine basa basa konuştu. "Ali Asaf abime kesin uyarı vereceksin," dedi. Bu kararımı bir daha düşünmemi ister gibi gözlerimin içine bakınca yutkundum. Ama kararımdan vazgeçecek değildim.

Başımı salladım. "Evet."

Yapacağım şeyden vazgeçmeyeceğimi anlayınca omuzlarını silkti ve pes eder gibi, "Eh," dedi. "Allah sonumuzu hayır etsin," diye devam ettiğinde refleksle, "Âmin," dedim. O kadar içten *âmin* deyince Songül ve Bahar kahkaha atmaya başladı. Dudaklarımda oluşan buruk gülümsemeye engel olamadım. İçim böylesine yanarken nasıl gülümsediğimi ben de bilmiyordum. Yine de sustum. Canım yanarken tek kelime edemiyordum.

İnsanoğlu böyleydi işte. Bir yerde okumuştum; *içim kan ağlarken susmak çaresizliğimden değil, çarenin Allah'tan geleceğine inandığım içindi...*

Bu cümle her zaman zihnimin bir köşesinde duruyordu çünkü söz konusu Ali Asaf olduğunda elimden geleni yapıp gerisini Allah'a bırakıyordum. İçten içe ne yaşarsam yaşayayım dışarıdan belli etmemeyi başarmıştım.

Ama artık sınırlarda dolaştığımın da farkındaydım.

Aramızda bir sessizlik oluşunca düşüncelerimden sıyrılıp kendime geldim. Kızların hazırladığı masayı işaret ederek konuştum.

"Neredeyse her şey hazır, ben gidip Ayşe'yi çağırayım," dediğimde kızlar beni onayladı.

Kapıdan çıkmadan önce Songül arkamdan Bahar'a seslendi. "İçecekleri al gelirken," dediğinde ona gözlerimi kısıp baktım.

Bahar yanında sırıtınca gözlerim kocaman açıldı. "Nasıl becerdin?" diye sorduğumda yüzünde oluşan gururlu gülümsemeye neredeyse kahkaha atacaktım.

"Kızım bak, Ali Asaf'ın zulasını patlattıysan valla hepimizi keser," dediğimde Bahar'ın hâlâ rahat duruşundan bunu yapmadığını anlamıştım.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken gözlerim kocaman açıldı. Ali Asaf'tan almadıysa kimden aldı diye düşünürken Bahar'ın yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Anladığım şeyle şaşkınlıkla ağzım açıldı.

"Yok artık!" dedim ama Bahar halinden memnun şekilde sırıtmaya devam etti. "Selim mi?" dedim dudaklarımı oynatarak ve Bahar da hevesle başını sallayarak beni onayladı.

"Vay be," derken kahkaha attım.

Kızlarla arada sırada toplanır birkaç kadeh bir şeyler içerdik. Kimse buna karşı değildi ama açık açık *biz içiyoruz* diye de duyurmamıştık. Emine annem ve Seyhan teyzenin haberi olduğundan çok emindik çünkü ayda yılda bir kere de olsa plan yaptığımızda sanki başımıza bir şey gelmesinden korkar gibi hemen bahçedeki çardakta takılmamızı söyleyip başka yere gitmemizi istemezlerdi. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğini de garanti ettiklerini hissediyorduk.

Tabii küfelik olana kadar içmiyorduk ama bazen keyfimizi yerine getirecek kadar biraz kırmızı şarap içtiğimizi itiraf ediyordum.

Bu gece aslında niyetimiz yoktu. Zaten Ali Asaf duysa asla bize destek olmazdı. Bir kere ondan habersiz dolabında bulduğumuz şişeyi içtiğimizi gördüğünde burnumuzdan getirmişti.

Gerçi derdi bizim içmemiz miydi orasını da anlayamamıştık. Yok Kıbrıs'tan gelmiş, yok komutanım göndermişti diye beynimizi eritene kadar konuşmuştu.

Bu gece ondan umudum yoktu ama Selim'in, Bahar'a yardım edeceğini de düşünmemiştim yalan yok.

Ayşe'nin belki rahatlamaya ihtiyacı olur diye biraz içeriz demiştik. Kıza tek başına içiremeyeceğimize göre biz ona eşlik edersek kendini daha rahat hissederdi.

Arkamı dönüp kapıdan çıktım. Hızlı adamlarla sokağın sonundaki eve doğru yürürken esen ılık rüzgâr hafifçe tenimi okşadı. Mahallede top oynayan çocukların arasından geçerken beklemedikleri anda aralarına daldım ve ayaklarından topu çaldığımda huysuzca homurdandılar.

"Mahi abla ya," diye itiraz eden çocuğa doğru topu attım ve gülümseyerek ilerlemeye başladım.

İki adım öteye çizilmiş sekseğin üzerinden önce tek sonra çift ayağımın üzerinde zıplayarak geçtiğimde kapılarının önünde oturan Nuran teyze ve birkaç kadın bana gülerek baktı.

"İyi akşamlar kızlar," dedim sırıtarak.

"Evlilik yaşı geldi hâlâ seksek oynuyor," diyen Nuran teyzeye sırıtarak bakmaya devam ettim.

"Ruhum çocuk benim bir kere," dedim. "Ayrıca ne evliliği sen de ne yaptın, daha erken."

Adımlarımı yavaşlatıp yanlarından geçerken aralarında gülüştüler. "He, talibim yok demiyor da erken diyor," diyen, Nuran teyzenin yanında oturan kadına baktım. Sevim teyze laf sokmadan dursaydı şaşardım zaten. Al Asuman teyzeyi vur Sevim teyzeye işte.

Hayır, kendi başından geçenlerden de ders almıyordu ki kadın. Emine annem anlatmıştı. Armudun sapı, üzümün çöpü diye diye zaten otuz sekiz yaşında evlenmiş. Beş yıl sonra da adam bırakıp gitmiş, ortada yoktu. Ama hâlâ her seferinde bize evde kaldın iması yapmaktan çekinmiyordu.

Ben ağzımı açıp onu susturmasını bilirdim ama şimdi Asuman teyzenin ağzına laf taşıması işimize gelmezdi. Söz konusu Kaan ve Ayşe olduğundan zor da olsa çenemi tuttum. Ona sahte bir sırıtışla bakınca kadın da benden beklenmeyen harekete irkildi.

"Haklısın valla, Sevim teyze," dedim sahte bir ses tonuyla. Kadın kurduğum cümleden sonra hayretle etrafına bakındı. Sanki az önce söylediklerimi sadece kendi duymuş gibi şaşırınca kahkaha attım.

Onları arkamda bırakıp yürüdüm ve yolun sonuna geldiğimde Asuman teyzelerin evinin önünde durdum. Derin bir nefes aldıktan sonra kadına ters cevap vermemem gerektiğini kendime defalarca hatırlattım.

"Bugün soktuğu laflara karşılık vermek yok, Mahi," diyerek kendi kendimi telkin ettim.

Tek katlı evin bahçesini geçip kapıyı çaldım. Bir iki kere vurduğumda hemen kapı açıldı.

Ayşe omuzlarına gelen kısa sarı saçları ve ela gözleriyle karşımda belirince gülümsedim. Şu kızın sevimliliği, karşısında duran herkesi gülümsetirdi herhalde.

"Geç mi kaldım?" dedi tedirgin olarak. Gelmesiyle ilgili bir sıkıntı olmadığını anlayınca rahatladım.

"Yok," dedim onu rahatlatmak ister gibi gülümseyerek. "Ben de içecek falan alacaktım, geçerken sana uğrayayım birlikte gidelim dedim."

Ayşe söylediklerimden sonra biraz rahatladı. Kızın ağzından nasıl laf alacağız diye düşünürken bir anda huysuz bir ses düşüncelerimi dağıttı.

"Hayırdır, Mahi?" dedi Asuman teyze beni baştan ayağa süzerek. Dudakları beğenmediğini belli eder gibi kıvrıldı ve sonunda yüzüme bakmaya tenezzül etti.

Sakin ol kızım Mahi...

"İyi akşamlar, Asuman teyze," dedim dudaklarımı gülümsemesi için zorlayarak. Benim söylediğimi ciddiye almadan sorusunu yeniledi.

Yeniden, "Hayırdır?" dediğinde yanında gergince duran Ayşe'ye baktım. Kız annesi yüzünden o kadar durgun duruyordu ki onun için üzülmeden edemedim.

"Markete gidiyordum da Asuman teyze, geçerken de Ayşe'yi alırım diye düşündüm."

Kadın bana gözlerini kısarak baktı. Ona ters bir cevap vermemi bekler gibi omuzlarını dikleştirdi. Kendimi o kadar zor tutuyordum ki patlamak üzereydim.

"Allah Allah," dedi yüzünü buruşturarak. Ayşe yerinde huzursuzca kıpırdanınca kızı daha fazla zor durumda bırakmamak için konuşmadım.

Ayşe annesine dönerek, "Anne geç kalmam," dedi. Kadın sadece başıyla onayladı ama dönüp ona bakmadı. Gözlerini benim üzerimde tutarak konuştu.

"Ayşe'ye de görücü gelecek," dediğinde sesindeki iğrenç gurur damarıma basıyordu. Beni zorlamak ister gibi cevap vermemi bekledi. Bu kadının derdi neydi bilmiyordum ama acısını bizden çıkarmasına izin verecek değildim. Tam ağzımı açıp konuşacaktım ki Ayşe'nin yalvaran

bakışlarını üzerimde hissettim. Tek bir kelimem bile ters olsaydı kadın kesin Ayşe'yi göndermemek için bahaneler bulacaktı.

"Hayırlısı olsun," dedim dişlerimin arasından. Kadının yüzündeki memnun sırıtış sinirlerime o kadar dokundu ki dikkat etmek için ortaya çıkardığım tüm irademi yerle bir etti. Yüzünden o bilmiş sırıtışı yok etmek istiyordum.

"Böyle şeyler nasip tabii, Asuman teyze," dedim kendimi tutamadan. Kadın gözlerini kısarak bana baktığında, Ayşe gerginliği yok etmek ister gibi araya girdi.

"Öyle tabii," dediğinde annesinin bakışları hızla ona döndü.

Ayşe kapıdan çıkarken bana zorla da olsa gülümsediğinde ona karşılık verdim. Asuman teyze arkamızdan seslendi.

"Arada Seyhan teyzeni ararım," dedi. Ayşe bakışlarını benden kaçırırken yanakları kızardı.

"Benim de telefonum yanımda," dedi annesine ama kadın ona aldırış etmeden kapıyı kapattı. Allah bu kıza peygamber sabrı vermişti gerçekten. Ben kesin kadını bir kaşık suda boğardım.

Evden çıkana kadar konuşmadık. Markete giderken ortamı yumuşatmak için Ayşe'nin koluna girdim.

"Eee, anlat bakalım nereden çıktı bu görücü meselesi?"

Ayşe derin ve huzursuz bir nefes alıp verdi. "Annem işte, Mahi," dedi sesindeki kırgınlığı saklayamadan. "Her zamanki gibi kendi yazıyor kendi yönetiyor. Ben de onun hayatında yazıp çizdiği şeyleri oynayan sıradan bir oyuncu gibiyim."

Öyle içten, öyle derinden konuştu ki içim acıdı. "Bugün bu durumu çözeceğiz," dedim ona güven vermek ister gibi. Ayşe şaşkınlıkla başını bana doğru çevirdi. Söylediğimi anlamak ister gibi kaşlarını çatmış merakla bana bakınca onu rahatlatmak için kolumdaki elini okşadım.

"Nasıl?" dedi merakla.

Market kapısının önüne geldiğimizde durdum ve Ayşe'ye döndüm. "Biraz rahatla canım, bugünü kendine ayırmanı istiyorum."

Ayşe biraz durup düşündü. Sanki bu söylediğim şeyi yapması imkânsızmış gibi tereddütte kaldığını hissettim.

"Ayşe," dedim onu uyarırcasına. Bakışlarını bana çevirip yüzüme odakladı. Tek kaşımı kaldırıp cevap vermesini bekledim.

"Tamam," dediğinde gülümsedim ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

Evin önüne geldiğimizde Ayşe'yle kendi aramızda konuşup gülüyorduk. Tam evin kapısından gireceğimiz sırada Bahar hızla kapıyı açınca onunla burun buruna geldik.

"Ay," dedi bizi görünce.

"Kızım nereye koşuyorsun?" dediğimde bir bana bir Ayşe'ye bakıp gülümsedi.

"O şey işi var ya," dedi kaşlarını kaldırıp anlamam için işaret ederek. Ne demek istediğini anladığım anda daha ona onay vermeden yanımızdan geçip evin köşesine doğru ilerledi. Ayşe ne olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzüme baktı ama ben kahkaha atmaktan başka bir şey yapamadım.

"Gel gel, bu gece anlatacak çok şey var," dedim.

Ben önde Ayşe peşimde merdivenleri çıktık. Bahçedeki çardağın altına hazırlanan masa ağız sulandırıyordu. Songül içeriden çıkınca bizi gördü. Koşar adım yanımıza gelerek Ayşe'ye sarıldı.

"Hoş geldin sarı kız," dediğinde Ayşe de ona gülümsedi. Kızlarla masanın oraya varamadan bahçe kapısı hızla açıldı ve merdivenlerden çıkan kalabalık adım seslerini işittim.

Erkek sesi kulağıma dolunca kimin geldiğine bakmak için parmak uçlarımda yükseldim ve gelenlere baktım. Ali Asaf ve Kaan aralarında konuşarak bahçeye doğru geliyorlardı.

Merdivenleri çıkıp toprak alana geldikleri anda bizi gördüler. İkisinin de bakışları bir bizde bir de masada dolaştı. Tek bir kişinin bakışları odağını yitirmemişti.

Kaan, Ayşe'yi gördüğü anda biri topuklarından onu yere çivilemiş gibi donup kaldı. Bakışlarımı ikisinden de çekemedim. Konuşarak elbette bir şeyler öğrenecektik ama şu an beden dili daha önemliydi.

Gözlerim Ali Asaf'a kaymak için dirense de kendimi zorlayıp bakışlarımı Ayşe'nin üzerinde tuttum.

Ayşe, yerde duran bakışlarını gelen sesin yönüne doğru çevirdi. Gelenlerin kim olduğuna bakmak için hepsinin üzerinde tek tek gözlerini gezdirdi ve sonunda beklediğim kişiye denk geldiğinde, tıpkı Kaan'ın

olduğu yere çakılması gibi Ayşe'nin de bakışları Kaan'ın üzerinde donup kaldı. Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Anında yanaklarına yayılan kırmızı tonu fark edince dudaklarımda kocaman bir sırıtma meydana geldi.

Valla bu iş tamamdı. Kıza sormaya bile gerek yoktu. Nerede görsem tanırdım ben bu bakışı.

Gözlerimi ondan ayıramadan, Ayşe bakışlarını hemen çekti ve utanmış gibi yeniden başını eğdi.

Yüzümde kocaman bir gülümseme eşliğinde neredeyse olduğum yerde zıplayıp dans edecektim. Ben kendi içimde çılgınca dans planları yaparken birisi yandan belimi cimciklediğinde düşüncelerimden sıyrılıp yerimde zıpladım.

"Of be," derken elim acıyan belime gitti. Başımı hızla yana çevirdiğimde, dibime kadar girmiş olan Ali Asaf'la burun buruna gelince afallayarak ona baktım.

Şaşkın halimi fırsat bilip başını bana doğru eğdi. Baş ve ortaparmağını birleştirip burnuma bir fiske vurdu.

Beklemediğim bu hareket karşısında acıyla bağırdım. "Ya sen kafayı mı yedin?"

Sinirle sorduğum soruya kahkaha atarak cevap verdi.

"Adını söyledim duymadın, omzuna dokundum bakmadın," dediğinde hâlâ gülüyordu.

"Yani," derken hâlâ burnumu tutuyordum. "Sen de canımı yakmaya mı karar verdin?"

"Gören de etini kopardım zannedecek," dedi duygusuz domuz.

Burnuma son kez dokunup az önce cimciklediği yere bakmak için tişörtümün ucunu kaldırdım. Parmaklarıyla kıstırdığı yer kızarmaya başlamıştı bile.

"Bak işte kızarmış! Bu yarına morarır ben sana söyleyeyim. Orantısız gücünü üzerimde mi test ettin anlamadım ki."

Ben böyle söyleyince yüzündeki gülümseme biraz azaldı. Açtığım belime doğru eğildi ve bahçedeki loş ışıkta belimi görmeye çalıştı. Ilık nefesi çıplak tenime çarpana kadar eğilip kızaran yere baktı.

İşaretparmağıyla dokunduğunda aniden yerimde sıçradım. Ondan birkaç adım geriye kaçtığımı gören Ali Asaf doğruldu ve bana baktı.

"Acıdı mı?" dediğinde onu onaylamaktan başka çarem yoktu. İşin aslı canım acımamıştı ama onun sıcak parmağı benim tenime dokunduğunda, kalbimin sızladığını hissedip yerimden sıçramıştım.

"Evet," dedim yutkunarak.

"Özür dilerim," dedi hemen ve ben de başımla onayladım.

"Tamam, neyse," dedim ve bize doğru gelen Ayşe'ye baktım. Ali Asaf bakışlarımı takip etti ve bir Ayşe'ye bir Kaan'a baktı. Kaan yerinden bir santim bile kıpırdamıyordu ama olduğu yerden Ayşe'yi akbaba gibi izliyordu. Ali Asaf bana biraz daha sokuldu ve omzumun üzerinden kulağıma doğru eğildi.

"Bu çocuk olmuş," dedi fısıldayarak. Gülümsemeden duramadım.

"Valla bence Ayşe de tamam," dedim.

Ali Asaf yanımda duruşunu dikleştirdi. Bir anda ciddileşerek konuştu. "Sordunuz mu Ayşe'ye?" dedi.

"Yok," dedim. "Ama baksana, ben anlarım. Ayşe de kesin Kaan'a karşı boş değil." Ali Asaf bir süre yanımda sessiz kaldı. Sonra yerinde kıpırdandığını hissettim. Ona doğru döndüğümde başımı biraz yukarı kaldırdım ve göz göze geldik.

"Nereden anlarsın mesela?" diye sordu. Sesindeki imalı tınıdan hiç hoşlanmamıştım. Vücudumu tamamen ona doğru çevirerek tam karşısında durdum.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Bir şey demek istemiyorum, sadece merak ediyorum." Yeniden Ayşe'ye bakıp tekrar bana döndü. "Ben anlamıyorum mesela," dedi bilmiş bir şekilde. "Sen nasıl anlıyorsun merak ediyorum."

Yüzümde oluşan sinsi sırıtmanın korkutucu olduğunun farkındaydım. Ali Asaf da bunu fark ederek yüzüme baktı. Kollarımı göğsümde birleştirip ona biraz daha yaklaştım.

"O senin aptallığın olabilir mi?" dediğimde bana öyle bir baktı ki gözlerinden çıkan ateşle beni yakıp orada kül edebilirdi.

"Mahinev," dedi dişlerinin arasından. Onun bu çıkışını hiç umursamadan kocaman sırıtarak bakmaya devam ettim.

"Efendim, Ali Asaf?"

Gözlerini kıstı. "Diline sahip çık!"

Kurduğu cümleden sonra kahkahama engel olamadım. "Bana bu cümleyi kurduğun her seferinde kenara on lira atsaydım valla zengin olmuştum," dedim.

Ali Asaf gülmemek için çabaladı, dudaklarını sıkmasından farkındaydım ama hemen kendini toparladı.

"Sen iki gündür bana laf mı sokuyorsun?" diye sorduğunda sadece omuzlarımı silkmekle yetindim. "Her şeye bir cevabın vardır senin Mahinev, şimdi mi susuyorsun?"

"Konuşmak bu zamana kadar beni bir adım öteye götürmedi. Biraz da susayım diyorum komutanım."

Kaşlarını çattı. "Alaycılık sana hiç yakışmıyor," derken yüzünü buruşturdu. "Ayrıca yine laf sokuyormuşsun gibi hissediyorum."

Ali Asaf'a cevap veremeden merdivenlerden hızlı adımlarla çıkan Bahar bahçeye girdi. Kalabalığı görünce merdivenin başında durdu ve aniden elindeki poşeti arkasına sakladı.

Bahar, yardım ister gibi bana baktığında hemen ona doğru ilerledim. "İçecekleri aldın mı?"

Bahar hemen başıyla onayladı ve elindeki poşeti bana uzattı. Ben de elinden kaptığım gibi koşar adım mutfağa girdim.

Elimdeki poşeti saklayıp yeniden bahçeye çıktığımda Selim de bahçeye girmişti.

"Ay, hadi gidin artık! Ne doluştunuz be siz buraya?" dediğimde herkes bana baktı. Ali Asaf masaya doğru ilerledi ve tabaklardan bir şeyler parmaklamaya başladığında hızlı adımlarla yanına gidip elinin üzerine bir tane vurdum.

"Bozma masayı," dedim sinirle.

"Biz de yiyip öyle gitsek ne olur sanki?" dedi sessizce ama başımı sağa sola sallayıp, "Hayır," dedim.

"İnatçı," dediğinde tabaktan bir iki tane sarma kapıp ağzına attı. Onu durduramayacağımın farkındaydım. Bu yüzden birkaç saniyeliğine göz yumar gibi yapıp Selim'e döndüm.

"Coşkun'un kız arkadaşı da gelecekti?" diye sordum.

"İşleri çıkmış. Başka zaman," dedi. Onu onaylayıp yeniden Ali Asaf'a döndüm. Ona tanıdığım süre dolmuştu artık.

"Koca tabağı bitirdin ama yeter," diye uyardığımda hâlâ ağzına sarma tıkmakla meşguldü. "Ali Asaf!"

"Tamam tamam," derken birkaç tane sarma kaptı ve masadan uzaklaştı.

Kaan, "Hadi abi gidelim," deyince herkes ona baktı. Tabii Ayşe hariç. O hâlâ bakışlarını kaçırmakla meşguldü.

"Siz ne yapacaksınız ki?" diye sordum merakla. Ali Asaf bir bana bir masaya baktı ve bakışlarını yüzüme dikti.

"Kaan'a gideceğiz işte biz de Allah ne verdiyse yeriz."

Sanki onu aç bırakan bizmişiz gibi bir bana bir Bahar'a baktı. "Of," diyerek pes ettim. "Gel de mutfakta kalanlardan size de hazırlayıp vereyim." Erkeklerin hepsi öyle bir sevindi ki kahkaha attık.

Kızlar masanın etrafına doğru ilerlerken ben de mutfağa yürüdüm. Ali Asaf peşimde sessizce beni takip etti.

Mutfağa girdiğimde kalan tüm mezeleri ve yemekleri ufak kaplara yerleştirmeye başladım. Ali Asaf kapıda durdu ve sessizce bekledi. İşim bitmek üzereyken yanıma geldiğini hissettim.

"Biz de burada yesek ne olur sanki?" Sesinin yumuşak tınısını duyunca derin bir iç çektim. Benden bir cevap alamayınca biraz daha yaklaştı.

"Mahinev," dediğinde fısıltıyla çıkan sesiyle gözlerimi kapatıp açtım. Elimde tuttuğum kaşığı sertçe tabağa vururken susmasını istediğimi belli etmeye çalıştım ama Ali Asaf pes edecek gibi değildi.

"Kızım bir duysana beni." Sinirle ona döndüm.

"Ne var?" diye bağırdığımda irkilerek bana baktı. Beni sinirlendirmek o kadar hoşuna gidiyordu ki benim ona çıkışımdan sonra gülümsemeye başladı.

"Lütfen," dedi yalvarır gibi.

Bir elimi belime koyup kalçamı da mutfak tezgâhına yasladım. "Ali Asaf, olmaz. Kız sizin yanınızda rahat etmez."

"Bak biraz düşünürsen sana da mantıklı gelecek." Kaşlarını oynatarak bir şeyler ima etmeye çalıştı. Kaan ve Ayşe'yi yan yana görmek istiyordu, farkındaydım.

Sinirle gözlerimi kısarak ona baktım. "Sırf boğazın için şu an Kaan ve Ayşe'yi kullanıyorsun."

Başını hızla iki yana salladı. "Valla öyle değil. Hem Kaan da biraz görmüş olur kızım işte ne var?" Bana doğru yaklaştı ve kulağıma

fısıldadı. "Biz de onları inceleriz," dediğinde dudağımı ısırdım. Lanet olası adam benim ne kadar meraklı olduğumu o kadar iyi biliyordu ki bunun üzerine gidiyordu.

Ona tekrar itiraz edeceğim sırada konuşmama izin vermeden araya girdi. "Ayrıca burası benim evim, istemezsem gitmem." Cümlesi bittiğinde elimdeki kaşıkla ona döndüm.

"Bak beni sinir etme, valla elimdeki kaşıkla ağzına vururum."

Bir anda dibime kadar girince elimde tuttuğum kaşık gürültüyle tezgâhın üzerine düştü. Bir adım geri kaçmak istedim ama Ali Asaf bir anda yönünü değiştirip beni tezgâha doğru iter gibi hareket ettirdi.

İlk defa bu kadar yakınlaşmıyorduk. Aslında biz her zaman böyle yakındık. Ali Asaf ona karşı ne hissettiğimi bilmeden bana sarılır, dokunur ve benimle uğraşırdı. Yine aynı duygu ve hislerle bunları yapıyordu ama bu sefer onun bilmediği bir şey vardı.

Benim duygularım hat safhadaydı. Benim ona olan hislerim zirveyi görüyordu. Bana attığı her adım, yaptığı her bir hareket artık farklı hissettiriyordu.

"Vursana," dedi gülümseyerek. O kadar yakındık ki bakışlarım bir an vurmamı istediği dudaklarına kaydı ama Ali Asaf fark edecek korkusuyla hemen kendimi toparladım.

Ondan uzak durmak için bahane yaratmak zorundaydım. Pes etmiş gibi yaparak, "Tamam," dedim ve sinirle ellerimi göğsüne koyup onu ittim.

Ali Asaf kazanmanın vermiş olduğu memnuniyetle ellerini göğsünde birleştirdi ve bana *Cheshire Kedisi** gibi sırıttı.

"Sinirlerimi bozma," dedim yüzüne bakarak. Ağzını açmasına fırsat vermeden konuşmaması için ona uyaran bir bakış attım. "Yemekten sonra oyalanmadan gideceksiniz."

Başını hevesle sallayıp beni onaylayınca rahat bir nefes aldım. Kaplara yerleştirdiğim mezeleri ve yemekleri çıkardım, tabaklara koydum. İki tanesini Ali Asaf'a uzattım, diğer ikisini de ben elime aldım. Uzattığım tabaklara baktığında kocaman sırıttım.

"Sizin gibi danalara masadakiler yetmez," dediğimde önce gözlerime baktı ve sonra da başını geriye atıp gözleri kısılana kadar kahkaha attı.

* Alice Harikalar Diyarında'da popüler hale getirilen ve kendine özgü muzip gülümsemesiyle tanınan kurgusal bir kedidir.

Onun kıvrılan dudaklarının, kısılan gözlerinin ve kahkahasının tonunun olduğu ortamda saatlerce kalmak istedim. Hayatımın geri kalanını onun gülüşüyle geçirme düşüncesi, onunla ilgili kurduğum hayallerin en güzeliydi.

Ali Asaf başını iki yana salladı ve gülümseyerek bana bakmaya devam etti.

Artık bahçeye gitmemiz gerekiyordu. Onun çıkmasını işaret edercesine kapıyı gösterdim. Arkasını dönüp elinde tabaklarla yürüdüğü sırada ben de bir adım atıp peşinden ilerledim ama aniden durup arkasına dönünce afallayıp olduğum yerde durdum.

Bana doğru döndü ve gözlerime baktı. Bir şeyler anlamaya çalışır gibi bir süre oyalanınca yutkunarak konuşmasını bekledim.

"Sende farklı bir şeyler var," dedi sessizce. Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece donup kaldım.

"Saçmalama," dedim ama sesim neredeyse çıkmamıştı.

"Görevden geldiğimden beri daha farklısın," derken beni inceleyen gözlerini yüzümün her santiminde gezdirdi.

"Sana öyle gelmiştir," dedim. Elimdeki tabakları zor tutuyordum. Bir süre daha beni izledi ve sonunda aramızda olan bu garip durumu bozmak için, "Ellerim koptu Ali Asaf, hadi," dedim kapıyı işaret ederek.

Hareket etmeden önce, "Bir ara konuşalım mı?" dediğinde benim de panik halim artarak kalbime hızla kan pompalamaya başladı. Ellerim dolu olmasaydı, dışarı çıkmaya çalışan kalbimi heyecanımın yatışması için elimle tutmaya çalışırdım.

"Olur," dedim sadece.

"Yarın," dediğinde başımı sallayarak onayladım. Kafamda sorular deli gibi dönüyordu. Ne konuşacaktı? Meraktan çatlamadan yarına kadar nasıl bekleyecektim?

İstediği cevabı alınca mutfaktan çıktı. Ben de hemen arkasından ilerledim. Bahçeye çıktığımızda Kaan'la Selim bizim için mangalı da yakmıştı.

Selim ve Kaan gitmek için Ali Asaf'ı beklediklerinden bizi görünce hemen ayağa kalktılar. "Oturun," diyerek onları durdurdum.

Kızlar şaşkınca bana bakarken Ali Asaf yeniden sırıttı. Onun bu tavırlarına gözlerimi devirip kızlara döndüm.

"Mangalı da yakmışlar madem bizimle yesinler, sonra hemen gidecekler," dediğimde Selim ve Kaan tıpkı Ali Asaf gibi sırıtarak masaya doğru geldiler.

Elimdeki tabakları masaya bıraktığım anda Kaan yanıma gelip iki eliyle yanaklarımı sıktı. "Kızım sen var ya bir tanesin," dedi. Derdinin yemek olmadığının farkındaydım.

Selim'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. İkisinin de amacı yemekler falan değildi. Ali Asaf dışında kimse yemeğe sevinmiyordu şu anda.

Masanın bir kenarına Selim, Bahar ve Ayşe oturdu. Ayşe'nin hemen yanındaki başköşeye de Kaan geçti. Kızın yanına oturamayacağını fark ettiğinde bilerek oraya geçtiğini düşündüm.

Songül de masanın diğer ucuna, Kaan'ın karşısındaki başa geçti. Ben de çaresizce Selim, Bahar ve Ayşe'nin karşısındaki Ali Asaf'ın yanına oturdum.

Masaya arkasını dönüp bir yandan mangalla ilgilenip bir yandan da tabağına aldığı mezelerden ağzına bir çatal atıyordu.

Herkes ortada duranlardan tabaklarına almaya başlayınca bir anlık bir gürültü oldu ve sonra sakinleşti. Ali Asaf pişen etleri herkesin tabağına paylaştırmaya başladığında bana gelince durdu ve elindeki tabakta kalan tavuk etine baktı.

Tabağıma koymasını beklerken kaşlarını çatmasını izledim. Arkasını döndü ve pişmekte olan etlere bakıp yeniden bana döndü.

"Sen benim tabağımdaki köftelerden al, Mahinev," dediğinde yutkunarak onu izledim.

"Pişene kadar beklerim, sen koy onu benim tabağıma."

"Yok," dedi ve tavuk etini kendi tabağına alıp bana köfteleriyle kırmızı etini verdi.

"Ali Asaf, yerdim ben. Ayrıca pişiyor işte, beklerim."

"Kızım sen tavuk sevmezsin ki nasıl yiyeceksin?" dediğinde yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Ali Asaf elinde çatalla durdu ve öylece bana baktı. Gözleri kısıldı ve sertçe yutkunduğunu fark ettim.

Bana böyle dikkatli baktığı için yanaklarımın kızardığını hissedince bakışlarımı ondan çekip tabağıma döndüm. "Teşekkür ederim," dediğimde Ali Asaf sadece belli belirsiz başım salladı.

Yemek o kadar eğlenceli geçti ki gülmekten yanak kaslarım bile ağrımıştı. Ayşe de bizden etkilenip biraz rahatlamıştı ve bu durumun

gerçekten işe yaradığına sevinmiştim. Tabii bunu Ali Asaf'a itiraf edecek değildim.

Arada Kaan'ın Ayşe'ye olan heyecanlı bakışları da gözlerimden kaçmıyordu tabii.

Songül'ün olduğu tarafta duran telefonum çalmaya başlayınca elimde duran içecekten bir yudum aldım ve telefonu bana uzatması için Songül'e işaret ettim.

Almak için elimi de kaldırdım ama telefonu uzatmak için benden önce Ali Asaf aldı. Telefonumu direkt bana vermek yerine ekrana bir kere baktı ve kaşlarını çatarak öylece durdu.

Uzanıp elinden telefonu neredeyse koparmak zorunda kalarak çekip aldım. Murat'ın aradığını görünce gülümseyerek telefonu açtım.

"Efendim canım," dediğimde Ali Asaf yanımda duruşunu dikleştirdi. Murat, "Mahi nasılsın?" diye sorduğunda, "İyiyim sen?" diye cevap verdim ve ağzıma birkaç lokma daha attım. Herkes yemeğine devam ediyordu, bir kişi hariç...

Ali Asaf hâlâ yanımda dimdik duruyordu ve bana bakmasa da beni dinlediği izlenimine kapılmıştım.

"Ben de iyiyim," dedi Murat. "Mahi, senden geçen hafta aldığım notları tekrar almam gerek. Hangi cehenneme gittiler bilmiyorum."

"Yok sana not falan, sahip çıksaydın," dedim sahte bir kızgınlıkla. Murat hüzünlü bir iç çekip konuştu.

"Mahi lütfen, söz ne istersen yaparım," dediğinde beklediğim cevabı almış olmanın mutluluğuyla sırıttım.

"Yemek," dedim.

"Tamam söz," dedi ama hemen devam ettim.

"Bir hafta boyunca kahvaltı ve yemekler senden," dedim. Ama Murat beklediğim gibi itiraz etmek yerine artık nasıl çaresizse söylediğimi kabul ederek hemen, "Tamam," dedi.

"Yarın gel vereyim," dedim ve telefonu kapattım. Telefonu tabağımın yanına bırakıp tekrar yemeğime döndüğümde karşımda oturan Bahar'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

"Yine mi notlarını kaybetmiş?" dedi sırıtarak. Onu başımla onaylarken omuzlarımı silktim.

"Her zamanki Murat işte," dediğimde ikimiz de güldük. Yanımda duran Ali Asaf'ın söylediklerini duyana kadar da yüzümdeki gülümseme gitmedi.

"Boşuna okuyor o zaman," dedi ters ters. Sesinde hissettiğim şey hırs mıydı bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmemişti.

Bahar da beklemediği bu ani çıkışından dolayı şaşkındı. "Abi hepimizin başına geliyor bunlar," dedi. Ali Asaf'ın ne söyleyeceğini merakla beklemeye başladım.

Umursamaz bir tavırla omuzlarım silktiğinde iyice tepem attı. "Sizin anlattığınıza göre biraz fazla geliyor," dediğinde patladım.

"Sana ne ki!" dedim yüzüne bakmadan.

"Efendim?" dediğinde ona bakmadan bile bana doğru döndüğünü biliyordum. Ağzıma attığım lokmayı ağır ağır çiğnedim ve sonunda yuttuğumda başımı sakin hareketlerle ona doğru döndürdüm.

"Dedim ki *sana ne*! Anlamadığım şekilde bu çocukla oldum olası bir derdin var ama hiç bu kadar ani çıkışlar da yapmamıştın. Ne yaptı sana Murat?"

"Ne yapabilir o bana!"

"Bağırma bana, ayrıca dişlerini sıkarak konuşman da bana sökmez."

Elini, aramızda kalan boş alana koydu ve destek alarak bana doğru eğildi. Yüzü yüzüme yaklaşınca kendimi ondan uzaklaşmak zorunda hissettim ama asla geri adım atan taraf ben olmayacaktım.

Başımı dikleştirip bana yakınlaşan yüzünü inceledim.

"Senin dilin biraz fazla uzamış ben yokken," dediğinde tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

"Bak bakalım," dedim ve sinir olduğunu bile bile dilimi dışarı çıkarıp ona doğru uzattım. Ali Asaf'ın yüz ifadesi değişti, gözleri kısılarak çıkardığım dilime odaklandı. Masada oturan herkes bir anda sessizleşti. Ali Asaf bir şey söylemeyince dilimi içeri soktum. Halimden memnun bir şekilde sırıtarak yemeğime dönmek için hareket ettim.

Ama ben dönemeden çenemi sıcak bir el tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. Şaşkınlığıma karışan hızlı bir nefes çektim içime. Masada oturan herkesin nefesini tuttuğunu fark ettim.

"Keserim o dilini," dedi ağzıma bakarak. Tek kelime bile edemedim. Bana bile isteye hiç bu kadar yakın davranmamıştı. Diğer dokunuşları

gibi değildi. Çenemi tutan eli her zaman hissettirdiği gibi normal hissettirmiyordu.

Bakışları ağzımda oyalandıkça olduğum yerde eriyerek, masanın altına girip kaybolacak gibi hissediyordum.

Ali Asaf aniden elini çenemden çekti ve dizini gürültüyle masaya çarparak yerinden fırladı. Arkasına bile bakmadan bahçe kapısına doğru ilerlediğinde herkes hayretle onun arkasından bakıyordu. Tabii ben de donup kalmıştım.

Selim ve Kaan birkaç saniye öylece şaşkınlıkla durdular ama sonra ayaklanarak hepimizle hızlıca vedalaşıp Ali Asaf'ın peşinden gittiler.

"Az önce ne oldu öyle?" diye soran Songül'e ne diyeceğimi bilemeden baktım.

"Abim tam karşımda seni neredeyse yiyecekti Mahi, farkında mısın?" Gözlerini kocaman açmış bana hayretle bakan Bahar'a döndüm.

"Ne?" dedim algılarımın yerine gelmesini beklerken. Vücudumdaki tüm tüyler alarma geçmiş gibi havaya kalkmıştı.

"Biz olmasak o dilini ağzıyla koparacak gibiydi," diyen Bahar, kurduğu cümlenin hemen arkasından kahkaha atınca ben de biraz olsun kendime geldim.

"Az önce olanlar gerçekten yaşandı mı?" dedim nefes nefese.

Karşımda duran üç çift göz beni onaylayınca heyecanım iki katına çıktı.

Bahar, "Ben size söylüyorum, abimde var bir haltlar," dedi.

Şu an konuşacak durumda değildim. Kızlara bir karşılık vermek istiyordum ama yok, ağzımı açıp ne diyeceğimi bilmiyordum.

Ayşe, "Ali Asaf ve sen mi, Mahi?" dedi gülümseyerek. Sonra devam etti. "Çok yakışırsınız."

O kadar masum konuşmuştu ki ister istemez gülümsedim. Kendime gelmem uzun sürecekti, bu yüzden Bahar masayı toplamayı teklif ettiğinde hepimiz aynı anda ayaklandık.

Masadaki her şeyi mutfağa götürüp yerleştirdik. Birkaç meze ve çerezlerle bahçeye döndüğümüzde Bahar mutfakta sakladığım kırmızı şarabı da alıp geldi.

Bardakları masaya bıraktığında sırıtarak bize baktı. "Valla kadehimiz yok kusura bakmayın artık bunlarla idare edeceksiniz."

Ayşe çekinerek ellerini masanın altına götürdü. "Rahat ol, kendimizden geçene kadar içmeyeceğiz ama biraz rahatlarız dedik."

"Annem anlarsa," dediğinde Bahar gelip yanına oturdu. "Söz anlamayacak," diye ona güvence verdi.

Bardaklarımızı doldurduk. Ayşe'nin bardağını yarıya kadar gelmeyecek şekilde doldurduğumda gülümseyerek bana baktı.

Biraz içtik, rahatladık ve eğlenerek sohbet ettik. Zamanın geldiğini düşündüğümde, önce Bahar'a bakıp ondan onay alınca Ayşe'ye döndüm.

"Ayşeciğim," dediğimde sevimli yüzünü bana çevirdi. Yanakları kızarmıştı. Gözlerindeki bakış artık daha rahat olduğunu belli ediyordu.

"Efendim," dediğinde yutkundum ve güven verir gibi ona gülümsedim.

"Seninle konuşmak istediğimiz bir konu var." Bakışlarını önce bana sonra da kızlara doğru çevirdi. Tedirgin olmasını istemediğim için uzanıp elini tuttum.

"Panik yapacak bir şey yok," dedi Bahar.

Ayşe hafifçe gülümsedi. "Böyle deyince panik olmamak zor," dediğinde elini sıktım. "Konu ne ki?" dediğinde dudağımı ısırıp ona baktım. Derin bir nefes aldım ve kendimi rahatlatmak ister gibi yutkundum.

"Konu Kaan," dediğim anda Ayşe donup kaldı. Elimin altında duran elinin titrediğini hissettim. Tam ona bir şey diyecek oldum ama kızın gözlerinin dolduğunu görünce ağzımdan tek kelime çıkmadı. Ve kimse daha tek kelime edemeden Ayşe sessizce ağlamaya başladı.

"Ayşe," dedim ama kız başını iki yana salladı. Konuşmamı istemediğini anlamıştım ama ne yapacağımı bilemeden öylece durmak da saçma geliyordu.

"Ayşe ağlama," dedi Bahar ama kız sessizce ağlamaya devam etti.

"Size bir şey mi dedi?" diye sorduğunda bakışlarındaki korkuyla afalladım. Kimden bahsettiğini de anlamıyordum ki.

"Kim?" dedim.

"Kaan," dedi sessiz hıçkırıklarının arasında. "Rahatsız mı olmuş? Ben bilerek hiçbir şey yapmadım yemin ederim. Nasıl duydu onu da anlamadım ki."

Bahar, Songül ve ben anlamaya çalışır gibi birbirimize baktık ama üçümüz de bir şey anlamamıştık.

"Ayşe, ne oluyor düzgünce bir anlatsana," dedim sonunda. Ayşe birkaç dakika sonra sakinleşti. Önünde duran bardağın dibinde kalmış şarabı alıp kafasına diktiğinde gözlerimi kocaman açıp kızlara baktım ama üçümüz de ses çıkaramadık. Ayşe biraz sakinleşti ve sessiz gözyaşları eşliğinde kısık sesiyle konuşmaya başladı. "Ben..." dedi ve sesi titreyince sustu. Bahar elini koluna koydu ve sakince okşadı. Ayşe bundan destek alır gibi gözlerini kapatıp açtı. "Ben, uzun zamandır Kaan'a karşı boş değilim. Aşk mı bunun adı bilmiyorum. Hiç âşık olmadım ama onu gördüğümde elim ayağıma dolanıyor, kalbim sanki beni öldürecekmiş gibi atıyor."

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım ama asıl yapmak istediğim ayağa kalkıp zıplamaktı. Ayşe'nin söylediklerıyle bu neşem maalesef yarım kaldı.

"Annem öğrenmiş, nasıl oldu bilmiyorum. Sen beni rezil mi edeceksin tüm mahalleye diye ağzına geleni saydı. Kaan'ın," dedi ve yutkundu. Yüzünün değişen ifadesinden, ardından gelecek şeyden hiç hoşlanmayacağımızı hissediyordum. "Onun bana dönüp bakmayacağını, en fazla üç gün gönül eğlendirip beni bırakıp gideceğini söyledi."

"Ne?" dedim sinirle. "Kaan değil sana, kimseye böyle bir şey yapmaz."

"Asuman teyze neden böyle söyledi?" dedi Bahar sinirle. "Sanki Kaan'ı tanımıyor."

"Kimseyle gönül eğlendirip arkasına bakmadan gideceğini düşünmedim," diyen Ayşe duraksadı. Buna inanmıyordu belki ama dönüp ona bakmayacağına inanıyordu.

"Ayşe," dedim gülümseyerek. "Biz seninle Kaan'la ilgili konuşacaktık ama konunun onun rahatsız olmasıyla falan bir alakası yok."

Ayşe'nin yüzü aniden bembeyaz oldu. Sanki bir hata yapmış gibi içine kapandı. "Ah, ben... ben sandım ki..."

"Sakin ol," diyerek araya girdi Bahar ve sonra ben devam ettim.

"Konu Kaan ama senin sandığın şey değil. Bizim deli sana körkütük âşık kızım."

"Bana mı?" dedi hayretle kendini işaret ederek.

"Tabii sana, senin evleneceğini duyduğunda kafayı yiyecekti. Bir şey yapmadan önce senden emin olmak istedik."

"Ama nasıl?"

"Valla nasılını da ona sorarsın artık. Sizi sağ salim bir baş göz edelim," dediğimde hepimiz güldük.

"Annem hayatta kabul etmez. Neden beni apar topar evlendiriyor sanıyorsunuz? Kaan'ı öğrendi ve delirdi. O öfkeyle de gitti görücü buldu işte."

"Yok artık!" diye bağırdım. Bu kadın beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu.

"Siz bir karar verin de gerisini çözeriz," dedi Songül. Konunun başından beri ilk defa konuşmuştu.

Ayşe'nin umudunun olmadığım gözlerinden görüyordum. "Yapma," dedim kendimden emin çıkan sesimle. "Bunu kendine yapma. Bak sen seviyorsun, o seviyor. Karşılığı var işte Ayşe, önüne kim çıkarsa çıksın karşısında dur."

"Korkuyorum," dediğinde gülümsedim.

"Korkma, tek başına değilsin ki biz varız, en önemlisi Kaan var. Elini asla bırakmaz."

Kızlar da bana destek verince Ayşe biraz daha rahatladı. Sonra bana baktı ve gülümsedi. "Sen olsan ne yapardın?"

Bir anda gelen soruya şaşırdım. "Hangi konuda?"

"Karşılık bulsan diyorum, ne yapardın?" Biraz durup bekledi ve devam etti. "Ali Asaf da senin onu sevdiğin gibi seni sevse ne yapardın?"

Ona açık açık Ali Asaf'ı sevdiğimi hiç söylememiştim ama bu akşam yemek masasında olanlar sanırım Ayşe'nin düşüncelerini de doğrulamıştı.

Gülümseyerek ona baktım ama dudaklarımda oluşan gülümsemenin buruk olduğunun farkındaydım.

"Ben kendimi bildim bileli, kalbim böyle deli şeyler hissetmeye başladığından beri onu seviyorum. Gerçi o deli şeyleri bir tek onu gördüğümde hissediyordum ama onunla başlamıştı bir kere ve bir daha da başkasına atmadı."

Kimseden çıt çıkmayınca devam ettim. "Ben onu hiçbir beklentim olmadan sevdim. Asla umut beslemedim, bana gelsin istemedim. Uzaktan uzağa yeter zannettim ama öyle bir an geldi ki yetmemeye başladı."

Dudaklarımı ısırdım ve biraz durdum. "Belki de nankörüm, bilmiyorum ama yetmiyor artık. İçimden taşan aşkım öyle büyük ki bir kere yakınıma gelse, bir kere bana fırsat verse biliyorum ki benden taşarak ona akıp gidecek. Belki ona dokunan aşkımdan korkup kaçar belki de bana kapılarını aralar, hiçbir şey bilmiyorum."

Masaya doğru eğildim ve içimden taşan tüm duyguları ortaya döktüm. "Benim de daha fazla gücüm kalmadı. Artık tüm kapılarımı açacağım. Kartlarımı açık oynayacağım. Ona gidip yüreğimden geçen ne varsa söyleyeceğim ve ne olacaksa olacak. Belirsizlik beni mahvediyor."

"Ne söyleyeceksin?"

"*Sen aptalın tekisin Ali Asaf,* diyeceğim," dediğimde kızlar kıkırdadı. Hüzünlü bir nefes alıp devam ettim. "*Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki nasıl bu kadar kör oldun, nasıl beni görmedin, bilmiyorum. Beni nasıl anlamadın, kalbimin dilini nasıl çözemedin bilmiyorum.*" Kızların hepsi gözleri dolarak beni dinlemeye devam etti.

"*Sana kalbimi anlatmaya geldim, anlarsan ne âlâ ama anlamazsan da canın sağ olsun.*"

"Anlar," dedi Bahar. "Benim abim aptal mı anlamasın?" dediğinde hepimiz kıkırdadık.

Ona anlamlı bir bakış attım. "Sence?" diye sorduğumda bir kez daha güldüler.

"Söz ver," dedi Ayşe elime uzanarak. "Söyleyeceksin bunları Ali Asaf'a."

"Söz," dedim ama aynı anda bahçe kapısı gürültüyle kapanınca yerimizde sıçradık. Bir anda yerimizden kalktık ve kapıya doğru baktık ama kimse yoktu. Bahar bahçe kapısına giden merdivenleri indi ve etrafına bakındı.

"Kimse yok," dedi. "Kapı çarptı herhalde."

O gece verdiğim sözü tutacağımı biliyordum. Yarın Ali Asaf'la konuştuğumda hissettiğim her şeyi onun da bilmesini sağlayacaktım.

6. BÖLÜM

Kimse, görmek istemeyenler kadar kör değildir.
-Jonathan Swift

Üflediler Söndüm - Olgun Şimşek (versiyonu)

Mahirev

Dün gece olanlardan sonra bugün neler yaşanacağını merak ediyordum. Ayşe'nin de Kaan'dan hoşlandığını öğrendiğimizde hepimiz rahatlamıştık. Şu işi sorun çıkmadan atlatalım, başka bir şey istemiyordum.

Ben ve Ali Asaf konusunda da verdiğim kararın hâlâ arkasındaydım. Dün akşam Ayşe bana söz verdirdiğinde bir kez daha emin olmuştum.

Ta ki birinin bizi, yani beni duyduğunu zannedene kadar... Bahar koşarak her yere bakmıştı ama kimsenin olmadığından emin olduğunda içim rahatlamıştı. Bu halim kızların diline düşmüştü tabii.

Az önceki cesaretimin nereye gittiğini sorup gülmüşlerdi ama cesaretimle alakalı bir sıkıntım yoktu. Korkumun sebebi sözümün arkasında duramayacak olmam da değildi.

Bunca zamanı doğru anı bekleyerek, doğru zamanı kollayarak geçirmiştim. Şimdi sıradan bir şeymiş gibi; Ali Asaf'a olan duygularımı birilerine anlatırken, onu nasıl sevdiğimi bu şekilde öğrensin, böyle duysun istememiştim.

Beni tedirgin eden tek konu buydu. Söylemek istediğim ne varsa onun gözlerinin içine bakarak söylemek istiyordum. Bakışlarında görmek istediğim şeyleri belki göremeyecektim ama bunu da göze almıştım. Ben anlatırken yüzünde oluşan ifadeleri görmek istiyordum. Gözlerine bakarak konuşmak zorundaydım.

Ali Asaf'la olan konumuzu daha sonra halledecektim çünkü şu an beni deli gibi strese sokan başka bir konu daha vardı.

Ayşe ve Kaan...

İkisi için mutlu olsam da Asuman teyze hâlâ ödümü patlatıyordu. Bu konuya nasıl tepki vereceğini kestiremiyorduk. Ayşe annesiyle konuşacağını söylemişti ama bundan da çok emin olamıyordum.

Sanırım kızı direkt kaçırsak daha kolay olurdu.

Salonun ortasında bir ileri bir geri yürüyüp duruyordum. Elimdeki telefon bir anda titreyince heyecana karışan ufak bir korkuyla yerimde sıçradım. Telefonun ekranına hızla baktığımda Bahar'ın aradığını gördüm.

Telefonu açar açmaz, "Haber var mı?" diye sordu. Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi sesli bir şekilde bıraktım.

"Yok. Seni de aramadı değil mi?" Belki ona haber gelir umuduyla heyecanlandım. Bahar da tıpkı benim gibi sesli bir nefes aldığında, cevap vermesine gerek yoktu. Belli ki onu da aramamıştı. Yine de Bahar anladığım şeyi onayladı.

"Hayır," deyip biraz bekledi. "Bu böyle olmaz, ben sana geleceğim," dediğinde hevesle karşılık verdim.

"Bence de gel, burada tek başıma heyecandan gebereceğim." Yerimde zor duruyordum ve eminim Bahar da benim gibiydi.

"Benim de evde delirmeme az kaldı. Bir yandan Ayşe'yi merak ediyorum, diğer yandan Ali Asaf abim bir garip."

Söylediği şeyden sonra ilgimin yön değiştirmesi sadece birkaç saniye sürdü. "Bir şey mi oldu?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

"Valla görünürde bir şey yok, soruyorum bir şey yok diyor ama tersliği üzerinde. Bana garip garip bakıyor, sanki bir şey söyleyecek de söyleyemiyor gibi... Arada bir suç işlemişim gibi sinirli sinirli yüzüme bakıp ağzının içinde söyleniyor. Anlamadım ki nesi var!"

Anlattıklarına baktığımda farklı hiçbir şey görmüyordum. Gözümde canlanan Ali Asaf görüntüsüyle telefonda hafifçe kıkırdadım. "Bu anlattıklarının her zamanki huysuz Ali Asaf'tan ne farkı var, Bahar?"

Söylediğim şeyden sonra Bahar da güldü. Sonra sesini kısık tutarak konuştu. "Köprüden önce son çıkış arkadaşım," dedi gülmemeye çalışarak. "Bu adamla yoluna devam etme konusunda emin misin?"

Bahar, kimse duymasın diye sesini kısık tutuyordu ama ben öyle yapmadım. Bahar'ın söylediği şeyden sonra kocaman bir kahkaha attım.

Bahar da benim gibi kahkaha atarak karşılık verdi ama aniden gülmesi yarıda kesilince arkasından gelen -ne zaman duysam kalbimi sekteye uğratan- o kalın sesi duydum.

"Bahar," dedi huysuz. Telefonun diğer tarafında olmama rağmen sesinin tonundan gerginliğini algılayabiliyordum.

Bahar, "Efendim abi," derken muhtemelen telefonu kulağından uzaklaştırmıştı çünkü sesi artık daha uzaktan geliyordu. Yine de ikisinin konuşmalarını net olarak duyabiliyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ali Asaf.

Bahar, "Mahi'ye gideceğim," dedi. Bir iki saniye sessizlik oldu. Sonra bir kapının çarpma sesini ardından da Bahar'ın şaşkın sesini yeniden net duymaya başladım.

"Kızım var bunda bir şey..."

"Ne oldu?" dedim merakla.

"Tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti."

"İşiyle alakalıdır belki Bahar, gitme adamın üzerine. Biliyorsun bazen çok kafaya takıyor," dedim.

"Haklısın, geliyorum ben," dediğinde telefonu kapatmadan kapı çaldı.

"Ay," dedim heyecanla.

Aynı anda telefonun diğer ucundan, "Kim geldi?" diye bağırdı Bahar.

"Bilmiyorum! Hadi kapat gel hemen, belki Ayşe'dir."

Bahar tek kelime etmeden telefonu yüzüme kapattı. Ben de telefonu koltuğa atıp hemen kapıyı açmaya gittim.

Hevesle kapıyı açtığım anda karşımda duran kişiye hayretle baktım. "Murat," dedim hayal kırıklığımı saklayamadan. Sesimin tonundan bunu Murat da anlamış olacak ki dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Beni gördüğüne ne kadar da sevindin öyle, Mahi..." dediğinde ben de gülümsedim. Elimle omzuna bir tane vurunca keyifle bana baktı.

"Salak, ne alakası var? Birini bekliyordum," dedim. Murat'ın gözleri kısılıp merakla odaklanınca benim de bakışlarım direkt gözlerine kaydı.

Kızarmış gözlerini ve altında oluşmaya başlayan morlukları görünce kaşlarımı çattım. Elimi uzatıp parmak uçlarımla gözlerinin altına hafifçe dokundum.

"Allah aşkına, kaç gündür uyumuyorsun sen?"

Omuzlarını silkerek karşılık verdi. Sesini çıkarmayınca günlerdir ders çalıştığını anladım. Murat hep aynı şeyi yapıyordu. Canını çıkarana kadar çalışıp kendini yıpratıyordu ve biz ne dersek diyelim bu huyundan asla vazgeçmiyordu.

Parmaklarımı yüzünden çekemeden bakışlarım karşı eve kaydı. Bahçe kapısının önünde kollarını göğsünde birleştirmiş, bir omzunu kapıya yaslamış ve çattığı kaşlarının altından anlam veremediğim bir sinirle parlayan gözlerle beni izleyen Ali Asaf'la göz göze geldim.

Yanlış bir şey yapmıyordum ama nedense bakışları altında bir an tedirgin hissederek elimi Murat'ın yüzünden çektim ve bir adım geri gittim. Gözlerim hâlâ bakışlarını bir an bile kırpmadan beni izleyen adamın üzerindeydi.

Ali Asaf, tıpkı bir heykel gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. Bahar hızlı adımlarla evden çıktı ve bize doğru gelmek istedi ama Ali Asaf yerinden bir santim bile kıpırdamadan durduğundan Bahar geçmek için Ali Asaf'ı omzundan dürtmek zorunda kaldı.

Bakışlarını benden çeken adam Bahar'a baktı ve kıza geçmesi için yol vereceğini düşündüğüm anda Bahar'ı kolundan tutup durdurdu. Bir şeyler konuşmaya başladıklarında merakım iyice artmıştı.

Murat elini yüzümün önünde sallayınca kendime geldim. "Notları ver de gideyim, Mahi," dedi yorgun sesiyle.

Bahar ve Ali Asaf'ı izlemek istiyordum ama Murat'ı da burada bekletemeyeceğimden hızlı adımlarla içeri girdim ve odama çıkan merdivenleri tırmandım. Odamdan onun için dün gece hazırladığım notları alıp yeniden aşağı indiğimde Murat bir elini duvara yaslamış, üzerine de elini dayayıp başını eğmiş, gözleri kapalı şekilde duruyordu.

Ayak sesimi duyduğunda kendine geldi ve başını kaldırdı. Notları ona uzattım ama tam alacağı sırada son anda vazgeçip elimi geri çektim.

Şaşkınlıkla, "Mahi," dediğinde inatla ona baktım.

"Eğer eve gittiğinde biraz dinleneceğine söz vermezsen bir daha sana not falan vermem." Tehdidimi ciddiye alması için gözlerime bakana kadar bekledim. Murat sonunda pes etti ve elimden notları alırken istemeyerek de olsa kabullendi.

"Tamam, tamam."

Eğilip bana hafifçe sarıldığında ben de ona karşılık verdim. Geri çekilip arkasını döndü. "Görüşürüz sonra," diyerek merdivenlerden inmeye başladı.

Arkasından bağırdım. "Bak anneni arayıp bilgi alırım ona göre!" Kafasını sağa sola sallayarak güldü.

Gözden kaybolana kadar arkasından onu izledim ve Murat gittikten sonra hâlâ konuşmaya devam eden Ali Asaf ve Bahar'a baktım. Konuşma gittikçe hararetlenmişti. Ali Asaf'ın eli kolu durmuyor, Bahar ona ne anlatıyorsa başını sallayıp arada burnunun kemerini sıkıp duruyordu.

Bahar'ın haklı olduğunu düşündüm. Ali Asaf bugün her zaman olduğundan çok daha huysuzdu.

Onları izlemeye o kadar dalmıştım ki bana doğru gelen tehlikeyi de bu yüzden göremedim. Bahçe kapısının gürültüyle çarpılmasıyla yerimde sıçradım ve bir ejderha misali burnundan soluyarak merdivenleri çıkan Asuman teyzeyi gördüm.

"Eyvah," derken aynı anda aklımdan bir sürü şey geçti. Kendimi çok umursamıyordum. Bu kadının hakkından gelmeyi bilirdim ama aklıma direkt Ayşe gelmişti. Bana gelene kadar kadın sinirini ondan çıkarmıştı belli ki. Bu sinirini atmış haliyse, ilk durumu düşünemiyordum.

Ali Asaf ve Bahar'a kaydı gözlerim fakat onlar konuşmaya o kadar dalmışlardı ki evime ateş salacak ejderhanın farkında bile değillerdi.

Kadın bana iyice yaklaştı. Son merdiven basamağını çıktığında kendimi zorlayıp ona gülümsedim.

"Asuman teyze," dedim ama hay ağzımı açmaz olaydım. Kadın sanki bu anı beklermiş gibi açtı ağzını yumdu gözünü.

"Sen," dedi beni işaret ederek suçlarcasına. "Ne yaptın da kızımı saçma sapan şeyler düşünmeye ikna ettin? Dün evime ansızın gelmenden anlamalıydım zaten senin bir şeyler karıştırdığını ben. Ahhh," dedi sanki başına kötü bir şey gelmiş gibi elini dizine vurup ateş saçan gözlerini üzerime dikerek. "Başıma gelenlere bak şimdi! Sen benim kızımın kafasını neden karıştırıyorsun? Ne istedin kızdan? Tabii mutluluğunu kıskandın ama ben buna müsaade etmem."

Söylediklerinde o kadar ciddiydi ki bir an sadece şaşkınlıkla ağzım açık şekilde kadının abartılı hallerini ve saçma sapan ağıtlarını dinledim. Sonra sanki söylediklerini ancak algılayabilmişim gibi kelimeler zihnime doldu ve ağzımdan mahalleyi inletecek bir kahkaha kaçtı.

O kadar çok gülüyordum ki tıpkı az önce onun yaptığı gibi bir elimi bacağıma vurup sakinleşmeye çalıştım. Kadın benim tavrıma önce şok olmuş gibi baktı sonra da gözlerini kısıp üzerime doğru geldi.

"Terbiyesiz," dedi dişlerinin arasından ama onun bana söylediği hiçbir şey umurumda değildi.

"Asuman teyze, sen iyi misin? Hayır dengesizdin falan ama burayla ilgili bir sorun olduğunu düşünmemiştim," derken elimi kaldırıp başımı işaret ettim. Sanırım bu yaptığım pek iyi olmamıştı çünkü kadın bir anda öyle bir bağırmaya başladı ki donup kaldım.

"Ben seni benzetmesini bilirim de Emine'ye dua et sen! Terbiyen eksik kalmış belli ki!"

Kafamın içinde tüm şalterler aynı anda attı. "Bana bak," derken üzerine doğru yürüyüp bir adım attım. "Büyüksün diye sesimi çıkarmayayım diyorum ama sınırları zorluyorsun, Asuman teyze. Benim senin kızının veya başkasının mutluluğunda," derken kelimeyi ima etmek ister gibi iki elimi tırnak işareti yapıp, "gözüm yok," diye ekledim. "Ama sana bir sır vereyim, kızın mutlu falan da değil."

"Sen ne saçmalıyorsun? Ayşe benim sözümden hiç çıkmazdı, ta ki siz akşam onun aklını karıştırana kadar."

Dalga geçer gibi güldüm. "Biri -bu senin kızın da olsa- sözünden çıkmıyor diye, onu mutlu sanman da ayrı saçmalık ama o konuya girip, senin anlamayacağın şeyler hakkında konuşmayı tercih etmiyorum şu an."

Kadının konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Kızın benim arkadaşım ve ister inan ister inanma mutlu değil." Kadını daha fazla sinirlendirdiğimi fark ettiğimde artık ipin ucu kaçmıştı bir kere. Yine de sesimi daha yumuşak tutmaya çalışıp ona sakince yaklaştım.

"Asuman teyze, sen kızın evlensin istemiyor musun? Tamam işte al sana damat, hem kızını seviyor hem de kızın onu seviyor."

Gözlerinden öyle bir bakış geçti ki bir an için ürktüm. Huysuz falan diyorduk biz bu kadına ama kadın artık bildiğin kötüydü benim gözümde.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak kolumu aniden kavradı ve sıktı. Hafifçe inledim ama kadının umurunda olmadı. "Ayşe'yle bir daha görüşmeyeceksin. Ben anlamam öyle sevgi falan," dediğinde içimden

anlamadığın o kadar belli ki, diye geçirdim. "Birkaç gün içinde gelip isteyecekler ve Ayşe de benim söylediğim kişiyle evlenecek."

Acıyan kolumu umursamadan, "Neden?" diye mırıldandım. "Neden kızını üzecek bir şey yapıyorsun?"

Asuman teyze bana sinirli gözlerle baktı ve onun konuşmasını beklerken bir anda hızlı bir şekilde ondan uzaklaştırıldım.

"Asuman teyze delirdin mi?" diyen Bahar'ın sesini duyduğumda kendime geldim ve kadının az önce tutup sıktığı kolumu ovuşturdum.

Belimde hissettiğim sıcaklıkla aklım başıma geldiğinde beni Ali Asaf'ın çektiğini fark ettim.

Arkadan bana sarılmış, bir kolu belime sıkıca dolanmıştı. Avucunun sıcaklığını karnımda hissettim. Başını eğip kulağıma doğru, "İyi misin?" diye fısıldayarak sorduğunda sadece başımı sallayabildim.

Asuman teyze önce bana, sonra da beni tutan Ali Asaf'a baktı ve acımasız gözlerini yeniden üzerime dikti. "Murat'ı az önce buradan çıkarken gördüm, şimdi de seni kardeşi gibi gören adamla düştüğün duruma bak!" dediğinde girdiğim şokla bedenimden bir titreme geçti.

Söylediği şeyle gözlerim kocaman açıldı. Belime sarılı duran Ali Asaf'ın kolunun üzerine tırnaklarımı geçirdiğimde onun da kaskatı olduğunu hissettim. Bahar'ın ağzı şaşkınlıkla açılıp kapandı. Ama kadının durmaya niyeti yoktu.

"Neyse ki akıllı çocuk Ali Asaf, senin gibi..." diye devam edecek olduğunda kendimi neredeyse kadının üzerine atacaktım ama arkamda duran Ali Asaf aniden öyle bir gürledi ki hepimiz olduğumuz yerde sıçradık.

"Asuman teyze!" derken bir tabur askeri susturacak ses tonunu duyunca üçümüz de ağzımızı açamadık. Karşımda duran kadın aniden kafasını çevirip başka tarafa baksa da Ali Asaf'tan böyle bir çıkış beklemediğini anlamıştım.

"Yaşına hürmeten saygımı bozmamak için kendimi tutuyorum ama sana hiç yakışıyor mu bu laflar? Bu kızlar senin mahallenin kızı değil mi? Hoş olmasa bile böyle hor görmeye çalışmak, böyle çirkin laflar söylemek hangimizin haddine?"

Hâlâ eli belimdeydi ve beni o kadar çok sıkıyordu ki kıpırdayamıyordum bile... Nefes almaya bile korkar olmuştum çünkü Ali Asaf'ın sırtıma yapışık duran göğsü kısa aralıklarla hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Sinirlendiğinin farkındaydım. Karşısında Asuman teyze değil başkası olsaydı hiç kimsenin onu durduramayacağını biliyordum. Bahar da bu yüzden şaşkın ve tedirgindi.

Ortam bir anda sessizleşti ama aramızdaki gerginlik o kadar fazlaydı ki neredeyse elimi uzatsam tutacakmışım gibi canlı hissettiriyordu. Asuman teyzenin yüzünde oluşan korkutucu sırıtmayı gördüğümde olduğum yerde daha fazla gerildim. Bir bana bir Ali Asaf'a baktı, yüzündeki o ifadeyi silmedi.

Seyhan teyzenin sesini duyduğumuzda hepimiz kendimize geldik. Ne ara yanımıza gelmişti farkında değildik. Bana sarılan Ali Asaf'a bakınca onca gerginliğin arasından dudaklarında oluşan minik sırıtmayı gördüm ama o kadar hızlı gelip kayboldu ki kendi uydurmam mı diye düşünmeye başladım.

"Oğlum," dedi Ali Asaf'a bakarak. "Sesiniz ta eve geliyor," dedikten sonra bakışlarını Asuman teyzeye çevirdi. "Asuman hayırdır?" dediğinde kadın Seyhan teyzeye döndü.

"Şunlara sen anlat, Seyhan," dedi Bahar ve beni işaret ederek. "Bir gece kızımı yanlarına aldılar hemen kafasını karıştırdılar."

Hey Allah'ım, şimdi kadını yolacaktım. Ağzımı açacağım sırada Ali Asaf'ın belimde duran eli sıkılaştı ve parmaklarının karnıma battığını hissettim. Bahar'a baktım ama Ali Asaf tepemde ona nasıl baktıysa kız da ağzını açmadı. Birden fark ettim. Ali Asaf bizi susturuyordu çünkü Seyhan teyze konuşacaktı.

"Asuman kaç yıldır komşuyuz, yakışıyor mu böyle şeyler? Hem ne yapmışlar da kafasını karıştırmışlar? Ayşe akıllı kızdır, kimsenin aklıyla hareket etmez," dediğinde söylediği şeyin altında yatan ima içten içe gülümsememe sebep oldu.

Asuman teyzenin de bunu anladığından adımın Mahi olduğu kadar emindim ama kadın salağa yattı. "Dün akşama kadar sesi çıkmayan Ayşe, bugün sevdiğim var diyor. Bu ikisi ne söyledilerse bir anda ortaya çıktı," derken beni ve Bahar'ı gösterdi.

Seyhan teyze sakince gülümsedi. Bunca yılın hatırına kadını kırmayacağının farkındaydım. "Asuman Allah aşkına, birinin söylemesiyle kim kimin gönlüne düşer? Kimin kalbi birinin söylemesiyle başkası için atmaya başlar?"

Asuman teyze yıllardır komşusu olduğu kadına baktı ama bir şey söylemedi. Arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başladığında hepimiz

onun arkasından baktık. Son merdiven basamağına geldiğinde durdu ve tekrar bize döndü. Gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi ve en son Seyhan teyzede durdu.

"Ben söyleyeceğimi söyledim. Bu hafta Ayşe'yi istemeye gelecekler. Seyhan," derken bir kez daha Bahar'a ve bana baktı. "Düğüne sen ve Osman gelirse sevinirim."

Arkasını dönüp gitti. Bahar, "Nasıl ya?" diye bağırırken ben Ali Asaf'ın kollarında çırpınmaya başladım. Ali Asaf diğer kolunu da belime sardı ve beni sabit tuttu.

"Mahinev dur," dediğini duyar gibiydim ama kadının peşinden gitmek için kollarından çıkmaya çalışıyordum. Ali Asaf bir anda beni sımsıkı tutmayı bırakıp ellerini belimin iki yanına yerleştirdi ve ayaklarımı yerden keserek havaya kaldırıp kollarının arasında döndürdü. Aniden yüz yüze geldiğimizde sakinleştim. Gözlerini yüzüme dikip sessizce baktığında neredeyse ağlayacaktım. Dudaklarımın titrediğini hissettiğimde kendime engel olamadım ve gözlerim dolmaya başladı. Başımın arkasında sıcak bir dokunuş hissettiğimde arkamı döndüm. Seyhan teyze bana yaklaşmış, saçımı usulca okşuyordu.

"Benim yüzümden," dedim ama Seyhan teyze hemen sözümü kesti. Elini yanağıma koyup ona bakmamı sağladı.

"Asuman'ı tanırım kızım, senin yüzünden falan değil hiçbir şey. Kafasına koymuş bir kere," dediğinde Bahar ve ben neredeyse ağlayacaktık.

Bahar, "Ama teyze, kızı sevmediği biriyle evlendirecek. Üstelik Ayşe, Kaan'ı seviyor," dedi. Seyhan teyze bir Bahar'a bir Ali Asaf'a baktı.

"Kaan da seviyor mu?" diye arkamda duran Ali Asaf'a sorunca hepimiz dönüp ona baktık. Ali Asaf başıyla onayladı.

"Bu saatten sonra nasıl olur bilmiyorum anne," dedi Ali Asaf. "Kızın annesinin gönlü olmadan bu işten hayır gelir mi?"

"Gelir gelir," dedim Ali Asaf'a sinirle bakarak. "Kızın gönlü var, annesinden bize ne!"

Ali Asaf gözlerini üzerime dikti ve sorgular gibi üzerimde gezdirdi. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaparak bakışlarını benden kaçırdı. Güneşin vurduğu yanaklarının hafifçe kızardığını da aynı anda fark ettim.

Ali Asaf benden gözlerini mi kaçırmıştı az önce?

YOK ARTIK!

Seyhan teyze, "Ben bir Emine'yi arayayım bakalım gelsin de konuşalım," dedi.

Umutlanmak isterdim ama Asuman teyzeyi onların bile ikna edeceğini düşünmüyordum. Seyhan teyze gidince üçümüz öylece ayakta dikildik. Bahar bana baktı ben Bahar'a...

Sessizce birbirimizi izlediğimizi gören Ali Asaf hemen ikimizin arasına girdi. "Sakın ha!" dediğinde bu işin başka çaresi olmadığını elbet ona da kabul ettirecektik.

"İçeri girelim," dediğimde Bahar hemen içeri koştu. Ben peşinden girerken Ali Asaf arkamda homurdandı.

"Ya sabır..." dediğinde sırıtmadan edemedim. Salona girdiğimde, Ali Asaf da kapıyı kapatıp peşimizden geldi.

"Bana bakın, kadının az önce yaptığını gördünüz. Bırakın annemler halletsin!" diye direkt bizi uyardı.

"Abi, o kadını teyzem de Emine teyze de ikna edemez. Zaten sırf gıcıklık olsun diye bile vermez kızı Kaan'a."

Ali Asaf sinirle saçlarını karıştırdı.

"Ali Asaf, Kaan ve Selim'i ara gelsinler buraya plan yapalım," dedim bir anda.

"Lan ne planı? Saçmalamayın!"

"Ya sen ararsın ya ben," dedim sinirle. "Bir de seninle uğraşmayalım. Kız elden gidiyor!"

Sesimi yükseltince Ali Asaf sinirle bana baktı. "Çocuk gibi saçma sapan planlar yapacağınıza bırakın bu işi büyükler halletsin."

Salonda telefonumu ararken bir yandan da söyleniyordum. "Senden yardım isteyende kabahat, sen ne anlarsın zaten..." demeye kalmadan Ali Asaf bir anda kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Ona doğru dönerken dengemi sağlamaya çalıştım. Ali Asaf'ın kolumda duran eli en azından buna yardımcı olmuştu.

"Kendi kendine mırıldanma da yüzüme söyle, iyi alıştın sen duymayacağım şekilde laf sokar gibi imalar yapmaya."

Kolumu elinden kurtardım. "Ne lafı sokmuşum sana ben, sen üzerine alınıyorsan bilemem."

"Mahinev!" diye bağırdığında ben de ona bağırdım.

"Ne var," dedim nefes nefese. "Dilime mi sahip çıkayım, dilimi mi koparırsın!" dediğimde gözleri kocaman açıldı.

Yüzünü bana doğru eğdi ve bakışlarını gözlerime dikti. "Bazen her şey istediğimiz gibi olmaz, Mahinev. Herkes sevdiğine kavuşmaz, her seven sevgisine karşılık bulmaz, bazı insanların önünde engeller vardır. Belki de hayırlısı deyip Allah'a bırakmak daha doğrudur."

Aniden afalladım. Bir anda konunun nasıl buraya geldiğini anlamadım. Ayrıca bahsettiği kişilerin Ayşe ve Kaan olduğundan bile emin değildim.

"Ne?" dedim afallamış halde.

"Yok bir şey," deyip beni geçiştirmeye çalıştı. Kolumu bırakıp benden uzaklaşırken bu sefer ben onu tuttum.

"Şimdi de sen mi laf sokuyorsun bana?" derken resmen kalbim boğazımda atıyordu. Başını iki yana sallarken arkasını döndü. Hızla adım atarak önüne geçip durdum.

"Ne oldu?" diye sorduğumda hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Yok bir şey," dedi tekrar ama bana hiç öyle gelmiyordu. "Asuman teyzenin söyledikleri canımı sıktı."

"Anlamadım," derken nabzım hızlandı. "Bana söyledikleri mi?" diye sordum tedirgin olarak.

Başını evet anlamında salladı. "Evet onlar da var ama bizim için söyledikleri de..." deyip sustu.

İçim paramparça olsa da içten dışa şu an yıkılıyor olsam da kendimi dik durmaya zorladım. "N-nasıl?" diye sordum ama maalesef sesimin titremesine engel olamamıştım.

"Kendimi umursamıyorum ama seninle ilgili böyle şeyler söylenmesinden hoşlanmadım. Aramızda bir şey olduğunun lafı dönerse insanlar seninle ilgili ne konuşur? Ben-" dedi ama daha fazla devam etmesine dayanamazdım.

"Anladım," dedim lafını keserek. "Merak etme kimse bir şey demez."

Ali Asaf yüzüme baktı ama beni görmesini istemiyordum. Ona arkamı döndüğüm sırada mutfaktan çıkan Bahar'ı gördüm. Kızın varlığını bile unutmuştum. Bir bana bir Ali Asaf'a baktı ve yeniden bana döndü. Bir şey sormaması için başımı iki yana salladım.

"Ben aradım," dedi Bahar isim vermeden. "Selim ve Kaan geliyor."

Ali Asaf arka arkaya birkaç küfür savurdu ve bize tek kelime etmeden arkasını dönüp tekli koltuğa oturdu.

Söylediği her bir kelime kulaklarımda çınlıyordu adeta. İkimizi, laf olsun diye bile yan yana düşünemeyen adama, bunca yıldır ona âşık olduğumu mu söyleyecektim gerçekten?

Bahar bir ileri bir geri dolaşırken ben de gidip koltuğa oturdum. Bacaklarımı toplayıp kalçamın altına aldım ve dirseğimi koltuğun başına yasladım. Çenemi elime yasladığım anda Ali Asaf'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Birkaç saniye ona baktım ama sonra yeniden gözümü köşede duran saksıya dikip, sanki daha önce hiç görmemişim gibi incelemeye başladım.

Ama onun bakışlarının benim üzerimde olduğunu biliyordum. Yeniden ona bakmamak için çabaladığım sırada kapı çaldı. Fakat öyle bir çaldı ki bir yandan zil sesi bir yandan kapı yumruklama sesinin çıkardığı gürültü evin içinde yankılandı.

Ali Asaf yerinden fırladı. "Sanki alacaklılar şerefsizler."

Bahar kapıyı açmaya gidiyordu ama Ali Asaf'ın yerinden hışımla kalktığını görünce olduğu yerde donup kaldı. Bana baktığında omuzlarımı silkmekle yetindim.

Ali Asaf kapıyı açınca Selim ve Kaan apar topar içeri girdi. "Sizin çalacağınız kapı zilini de kapı tokmağını da si-" cümlesini bitiremeden bize döndü ve durdu.

Kaan, "Abi sen neden delirdin yine?" diye sorduğunda Ali Asaf sinirle baktı.

"Senin yüzünden lan it," dedi sinirle. "Geç içeri, şu iki çokbilmişe saçma sapan planlarına karşı geldiğini söyle. Yoksa ben aklımı kaybedeceğim."

Selim içeri girerken Bahar ve bana baktı ama sessizce salona geçti. Kaan ve Ali Asaf da geldiğinde yerimden kalkıp, "Ben bir çay koyayım," dedim. Kimsenin bir şey söylemesini beklemeden mutfağa girip çayın suyunu koydum. Bahar hemen peşimden geldi tabii.

"Ne oldu?" dedi heyecanla.

"Şu an hiç sırası değil Bahar, gerçekten."

"Ama Mahi," derken başımı sağa sola salladım.

"Sonra Bahar, lütfen..."

"Bu adamın bugün nesi var anlamadım. Sana gelirken beni de sıkıştırdı. Murat'ı görünce saçma sapan sorular sordu. Yok aranızda bir şey var mıymış? Yok Mahi'nin derdi neymiş?"

Kaynayan suyu alıp çayı demlerken aniden irkilerek Bahar'a döndüm.

"Ne?"

"Valla bir şey anlamadım. *Ben sordum soruşturdum Murat'tan başka kimse yok bu kızın hayatında,* dedi. *Söyledikleriyle yaptıkları da bir değil, derdi ne,* dedi ama valla tek kelimesini anladıysam adımı değiştiririm. Sorduğu hiçbir şeye de doğru düzgün cevap veremedim bu yüzden."

Bahar'ın söylediklerini dinlerken kafamı toplamaya çalıştım ama Ali Asaf'ı anlamaya çalışmak neredeyse imkânsızdı.

"Neyse," dedim. Çayı demleyip yeniden kaynaması için düğmesine bastım. "Şimdi konumuz bu değil." Bahar ısrar etmeyip beni onayladı. İçeri girdiğimde üç adam da öne doğru eğilmiş konuşuyordu. "Coşkun nerede?" diye sordu Ali Asaf.

"İşi varmış," diyen Selim'e şöyle bir bakıp bize döndü.

Kaan'ın umutlu bakışlarını üzerimde hissedince gidip üçlü koltuktan birine oturdum, Bahar da gelip hemen yanıma oturdu.

"Valla Kaan, dün gece sana söylediğim gibi Ayşe'den yana sorun yok, anlattım zaten ama annesi..." dediğimde Bahar ve Ali Asaf'a baktım.

Bahar, "Kadın asla ikna olmaz, Bahar dedi dersiniz. Hepimizi elinden geçirdi az önce. Hayır, ben bizi benzin dökün yakar demiştim lafın gelişi ama gerçekten olacağını düşünmemiştim. Kadın benzinsiz ateşe verdi hepimizi," dedi.

"Açık konuşalım, bu iş o kadının rızasıyla olmaz," dedim. Herkes bana bakınca, "Ne?" diye bağırdım. Kimseden ses çıkmadı. Herkes sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi sessiz kaldı. Birkaç saniye sonra da Kaan bombayı patlattı.

"Ben Ayşe'yle konuştum, kaçma planına tamam dedi."

Bahar'la ikimiz birbirimize baktık. "Lan, ben ne diyorum," diyen Ali Asaf'ı umursamadan Kaan'a döndüm.

"Ne zaman konuştunuz?"

"Buraya gelmeden önce mesaj attı. Annesi sizin yanınızdan gidince hemen bulduğu adamı aramış ve üç gün içinde gelin isteyin demiş."

"Biliyordum işte!" diye bağırdım. Yerimden kalkıp huzursuzca yürümeye başladım.

"Lan madem kızla konuşma şansın vardı daha önce neden konuşmadın da olaylar buraya kadar geldi?" Ali Asaf burnundan soluyordu.

Kaan ona bakıp konuştu. "Abi dün Mahi mesaj atıp Ayşe'nin de bana karşı boş olmadığını söyleyince numarasını istedim."

"Her işiniz siktiri boktan yemin ederim," dediğinde ona ters ters baktım.

"Tamam o zaman yapacak şey belli," dediğimde Bahar da hemen arkamdan beni onayladı. "Bence de belli..."

"Hay ben sizin işinize, lan ne belli? Belli belli deyip duruyorsunuz."

"Ayşe'yi kaçıracağız işte," dedim.

"Mahinev! Elimde kalacaksın şimdi! Sen beni dinlemiyor musun?"

"Asıl sen bizi dinlemiyorsun. Alan razı veren razı, sana ne oluyor be? Her şeye muhalefet her şeye karşısın."

"Ağzını topla," dediğinde gerçekten uyarıları zerre kadar umurumda değildi.

Sakin sesiyle, "Abi yapacak bir şey yok," diyen Selim'e döndük.

"Sen de mi, Selim? Biriniz de mantıklı düşünün amına koyayım be!" Bozuk ağzının üzerine bir tane patlatacaktım şimdi.

"Aman sen mantıklı düşün sevgili komutanım! Herkesi hizaya sokayım derken belli ki bir kenara attığın duygularını geri almayı unutmuşsun!"

Yerinden öyle bir fırladı ki gelip tam karşımda durdu. Burnundan soluyordu. "Seni var ya," dediği anda ellerimi belime koyarak, burnunun dibine kadar girip ona yaklaştım.

"Eee, devamını bekliyorum, Ali Asaf *abi*," dediğimde bakışları ağzımda dolaştı. Bunca zaman ısrarla söylememi istediği kelimeyi uzatarak onu gıcık etmek ister gibi söyledim.

Gözleri irileşti, çenesini o kadar sıktı ki neredeyse sesini duydum. "Seninle sonra görüşeceğim ben," dedi dişlerini sıkarak.

"Görüşelim, benim korkacak bir şeyim yok," dediğimde kelimelerin üzerine basarak tane tane konuştum.

"Kızım var ya," diye başlayacak oldu ama bir anda Kaan aramıza girdi. "Abi bir durun ya, kedi köpek gibi kavga etmeden iki saniye bana odaklanın."

Sinirle Kaan'a dönüp, "Sensin lan köpek," dediğinde kahkaha attım.

"Bak hemen üzerine nasıl alındı, kedi olmak varken direkt köpeği sahiplenmen de..." cümlemi bitirmeme izin vermedi.

"Lan Mahinev," dediğinde Kaan yine araya girdi.

"Of bir durun! Önce benim işi çözelim ya."

"Senin işine sokayım, Kaan," dedi. Ağzımı açmamak için kendimi zor tuttum. Ona cevap verdikçe bu konu deli gibi uzayıp gidecekti.

Herkesin sakinleşmesi için birkaç dakika sustuk. Yerlerimize oturduk ve sessizce bekledik. Sonunda Selim boğazını temizledi. "Ayşe de razıysa bence çok düşünecek bir şey yok. Sonuçta kaç yaşına gelmiş insanlar..."

"Oğlum önce doğru yoldan gidelim. Ben size bırakın kızı elin adamıyla evlensin demiyorum ki lan! Önce bir annemler konuşsun kadınla, baktık ikna olmadı, o zaman Ayşe bunu göze alıyorsa bir çaresine bakarız."

Kabul etmek istemiyordum ama söyledikleri mantıklıydı. Her ne kadar onunla aynı fikirde olmak sinirlerimi bozuyor olsa da kabul etmekten başka çaremiz yoktu.

"Haklı," diye mırıldandığımda Ali Asaf bir elini kulağına koyup sanki az önce söylediğimi duyamamış gibi bana doğru eğildi.

"Anlamadım," dedi.

"Öf tamam be haklısın işte, önce bu yolu deneyeceğiz. Sonra baktık kadın aynı tavırda -ki ben asla değişeceğine inanmıyorum- kaçırırız."

Ali Asaf hariç herkes başını salladığında o, gözlerini üzerime dikmiş beni izliyordu.

"Bu aksiyon merakı nereden geliyor anlamıyorum ki! Basit sanıyorsunuz bu işi değil mi?" Hepimize konuşuyordu ama bakışları benim üzerimde olduğundan üzerime alındım.

"Birbirini seven iki insanı kavuşturma çabamız bu, aksiyon hevesi falan değil. Ayrıca basit demedik ama sen sanırım o kadar çok kız kaçırdın ki işin zor mu kolay mı olduğunu biliyorsun!"

"Sevenleri kavuşturmak sana mı kaldı?"

"Konu benim arkadaşlarımı da içeriyorsa evet, bana kaldı!" Kaan elini alnına vurup başını eğdi. Ali Asaf'la birbirimize dik dik bakarken Bahar araya girdi.

"Bugün ikiniz de bir garipsiniz zaten, biraz sakin olalım lütfen. Şimdi gidip çay getiriyorum ve herkes birazcık sakinleşiyor."

Ali Asaf ve bana bakıp ikimizi işaret etti. "Siz ikiniz lütfen biraz mola verin."

Huzursuzca gidip yerime otururken ona ters ters bakmamaya çalıştım. Ben oturunca Ali Asaf da gelip yanıma oturdu.

Dirseğimle bana değen kolunu dürttüm. "Git başka yere otur," dediğimde sinirle homurdandı.

"Çocuk musun sen?"

"Sinirliyim. Neden gelip dibime oturuyorsun?"

"Fesuphanallah," derken kalkıp karşımdaki tekli koltuğa geçti.

O sırada Bahar elinde tepsiyle çayları getirdi. Oluşan sessizlik eşliğinde herkese birer bardak uzattı.

Yine kimseden ses çıkmadan herkes çayından bir yudum aldı. Kimin ilk adımı atıp konuşacağını beklerken kendimi zor tutuyordum. İlk konuşan ben olursam Ali Asaf yine bana yüklenecekti, bu yüzden kendimi sessiz kalmak için zorluyordum.

Neyse ki ilk konuşan Kaan oldu. Yerinde duramadığı o kadar belliydi ki nasıl konuşmadığına şaşırıyordum zaten.

"Yani ne yapacağız?" dediğinde hepimiz ona baktık.

Bahar, "Bence biraz bekleyelim, en azından iki gün daha... Teyzemler de bir konuşsun derim. Sonra..." derken durup tedirgin gözlerle Ali Asaf'a baktı. Adam başını iki yana salladığında Bahar konuşmaya devam edemedi.

Onun zor durumda kalacağını anlayan Selim hemen araya girdi. "Sonrasında madem Ayşe de tamam diyor," dedi ama devamını o da getiremedi.

"Kaçırmak demeyelim biz bu işe." Kaan çekinerek konuştu. "Birbirini seven iki insanın engelleri aşması desek daha doğru olur."

Dudaklarımda oluşan gülümsemeyi saklayamadım. Kaan da ona güldüğümü görünce sırıtarak bana baktı.

"Gül sen gül," dedi Ali Asaf. "Annesinin sonradan yapacaklarını hiç düşünmeden gül beyinsiz."

"Of," dediğimde dönüp bana baktı.

"Bir derdin var galiba, Mahinev?"

"Var," dedim sinirle. "Derdim sensin, derdim senin şu gıcık tavırların."

Ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama sonra hemen kapattı. Bakışlarında daha önce görmediğim bir ifade saklıydı ve ben ne anlama geldiğini çözemiyordum. Şimdilik Ali Asaf'ı bir kenara bırakıp yeniden Kaan'a döndüm. "Asuman teyze ikna olmazsa diye bir plan yapmalıyız," dedim.

Bahar da bana katılarak onayladı. "Aynen."

"Emine annemin yazlık evine gidebiliriz. Orayı kimse bilmiyor. Yıllardır kiradaydı, şimdi ev de boşaldı."

Kaan hevesle başını sallayınca devam ettim. "Ayşe'yi alıp oraya gideriz. Bence nikâh için çok beklememeniz lazım."

Selim, "Aynen bence de," diyerek beni onayladı.

"Siz de geleceksiniz o zaman?" diye soran Kaan'a döndüm.

"Ayşe tedirgin olmasın diye bir iki gün birlikte kalırız bence. Ayrıca nikâh falan olacaksa ben asla kaçırmak istemem."

"Ay eğlence de yapalım ama," diyen Bahar'a sırıtarak baktım.

"Ben bu kıza kına gecesi yapmadan hayatta nikâh yapmam."

Bahar'la kendimizi öyle fena kaptırmıştık ki sessizleşen üç erkeğin farkında bile değildik. Dönüp hepsine teker teker baktık ve Bahar'la aynı anda, "Ne?" diye bağırdık.

"Ben artık size diyecek kelime bulamıyorum," diyen Ali Asaf'a suratımı buruşturunca adam delirmemek için kendini zor tutu. Yumruklarını sıkmasından anlayabiliyordum.

"Abi hiçbir şeyi eksik kalmasın tabii yapalım," diyen Kaan'a doğru gidip boynuna sarıldım. Adam ani hareketimle şaşırarak beni tutmaya çalışırken geriye devrildi.

"Ay hiç de kıyamazmış sevdiği kıza," derken ellerim saçlarına uzandı. Herkes gülmeye başladığında bir anda Kaan'dan uzağa çekildim. Dengemi sağlamaya çalışırken kolumu tutarak beni ayağa diken adama baktım.

"Doğru dur," derken bana ters ters bakan Ali Asaf'ın yaptığı şeye herkes şaşırmış olacak ki susup kaldılar.

Keyfim o kadar yerine gelmişti ki şu an onu kafama takmayacaktım. "Ben Murat'a söylerim, onun arabasıyla gideriz," dediğimde Ali Asaf bir anda bana doğru döndü.

"Hay ben onun," diye başladı ama aniden sustu. "Kızım o lavuk ne alaka şimdi?"

Şu çocuğa lavuk deyip durmamasını söyleyecektim ama bir de bu yüzden tartışmaya mecalim yoktu.

"Sen karşısın ya bu işe, o yüzden seni dahil etmiyorum işte!"

"Lan ne alakası var? Mantıklı düşünen tek kişi benim farkında mısın?"

"Bağırıp durma artık," diye karşılık verdim. "Sorun da bu zaten. Mantıklı düşünmeyi bırakırsan ancak o zaman anlarsın şu çocuğu," derken Kaan'ı işaret ettim.

Kaan, "Aha yine olay bana patlayacak," dediğinde Ali Asaf ona dönüp, "Kes lan!" diye bağırdı.

Ayakta dikilirken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Murat götürür bizi," dedim inatla.

"O lavuğa da sokayım, arabasına da sokayım..." dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Onun neye bu kadar delirdiğini anlamaya çalışırken Selim yanımıza geldi.

"Abi tamam," dedi sakinleştirmek ister gibi. Sonra bana döndü. "Sen de uzatma Mahi, kendi aramızda halledeceğiz işte." Selim'in hatırına uzatmamaya karar verdim.

"Emine annem bugün gelir. Ben akşam onunla konuşurum." Bakışlarımı Bahar'dan kaçırarak konuşmaya devam ettim. "Ben aslında birkaç günlüğüne gidecektim ama madem şimdi bu durum var," dediğimde Bahar, "Ne?" dedi.

Ali Asaf'ın bugün söylediklerinden sonra kafamı dinleme ihtiyacı hissetmiştim. Biraz yalnız kalmak bana iyi gelir diye düşünmüştüm. Olayların böyle gelişeceğini düşünmediğimden Emine annemin yanına giderim diye aklımdan aniden geçirmiştim ama şimdi durum böyleyken zordu.

"Mahi," diye ısrar eden Bahar'a döndüm. Başımı iki yana sallayınca ısrar etmedi ama herkes gidince beni soru yağmuruna tutacaktı biliyordum.

Tıpkı Bahar gibi Ali Asaf'ın da bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Bu işi birkaç gün sonra konuşacağız o zaman," diyen Kaan aniden ayaklandı.

"Umalım da Emine teyze ve Seyhan teyze iş oralara varmadan meseleyi çözsünler." Hepimiz aslında bunun böyle olmasını istiyorduk ama o kadının asla kabul etmeyeceğinden adım gibi emindim.

Ali Asaf tek kelime etmeden arkasını döndüğünde Kaan ve Selim de peşinden ilerledi. Tam kapıya yaklaşmışlardı ki Kaan, Bahar ve bana yaklaşıp ikimize doğru eğildi.

"Ne olur ne olmaz..." derken elindeki kartı ve biraz nakit parayı bize uzattı. "Siz daha iyi biliyorsunuz ama ne gerekiyorsa, istediği her şeyi alın tamam mı?"

Dudaklarımda oluşan sıcacık gülümsemeye engel olamadım. Kaan arkasını dönüp gideceği sırada yüzümdeki gülümsemeyi silmeden kapıya doğru döndüm ve Ali Asaf'la göz göze geldik.

Olduğu yerde donup kalmış gibi durdu. Bakışları gözlerimde ve dudaklarımda dolaştıktan sonra elini kaldırıp göğsüne, kalbinin tam üzerine bastırdığında yüzümdeki gülümseme silindi. Bastırdığı yeri usulca ovaladı.

Ona doğru telaşlı bir adım attım ve tam karşısında durdum.

"Bir şey mi oldu?" diye sorarken sesimden ne kadar paniklediğim belli oluyordu.

Ali Asaf bana cevap vermek yerine yüzümü incelemeye devam etti. Gözleri yüzümün her bir santimine dokundu. Bakışlarını gözlerimde, gözlerimin kenarlarında gezdirdi ve sakince burnuma doğru indi. Eli hâlâ kalbinin üzerinde durduğu için korkuyla bana cevap vermesini bekliyordum.

Burnunum üzerinde dolanan gözleri usulca dudaklarıma indi ve orada birkaç saniyeden fazla takılı kaldı. Beni böyle meraklı bakışlarla incelemesi, huzursuzca yerimde kıpırdanmama sebep oldu ama onun için olan telaşım şu an her şeyin ötesine geçiyordu.

Ona doğru yaklaştım. Başını kaldırıp yeniden gözlerime baktığında elimi uzattım ve hâlâ göğsünün üzerinde duran elinin üzerine elimi koydum.

"İyi misin?" dediğimde olduğu yerde irkildi.

Sanki kaçıp gitmek ve bana doğru bir adım gelmek konusunda kararsız kalmış gibiydi. Onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki bu tedirgin hallerini görmek beni şaşırtıyordu.

Elimi elinin üzerine daha fazla bastırdım. Benden kaçacağını düşünürken o bana biraz daha yaklaştı.

"Ne?" dedi sanki az önce sorduğum soruyu duymamış gibi. Yeniden sormamı beklerken gözlerimin içine baktı.

"İyi misin?" diye tekrar ettim.

Ali Asaf başını sallarken aniden benden uzaklaştı. Kaşlarını çatışını ve yüzündeki ifadenin birkaç saniye içinde yok oluşunu hüzünlü bakışlarla izledim.

"Mahinev," derken sesinin tonu bile az öncekinden farklıydı. "Daha birkaç saat önce kadının biri senin hakkında ileri geri konuştu..."

"Şimdi ne alakası var bun-" diyecek oldum ama sözümü keserek araya girdi.

"Kendini düşün biraz," diye tersledi beni. "Herkes seninle benim aramda abi kardeş ilişkisi olduğunu bilmez." Kalbimi olduğu yerden söküp aldığının farkında olmadan üzerinde tepinircesine konuşmaya devam etti. "Zaten gitmeden önceki bakışlarından da hiç hoşlanmadım."

"Nereden çıktı bu şimdi?" Sesimin titrememesi için dudaklarımı ısırdım.

"Ben seni düşünüyorum," dedi sertçe. "Bu kadının orada burada senin hakkında konuşmasını istemiyorum."

Sahte bir kahkaha attım. "Yani seninle beni konuşması sorun!"

"Saçmalama," dediğinde gözlerini benden kaçırdı. Tabii ya ben de salaktım... "Bir kez daha bizi böyle yakın görürse olur olmaz saçmalıkları konuşacak o kadın, ben biliyorum."

Olur olmaz saçmalıklar mı? Bunun, ikimizin yan yana konuşulması ihtimali bile onun için saçmalıktan mı ibaretti?

"Sanki gelip sana yapışıyormuşum gibi davranma bana," dedim ters ters.

Bu çıkışımla bakışları yeniden bana döndü. "Ne alakası var şimdi?"

"Çok alakası var! Dün akşam dibime kadar girip belimi çimdikleyecek kadar samimi davranan adam senken, şimdi geçmiş karşıma bana tantana yapıyorsun."

"Dün gece başkaydı!" dedi dişlerini sıkarak. "Bugün olanlar..."

"Bir gecede ne değişti?" diye bağırdım. Etrafımızda bizi dinlemiyormuş gibi davranan Bahar, Selim ve Kaan'ı görmezden geldim.

"Sesini yükseltme!" Bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki benden başka kimsenin duyduğunu zannetmiyordum.

"Mahinev! Olayları istediğin gibi çevirmeyi biliyorsun ama ben bunu yemem. Benim demek istediğimin bu olmadığını sen de ben de hatta etrafımızdakilere sorsak onlar da çok iyi biliyordur. Şimdi sırf ben haklıyım diye üste çıkmak için konuyu saptırma. Seni düşündüğümü biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum! Beni kaç yaşından beri tanıyorsun sen? Bugüne kadar bizi yan yana gören bir kişi bile arkamızdan konuşmamış mıdır sence? Bu kadar saf değilsindir herhalde?"

Elini kaldırıp saçlarını karıştırdı. Sinirle bana baktığında artık onu alttan almayacağımı gözlerimden anladığını biliyordum.

"Önceden kimin ne bok konuştuğu sikimde bile değil, Mahinev! Ben şimdiye bakarım!"

"He yani eskiden sorun değildi ama şimdi ikimizin adı çıkar diye deliriyorsun, öyle mi? Kusura bakmayın komutanım, sizi mahcup etmek istemezdik. Aman adınız falan çıkar benimle nemelazım!"

"Evet lan!" dedi bağırarak. "Şimdi değişti işte bir şeyler. Açıklamam bu kadar."

"Dengesiz," dedim ağzımın içinde homurdanarak. "Başüstüne komutanım!" Onunla dalga geçtiğimi fark edince tepesi daha fena attı.

"İstemiyorum," diye tekrar bağırdı. "Var mı bir itirazın?" Göğsüm sinirle inip kalkarken hızlı hızlı solumaya başladım.

"Yok!" dedim tıpkı onun gibi bağırarak. "Benim canıma minnet! Adım falan çıkar, maazallah kısmetlerim kapanır senin meymenetsizliğin yüzünden."

"Ne dedin sen?" derken adamın gözü dönmüş gibiydi. Onun böyle delirmesi beni biraz daha rahatlattı. "Senin o kısmetlerim dediklerini ben düz yolda si-" Küfretmesine müsaade etmeden araya girdim.

"Bir bok yapamazsın. Ayrıca duydun işte! Uzak dur benden de adın falan çıkmasın. Kuytu köşelerde öpüşüp durduğun kızlar duyar bir de başıma bela olurlar. Hiç senin pisliklerinle uğraşamam!"

"Lan ne alaka?" diyen Ali Asaf'la aynı anda Selim ve Kaan da konuşup, "Oha!" dedi.

Onlara ters ters bakıp yeniden Ali Asaf'a döndüm.

"Bir daha bana yaklaşırsan yemin ederim kimseye bırakmaz bu mahallede adımızı ben çıkarırım. Cümle âleme yayar, seni peşimde süründürürüm!" Cümlemi bitirir bitirmez yumruklarını sıktı.

"İyi," dedi dişlerinin arasından. "Senin yanına bir metre mesafeden daha fazla yaklaşanı siksinler," dediğinde arkasını dönüp kapıdan çıktı. Sanki konuştuğunu komik bulmuşum gibi, beni duymasını istercesine yüksek sesle, "Ha-ha-ha," dedim ve o bana ters ters bakarken, "Hadi inşallah," diye ekledim.

Söylediğim şeyi anladığında gözlerinin kocaman açıldığına emindim. Attığı adım havada kaldı ve bana doğru geri gelmek için indiği merdivenleri gerisin geri çıkmaya başladı. Bana doğru gelen öfkeli adamı kocaman açılmış gözlerle izledim ama o benim yanıma gelemeden, yüzümde sinsi bir sırıtma eşliğinde kapıyı çat diye suratına kapattım.

Kapıyı kapatır kapatmaz da arkamı dönüp sırtımı kapıya yasladım. Kapının diğer tarafından gürültüyle yumruk sesleri geldi. O kadar sert vuruyordu ki istemsizce yerimde hopladım.

"Aç şu kapıyı, Mahinev!" diye bağırdığında altdudağımı ısırıp hayretle beni izleyen Bahar'a baktım.

"Hiç uğraşma açmam," derken onu sinir etmek için devam ettim. "Ayrıca kapımın önünde böyle öküz gibi bağırmaya devam edersen, mahalledekiler adımızı çıkaracak haberin olsun. Sonra gelip bana ağlama!"

"Göstereceğim ben sana öküzü!" diye adeta kükredi.

Bahar elini ağzına götürüp kapattı ve bana hayretle bakmaya devam etti. Sadece omuzlarımı silkmekle yetindim. Ne yani? Susup her dediğini sindirmemi ve tamam deyip kenara çekilmemi mi bekliyorlardı?

Eğer bunu bekleyenler varsa daha çok beklerlerdi. Çünkü altta kalmaya niyetim yoktu.

Yeniden, "Seninle sonra görüşeceğim ben!" diye bağıran adamı görmezden geldim ve kapının önünden çekilerek rahat adımlarla salona doğru yürüdüm. Bahar hemen yanımdan geçip geniş camın önüne gitti ve perdeyi biraz aralayarak dışarı baktı.

Merakımdan geberiyordum ama hayatta gidip ne olduğuna bakmayacaktım. Birkaç dakika sonra Bahar salona girdiğinde ben çoktan tükenmiş bir halde koltuğa yığılmıştım.

"Ya siz..." dedi Bahar ama ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi duraksadı. Benim tükenmişliğimin farkında olmasını istedim. En yakın

arkadaşım gözlerime bir kere baktığında anladı ve sustu. Sessizce gelip yanıma oturduğunda bir şey söylemesine gerek kalmadan başımı yana doğru yatırıp omzuna yasladım.

Gözümden akan bir damla yaş, başımın yan durmasının etkisiyle kayıp Bahar'ın üzerine damladı.

"Mahi," dedi ama konuşmaması için elimi kaldırıp dizine koydum ve hafifçe sıktım. O da bacağında duran elimin üzerine elini bastırdı.

"Vazgeçtim..." dedim usulca. "Ben vazgeçtim işte, Bahar," dediğimde içine çektiği sesli nefesi duydum. Beni ikna etmek için bir şeyler söylemesini bekledim. Bir yanım bunu deli gibi istedi ama Bahar'ın ilk defa söyleyecek bir şeyi yok gibiydi.

"Ben yapamam, Bahar," dedim gözümden sessizce akıp giden yaşların eşliğinde. "Sen de gördün işte." Ağzımdan kaçmasına engel olmaya çalıştığım hıçkırıklarımı yuttum. "Ben ona *seni seviyorum* desem ne değişecek?" Elimin üzerinde duran elini sıkıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

"Dönüp bana ne diyecek, Bahar? Adam gözümün içine bakarak *abi kardeşiz,* dedi. *Benden uzak dur, birileri yanlış anlayacak,* dedi." Yanağımdan akan yaşı elimin tersiyle sildim.

"Az önce olanları gördün mü? Benim hislerimin bir karşılığı yok işte. Ben bir anda beni sevsin, hemen kabul etsin diye beklemezdim ama," dedim artık hıçkırıklarıma engel olamadan. "Bahar ben güçlü olmak istemiyorum artık. Ben bu aşkı taşımak istemiyorum tek başıma. Yükümü hafifletmek için yanımda durmasını istediğim adam, yüküme yük bindirirken ben altında eziliyorum ve canım çok yanıyor, Bahar."

"Ah Mahi'm ya," dediğinde dudaklarımda hafif bir gülümseme oluştu.

"Ah Mahi," diye onu tekrar ettim. "Ah ki ne ah be bana, Bahar."

Bahar, "Ben bir anda ne oldu anlamadım ki... Sabahtan beridir bir garip zaten," diye kendi kendine söylendi. Sonra da bana döndü. "Ne yapacaksın?" diye sorduğunda *bilmiyorum* demeyi çok isterdim ama ihtiyacım olan şeyin biraz yalnız kalmak olduğunu hissediyordum.

Başımı omzundan çekip kızardığından emin olduğum gözlerimi ovuşturdum. "Akşam Emine annem gelir kesin Ayşe ve Kaan olayı için. O geldikten sonra ben biraz uzaklaşayım diyorum."

Bahar hızla bana doğru döndü. "Tek başına mı?"

Yanımda olmak istediğinin farkındaydım. "Bahar, Kaan ve Ayşe durumu böyleyken senin burada olman lazım, zaten durum netleşince geri geleceğim."

"Hangi durum?" diye sorarken kaşlarını çattı. "Senin durumun mu yoksa Kaan ve Ayşe durumu mu?"

Bana göre benim durumumun artık netleşecek bir tarafı kalmamıştı. Kendimden emin olarak bunu Bahar'a da söyledim. "Beni düşünme sen, şu an önemli olan Kaan ve Ayşe."

"Nasıl seni düşünmememi söylersin?" Kızgınlığının bana olmadığını biliyordum. Şu an sinirini çıkarmak için Ali Asaf'a saldırmak istediğinin de farkındaydım ama bunu yapamayacağını ikimiz de biliyorduk. Adama kalkıp ne diyecektik ki? Beni sevmiyor diye suçlayacak değildik ya!

"Tamam beni de düşün," dedim gülümseye çalışarak. "Ama önce Kaan ve Ayşe, tamam mı?"

Gülümsediğimi gördüğünde o da bana gülümsedi. "Tamam," dedi. Hiç istemeyerek söylediğini biliyordum.

"Şimdi gitmezsem kendimi çok belli edeceğim, Bahar. İçimde yıkılan bir şeyler varken kalkıp herkesin yüzüne karşı gülüp duramam. Özellikle Ali Asaf'ın karşısında kendimi bu şekilde açık etmeyi de kendime yediremem bu saatten sonra. O yüzden biraz dinleneyim, yalnız kalıp içimde kırılanları toparlayayım."

Beni anlaması için ona baktım. Sessizce elimi sıkıp bana sarıldı. Tek kelime etmemesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu beni.

Bahar hiç istemese de mecburen evine gitti. Her ne kadar söylemek istediği birçok şey olduğunun farkında olsam da bu sefer beni kırmayıp konuşmamayı seçmişti.

O gittikten sonra sessiz evin sakinliğiyle derin bir nefes aldım. Salonun ortasında dikildim ve gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım.

Yorgun adımlarla odama çıkan merdivenleri arşınlarken şu ana uyan bir şarkı dolandı dilime. Usulca onu mırıldandım...

Bak içime gör beni...
Tut elimden yak beni...
İstemezsen bu aşkı...
Otur baştan yaz beni...

Olgun Şimşek - Üflediler Söndüm..

7. BÖLÜM

Seziyorum ki kaçacaksın...
Yalvaramam, koşamam ama
Sesini bırak bende...
-Aziz Nesin

Öldüm Ağlasam Ne Olur - Sevcan Orhan

Mahirev

İnsan kalbi, yaradılış gereği en güçlü kaslardan oluşurmuş. Belki de Yaradan, en çok canımızı yakacak olan organımız için bir koruma mekanizması yaratmış bizim için. Bazı acıları bedenimiz kaldıramazken, kalbimizin kaldırması da bu sebeptendi bence. En azından ben, kalbim bu kadar acırken, bu kadar yorgun hissederken hâlâ hareket edebilme sebebimin bu olduğunu düşünüyordum.

Hazırladığım ufak çantamı elime alıp merdivenlerden indiğimde, Emine annem salondaki masaya kahvaltıyı hazırlamıştı bile. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Elimdeki çantayı merdivenin dibine bırakıp, masaya doğru ilerlediğim sırada, Emine annem mutfaktan elinde iki bardak çayla çıktı.

Dün verdiğim karardan sonra onu arayıp konuşmuştum. Ayşe'nin durumundan bahsedince o da dün akşam hemen çıkıp gelmişti. Aslında gideceğimi telefonda söylemek istemiştim ama eğer benim oraya gideceğimi bilseydi konu ne olursa olsun gelmeyeceğini biliyordum. Bu ihtimali göze alamazdım. Tek başıma kalmamdan pek hoşlanmıyordu. Arada sırada, ders çalışmak için sessizlik istediğim zamanlarda oraya giderdim ve bu durumdan hoşlanmadığını her seferinde bana çekinmeden söylüyordu.

Konu Ayşe ve Kaan olduğu için ne olursa olsun bunu riske atmak istememiştim. Akşam eve geldikten bir saat sonra biraz dinlenmek istediğimi söylediğimde bana ters ters bakmış ama tek kelime etmemişti. Üzerine gitmemeyi tercih etmiştim çünkü yüzümde ne gördüyse gözlerimin içine bir şeylerin farkında olduğunu belirtircesine dikkatlice bakmıştı.

Elindeki bardakları masaya bıraktığında her zaman oturduğu sandalyesini çekip oturdu.

"Gelecek başka bir şey var mı?" diye sordum.

Çayına attığı tek şekeri karıştırırken başını sağa sola salladı. "Yok kızım, otur bakayım sen şöyle," dediğinde tedirgin olarak yanındaki sandalyeye oturdum.

Önümde duran tabağa kahvaltılıklardan azar azar alırken, aramızda gergin bir sessizlik oluştu. Ağzıma birkaç lokma atmıştım ki Emine annemin sessizce beni izlediğini fark ettim. Bakışları altında boğazım kuruyunca sıcak çaydan bir yudum alıp rahatlamaya çalıştım.

"Anlat bakalım," dediğinde sessizce yutkundum.

"Ne anlatayım, Emine anne?"

"Kızım sen beni salak mı sandın? Bak, sen gelip bana derdini anlatana kadar sesimi çıkarmadan bekleyecektim ama bu halin hiç hoşuma gitmiyor artık."

Gözlerim önce şaşkınlıkla açıldı, kendime gelebilmek için birkaç kere kırpıştırdım. Bakışlarımı onun üzerinde tutarak konuşmak istiyordum ama beni o kadar iyi tanıyordu ki ağzımdan çıkacak ufacık bahaneyi ya da geçiştirmeyi anlayacağını biliyordum.

Sessizliğim uzun sürünce Emine anne masanın üzerinde duran elimin üzerine elini koydu.

"Kızım," dedi hafifçe okşayarak. "Benden mi çekiniyorsun?"

"Yok öyle değil," dediğimde başımı nedensizce yerde tuttum.

"Kaldır bakayım o yüzünü!" derken sesi biraz kızgındı. Uyarısıyla ona baktım.

Tekrar, "Kızım," derken gülümsedi. "Ben senin derdini biliyorum. Sen içine attıkça ben de seninle birlikte burada şiştim." Elimi yeniden okşadı.

"Sen farkında değilsin ama ben senin kime nasıl baktığını görüyorum. Senin sessiz ağlamalarını hiç duymadım mı sanıyorsun? Sen üzüldüğünde ben de üzülmedim mi sanıyorsun?"

Gözlerim dolduğunda ağlamamak için kendimi sıktım. Ondan gizleyemediğimin içten içe farkındaydım ama her şeyi bu kadar detaylı bildiğini de düşünmemiştim.

"Hiçbir şey görmeseydim de o gün, annen için tek başına kaldığın gün, sadece onu yanına kabul etmenden anlardım."

Dudaklarımı sıkmaktan o kadar acımışlardı ki sonunda serbest bıraktım. Ama serbest bıraktığım şey sadece o olmadı. Gözümden birkaç damla yaş hızla kurtulup akarken, dudaklarımın arasından bir hıçkırık kurtuldu.

"Ah benim güzel kızım." Elimi daha fazla sıkınca sandalyemi geri itip yerimden fırladım. Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve uzun zamandır buna ihtiyacım varmış gibi başımı dizlerine yasladım.

Emine annem saçlarımı usulca okşarken kendimi serbest bıraktım. Sanki çok uzun zamandır bu şefkate ve doyasıya ağlamaya ihtiyacım vardı.

Saniyeler mi geçti yoksa dakikalar mı bilmiyordum. Başımı dizinden kaldırdığımda ıslak gözlerimi bana anlayışla bakan kadına diktim.

"Ben de kendimi akıllı sanıyordum," dedim ortamı yumuşatmak ister gibi. Emine annem hafifçe gülümsedi ve bir elini yanağıma koydu.

"Sen zaten akıllısın," derken usulca okşadı. "Ama ben senden daha tecrübeliyim," dedi gülümseyerek.

Çekinerek, "Nasıl anladın?" diye sordum.

"Yıllardır gözlerinde oluşan bir ışık var ve sadece ona parlıyor. Ondan başka kimseye göstermediğin o bakışı anlamak için çok da akıllı olmaya gerek yok aslında."

"O kadar da belli değilmiş demek ki," dedim hüzünle. Emine annem, gözlerimde farklı bir ışıkla ona baktığımı söylüyordu ama eğer öyle olsaydı Ali Asaf da anlamaz mıydı?

Başını iki yana salladı. "Bazı insanların bir kere bakması yetmez Mahi, gözüne sokmak gerekir."

"Yapamam," dedim. "Emine anne artık yapamam. Olmayacağını kabullendim ben. Aslında," deyip sustum.

"Susma bakayım," diye sahte bir ses tonuyla azarladı beni. "Daha fazla üzüldüğünü görmek istemiyorum. Neyse derdin anlat bana."

Derin bir nefes aldım. Popomu topuklarımın üzerine dayayıp dizlerimin üzerinde oturdum. Emine annem hâlâ sandalyede olduğundan ona bakmak için bakışlarımı biraz yukarı kaldırdım.

"Ben," dedim ve derin bir nefes aldım. "Aslında ona söyleyecektim. Yani Ayşe ve Kaan'ın durumundan sonra karşısına geçip içimden geçen ne varsa söyleyecektim."

Ben susunca Emine anne, "Vaz mı geçtin?" diye sordu.

Başımı *evet* anlamında salladım. "Dün tavrı bir garipti. Asuman teyzenin söyledikleriyle de iyice delirdi. Abi kardeşiz deyip durdu. Bunu kafama sokmak ister gibi üzerime geldi ve başardı da..." deyip sustum. "Ben anladım artık."

"Aynı anadan mı aynı babadan mı? Neredenmiş bu abi kardeş bağı?" Emine annemin kızgınlıkla sorduğu soruyla gülümsedim.

"Bahar'dan farkım yok onun için." Kelimeler ağzımdan hayal kırıklığıyla döküldü.

Elimden tutup ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Elimi tutmaya devam ederek ikili koltuğa doğru ilerledi ve oturup beni de yanına çekti.

"Bak kızım," dediğinde dikkatle onu dinlemeye başladım. "Ali Asaf'ı severim. Sen neysen benim için o da öyle ama birinizi seçmek zorunda kalırsam bu her zaman sen olursun."

"Emine anne..." diye başladım ama devam etmeme izin vermedi.

"Dinle beni kızım," diyerek konuştu. "Ben senin yanındayım. Âşık mısın? Arkandayım. Gönlüm ister ki kızım sevdiğiyle olsun, gönlünde yatana kavuşsun." Sesinin değiştiğini hissettiğimde ellerini avuçlarımın arasına aldım.

"Ama gönlündeki senin üzülmene sebepse, aranızda duvar olurum. Ali Asaf benim oğlum, canım gibi severim ama..." Cümlesini bitirmesine izin vermeden araya girdim.

"Deme öyle anne," dedim ismini kullanmadan. Çok nadir zamanlarda ona sadece *anne* derdim ve bunun ne kadar önemli olduğunun ikimiz de farkındaydık. Benden duyduğu tek kelimeyle gözleri buğulandı.

"O seni nasıl sever biliyorsun. Adamın haberi yok. Anlamıyor diye de onu suçlayamayız ki."

"Eşek sıpasının her boka aklı eriyor da bir seni mi anlayamadı?" Yüzümde oluşan buruk gülümsemeyle ona bakıp sadece omuz silktim.

Derin bir nefes aldım. "Yoruldum, Emine anne," derken onu üzmemek için sesimin tonuna dikkat etmeye çalışıyordum. Bunun bile farkında olduğundan o kadar emindim ki...

"Çocuktum geçer dedim geçmedi, büyüdüm anlar dedim anlamadı. Ben şimdi ne yapayım?"

"Uzaklaşmak sana iyi gelecek mi?"

Sorunun cevabı çok netti, biliyordum ki gelmeyecekti.

"Gelmeyecek," dedim ona dürüst olarak. "Ama biraz mola vermesi gerek kalbimin."

"Ah kızım, uzak kalınca kalbinden de uzaklaşacak mı?" Yine cevabı belli olan bir soru sormuştu.

"Uzaklaşmaz biliyorum, ağırlığını hep hissedeceğim ama Emine anne, sadece kalbim yorgun değil ki ben de yorgunum. Kalbimi burada bırakıp bedenimi dinlendirmeye gidebilsem keşke. Maalesef onu da yanımda taşıyacağım."

Emine anne söylediklerimden sonra gülümsedi. "Aklım sende kalacak."

"Biliyorum ama en fazla iki gün sonra gelirim. Hem sizden haber bekleyeceğim."

Ayşe konusunu hatırlayınca kaşlarını çattı. "O Asuman'a iki çift laf etmesini bilirim ben de..." diye başladı ama hemen yanına sokulup başımı omzuna yasladım.

"Aman sakın, valla söz konusu Ayşe ve Kaan... Bunların meselesi hayırlı işe bağlanana kadar kendini tut Emine anne, gözünü seveyim."

Emine annem, kadının bana söylediklerini duyduğunda delirmişti. Ben aslında hiç duymamasını tercih ederdim ama Bahar bilmesi gerektiğini düşünmüştü. Emine annem eve gelir gelmez o da gelmiş ve hemen anlatmıştı. Benim anlatmayacağımdan o kadar emindi ki hiç vakit kaybetmeden eve damlamıştı. Gerçi o söylemese bile Seyhan teyze kesin söylerdi.

"Sen istiyorsun diye susacağım ama sadece şimdilik," dediğinde gülümsedim.

"Peki, sence Asuman teyze kabul edecek mi?" diye sorduğumda kesin ve net olarak, "Etmeyecek," dediğinde başımı olduğu yerden hızla kaldırdım.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Aynı netlikle, "Evet," dedi.

"E o zaman biz neden uğraşıyoruz ki?" Sesimdeki hayal kırıklığı barizdi. Boşuna mı bekliyorduk yani?

"Biz elimizden geleni yaptık demek için uğraşıyoruz. Ayşe'nin aklında *acaba* sorusu kalmasın diye."

Emine annem böyle söyleyince mantıklı gelmişti aslında. Belki de Ayşe daha sonra bunun pişmanlığını yaşayacaktı. Acaba Emine annem ve Seyhan teyze annesiyle konuşsaydı farklı olur muydu düşüncesine girmesini ben de istemezdim.

Emine annemin, bu işin olumsuz olacağını düşünerek yaptığımız plandan haberi yoktu ama ondan bir şey saklamak da istemiyordum. Benim huzursuzca kıvrandığımı hissettiğinde bana doğru döndü.

"Çıkar ağzındakini," derken gülümsedi.

"Eğer," dedim çekinerek. "Yani kız kaçırmak sence kötü bir şey mi?"

Yan gözle bana baktığında dudaklarında oluşan belli belirsiz gülümsemeyi fark ettim. "Ne o? Birine mi kaçacaksın?" derken benimle dalga geçtiğini biliyordum ama bozuntuya vermedim.

"Diyelim ki bir kız var, adamın birini çok seviyor ve kızın annesi de gudubet kadının teki." Devam etmeden önce biraz durdum ve Emine annemin benden kaçırmaya çalıştığı ama başarısız olduğu gülümsemeyi yakaladım.

"Eee," dedi sahte bir merakla.

"Ne yaptıysak kadını ikna edemedik. Allah'ın işine bak ki kız kaçmaya, oğlan da kızı kaçırmaya dünden razı. Hatta arkadaşları da bu işe dahil." Durup beni duyduğundan emin olana kadar bekledim.

"Birbirini seven iki insanın kavuşmasına yardım edersek..." Emine annem aniden bana bakınca cümlemi değiştirdim. "Yani yardım ederlerse diyecektim, hani arkadaşları demiştim ya."

"Evet," derken devam etmem için başını salladı.

"Kötü bir şey mi yapmış olurlar?"

Emine anne yanımdan kalktı ve kahvaltı masasına doğru ilerledi. Masaya otururken bana bakmadan, "Kalk gel, gitmeden karnını güzelce doyur," dediğinde yerimden kalkıp hızlı adımlarla masaya ilerledim. Sandalyeme oturduğumda aramızda yine sessizlik vardı.

"Kimine göre iyi olan bir başkasına göre kötüdür. Ya da tam tersi olabilir." Söylediği şeyle moralim bozuldu. Asuman teyze üzülür mü bilmiyordum ama bunu yapmazsak Kaan ve Ayşe'nin üzüleceği kesindi.

"Yine de bahsettiğin kız ve oğlanın kendi kararlarını verecek yaşta olduklarını düşünüyorum?" Tek kaşını kaldırıp bana soru sorarcasına baktığında ben de hevesle başımı salladım.

"O zaman bana göre kötü bir şey yapmıyorlar. Belki de asıl kötülüğü başkası yapıyordur," dediğinde Asuman teyzeyi ima ettiğini biliyordum. İstemsizce kocaman sırıttım.

Emine annem de bana gülerek karşılık verdi ama sonra ciddileşti.

"Bu plandan ne benim ne de Seyhan'ın haberi var," dediğinde ben hâlâ sırıtarak bakıyordum.

"Hangi plan?" diye sordum. Emine annem de kocaman bir kahkaha attı.

Kendimi biraz daha iyi hissettiğim için karnımı da güzelce doyurdum. Emine annem ben kahvaltımı yaparken mutfağa gitti ve kahvaltımı bitirene kadar da dönmedi.

Masadaki tabakları toplayıp mutfağa girdiğim anda elindeki kocaman çantayı yere bıraktı. Tabakları tezgâha koydum ve ona döndüm.

"Bunlar ne?"

"Buzlukta biraz sigara böreği, sarma ve hemen kolay pişireceğin yemekler vardı. Şu senin aldığın, soğuk tutan çantaya yerleştirdim hepsini ama eve geçer geçmez yerleştir dolaba tamam mı?"

"Neden zahmet ettin?" derken yaklaşıp yanağından öptüm.

"Sen ya gider dışardan yersin ya da iki gıdım ekmek kemirir durursun, ben seni bilmez miyim? Bu koyduklarımı ye," derken sesindeki sitemi hissetsem de gülümsedim.

"Tamam tamam, kızma sen."

"Ben hazırladım ama sen nasıl taşıyacaksın bunları kızım?"

Yere bıraktığı çantayı alıp içeride duran küçük valizin yanına ilerlerken, "Murat bırakacak beni," dedim.

Emine annem peşimden gelirken, "Sana bir araba alalım artık," dedi.

Elimdeki çantayı yere bıraktım. "Yok öyle bir şey, benim okulum bitsin bir işe başlayayım ancak o zaman."

"Sus bakayım," dedi beni tersleyerek. "Yaşlandım artık, bir yere gidip gelirken rahat etmek istiyorum."

"Bana bunu geçen gün ağır kaldırma dedim diye yaşlı mıyım ben deyip canıma okuyan kadın mı söylüyor?" Sorduğum soru karşısında arkasını dönüp beni duymamış gibi davransa da sonra cevap verdi.

"Ne zaman dedim? Hiç hatırlamıyorum," dediğinde üzerine gitmedim. Bu tartışmayı şu an kazanmamın imkânı yoktu.

Dışarıdan gelen korna sesini duyduğumda konuyu mecburen kapatmak zorunda kaldık. İki çantayı alıp kapıya doğru ilerdim.

"Neden Murat götürüyor seni?"

Bu sorunun da amacı belliydi. Yazlık eve çok nadir tek başıma giderdim. Genelde Bahar'la gittiğimizden, Ali Asaf burada olursa bizi o bırakır, sonra da almaya gelirdi. O yoksa Selim bırakırdı. Birkaç kere tek başıma gitmek istediğimde de götürmüştü Ali Asaf ama dün olanlardan sonra bunu ondan istemek içimden gelmemişti.

Kendimi yorgun hissediyor olmam da bunu istemememe büyük etkendi. Onunla tartışmaya, onun yanında hiçbir şeyim yokmuş gibi davranmaya yetecek gücü kendimde bulamıyordum.

"O müsaitti," dedim Emine annemin beni anlamasını ister gibi.

"Başkasına sordun mu ki?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Bu sefer değil," dedim gülümseyerek. Ayakkabılarımı giymek için eğildim ve bağcıklarımı bağlarken, merdivenden çıkan ayak seslerine doğru döndüm. Murat, altında koyu renk kot pantolon, üzerinde de beyaz, salaş bir gömlekle karşımızda belirdi.

Bakışlarım anında gözlerinin altına kaydı. Hâlâ biraz kızarıktı ama en azından düne göre daha iyiydi. Bakışlarımın nerede olduğunu görünce gülümsedi.

"Merak etme, bütün gece uyudum," dediğinde hâlâ ona aşağıdan bakıyordum. Gülümseyerek yerimde doğruldum.

"Bugün anneni arayacaktım," dediğimde gür sesiyle bir kahkaha attı. Yanımdan geçip Emine anneme doğru ilerledi ve elini öptü.

"Dün beni biraz azarladı da," dediğinde Emine annem de gülerek, "Mahi'yi kızdırmayı göze aldıysan senin için üzülürüm oğlum," dedi.

"Aşk olsun," derken sahte bir alınganlıkla onlara baktım. Murat hâlâ gülerken Emine annem de yerde duran çantalara uzandı. Bunu fark eden Murat önce davranıp eğilerek yerde duran iki çantayı da aldı.

Murat, Emine annemle vedalaşıp elinde çantalarla merdivenlerden inmeye başladığında ben de endişeli gözlerle bana bakan kadına döndüm. Yanına gidip sarılırken endişesini gidermek ister gibi gülümsedim.

"Telefonum hep yanımda olacak merak etme, aklın bende kalmasın."

"Tamam," derken isteksizdi biliyordum.

Arkamı dönüp merdivenlerden inerken karşı evden telaşla Bahar'ın çıktığını gördüm. "Al işte çıktı bizim deli de," derken Emine anneme baktım. Onun da güldüğünü görünce biraz daha rahatladım.

"Haber ver bana," dedim. Başını olumlu anlamda salladı. Sonrasında karşıdan gelen Bahar'ı işaret etti.

"Bundan bana fırsat kalmaz ama veririm," dediğinde kahkaha attım.

Merdivenleri inip bahçe kapısından çıktığım anda Bahar da yanıma geldi. Murat çantaları bagaja koyup kapağını kapattığı anda Bahar, "Dur, kapatma!" diye bağırdı. İkimiz de şaşkınca Bahar'a baktık. Elindeki iki çantayı Murat'a uzatınca adam da mecburen aldı.

"Kızım bunlar ne?"

Murat onları da bagaja yerleştirirken Bahar yanıma sokuldu. "Ay, yaptım bir şeyler işte. Malum planı uygularsak birkaç gün birlikte kalacağız. En azından elimizin altında kolay bir şeyler olsun istedim."

Bu kızın her şeyi düşünme hızı beni her seferinde kendine hayran bırakıyordu.

"Emine annem de verdi bir şeyler," dedim.

"Ay, süper! İnşallah gerek kalmaz," dediğinde yüzüm düştü. Bahar bunu görünce her zamanki gibi telaşlandı tabii. "Bir şey oldu, değil mi?" diye sorarken şimdiden nabzının iki katına çıktığından emindim.

"Yok, olmadı ama bence olacak. Biz yaptığımız plana sadık kalalım ama Emine annemin ağzını aradığımda hiç de olumlu şeyler söylemedi."

Bahar bir elinin tersiyle diğer elinin avuç içine vurdu. "Ay, panik yapmaya başladım ben," dediğinde gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Kızım seni kaçırıyormuşuz gibi davranma," derken amacım onun neşesini yerine getirmekti ama sanki Bahar'a bunu ciddi anlamda teklif etmişim gibi daha da panikledi.

"Allah korusun kızım! Valla kimseye kalmadan teyze kızı falan demez, Ali Asaf abim beni keser."

Murat yanımıza gelip işinin bittiğini söylediği anda az önce isminin anıldığını hissetmiş gibi Ali Asaf odasının balkonuna çıktı. Bizi fark etmeden cebinden sigarasını çıkarıp dudaklarına götürdü ve başını kaldırıp yakacağı sırada bizi gördü. Bakışları üçümüzün üzerinde tek tek

gezindi. Sigarası dudaklarının arasında, elinde çakmakla öylece kalan adama baktım bir süre.

Murat yanımda adımı seslendi. "Mahi, gidelim mi?" dediğinde dikkatimi balkonda duran adamdan uzaklaştırdım. Murat'a gülümseyip başımı salladım ve Bahar'a dönüp hafifçe sarıldım.

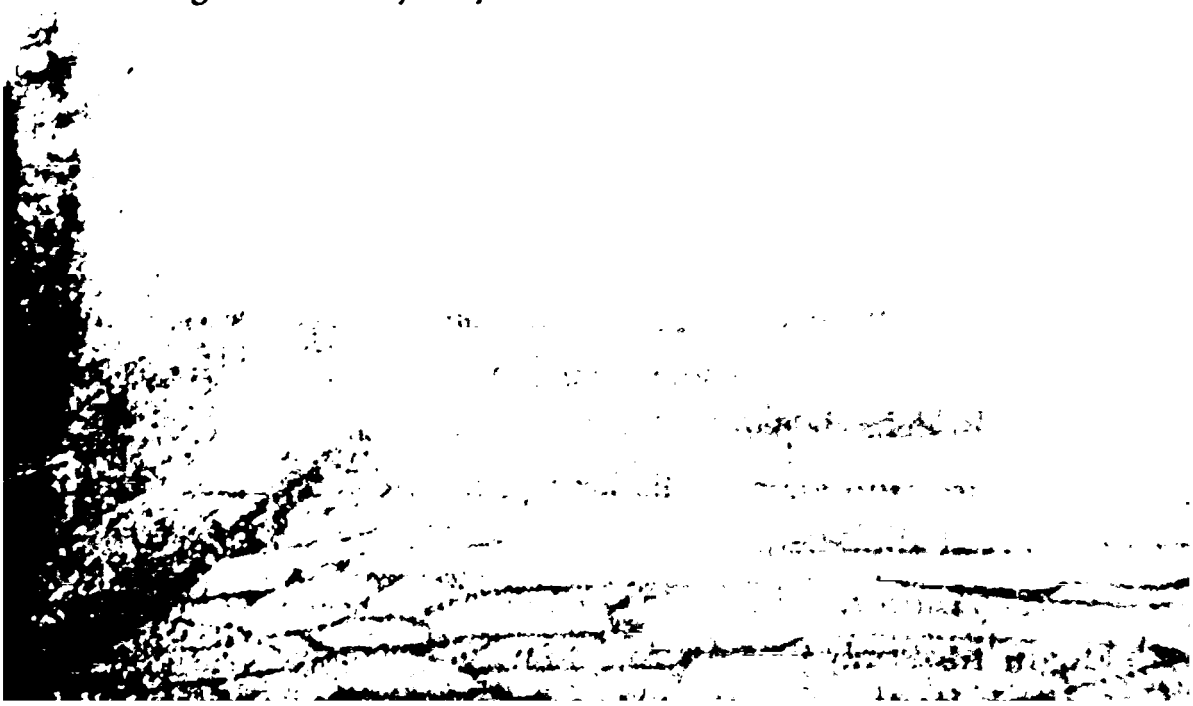
"Bana her şeyi haber ver mutlaka," dedim. Bahar da bana sarılırken, "Tamam," dedi.

Ben ön koltuğa geçerken Murat da şoför tarafına yürüdü. Üzerimdeki gözlerin farkındaydım ama bu bakışlara karşılık vermek istemiyordum.

Murat arabayı çalıştırdığında dönüp ona baktım. "Hazır mısın?" diye sorduğunda bunun sebebini biliyordum. Arabayı her zaman deli gibi kullanırdı ama yanındayken o kadar fazla laf söylüyordum ki sırf çenemden kurtulmak için düzgün kullanırdı.

"Bak valla yarı yolda inerim haberin olsun. Sakin sakin gidelim işte." Bagajı işaret ederek devam ettim. "O çantaların içinde neler var bir bilsen. Şöyle denize karşı kurulmuş bir masada yemek yemek istiyorsan dediklerimi yaparsın."

Bel altı vuruyordum ama eve sağ salim varmamızı istiyordum. Murat'a yemek dediğim anda zaten gözleri parlamıştı. Ben ona sırıtınca o da bana gülümsedi ve yola çıktık.

8. BÖLÜM

El olduk efendim, velhasıl ziyan olduk, ziyadesiyle.
-Turgut Uyar

Ben Yine Sana Vurgunum - Ozan Manas

Mahinur

Yüzüme vuran güneşle gözlerimi araladım. Şaşkın bakışlar eşliğinde etrafıma bakınınca denizin ılık sesi kulaklarıma doldu. İki katlı evin önünde durduğumuzu anladığımda gözlerim kocaman açıldı. Bakışlarımı hemen Murat'a çevirdim.

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. "Yok artık," dediğimde Murat kahkaha attı.

Murat, "Gerçekten Mahi, harika bir yol arkadaşısın." Utançtan yanaklarım kızardı. Çocuk kalkmış beni buraya getirmişti ama tüm yol boyunca uyumuştum.

"Ben cidden..." dedim ama devamını getiremedim. Murat bu halime bir kez daha güldü.

"Dua et karnım aç, sırf yemekler için sesimi çıkarmıyorum,"

Kapısını açıp indiğinde ben de hemen arkasından arabadan çıktım. "Valla dün gece geç uyudum, ondan oldu sanırım."

Yaptığım açıklamaya sadece gülümseyerek karşılık verdi. Ben çantamdan anahtarları çıkarırken o da bagajdaki çantaları aldı. İki elini dolduran çantalara baktım.

"Murat, birini bana ver istersen," dediğimde tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Ben hallederim Mahi, hadi sen aç kapıyı."

Hızlı adımlarla önünden geçtim ve bahçe kapısından içeri girdim. İki katlı yazlık evin ilk katını çok uzun zamandır kiraya veriyorduk ama üst katı her zaman biz kullanırdık. Şimdi alt kat da boşalmıştı ve anladığım kadarıyla Emine annem uzun süre kiraya vermeyi düşünmüyordu.

Murat'ı bekletmemek için üst katın merdivenlerini hızlı adımlarla tırmandım. Kapıyı açıp içeri girdim ve onun da geçmesi için kenara

çekildim. Murat, ayakkabılarını çıkarıp elindeki poşetleri direkt mutfağa götürürken, ben de kapıyı kapatıp peşinden ilerledim. Yere bıraktığı çantaları hızla açmaya başladığımda o da bana yardım etti.

Buzluğa konması gerekenleri hızlıca yerleştirdim. Masanın üzerinde kalan saklama kaplarına bakınca ikimiz de sırıttık.

Sarma, dolma, börek, kızartma... Hem Emine annem hem de Bahar şahane şeyler hazırlamıştı. Murat bir bana bir kaplara bakınca gözlerimi devirdim.

"Çantamı odama götüreyim ben, sen de balkon kapılarını aç. Zaten Emine annem buradaydı, her yer tertemiz. Masa falan balkondadır. Sonra da ben masayı hazırlarken sen de içecek bir şey alırsın."

Murat söylediklerimi hevesle onaylarken çantamı alıp mutfaktan çıktım. Odama geldiğimde açılan balkon kapısının sesi kulaklarıma doldu. Çantamdan bir tane toka alıp saçımı gelişigüzel bir şekilde tepeden topladım.

Salona girdiğimde Murat dış kapının önündeydi. "İşin yok değil mi? Ben sana sormadan çat diye beni götür dedim. Yetmedi yemeğe falan kal diyorum ama..." Cümlemi bitiremeden araya girdi.

"İşim yoktu canım, olsa söylerdim. Ayrıca o yemekleri tek başına yemene izin vermezdim de."

"Aman iyi, tek derdin yemek zaten," derken gitmesini belli etmek ister gibi elimle onu kovaladım.

Murat gittiğinde hemen odama girip çantamdan telefonumu aldım ve mutfağa doğru ilerledim. Masayı hazırlamadan önce Emine anneme mesaj atıp eve geldiğimi haber verdim. Benzer mesajı Bahar'a da attım ve telefonu masanın üzerine bıraktığım an çalmaya başladı. Arayanın Bahar olduğunu görünce gülümseyerek telefonu açtım.

"Hemen özledin değil mi?" diye sordum.

Bahar telaşla, "Ay Mahi," dediğinde yüzümdeki gülümseme kayboldu.

"Ne oldu?" Ayşe ve Kaan geldi direkt aklıma ama Emine annemler akşam gidip konuşacaktı. Yine de erkenden gittiklerini düşünerek olumsuz cevap aldıklarını düşündüm.

"Kabul etmedi değil mi huysuz kadın?" dediğimde Bahar'ın sadece nefes sesi geliyordu.

"Kim?" dediğinde kaşlarımı çattım.

"Bahar, kim olacak Asuman teyze tabii ki!"

"Yok ya, ona daha gitmediler ki."

"Kızım o zaman ne bu telaşın!" Kızgın çıkan ses tonumla Bahar da kendine geldi.

"Ya ben ne dediğimi biliyor muyum? Ali Asaf abim," dedi ve o sırada arkadan Seyhan teyzenin sesi geldi. Bahar bana cevap vermek yerine ona soru soran kadınla konuşmaya başladığında yerimde huzursuzca kıpırdandım. Az sonra meraktan geberip gidecektim.

Arada birkaç kelimeyi yakalayabildim. Seyhan teyze ne sorduysa Bahar da ne olduğunu anlamadığından, çekip gittiğinden falan bahsediyordu. Parça parça duyduğum şeyleri de kendi kafamda anlamlandıramıyordum.

Sonunda Bahar yeniden bana döndü. "Bahar, beni meraktan öldürmek için özellikle uğraşıyorsun değil mi?"

Bahar söylediğimi ciddiye almadan konuşmaya başladı. O konuşurken ben de bir yandan salata yaparım diye düşünerek dolaptan malzemeleri almaya başladım.

"Mahi, siz gittikten sonra abim öyle bir hışımla bahçeye çıktı ki evde birine bir şey oldu zannettim." Bahar'ın söylediklerinin ardından elimdeki bıçakla donup kaldım.

Şaşkınlıkla ağzımdan tek bir kelime çıktı. "Ne?"

"Size yetişmeye çalıştı bence, bunu bana açık açık söylemedi ama halinden, tavrından anlaşılıyordu. Daha önce çok az onu böyle tepkiler verirken gördüğümden ben de şaşırdım aslında."

Bahar birkaç saniye susup devam etti.

"Arabanız gözden kaybolana kadar arkanızdan öylece bakarak bekledi. Sonunda dayanamayıp ne olduğunu sordum ama sanki ben ona hiçbir şey sormamışım gibi o beni soru yağmuruna tuttu."

"Nasıl yani?"

"Mahi bak, abim böyle senin yüzüne karşı abi kardeşiz falan diyor ama bence bu işin içinde başka bir iş var arkadaşım. Tavırlarının altında bir şey aramaya başladım."

"Bahar saçmalama, beni teselli etmeye falan çalı-" Cümlemi bitiremeden araya girdi.

"Hayır! Yemin ederim öyle değil, dinle bak. Nereye gittiğini, neden gittiğini sordu önce ama o kadar sinirliydi ki sana anlatamam."

"Ben hep buraya gelirim, bu sinirinin benimle alakalı olduğunu düşünmüyorum." Her zaman geldiğimi bildiği yere durduk yere sinirlenmesini gerektiren bir sebep yoktu bana göre.

"Ben de öyle düşündüm ve aynen böyle cevap verdim ama sonra *neden onu götürmem için bana sormadı* diye delirdi." İstemsizce gözlerimi devirdim.

"Neden acaba? Dün birbirimizin canına okuduğumuz için olabilir mi? Ayrıca şu an en son istediğim şey Ali Asaf'ın dibinde durmak ve bana abi kardeş ilişkimizi anlatmasını dinlemek."

"Ya ben böyle diyemedim tabii," dedi sesini kısık tutmaya çalışarak. "Murat'ın kulaklarını fena çınlattı bu arada."

"Ne istiyorsa bu çocuktan?"

Bahar hafifçe kıkırdadı. "Valla ondan ne istiyor bilmiyorum ama senden bir şeyler istediğini düşünüyorum arkadaşım."

Bahar'ın söylediği şeyden sonra marul doğradığım bıçak aniden kaydı ve parmağımı kestim.

Ben, "Off!" diye bağırırken Bahar da hemen benden sonra, "Ne oldu?" diye bağırdı.

Elimi önce çeşmenin altına tutup sonra da peçeteye sararken gidip sandalyeye oturdum ve Bahar'ı azarladım.

"Salak salak konuştuğun için parmağımı kestim," dedim. Bahar bu sefer sesini kısık tutmaya çalışmayı bıraktı ve kahkaha attı.

"İyi misin?" diye sorduğunda hâlâ gülüyordu.

Bu kız beni cidden çok yoruyordu. "Bahar işim var kapatıyorum," dedim ama hemen telaşla beni durdurdu.

"Dur ya tamam gülmüyorum ama beni dinlemen lazım." Kahrolası merakım yine ağır bastı ve sessiz kalıp onun konuşmasını bekledim.

"Önce ben de anlam veremedim. Çok da üzerinde durmadım ama sonra yine aranızda bir şey olup olmadığını sordu ki ben bu soruya daha önce sorduğunda yok demiştim biliyorsun. Yine yok dedim ama delirmiş gibi soru yağmuruna tuttu beni. Ne işin varmış o adamla senin, tek başınıza neden gitmişsiniz falan derken o an aklıma bir şey geldi."

Oturduğum yerden aniden fırladım. Bahar'ın ses tonu hiç hayra alamet değildi. "Ne yaptın?" dedim telaşla.

"Korkma bir şey söylemedim," dediğinde üzerime çöken rahatlıkla yerime oturdum. Tam rahatlamışken Bahar, "Ama..." diyerek konuşmaya devam etti.

"Bir ama olmasa şaşırırdım zaten," derken panikten ölecektim.

"Ufacık bir yalan söylemiş olabilirim."

"Bahar!" dedim telaşla. Ne halt karıştırmıştı yine?

"Bunu yapmam gerekiyordu, Mahi."

"Bahar ne yaptın?" diye tekrar sordum.

"O böyle beni soru yağmuruna tutarken, işte neden Murat'la gittiğini falan soruyordu. Sonra tek başına ne yapacak orada dediğinde ben de bir anda *tek başına değil ki* dedim."

"Ne dedin?" diye sorarken onu yanlış duyduğumu düşündüm.

"Anladın işte, *tek değil ki Murat da kalır orada* dedim." Elimi başıma koyup sinirle ovaladım.

"Bahar, umurunda olmadığım adam için uğraşmak istemiyorum. Boşuna böyle bir şey demişsin. Eve geldiğimde Ali Asaf'ın çenesini çekmek zorunda kalmaktan başka bir işe yaramayacak bu. Kendini abim yerine koyduğundan beynimi ütüleyecek."

Söylediklerimden sonra Bahar tekrar güldü. Bu kız bugün benim sinirlerimi bozmak için uğraşıyordu belli ki.

Bu sefer kararlı bir şekilde telefonu kapatacağımı söyleyeceğim sırada Bahar yeniden konuşmaya başladı ve söyledikleriyle olduğum yerde donup kaldım.

"Ben böyle dedikten sonra aklını kaybetti, Mahi. Görmen lazımdı, yemin ederim ödüm patladı. İleri geri panik halinde yürüdü önce. Sonra sanki benim söylediğim şey gerçek olamazmış gibi tekrar sordu ve ben de tekrar aynı cevabı verdim."

Sanki o anları düşünüyormuş gibi biraz duraksayıp devam etti. Bense hâlâ şok olmuş bir halde onu dinlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Elini beline attığını gördüğümde nasıl şaşırdığımı tahmin edersin. Normal zamanda asla silahını taşımaz ki taşısa bile nasıl kontrollüdür bilirsin. Ama artık onu bu kadar deli eden şey neyse elini beline, silahının olduğu yere götürdü. Eline gelen boşlukla daha fazla delirdi ve sonuç olarak artık teyzemin on iki adet eksik saksısı var." Cümlesini bitirip kıkırdadı.

"Yok artık," dedim hayretle.

"Valla öyle, yerle bir etti. Durum bu ama bundan daha fena bir şey daha var."

"Bundan daha fena ne olacak, Bahar?" dedim ve üzüntüyle devam ettim. "Ayrıca bana böyle şeyler anlatıyorsun sonra ben yeniden umut etmeye başlıyorum. Senin çok sevgili abin, gelip umutla büyüttüğüm her şeyi tıpkı o saksılara yaptığı gibi tekrar tekrar parçalayıp yerle bir ediyor."

Bir nefeste kurduğum cümlelerden sonra ikimiz de bir süre sessiz kaldık.

"Haklısın," dedi Bahar bana hak vererek. "Ama Mahi," derken sesindeki tereddüdü hissedebiliyordum.

"Ne?" dedim yeniden.

"Mahi, galiba Ali Asaf abim oraya geliyor."

Sanki Ali Asaf bir anda arkamda belirmiş gibi ürperdim ve telaşla yerimden kalktım. "Saçmalama," derken o kadar paniklemiştim ki bir salona bir mutfağa girip çıkarak deli gibi dolaşıyordum.

"Emin değilim ama bence öyle. Arabasına atladı, basıp gitti. Bir süre sonra ben Selim'i aradım acaba onlarla mı diye ama yanlarına gitmemiş. Hatta benden sonra o da aramış ama telefonuna da cevap vermemiş. Verdiği bu tepkilerden sonra aklıma başka bir şey gelmiyor. Bence oraya geliyor, Mahi."

"Sen arasaydın?" dedim telaşla.

Bahar, "Yok valla sinirliyken aramam ben onu," dedi.

Nefes almak için balkona çıktım. Elimi enseme götürüp hafifçe sıktım. İçimden bir ses Bahar'ın abarttığını söylüyordu ama ya gerçekten geliyorsa?

Geliyorsa, *neden* diye sorup onunla yüzleşmeyi göze alacak mıydım?

"Mahi, orada mısın?" diye soran Bahar'ın sesiyle kendime geldim.

"Evet," dedim ama aklım tamamen başka yerdeydi.

"Kesin mi bilmiyorum tabii ama bence öyle. Sana da haber veriyorum ki aniden karşına çıkarsa şaşırma."

İsteksizce güldüm. "Ali Asaf'ın beni şaşırtmaktan başka bir şey yaptığı görülmedi zaten," dediğimde Bahar da güldü.

Aniden kapı çalınınca ikimiz de aynı anda bağırdık. Yan yana olsak ne hale gelirdik düşünemiyordum bile.

"Kim geldi?" diye sordu Bahar telaşla. Her ne kadar heyecandan içimde denizler taşıyormuş gibi hissetsem de Bahar'ın ses tonu beni güldürdü.

"Murat içecek almaya gitmişti," dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Ben kapatayım o zaman, bir şey olursa haberleşiriz," dediğinde onu onaylayıp telefonu kapattım. Bahar'ın yanılıyor olduğunu düşünmekten başka çarem yoktu.

Murat'la geç saate kadar oturduk. Yemek yedik, güldük. Kafamda bin tane soru olmasına rağmen biraz olsun eğlenmeyi de başardım. Murat, aklımı dağıtmama yardımcı oluyordu ve birkaç günün verdiği zihin yorgunluğunu üzerimden almıştı.

Ona Kaan ve Ayşe planımızdan bahsettiğimde önce hayretle donup kalmış, sonra da o kadar fazla gülmüştü ki istemsizce ben de onunla kahkaha atmıştım. Saat neredeyse bire geldiğinde Murat'la masayı ve mutfaktaki her şeyi toparlamış kahvelerimizi içiyorduk. Telefonuma sürekli Bahar'dan mesaj geliyordu. Birkaç kere dönüş yapmıştım ama artık cevap vermiyordum. Son mesajında Ali Asaf'ın hâlâ ortada olmadığını söylemişti ve ben de buraya da gelmediğini yazmıştım.

Belli ki Bahar bir şeyleri yine yanlış anlamıştı. Ona kızamıyordum bile çünkü Ali Asaf'ın minicik bir hareketinden anlamlar çıkaran da hep ben olmuştum.

Murat kahvesinin kalanını tek yudumda içti ve birden ayaklandı. "Ben gideyim artık," dediğinde ben de sandalyemden kalktım.

"İstersen kalabilirsin, geç oldu," dedim. Murat'ın kalması beni rahatsız etmezdi ama yalnız kalmaya da ihtiyacım olduğunu biliyordum. Murat yanıma gelip bakışlarını yüzüme dikti. Topladığım saçlarımdan kaçan birkaç tutam saçı kulağımın arkasına ittirdi ve yanıma sokulup bana hafifçe sarıldı.

Uzun zaman önce onun bana olan bakışlarında gördüğüm şeyi eskisi kadar sık görmüyordum artık. Arkadaşlığımızı seviyordum. Benim arkadaşım olması, benim onun arkadaşı olmam, ikimizin var olan bu ilişkisi hoşuma gidiyordu ama ötesini düşünemiyordum. Bunun sebebi Murat değildi. Bunun sebebi huysuz adamın tekiydi ve ben uzun zamandır ondan başka kimseyle ilerisini düşünemiyordum.

Geri çekildiğinde gülümseyerek bana baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara tamam mı?" diye sorduğunda başımı sallayarak onu onayladım.

Murat gittikten sonra sessizliğin verdiği sakinlik çöktü üzerime. Odama girip çantamdan eşyalarımı çıkararak yerleştirdim. İnce askılı rahat bir gecelik ve iç çamaşırı alıp banyoya girdim.

Sıcak suyun altında geçirdiğim vakit iyi gelmişti. Ne kadar süre suyun altında kaldım bilmiyordum ama parmaklarımın buruştuğunu gördüğümde yüzümde oluşan saçma bir gülümsemeyle sonunda duştan çıkmaya karar verdim.

Saçlarıma bir havlu sardım ve bornozumu giyip odama ilerledim. Üzerimi giyinmeden telefonuma gelen mesajla ekran aydınlandı. Bahar, Ali Asaf'ın hâlâ gelmediğini ve artık yatacağını söylüyordu. Burada da olmadığına göre Ali Asaf'ın nerede olduğu hakkında bir fikrimiz yoktu.

Ona iyi geceler dileyip telefonu yatağa fırlattım. Üzerime rahat bir iç çamaşırı takımı ve kenara ayırdığım geceliğimi giydim. Başımdaki havluyu çekip saçlarımı taradım. Kalan ıslaklığı almak için saçlarımı havluyla kurularken yatakta duran telefonum tekrar titredi.

Bahar kim bilir yine ne yazdı diye düşünerek telefonu elime aldım ve ekrana düşen mesajla olduğum yerde donup kaldım. İki kelimeden oluşan isim ekranımda belirdiğinde, karşısında yine iki kelimelik bir mesaj vardı.

Ali Asaf: Kapıyı aç.

Telefon elimde öylece durdum ve sadece ekrana baktım. Gördüğüm şeyin bir hata olmasını bekleyen beynimde uyarı çanları çalmaya başlayınca panikledim. Ekranın ışığı söndüğündeyse ben hâlâ telefona boş boş bakıyordum.

Avucumun içinde duran telefon aniden titreyince yerimde sıçradım. "Ay!" diye bağırdım ve parmaklarım titredi. Ne halt dönüyordu burada böyle?

Gerçekten gelmişti. "Ah, valla geldi," diye kendi kendime söylendim. Ancak hâlâ panikten donmuş vaziyetteydim.

Elimde çalmaya devam eden telefonu açamadım. Telefon titremeyi bırakınca üzerime bir rahatlık çöktü. Ne yazık ki bu rahatlık da çok kısa sürdü. Dış kapının tıklanma sesi kulaklarıma doldu. Belli belirsiz bir sesti ama sanki beynimin içinde davul çalıyormuş gibi hissettiriyordu. Elimdeki telefonu yatağa fırlattıktan sonra koşar adım salona

doğru gittim. Dış kapının önünde durduğumda ben kapının gözetleme deliğinden bakamadan kapı bir kez daha tıklatıldı ve hemen ardından onun sesini duydum.

"Mahinev," diye adımı seslendiğinde parmak uçlarımda yükselip kapının deliğinden baktım ve işte, gerçekten oradaydı.

Elinin birini kapıya yaslamış, alnını da koluna dayamış bekliyordu. Kapıyı açmasam olmazdı. Yapabilseydim bile açmama sebebim ne olacaktı ki zaten?

Adamdan kaçmak istediğim, uzak olmak istediğim tek zamanda peşimden gelmiş olması da ayrı bir ironiydi.

Kapıdan biraz uzaklaştım ve derin bir nefes aldım. "Sakin ol, Mahi," diyerek kendimi telkin etmeye çalıştım. Islak saçlarım omuzlarıma değdiğinde ürperdim.

Ah, evet saçlarım ıslaktı. "Panik yapma, Mahi," dedim kendi kendime. "Duştan çıktın ve mesajı görmedin. Habersiz gelen o zaten, sen neden panikliyorsun?" Kapının önünde durmuş deli gibi kendi kendime konuştuğuma inanamıyordum. Üstelik kapının diğer tarafında o vardı!

Kapı bir kez daha tıklatıldı ve adımı yeniden söyledi. Bu sefer hem sesi hem de tıklatılma daha yüksek sesliydi.

Acele etmeden kapının üzerindeki anahtarı çevirdim ve kilidi açtım. Kapıyı usulca araladığımda karşımda belirdi.

Şaşırmış gibi numara yapmama gerek bile yoktu çünkü Ali Asaf'ın halini gördüğümde şaşkınlıktan öylece kalmıştım.

Koyu renk bir pantolon üzerine açık renk gömlek giymişti. Gömleğinin düğmelerini o kadar fazla açmıştı ki neredeyse karnına iniyordu. Birkaç düğmesinin koptuğunu düşündüm. Saçları darmadağınık olmuş, gömleğinin yakası ensesine doğru kaymıştı. Boynundan sarkıp gömleğinin içinde kaybolan kolyesinin zincirini görebiliyordum. Tek omzuna siyah bir ceketi rastgele atmış, bitkin halde kapımda bekliyordu.

"Ali Asaf?" dedim şaşkınlık karışmış sesimle.

Başını kaldırıp bana baktı. Göz altlarının hafif kızardığını fark ettim.

Beni görünce yerinde doğruldu ve içeri girmek için iki adım attı. Hiçbir şey söylemedi. Tek kelime bile etmeden içeri doğru yürüyerek salonun ortasında durdu. Omzunda duran ceketi alıp bir kenara attı ve sırtı bana dönük halde öylece bekledi.

Sessizce kapıyı kapattıktan sonra kilitledim. Ali Asaf, bir elini ensesine götürüp sıkarken ben de yanına doğru ilerledim. Tam karşısında durduğumda başını kaldırıp gözlerini bana odakladı.

Gözlerinde gördüğüm o bakışla dudaklarım titredi. Onu neredeyse hiç kırgın görmemiştim. Şimdi gözlerinde oluşan o derin kırgınlığı görüp anlayacak kadar tanıyordum onu.

Kendi yorgunluğumu bir kenara bıraktım. Belli ki bir derdi vardı ve bunca zaman beni koruyup kollamış olan adamın bu halini göz ardı edemezdim. Ona biraz daha yaklaştım. Attığım her adımı, alıp verdiğim her nefesi sakince izledi.

"İyi misin?" dediğimde sessiz kaldı. Beni inceler gibi izlerken, yerimde huzursuzca kıpırdanmamak için kendimi zorladım.

"Ali Asaf," dedim tekrar ve sanki kendine gelir gibi biraz daha dikleşti. Bana yine cevap vermeyince yeniden sordum. "Burada ne işin var?"

Sorduğum soru onu korkutmuş gibi irkildi. Ama bana yanıt vermek yerine o da bana aynı soruyu sordu.

"Senin burada ne işin var?" dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ben her zaman buraya gelirim," dedim. "Onca yolu kalkıp bana bunu sormak için mi geldin?"

Başını iki yana salladığında sinirlenmeye başlıyordum. Bana saçma sapan sorular sormak ve karşımda susmak için gelmediğinden emindim.

Bahar haklı mıydı bilmiyordum fakat bahsettiği sebeplerden dolayı olmasa bile Ali Asaf'ın buraya gelmek için bir sebebi vardı. Ben de bugün sebebin ne olduğunu öğrenmeden bu işin peşini bırakmayacaktım.

"Ali Asaf," dedim sakin olmaya çalışarak. "Saatin farkında mısın? Gecenin bir vakti çıkıp gelen sensin! Bir de soru soruyorsun ki o da saçma sapan şeylerden ibaret!" Biraz durup kendimi sakinleştirdim. "Bir şey mi oldu? Neyin var?" dedim anlatmasını umarak.

Bakışları, üzerimde olan odağını yitirip salonda gezindi. Derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. Yeniden bana döndüğünde konuşmasını bekledim. Dudakları bir şeyler söylemek için aralandı ama sonra gözleri arkamda kalan balkona takıldı.

Başımı çevirip onun baktığı yere baktım. Murat ve benim içtiğimiz kahvenin bardakları hâlâ masanın üzerinde duruyordu. Bakışlarımı fincanlardan çevirip yeniden Ali Asaf'a döndüm ama o ısrarla bardaklara bakmaya devam etti.

"Gitti mi misafirin?" derken çenesindeki bir kas seğirdi. Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Evet, gitti." Bakışlarının yönünü yeniden bana çevirdi.

"Ne işi vardı onun burada?"

Sorduğu sorunun ne kadar anlamsız olduğunu açıklama girişiminde bile bulunmak istemiyordum.

"Pardon?" dedim anlamamış gibi. O da biliyordu anladığımı ve bunu bilmek onu daha fazla sinir ediyordu.

"Tekrar ettirme," dedi dişlerinin arasından ama ben yine susarak sorusunu yeniden sormasını bekledim.

"Seninle," dedi üzerine basa basa. "Burada ne işi vardı onun?" Normalde olsa üstelemez, sıradan bir cevap verir geçerdim ama Ali Asaf'ın bu davranışları günden güne mantıksız bir hal alıyordu artık. Bu yüzden, bugün benden istediği türde cevaplar alamayacaktı.

"Ali Asaf," dedim tıpkı onun gibi dişlerimi sıkarak. "Anladım, beni Bahar gibi görüyorsun," dedim bilerek. "Kendini *abim* yerine koyuyorsun, onu da anladım ama..." derken abim kelimesinin üzerine basarak konuştum ve biraz bekledim. Benim söylediğim her kelimeyle çenesini o kadar fazla sıktı ki boynundaki damarların gerilip hareket etmesini izledim.

"Ama ben çocuk değilim. Kime nasıl davranacağımı biliyorum, kiminle nereye gideceğime ya da gitmeyeceğime karar verebilecek yaştayım."

Verdiğim cevabın hoşuna gitmediği o kadar belliydi ki.

"İyi," dedi sinirle sesini yükselterek. "Kiminle, nereye gitmek istiyorsan git!"

Ani çıkışıyla ürperdim. Arkasını dönüp ceketini almadan kapıya doğru ilerlediğinde, üzerimdeki şaşkınlık halinden kurtulup aniden harekete geçtim. Hızlı adımlarla önüne geçip o uzanmadan anahtarı çekip aldım.

Elini kapının koluna koydu, bir iki kere açmak için hareket ettirdiğinde kilitli olduğunu anlayıp bana döndü.

"Ver anahtarı..." dediğinde gülümsedim.

"Çocuk gibi davranmaktan vazgeçtiğin an veririm." Ali Asaf kaşlarını çattı. Bakışları sanki üzerimdeki geceliği yeni fark ediyormuş gibi askılarında dolaştı. Öyle açık saçık bir şey değildi ama yine de onun

bakışları altında tenim ürperdi. Ben kollarımı göğsümde birleştirip onun bakışlarına karşılık verirken Ali Asaf kaşlarını çattı.

"O adamın yanında böyle mi oturdun sen?"

Gözlerim kocaman açıldı. Az önce ne demişti bana bu öküz!

"Sen ne dedin?" dediğimde beni sinirlendirmiş olmaktan zevk alır gibi gözleri parladı.

"Duydun sorumu işte!" Tekrar etmeyeceğini biliyordum. Az önce ona yaptığımdan dolayı inada bindirmişti bir kere. Avucumun içinde sıktığım anahtar elime batınca kendime geldim. Parmaklarımın arasında anahtarı çevirdim ve hiç beklemediği bir anda anahtarı fırlatıp Ali Asaf'ı omzundan vurdum.

Omzuna çarpan anahtar gürültüyle yere düştü. Ali Asaf bir bana bir yerde duran anahtara baktı.

"Al o anahtarı ve hemen evimden çık git!"

"Mahinev," diyecek oldu ama ona ters ters bakınca sustu.

"Bıktım senden, Ali Asaf!" dedim bağırarak. Aniden çıkışıma o kadar şaşırdı ki ağzını bir kere açıp kapattı.

"Ne istiyorsun sen? Açık açık söylesene bana. Gecenin köründe evime gelen sensin, neyle suçluyorsun onu da anlıyorum, ben salak değilim ama imalarla gelme benim karşıma! Varsa bir derdin söyle, yoksa da git, Ali Asaf!"

Arkamı dönüp mutfağa gidecektim ama son anda aklıma gelen şeyle yeniden ona döndüm. "Ayrıca burada kiminle kaldığım da seni ilgilendirmez. Görmek istemediğin kişiler varsa bir dahaki sefere haber verip gelmeyi dene. Çocuk yok senin karşında. Sen orada burada kız arkadaşlarınla öpüşürken iyi hoş, biz sevgilimizle yan yana gelsek büyük sorun!" Sinirle ağzımdan dökülen kelimeleri durduramadım. Anlatmak istediğim şey farklıydı ama Ali Asaf tabii ki söylediğim her şeyi istediği gibi anladı.

"O mu lan senin sevgilin?"

"Allah'ım bana sabır ver!" Sabır dilenmekten başka şans tanımıyordu adam zaten bana.

Öyle bağırıyordu ki beni duyacağından emin değildim. Gerçi benim de içeride kanım deli gibi kaynıyordu ve ondan aşağı kalır yanım yoktu.

"Tabii," dedi dişlerinin arasından. "Benimki de saçma bir soru oldu, haklısın! Balkonda sarmaş dolaş durmanızdan anlamam lazımdı."

Gözlerimi hayretle kırpıştırdım. "Ne saçmalıyorsun sen be!"

"Gördüm diyorum!" Sesi yükseldikçe sinirlerime hâkim olamıyordum. Daha sakin ve mantıklı sorularla gelseydi karşıma, ona Murat'la arkadaş olduğumuzu daha önce kırk kere söylediğim gibi yine söylerdim ama Ali Asaf ona sabır gösterdiğim zamanları tüketmişti.

"Sana ne ya!" diye bağırdım ve ardından defalarca aynı kelimeleri tekrar ettim. "Sana ne! Sana ne!"

İkimiz de burnumuzdan soluyorduk ama Ali Asaf bir anda burnumun dibine kadar girdiğinde kelimeler dudaklarımda yarım kaldı. Beni kolumdan tuttu ve kendine doğru öyle güçlü çekti ki göğsüm onun göğsüne yapıştı. Başımı kaldırıp yüzüne bakarken onun gözleri dudaklarıma odaklanmıştı, nefes nefeseydi.

Aldığı her nefes onun ağzından çıkıp benim dudaklarıma çarptığında soluğum kesildi.

Boşta kalan eli belime dolandı ve aramızda hiç mesafe olmamasına rağmen beni biraz daha kendine doğru çektiğinde iyice birbirimize yapıştık. Ona bu kadar yakın olmanın hayalini kaç kere kurduğumu bilmiyordum. Ellerimi nereye koyacağımı bilemeden öylece kaldım ama sonra beni saran kollarına dokundum.

"Bir daha söyle hadi!" dedi fısıldayarak. Kendini o kadar sıkıyordu ki elimin altında titreyen tenini hissedebiliyordum. Gözlerini bir saniyeliğine gözlerime odakladı ve yeniden dudaklarıma baktı. Başını bana doğru biraz daha eğdiğinde burnunun ucu burnuma dokundu.

"Bana bir daha sana ne de hadi, Mahinev." Sakin değildi. Sesi sakin çıkıyordu, yüksek perdeden konuşmuyordu ama hissedebiliyordum. Vücudundaki tek bir kemiğin bile sakin olmadığını biliyordum.

Sustum. Tek kelime edemeden öylece kaldım. Ali Asaf bana bu kadar yakınken nefes almaya bile korkuyordum. Gözlerimi bir kere kırpsam sanki yok olup gidecekti bu yakınlık. Onun bana bu kadar yakın olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamak canımı yaktı. Benden bir santim uzağa gidecek korkusu içimi yakıyordu.

Ali Asaf, yeniden dudaklarıma doğru fısıldadı. "Söyle," dedi nefes nefese. "Hadi, Mahinev," derken bir iki santim geri çekilip yüzümden uzaklaştı ve dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. Burnunun tenime dokunduğunu hissettiğimde dizlerimin bağı çözüldü. Kollarına daha sıkı tutundum ve bunu fark eden Ali Asaf belimde duran ellerini sıkılaştırdı.

Beni olduğum yerde öyle güzel tutuyordu ki kaçmak için bulacağım bütün sebeplerimi yerle bir ediyordu.

Burnunu kulağımın hemen altına usulca sürttüğünde tırnaklarımı koluna geçirdim. Biz ne yaşıyorduk şu an? Yine benim hayal ettiğim bir anda mıydım? Gerçek değilse kabullenmek istemiyordum.

Yeniden, "Söyle," dediğinde damarıma basmaya çalıştığının farkındaydım. Ona istediğini vermek için son bir çabayla fısıldadım.

"Sana ne," dediğimde Ali Asaf bir anda donup kaldı. Ellerimin altında buz kesen tenini hissettim. Dudakları hâlâ kulağıma bu kadar yakınken nefes alış verişinin hızlandığını duyabiliyordum. Bir an için hiç tepki vermeyeceğini düşündüm ama sonrasında kulağıma fısıldadığı sözler beni yerle bir etti.

"*Sen aptalın tekisin Ali Asaf, diyeceğim,*" dediğinde beynimden aşağı kaynar sular boşaldı. Tenim alev alev yanarken içimin buz kesmesi normal miydi? Ağzımdan tek kelime çıkmıyordu ama Ali Asaf konuşmaya devam etti. Benim söylediğim her bir kelimenin tek bir tanesini bile atlamadan tekrar etti.

"*Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki nasıl bu kadar kör oldun, nasıl beni görmedin, bilmiyorum. Beni nasıl anlamadın, kalbimin dilini nasıl çözemedin bilmiyorum.*"

Ölüyordum. Nefes alıp almadığımdan emin değildim ama bedenim tepki veremez durumdaydı. İki dudağımın arasından zorla, titrek bir kelime döküldü. "Sus."

Ama Ali Asaf susmadı.

"*Sana kalbimi anlatmaya geldim, anlarsan ne âlâ ama anlamazsan da canın sağ olsun.*"

"Ali Asaf, sus lütfen," derken dudağımı sıyırıp giden gözyaşımın ıslaklığım hissettim. İçime titrek bir nefes çektiğimde Ali Asaf yüzüme baktı. Bakışları yüzümde gezindi ve elini kaldırıp gözümden akan bir damla yaşı silerken başparmağını tenimde gezdirdi.

"Bunlara rağmen bana sana ne mi diyeceksin?" diye sorduğunda onu anladığımdan emin değildim.

"Biliyordun," dedim içimde parçalanan şeylerin bana verdiği acıyla. Kendimi zorlayarak ellerimi kolundan çektim ve son bir güçle onu itip kendimden uzaklaştırdım.

"Biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin. Sen..." dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. "Ali Asaf sen, sana karşı ne hissettiğimi öğrendin ve..." Anladığım şeyle donup kaldım.

Ona olan hislerimi biliyordu. Hepsini, ağzımdan çıkan her bir kelimeyi duymuştu ve yine de bana o şekilde davranmıştı. Abi kardeşiz demişti. Mahallede hakkımızda konuşulur diye kavga etmişti benimle. Uzak durmam için uyarmış, bilerek ve isteyerek kendini geri çekmişti. Sözle değil belki ama hareketleriyle asla olmayacağımızı anlatmak istemişti bana.

Kalbimin kırıldığını hissedeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama derinlerde, parçalara ayrılan kalbimin dağılışını o kadar net hissediyordum ki... Lanet olası şey canımı çok yakıyordu. Gözümden arka arkaya süzülen yaşlara engel olmaya çalışmadım bile. İş çığırından çıkmıştı bir kere. Uğraştığım her şey yerle bir olmuş gibi hissediyordum.

"Neden söylemedin?" diye sordum son bir gayretle ama bana cevap vermedi. "Neden duyduğunu söylemedin!" derken bu sefer avazım çıktığı kadar bağırmıştım.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Ben önce şok oldum," dedi sesi titreyerek. "Şaşırdım, beklemiyordum..." dediğinde hissiz bir kahkaha döküldü dudaklarımdan.

"Gerçekten mi, Ali Asaf? Hiç mi anlamadın!"

"Yemin ederim anlamadım, Mahinev..."

Mahinev...

Bana bir tek o Mahinev derdi ve şu an ismimin tam halinden nefret ediyordum. Çünkü hayvan gibi canımı yakıyordu onun adımı bu şekilde söylemesi.

"Sen de sana âşık olan birini tersleyerek, kendinden uzak tutarak, kalbini kırarak olmayacağını anlatmaya mı karar verdin?"

"Öyle olmadı." Başını iki yana salladı ama bu hali kalbimin daha fazla kırılmasına engel değildi.

"Gelip dürüstçe *bizden olmaz Mahi*, diyemedin mi? Her lafı doğru olan Ali Asaf, bana gelince dürüst olamadı mı?"

Dudaklarında hissiz bir gülümseme belirdi. "Senin yaptığın gibi mi?" dediğinde öne doğru eğilip ellerimi dizlerime yasladım. Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım.

"Benim sebebim vardı, geri zekâlı!" diye bağırdım. "Ben seni kaybetmek istemedim. Ben, sensiz kalacağıma uzaktan sevmekle yetinmeyi seçtim yıllardır! Çocuksun daha sana bakmaz diye diye yıllarımı geçirdim. Her bir bakışından anlam çıkarmak için gözlerinin konuşmasını ezberledim ben!"

Sesli bir kahkaha attığımda kaşlarını çattı. Ona bir iki adım yaklaşıp yüzüne baktım. "Sen benim gözlerimin içine bakıp bana *iyiyim* dediğinde, ben senin bakışlarından iyi olmadığını anlayacak kadar tanıyor ve seviyorum seni. Sen o konuşulanları duymasaydın da ben tıpkı şimdi olduğu gibi bunları senin yüzüne karşı söylerdim."

Ali Asaf sessiz kalıp yutkundu.

"Peki, sen bana baktığında, benim gözlerime baktığında ne gördün, Ali Asaf? Dilimin başka, kalbimin başka şeyler söylediğini anlayacak kadar tanımadın mı sen beni?"

"Benim ne hissettiğimi bilmiyorsun."

Başımı sağa sola salladım. "Bilmiyorum evet çünkü anlatmayı tercih etmedin. Elinde fırsatın vardı, Ali Asaf. Madem duydun, karşıma geçip *bende hislerinin karşılığı yok,* deseydin yemin ederim anlardım."

"Öyle değil," dediğinde ikimizin de sesinde yorgunluk vardı.

Hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "Vicdanlı adamsın, güzel ve merhametli adamsın hiçbirine lafım yok Ali Asaf ama sen... konu ben olunca, herkese gösterdiğin merhametin onda birini benim duygularıma göstermedin." Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturmasını izledim.

"Senin kalbin bir bana mı taştan, Ali Asaf?"

"Öyle değil diyorum ama dinlemiyorsun," dediğinde daha fazla bahane duymak istemediğimden araya girdim. Gözümden akan yaşları hızla silerken başımı dik tutup onun karşısında durdum.

"Bu saatten sonra bana ne söylersen söyle ikna edemezsin. Bana gelseydin, karşıma geçip *Mahi biz olamayız, bende senin duygularının karşılığı yok,* deseydin yine üzülürdüm, kalbim yine kırılırdı ama sana kızmaz kırılmazdım, Ali Asaf. Kimse kimsenin kalbine zorla giremez ya."

"Mahinev, söyleyeceklerimi dinleyecek misin?" Dinlemek istemiyordum. Öyle değil deyip duruyordu ama bal gibi de öyleydi. Şimdi karşısında ağladığım için böyle konuşuyordu.

"Dün söylediğin her bir kelime aklımda benim, uzak durduğun her bir sahne aklımda, Ali Asaf. Sen neden bahsediyorsun? Belki açık açık dilinden dökülmedi bu kelimeler ama farklı bir dille anlatmışsın zaten bana da ben anlamamışım."

"Mahinev," diyerek bana yaklaştığı sırada elini saçıma doğru uzattı fakat bana dokunamadan bir adım geriye gittim.

"Ne söylesem anlamayacaksın, şimdi kızgınsın ama inan öyle olmadı." Ona cevap vermek istemedim. Sadece başımı iki yana sallayıp söylediklerine inanmadığımı anlamasını istedim.

"Çiçek gibi kızsın Mahinev, gerçekten gelip benim gölgemde solmaya neden bu kadar isteklisin?"

Buruk bir gülümsemeyle ona baktım. "Beni ikna edecek bahaneler aramana gerek yok. Ben akıllı kızımdır bilirsin. Ben sana göre değilim demek için geç kaldın."

"Mahinev, beni din-" Cümlesini bitirmeden araya girdim.

"Seni dinledim ve anladım, Ali Asaf. Gelip seni sevdiğimi söyleseydim de bana bunları söyleyecektin, biliyorum." Bana doğru bir adım daha attığında ondan kaçarak iki adım geriye gittim.

Hâlâ yerde duran anahtarı işaret ederek konuştum. "İster git ister kal, Ali Asaf. Benim sana tek kelime edecek gücüm yok şu anda."

Hızlı adımlar atarak yanından geçtim ve koşarak odama girdim. Kapıyı kapatıp kilitlediğimde sırtımı kapıya yasladım ve yere oturdum.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Belki beş, belki on dakika, belki de daha fazla ama sonunda dış kapının usulca kapanan sesini duyduğumda tutmaya çalıştığım gözyaşlarım, gök gürültüsüne daha fazla dayanamayan yağmur bulutları gibi direnmeyi bırakıp akmaya başladı.

9. BÖLÜM

Aklımdan çıkmıyor...
Aklım çıkıyor ama
O çıkmıyor.
-Oğuz Atay

Ayrılık Acı Bir Şey - Müslüm Gürses

Ali Asaf

Bazı anlar vardır aydınlanma yaşatan. Kalp ağrısı eşliğinde, tüm bedeninize acı çektirecek kadar ağır bir farkındalık hissi yaşarsınız. Bir şarkı sözü, doğan ya da batan güneş veya sadece kısacık bir gülüş... Böyle anlarda ne hissedeceğini hiç düşünür mü acaba insanoğlu?

Ben hiç düşünmemiştim. Anlık şeyler benim zaaflarım olmadı hiçbir zaman. Bir şey başından beri ya vardır ya da yoktur benim için. Sonradan olurlara pek inanan biri olmadım bu yaşıma kadar.

Şimdi, gökyüzünün karanlık sinsiliğini yok etmeye çalışan ay ışığının altında, arabamın içinde oturup karşımda duran evi izlerken sorgulamak istediğim, sorgulamam gerektiğine inandığım birçok düşünceyle baş başa kalmıştım.

Aklımda dönen şeylerin ulaşacağı nokta çok hayırlı değildi ama dönüşü olmayan bu yola girmemek için uzun zamandır çabaladığımı da itiraf etmem gerekiyordu.

Bazı şeyleri bilmek, bazı şeyleri delicesine hissetmek beynimden bir kurşun yemişim hissi yaratıyordu üzerimde. Acı veriyordu ama yine de içten içe yeşillenen o filiz, içimde oluşan tereddütlü korku, bildiğim her şeyi unutmam için beni zorluyordu.

Radyoda çalan türkünün sözleri kulağıma dolduğunda, zihnimin ötesine saklanan düşüncelerden sıyrılıp şarkının sözlerini aklımın bir köşesine kazımak istedim. Elimi uzatarak hafifçe sesini yükselttim.

İki elimi direksiyonun etrafına sarıp birleştirdim ve çenemi de kolumun üzerine yaslayıp, gözümü kırpmadan salon ışıklarının hâlâ yandığı evi izledim...

Kuru dalda gül olur mu? Sevmeyenden yâr olur mu?

Türkünün sözleri, sanki benim az önce Mahinev'e söylediklerimi hatırlatmak ister gibi diken olup tenime bata bata kulaklarıma doldu.

Çiçek gibi kızsın Mahinev, gelip benim gölgemde solmaya neden bu kadar meraklısın?

Kendi kendime *acımasızlığın kitabını yazdın az önce şerefsiz,* diye düşündüm.

Senin kalbin bir bana mı taştan?

Yerimde huzursuzca kıpırdanmama, tenime ateş değmiş gibi yanmama sebep olan bu soruya cevap verememek benim âcizliğimdi. Beni haklı görmesini istemiyordum. Ondan anlayış da beklemiyordum ama hiç mi benim tarafımdan düşünmüyordu?

Allah şahit bir gün bile, tek bir gün bile Mahinev'e o gözle bakmadım. Bir gün bile aramızda bir şey olacak düşüncesine kapılmadım.

Emine teyzenin yanına geldiği ilk zamanları hatırlıyordum. O kadar küçük ve ürkekti ki insan ister istemiz bağrına basmak istiyordu onu. Sonra başına gelenleri uzaktan izlemiş, annemden duymuştum ve onun her sene bir yaş alırken gözlerimin önünde nasıl güçlü bir kıza dönüştüğünü adım adım izlemiştim.

Bahar'dan ayıramıyordum Mahinev'i. İçime, aileme o kadar Bahar gibi girmişti ki bir gün dahi aksini düşünmemiştim.

Kendimi geçtim, onun bana karşı olan hislerini hiç anlamamıştım ki. Belki saçmalıktı, belki de aptallıktı ama zerre kadar şüphelensem bugünlere gelmesine izin verir miydim bilmiyordum.

Mahinev, akıllı kızdı. Dudaklarından dökülen, *çocuksun daha sana bakmaz* kelimelerini duyduğum an, bunca zaman onun bana belli etmemek için çabaladığını anlamıştım.

Ama şimdi her şey değişmişti. Şimdi her şey, eskiden olan her şey artık daha anlamlı geliyordu gözüme. Didişmeleri, bana karşı koymaları, inatla abi dememesi... Daha bir sürü şey yeni anlamlarla tekrar tekrar doluyordu zihnime. Her bir hareketini, her bir kelimesini farklı canlandırıyordum artık gözümde.

Aynı sahnedeydik, aynı oyunu oynuyorduk ama artık sahnelenen oyunun bir amacı varmış gibi hissettiriyordu düşüncelerim.

---

* Oğuz Yılmaz - Gönüller Hiç Yas Tutar mı?

Mahinev, zamanını beklemişti. Kendimi onun yerine koymayı denediğimde beceremiyordum. Ben yapamazdım. Ne onun kadar sabır vardı bende ne de onun gibi güzel sevme yetisine sahip bir adamdım ben.

Şimdi her şey değişmişti. Her şeyi berbat etmem bir yana, içimde verdiğim savaşı kazanma gücüm yoktu.

O gün bahçe kapısında Mahinev'i duyduğumdan beri kendime gelemiyordum. Kendime öfkelendim, ona öfkelendim. Canını yaktığım için köpek gibi pişman olsam da doğru yolda ilerlediğime o kadar emindim ki...

Şimdi olduğum noktaya bakınca, bulunduğumuz durumu düşününce kendi içimde... kendime yediremediğim şeylerin ağırlığı, bu yolun ne kadar yanlış olduğunu anlamama yetiyordu.

Kararlıydım aslında, Allah yukarıda ya bu işten vazgeçmesi için her şeyi yapacaktım. Sorun Mahinev değildi zaten. Klasik bahaneler, klişe sebepler üretmek derdinde de değildim. Ama işin aslı açık ve netti. Söylediğim şeyler kalbini kırdı belki ama doğruydu. Ben Mahinev'e layık değildim.

Ona *çiçek gibi kızsın* derken, bunu sadece onu bir çiçeğe benzetmek için laf olsun diye söylememiştim. Narin ama güçlüydü Mahinev. El üstünde tutulması gerekiyordu. Benim gibi asabi, ani çıkışları olan biriyle yıpranmak olmasın istedim kaderinde.

Ama bir şeyler de değişmişti işte. Ben ne kadar kararlı olursam olayım bir farkındalık anı yaşamıştım.

Görevden geldikten sonra Mahinev'in bana olan tavrındaki değişikliği fark etmedim diyemem ama altından bunların çıkacağını da düşünmemiştim.

Daha önce başıma gelmeyen farkındalıkları yaşatmıştı bana. Bana yaklaştığında tenimin ürpermesi beni o kadar hayrete düşürmüştü ki kızı tersleyip durmuştum. Kokusunu yıllardır bilirdim ben onun, kullandığı parfüm hep aynıydı ama şimdi aldığım koku farklı gelmeye başladığında kendime öfkelenmiştim.

Ne değişmişti de onda bu farklılıkları sezer olmuştum? Kendi içimde bir kriz anı yaşarken, kızı rahatsız ederim korkusuna ondan uzak durmuştum. Kendime gelmek için içimde verdiğim savaşları kaybettikçe delirdim. Sonra gittim onun söylediklerini duydum ve itiraf etmek gerekirse içimde bir yerde filizlenen memnuniyet kırıntısını göz ardı etmek istesem de hissetmiştim, orada filiz vermişti bir kere.

Kıskançlıklarımın sebebini sorgulama izni bile vermemiştim kendime. Çünkü biliyordum ki eğer verseydim haksız çıkacak ve kaybedecek taraf ben olacaktım.

Ama bu minik memnuniyet kırıntısı kararımdan vazgeçmeme yetmedi. Buraya gelmeden önce onu ne kadar kırdığımın farkındaydım. Yaptıklarımdan sonra, olmayacağını anladığının da farkındaydım.

Gözlerinde gördüğüm *senden vazgeçtim* ifadesini ömrümün sonuna kadar unutmam mümkün değildi. Aklıma kazınan o yaralı ve yılmış bakışlar, ne zaman gözlerimi kapatsam gözümün önünde belirip capcanlı bir şekilde karşımda oluyordu.

İstediğimi yapmış olmanın sevincini yaşamam gerekirken, kalbinin benden uzaklaştığını hissetmek canımı yakmıştı. Ve sonra ben, bununla başa çıkmaya çalışırken onun telaşsız, tasasız ve saf mutluluk saçan gülümsemesini görmüştüm. İşimin bittiğini de o an anlamıştım.

O gülümseme bana değildi. Kaan için, arkadaşları için mutlu olan kızın gülümsemesiydi ama dudaklarının kıvrımından oluşan bir kurşun, o anda sanki gelip kalbimi bin parçaya bölerek vurup geçmişti beni.

Elimi kalbime götürdüğüm anda gözleri beni bulmuştu ve ne yaşadığımdan habersiz, benim için telaşlanan bakışları altında bir kez daha ezilip kahrolmuştum.

Bir gülüşle insanın tüm fikirleri yerle bir olur muydu?

Bir gülüş size, sanki birisi güneşi avuçlarınızın içine bırakmış gibi hissettirebilir miydi?

Bir gülüşe köle olmak ister miydi insan?

Ben istedim. O an hissettiklerimi başka nasıl anlatırdım bilmiyordum.

Tüm gece düşündüğüm tek şey o ve ardında getirdiği sorular olmuştu. Adı aklıma doldukça hissettiğim şeyler gün yüzüne çıkmak için savaştı benimle. Kokusunu hatırladıkça ellerimin titrediğini hissetmek beni dehşete düşürdü.

Aşk nedir bilmeyen ben, aşkın anlamı bana bunları hissettiren kız mı diye düşünmeye başladım.

Düşündükçe delirmiş, delirdikçe kendime sarmıştım. Sabaha kadar uyumadan, onunla konuşsam mı ikileminde sürünüp durmuştum ve sonunda o adamla gittiğini görene kadar da aslında iyi idare etmiştim.

Bahar'ın onunla kalacağını söylemesinden sonra verdiğim tüm kararlar, uzak durma çabaları ve tüm olmazlar aniden yerle bir olmuştu.

Şimdi burada durmuş, düşüncelerimde boğulurken onun evini izliyordum. Kapıyı çekip çıkmıştım ama uzağa gidememiştim.

Karşımda duran evde bir haraketlilik sezdiğimde gözlerimi kırptım. Salonun yanan ışığı söndü ve daha loş bir ışık yandı. Kitap okurken kullandığı ışığını yaktığını fark ettim.

Sonra balkonun kapısının önünde belirdi aniden. Tek omzunu kapının pervazına yasladı ve gözlerini yumup başını eğdi.

Çıkıp yanına gitmek istiyordum. Ona anlatsam içimdeki ikilemi, beni anlar mıydı? Şaşkınlıktan, biraz da değişen hislerimin korkusundan saçmaladığımı söylesem beni dinler miydi?

Yere eğdiği başını kaldırıp omzunun üzerinden yana doğru eğdi ve pervaza yaslandı. Derin nefes alır gibi öylece bekledi. Denizin hafif esintisi önce üzerindeki ince geceliği dalgalandırdı, sonra da tek askısını aşağı kaydırdığında soluğum kesildi.

Tenine dokunan ılık rüzgârı kıskandım.

Arkamda deniz, gözlerimin önünde Mahinev... Sanki mücevher bulmuş gibi hissediyordum. Onu daha yakından görmek istiyordum. O zaman gözlerinin ağlamaktan kızardığını, kahverengi gözlerinin ağlamaktan daha açık bir renge dönüştüğünü görürdüm.

Mahinev bir süre daha kıpırdamadan öylece gözleri kapalı şekilde durdu. Benim burada, derin bir huzursuzluk içinde olduğumu bilmeden öylece bekledi. Yorgunluk çökmüş bedenini yaslandığı yerden uzaklaştırdı ve arkasını dönüp içeri doğru ilerledi.

Elim aniden kapının koluna uzandı. Açacağım sırada durup bekledim. Bakışlarım yeniden eve doğru kaydı ve elimi kapının kolundan geri çektim.

Cebimden telefonu çıkardığımda bir sürü mesaj ve cevapsız arama vardı. Hepsini görmezden gelip Selim'in ismini buldum ve hemen aradım.

Telefon sadece bir kere çaldıktan sonra hemen açtı.

"Uyumuyorsun," dedim belirtir gibi. Uyusa hayatta bu kadar kısa sürede cevap vermezdi.

"Yok abi," dedi ama sesi yorgun geliyordu. "Sizdeydim zaten, şimdi kapıdan çıkmıştım."

Sessiz kalıp benim soru sormamı beklemeden konuşmasını bekledim. Selim her zaman beni anlardı.

Bezmiş bir nefes alıp verdi. "Bahar aradı, ortadan kaybolmuşsun. Ben de yakındaydım uğradım. Bir şeyler anlattı ama anladığımı söyleyemem. Ayrıca annenin saksılarının anasını sikmişsin oğlum, derdin neydi? Kadını da telaşlandırmışsın, bari telefonlarını açsaydın."

Yediğim haltları bana tek tek saymasına gerek yoktu. Beynim sikilmiş durumdaydı zaten, bende mantıklı düşünecek kafa mı kalmıştı amına koyayım! O saksılardan farkım yoktu.

"Selim," dedim. Sesim hem yorgun hem de sinirli çıkmıştı. Adını söylediğimde Selim konuşmayı bırakıp sustu.

"Neredesin sen?" diye sorarken sesindeki merakın farkındaydım.

"Mahinev'in oradayım," dediğimde aramızda birkaç dakikadan daha fazla sürdüğünden emin olduğum bir sessizlik oluştu.

"Ama Bahar," dedi ve sustu. Söyleyeceği şey ne ise vazgeçmiş gibi devam etti. "Neden gittin?"

Bu sorunun cevabını ben kendime bile tam anlamıyla veremiyorken ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Ayrıca telefonda konuşmak da istemiyordum.

"Selim, sen Bahar'ı al gel buraya," dedim ani bir kararla.

Şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

"Duydun işte. Bahar'a söyle ama Mahinev'i aramasın şimdi. Çıksın gelsin seninle işte."

Selim sanki saçmaladığımı kabul etmemi bekler gibi sessiz kaldı. Sonunda benden tepki alamayınca konuştu.

"Ciddi misin sen?"

"Evet Selim, ciddiyim. Git Bahar'ı al gel işte."

Selim sonunda vazgeçmeyeceğimi anlamış olacak ki sakince *tamam* dedi. Tam telefonu kapatacağım sırada yeniden konuştum. "Gelirken bir yetmişlik al," dediğimde Selim, "Yuh," diye bağırdı. "Abi, delirme şurada sabaha ne kalmış, ne yetmişliği?"

"Beynim ancak uyuşur," dedim belli belirsiz. Selim söylediğimi duydu mu bilmiyordum ama bir şey sormadı.

"Tamam ben ayarlarım," dediğinde itiraz etmedim. Kafamın içi cehennem çukuru gibiydi zaten, bedenimse ayrı muamma. Üzerime çöken yorgunlukla içime bir nefes çektim. Daha fazla da konuşmadık.

Telefonu kapattıktan sonra sırtımı koltuğa yasladım ve koltuğu da biraz geriye yatırdım. Gözümü bile kırpmadan evi izlemeye devam ettim.

Zaten aklım bu kadar doluyken uyku bana uğramazdı bile.

Gözlerime vuran ani ışıkla bakışlarımı izlediğim evden çevirip bana doğru gelen arabaya kaydırdım.

"Arabanın farına sokayım, Selim," derken kapıyı açıp dışarı çıktım. Ben arabadan çıkınca farları söndürdü ve gelip yanıma park etti. Aynı anda kapılarını açtılar ve ikisi de arabadan indi. Selim benim olduğum taraftaydı, Bahar da hızlı adımlarla yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sorduğunda beni merak ettiğini biliyordum. Başımı belli belirsiz aşağı yukarı sallayınca üzerine bir rahatlık çöktü. Tabii yeniden telaşlanması birkaç dakika sürdü.

"Mahi iyi mi?" dediğinde bu soruya ne cevap vermem gerektiğini bilemeden öylece sustum. Ben susunca Bahar daha da telaşlandı.

"Abi, kıza bir şey mi yaptın?" Sorduğu soruda bir anlam aramaya çalışarak kaşlarımı çattım.

"Ne gibi?" dediğimde amacım Bahar'ı terslemek değildi ama sesimin tonunu ayarlayamamıştım. Bahar bana cevap veremeden araya Selim girdi.

"Abi, sen neden buraya geldin? Hadi geldin, neden Mahi'nin yanında değilsin de arabadasın?"

Selim'in sorusuyla Bahar da yerinde dikleşti ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Evet," dedi burnunu dikerek, "Sen neden geldin buraya?" diye aynı soruyu o da sordu.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarken kaşlarımı çattım. "Sen iyi bilirsin neden geldiğimi. Öyle değil mi, Bahar?"

Söylediğim şeyden sonra gözleri irileşti ve az önceki dik duruşunu bozmadan bir adım geri gitti. "Ay, üzerime iyilik sağlık abi," dedi sahte bir şaşkınlıkla. "Ben nereden bileceğim!"

Tek kaşımı kaldırıp yüzüne baktığımda Bahar gülümsemesini saklamaya tenezzül etmedi bile. Ah, elbet bunun hesabını soracaktım ben ona...

"Sen eve gir, geç oldu," dedim konuyu değiştirerek. "Anahtarın var değil mi?"

Bahar başını sallarken cebinden anahtarları çıkarıp gösterdi. Bir iki adım atmıştı ki dönüp yeniden bize baktı. "Abi birkaç saat sonra sabah olacak, acaba gelip siz de uyusanız mı?"

"Yok," dedim yutkunarak. "Şimdi uyanınca beni görmesin," dediğimde Bahar ve Selim birbirlerine endişeyle baktı.

Bahar, "Üzgün mü?" diye fısıldayarak sordu. Nedense dönüp onun yüzüne bakamadım. Başımı aşağı yukarı sallayıp onu onayladığımda telaşlı bir nefes çekti içine.

"Keşke buraya gelmene sebep olmasaydım," dedi fısıldayarak. Açık açık kabul ediyordu buna sebep olduğunu ama yine de dönüp bir şey diyemiyordum. İkiyle ikiyi toplamak çok da zor olmamıştı. Bahar da uzun zamandır Mahinev'in bana olan hislerini biliyordu ama belli ki benim yeni peyda olmuş duygularımı da çözmüştü ki buraya gelmeme sebep olacak adımı atmıştı.

Ben Bahar'a cevap veremeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Bahçe kapısından girip evin merdivenlerine çıkan yolda gözden kaybolana kadar sessizce onu izledik. Selim sessiz kalmaya devam ettikçe daha önce hiç hissetmediğim ağır bir huzursuzluk çöktü üzerime.

Selim, "Bagajda sandalyeler var, şöyle denize karşı oturalım," dediğinde başımla onayladım.

Bagajdan iki tane katlanır sandalyeyi çıkarıp arabamın arka tarafında kalan toprak alana yerleştirdi. Daha sonra yeniden arabasına gitti ve ufak bir çantayla birlikte rakı şişesini çıkardı.

Çantayı önüme koyduğunda soru sorar gibi tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Bahar elimde rakıyı görünce evden meyve, peynir falan koymuş bize." Sonra gülümseyip devam etti. "Gerçi yol boyunca *zaten sabah olacak neyin içmesi bu,* diye sana saydırdı durdu haberin olsun."

Ben de hazırlanan çantayı aldım ve içindeki iki cam kâseyi çıkardım. İki tane bardak ve soğuk su şişesini de çıkarıp yanlarına koydum.

"Canıma okuyor falan ama yine de hazırlık yapmış," dedim buruk bir gülümseme eşliğinde.

Sandalyeme oturup sırtımı yasladım ve gözlerimi denize doğru çevirdim. Cebimde telefonum titreyince çıkarıp baktım. Ekranda Bahar'ın ismi belirdi.

Bahar: İçeri girdim, Mahi uyuyor. Onu uyandırmadım, sabah zaten beni görür.

Hızla ona cevap verdim.

Ali Asaf: Tamamdır, iyi geceler.

Sormak istediğim bin tane soru vardı. Nasıl uyuyordu? Huzurlu görünüyor muydu? Merak etmeye hakkımın olmadığı şeyler geçiyordu aklımdan. Sebebi olduğum şeyleri ne yüzle soracaktım ki?

Dalıp gittiğim yerden Selim'in omzuma dokunmasıyla çıktım. Elime doğru uzattığı bardağı iki parmağımın arasında tuttum ve tek seferde dikip dibi gördüm.

"Of yavaş be, Ali Asaf," diyen Selim'i dikkate almadan yeniden doldurması için bardağımı ona uzattım. İkinci kadehimi daha yavaş içtiğimde Selim de kendi bardağından yudum yudum içiyordu. Bardağımın yarısı boşalana kadar bekledi Selim ve sonunda beklediğim soruyu sorduğunda derin bir nefes aldım.

"Ali Asaf, anlatacak mısın artık?"

"Sen hiç Mahinev'in beni sevdiğini anladın mı?" diyerek direkt sordum. Cümlem bittiği anda yutkunamadan ağzındaki rakıyı püskürttü.

"Lan ne yapıyorsun?" dedim pantolonuma bulaşan rakıyı elimle silerken. Selim şaşkın gözlerini üzerime çevirdi.

"Ne sordun sen bana, ben anlayamadım galiba?" Ya hepimiz aptalın önde gideniydik ya da Mahinev gerçekten kendini saklamayı iyi becermişti.

"Ayşe'yle konuşacakları gün eve geri dönmüştüm ya ben okey takımını almaya." Selim başıyla onayladığında devam ettim. "Mahinev, Ayşe'ye bir söz veriyordu."

"Ne sözü?" diye sordu Selim ama sanki donmuş gibi kıpırdamıyordu.

Yutkunup devam ettim. "Bana, beni uzun zamandır sevdiğini söyleyeceğine söz veriyordu."

Selim'in tepkisini görmek için dönüp yüzüne baktım. Elinde bardakla ağzı açık öylece kalmıştı. Benim sustuğumu anlayınca irkilip kendine geldi ama tek kelime etmedi.

Yeniden, "Sen hiç hissettin mi?" dediğimde bakışlarını kaçırıp elinde duran rakısından bir yudum aldı ve bana döndü.

"Bir iki kere düşünmedim diyemem," dedi Selim çekinerek. Ben de hayretle ona baktım.

"Ne?"

"Aklımdan geçti işte birkaç kere ama sen Bahar'dan ayırt etmiyordun Mahi'yi, ben de saçma sapan düşüncelere kapıldım diye kendimi azarlamıştım."

"Neden bana söylemedin?" dediğimde Selim omuzlarını silkti.

"Ebeme söv diye mi söyleseydim?" Gülüp konuşmaya devam etti. "*Saçmalama* derdin kabul et, *ne alakası var* deyip ağzımıza sıçardın."

Sessiz kaldım. Elimdeki bardaktan bir yudum alırken Selim de konuşmadı. Ama sonra Selim bir anda yerinde dikleşti.

"Bir dakika bir dakika," dedi panikle. "Sen o gün Mahi'ye *abi kardeşiz biz,* derken kızın seni sevdiğini biliyor muydun?"

Ona yandan bir bakış atıp yeniden gözlerimi denize çevirdim. Sessiz kalmamı evet olarak algılayan Selim ağzının içinde sıralı birkaç küfür savurdu.

"O zaman neden geldin buraya abi sen?"

Bardağımı dikip dibinde kalan rakıyı bitirdim. "O şerefsiz var ya bunun arkadaşı, burada kalacakmış," dedim sinirle. "Mahinev'le," derken dişlerimi sıktım. "Aynı evde," dedim üzerine basa basa ve devam ettim. "Baş başa."

Selim'in kaşları o kadar fazla yukarı kalktı ki hayretini bir metre öteden anlamamak imkânsızdı.

"Abi," dedi yutkunarak. "Sana ne bundan?"

Başımı Selim'e o kadar hızlı çevirdim ki neredeyse altımdaki sandalyem devrilecekti.

"Ne?" dedim sinirle.

"Abi," dedi Selim yeniden ama sesini beni sakinleştirmek için yumuşatmıştı. "Sana ne bundan?"

"Bu laf bugün ecdadımı sikti zaten benim," diye homurdandım. Sonra tıpkı bir barajın yıkılması gibisi sözcükler ağzımdan arka arkaya döküldü.

"Sana ne diye diye damarıma bastı benim böyle. Ben de kendimi tutamadım işte!" Elimi sinirle saçlarımın arasından geçirip hafifçe asıldım. "Hem beni seviyor hem de sana ne diyor bana," hissiz bir kahkaha atıp devam ettim. "Ben de söyledim yüzüne karşı. Duyduğumu, bildiğimi belli ettim."

İçimden boşalır gibi çıkan kelimeler ölüm sessizliği yarattı. Ağzımdan çıkan her kelimeyle ne bok yediğimi bir kez daha anlarken Selim'in tepki vermesini istedim. Aslında keşke hiç konuşmasaydı da ağzımın ortasına bir tane çaksaydı. Belki o zaman biraz olsun içimdeki acı dinerdi.

"Bir şey söyle," dedim Selim'e.

"Ne söyleyeyim abi ben sana?" dediğinde susmasın, bana ağzına geleni saysın istedim.

"Abi sen bu kızı seviyor musun?" diye çat diye sorduğunda donup kaldım. "Seviyorsan, kabul edilir bir yanı yok ama kendini affettir, anlat Mahi'ye diyeceğim fakat bu sorunun farklı cevapları da yine birçok soru doğuruyor."

Onu anlamaya çalışır gibi gözlerimi kıstım. İçtiğim rakıdan şimdiden pişman olmaya başlamıştım bile.

"Seviyordun madem kıza niye öyle davrandın diye sorarlar adama. Ha yok abi kardeşiz, bizim adımız çıkmasın falan diyorsan, o zaman ne gerek vardı bunlara?"

"Ben," dedim ama devam edemeden araya girdi.

"Sevmiyorum, Bahar'dan farklı değil diyorsan anlarım. Kız senden uzak dursun diye yapmışsındır sen böyle dangalak planlar ama..." deyip sustu ve sandalyesinde hafifçe eğilip bana doğru yaklaştı. "O zaman yine bir çıkmaza giriyoruz. Sevmediğin bir kız için kalkıp buraya kadar gelerek ne diye olay çıkarıyorsun?"

Selim benden bir cevap beklercesine gözlerimin içine bakmaya devam ederken sessiz kaldım. Uzanıp bardağımı yeniden doldurduğumda beni durdurmak için bir şey yapmadı. Elimde duran bardaktan birkaç yudum aldım ve kelimeleri düzene sokmak için çabalayan zihnimi toparlamaya çalıştım.

"Yemin ederim hiç o gözle bakmadım ben ona. Ne aklımın ne kalbimin ucundan, hiç böyle bir şey geçmedi," deyip sustum. Bir yudum daha aldığımda dönüp Selim'e baktım. Yutkunarak, "Geçmemişti," dediğimde Selim hayretle bana baktı.

"Görevden geldiğimden beri içimde bir şeyler savaş halinde, Selim. Yedim kendimi, bitirdim. Siktiğimin beyni, algılamaması gereken şeyleri algılamaya başladığında *ne bok yiyorsun sen Ali Asaf,* diye kendimi uyardım ama yok amına koyayım! Yıllardır tanıdığım kızın kokusu farklı gelmeye başladı, bakışlarından kaçar oldum. *Lan ne oluyor bana,* deyip

durdum. *Kendine gel Ali Asaf,* dedim *bu kız senin kardeşin gibi değil mi? N'oluyor sana!*"

Kelimeler ağzımın içinde yuvarlansa da üzerimdeki ağırlık kalkmış gibi hissettim.

"Ben kendimde ne sorun var diye dertlenirken, o bana yakınlaşmaya başladı. Aklımı siksinler yine anlamadım. Kendi içimde, yıllardır tanıdığım, gözümün önünde büyüyen kıza karşı değişen ne var diye geberip giderken anlamadım lan ben! Kabul edemedim, Selim."

Bardağı bir kez daha diktim ve sonuna kadar içtim. İki parmağımla dudaklarımın kenarını silerken, yanan boğazımın acısı gözlerimi sulandırdı.

"Ben ne hissediyordum bilmiyorum ki! Hissettiğim bana yabancı, öyle yadırgadım ki ona buna saldırdım. Kendime kızdım, çevreme saldırganlaştım. Kendimden korktum ben, Selim."

"Abi..." dedi ama beni teselli edecek bir şey söyleyemedi.

"Sonra bir de beni yıllardır sevdiğini duydum." Buruk bir gülümseme oluştu dudaklarımda. "Lan biz kedi köpek gibiyiz. Bana baksana, Selim," dedim kendimi göstererek. "Mutlu olur mu sence benimle Mahinev?"

"Abi neden olmasın?"

"Yapma Selim, benim işim Mahinev'i üzer. Benim sinirim Mahinev'i kırar. Sence ben göreve gittiğimde Mahinev ne halde olacak? Hadi onu geçtim ben ne halde olacağım lan! Onun yüzünün düştüğünü düşünmekten, her an başıma bir şey gelir mi korkusuyla beni beklediğini düşünmekten beynim sikilir oğlum benim. Her an yanına gelememenin verdiği o uğursuz huzursuzluk ikimizi de bitirir."

Selim sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Abi kendin söyledin, bu kız sana ne zamandan beri âşık? Sen bilmiyorken sorun yoktu da şimdi neden sorun olsun? Bu dediklerini Mahi zaten yaşamamış mı?"

İçimi yakan sancıyla yutkunmaya çalıştım. "Yaşamış mıdır?" dediğimde Selim başını salladı. İçim sızladı.

"Yaşamıştır tabii. Beklemiş seni bunca zaman. Hem seni merak etmiş hem de sen anlama diye çabalamış bu kız."

Yenilmişlikle boynum büküldü. Başımı aşağı eğerken ağrıyan gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Senin derdin başka... İşim falan deme bana. Tamam, onu da takarsın sen kafaya ama içini kemiren başka bir şey var senin."

Haklıydı. İşimi elbette göz ardı etmiyordum. Bir kadın için katlanması zor bir meslekti benimki. Her an diken üstünde olmayı kim isterdi ki? Ama yine de bunu bahane edecek değildim.

"O gün, o kadının söylediklerini biliyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. Aklıma geldikçe kanım kaynıyordu. "İnsanlar ne der?"

"Kimse bi' sikim diyemez! Buna ne sen ne de biz müsaade ederiz."

"Yine de..." diye başladım ama Selim elini dizeme koyup sıktı. "Ali Asaf," dedi konuşmamı bölerek. "Bahane üretecek adam değilsin sen, bir şey senin için neyse odur. Amalar, şöyleler, böyleler uğramaz sana. Kaç yıllık arkadaşız biz, tanıyorum seni."

Ha siktir, dedim içimden. *Kaçısın yok Ali Asaf...*

Rakının verdiği sarhoşluk hissi dilimi çözüyordu ama hissettiğim panik yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Dilim ağzımın içinde ağırlaşmış, sanki felaketimi az sonra gözler önüne serecekmiş gibi kıvranıyordum. Gözlerimi kapatıp, kendimi karşımda duran zifiri karanlık denize atarak aklım başına gelen kadar dibe çökmek istiyordum.

"Korkuyorum," diye fısıldadım kendimi zorlayarak.

Selim beni duymak ister gibi bedenini bana doğru eğdi. "Ne?" dediğinde gözlerimi sımsıkı yumup yeniden açtım.

"Korkuyorum amına koyayım, tamam mı? Hatta korkmak ne kelime, ödüm patlıyor oğlum benim!"

Selim ani çıkışımla geri çekildi. "Neden?" dedi şaşırarak.

Sessiz kalıp denizin hafif esintisini dinledim. "Hayatıma giren herkese karşı bir şeyler hissettim ben. Deli gibi âşık oldum, sürüründüm diyemem ama hissettim." Arkamı dönüp boşalan rakı şişesine baktım. Şu an bir kadehe daha ihtiyacım vardı.

Sarhoştum, hissediyordum ama uyuşmak istiyordum. Mahinev'in kırgın yüzü, bana *senden bıktım* deyişi... Söylediği her kelimeyi hazmetmemek için uyuşmak istiyordum.

"İçimde ufacık bir kıpırtı yaratmayan kimseyi ne hayatıma aldım ne de dokundum. Dokunmam da... Ben öyle bir adam değilim, Selim." Dudaklarımı aralayıp iç çeker gibi bir nefes çektim içime.

"Ama döndüğümden beri hissettiğim şey öyle değil, öncekiler gibi değil. Geçmişimde yaşadığım şeyler, başkalarına beslediğim duygular aşksa eğer varsın onun adı aşk olsun. Selim..." dedim ve yüzümü tamamen ona çevirdim.

"Selim, Mahinev için içimde deliren o parça farklı. Bu aşk gibi değil. Bu öncesinde hissettiğim gibi bir şey değil. Bu delilik gibi... Bir gülüşüne tonla anlam sığdırmaya çalışıyorum. Uzak durmam gerekirken duramıyorum. Olmazları sıralarken her seferinde olur bir yol buluyorum. Lan öyle bir şey ki kendine her konuda hâkim olan ben, basıp buraya geldim işte. Neden biliyor musun?"

Selim konuşmadan başım iki yana salladı.

"Başka biriyle yalnız kalacak düşüncesine tahammül edemedim lan çünkü! Onu kendimden uzak tutmaya çalışırken, ben kendimi ondan uzak tutmayı beceremedim. Hiçbir şey düşünmeden çıkıp geldim buraya. Gözüm kararadı, Selim. Sıktığımın aklını kaybettim ve şimdi düştüğümüz şu duruma bak. Ne ben istediklerimi söyleyebildim ona ne de o beni dinledi."

Çenem açılmıştı bir kere...

"Görevden geldiğim ilk andan beri içimde verdiğim savaşı anlatsam sana... Hırçınlığım da bundandı işte. İçimde çözemediğim o kadar fazla duygu vardı ki kıskandım, kıskandıkça delirdim ve herkesin kalbini kırdım. Hissettiğim farklı duygular mantıklı düşünmemi engelledi sanki. Yok yok," dedim kendimi ikna eder gibi. "Aşk falan değil bu oğlum, harbi bak değil."

Selim'in gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm ama umurumda değildi. İsterse bana kıçıyla gülebilirdi şu anda.

"Vallahi de değil, billahi de değil, Selim. Oğlum bu başka bir şey lan!" derin derin aldığım solukların arasında nefeslenmeye çalıştım.

"Aşkla sevda arasındaki farkı bilir misin, Selim?" diye sordum. Selim gülümseyerek başını iki yana sallayarak, "Yok abi bilmem," dedi.

Bir öğretmen edasıyla ona doğru döndüm. "Üstada sormuşlar, Selim," dedim dilim dolanarak. "Hangi üstat bilmiyorum ama sormuşlar."

"Ne sormuşlar abi?"

"Demişler ki aşkla sevda arasındaki fark nedir?" Selim başını sallayınca devam ettim. "Üstat demiş ki; aşk, hevesin bitene kadar... sevda, nefesin yetene kadar..."

"Öyle mi demiş?"

"Valla demiş, Selim. Bak benim hevesim bitti bugüne kadar. Hani neredeler? Hepsi çıktı hayatımdan. Şimdi korkuyorum çünkü bu sefer nefesim yettiği kadar olsun istiyorum ama sadece onunla..."

"Sen olmuşsun abi," dedi Selim bana gülerek. Başımı iki yana salladım.

"Bok olmuşum! Sen git onu Mahinev'e sor bakalım ne diyecek? Hayatta affetmez artık beni, Selim."

"Yok," dedi Selim kendinden emin olarak. "Sen ikna edersin onu. Kız bunca yıl karşılık beklemeden sevmiş, beklemiş seni... Şimdi geçersin karşısına anlatırsın derdini güzelce, o da seni anlar."

"Anlar mı?" dedim sesimdeki umuda engel olamadan.

"Anlar tabii. Sen de şaşırdın duyunca, kimse bilmiyordu ne hissettiğini. Bak bana anlattın içinde verdiğin savaşları, ona da anlatırsın." Selim cümlesini bitirdiği anda oturduğum yerden fırladım. Yerimde dik durmaya çalışırken sendeledim ama sonunda kendimi toparladım.

"Kalk lan gidiyoruz," dediğimde Selim hayretle bana baktı.

"Abi nereye ya?" diyen Selim'e bakmadan sandalyemi kapatmaya çalıştım ama tabii ki beceremedim. Selim hemen öne doğru atılıp yanıma geldi.

"Ali Asaf, bir dur gözünü seveyim," derken elimden sandalyeyi alıp kapattı. İki sandalyeyi de arabasının bagajına koyup yanıma geldi.

"Bir yandan yetmişlik, bir yandan Mahi fena çarptı seni," diyen Selim'e başımı sallayarak onay verdim. Çok mantıklı bir şey söylemişti bana göre.

"Şimdi," deyip durakladım ve elimi kaldırıp parmağımla karşımızda duran evi işaret ettim. "Kalkıp gidiyorum ve Mahinev'e kendimi anlatıyorum."

Cümlem bittiği anda bacaklarımı zorlanarak hareket ettirdim ve eve doğru yürümeye başladım. Selim arkamdan küfrederken onu duymazdan geldim. Ayağıma takılan bir taşa, karanlıkta olmama rağmen kötü bir bakış attım ve yeniden başımı kaldırıp hedefime doğru ilerledim.

Selim bir anda karşımda belirdiğinde olduğum yerde durdum.

"Abi," derken elini ensesine götürüp hafifçe sıktı. "Acaba bu konuşmayı daha makul bir saatte ve kafan güzel değilken mi yapsan?"

Gözlerimi kısıp karşımda tek bir tane Selim kalana kadar dikkatle baktım. Elimi kaldırıp omzuna koydum ve ona doğru eğildim.

"Benim kafam güzel falan değil. Şimdi konuşmazsam bütün gecem cehennemde geçecek. Ayrıca sen dedin," dedim dilim dolanarak. *Harbiden kafam mı güzeldi lan benim?*

"Ha şunu bileydin!"

Karşımdaki adamın konuşmasıyla hafifçe kıkırdadım. "Sesli mi söyledim lan ben bunu?"

Selim başını iki yana salladı. "Abi gel etme, bak bu saatte ağzından daha beter şeyler çıkar falan, sonra hiç toparlayamazsın."

Dudaklarımın üzerin bir fermuar çektim ve Selim'e sıntarak baktım. "Yok oğlum, bak sakin sakin konuşacağım."

Selim sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Abi kızı yatağından mı kaldıracağız?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. Şu an aklımın düşünme yetisinin çok da yerinde olduğuna inanmıyordum gerçi.

Selim'in yanından geçip bir iki adım daha attım ama hemen peşimden geldi. "Arabanın anahtarlarını ver bari kapıları kilitleyeyim," dedi.

Elimi cebime sokup uğraşarak anahtarı buldum ve Selim'e uzattım. Sonra da hiç duraksamadan eve doğru yürümeye başladım yeniden.

Bahçe kapısına geldiğimde Selim bana yetişmişti. İçeri girdim ve karanlık yolda dikkatlice yürüdüm.

Evin kapısına kadar da resmen başımı yere eğip yolu görmeye çalıştım. Neyse ki demir kapıdan geçtiğimde sonunda ışık yandı ve ortalık aydınlandı.

Ben önde, Selim arkamda merdivenleri tırmandık. Ayağım bir basamak boşa geldiğinde biraz sendeledim ama arkamdan Selim destek olunca kendimi toparladım.

"Kafam güzel değil diyorsun bir de," diye homurdandığında elimi kaldırıp omzuna bir tane geçirdim. Ya da omzuna geçirdiğimi zannettim çünkü bir anda boşluğa düşer gibi olunca, Selim kolumu tutup boynuna doladı ve bana omzuyla destek oldu.

Yeniden dengemi sağlamış olmanın verdiği mutlulukla merdivenleri sakince çıktık. Sonunda evin kapısının önüne geldiğimizde durduk ve ben de Selim'den uzaklaştım. Omuzlarımı dikleştirip elimi zile doğru uzattım ama Selim beni durdurdu.

Ona merakla bakarken başını iki yana salladı. "Kızların aklını mı alacaksın? Dur bir arayalım ya da kapıyı falan tıklatalım," dediğinde mantıklı konuşmasına başımı sallayarak onay verdim.

Selim yanımdan geçip kapıyı bir iki kere tıklattı. Başımı yana çevirip kulağımı kapıya doğru yaklaştırdım. Selim bir kez daha kapıyı tıklattı ama yine içeriden ses gelmedi.

"Sen dur," dedim ve elimi kaldırıp kapıya vurdum. İçeriden yine ses duymadığımda daha fazla sabrım kalmamıştı. Selim, "Telefonla mı arasak?" dediği anda elimi kaldırıp gürültüyle kapıyı çaldım.

Selim, "Hay sıçayım," derken içeriden gelen ayak seslerini duydum. Başardığım şeyin mutluluğuyla dönüp ona sırıttım.

Kapının açılmasını beklerken içeriden bir çığlık duyduk ve Selim'le ikimiz birbirimize baktık.

"Bahar," diyen Mahinev'in sesini duyduğumda yeniden sırıttım. İçeriden konuşma sesleri geliyordu ama ne dediklerini tam anlamıyla duyamıyordum. Omzum kapıya değene kadar yaslandım ve içeriden gelen sesleri anlamaya çalıştım ama bu uğraşım da bir sonuç vermedi. Ben geri çekilemeden kapı bir anda açılınca paldır küldür içeri daldım.

Kapıyı açan Bahar son anda geri çekilince ona çarpmadan direkt salona girdim. Şükürler olsun ki dengemi sağlayıp yere düşmeden durmayı başardım.

Bahar'ın Selim'e, "Ne oluyor?" diye sorduğunu duydum ama bakışlarım buraya gelme amacım olan kadına odaklandı. Gözlerim onun güzel yüzünü bulduğunda dudaklarım istemsizce kıvrıldı.

Harbi çok güzel kızdı be... Bunu, bugüne kadar fark etmeyen beynini siksinler, sesin çıkmaz Ali Asaf...

Bahar, "Abi ne oluyor?" diye sordu ama ben gözlerimi Mahinev'den bir saniye bile ayırmadım. Bakışlarımı üzerinde hisseden Mahinev dönüp bana baktı. Gözleri gözlerime değdiği ilk anda derin bir nefes aldım. Kollarını göğsünde birleştirdi ve yerinde huzursuzca kıpırdandı. Kızarmış gözaltları ve karışık saçlarıyla karşımda öylece duruyordu. Ona doğru bir adım atmak istedim ama ayağımı, önümde duran koltuğun kenarına çarpında acıyla inledim.

"Sizin gibi ayakların işlevsizliğine sokayım ben!" derken eğilip ayaklarıma baktım. "Lan adım atmaya da yaramayacaksınız ne bokuma varsınız orada?"

Başımı kaldırıp yeniden ona baktığımda gözleri hayretle açılmış beni izliyordu. Yeniden ona doğru gitmek istedim ama yaklaşacağımı anladığı anda benden uzaklaşıp Bahar'a döndü.

"Siz ne zaman geldiniz?" diye sorarken Selim ve Bahar'dan bahsediyordu. Bahar bana ters ters bakıp yeniden Mahinev'e döndü. "Sabah ben sana detaylarını anlatırım canım." Uykunun verdiği yorgunlukla sesi kısılmıştı. "Şimdi şu durumu çözelim de," dediğinde beni işaret etti.

"Biz aşağıda kalalım," dedi Selim. Sonra da bana kaş göz işareti yaparak devam etti. "Sabah konuşuruz."

"Olmaz," dedim hemen. Hepsi aynı anda bana döndü. "Benim Mahinev'le konuşmam lazım," dedim.

Mahinev, "Ne?" diye bağırdı. Ben de bu şaşkınlığı fırsat bilerek ona doğru yaklaştım.

Bu sefer uzaklaşmasına izin vermedim. Yanına sokulup yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdım. "Lütfen," dedim sesimin titremesine engel olamayarak. "Konuşalım mı, Mahinev?"

Karşımda şaşkınca duran kız gözlerini kırpıştırdı. Dudakları bir şey söylemek için aralandı ama sonra aniden kapandı.

Bahar, "Abi," diyerek araya girdi. "Acaba sabah mı konuşsanız?"

Onun bu sözleri Mahinev'i de kendine getirince yanımda duran kız benden uzaklaştı. Başını benden başka tarafa çevirip konuştu.

"Benim seninle konuşacak bir şeyim kalmadı," dediğinde göğsüme sapladığı hançerin acısını ta sırtımda hissettim. Ama kabul ediyordum. Canı yanmıştı ve canımı yakmaya sonuna kadar hakkı vardı. Seve seve kabul ederdim.

"Konuşmamız gerek," dedim inatla üzerine giderek. Mahinev başını iki yana salladı ve yine beni görmezden geldi.

"Bahar, sen Selim'e boş olan odayı hazırlar mısın? Ben yatacağım," dediğinde kaşlarımı çattım. Bahar başıyla onayladı ama ben hemen araya girdim.

"Ben?" dedim ona bakarak. Hâlâ bana bakmıyordu ama sorumu duyduğunu biliyordum. Bahar'a doğru bakarak konuşmaya devam etti. "Sen ayarlarsın," dedikten sonra arkasına döndü ve beni dahil etmediğinden emin olduğum bir iyi geceler fısıldayıp odasına doğru yürümeye başladı.

Başımı bana ters ters bakan Selim ve Bahar'a çevirdim.

Gözlerim ağrıyordu, başım zonkluyordu ama en önemlisi içimdeki sıkıntı beni öldürecekti. Mahinev'le konuşmadan bu gece huzurlu geçmeyecekti.

Bana bakan bakışları görmezden gelerek Mahinev'in odasına doğru ilerledim. Yaptığım hareketi gördüklerinde Selim ve Bahar tabii ki peşimden geldi.

"Ali Asaf, kızın üzerine gitme," diyen Selim'i görmezden geldim ama hemen ardından Bahar da onu destekledi. "Abi, sabaha kadar bekle

bence," dedi ama şu an tek düşündüğüm onunla konuşmakken nasıl geri adım atacağımı bilmiyordum.

Odasının önüne geldiğimde durdum. Kapıyı bir kere tıklattım ama cevap vermedi.

"Mahinev?" dedim ondan bir yanıt almayı dileyerek.

"Git, Ali Asaf," diyen sesini duyduğumda arkamda duran Selim ve Bahar'a sırıttım. Yüzümü tekrar kapıya çevirdim ve bu sefer daha sert çaldım.

"Mahinev?" dedim yeniden onu sinir ettiğimi bilerek. "Biraz konuşsak?"

Kapı hızla açıldı ve öfkeli bir çift kahverengi göz tam karşımda belirdi.

"Sana, seninle konuşacak bir şeyim yok diyorum, neyin ısrarı bu? Sen daha birkaç saat önce söyleyeceklerini söylemedin mi?"

"Konuşmak istiyorum. Sadece beş dakika din-" diyecektim ama hemen araya girip sözümü kesti.

Kesin ve net bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

"Beni dinlem-" diye yine şansımı denedim ama aynı kesin tavırla tekrar aynı cevabı verdi.

"Hayır!"

Dişlerimi sıkıp onun karşısında durdum. "Bir dinlesen diyor-"

"Hayır, dedim. Üstelik sarhoşsun sen. Aklından geçenleri yeterince dinledim. Bir de sabah olduğunda hatırlamayacağın saçmalıkları duymak istemiyorum."

"Sarhoş falan değilim," dedim ama bedenim yana doğru eğilip otomatik olarak kapının pervazına yaslandığında bana sinsice sırıttığını gördüm.

"Ya tabii," dedi dudaklarım bükerek. "Bundan bedeninin haberi var mı acaba?"

Benimle dalga geçmesi sinirlerimi bozmuş olsa da şu an umurumda bile değildi. Öyle ya da böyle bu konuşma bugün gerçekleşecekti.

Omzumdan destek alıp yerimde doğruldum ve Mahinev'e doğru hızlı iki adım attım. Üzerine doğru geldiğimi görünce odasının içine doğru birkaç adım geriledi ve ben de hemen peşinden içeri girip kapıyı hızla kapattım.

Arkamda kalan kapıyı kapatmamla birlikte bana şok olmuş gibi baktı. Kafamın onca bulanıklığına rağmen el yordamıyla kapının üzerindeki anahtarı bulup kilitlediğimde gözleri hayretle irileşti.

Arkadan Bahar'ın sesini duyuyordum ama yapacak bir şey yoktu.

"Selim," dedim beni duyması için yüksek sesle. "Gidin yatın siz, biz konuşacağız," derken gözlerim Mahinev'in üzerindeydi.

"Hayır!" diye bağırdı hemen arkamdan. "Beni bununla sakın burada bırakmayın. Konuşma falan olmayacak."

"Bu mu?" dedim kendimi göstererek. Bakışlarını yüzüme çevirdi ve gözlerini kısıp ters ters baktı.

"Odamdan çık, Ali Asaf," derken bir adım geri gitti.

Kapının anahtarını kilitten çıkardım ve arka cebime koydum. Mahinev'in gözleri elime odaklanınca telaşla yutkunmasını izledim.

"Şimdi beni dinlemek zorundasın."

Mahinev bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi. Kollarını göğsünde birleştirip sinirli bakışlarını gözlerime odakladı.

"Konuşmak istemiyorum diyorum ama ısrarla anlamak istemiyorsun. Daha önce," derken saatler önce salonda yaşadığımız anı göstermek ister gibi arkamda duran kapıyı işaret etti. "Anlatmak istediğin her şeyi anlatma fırsatın vardı. Ama sen ne yaptın?"

Gözlerini sımsıkı yumup, göğsünde duran ellerini çözdü ve iki yana düşen elleri yumruk oldu. Sonra yeniden gözlerini açıp, tatlı kahverengi gözlerini öfkeyle üzerime dikti.

"Canın isteyince esip gürleyip, canın isteyince sakince konuşmaya karar veremezsin." Bir ayağını sinirle yere vurup devam etti. "Ben senin keyfine göre hareket etmeyeceğim. O yüzden son kez söylüyorum sana, Ali Asaf."

Durup biraz nefeslendi ve her bir kelimin üzerine basarak konuşmaya devam etti. "Ben. Şu an. Konuşmak. İstemiyorum."

Üzerine gidip onu daha fazla kırmak ya da sinirlendirmek istemiyordum ama bu işin peşini de öylece bırakarak, arkamı dönüp gitmeyecektim. Belki beni şu an dinlemeyecekti ama yine de yanında olmak istiyordum.

Buna hakkımın olmadığının da farkındaydım fakat bu çılgın isteği daha fazla durduramıyordum işte.

"Tamam," dedim istemeye istemeye. Gözleri şaşkınlıkla kısıldı ve beni anlamaya çalışır gibi dikkatle üzerimde gezindi.

"Ama bir isteğim var," dediğimde yeniden sinirlendiğini gözlerinden anlayabiliyordum.

"Çık şu odadan," dedi dişlerini sıkarak.

Onu ikna etmek ister gibi, "Ama daha duymadın bile," dedim.

"Duymak istemiyorum."

"Mahinev," dedim yalvarır gibi. Sesimin tonunun değiştiğini anladığında bir anlık şaşkınlıkla irkildi. Bunu fırsat bilip konuşmaya devam ettim. "Bak, söz veriyorum yarın konuşacağız." Ağzını açıp itiraz edeceği anda hemen araya girdim. "Ya da sen ne zaman istersen?" dediğimde aralanan dudaklarını kapattı ve altdudağını hafifçe dişleriyle çekiştirip bıraktı. "Senden tek istediğim bu gece burada kalmama izin vermen."

"Zaten kalma demedim sana," dediğinde hâlâ orada neden durduğumu anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı.

"Burada kalmama izin ver," dedim üzerine basa basa. Kirpiklerini hızlı hızlı kırptı. Ne demek istediğimi anladığında gözleri irileşti ve başını iki yana salladı.

"Hayatta olmaz!"

"Tek kelime etmeyeceğim," derken ikna olması için sessizce içimden dua ettim. "Ağzımı açmayacağım, Mahinev," dedikten sonra temkinli adımlarla ona doğru birkaç adıma attım. "Şuradaki," dedim ve yatağının aksi yönünde duran üçlü koltuğu işaret ederek devam etim. "Koltukta yatacağım."

Başını hızla iki yana salladı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Onu şaşırttığımın farkındaydım. Aklından bin tane soru geçiyordu şu an ve hepsini bana sormak istiyordu fakat sırf benimle konuşmamak için hiçbirini sormayacağını biliyordum.

Eğer tek bir şey söylese ben de kendimi tutamaz, buraya gelirken konuşmak istediğim her şeyi çatır çatır dökülürdüm.

"Olmaz," dedi sadece ama sesindeki endişeli tonu hissedebiliyordum.

"Olur," dedim aynı inatla.

Omuzları yenilgiyle düştü.

"Neden?" diye sorduğunda ona bir iki adım daha yaklaşmıştım. Bakışlarını aşağı eğmiş, yerinde huzursuzca kıpırdıyordu. Başını

kaldırıp bana baksa nefesi tenime değecekti. Bunun yaşanması için şu an deliriyordum.

Birkaç saat önce ona olan yakınlığımı hatırladığımda tüm bedenim çıldırıyordu zaten.

"Nedenini sorma bana. Eğer buna cevap verirsem, o istemediğin konuşmayı da yapmak zorunda kalınız. Çünkü bir kere başladım mı durmayacağım ve devamını getireceğim, Mahinev."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler aramızda derin bir sessizlik oluşturdu. Mahinev bana bakıp işaretparmağını yüzüme doğru kaldırdı. "Şansını çok zorluyorsun, farkında değilsin," dedi ve yanımdan geçip elbise dolabına doğru ilerledi. Kapağı sertçe açıp içinden çarşaf, yastık, üzerime örtmem için de ince bir örtü çıkardı.

Yüzüme hiç bakmadan tekrar yanımdan geçti ve az önce işaret ettiğim koltuğa doğru ilerledi. Elindekileri yere bırakıp koltuğu açtı. Tüm hıncını çarşaftan çıkarmak ister gibi hırpalayarak koltuğun üzerine serdi. Yastığı ve üzerime örteceğim örtüyü fırlatır gibi bıraktıktan sonra aynı şekilde yüzüme bakmadan önümden geçip yatağına ilerledi.

Yatağa oturduğunda ayağındaki terlikleri fırlattı ve örtüsünü kaldırıp yatağın içine girdi. Başını koyduğu yüksek yastıktan bana bakarken, ben de benim için hazırladığı yatağa doğru sakin adımlarla ilerledim. Başım artık kazan gibi olmuştu. Ayakta zor durduğumu fark ettim.

Koltuğa oturdum, bacaklarımı aralayıp dizlerimi dirseklerime dayayıp karşımda sinirli gözlerle beni izleyen kıza baktım. Ellerimi aşağı uzatıp çoraplarımı çıkarırken o kadar zorlandım ki kendime sinirlenip ağzımın içinde küfürler savururken bakışlarımı istemsizce hâlâ beni izlediğini bildiğim kıza çevirdim. Dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirmişti ama benim ona baktığımı görünce hemen kendini toparlayıp gülümsemesini sakladı.

Ama ben görmüştüm bir kere. İçimde lanet bir mutluluk patlaması yaşanmıştı. Ayağımdaki çoraplardan zorlanarak kurtuldum. Üzerimdeki tişörtü de tek hamlede çekip çıkardım.

Koltuğa uzanıp örtüyü de belime kadar çektikten sonra yönümü Mahinev'e doğru çevirip yan yattım. Kolumun birini kıvırıp başımın altına aldıktan sonra onu izlemeye başladım. Birkaç saniye gözlerini hiç kaçırmadan bakışlarıma karşılık verdi.

"Mahinev," dedim ismini fısıldayarak ama bana cevap vermedi. Hatta ona seslendikten sonra gözlerini kapattı.

Gülümsememe engel olamadım. Adını bir kez daha seslendim. "Mahinev..."

Yine bir tepki alamayınca üçüncü kez şansımı denedim. "Mahinev," dediğim anda gözlerini açtı ve sinirle bana baktı.

"Sesini çıkarmayacağını söylemenin üzerinden kaç dakika geçti?"

"Bir şey sormam gerek," dedim onun sorusunu duymazdan gelerek.

"Neredeyse sabah olacak, Ali Asaf." Gözlerini kısıp devam etti. "Ciddi anlamda sarhoşsun değil mi? Ondan yapıyorsun tüm bu saçma sapan hareketleri."

Onun yüzüne bakarken patlamama, her şeyi dilimden dökmeme o kadar az kalmıştı ki. Konuşmak istediğim, söylemek istediğim her şeyi aklımın bir köşesine ittim.

"Sana Mahinev diyorum diye kızıyor musun bana?"

Sorduğum soru karşısında gerildiğini hissettim. "İsmim bu," dedi sadece. Sorumun cevabı bu değildi.

"Ama herkes Mahi diyor," diye karşılık verdim.

"Benim için fark etmiyor," dedi bakışlarını kaçırarak. Üzerine daha fazla gitmek istemiyordum.

"İki isminin de anlamı çok güzel," dedim mırıldanır gibi. "Ama ben en çok Mahinev'i seviyorum."

Gözlerimin kapanmaya başladığını hissettiğimde kulaklarıma belli belirsiz, "Neden?" diye soran kızın sesi doldu.

"Sonra söyleyeceğim," diye mırıldandım.

"İkisinin de anlamını biliyor musun?" diye sordu. Kapanmak üzere olan gözlerimi çabalayarak araladım.

"Evet," dedim zorlanarak. "Biliyorum."

"Söylemeyecek misin?"

"Çık," dedim dudaklarımı zorla aralayarak. "Şimdi söylemeyeceğim."

Mahinev'in bana bir şeyler söylediğini duyar gibi oldum ama daha fazla güçümün kalmadığını biliyordum. Gözlerimi zorla bir kez daha araladım ve ona baktım. Yüzü belli belirsiz karşımda belirdi ve dudaklarında oluşan ufak gülümsemeyle gözlerim kapandı.

2. BÖLÜM

Seni öpsem, gülse bir halk
Seni öpsem, yoksulluk
Utansa verdiği acılardan
-Şükrü Erbaş

Beni Anla - Emre Aydın / Çağan Şengül

Bahar

Suratımıza kapanan kapıyla olduğum yerde donup kaldım. Ali Asaf abimin her zaman ani çıkışları olurdu ama onu ilk defa böyle görüyordum. Üstelik sinirli bile değildi. Ayrıca Mahi'ye olan bakışlarının yoğunluğunu görünce şaşırmış, hâlâ da o şaşkınlığı üzerimden atamamıştım. Bunun üzerine bir de şimdi olanlar beni şoka uğratmıştı.

Ayrıca bahsettiğim o bakışları düşündükçe kızarıyordum. Ali Asaf abimin Mahi'ye olan bakışları tam anlamıyla yüz kızartan cinstendi.

Kapanan kapının arkasından öylece bakarken içeriden konuşma seslerini belli belirsiz duyuyorduk. Bir yanım *arkadaşının orada olmasına izin verme,* diyordu ama diğer yanım da hem Mahi'nin duygularını düşünüyor hem de söz konusu olan adamın benim canım gibi olduğunu anımsatıyordu.

Gerçi konu Mahi ise kim olursa olsun ben hep onun tarafında olurdum. Uzun zamandır arkadaştık ama arkadaş demek basit kalırdı artık bizim için. Kardeşim gibiydi Mahi. Bu yüzden baş başa kalıp konuşmaları doğru muydu yanlış mıydı emin olamıyordum.

Sonunda müdahale etmeye karar verdiğim anda içeriden Ali Asaf abimin sesi bize ulaştı. "Selim," dedi ve biraz durup bekledikten sonra yeniden konuştu. "Gidin yatın siz, biz konuşacağız," dediğinde gözlerim sanki mümkünmüş gibi daha da irileşti.

"Yok artık," derken öne doğru bir adım atıp elimi kapının koluna doğru uzattım. Fakat ben daha yeni hareket etmiştim ki Selim hemen önüme geçip hızla elimi tuttu.

"Bırak konuşsunlar," dediğinde bana o kadar yakındı ki nefesine karışan alkol kokusuyla birlikte tenime değen sıcaklığı hissettim.

"Selim saçmalama, bu halde ne konuşacaklar?"

İçeriden belli belirsiz konuşma sesleri gelince Selim tek kaşını kaldırıp bana baktı. Tamam, belli ki bir şeyler konuşuluyordu.

Yine de onları bu şekilde bırakmaya içim el vermiyordu işte. Elimi kaldırıp kapıya vuracak gibi hareketlendim ama Selim bir anda bana doğru atılıp, ellerini belime sararak beni içeri doğru yürütmeye başladığında neredeyse çığlık atacaktım.

"Ya, ne yapıyorsun?" dedim ama adam beni duymamış gibi içeri doğru sürüklemeye devam etti. Belimden hafifçe kaldırmış, ayaklarımı yere sürerek içeri taşıyordu beni.

"Selim bak," diye sesimi hafifçe yükseltecek oldum ama bir elini belimden çekip ağzıma kapattı ve başıyla arkasında kalan odayı işaret etti. Sesimi yükseltirsem biri duyar korkusuyla ben de sustum.

Sessiz bir baş eğmeyle içeri yürüdüm, daha doğrusu onun beni sürümesine izin verdim sayılır. Odadan uzaklaştığımızdaysa hemen kollarından kurtuldum.

Ellerim titriyordu ve sinirliydim. Biraz kollarının bana sarılmış olmasından, çoğunlukla da beni buraya sürüklediği için bu haldeydim. Salona girince ondan uzaklaştım ama konuşacağımı anladığı anda uzanıp elimden tuttu ve bu sefer de mutfağa doğru çekiştirdi beni.

Artık iyice tepem attığından sonunda hiçbir şeyi umursamadan elini bıraktım. "Ya bez bebek gibi ne savurup duruyorsun beni oradan oraya?"

Öfkeyle çıkan kelimelerime eşlik eden kaşlarım çatıldı. Ben ne kadar öfkeli olsam da Selim bana sırıtarak baktı ve gözlerini yüzümün her bir santiminde gezdirdi.

Bu bakışlardan sonra biraz huzursuz olunca ona ters ters bakmayı ihmal etmeden, "Ne var?" diye sordum.

"Bebek gibisin zaten," dedi fısıldayarak.

Normalde *sensin bebek,* diye açar ağzımı yumardım gözümü ama Selim'in bana *bebek gibisin* derken kullandığı ses tonu ve üzerimde gezinen bakışları beni susturdu. Tenimin yanmaya başladığını hissettiğimde yutkundum.

"Siz," dedim ama kelimeler ağzımdan çıkamadan yutkunmak zorunda kaldım. Sonra farklı bir şey söylemeye karar verdim. "Sen de mi sarhoşsun?"

Sorduğum soruyla Selim'in gülümsemesi daha da genişledi ve bana doğru bir iki adım atıp çok yakınımda, tam karşımda durdu.

"Cık," dedi dudaklarını minicik aralayarak. "Ben o kadar değilim."

Ali Asaf abim kadar sarhoş olmadığını söylüyordu ama yine de sarhoştu bana göre. Bunu ona da belirtmek ister gibi konuştum.

"Ama o kadar olmasan da sarhoşsun," derken durumu anlaması için yüzüne baktım.

Selim bana biraz daha yaklaştı. Aramızda kalan minicik mesafe de yok olup gitti aniden. Nefesim boğazımda tıkanıp kaldı. Geriye adım atmak istiyordum ama arkamda mermer tezgâhın olduğunun da farkındaydım.

Bakışları tenimi yakar gibi dudaklarımda gezindi. Ağzını aralayıp ılık bir nefes alırken dudaklarını yaladı. Gözlerimi, rengine bayıldığım dudaklarından çekemiyordum. Sonra o sevdiğim renkler tekrar kıpırdandı.

Selim, "Seni görene kadar, o kadar da sarhoş değildim," dedi.

Kurduğu cümleyle gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Yanaklarıma hızla hücum eden kanı hissediyordum. Beni utandırdığını o da biliyordu.

O böyle konuştuğu zaman elimin ayağımın birbirine dolaştığını, panikten ne yapacağımı bilemediğimi ve deli gibi kızardığımı biliyordu.

Bayram günü olan konuşmamız ve beni öpmesi dışında, bir daha buna benzer bir şey yaşamamıştık. Bir araya gelmiştik, elimi tutmuştu hatta yanağıma ufak ve narin öpücükler bırakarak beni heyecandan delirtmişti ama onun dışında dudakları bir daha benim dudaklarıma dokunmamıştı.

Onun beni öptüğü anı düşündüğümde bakışlarım istemsizce dudaklarına kaydı.

"Bahar," diye ismimi fısıldadığında yutkundum. Zorla da olsa gözlerimi ağzından uzaklaştırıp bakışlarına karşılık verdim.

Gözlerimiz birleşince Selim'in bakışları kısıldı. Altdudağını dişlerinin arasına alarak, dudağının pembe rengi beyazlayana kadar ısırıp serbest bıraktığında, dudaklarım istemsizce aralandı.

Selim, "Bahar," derken tekrar inler gibi fısıldadı ismimi.

"Efendim," diye karşılık verdim ben de tıpkı onun gibi fısıldayarak.

"Sarhoş değilim," dediğinde bana biraz daha yaklaştı. Elini kaldırıp bir parmağını usulca çıplak kolumda gezdirdi. Bakışlarım hızla elimin üzerinden başlayıp koluma kadar çıkan parmakta takılı kaldı.

"Tamam," dedim fısıldayarak.

"Çok az sarhoşum," diyerek az önce söylediği şeyi çürütürcesine konuştu. *Hani sarhoş değildin,* diye sormak istedim ama tenimde usulca gezinen parmak dikkatimi o kadar dağıtıyordu ki bir şey söyleyemiyordum.

"Ama seni böyle görünce..." Gözleri sakince üzerimde gezindi. Bedenime sıkıca oturan askılı pijama üstüne ve kalçalarımı biraz kapatan aynı desenli şortuma baktı. Sonra sanki yanlış bir şey yapmış gibi gözlerini hemen yüzüme çevirip yutkundu.

"Rakıdan daha fena çarptın sen beni, Bahar."

Heyecanımı bastırmak için ağzımın içinde dilimi ısırdım ama yine de söylediği şeyler dudaklarımda bir gülümseme oluşturdu.

Selim, "Of," diye iç çektiğinde merakla ona baktım. Kolumda gezdirdiği elini çekip tereddüt ederek yanağıma doğru yaklaştırdı. Gözlerime baktığında çekingenliğini hissediyordum. Başımı belli belirsiz eğerek eline yaklaştırdığımda sıcak parmak uçları usulca yanağıma dokundu.

Onun teni benim tenimle bütünleştiğinde derin bir iç çektim. Elini yanağıma, kulağımın arkasına kadar uzanacak şekilde yasladı ve başparmağı usulca sabit kaldığı yerde gezindi.

"Bahar," diye ismimi fısıldadığında gözlerimi kapatıp elinin verdiği hissin tadını çıkardığımın bile farkında değildim. Gözlerim açıldı ve onunkilere takıldı.

"Bir kez daha öpsem ya seni?"

Sorduğu soruyla sanki haftalardır dudaklarım nemlenmemiş gibi kurudu. Aylardır boğazımdan bir damla sıvı geçmemiş gibi yutkunmaya çalıştım.

"Şimdi mi?" derken sesimdeki tedirgin tını aramızda duvar olacak diye bir korku sardı içimi.

"Olmaz mı?" diye sorduğunda bir şey diyemedim. O da konuşmaya devam etti. "Şimdi olsa, Bahar? Bir kere daha öpsem seni? Bir kez daha tadın kalsa bende? Sonra yine istemezsen öpmem ama artık seni ilk öptüğüm zaman hayal gibi hissettiriyor ve bu da şuramda bir yeri çok acıtıyor." Diğer elini kalbine bastırıp işaretparmağıyla gösterdi.

O böyle söyleyince ben çok üzülüyordum. Açık açık canının yandığını söylemesi sanki benim de canım yanıyormuş gibi hissettiriyordu. Elimi kaldırıp, onun kalbinin hizasında duran elinin üzerine koyarak parmaklarımı onun parmaklarına doladım. Benim avucum onun elinin tersine denk geldi. Parmaklarımı onunkilere geçirdiğim anda elini sıkıp kapattı ve bedenine doğru bastırdı.

"Acımasın," dedim fısıldayarak. "Üzülüyorum sen böyle dediğinde."

Birbirimize sokulmuş halde öylece durduk. Elim onun elinin üzerinde, parmaklarımı hiç bırakmayacak gibi kavramış halde bekledik.

"O zaman öpeceğim," dedi bir kez daha benden izin ister gibi. Başımı belli belirsiz aşağı yukarı salladım ve dilimle dudaklarımı hafifçe ıslattım. Gözlerimi ondan hiç ayırmadan bana doğru atacağı ilk adımı bekledim. İsterdim ki onu şaşırtıp önce ben öpeyim ama hâlâ buna cesaret edemiyordum.

Zaten bana dokunduğunda, bu kadar yakın olduğunda hareket edemez hale geliyordum ama şimdi beni öpeceğini bilmek heyecandan delirmeme sebep oluyordu.

Koca mutfak dar gelmeye başladı. Küçücük bir odada yalnızca ikimiz vardık sanki. Kalbim deli gibi atıyordu. Sanki bir yere sıkışmıştı da çıkmak ister gibi çırpınıyordu içeride. Sonra parmaklarımın altında onun da deli gibi titreyen atışlarını hissettim. Benden farkı yoktu Selim'in de.

Biz birbirimize her dokunduğumuzda böyle mi hissedecektik? Her temasta kalbimiz böyle delirecek miydi?

Başını bana doğru eğdiğinde parmak uçlarımda ona doğru yükseldim. Sıcak dudakları benim ıslak dudaklarıma ufacık bir temasla dokunduğu anda içime çektim onun soluduğu nefesi. Bu başka bir şeydi sanki. Bu öyle yakıp yıkan bir birleşmeydi ki ruhum bedeninden ayrılmış ve bomboş bir çuvalmışçasına yere yığılacakmış gibi hissettiriyordu.

Selim bu sefer hareketsiz durmadı. İki dudağının arasına önce üstdudağımı sıkıştırıp ağzının içine doğru hafifçe çekti. Bir elim hâlâ onun göğsündeyken boşta kalan elim uzanıp tişörtünün belini sıkıca yakaladı. Onu kendime doğru çektim ama bir yandan da dengede durmak için destek alıyordum.

Üstdudağım onun iki dudağının arasında sakince sıkıştı. Böylece onun da altdudağını tıpkı onun beni tuttuğu gibi tutabildim. Tek bir nefesi paylaşacak kadar yakınken, dudaklarımı hareket ettirip az önce

onun bana yaptığı hareketi ben de ona yaptım. Altdudağını kendi dudaklarımla sıkıştırırken Selim'in genzinden gelen ses dudaklarımın arasından girip göğsümde hapsoldu.

Bir elini belime sardı ve sanki beni ürkütmekten korkar gibi dudaklarını usulca kıpırdattı. Hissettiğim şeyin güzelliğiyle göğsümün içinde çiçekler açtı sanki. Bu anın bitmesini istememem ayıp mıydı?

Dudakları dudaklarımdayken nefesi nefesim olmuş... Ama yine yetmiyor gibi bir his uyanıyordu içimde. Onu daha fazla koklamak, ona daha fazla dokunmak istiyordum. Yetmiyordu sanki bu an bana... Selim'le ilgili hep daha fazlasını istiyordum. Her şeyinin dahası, en fazlası benim olsun istiyordum.

Usulca gezdirdi dudaklarım benimkilerin üzerinde. Hangimiz daha ürkekti bu anda bilmiyordum. Minik kıpırtılar dışında hareket etmeye ürküyorduk sanki ikimiz de. Onun dudakları benimkinin arasında, benimkiler onunkilerde... En fazla bu kadar hareket ettik. Daha fazlasını istediğimi biliyordum. İçimde bir şeylerin ona doğru çağlayarak aktığını biliyordum ama adım atmaya da cesaret edemiyordum.

Fazlası dediysem de öyle değil... Yani şey yapacak kadar değil ama nefesini daha derinden hissetmek, ağzının içindeki ıslaklığa dokunmak... Daha fazlasından kastettiğim buydu fakat bu düşündüklerimle bile bedenimi saran sıcaklığı hissediyordum. Aklımdan geçtiğinde bile bu kadar utanıyorsam, istediklerimi dile getirmeye kalksam herhalde şurada düşer bayılırdım.

Gözlerimi hızla açtım ve soluklanmak için ondan uzaklaştım. "Selim," derken kuruyan boğazımı nemlendirmek için birkaç kere yutkundum.

Gözlerimi kaldırıp bakışlarımı hızla inip kalkan göğsüne, sonra da yüzüne çevirdim. Tıpkı benim gibi soluklarının arasında ismimi fısıldadı.

"Bahar." Yutkundu ve devam etti. "Biz ne zaman evleniriz?"

Sorduğu soruyla önce bedenim gerildi. Yanlış duyduğumu düşündüm ve şaşkınca yüzüne baktım.

"Ne?" dedim titreyerek.

"Bakma bana öyle," dedi sıcacık sesiyle. "Böyle gizli saklı mı öpeceğim ben hep seni? Ayrıca Ali Asaf'tan saklamak istemiyorum."

Ayaküstü bana evlenme teklifi mi etmişti az önce? Ayrıca sırf beni gizli saklı öpmemek için mi evlenmek istiyordu?

"Delirdin mi sen?" dedim. Elimi göğsüne koyup kendimi geri çekmeye çalıştım ama belime dolanan kolları buna izin vermedi.

"Neden kızdın ki şimdi?"

"Sarhoş musun?" diye sordum. "Hayır yani içeride abim, burada sen saçmalıyorsunuz da!"

Selim'in kaşları çatıldı. Ona çıkışımdan dolayı bakışlarına bir gölge yerleşti.

"Sarhoş değilim dedim. Ayrıca," derken başını bana doğru eğdi. "Neden saçmalıyormuşum?"

Yeniden kollarından çıkmaya çalıştım ama izin vermedi. Kendimi yormamak adına durdum.

"Sen beni her istediğinde öpebil diye mi evleneceğiz?" Ağzını açıp bir şey söyleyecekken devam ettim.

"Selim." Gözlerine baktım. "Evlilikten bahsetmek için çok erken olması bir yana daha yeni birbirimize açıldık. Flört etmedik, sevgili bile olmadık." Yutkunup devam ettim. "Bu sene mezun oluyorum ben, daha sonra işe başlayacağım." Selim'in kaşları çatıldı ama onu görmezden geldim. "Ayrıca mutfakta bana *ne zaman evleneceğiz* diye sormanın saçmalığını bir kenara bıraksam bile -ki bırakmam- canın istediğinde beni öpemiyorsun diye mi evleneceğiz?"

Cümlem bittiğinde hafifçe kıkırdadım ama Selim'in yüzünde tek bir kas bile kıpırdamadı. Gözlerimin içine bakarken üzerime bir ağırlık çöktü.

"Ne alakası var, Bahar? Evlenme teklifi etmedim, sadece..." Durup bekledi. "Ben uzun zamandır zaten seni uzaktan uzağa seviyorum. Sen bana bakıyorsun, ben sana... Yan yana geldiğimiz anlar sanki seninle flört etmeme alan tanınmış da ben yapmamışım gibi konuşma. Ne var yani evlenip bunların hepsini yaşasak?"

Saçmalıyordu. "Selim..."

"Hiç Selim deme bana. Bunların hepsini evlendikten sonra da yaparız. Gel yarın evlenelim demedim ki. Sadece benim niyetim bu yönde, sen de bil istedim."

Biliyordum. Her göz göze geldiğimde, ona her abi dediğimde değişen yüz ifadesinde, ufak temaslarda, aldığı her nefes değişiminde hissediyordum zaten. Gözümü kapatıp kendimi evlenirken, beyaz gelinlik içinde hayal ederken yanımda zaten hep o oluyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Niyetinin o olduğunu biliyorum."

"Ama seninki o değil mi?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Az önce aklımdan geçenler bu sorusunun cevabıydı ve ben de ona düşündüklerimi söyledim.

Yanına biraz daha sokuldum. Ona yakın olmamdan hoşnut olmuş gibi keyifle mırıldandı. "Ben bunu düşündüğümde, yani evlilik aklıma geldiğinde yanımda hep seni gördüm bunca zaman. Gözümü kapattığımda," derken usulca indirdim kirpiklerimi, fısıldayarak devam ettim. "Bazen hayal kurduğumda yanımda hep sen oldun."

Gözlerimi açıp ona baktım. "Ben de istiyorum ama şimdi değil. Bu kadar acele etmemizi gerektirecek bir şey yok."

"Nasıl yok, Bahar?" dedi küçük bir çocuk gibi isyan ederek. Bu hali yüzümü gülümsetti. "Ben ne olacağım? Yanında olmak istiyorum."

"Yanımdasın ya şimdi." Elimi kaldırıp yeni çıkan sakallarının üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

"Böyle değil," dedi. "Doyasıya yanında değilim ki."

"Selim," derken onun isyanını bastırmak ister gibi sesimi hafifçe ükseltim. Gözlerime baktı ve sonunda pes eder gibi derin bir nefes oyuverdi.

"Nişan?" dedi. Son çare bir şeye tutunmaya çalıştığında gülümsedim. Bebek bakışları yalvarır gibi yüzümde dolaşınca ben de kayıtsız kalamadım.

"Bakarız," dediğimde dişlerini göstererek sırıttı.

"Valla mı?" İki saniye sürmemişti yüzünün değişmesi. Onun böyle mudu gözlerle bana bakması, iyi bir şey yapmışım gibi hissettiriyordu.

"Önce Kaan meselesini halledeceğiz, sonra..." derken kaşlarımı kaldırıp arkasında duran kapıyı işaret ettim. "Şunların ikisi ne olacak? Ona bir el atarız."

"Neden kendimizi en sona attık biz şimdi?"

"Çünkü bizim daha zamanımız var. Kaan'ın yok, en acili o! Belli ki Ali Asaf abimin de sabrı tükenmiş."

"Bizimki sabır değil sanki anasını satayım. Benim de tükendi belki." Yüzünde gezinen elimin üzerine yanağını bastırdı.

"Ama bizim adımız var," diye dudaklarına doğru fısıldadım.

"Valla mı?" dedi yeniden hevesle. "Var değil mi adımız?"

Aynı hevesle ben de gülümseyip başımı aşağı yukarı salladım.

"Neyiz ki biz?" Başını dudaklarıma doğru eğdi. "Senin ağzından dökülsün o kelime, senin iki dudağının arasından duyayım ben."

Gözlerimi nazlı nazlı kırptım. Sesinin tonu beni nazlandırmaya yetiyordu zaten. Tek bir kelime duymak istiyordu benden. Hevesi tıpkı ufak bir çocuk gibiydi. O tek kelime beni heyecanlandırıyordu ama aynı zamanda dudaklarımdan dökülmesi de zor geliyordu. Utanıyordum ama içimde dolup taşan kelime de çırpınıyordu.

"Sevgilim," dedim fısıldayarak. Minicik bir ses çıktı iki dudağımın arasından. O minicik ses, aramızda bomba etkisi yarattı da ödümü patlattı. Ama benim aksime Selim delirdi. Bakışlarında görüyordum bu deliliği. Başını iyice bana yaklaştırdı.

"Sevgilim," dedi şiddetle. O benim gibi çekinip utanmadı. Fısıldayarak söylemedi kelimeyi. Gümbür gümbür indi yüreğime *sevgilim* deyişi.

"Tatlı çocuksun sen." Sesimdeki neşe neredeyse elle tutulur gibiydi. Selim bu halime gülümseyerek dudaklarını boynuma yaklaştırdı.

"Dilim de tatlıdır," dediğinde omzuna sahte bir yumruk attım. Nefesini tenimde bir iki saniye hissetmiştim ki kendini geri çekti. Derinleşen bakışlarını bana odakladığında mutlu mutlu konuştu.

"Bizim adımız var," dedi. Dudaklarını dudaklarıma sürüp geçti ve tekrar fısıldadı. "Bizim çok güzel bir adımız var."

Düzenleme
Ny.Ozlem

10. BÖLÜM

Sevmek, içini açmaktır.
-Oruç Aruoba

Vazgeçtim - Sezen Aksu

Mahinev

Odamın penceresinden içeri sızan hain güneşle gözlerim zor da olsa aralandı. Gözümü açtım ama sonra hemen hızla kapattım. Dün gecenin yorgunluğunun ve uykusuzluğunun tüm acısı gözlerime yerleşmişti. Batar gibi bir acı hissettiğimde gözlerimi sımsıkı kapatıp bir daha açmak istemedim. *Acıyorlardı.*

Önce saatlerce ağlamıştım. Sonra üzerine uykusuz kalmıştım ve şimdi de güneş yüzünden canım acıyordu. Yorgunluk tüm bedenimi ele geçirmişti sanki.

Güneş hariç geri kalan hepsinin bir sorumlusu vardı tabii.

Sorumlusu şu an benim odamda, başımı çevirsem izleyebileceğim yakınlıktaydı. Aklını yitirmiş gibi bizi buraya kilitlemiş, yetmemiş gibi bütün gece saçmalayıp durmuştu.

Ali Asaf, istediği kadar inkâr edebilirdi ama birkaç saat içinde gözlerini açtığında, dün gece söylediği hiçbir kelimeyi hatırlamayacağını düşünüyordum. Bir mucize olup hatırlasa bile kesin sarhoşluğuna sığınacak ve saçmaladığını söyleyecekti.

Beni kırdığını düşünüp özür dileyecekti, ben de böylece daha beter kırılacaktım. Zaten dün söylemek istediği her şeyi söylememiş miydi? Neden bir daha kapıma dayanıp üzerime gelmişti?

Her ne kadar düşünmek istemesem de bana olan bakışları sürekli gözlerimin önüne geliyordu. Kabullenmek istemiyordum ama bir yanım da bas bas bağırıyordu. Farklı bakıyordu Ali Asaf... Delirmiş gibiydi dün gece. Olanları düşündüğümde delirmiş olduğundan da oldukça emindim aslında.

Ama yine de içimde umut etmeye meraklı olan minik parça, bakışlarını kazımıştı aklıma. Aynaya baktığımda, onu düşündüğümde

gözlerimde oluşan o gizli parıltıyı yakalamıştım bana olan bakışlarının derinliğinde.

İçimdeki diğer ses *sarhoştu adam,* diye yırtınıp duruyor, umut etmeye niyetli tarafımı ezip geçiyordu. Baskın çıkmasını istediğim tarafı seçemiyordum.

Kırıp dökmüştü dün gece. Sonra gelip düzeltmeye mi çalıştı bilmiyordum ama onu da beceremeyişti. Aklımı karman çorman yapmış, üzerime gelmişti ama beni de ikiye ayırmıştı bu tavırları.

İki farklı kişi vardı içimde. Birisine Mahi, diğerine Mahinev diyordum.

Mahi deliriyordu. Bas bas bağırıp cam, kapı ne varsa indiriyordu içeride. Kalbimin etrafında dönüyor *kendine gel,* diye aklını yitirmiş gibi kızıyordu bana. *Kırdı işte, hep kırdı buraları görmüyor musun,* diye soruyordu bana. *Bak,* diyordu avazı çıktığı kadar bağırarak. *Bak işte, görmüyor musun kırıkları? Adım atacak yer yok burada. Paramparça...*

Sessiz kalıp sinmiyordu Mahi, uyarıp duruyordu beni ama işte... bir de onun arkasında duran Mahinev vardı.

Kırgın bakışlarıyla izliyordu olanları. Sesini çıkarmıyordu ama gözleri yaşlıydı. Mahi gibi sinirlenmiyordu ama sessiz sessiz yıkılıyordu orada. *Sen de bir şey söyle,* diye bağırmak istedim ona. *Sen de onun gibi mi düşünüyorsun,* diye ağzını yoklamak istiyordum ama sessizdi Mahinev.

Kırgın bakışlarını bana çevirdiğinde ağzını araladı ama Mahi'nin sesi avaz avazdı içimde. Mahinev'e fırsat vermiyordu. Sonra bir solukla araya girdi Mahinev. *Farklı baktı bize,* dedi. *Bence de başkaydı bakışları,* derken gözlerimin içindeki umuda tutunmak ister gibiydi.

Bunu duyan Mahi çıldırdı. *Aptal,* dedi Mahinev'e. *Hep senin yüzünden,* diye suçladı onu. *Sen veriyorsun bu umudu ona,* derken parmağıyla beni işaret etti. Mahinev daha da sindi yerinde. Korumak istedim onu ama sesim çıkmadı. İkisi de ben değil miydim? İki karmaşa da benim içimde yaşanmıyor muydu? Birbirleriyle didişme sebepleri ben değil miydim? Mahinev'i korusam Mahi çekip gitmez miydi o zaman?

Hangisine kıyardım, hangisine kıyabilirdim? *İkisi de ben değil miyim,* diye tekrar tekrar çevirdim aklımda. Hangisinden vazgeçeyim?

Düşüncelerimden sıyrılmak istedim. Zihnimde didişen iki farklı tarafı susturmak istedim. İkisini de dinlemek istemiyordum şimdi. Ortak noktada buluşmaları imkânsız olan iki tarafımın didişmesi arasında

ezilip gidecektim sonunda. O yüzden kaçtım aralarından. Bıraktım onları kendi hallerine. Boş odada bıraktım ikisini de ve çektim kapıyı çıktım o odadan.

Sonunda zorlayıp araladım gözlerimi. Işıkla aydınlanan oda artık o kadar acıtmıyordu bakışlarımı. Yan döndüm ve bir elimi başımın altına alıp tam karşımda yatan adama diktim gözlerimi.

Göğsü çıplaktı. Dün gece zorlanarak da olsa çıkarmıştı tişörtünü. Kısacık bir an bakışlarım ona takılmış ama sonra görmemek için sırtımı dönüp yatmıştım. Şimdi belinden altını göremiyordum çünkü çarşafı beline kadar çekmişti.

Sırtüstü uzanmış, bir elini başının altına koymuştu. Diğer eli çıplak karnının üzerinde sakince duruyordu. Yüzüne çevirdim gözlerimi. Uzun kirpikleri yelpaze gibi teninde yayılmış, gözlerinin altına gölge düşürüyordu. Ağzı minicik aralanmıştı, oradan çıkan minik nefes sesi dolduruyordu odamı.

Ben her zaman tek başıma uyurdum. Kalabalık ortamda da olsam mümkünse yalnız uyuyabileceğim bir yer tercih ederdim. Zorunda kalırsam da pek uyuyamazdım aslında ama idare etmeye çalışırdım. Aynı odanın içinde sessizlik arardım ve birinin nefes alma sesi bile tüm sinirlerimi hoplatır, uyuyamazdım.

Şimdi odamda *o* vardı. Gözlerim öylece ona dalmıştı. Hareket etmeden, iki dudağının arasından çıkan nefesinin sesini dinliyordum.

Aynı odada bir başkasının nefes sesine dahi tahammül edemeyen ben, onun nefesini dinliyordum.

Birinin sadece nefes alıp vermesi huzur verir miydi insana?

Gece de ondan hemen uykuya daldın, diyen hain bir ses fısıldadı zihnime. Kabul etmek istemedim bunu. Görmezden geldim.

Uyanana kadar onu izleme isteğimi bastırıp yerimden kalktım. Dolabımdan sessizce kıyafetlerimi alıp parmak uçlarımda kapıya ilerledim ama sonra kapının kilitli olduğu aklıma geldi. Bu odaların yedek anahtarları vardı ama kim bilir hangi cehennemdeydi.

Bakışlarım bir kilitli kapıya bir de Ali Asaf'a kaydı. Çarşafın örttüğü kısımda takıldı gözlerim. *Cebindeki anahtarı alabilir miyim acaba,* diye geçirdim aklımdan.

Elimde duran eşyaları kolumun altına sıkıştırdım ve derin uykuda olan adama doğru ilerledim. Üzerindeki çarşafı beline değmeden

parmak uçlarımla tutup, ağır hareketlerle aşağı çektim. Pantolonu hâlâ üzerindeydi. Bacağının birini dizinden kırarak kenara açmış diğerini dümdüz uzatmıştı.

Bana doğru olan taraftaki cebinde anahtarın belli belirsiz çıkıntısını görüyordum. Oda anahtarı olduğu için büyüktü ve hemen fark ediliyordu zaten. Fakat benim onu Ali Asaf'ın cebinden almam imkânsızdı.

Adam sere serpe uyuyordu. Açtığı bacağı yüzünden iyice gerilen pantolondan o anahtarı çıkarmam mümkün değildi. Bir tekme atıp uyandırmak istedim. Benim gecemi, günümü hatta rüyalarımı bile zehir etmişti ama kendisi zıkkım gibi uyuyordu burada.

Dayanamayıp son kez yüzüne baktım ve sonra kendime kızarak yatağıma doğru ilerledim. Telefonumu alıp Bahar'ı arayacağım sırada odamın kapısı tıklatıldı.

Selim, "Mahi," diye fısıldayarak seslendiğinde arkadan Bahar'ın da sesi geldi. "Ya böyle nasıl duysun?" diye sitem etti.

Sonra sanki Selim'den çok farklı bir ses kullanmış gibi adımı söyledi. "Mahiiii," dedi sonunu uzatarak. Bu sefer de Selim araya girdi.

"Sanki seni duydu mu şimdi? Kedi gibi çıktı sesin." Selim'in söylediğinden sonra dudaklarım kıvrıldı. Tabii Bahar altta kalır mı? Hemen cevap verdi Selim'e.

"Bak o kedi şimdi seni bir tırmalayacak, göreceksin dalga geçmeyi!"

Sesinin tonundan gerçekten kızmadığı o kadar belliydi ki bunu ben anladıysam Selim de anlamıştır zaten. Sonra kıkırtılar doldu kulağıma ve burnumdan soludum. Ben burada bu manyakla kapalı kalmıştım ama bunlar kapımın önünde oynaşıyorlardı!

Hızlı adımlarla kapıya ilerledim ve elimle tıklattım. "Uyanığım ben," dedim sinirle. "Ama bu hâlâ baygın." Huzursuz bir nefes alıp devam ettim. "Uyanmadan buradan çıkmam gerek."

Sesimin biraz yükselmesiyle Ali Asaf yerinde kıpırdandı ve hafif bir inlemeyle yan dönüp uyumaya devam etti.

Kapının arkasındaki ikili kendi aralarında odanın kapısını nasıl açacakları hakkında tartışmaya başladıklarında Selim'in *acaba açmasak da uyanmasını mı beklesek* gibi bir şey dediğini duyduğumda gerildim. Ama Bahar hemen araya girip Selim'i tehdit etti. Bir şeyler yapmazsa bu kapı açıldığında hem Ali Asaf'ı hem de onu içeri kilitleyeceğini söylediğinde

Selim bir daha konuşmadı. Beş on dakika kapının kilidiyle oynadılar ama maalesef açılmadı.

Sonra Bahar evin her yerini aramaya başladı. Açılıp kapanan dolap ve kapak sesleri kulağıma geliyordu ama yine beş on dakika geçtikten sonra araya giren sevinç çığlığı bu sesleri böldü.

Kapının önünde iki silüet belirdiğinde bir adım geri gittim. Deliğe giren anahtar sesini duyduğumda nasıl mutlu olduğumu anlatamazdım. Kapı ufak bir ses çıkararak açıldı. Selim ve Bahar'la karşı karşıya kaldım.

Kendimi odadan nasıl dışarı attım bilmiyordum. Hâlâ kolumun altında duran eşyalarla yanlarından geçip hemen banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkayıp hızlıca dişlerimi fırçaladım. Üzerimdekileri çıkarıp banyoda duran kirli sepetine attım.

Klozetin üzerinde duran temiz giysilerimi de hızlıca giydim ve saçlarımı toplamaya çalışırken banyodan çıktım. Salona girdiğim an Selim ve Bahar oturdukları yerden ayağa kalktı. İkisine de bakarken gergince konuşmaya başladım.

"Ben çıkıyorum," dedim. Sonra bakışlarımı Selim'e çevirdim. "Sen de onu buradan götür. O konuşmak istiyor diye konuşacak değilim. Dün gelip söylenecek ne varsa söyledi zaten. Daha fazla ne bir şey duymak ne de onu görmek istiyorum."

Selim'den çektiğim bakışlarım Bahar'a döndü. Gözleri kocaman açılmış bana bakıyordu ama neye bu kadar şaşırdığını anlamadım.

"Çıkıyorum ben," dedim ve arkamı döndüm. Dönmemle olduğum yerde donup kalmam da bir oldu.

Ali Asaf dış kapıya yaslanmış, bir omzundan destek alır gibi kapıya dayanmıştı. Boşta kalan elinde dış kapının anahtarları olduğundan emin olduğum şeyi gözümün içine bakarak havaya atıp tuttu.

Kollarımı sinirle göğsümde birleştirdim. "Ne?" dedim sesimi yükselterek. "Şimdi de eve mi kilitleyeceksin bizi?"

Tek kaşını kaldırıp gözümün içine bakarken bana hızlıca göz kırptı. "Yok," dedi ve yerinde doğrulup kapıdan uzaklaştı. "Onları değil," derken sırayla arkamda duran Bahar ve Selim'i işaret etti. "Seni kilitleyeceğim."

Şaşırmamam gerekiyordu aslında ama bu garip tavırları yüzünden bu mümkün olmuyordu.

"Sana konuşmak istemediğimi söyledim! Sen de," derken elimi kaldırıp işaretparmağımı ona uzattım. "Ne zaman istersen o zaman konuşacağız demiştin."

"Tamam zorlamıyorum ama..." dedi fakat hemen araya girdim.

"Bu mu zorlamamak?" Suratına karşı gülünce kaşlarını çattı.

"Konuşalım demedim ki," dedi kendini açıklamak ister gibi. "Ben sadece kaçmana engel olmaya çalışıyorum."

"Hah!" dedim sinirle ve gözlerimi üzerine diktim. "Yanında tutmaya çalışmak da zorlamak yalnız! Çünkü durmak istemiyorum!"

Ani çıkışımla elinde tuttuğu anahtarı sıktı. Gözlerini kısıp bana bakarken bakışlarına yerleşen pişmanlığın yansımasını fark ettim. Yüzümü ondan başka tarafa çevirirken kuruyan boğazımı yumuşatmak için yutkundum.

"Tamam," dedi Ali Asaf kabullenmişlikle. "Biz gideriz," dediğinde Selim'den bahsettiğini biliyordum. Yine de dönüp ona bakmadın.

Neden böyle davranıyordu şimdi? Sanki onun kalbini kıran benmişim de onu şu an evden kovuyormuşum gibi vicdanıma oynuyordu.

Beni en çok üzen de numara yapmadığını bilmekti. Gözlerine baktığımda kırgınlığı görüyordum.

Arkamda anahtarları kapıya taktığını belirten sesi duyduğumda kendime geldim. Çıkıp gitmesini istemeyen tarafımı susturdum.

Hem ne konuşacaktı ki benimle? Yani dün zaten söylemek istediği her şeyi söylemişti. Sonra iki kadeh içince mi aklı başına gelmiş ya da fikri değişmişti?

Bakışlarımı Bahar'a çevirdim. *Ne oluyor,* der gibi kaşlarını yukarı kaldırdı ama verecek bir cevabım yoktu. Omuzlarımı silkmekle yetindim.

Selim de gitmek için hareket etti ama o sırada telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkarırken önce ekrana, sonra da bize baktı.

"Kaan," dediğinde kendi derdimi bir kenara bırakıp Selim'e odaklandım. Arkamda açılan kapı sessiz bir çıt sesiyle kapandı ve bir iki adım atıp yanıma yaklaştığını fark ettim.

Selim telefonu açıp kulağına götürdü. Birkaç saniye dinledi ama yüzünün değişmesinden iyi bir şey olmadığını anlamıştım.

Selim, "Herkes burada, bekle hoparlöre alacağım telefonu," dediğinde hepimiz ona doğru yaklaştık.

Telefonu hoparlöre aldı ve ortada duran geniş sehpanın üzerine koydu. Bahar ve ben hemen telefonun yanında yere diz çöktük. Selim ve Ali Asaf da arkamızda kalan tekli koltuklara oturup telefona doğru eğildi.

Bilerek gelip arkama oturduğunun farkındaydım ama bunu ispat edecek kanıtım yoktu. Başını da arkamdan telefona doğru eğince, onu yakınımda hissetmemle gerilmem de bir oldu. Tabii bir tarafımın çılgın gibi mutlu olduğunu da inkâr edecek değildim.

Başımı hafif yana çevirsem onunla burun buruna gelecektim, biliyordum. Teninin bana vuran sıcaklığını ve sessiz nefeslerini hissediyordum.

Dönüp bakmayacaktım. Bakmayacaktım işte ama yine dayanamadım. Minicik bir kıpırtıyla başımı azıcık yana eğip gözucuyla ona baktım.

Kıpırdamamla o da yüzünü bana doğru çevirdi. Sanki gizli gizli bakarken yakalanmışım gibi hızla önüme döndüm. Eskiden olsa gözünün içine bakar *anla beni,* diye kendimi paralardım ama şimdi ona karşı ne hissettiğimi biliyorken, üstelik benimkilerin aksi hislere sahipken bakamamıştım.

"Kaan ne oldu?" diye sordu Bahar ve hepimizin dikkati yeniden telefona döndü. "Abi hepimiz duyuyoruz seni," diye devam etti Selim.

Kaan sıkıntılı bir nefes aldı ve ağzından bir iki tane küfür kaçtı. "Kaan," dedi Ali Asaf kendine gelmesi için onu uyarır gibi.

"Ayşe aradı," dedi dişlerini sıkarak. "Emine teyze ve Seyhan teyze de işe yaramadı. Hatta daha beter oldu. Kadın yarın akşam istemeye gelecekler seni diye sıkıştırmış Ayşe'yi, kapatmış kızı odasına."

"Yok artık!" diye bağırdım. "Delirmiş bu kadın."

Bahar başını sallayarak beni onayladı.

"Ee ne olacak şimdi?" diyen Bahar'a baktık. Hiçbirimizden bir cevap çıkmadı ama Kaan kendinden son derece emin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Ben bu gece alıyorum o evden Ayşe'yi. Annesi isterse önüme hendek kazsın, umurumda değil. O kızı bu gece alacağım oradan!"

"Oğlum tamam," dedi Selim ortamı yumuşatmak için. "Zaten planımız bu değil miydi? Bak biz hepimiz Mahi'deyiz. Sen de alır gelirsin Ayşe'yi."

Ali Asaf'a dönüp baktı. Adam hâlâ çok sıcak bakmıyordu bu duruma ama yine de başka çaremiz olmadığını kabullenir gibi başını salladı.

"Bir sorun var," diyen Kaan'ın sesini duyduk.

"Ne oldu?" diye hemen girdim araya.

"Ayşe *ben paniklerim*, deyip sürekli ağlıyor. Ne yaptıysam gideremedim o korkusunu. *Bahar ve Mahi de gelsin beni almaya*, diyor."

Bahar ve ben başımızı onaylar gibi salladık ama Ali Asaf araya girdi.

"Oğlum düğün konvoyu yapalım isterseniz, ben de bir davul zurna tutarım, mahalleyi inlete inlete kaçırırız kızı. Oh, mis gibi temiz iş!"

Dönüp ona ters ters baktım. Aramız eskisi gibi olsaydı eğer elimi kaldırıp bir tane de patlatırdım ama bunu yapmamak için kendimi tuttum. Ona bakışımı görünce *ne var* dercesine tek kaşım kaldırıp yüzüme baktı.

"Tamam geliriz biz," dedim Ali Asaf'ın yüzüne bakarken. Bakışlarını benden çekmedi. Ters bir kelime ya da azarlama beklerken, o sadece gözlerimin içine bakarak gülümsedi. Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı ve yine gözlerimi kaçırdım.

"Abi," dedi Kaan çekinerek. "Biriniz daha gelin, ben bu heyecanla araba da kullanamam."

"Hay ben sen-" diye başlayacak olan Ali Asaf'ı Selim araya girerek durdurdu.

"Tamam hep birlikte geleceğiz," dediğinde hepimiz birbirimize baktık. Selim elini kaldırıp hiçbir şey söylemememiz için bizi uyarınca hepimiz sustuk.

Selim ve Kaan konuştu, biz dinledik. Plan yapıldı. Gece saat iki civarı buradan tek arabayı alarak gidecektik. Arabaya o kadar kişi nasıl sığacaktık bilmiyordum ama dikkat çekmeyelim diye böyle bir karar aldılar. Bu fikir için de Ali Asaf birkaç tane küfür savurdu ama Kaan panik halindeydi. İki araba olursa dikkat çekeriz diye korktuğu için böyle olmasını istiyordu.

Hepimiz gece burada kalacaktık. Sabah olduğunda Kaan ve Ali Asaf merkeze gidip hemen nikâh işlemlerini halledeceklerdi.

Biz Bahar'la kınaydı, eğlenceydi diye tuttuk. Şaşırtıcı ki Ali Asaf bu sefer karşı çıkmadı ama bunların nikâhtan sonra yapılacağını söyledi. Ne olur ne olmaz diye önce nikâhlarının kıyılmasına karar vermiştik.

Tabii hem resmi hem de imam nikâhı olacak dedi Kaan. Ona da tamam dedik. Nasıl istiyorlarsa öyle olacaktı her şey.

Kaan bize ne olur ne olmaz diye kartını ve biraz da para vermişti ama Ali Asaf onun parasını harcamamızı istemedi. Selim de onu onayladı. Ne alınacaksa, ne yapılacaksa hepsini ikisi karşılayacaklardı.

Onlar için hazırlık yapma telaşı garip bir neşe yüklemişti üzerimize. Hızlıca kahvaltı edip toparladıktan sonra, Bahar'la birlikte kalkıp tertemiz olan evi güzelce yeniden temizledik. Selim, Ali Asaf ve Kaan bu gece aşağı katta kalacaklardı. Onların da erkenden yerlerini hazırladık.

Kahvaltı faslı ve işe güce dalınca bir anda saat beş oldu. Hazır vaktimiz varken merkezdeki çarşıya gidelim dedik Bahar'la. Ayşe için elbise falan bakarak, üç beş kişiyle nasıl olacak diye düşünmeden kına gecesi için de ufak tefek şeyler almaya karar verdik.

Üzerimizi hızlıca değiştirmek için odama girdiğimizde ben dolabımdan, Bahar da çantasından kıyafetlerini çıkardı.

"Gece ne oldu?" diye sorunca giydiğim elbisenin eteklerini indirip ona baktım.

"Hiçbir şey," derken omuzlarımı silktim.

"Nasıl yani? Kendini paraladı içeri girmek için, tek kelime etmediniz mi?"

Başımı sağa sola salladım. "Söz verdi, ben ne zaman istersem o zaman konuşmayı kabul etti ve böylece susup uyudu."

"Hayret," dedi Bahar gülerek. "Söz dinlemiş olması beni şaşırttı."

Bu sözleri beni de gülümsetti. "Derdi ne anlamıyorum. Buraya geldi," derken dün olanları düşünmemek için duraksadım. "Tabiri caizse tam anlamıyla kalbimin üzerinde tepindi."

"O kadar mı kötü?" derken sesine yansıyan hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Biliyormuş," dedim fısıldayarak.

Bahar, "Ne?" diye bağırdı.

"O gün bahçede konuştuklarımızı duymuş."

"Ama... yani... ama nasıl?" Kız şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi.

"Biliyormuş ve o abi saçmalığını, mahallede adın çıkar ben seni düşünüyorum saçmalığını da ondan uzak durayım, bu sevdadan vazgeçeyim diye yapmış."

Bahar arka arkaya ağzını açıp kapattı ve öylece sustu. Dudaklarını o kadar sıkıyordu ki ne diyeceğini bilememenin verdiği sinirden olduğunu biliyordum.

"Ee madem öyle dedi şimdi derdi ne? Madem vazgeç istiyor ne diye kıçının dibinde dolanıp duruyor?"

Bahar'ın sinirle söylediği kelimelere istemsizce gülümsedim. "Ben de anlamadım. Konuşmamız lazım diyor ama ben onu bir kez daha dinlemeye dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Kafasında var bir şeyler. Konuş kurtul derim ben. Böyle olduğu yerde kanayıp duran bir yara gibi kalacak."

Saçımı açıp yandan örerken ona baktım. "Öyle mi diyorsun?"

"Bence öyle. Yani karar senin ama yüz yüze bakıyorsunuz. Eşeklik etmiş her zamanki hali diyeceğim ama bu yaptığını ona da bağlayamıyorum. Yine de konuş gitsin. Ben sana daha önce de demiştim, Mahi. At içinden. Olmazsa da dünyanın sonu değil, bakarsın yoluna."

"Demiştin," diye fısıldadım. Yanıma gelip ellerini omzuma koydu.

"Mahi, kolay demiyorum ama böyle sen de rahat edemezsin tanıyorum seni. İçini kemirip duracak bu durum."

"Haklısın," diye kabullendim. Şimdiden kafamda elli tane senaryo dolanıyordu.

"Şey," dedim söyleyip söylememek arasında kalarak. Bahar merakla gözlerime baktı.

"Gece uyumadan önce biraz saçmaladı."

"Hani konuşmamıştınız?" Tek kaşını kaldırıp başını yana eğdi.

"Öyle bir konuşma geçmedi aramızda. *Sana Mahinev dediğim için kızıyor musun bana,* diye sordu."

Bahar başını iki yana salladı. "Bir umut o kadar da sarhoş değildir diyordum ama anlaşılan o kadar sarhoşmuş." Biraz durup devam etti. "Sen ne dedin?"

"*Bu benim ismim,* deyip geçiştirdim ama sonra saçma sapan konuştu işte."

"Nasıl yani?"

"Boş ver," dedim ama Bahar tabii arkasını bırakmadı. Bana meraklı gözlerle bakınca zaten konuşmak için delirdiğimden döküldüm hepsini.

"*İki isminin de anlamı çok güzel ama ben Mahinev'i daha çok seviyorum,* dedi."

Bahar'ın kaşları o kadar yükseğe kalktı ki bu haline gülümsedim. "Hadi canım!" dediğinde sırıtmamak için dudaklarımı ısırdım.

"*İkisinin anlamını da biliyor musun,* diye sordum ben de. O da *evet,* dedi ama söylemedi. Sonra söyleyecekmiş."

Bahar bir iki saniye susup öylece baktı. Dayanamayıp, "Bir şey söyle," dedim.

"Valla dondum kaldım, ne diyeyim?"

"Neyse," diye geçiştirmeye çalıştım. "Kaan ve Ayşe'yi bir mutlu sona kavuşturalım da." İmalı imalı gözlerine baktım. "Zaten siz kavuştunuz..."

Bahar'ın yüzünde öyle güzel ve büyük bir gülümseme oluştu ki onunla birlikte ben de sırıttım. "Dün gece Selim de saçmaladı biraz ama neyse ki orta yolu bulduk."

"Nasıl yani?"

"Ne zaman evleneceğiz diye sordu bana."

"Yok artık, o da mı sarhoştu?" dedim.

Bahar verdiğim tepkiden sonra daha fazla güldü. "Ben de aynen böyle dedim. Biraz inatlaştık ama tatlıya bağladık."

"Nasıl bir tatlıya bağlamaydı o bakayım?" Yüzünde oluşan ifadeden az çok anlayabiliyordum ama yine de ondan duymak istedim.

Bahar, "Bırak şimdi sen bizi, çıkalım artık bir sürü işimiz var," dedi ama bu konuyu burada kapatmayacağımı belli eder gibi gülümsedim.

Çantamı ve telefonumu elime aldığımda Bahar tekrar konuştu. "Ya bu Songül nerede yine? Dün gece buraya gelirken onu da alalım diye aradım ama açmadı. Mesaj attım *gelemem annemle işlerim var kuzular,* yazmış geçmiş. Bu bir haltlar karıştırıyor ben sana söyleyeyim."

"Ben konuşmadım daha," dedim. "Zaten buraya gelmem ani oldu, bir de dün olanlardan hiç aklıma gelmedi. Kaan ve Ayşe'nin durumunu da biliyor, neden gelmedi ki?"

Bahar omuz silkti. "Ben de anlamadım, gelir diye düşünmüştüm."

"Boş ver, sonra alırız ifadesini," dedim ama o sırada odamın kapısı çaldı.

Bahar, "Geliyoruz," derken kapının arkasından Selim'in sesini duyduk.

"Biz de sizinle gelelim diyoruz. Hem yardım ederiz hem de Ali Asaf üzerine bir şeyler alacakmış," dediğinde Bahar'la ikimiz birbirimize baktık. Ben başımı iki yana sallarken Bahar, "Olur," dedi.

Ne yapıyorsun, der gibi gözlerimi açıp ona baktım. "Gelsinler işte," dedi umursamaz bir tavırla. "Aldıklarımızı taşırlar."

İtiraz etmenin anlamı yoktu. Zaten biz gelmeyin desek de kabul etmeyeceklerini biliyorduk.

Ben önde Bahar arkamda odamdan çıktık. Geniş salona girdiğimizde Ali Asaf ve Selim balkonda ayakta durmuş konuşuyorlardı. Ellerinde ince belli çay bardaklarını tutuyorlardı. Belli ki bizi beklerken içmişlerdi.

"Hazırız," diyen Bahar'ın sesiyle ikisi de konuşmalarına ara verip bize döndüler. Ellerindeki bardaklarla içeri girdiler ve mutfağa gidip bardaklarını bıraktılar.

Evden çıkıp arabaya doğru sessizce ilerledik. Aslında arabaya gerek olmadığını söylemiştim ama yine de hızlı gidip geliriz dendiğinde kabul ettim.

Ali Asaf, "Ben araba kullanmayayım seninkiyle gidelim," dedi Selim'e.

Selim cebinden anahtarları çıkarıp kapıları açtı. Arka kapının koluna uzandığım sırada Ali Asaf da diğer tarafa geçti. Öne geçip Selim'in yanına oturmasını bekledim ama o Bahar'ın arka koltuğa binmesine engel olarak kısık sesiyle, "Sen öne geç güzelim," dedi.

Bahar bir bana bir Ali Asaf'a baktı. Kabul etmemesini tercih ederdim ama yine de bu kadar basit bir konuda sorun çıkarmak istemedim. Kırgın ve kızgın olabilirdim ancak çocuk değildim. Zaten karşılık görmeme ihtimali olan bir şey hakkında çocuk gibi de mızmızlanmayacaktım.

Bu şekilde olmasından dolayı canım yanıyordu sadece. Aramızda daha sakin ve düzgün bir konuşma geçseydi böyle hissetmezdim. Kalkıp Ali Asaf'la yüz yüze konuşup yine de olmayacağını söyleseydi bana ne yapacaktım? Adamın bir daha yüzüne mi bakmayacaktım?

Aramızda benim istediğim gibi bir şey olmaması onu silip atacağım anlamına gelmiyordu. Ben bunun her zaman farkındaydım.

Ona olan hislerim büyüktü. Aynı zamanda silip atamayacağım anılarımız ve geçmişimiz de vardı.

Yine de benden biraz uzak durmasını isterdim. Zaten ona yakın olmak dünyanın en tatlı şeyine dokunuyormuşum gibi hissettiriyordu. Ve tadını aldığım o güzellik bana yakın oldukça ağzım sulanıyordu.

Bahar öne oturunca ben de itiraz etmeden arka koltuğa oturdum. Ali Asaf da kapısını açıp bindi. Ben ondan biraz uzağa kaydım ve kapıya doğru yaklaştım.

Ali Asaf sırtını koltuğa yasladı ve bedenini hafifçe bana doğru çevirdi. Yerimden hiç kıpırdamadım, başımı da ona doğru çevirmedim.

Selim arabayı çalıştırdı. Çarşıya giden yola çıktığında arabada bir sessizlik oldu. Camdan dışarıyı izliyordum fakat yine de aklımı bir türlü dağıtamıyordum.

Ensemin hemen dibindeki saç diplerimde bir hareket hissettiğimde bakışlarımı yoldan çevirmeden irkildim. Başımı hızla Ali Asaf'a çevirdiğimde ilk halimizden daha yakındık artık. Bana doğru kaymış, kolunu da koltuğun arkasına doğru uzatmıştı.

Saçlarıma değen parmak uçlarını hissettiğimde derin bir nefes aldım. Bakışlarım önce dikiz aynısına sonra da önde oturan ikiliye kaydı ama ikisi de bize bakmıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim dişlerimi sıkarak, sesimi kısık tutmuştum.

Başını koltuğa yasladı ve kafasını bana doğru hafifçe yana eğdi. Parmak uçları hâlâ sakince ensemde geziyordu. Saçlarımı parmaklarına hafifçe dolayıp bir kıvırıp bir serbest bırakırken göz kapaklarını düşürüp yüzüme baktı.

Sorduğum soruya cevap vermedi. Elini tutup saçımdan çektim ve o da bu yaptığıma itaat etti. Koltuğa düşen ellerimize baktım bir süre. Kendime gelip elimi çekmek istediğimde parmaklarını parmaklarıma doladı.

"Çekme," dedi fısıldayarak. "Kalsın biraz böyle."

Bir ona bir de hâlâ birleşik duran ellerimize bakıp yutkundum. "Saçmalıyorsun," dedim gözlerimi kırparak.

"Güzel hissettiriyor, kalsak biraz böyle olmaz mı?" derken dudakları mırıldanır gibi kıpırdandı. Söylediği şeyden dolayı şaşırmam bir yana, sesinde hissedilen o kalp kıran tonu duyduğumda yüzümü ona çevirdim.

"Hâlâ ayılamadın mı sen?"

Başını yasladığı yerden hiç kaldırmadı. Hâlâ koltuğun başına yaslı, yüzü bana dönük olacak şekilde birleşik olan parmak uçlarımıza bakıyordu.

"Neden böyle yapıyorsun? Kalbimle yeterince oynanmamış gibi şimdi de aklımı karıştırıyorsun."

Sakince konuşmamla bana döndü. Sitem etmiyordum ya da kızarak söylememiştim bunları ama beni anlasın istiyordum. Sadece bir gerçeği dile getirmekti niyetim.

Bakışları kısa bir süre gözlerime döndü ve yeniden ellerimize odaklandı. "Konuşmak istiyorum sadece," dedi.

Onun sıcaklığıyla ısınan parmaklarımı elinden uzaklaştırdım. Dün olanları aklımdan çıkarmam mümkün değildi.

Beni istememesi, duygularıma karşılık vermemesi değildi sorun. Takındığı tavrı kaldıramıyordum ben.

Olan her şeye rağmen ben hâlâ onun hayatımdaki varlığını göz ardı etmiyordum. Etmezdim de zaten. Yıllardır hayatımdaydı Ali Asaf, nasıl çıkarırdım? Ama onun gözünde, onun içinde hiç mi yerim yoktu da bile bile bana böyle davranmıştı?

Eli kıpırdamadan olduğu yerde kaldı. Ben ise uyuşan parmaklarımı diğer elimin avucuna sakladım. Ali Asaf bir kez daha saçıma uzandı ve dokundu.

"Yapma," dediğimde bu sefer elini hızla geri çekti. Ama belli belirsiz hareket ettiğini, elini kaldırıp burnuna götürdüğünü fark ettim.

Saçlarımın eline bulaşan kokusunu içine çektiğini düşünme izni vermek istemedim kendime. Derin bir iç çekip hızlanan kalbimi görmezden gelmeye çalışarak yeniden camdan dışarıyı izledim.

❀ ❀ ❀

Ali Asaf'la arabada olanlar, bana yakın davranması ve anlam veremediğim tavırları beni rahatsız etti demiştim ya, çarşıda gezdiğimiz tüm zaman boyunca bu durum daha beter bir hal aldı. Çarşıyı gezerken tabiri caizse tıpkı Bahar'ın dediği gibi kıçımın dibinden ayrılmadı. İşi o kadar ileri götürdü ki girdiğimiz dükkânlardaki kadınlar bizi nişanlı sandığında Selim ve Bahar gülmekten yerlere yattılar.

Hepsine sinir oldum. Ali Asaf'a ters ters baktım ama adam suratına yerleşen daimi bir gülümsemeyle dolaştı yanımda.

Bahar ve benim alacaklarımız neredeyse bitmek üzereyken, Ali Asaf tutturdu üzerime bir şeyler alalım diye.

"Mahinev, birlikte bana şuradan bir eşofman, tişört falan bakalım mı?" diye sorduğunda çarşının içinde yan yana yürüyorduk.

"Kendi başına kıyafet bakamıyor musun?" dedim ters ters. Ama daha fazla yaklaşıp yanıma sokuldu. Bana belli belirsiz değerken konuştu.

"Sen seçersin belki, zevkli kızsın ne de olsa."

"Yaa," dedim sahte bir mutlulukla. Dönüp yüzüne baktım. "Ama şimdi düşündüm de o kadar da zevkli olamam." Ali Asaf anlamsızca yüzüme baktığında devam ettim. "Ne de olsa seni seçmiş insanım ben," dediğimde gözleri irileşti.

Ali Asaf, "Bu biraz ağır olmadı mı?" diye sordu surat asarak. Dudaklarıma yerleşen gülümsemeyi saklamak için başımı çevirdim ve yürümeye devam ettim.

Peşimden gelirken, dükkânların önlerindeki tezgâhları incelemeye başlayıp onu görmezden geldim.

"Ne var yani gelip bana bir tişört beğensen?" dedi sesindeki çocuksu tavırla. Elimde tuttuğum cam süsü yerine bıraktım ve ona döndüm.

Bakışlarım arkasında gezindi. "Tamam," dedim arkasında duran bir dükkânı göstererek. "Şuradan bakalım."

Kaybolan gülümsemesi yeniden yüzüne yerleşti. Yan yana yürüyerek benim az önce gösterdiğim dükkâna girdik.

Dükkân sahibi elindeki işi bırakıp bize doğru gelirken gülümsedi. "Hoş geldin yenge," dediğinde bakışlarım karardı.

"Yenge ne be?" diye çıkıştım adama. *Yenge diye hitap etme şekli mi olurmuş?*

"Kusura bakma yeng-" diyecek oldu ama adama nasıl ters baktıysam anında ağzını kapattı.

"Abiciğim," dedim derdimi anlatmak ister gibi tane tane konuşarak. "Abla denir, hanım denir ne biliyim kardeşim falan denir de yenge nedir?"

"Abla kusura bakma," diyen adam hemen kendini toparladı. "Biz on kardeşiz. Ben en küçükleriyim. O kadar çok abim var ki günde kaç kere yenge diyorum sayamadım. O yüzden dilime dolanmış."

"Ablan da var mı?" diye sordum çat diye. Ben bakışlarımı dükkândaki kıyafetlerde gezdirirken cevap vermesini bekledim. Adam bir an afalladı ama başını sallarken bakışları önce arkamda duran Ali Asaf'a kaydı sanki ondan medet umar gibi. Sonra da dönüp bana cevap verdi. "Var," derken ardından ne geleceğini merak ediyormuş gibiydi.

"İyi," dedim ve Ali Asaf'ı göstererek devam ettim. "Buna da enişte mi diyeceksin şimdi o zaman?" Tek kaşımı kaldırıp sorduğum soru karşısında afalladı. Ali Asaf arkamda gür bir kahkaha patlattığında, adam hâlâ olanları çözmek ister gibi etrafına şaşkınca bakınıyordu.

Adam afallayınca Ali Asaf onun bu haline tepkisiz kalamadı. "Biz biraz bakınalım," dediğinde adam da benden uzaklaşmaya dünden razıymış gibi bir baş selamı verip, hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

Ali Asaf'ı görmezden gelip erkek kıyafetlerinin olduğu kısma doğru yürüdüm. O da peşimden geldi. Bir iki tane eşofman altına bakıp fazla sorgulamadan kolunun üzerine attı. Ardından tişörtlere bakmaya başladığında ben de şöyle bir göz gezdirdim.

Gözüme limon sarısı bir tişört takılınca aklımdan geçenlerle gülümsedim. Ali Asaf sarıdan nefret ederdi. Sarı olan bir şeye kolay kolay tahammül edemezdi. Yumurtasının sarısını bile yemezdi bu adam. Sevmediğini söylerdi ama sarı renge karşı bu kadar tepkili olması bana farklı sebepler olduğunu da düşündürüyordu.

Yavaş adımlar atarak yanına yaklaştım. Elinin üzerinden uzanıp renk renk ayrılmış ve düzgünce katlanmış tişörtlerin arasından gözüme kestirdiğimi çekip aldım. Ellerimle iki kenarından tutup sanki harika bir şey bulmuşum gibi havaya kaldırıp hayranlıkla baktım.

"Bunu beğendim ben," dedim ona doğru dönerek. Tişörtü daha da havaya kaldırıp üzerine doğru tuttum. "Ay, çok yakışır," dediğimde bakışlarındaki iğrenir ifadeyle bana döndü.

Bir elimdeki tişörte, bir de tezgâha döndü ve elimdeki tişörtün haki yeşili olanını hızla alıp bana doğru kaldırdı.

"Bu daha güzel değil mi? Hem asker adamım ben, alışkınım bu tonlara," dedi sanki kendine bir bahane uydurma ihtiyacı hissetmiş gibi.

"Cık," dedim dudaklarımın arasından. "Zevkli kızım ya ben, bunu beğendim."

Kolları çökercesine düştü. "Mahinev," dedi ve derin bir nefes aldı. "Bilerek yapıyorsun değil mi?"

Elimdeki tişörtü hırsla yerine fırlattım. "İyi o zaman git kendin bak, beni de peşinden sürükleme bir daha!"

Arkamı dönüp çıkış kapısına doğru yürümeye başladığımda fısıltı halinde çıkan sesini duydum. "Tamam," dedi acı çeker gibi. "Tamam, senin dediğini de alalım."

Ağır adımlarla ona döndüm. "Ne yani, alacak mısın onu şimdi?" Buradan çıkar çıkmaz alıp çöpe atacağından o kadar emindim ki.

"Alacağım," dedi ve yerine bıraktığım tişörtü eline aldı. "Hatta giyeceğim de."

Ona inanmadığımı belli etmek ister gibi kahkaha attım. "Güldürme beni," dediğimde elinde tişörtle yanıma geldi ve tam karşımda durdu.

"Doğru söylüyorum," dedi gözlerime bakarak. "Sen beğendin ve ben hem alıp hem de giyeceğim." Başını bana doğru eğip kulağıma yaklaşarak fısıldadı. "Neden biliyor musun?"

Sözlü cevap vermeyip başımı iki yana salladım. "Senin zevkine güveniyorum, sen hata yapmazsın," dedi. Az önce onu seçtiğim için zevksiz biri olduğumu ima etmeme istinaden söylüyordu bunu.

Geriye doğru bir adım atıp yüzüne baktım. Birkaç saniye hiç kıpırdamadan öylece dururken az önceki adamın sesi aramızdaki sessizliği bozdu.

"Abi, yardıma ihtiyacınız var mı?"

Ali Asaf, "Yok kardeşim hallediyoruz biz," dediğinde ben de dikkatimi toparlayıp etrafıma bakınmaya başladım.

Ali Asaf benim seçtiğim tişört de dahil iki tane tişört aldı. Daha sonra bana yan gözle bakarak iç çamaşırı reyonuna ilerledi ve eline aldığı iki *boxer*ın bedenlerine bakmaya başladığında hemen ona sırtımı döndüm.

Elimde tuttuğumun ne olduğunu bilmeden öylece oyalanırken önce sırtımda onun sıcaklığını hissettim. Hemen ardından arkamdan saçlarımın içine doğru fısıldadı.

"Alacak mısın onu?" dediğinde yüzümü ona doğru çevirdim.

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırarak ne demek istediğini anlamaya çalışırken elimdeki şeyle oynamaya devam ettim.

"Onu diyorum," dedi kaşlarıyla elimde tuttuğum eşyayı göstererek. "Alacak mısın?"

Elimdekini ikimizin arasında havaya kaldırıp, "Ha, yo-" diyecek oldum ama gördüğüm şeyle gözlerim irileşirken söyleyeceğim şey de yarım kaldı. Siyah, uzun dantel çorapları aramızda sallayıp duruyordum. Fark ettiğim şeyle hemen çorapları arkama sakladım.

"Ay yok," dedim arkamı dönerken. "Bunların da burada ne işi varsa..." Kendi kendime söylenerek ondan uzaklaştım.

Allah'tan Ali Asaf bu konuda benimle şakalaşmak gibi bir gaflete düşmedi. Bu sefer neye baktığıma dikkat ederek dükkânı gezerken o da elinde açık kahve bir pantolon ve beyaz keten bir gömlekle karşıma dikildi.

"Sence bunlar nasıl?" dediğinde bu sefer onu sinir etmek için ya da onun benimle uğraşması için yaptığımız bir şey değildi. Gerçekten merak ediyordu. Elinde tuttuğu pantolona bakıp gömleğe uzandım.

"Güzel bence," dedim sakince. "Gömleğin kumaşı da yumuşacık, sıcaklarda rahat edersin."

"O zaman alalım bunları," dedi beni onaylayarak.

"Denesen mi acaba?"

"Yok," derken omuzlarını silkti. "Benim bedenim zaten baksana."

Gömleği elinden alıp ona yaklaştım. Omuzlarına doğru tutarken hafifçe uzaklaşıp baktım. "Bence de olur gibi," dedim şöyle bir inceleyerek.

Sessiz kaldı. Bakışlarının yüzümde dolandığını hissediyordum. "O zaman alayım," dedi fısıldayarak. Ben de sadece başımı sallamakla yetindim.

Ali Asaf aldıklarını öderken kapının önüne çıktım. Israrla almak istediğim bir şey olmadığını söylememe rağmen on beş dakikadır beni burada uğraştırıyordu. Sonunda onu içeride bırakıp kendimi dışarı attım da öyle kurtuldum.

Ben kapının önünde beklerken Selim ve Bahar'ı görüp el salladım. "Ya siz neredesiniz?" dedi Bahar yanıma gelirken.

"Abin," dedim içeri göstererek. "Kendine bir şeyler aldı." Cümlem biter bitmez de Ali Asaf elinde poşetlerle içeriden çıktı.

"Daha fazla vakit kaybetmeyelim," dedim arkamda duran adama bakmadan. "Şu son kalan eksikleri de alıp gidelim artık."

Birkaç dükkâna daha girerken aramızdaki kovalama yeniden başlamış gibiydi.

Bir dükkândan kına gecesi malzemeleri alırken dibime kadar sokulduğunda ondan uzağa kaçtım. Hemen suratı asıldı tabii.

Bir şeyler içmek için mola verdiğimizde ve yanıma oturduğunda da ondan uzaklaştım. Bu hareketlerimle kaş çatışı daha da derinleşti. Kolu koluma değse çektim, dizi bacağıma dokunsa uzaklaştım.

Su istediğimde o verdi, içmedim. Kalktım kendim aldım. Delirdiğinin farkındaydım ama açıkçası umurumda değildi.

Alınması gereken her şeyi aldık ama sanki aramızda bir oyun varmış gibi ben kaçtım o da peşimde beni kovaladı durdu.

Bir an dünün hiç var olmadığını hayal ettim ve bu yaşananlar olmasa Ali Asaf'ın şu an peşimde dolandığı gibi dolandığını düşündüm. Yüzümde sersem bir gülümseme oluştu fakat anında kaybolup yerini derin bir hüzne bıraktı.

Olmamış gibi yapamazdım. Yok sayamaz ya da görmezden gelemezdim yaşananları. İçimi delip sızlatan bunca şey varken hayal bile edemezdim.

Ali Asaf'tan kaçışlarım birkaç saat daha sürdü. Bu tavrımdan hoşlanmadığını o kadar belli etti ki canının sıkıldığının farkındaydım.

Bir süre sonra pes eder dedim, nitekim yarı yarıya da pes etti sayılır. Bana yakın olmaktan ve dokunmaktan vazgeçmişti ama gözlerinin sürekli üzerimde olduğunun da farkındaydım. Dün olanları bu şekilde unutturacağını sanıyorsa çok yanılıyordu.

Eve gitmeden önce ayaküstü bir şeyler de yedik. Zaten gece geç saate kadar ayakta olacağımızdan bir de evde uğraşmak istemedik.

Eve geldiğimizde herkes kendini bir kenara bıraktı. Aldıklarımızı evin boş olan odasına koyduk ve Bahar'la hızlıca üzerimizi değiştirdik. İkimiz de pijama olmayan ama evin içinde rahat edeceğimiz şort ve tişörtlerimizi giydik.

Yeniden salona girdiğimizde Selim yere oturup sırtını üçlü koltuğun önüne yaslamıştı. Ali Asaf ise balkonun önünde duran tekli koltuklardan birine yığılmış gibi devrilmiş, bacaklarını önünde duran alçak sehpanın üzerine koymuştu. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatmış, dinlenir gibi oturuyordu.

Bahar, "Yoruldunuz mu?" diye sorunca ikisinin de başı kalktı. Selim Bahar'a bakıp başını sallarken, Ali Asaf tek gözünü açıp bana baktı.

"O zaman çay mı kahve mi?" diye sordum.

Ali Asaf, "İkisi de mümkünse," dediğinde sessizce başımla onayladım.

"Meyve de hazırlayalım," dedi Bahar. Çarşıdan aldığımız bir ton meyveyi ima ederek.

İkimiz de mutfağa girdik. Kocaman bir tabağa meyveleri yıkayıp doğrarken bir yandan da kahve makinesini hazırladım.

Geniş cam tabak ağzına kadar meyve dolunca daha ufak tabak ve çatalları da çıkarıp içeri götürdüm. Ortada duran sehpanın üzerine meyve

tabağını ve boş tabakları bırakırken, Bahar da arkamdan kahve tepsisini getirdi. Herkesin kahvesini tek tek uzattı ve benimkini de sehpaya bıraktı.

"Siz başlayın, ben çayın suyunu da koyayım," dedim ve mutfağa doğru ilerledim.

Çaydanlığın altına suyu doldurup ocağı yaktığım zaman kapının önündeki hareketlilik çekti dikkatimi. Ali Asaf kapının dibindeki duvara yaslanmış beni izliyordu.

Çaydanlığın altını yanan ocağın üzerine koydum. Üzerine de demlenecek çayı koyup yerine yerleştirdim. Gitmediğini bildiğimden biraz daha oyalandım ama daha fazla dayanamadım.

"Bir şey mi istiyorsun?" dedim ona bakmadan.

"Yok," dedi ve kendini yasladığı duvardan ittirip bana doğru geldi. "Mahinev, beni daha ne kadar görmezden geleceksin?"

Omuzlarımı silkip cevapladım. "Seni görmezden gelmiyorum. Farkında mısın bilmiyorum ama hareketlerin saçmalık derecesinde garip olmaya başladı artık."

"Neresi garip?" diye sorarken sanki davranışlarında bir sorun yokmuş gibi konuştu. "Biz hep yakın değil miyiz seninle?"

"Ali Asaf," derken usanmış bir nefes kaçtı dudaklarımın arasından.

"Beni hayatından tamamen mi çıkaracaksın? Ondan mı kaçıyorsun benden?" Sorduğu soruyla olduğum yerde durup derin bir nefes aldım. Ona doğru dönüp kalçamı tezgâha yasladım.

"Böyle bir şey yapmayacağımı," derken durdum ve kabullenişle devam ettim. "Yapamayacağımı biliyorsun. Ama..." Yüzüme düşen birkaç tutam saçı ittirip ona baktım. "Ama isterdim," dedim fısıldayarak. "Fakat yapmam, senin de bana zaman vermen gerek. Yaptığın şey, bana olan tavrın zoruma gitti. Bak ben çocuk değilim, Ali Asaf," derken yerimde daha fazla dikleştim. "Sen öyle görüyorsun belki bilmiyorum ama değilim. Şımarıklık ya da gereksiz bir kapris olarak görüyorsan bunu, öyle değil. Ben hislerin ne demek olduğunu, insanın içinde olan ya da olmayan duyguların ne demek olduğunu biliyorum. Bak ben korkmadan, çekinmeden yine söylerim sana." Gözlerine bakıp yutkundum. "Ben seni seviyorum. Çok uzun zamandır bu böyle ve canımın bu kadar yanmasına rağmen bu durumu değiştirmek ister misin diye sorsan bana, cevabım tek kelime ve çok net olur. Hayır derim sana, Ali Asaf."

Sessizce beni dinlerken gözlerini benden bir saniye bile ayırmadı.

"Seni o kadar uzun zamandır tanıyorum ki bu söyleyeceklerimin seni sevmemle alakası yok. *Tanıyorum seni.* Ne kadar düzgün, vicdanlı ve kalbi güzel bir adam olduğunu biliyorum. Ama merak etmiyor da değilim. Herkese böyle olan adam, neden bana da olmadı? Sen belki sorunu benim duygularıma karşılık vermemen olarak görüyorsun ama öyle değil. Ben zaten kaç yıldır önümde iki seçenek olduğunu bilerek sevdim seni."

Derin bir nefes aldım. "Benim anlamadığım; herkese karşı böyle kocaman yüreği olan adam neden bana bu kadar acımasız davrandı? Sana bir soru sormuştum ya hâlâ arkasındayım ben, Ali Asaf. Konuşmak istiyorsan önce senden bir tek bunun cevabını istiyorum şimdi. *Senin kalbin bir bana mı taştan?*"

"Mahinev, ben..." dedi ve durup bir anlık sessizleşti. "Bocaladım," dedi. "Bak, senden sadece beni bir kere dinlemeni istiyorum. Böyle ayaküstü, mutfak köşelerinde değil. Sonra yine istersen benden uzak dur. Ya da nasıl davranmak istiyorsan öyle davran ama..." deyip hızla attığı iki adımla bir anda dibime kadar geldi. "Sadece konuşmama izin ver," derken sesi fısıltıdan ibaretti.

"Fazla yakınsın," dedim yutkunarak. "Ve bu tavırların beni şaşırtıyor, anlamsız geliyor."

"Yemin ederim anlamsız değil," dedi. Onun da sesinin tonu daha kısıktı artık. Elini kaldırıp kulağımın arkasına doğru uzanan bir tutam saçıma dokundu. "Anlamını açıklama fırsatı istiyorum senden."

Kulağımın arkasına belli belirsiz dokunan parmak uçlarıyla ürperdim. Hayır demek istiyordum. Dinlemek istemiyordum çünkü daha fazla kırılmaktan korkuyordum ama yine de Ali Asaf benim için sıradan bir adam değildi. Aramızın böyle olmasını ben de istemiyordum.

Belli belirsiz bir *tamam* döküldü dudaklarımdan. Ali Asaf başını biraz daha bana doğru eğdi.

"Duyamadım?" diye fısıldadığında sesimi biraz daha yükselttim.

"Tamam diyorum."

Söylediğim iki kelimeden sonra başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yanağındaki çukur belirgin hale gelene kadar gülümsedi. Doğru bir karar verdiğimi hissediyordum. Umarım beni yanıltmazdı.

11. BÖLÜM

İki kalbin anlaşması, ilkbaharı yüz yıl uzatır.
-Jules Verne

Dip - Madrigal

Mahirev

"Ne zaman?" dediğinde gülümsemesinin bana bulaşmasını istemedim. Bir anda arkamı döndüm ve kaynayan suyla çayı demlerken ona bakmadan konuştum.

"Bilmiyorum, Kaan ve Ayşe durumu var biliyorsun," dedim ama devam edemeden araya girdi.

"Ben beklemem, bu gece konuşalım." İçime derin bir nefes çektim.

Çaydanlığın altına su ekleyip yeniden ocağa koyduktan sonra ona döndüm. "Ne bu acele? Kaçmıyorum ya!" dedim sitem eder gibi. Zaten sakin kalmak için kendimi zorlamıyormuşum gibi bir de onun bu aceleci tavrı sinirlerimi yerinden oynatıyordu.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Gerçekten kaçmıyor musun? Sabahtan beri köpek oldum peşinde. İt gibi ittirip durdun beni oradan oraya..." İsyan eder gibi değildi sesi. Hararetli bir konuşma yapıyordu ama daha çok sanki bu duruma alınmış gibiydi.

Söylediklerinden sonra neredeyse kahkaha atacaktım. Kendimi zorlayarak dudaklarımı ısırdım.

"Kendimi koruyorum ben sadece."

"Tamam," dedi. Sakinleşmek ister gibi durdu. "Anladım ama kaçma artık, olur mu?" Değişen ses tonu yüreğimi hoplattı.

"Ne konuşacağından hâlâ emin değilim ve açık söylemek gerekirse sana ikimizin arasındaki bu şey konusunda zerre güvenmiyorum. Üstelik ben daha konuşmadım bile. Sen, sadece benden duyduğun iki üç cümleyle işi bu raddeye getirdin. Başka zaman olsa ya da konu başka bir şey olsa bu hayatta gözümü kapatıp arkama bile bakmadan güveneceğim birkaç insandan birisin sen fakat dün olanlardan sonra, kusura

bakma ama sana kendim konusunda güvenemem. O yüzden bırak da kendimi koruyayım."

Söylediklerimden dolayı canının yandığının farkındaydım. Değişen yüz ifadesi, bakışlarına yerleşen hüzünlü karaltı; hepsi bana açık bir kitap gibi onu okumam için kendini ifşa ediyordu ama şimdilik elimden gelenin en iyisi buydu.

Kartlarımı açık oynaktan yanaydım. Ne hissettiğimi, bana ne hissettirdiğini anlaması benim için önemliydi.

"Kaçmasan?" dedi son bir umut. Gözlerime bakınca, bakışlarımı ondan farklı bir yere çeviremedim. "Üzgünüm, özür dilemenin faydası olacağını düşünmüyorum ama en azından bir daha olmayacak sözünü verebilirim sana. Yemin ederim dün olanlar için hatta daha öncesi için köpek gibi pişmanım. Sebebi belki seni tatmin etmeyecek ama saçma sapan tepkiler verdiğimi bil sadece. O yüzden kendimi anlatmak istiyorum sana. Bana kalsa şu an hemen şimdi kolundan tutup seninle konuşmak isterim ama istiyorum ki sakin kafayla beni dinle. Belki o zaman sen de beni anlarsın..."

Söylediklerinden sonra aklımda bir sürü sahne oluştu ama o düşüncelerin hiçbirine Ali Asaf'ın dönüp bana *ben de seni seviyorum*, dediği sahneler yerleştiremiyordum. Belli ki aramızda, neden bir ilişki olamayacağını bana sakin bir dille, belki de kendini ifade ederek anlatmak istiyordu.

İçime çöken huzursuzluk korkunç bir şekilde her yerimi sardı. Üzerime pis bir şey dökülmüş gibi hissediyordum. Ve bu konuşmanın sonunda da her şey daha kötü olacakmış gibi bir duygu kaplamıştı içimi.

"Şu zaman diyemem fakat fırsat bulduğumuz ilk anda konuşalım," dedim ama içimde pek de istek olduğu söylenemezdi. Yine de bir yanım aramızın böyle olmasını da istemiyordu. Konuşmazsak uzayıp gidecek ve dağ gibi büyüdüğünde yine altında kalan ben olacaktım. Ben de bir an önce ne olacaksa olsun kafasına sokmaya çalışıyordum kendimi. Daha fazla bu ağırlığı taşıyacak gücüm yoktu.

Ali Asaf bu şekilde konuyu kapatmaya pek niyetli değildi. Bir şey söyleyemeden içeriden Bahar'ın adımı seslenmesiyle ikimiz de başka tek kelime etmedik.

Ali Asaf'ın önünden çıkıp salona girdiğimde arkamdan geldiğini biliyordum.

Selim ve Bahar ayaklanmış bizi bekliyorlardı. "Ne oldu?" diyen Ali Asaf'a Selim cevap verdi.

"Kaan aradı, geceye falan kalmadı işimiz. Bizim de gitmemize gerek yok, atlamış geliyorlar."

"Aaa," dedim şaşırarak. "Bir şey mi olmuş?"

Selim omuzlarını silkerek devam etti. "Bir şey demedi ama sesi çok kötüydü. Ben de telefonda daha fazla üzerine gitmek istedim."

"Ayşe evden tek başına çıkmaya bile korkup bizi yanında istemişti," diye araya girdi Bahar. "Ne oldu da şimdi geliyorlar?"

Bu durum benim de aklıma yatmamıştı. Odama koşup çantamdan telefonumu aldım ve hızlı adımlarla yeniden salona döndüm.

"Telefonumda bir sürü cevapsız arama var, hepsi Emine annemden," dediğimde sesimdeki telaş salonu doldurdu. Bahar hemen cebinde duran telefonuna uzandı ama somurtarak bana döndü. "Benim şarjım bitmiş."

Ali Asaf da cebinden telefonunu çıkardı ama onun burada olduğunu kimse bilmediğinden aranacağını düşünmüyordum.

Hızla cevapsız çağrılardan birinin üzerine bastım ve Emine annemi aradım. Telefon defalarca çaldı ama cevap vermedi. Hemen arkasından bir kez daha aradım. Telaştan yerimde duramıyordum. Bir ileri bir geri hareket ederken boştaki elimle de başparmağımı kemirmeye başladım.

Tam yeniden kapatacaktım ki Emine annem sonunda telefona cevap verdi. "Alo," dedim telaşla ve o da aynı anda bana cevap verdi.

"Kızım neredesin sen?" dediğinde sesinin tonundan bana ulaşamadığı için mi yoksa başka bir şeye mi kızgın olduğunu anlamadım.

"Emine anne, kusura bakma telefon odamda kalmış. Hayırdır? Sen iyi misin?"

Direkt konuya girmektense ağzını aramak daha mantıklı gelmişti. Benim sesimi duyunca biraz rahatlamış gibi sesinin tonu yumuşadı.

"Ah kızım," dedi ve ara vermeden devam etti. "Asuman teyzen Ayşe'yi evden attı."

Duyduğum şeyle gözlerim irileşti. "Ne!" diye bağırdım. Benim bağırmamla herkes daha da telaşlandı. Bahar tam karşıma gelip durdu. Ali Asaf'ın yanıma geldiğini belli belirsiz hissettim.

Ben bağırınca Bahar da telaşlandı. "Ay n'oldu?"

"Kaan gelip alana kadar Ayşe buradaydı, Seyhan teyzenlerin bahçesindeyiz biz de." Telefonu hızla kulağımdan uzaklaştırıp hoparlöre aldım. Hepsi merakla bekliyordu ve benim bu panikle onlara ikinci kez anlatmam da mümkün olmazdı.

"Ne olduğunu anlamadık, bahçede çay içiyorduk kızım. Sonra bir bağırış çağrış koptu mahallede. Sokağa bir çıktık ki Asuman kızı kolundan tutmuş *madem beni dinlemiyorsun defol git,* diye diye kızı evden dışarı atıyor."

"Ha siktir," dedi Selim ve aynı anda Bahar da, "Yok artık!" diye bağırdı. Ayşe'yi düşününce o kadar üzüldüm ki gözlerim doldu. Başımı, yanımda duran Ali Asaf'a çevirdim ve göz göze geldik. Onun da bakışları değişmiş ama sessizce dinlemeye devam etmişti.

"Kızı aldık elinden, sakinleşsin falan diye bekledik ama kapıyı yüzümüze çarpıp evine girdi. Ayşe'yi Seyhan teyzenlerin bahçeye getirdik, kızın elini yüzünü yıkadık. Görmen lazımdı kızım," derken ağlamaklı sesiyle bir iç çekti. "Zaten kızın canı ne ki, Mahi? Ağlamaktan iyice küçüldü durdu yanımızda yavrum. Sadece Kaan'ı aramamızı istedi."

"Ah," dedim sadece. Tek kelime etsem oturup ağlayacaktım.

"Osman amcan aradı Kaan'ı, üstünkörü anlattı. O da ben gelene kadar yanınızda dursun deyince bekledik başında. Sonra da Ayşe biraz olanlardan bahsetti. Biz Seyhan teyzenle gittik, konuştuk Asuman'la ama sıcak bakmadı Kaan olayına. Ayşe de annesiyle güzelce konuşursa onu anlayacağım düşünmüş. Kaan'ı seviyorum demiş. O da yok öyle sevgi falan benim dediğim olacak deyince, Ayşe ben yapamam demiş. Kızın söylediği şeyler bu kadar, sonrası da işte anlattığım gibi."

"Buraya geliyorlar," dedim sonunda konuşmayı akıl ederek.

Emine annem araya girdi. "Bahar da gelmiş yanına, Seyhan teyzen söyledi." Sanki içi biraz daha rahatlamış gibi sesi değişti.

Bir süre sessizlik hâkim oldu ortama, sonra Ali Asaf konuştu. "Ben de buradayım, Emine teyze," dedi. Bakışlarımı hızla ona çevirdim ama o beni görmezden gelip devam etti. "Selim de burada, aklınız kalmasın. Kaan ve Ayşe de geliyormuş zaten."

"Oh, tamam çocuğum," dedi Emine annem. Ali Asaf burada olunca neyin rahatlamasını yaşadıysa artık bilmiyordum. "Annen de seni merak etmiş, söylerim ben şimdi," diye de devam etti.

Cümle âlemin haberi de olmuş oldu böylece. Ben hâlâ Ali Asaf'a ters ters bakmakla meşgulken Emine annem, "Bizi de haberdar edin kızım," dedi. Sesini duyunca Ali Asaf'tan gözlerimi çekip kendime geldim.

"Merak etme sen bizi, kalabalığız zaten," derken sesimdeki imalı tonu bastıramadım.

Telefonu kapattığımda hepimiz birkaç dakika sessiz kaldık. Bahar daha fazla dayanamamış gibi derin bir nefes aldıktan sonra konuştu.

"Ya ben anlamıyorum, bu kızı çöpten mi buldu bu kadın? Kendi evladı olmasını geçtim, olmasa bile insan insana böyle davranır mı?"

Bahar'ın isyanıyla hepimiz yine suspus olduk. Konuşurken sesinin titremesinden onun da neredeyse ağlamak üzere olduğunu fark ettim. Selim'in gözleri de onun üzerindeydi. Kalkıp Bahar'ın yanına gitmemek için ellerinin arasına aldığı yastığı sıkması dikkatimi çekti.

"İkna olmaz demiştim ben! Ne Seyhan teyzeyi ne de Emine annemi gönderecektik oraya biz. Ayşe böyle hissedeceğine belirsizlikle yaşasaydı daha iyiydi."

Amacım aslında laf sokmak falan değildi ama bu plana başından beri itiraz eden Ali Asaf üzerine alındı hemen.

"Bana mı söyledin sen şimdi o lafları?"

"Yo," dedim ona bakmadan. "Olan şeyden bahsediyorum ben sadece."

"Kızım beni çıldırtma," derken ona bakmam için beni zorlarcasına kuvvetliydi sesinin tonu. "Müneccim boku yemedik herhalde biz de. Mantıklı düşündük."

"Aman," dedim ağzımın içinde alay eder gibi. "Her haltı mantıklı düşününce bir şey olmuyormuş işte." Gözlerimi ona çevirip devam ettim. "Sen de anlamış oldun böylece."

Böbürlenerek konuşmamın onu sinir etmesini bekledim. Haklı çıktığım her seferinde Ali Asaf'ın üzerine giderdim ve o da bana karşılık verirdi. Fakat bu sefer üste çıkmamdan hoşlanmış gibi bakışları yumuşadı. Bu ani değişimle sanki biri bir yerimi çimdiklemiş gibi oturduğum yerde irkildim.

Ali Asaf dizlerini kendine doğru çekerek belinden yukarısını bana doğru yaklaştırdı. Elini benim oturduğum koltuğun koluna dayarken dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. Sırtımı, ortadan kaybolana kadar arkama yaslama isteğimi görmezden gelmeye çalıştım.

"Laf mı soktun sen yine bana?" diye sordu ama sanki ona iltifat etmişim gibi davranmasıyla şaşkınlığımı üzerimden atamadım.

"E-evet," dedim salak gibi. Hem bunu itiraf edip hem de kekelemek şahane bir birleşim olmuştu.

Gözleri yüzümde dolaştı. Bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde kıpırdamadan durmakta zorlandım.

"Senin o dilin var ya," diye fısıldarken gözlerini bir an bile ağzımdan ayırmadı. Sessizce fısıldadığı kelimelerle kalp atışlarım hızlandı.

Ağzımı açıp bir şeyler söylemek, ona ters bir cevap vermek istedim ama sanki dilim tutulmuştu.

"Ne konuşuyorsunuz siz?" diyen Bahar'ın sesiyle kendimi bir anda geriye çekip ona baktım. Avuç içlerimi yanaklarıma bastırma ihtiyacı hissediyordum. Ellerim buz gibi olmuştu ama yanaklarımın alev gibi yandığının da farkındaydım.

Neyse ki bu halimi gören Ali Asaf kendini biraz geri çekti. Yani sadece o an için değil, gecenin geri kalanında uzak durdu benden. Ben ondan kaçarım diye düşünüyordum ama Ali Asaf üzerime gelmeyerek beni bir kez daha şaşırttı. Gerçi bunun altındaki sebebi biliyordum. İçimden bir ses yalnız kalıp konuşacağımız anı beklediği için böyle davrandığını söylüyordu.

Kaan ve Ayşe'nin gelmesini beklerken aslında herkesin üzerinde bir gerginlik vardı. Meyve tabakları olduğu gibi ortada kalmıştı. Zorla birkaç lokma almış olsak da aklımız sürekli onlardaydı. Stresten midir bilinmez bardak bardak çay içtik.

Artık çatlayacak gibi hissettiğimde yerimde aşağı doğru kayıp oturdum. Önüme baktığım zaman az öncekinden daha şişkin bir göbekle karşılaştım.

Tam nerede kaldılar acaba diye soracakken Selim'in telefonu çaldı. Selim hemen telefonu açıp kulağına götürdü. "Abi biz geldik, kapıyı açar mısınız?" dediğini duydum Kaan'ın.

Selim, "Oğlum zile neden basmıyorsun?" derken bize kapıyı açmamızı işaret ettiğinde Bahar da ben de yerimizden ok gibi fırlardık.

Telefonu kapatırken Ali Asaf'la peşimizden geldi. Dış kapıyı açtığımda merdivenlerden gelen ayak seslerini dinledik.

İkinci kata geldikleri anda Ayşe'nin yüzüyle karşılaştım. Kızın bembeyaz olmuş yüzü, üzerinden zaman geçmesine rağmen düzelmemişti.

Kaan'ın eline dolanmış ve sımsıkı tutunmuş parmaklarına takıldı gözlerim. Yeniden yüzüne döndüğümde gözlerinin hâlâ ıslak ıslak baktığını fark ettim.

Bir yanım koşup ona sarılmak istiyordu aslında ama Ayşe, Kaan'a öyle sıkı tutunuyordu ki onları ayırmamız düşüncesine bile katlanamayacaktı sanki. Öyle hissettirmişti bana.

Ellerini birbirlerinden hiç ayırmadan yanımıza gelirken Kaan buruk bir gülümseme bahşetti bize. Aynı şekilde karşılık vermeye çalıştık hepimiz. Kaan elinde tuttuğu ufak çantayı bize doğru uzatınca Selim hemen araya girerek elinden çantayı aldı.

Yerimde duramayıp Ayşe'ye sarıldım. Bir elini Kaan'dan hiç ayırmadan tek eliyle bana sıkıca sarılarak karşılık verdi. Aynı şekilde Bahar'la da sarıldılar ve sonunda Ali Asaf kapının önünde oyalandığımız için bizi azarlayıp içeri soktu.

Selim ve Bahar yan yana duran tekli koltuklara, Kaan ve Ayşe ikili koltuğa geçip oturunca biz de Ali Asaf'la üçlü koltuğa geçtik. Önce ben oturdum ve gidip en uca kadar kaydım. Onun da diğer ucuna oturacağını düşünürken, aksini yaparak koltuğun ortasına kadar gelip bana yakın bir şekilde oturdu.

Huysuz çocuklar gibi dirseğimle onu dürtüp ittim ama bana mısın demedi öküz.

Onunla uğraşmamak için Ayşe'ye baktım. El ele oturmuşlardı, Kaan sessizce kulağına bir şeyler söylüyordu.

Ali Asaf, "Kaan," diye ara girip tüm dikkatleri üzerine çekti. "Oğlum ne olduğunu biriniz anlatın isterseniz. Emine teyze bir şeyler çıtlattı bize ama," derken bakışlarını anlık olarak Ayşe'ye çevirdi ve yeniden Kaan'a döndü. Sessiz kalınca hepimiz Kaan'ın konuşmasını bekledik.

"Abi, Emine teyzeyle Seyhan teyze Ayşe'nin annesiyle konuşmuşlar ve ikna edememişler. Ayşe de ben konuşurum onunla demişti bana. Yapmamasını söyledim aslında ama dinlemedi. O öyle hevesli olunca ben de bir bildiği vardır, belki kızını dinler diye umut etmiştim ama yanılmışım." Cümlesinin sonuna doğru sesi kısıldı.

"Bunu tahmin edemedim," diye mırıldanan Ayşe'ye döndü aniden tüm bakışlar. "Artık altında bir şey arar oldum." Buruk bir gülümseme yerleşti dudaklarına sanki kendini ve bizi ikna etmek ister gibi. "Bunca zaman huyu böyledir, huysuzdur falan diye göz ardı ettim ama bu başka bir şey." Derin bir nefes alırken nefesinin titrediğini hissettim.

Yanımda duran parmaklarım yumruk oldu. Refleks olarak uzanıp hemen elimin dibinde duran Ali Asaf'ın parmaklarına dokundum. Ne yaptığımı anlayınca bir saniye donup kaldı ama ben Ayşe'nin üzüntüsünden başka bir şey düşünemiyordum.

Elimi fazla sıkmadı. Hatta yerinden kıpırdatmadı bile, sadece onun parmaklarına dokunmama izin verdi.

"İnsan öz evladına neden böyle davranır, ne açıklaması var bunun için inanın ben de bilmiyorum," dedi Ayşe. "O yüzden ne kendime ne de size bir sebep sunabiliyorum."

"Bir açıklaması yok çünkü!" dedim sinirle. Ellerim daha fazla titredi. Gözümde canlanan sahneleri silmek için gözlerimi hızlı hızlı kırptım.

Babam yine saçma sapan bir sebepten bana bağırıyor.

Elini kaldırıyor ama her zamanki gibi annem araya girip beni odama gönderiyor.

Kapalı kapılar ardından önce bağırış, sonra kırılma ve en son da kapı çarpma sesi doluyor kulaklarıma.

Ben sadece ağlıyorum. O kadar beceriksizim ki ağlamaktan başka bir boka yaramıyorum. Ne kendime ne de anneme bir faydam dokunuyor.

Bedenen buradaydım ama aklım çoktan olduğum yeri terk etmişti bile. Uzun zamandır yaşamadığım bir geri dönüşün anıları doldu aklımın her bir köşesine.

Elimi kaldırıp hızlı hızlı küçük yumruklar attım kapıya. Babamın anneme bağıran sesini duymazdan gelmeyi o kadar çok isterdim ki ama başaramıyordum. Küçüktüm, annem hep bana yaşıtlarımdan daha minik olduğumu söylerdi. Miniciktim ben, bu kadar minikken nasıl sesimi duyurabilirdim ki...

"Anne," dedim ağlayarak. Sesimin yüksek çıkmadığının farkındaydım ama içimdeki korku yüksek sesle konuşmama izin vermiyordu ki...

Annem, benim minik kızı olduğumu söylerdi hep. Ben miniciksem nasıl sesim yüksek çıksın ki...

"Anne," dedim yeniden ama beni duymayacağını biliyordum. O bağırıyordu. Baba kelimesi uzun zamandır bu minik kızın dudaklarından dökülmüyordu. Sadece annem vardı...

"A-an-" diyecek oldum ama odamın kapısına arkadan öyle gürültülü bir darbe geldi ki olduğum yere daha da sindim. Küçük ellerimle kulaklarımı tıkadım annemin bana öğrettiği gibi ama yine de seslerini duyuyordum.

"Sinan, Allah'ın adını verdim yapma ne olur, kızı korkudan öldüreceksin."

Yeniden kapıya gürültülü bir darbe vuruldu, ben yerimden sıçradım, annen kapının arkasında ağladı...

Sonra... kısa süre sonra dış kapının o rahatlatan sesini duydum.

En sevdiğim ses buydu benim. Beni en çok dış kapının çarpılarak kapanan o sesi mutlu ediyordu.

Gitmişti... Şimdi annem yanıma gelecek ve bana sarılacaktı. En sevdiğim sesi duyunca rahatladım.

Annem şimdi yanıma gelecekti...

Avuç içlerim terlemiş, parmak uçlarım soğumuştu ve o soğukluğa Ali Asaf'ın sıcaklığı dokunduğu anda kendime geldim. Tüm gözler bana çevrilmişti ama ben sadece onun yeşillerine odaklandım.

Hızlı hızlı aldığım nefeslerle gözbebeklerim kocaman olmuş bir halde Ali Asaf'ın gözlerinin içine baktım ama aklım tamamen başka bir zamanda, başka bir yerdeydi.

"Mahinev," diye adımı seslendi. Ben cevap vermeyince elimi biraz daha sıkarak, daha güçlü bir sesle yeniden, "Mahinev," dedi.

"Hı," dedim belli belirsiz. Ali Asaf'ın telaşlı yüzü netleşti karşımda.

"İyi misin?" diye sorarken elimin üzerinde duran eliyle benimkini okşadı.

"Evet," dedim yutkundum. "Evet, iyiyim."

Kimseden çıt çıkmıyordu ama zaten ben de ondan başkasına bakamıyordum. "Emin misin?" dedi tekrar. Gözleri gözlerimi arayıp buldu.

Başımı sallayarak onayladım.

Ayşe'nin başına gelenlerin beni etkileyeceğini biliyordum ama tek bir cümleyle dağılacağımı düşünmemiştim. Cevabını hiç alamadığım, alsam da anlam veremeyeceğim o soru uzun yıllardır benim aklımda takılıydı zaten. *İnsan öz evladına neden böyle davranır?*

Buna bir neden aramaktan bile utanıyordum aslında ben. Bunun nedeni mi olurmuş? Ayşe de tıpkı benim gibi artık bu soruyu sormaktan vazgeçecekti bir gün.

Ali Asaf bana pek inanmış gibi değildi ama halimi kafasına taktığının da farkındaydım. Aniden yerinden kalkarak hepimizin dikkatini üzerine çekti.

"Hadi gençler," dedi Selim ve Kaan'a bakarak. "Kızlar bize aşağı katı ayarladı. Gidip dinlenelim, yarın çok işimiz var," dedi ve bir bana bir Ayşe'ye baktı.

"Hem Ayşe de dinlensin, kendine gelsin," dediğinde Ayşe'nin yüzünde minik bir tebessüm oluştu.

Bunu yapmasının asıl sebebinin ben olduğumu biliyordum. Direkt beni öne atmak istemediğinden böyle davranıyordu.

İçimi saran sıcaklıkla ona gülümsedim.

Kaan, Ayşe'ye bir şeyler söyleyip ayaklandı. Selim ve Ali Asaf, hepimize iyi geceler dileyip kapıya doğru ilerlediler.

Arkalarından onları geçirmek için ben de yürüdüm. Kaan yanında getirdiği çantayı alıp Selim'le birlikte önden yürüdü. Selim'in arkasından çıkan Ali Asaf bir anda bana döndü ve sağ elini telefon işareti yaparak kulağına götürdü.

"Ne?" dedim şaşırarak.

"Telefonunu yanından ayırma," diye fısıldarken merdivenleri inen adamlara bakıp yeniden bana döndü. Sonra da benim cevap vermemi beklemeden Selim ve Kaan'ın peşinden ilerledi.

Onlar gidince Bahar hepimize birer kahve daha yaptı. Ayşe'yi zorlamak istemediğimiz için konunun üzerine de pek gitmedik. Daha çok ona yapacağımız şeylerden ve aldıklarımızdan bahsettiğimizde buruk ama mutlu bir tebessümle karşılık verdi.

Aşağıdan bir ara kapı kapanma sesi ve hemen arkasından da arabanın sesi gelince balkona çıkıp ne yaptıklarına baktık. Selim arabayla gitti. On beş yirmi dakika sonra da elinde poşetlerle geri geldi. O eve girdikten beş dakika sonra da Kaan yukarı gelip meyve, peynir ve rakı bardaklarını istedi.

Belli ki aşağıdakilerin uyumaya pek niyeti yoktu.

Kızlarla bir saat kadar daha oturduk. Bahar ve ben çarşıda dolaşmaktan yorgunduk ama Ayşe bizden daha fenaydı. Onun yorgunluk sebebi de başkaydı zaten.

Odama girip hızlıca üzerimi değiştirdim. Kızları rahatsız etmeden sessizce banyoya gittim ve elimi yüzümü bol suyla yıkayıp, yok olmaya yüz tutan makyajı da hızlıca temizledim. Yeniden odama geldiğimde telefonumu yatağımın üzerinden aldım, başucumdaki komodinin üzerine bırakıp yatağıma girdim.

Hava sıcaktı. Uyutmayacak kadar değildi ama uyuyamıyordum. Belki de sıcaklığı bahane edip kendimi kandırıyordum. Yarım saat kadar bir sağa bir sola dönüp durdum yerimde. Yorgun hissetmeme rağmen uyku bir türlü kapımı çalmak bilmiyordu sanki.

Gözlerimi tavana dikip sessizliği dinledim. Aşağıdan gelen belli belirsiz konuşma sesleri kulağıma doluyordu ama tabii ne konuştuklarını anlamam mümkün değildi.

Ali Asaf'ı düşününce hem sinirlenip hem de panikliyordum. Sinirleniyordum çünkü o günün üzerinden bu kadar kısa zaman geçmesine rağmen hiçbir şey yokmuş gibi davranmak canımı sıkıyordu. Konuşmak istiyordum evet ama bir yanım da ağzıma geleni sayıp önce rahatlamak istiyordu sanki. Konuşacaklarımızın belirsizliği yüzünden de panikliyordum. Ne söyleyecekti? Kendini anlatmak istediğini söylüyordu ama ben onu anlayacak mıydım? Ya da anlamak istiyor muydum?

Kafamdaki bu karmaşa beni deli ediyordu.

Huzursuzlanarak yatağımda bir kez daha sağa sola döndüm. Gözlerimi kapatmış, kendimi uyumaya zorlarken başucumda duran telefonum titredi.

Bakmayı düşünmedim bile aslında ama bu saatte kim bana neden mesaj attı diye düşünerek elimi uzatıp telefonu aldım. Ekranda gördüğüm isimle zaten olmayan uykum iyice yok olup gitti.

Ali Asaf: *Uyudun mu?*

Şu soru kadar saçma bir şey var mıydı acaba? Yine de ona cevap verdim.

Mahinev: *Evet.*

Ali Asaf: *Uyurken mi cevap veriyorsun bana?*

Mahinev: *Evet.*

Ali Asaf: *O zaman uyurken benimle konuşur musun?*

Mahinev: *Saçmalama Ali Asaf. Ne oldu?*
Bir gecemi daha mı berbat etmeye karar verdin?

Ali Asaf: *Mahinev... Neden böyle yapıyorsun?*

Sorduğu soruyla yerimde dikleşip, sırtımı yatağın başlığına dayayarak oturdum.

Mahinev: *Bir şey yapmıyorum. İzin verirsen uyumak istiyorum.*

Sanki uyku bana uğramış gibi yalan söyledim. Gözümü bile kırpamıyordum.

Ali Asaf: *Geleyim mi?*

Ekranda yazanı okuyunca gözlerim irileşti.

Mahinev: *Nereye?*

Ali Asaf: *Odana...*

Tek kelime... Ve üç nokta... Dalga geçiyordu benimle herhalde.

Mahinev: *Hayır!*

Ali Asaf: *O zaman sen gelsen?*

Mahinev: *Nereye?*

Ali Asaf: *Odama...*

Yine tek kelime ve üç nokta...

Aklını kaçırmıştı herhalde ya da... Aklıma gelen şeyle elimi hızla hareket ettirdim.

Mahinev: *Sen yine sarhoş musun? Çünkü öyleysen sakın daha fazla konuşma benimle. Yat zıbar Ali Asaf... Yine senin zoraki tavırlarını çekemem.*

Telefonu sinirle karnıma doğru fırlattım. "Beyinsiz! İçip içip tepeme biniyor geri zekâlı. Sonra da uğraşsın Mahinev, sanki başka işim yokmuş gibi." Ben söylenirken karnımın üzerindeki telefon yeniden titredi. Derin bir nefes alıp ekranı çevirdim.

Ali Asaf: *Valla değilim. Bir iki kadeh ancak içtim. Zaten Kaan'dan bize pek fırsat kalmadı.*

Mahinev: *O nasıl?*

Ali Asaf: *İyi. Rakıyı su gibi içti. Şimdi de sızıp zıbardı.*

Ben cevap vermeyince hemen arkasından bir daha yazdı.

Ali Asaf: *Hadi konuşalım Mahinev.*

Ali Asaf: *Lütfen...*

Ali Asaf: *Bak uyku uğramıyor gözüme. Aklım da çalışmıyor zaten seninle konuşacağımızı düşündükçe. İnat etme de konuşalım. Sen de uyumamışsın.*

Başparmağımı dudaklarımın arasına sıkıştırıp kemirmeye başladım. Zihnim allak bullak olunca kendime daha fazla düşünme izni vermeden parmaklarım telefon ekranında hızla hareket etti.

Mahi: *Tamam.*

Ali Asaf: *Ben mi geleyim?*

Biraz düşündüm ve onunla kapalı bir odada kalamayacağıma karar verdim.

Mahi: *Terasa çıkalım.*

Ali Asaf: *Geliyorum.*

Telefonu bırakıp panikle yerimde doğruldum. Neden bu kadar heyecanlandığımı biliyordum ama yine de kendime kızıyordum. "Sakin ol!" diye kendime bir uyarı çektim.

Saçımdaki tokayı çıkarıp kafamın rahatlamasına izin verdim. Üzerimdeki şorttan ve askılı atlet pijamadan kurtulduktan sonra onların yerine dizlerimin altında biten bir tayt ile yine askılı bir badi seçtim. Gece yatarken çıkardığım sutyeni de tekrar giymeyi ihmal etmedim.

Dünyanın en rahatsız edici icadı olduğuna kalıbımı basardım!

Kendime aynanın karşısına geçip bakma fırsatı bile vermeden odamdan çıktım. Sessizce geniş koridorla salonu geçip kapının üzerinde duran anahtarı aldım. Kapı kolunu yine aynı sessizlik ve sakinlikle indirip kapıyı araladım.

Apartmana çıktığımda usulca kapıyı kapattım ve derin bir nefes bıraktım. Anahtarı kapının dışına takıp terasa çıkan merdivenleri çıplak ayaklarımla sakince adımlarken, apartmanın yanan ışığı söndü. Elimi cebime atar gibi yaptım ama taytımın cebinin olmadığını anlamam uzun sürmedi. Telefonumu da almadığımı aynı saniyede fark ettim.

Buranın lambasının aylardır bozuk olduğunu biliyordum ama yukarıda pek işimiz olmadığından aklımdan çıkıp gitmişti.

Dikkatli adımlarla karanlıkta ilerlemeye çalışırken içimden sessizce küfrettim. Ali Asaf belli ki daha çıkmamıştı. Onu burada bekleme düşüncesiyle bir an durdum. Arkamdan gelirse en azından aşağıda yanan

ışığın aydınlatmasıyla kalan merdivenleri daha rahat çıkardım. Sonra beklememeye karar verdim ve yine temkinli adımlar atarak merdivenleri çıkmaya başladım.

Başparmağımı merdivenin ince kenarına sürtünce ağzımdan acı dolu bir nefes kurtuldu. "Of be!" diye bağırırken merdivenleri sinirle söylenerek çıktım.

Üstü kapalı ama yanlardan açık olan terasa adım attığımda rahat bir nefes alacaktım ama aniden bir el koluma yapıştı ve beni hızla içeri doğru çekti.

"Ay!" diye bağırırken refleks olarak elin sahibine bir tane vurdum.

"Oha," diyen sesle yeniden kalkan elim havada kaldı.

"Ali Asaf," dedim inler gibi. Rahatlamıştım çünkü.

"Mahinev," dedi dişlerinin arasından. "Çenemi kırdın kızım ya."

İsyan dolu sesi az önce ödümü patlattığı gerçeğini bastırmadı. Aksine beni daha da sinirlendirdi. Az önce çenesine inen elim yeniden yükseldi ve bu sefer bilinçli bir şekilde omzuna indi.

"Aptal aptal hareketler yapma o zaman! Ödümü patlattın." Sanki beni hiç duymamış gibi konuştu.

"Elinin ağır olduğunu biliyordum da çeneme gelince emin oldum."

"Ali Asaf," dedim onu uyarır gibi. "Saçmalayacaksan ben gidiyorum."

Ondan bir adım uzaklaşınca kendine gelir gibi irkilip uzandı ve kolumu tuttu.

"Tamam," dedi yutkunarak. "Gerginim, saçmalıyorum."

Ali Asaf'ın gergin olduğunu duyunca gözlerimi kırpıştırdım. Bir yanım az da olsa rahatladı. Çünkü en azından o da benim gibi hissediyordu.

Terasın ucuna, sokak lambasının aydınlattığı köşede duran sandalyelerin olduğu yere ilerlerken sessizdim. Aynı sessizlikle peşimden geldiğini biliyordum.

"Buranın ışığının olmadığını unuttum," dedim tepeyi göstererek. Aynı zamanda bir sandalye alıp oturdum. O da sandalyesini alıp karşıma oturunca yüzü bana dönük olacak şekilde döndü ve bacaklarını hafifçe aralayıp bana doğru eğildi.

"Sokak lambası yeterli bence," dedi arkamda kalan loş ışığı göstererek. Işık benim arkamdan vuruyordu, yüzünü net bir şekilde görüyordum.

Aramızda gergin bir sessizlik oluştu. Yüzümü ondan başka tarafa çevirip denize doğru baktım. Buradan bakınca kıpırtısız halde duran

deniz simsiyah bir çarşaf gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldım ve gözlerim o siyahlığa daldı gitti. Gündüz bana sakinlik ve huzur veren denizin bu hali korkutucuydu. O derin siyahlığa daldıkça, içinde ne olduğunu bilmeme hissi geriyordu beni. Bilmediğim şeyden korkardım. Şu an o deniz gibiydi Ali Asaf. İçinde ne olduğunu bilmemek ödümü koparıyordu.

Tenimin ürpermesiyle usulca titredim. Derin bir nefes alıp kendimi bilinmez bir konuşmaya hazırlamak istedim.

"Uzak bakışların," dedi. Yutkundum ama dönüp ona bakmadan denizi izlemeye devam ettim. "Bunlara aşinayım artık."

Gözlerimi kapatıp hafifçe sıktım ve tekrar açtığımda gözlerim yeniden onun üzerindeydi. Belli belirsiz rakı kokusu doldu burnuma.

"İkidir sarhoş geliyorsun kapıma?" Tek kaşımı kaldırdığımda hafifçe gülümsedi.

"Bu da benim hadsizliğim," dedi kabul ederek. "Ama sarhoş değilim."

"Peki," dedim kelimeyi biraz uzatarak. "Zorla da olsa istediğin oldu..."

"Zorlamak değildi niyetim, biliyorsun..."

Hafifçe güldüm. "Sen ve sabırsızlığın diyelim o zaman."

"Mahinev," dedi ve durdu. Sanki tamamen ona dönüp bakmamı ister gibi biraz bekledi. Elini dizime koyarak beni ona bakmaya zorladı.

"Baksana bana," dediğinde kalbimin çılgınca atışını dizginleyemeden ona döndüm.

"Kızgınsın," dedi gözlerime bakarak.

Cümlesi biter bitmez ekledim. "Daha çok kırgın..."

"Biliyorum."

"Aslında," dedim yutkunarak ve durdum. "Ben vazgeçtim, Ali Asaf. Valla bak. Senden o gün neden öyle davrandığına dair açıklama istemiyorum. Anlıyorum," derken boğazım düğüm düğümdü sanki. "Şaşırdın sen de... belki de Bahar yerine koyduğundan koruma ihtiyacı duydun ve saçmaladın."

"Mahinev," dedi ama araya girerek onu durdurdum.

"Zorunlu hissediyorsun ve böyle hissetmen beni kızdırıyor. Yaptıklarının arkasında durman inan bana daha iyi benim için. Duydun, öğrendin ve şaşırdın. Bu kız saçmalıyor diye düşündün ve kendince tepki verdin. Başkası olsa silip geçerim ama biz birbirimiz için başkası

değiliz. Hiç olmadık, olamayacağız da ama Ali Asaf, bana şimdi bahaneler üretmeye kalkışırsan bir daha bu tavırlarını göz ardı edebileceğimi zannetmiyorum."

Sıkıntıyla elini ensesine götürüp sıktı. Bir şey söylemesini bekledim ama susmaya devam etti.

"Bence hallettik bunu," dediğimde yerimden kalktım. Bir adım attığımda kulaklarıma onun sesi doldu.

"Otur şuraya!" Aniden gelen uyarıyla adımım havada donup kaldı.

"Ne?" dedim o anın verdiği şaşkınlıkla.

"Otur, Mahinev!" Attığım adımı geri çektim ve hemen karşısına gelip dikildim.

Hayretle, "Ne oluyor?" dediğimde başını kaldırıp yüzüme baktı.

"Kendin yazıp kendin oynuyorsun yine. Konuştun, bitti ve arkanı dönüp gidecek misin?"

Bu çıkışına anlam vermeye çalışırken kaşlarımı çattım. Benim sessiz kalışımla yeniden, "Otur yerine," dediğinde kafa karışıklığımla birlikte aniden az önce kalktığım sandalyeme çöktüm.

İki elini sandalyesinin altına koyup kaydı ve dizlerim, onun iki yana ayrılmış bacaklarının arasında hapsolana kadar bana yaklaştı. Yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildi.

"Beni seviyorsun," dedi sanki bir durumu belirtir gibi. "Sen beni seviyorsun ve şimdi her şeyi bir kenara bırakıp, üzerini kapatıp gidecek misin?"

"Sen de beni sevmiyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. Ne hakla benim önüme ona olan sevgimi sürerdi? "Üzerini kapatıp kenara bıraktığım şey de bu."

"Vardın bu sonuca yani?" Yüzü bana o kadar yakındı ki mimiklerinden bir şey anlayamıyordum.

"Dalga geçiyorsun benimle değil mi? Sonuca ben varmadım Ali Asaf, sen beni o sonuca götürdün. Hatta direkt o sonucun üzerine fırlattın beni!"

"Dinleseydin böyle olmazdı!" Sitem eder gibi çıkan sesiyle gözlerim kısıldı.

"Ha oldu olacak kabahat sende de!" Sesim yükselince Ali Asaf derin bir nefes aldı. İkimiz de nefes nefese sessiz kaldık.

"Bir kız var," dediğinde kalbim birkaç saniyeliğine atmayı bıraktı.

"Ne?" diye sordum sesim titreyerek.

"Bir kız var," dedi yeniden. Başını bana doğru yaklaştırıp nefesi dudaklarıma değerken fısıldadı. "İçim gidiyor..."

"Ali Asaf," diye ismini fısıldadım.

"Aptal de istersen bana, ne istersen de ama bana inan," dedi. Alnını alnıma yasladı. "Mahinev..." Burnu burnuma dokununca sağa sola oynatıp hafifçe sürttü. "İçim gidiyor..."

"Sen," dedim ama sanki kalbimin atış sesini ikimiz de duyuyor gibiydik.

"Şşşt," diyerek beni susturdu. "Mahinev, o gün buraya geldim çünkü kıskançlık damarlarımda sanki bir lav gibi beni yakıyordu. Senin, burada o adamla baş başa kalacağını duyduğumda hiçbir şey düşünemedim." Kalbim, rüzgâra karşı açık kalmış ve ona direnen bir pencere gibi çarpıp durdu. "Amacım buraya gelerek, içimi rahatlatıp çekip gitmekti ama sizi balkonda görünce..." Gözlerimin içine bakarak devam etti. "Sana sarıldı." Yutkundu ve sanki kötü bir anıyı hafızasından silmek ister gibi gözlerini kapatıp açtı. "O an, benim içimde zerre mutluluk kalmadı."

Benden biraz uzaklaşıp iki elini dizlerimin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. "Mahinev, beni bir daha görmek istemediğini biliyorum. Ama Selim dedi ki..." Çekinerek duraksadı.

"Selim mi?" Şu an ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve Ali Asaf kafamı karıştırıyordu.

"Anlatırsın, dedi. Mahinev anlar, dedi."

"Ben, anlamıyorum."

Derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

"Mahinev, ben görevden geldiğimden beri cehennemde gibiyim. Seni duymadan önce, daha senin bana olan hislerini bilmeden önce başladı bu çılgınlık bende." Bacaklarımın üzerinde duran parmakları sıkılaşınca bakışlarımın yönü oraya döndü. "Kokun aynıydı mesela ama ne zaman yan yana gelsek seni koklama isteğime karşı koyamıyordum. Gözlerini..." derken durup bekledi ve ben de bakışlarımı ona çevirdim. "Gözlerini görmemek için bakışlarımı senden kaçırır oldum. Sen bana dokundukça bedenimin verdiği tepkiden aklımı kaybedecek gibiydim. Gece tek başıma kaldığımda kendimi suçladım, Mahinev. *Aptalca şeyler düşünme oğlum,* dedim. *Kızı rahatsız edeceksin,* diye kendimi uyardım. *Hem ne değişti ki,* diye sordum sürekli kendime. Sen uzun zamandır

biliyordun belki Mahinev ama benim hislerim o kadar yeniydi ki anlam verip anlayamadım onları."

Anlattıklarını hayretle dinlerken bir şey söylemek için kendimi zorladım. "Ama," desem de yeniden ellerimi sıkarak susmamı sağladı.

"Sonra bahçede seni duydum. İşte bundan sonrası için bana hak vereceğin bir bahanem yok. Kendi kafamda kurdum. Beni anlamanı beklemeye de hakkım yok ama senin benden uzak durman için yaptığım şeyin telafisinin olmadığını biliyorum."

Kalbimi kırmıştı. Hem de öyle yakıcı bir kırgınlıktı ki bu hangi bahane bunun telafisini yapabilirdi?

"Ali Asaf," dediğimde elini kaldırıp başparmağını hafifçe dudağıma bastırdı. "Biraz daha dinle beni," dediğinde başımı salladım ve ancak o zaman elini ağzımdan uzaklaştırdı.

"Ben kendi içimde ne hissediyorum diye çözemezken bir de seni duyunca aklımı yitirdim. Bunlar bana yabancı ve uzak hislerdi, Mahinev. Sersemlemem bundan ötürüydü inan. Sonra seni düşündüm. *Mutlu olmaz bu kız benimle,* dedim kendi kendime. Benim gibi bir adamın seni çok üzeceğini düşündüm."

"Dur artık," dedim araya girerek. Benim beklediğim konuşma böyle bir konuşma değildi.

"Az kaldı," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. "Bir sürü bahane buldum Mahinev, hepsinde de seni düşündüm ama sonra durup dinlenince gördüm ki ben sadece kendimden kaçıyormuşum."

Başımı iki yana salladım, kalbim çılgın gibi atıyordu fakat o konuşmaya devam etti.

"Korkuyorum," dedi bir itiraf gibi. Dizlerimde duran parmakları yeniden sıkılaştı. "Mahinev ben çok korktum, hâlâ da korkuyorum. Bunu sana söylemezsem beni anlamayacaksın biliyorum ama siktiğimin korkusu öyle bir sardı ki beni, her yerimi titretti."

"Neden?" dedim refleks olarak.

"Görevden geldiğimden beri sana karşı hissettiğim şeyler beni yedi bitirdi. Geçmişimde yaşadığım hiçbir şeye benzememesi ödümü patlattı, sikip attı bir kenara, Mahinev!"

İçine huzursuz bir nefes çekerek devam etti. "İçimde bir şey senin için alev aldı ve delirdi. İçimde deliren o parça öyle başka, öyle farklıydı ki aklımı da *sikip attı.* Bu aşk gibi değil. Bu o kadar basit bir şey değil."

Başını aşağı eğip sanki maraton koşmuş gibi nefesinin sakinleşmesini bekledi. "Bu, delilik gibi..." diye fısıldadı başını kaldırmadan. Biraz bekledi ve yeniden yüzüme baktı. "Ben artık senin bir gülüşüne tonla anlam sığdırmaya çalışıyorum, uzak durmam gerekirken beceremiyorum. Olmazları sıralarken her seferinde olması için bir yol açıyorum kendime. Of..."

Bana öyle bir baktı ki nefesim kesildi. "Anlatamıyorum bile, Mahinev. Öyle bir şey ki kendine her konuda hâkim olan ben, kendimi kaybettim. Başka biriyle yalnız kalacaksın diye kendimi kaybettim lan ben! Sen benden uzak dur diye uğraşırken, kendimi koşarak sana gelirken buldum. Siktiğimin aklını kaybettim, Mahinev!"

"Bana bunu neden yapıyorsun?" diyebildim. Gözümden kayıp giden bir damla yaş dudaklarımda takılıp yok oldu. Ali Asaf bunu fark edince elini kaldırıp parmakları enseme değecek kadar sert bir şekilde yüzümü avuçladı. Başparmağıyla gözümden akan ıslaklığı sildi.

"Ben vazgeçmiştim," dedim hıçkırarak. "Kabul etmiştim her şeyi. Kendimi alıştırmıştım, sen şimdi..." Durup nefes almak için bekledim. Onun bana dokunmasını istemiyordum şu anda. Elini yüzümden çektim ve oturduğum yerden kalktım. Hemen arkamdan ayaklandığının farkındaydım ama ona sırtımı döndüm.

"Şimdi bana kalkmış hislerimin sende bir karşılığı olduğunu mu söylüyorsun?" İstemeden de olsa sesim yükseldi. İçimde dolup taşan öfkeyle ona döndüm. "Ve sana öylece inanmamı bekliyorsun!"

Yanıma yaklaşınca bir adım geri gittim. Benim geri gittiğimi görünce duraksadı.

"Seninle ilgili aklımdan geçen her şeyin kusuru bana, Mahinev. Kafamda dönüp dolaşan ne varsa, başkalarına göre değil belki ama bana doğru olan her şeyi bir kenara bırakıp geliyorum senin karşına. Kendi içimde, seninle ilgili verdiğim savaşta mağlup oldum ben ve bunu kabul ediyorum. Fark ettim ki sana kaybetmek hiç koymuyor bana."

Gözümden akan yaşlara engel olamadan, ıslanan kirpiklerimin arasından ona baktım. Ben bu kelimelerin bir araya gelip oluşturduğu cümleleri duymak için ne zamandan beri bekliyordum? Böyle olmasını hayal etmemiş olmam, gerçek olmadığını mı gösterirdi?

Kalbim kırıktı, hem de canımı acıtacak kadar kırılmıştı ama şimdi çatırdayan o yerlerin onun cümleleriyle dolması iyileşme belirtisi miydi?

İçimde iki ayrı köşeye çekilmiş Mahi ve Mahinev birbirlerinin yüzüne bile bakmıyordu. Mahi'nin az önce olanlardan zerre kadar etkilenmediğini görmek beni tedirgin ediyordu. Sanki sonradan olacakları hissediyormuş gibi davranıyordu. Aklımdan geçenleri duymuş gibi bakışlarını bana çevirdi ve *aklını başına al,* der gibi yüzüme baktı. Bakışlarımı ondan kaçırdım ama zihnimde defalarca sıraladığı kelimeleri duyar gibiydim. *Aptal, aptal, aptal...*

Ama Mahinev öyle değildi. Umut saçıyordu her bir yanına. Gözleri parlıyordu deli gibi, görebiliyordum. Kalbinin atış sesi ortamı dolduruyordu ve o sesin, onu böyle mutlu ettiğini görmek ve hissetmek benim de kalbime huzur veriyordu.

Korkuyordu Mahi'den... Yan bakışlarla onu izlediğinde göz göze gelmek istemiyordu ama ona rağmen umudu vardı işte.

Dört yanımı sardı bu umut ve seve seve kabullendim. Aynı zamanda Mahi'nin huzursuzluk veren öfkesi de içimde kaynıyordu. Patlamak ve içimden atmak istiyordu sanki.

İki elimi kaldırıp sertçe yüzümü sildim. "Nefret ediyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Yeniden gözlerine baktım. Bana o kadar yakın duruyordu ki bakışlarında değişen her bir duyguyu görüyordum.

Elimi kaldırıp işaretparmağımı göğsüne dayadım ve yerinden kıpırdamayacağını bile bile onu ittim.

"Bana bu yaptığından nefret ediyorum, Ali Asaf." Öfkem doludizgin bir dalga misali içimden taştı. "Sen o gün karşıma geçip, seninle konuşmak için planladığım her cümleyi benim kulağıma acımasızca fısıldadığında ben ne hissettim hiç düşündün mü?" Sesim yükseldikçe kendimi daha fazla kaybediyordum. "Canımın nasıl yandığından, kendimi ne kadar basit ve kırgın hissettiğimden haberin var mı?" Bana cevap vermesini bekler gibi durup yüzüne baktım. Başını belli belirsiz iki yana salladığında hafifçe gülümsedim. Bir insanın gülümsemesi acı çeker miydi? Benimki çekiyordu şu an.

"Yok işte!" dedim üzerine basarak. "Yok, hiçbir fikrin yok ve şimdi de karşıma böyle..." Ne diyeceğimi bilemeden durup nefes aldım. "Böyle, sanki birbirini seven iki insan normal bir şekilde yan yana gelip duygularını açıyormuş gibi davranman canımı yakıyor," dedim nefes nefese.

"Biliyorum," diye fısıldadı. İki elimi göğsüne koyup onu itmek için hazırlandım ama ellerim ona dokunduğu an parmaklarımı üzerindeki

tişörtü de arasına alarak sıkıp yumruk yaptım. İtemedim... Kahretsin ki itemedim işte.

"Bilmiyorsun," dedim gözlerimi kapayarak. "Bilmiyorsun Ali Asaf, bilmiyorsun işte! Bilemezsin..."

Kolları bedenimi sardığında ayakta duran tek kalem de yıkıldı ve ben alnımı onun göğsüne yaslayarak içimde ne varsa atmak ister gibi hıçkırarak ağladım.

Ali Asaf beni sımsıkı tuttu. Kollarının arasında bulduğum huzur, bana hissettirdiklerinin tahtını sarstı. Kızgınlık uçup gitmeye hazır bir kuş gibi çırpınınca onu tutmak için zorlamadım. Kapattığım tüm pencereleri usulca araladım ve hafiflik bedenime yerleşirken o duygu beni terk etti.

Kırgınlık o kadar kolay gitmeyecekti benden, biliyordum ama yine de bu hissettiğim şeyden vazgeçemezdim.

Başımı göğsünden uzaklaştırıp yüzümü ona doğru kaldırdım. Aramızdaki boy farkından dolayı boynumu geriye yatırdığımda, gözlerini görmek için birkaç kez kirpiklerimi kırptım. Sokak lambasının vurduğu ışık yüzünü aydınlattı. Bakışlarına yerleşen hüzün beni kalbimin en derin noktasından vurdu.

Hâlâ tişörtünü sımsıkı tutuyordum. Parmaklarımı gevşettim. Ellerimi oradan çekmek istedim ama Ali Asaf sırtımda duran iki elini hızla çekip ellerimin üzerine koydu ve yeniden göğsüne bastırdı.

"Bırakma," dedi fısıldar gibi. "Burada kalsınlar hep, uzaklaşma."

Ne cevap vereceğimi bilemeden ona bakarken dudaklarımı ısırdım. Bakışları tek seferde kıpırdayan dudaklarıma kaydı ama hemen gözlerime geri çıktı. Ellerimi ondan çekmeyeceğimi anladığında, ellerimin üzerinde duran kendi ellerini çekti. Ağlamaktan ıslanan yüzümü, sert parmak uçlarıyla silmeye başladı.

Yüzüme dokununca istemsizce gözlerim kapandı. O, sanki elinin altında her an dağılacak bir şey varmış gibi ıslanan her bir noktayı silerken, parmaklarının sertliği canımı yakacakmış gibi tedirgindi.

Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve önce usulca başparmaklarıyla kirpiklerimin üzerini kuruladı. Daha sonra gözlerimin altına, oradan da elmacıkkemiklerime ulaşıp sakince gezindi yüzümde. En son yanaklarıma indiğinde tedirgin parmaklarının durakladığını hissettim. O durduğunda gözlerimi açtım ve bana bakan gözleriyle buluştu bakışlarım.

Bakışlarını benden bir saniye bile uzaklaştırmadan parmaklarını yüzümden kaydırdı. İki parmağı dudaklarımın kenarına gelene kadar indi. Gözlerini benim gözlerimden hiç ayırmadan, kendi gözyaşımla ıslanan dudaklarıma usulca dokundu ve narin dokunuşlarla gezindi köşelerde.

Boğazının, yutkununca hareket etmesini izledim. Yine de bakışları asla dudaklarıma kaymadı. Parmakları sakince gezindi kenar çukurlarımda. En son dudaklarının arasından kaçan titrek bir nefes eşliğinde, bir parmağı sakince iki dudağımın üzerinden tüy gibi dokunarak bir uçtan bir uca gezdi.

Aynı anda ben de nefesimi tuttum. Sonunda yüzümün ıslanan her bir köşesinde gezindiğinden emin olunca, ellerini yüzümden indirdi ve tedirgince bana tekrar sarıldı.

"Ben nasıl göremedim bu bakışları?" Sanki kendi kendine soruyordu bu soruyu ama ben de konuşmasına dahil oldum.

"Ben hep, bakarsan gözlerime anlarsın sandım."

Huzursuz bir nefes alıp verdi. "Akıllı bir adamım diye geçinirim bir de!" Sanki kendine kızar gibi homurdandı. "Ben kendimle çelişirken, kendi kendime olmazlar sıralarken seni üzdüm. Bende mi kusur, Mahinev?"

Ağzımı açıp bir şey diyecekken başını iki yana salladı. "Bu da soru mu? Tabii ki kusur bende."

Başını eğip alnını alnıma yaslayınca gözlerim kapandı. "Kızgın değilsin artık hissediyorum." Sakince alıp verdiğimiz nefeslerimiz birbirine dokundu. "Ama kırgın olduğunun da farkındayım. O kızgınlık nasıl seni terk edip gittiyse, Mahinev..." Durup bekledi ve alnıma dayalı olan alnının baskısını artırdı sanki ne kadar ciddi olduğunu göstermek ister gibi. "O kırgınlık seni terk edene kadar uğraşacağım. Yemin ederim." Bana sarılı olan kollarını sıkılaştırdı. "Yemin ederim Mahinev, gidene kadar bir saniye bile uğraşmaktan vazgeçmeyeceğim."

Gözlerimi açtığımda o da bana bakıyordu. "Sana *çiçek gibi kızsın* derken ciddiydim." Hafifçe geri çekildi ve belime dolanmış bir elini kaldırıp yanağıma koydu. Başım istemsizce onun eline doğru boyun eğdi. "Seni soldurmaktan hâlâ korkuyorum. Hatta siktiğimin korkusu ödümü patlatıyor ama işte lanet herifin teki olduğum için koklamadan duramam artık." Burnunu elinin durduğu yere yaklaştırıp derin bir iç çekti. "Bir kere çektim içime senin kokunu..." Burnu elmacıkkemiğime usulca dokundu. "Doldu ciğerlerime ve o çiçek benim artık."

Derin derin nefesler aldı tenimin üzerinde. Geri çekildiğinde aklımdan geçen tek şey bu duygudan, ondan bunca zaman nasıl uzak kalabildiğimdi.

Dudaklarım kıpırdandı. "Çekip gitmek istiyorum," dedim fısıldayarak. Beni dinlediğini biliyordum. "Kalbimi kırdın, hâlâ da kıracaksın diye ödüm kopuyor." Göğsümde titreşen bir nefes aldım. "Bir söz geliyor aklıma," dediğimde başparmağı yanağımın üzerinde sakince hareket etti. Sanki devam etmem için beni cesaretlendiriyor gibi rahatlattı beni. "Hem çekip gitmek isteyip hem de gitmek istememek berbat bir şey."

Göğsüne dayalı duran elimin birini kaldırdım. Hareket ettiğimde bundan hoşlanmamış gibi boğazından kaba bir ses çıktı ama hızla yüzüne ulaşıp dokunduğumda huzurla sakinleşti. "Doğru," diye fısıldadım. "Gerçekten berbat hissettiriyor."

Ben susunca konuşmamı ister gibi, "Ama," dedi. Sanki bunu benim tamamlamam gerekiyordu. "Ama," diye başladım ben de cümleme. "Gitmemeyi seçiyorum." Kirli sakallı teninde tırnaklarımı usulca sürterek gezdirdim parmaklarımı. "Düşünmekten bıktım. Yazmaktan usandım, Ali Asaf. Saklamaktan, gözlerimi kaçırmaktan yoruldum. Ben artık bunları sadece sana, senin gözlerine bakarak söylemek istiyorum."

Onun bir eli benim belimde, benim bir elim onun göğsüne dayalı... Eli yanağımı öyle bir kavramıştı ki sanki hiçbir kuvvet onu oradan ayıramazdı. Benim elim onun yüzünde sakince yol alırken şu halimizin nasıl güzel olduğunu düşündüm.

O da benim gibi mi hissediyordu?

Delirir gibi... Hatta çılgın bir delilik anı gibi geliyor muydu ona da?

Anlık bir tereddütle benden biraz uzaklaştı. Göğsünde duran elim kayıp düştü ama hızla onun büyük, sıcak avucunda yerini aldı. Beni de peşinden götürerek hareket ettiğinde az önce oturduğumuz yere ilerledi. Birkaç adımda sandalyesine varıp oturdu ve benim sandalyemi onunla yüz yüze bakacağım şekilde oturmam için bacaklarının arasına çekti. Sersemlemiş gibi ayarladığı yere oturdum. Bacaklarını iki yana açtı ve benimkileri kendi bacaklarının arasına hapsetti.

Bedenini bana doğru eğip dibime kadar girdi. Gözlerime bakarken hâlâ elimi sımsıkı tutuyordu. Boşta kalan elini dizimin üzerine koydu ve tüy gibi bir okşamayla yukarı doğru kaydırdı.

"Söyleyeceksin," dedi bir şeyi noktalar gibi. "Bundan sonra bana söyleyeceksin, tıpkı benim sana yapacağım gibi."

Sandalyemde en uca kadar kayıp ona yaklaştım. Eli bacağımın üst kısmına kayıp orayı kavradı. Dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki bir santim daha öne eğilsem dokunurdum.

Dokunsam kalbim patlar mıydı acaba?

"Sana içimdeki yaralardan söz etsem," dedim fısıldayarak. "Anlatsam bugüne kadar neler hissettiğimi, anlar mısın beni? Dokunur musun o yaralarıma, sarar mısın?"

Sesimden ne hissettiğimi anlamasını istedim. Ona olan hislerimin nasıl derin boyutta olduğunu anlamasını istiyordum.

"Sararım," dedi söz verir gibi. "Allah, kitap aşkına yemin olsun sararım... ne istersen yaparım, Mahinev. Yeter ki," derken sesinde az önceki güven yok olmuş gibiydi. "Yeter ki sen inkâr etme bizi."

Dudaklarımın minik bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim. "Kalbim bunca şeye ve etrafına ördüğü yaralarla kaplı duvarlara rağmen, yâr diye seni seçmiş kendine. Benim ne haddime artık bunu inkâr etmek."

"Sen," dedi gülümseyerek. "Çok başka bir şeysin."

İki elimle yüzünü kavradım ve o da aynı şekilde karşılık verdi. Burnum burnuna dokunana kadar eğildim. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Dudakları benimkilere o kadar yakındı ki olduğum yerde ölüp gidecektim heyecandan.

Onun elleri benim yüzümde gezindi, benimkiler onun. Alnım onunkine dokundu, burnu benim burnumda usulca dolaştı. Ellerimiz birbirini keşfetmek ister gibi çılgınca yüzlerimizde hareket etti, her santimde oyalandı. Ama dudaklarımız asla birbirine dokunmadı.

İstiyordum. Bir kere olsun tadına varmak istiyordum. Ali Asaf'ın dudakları hareket etti. "Bırak," dediğinde üstdudağının sus çizgisi benimkine saliselik bir temasla dokundu. Bu dokunuşla nefesimi hızla içime çektim. "Yansın gönlüm sana."

"Tamam," dedim aptal gibi. Az önceki minik temastan ötürü ne aklım sakindi artık ne de kalbim. O ufacık temasa bir kez daha ihtiyacım vardı.

"Ali Asaf," dediğimde, "Şşşt," diyerek beni durdurdu. Bu kısacık kelimelerin arasında o teması yaşıyorduk ve içimden sesli bir şekilde yirmi dokuz harfi saymak geçiyordu. Hangi harfe geldiğimde en fazla teması yaşardık?

"Yapma," dedi ve usulca dudaklarımızın uçları birbirine tekrar değdi.

"Neden?" dedim itiraz eder gibi. Bu halim hoşuna gitmiş gibi minik bir kıvrılma gerçekleşti dudaklarının kenarlarında.

"Böyle olmayacak," dedi sakince.

"Ama," diye bir itiraz cümlesi dökülecekti dudaklarımdan fakat izin vermedi.

"Bırak tadını çıkarayım şimdi. Nefesinin tadını alayım, kokunun tadına varayım."

Yeniden, "Ama," dediğimde burnunu sertçe burnuma dokundurdu. "Sus," dediğinde üstdudağı tekrar benimkini okşayınca istemsizce sustum zaten.

Dudaklarının benimkilere bu kadar yakın olmasına dayanamıyormuş gibi sert bir soluk çekti içine ve aynı hızla bıraktı. Benden biraz uzaklaştı ama sonra başını eğip alnını omzuma dayadı.

"Hadi seni aşağı götürelim," dedi.

"Ne?" dediğimde başını kaldırdı ve aynı hızla ayağa kalktı. Elini tutmam için uzattığında, elimi avuç içine bırakıp onun ellerinde kaybolmasına izin verdim.

Parmaklarını sımsıkı benimkilere doladı ve bir kere sıktı. Bir kez daha yüzüme uzun uzun baktıktan sonra beni de peşinden çekerek yürümeye başladı.

Karanlık merdivenleri sakince inerken önümden dikkatle yürüdü. Arkasından geldiğimi bildiğinden, bana siper olur gibi hareket ederek ilerledi.

Sonunda evin kapısına geldiğimizde çalışan ışık otomatik olarak yanınca gözlerimi kamaştırdı. Elimi bırakmadan beni çevirdi, yüz yüze gelince boşta kalan elini belime sarıp yüzüme baktı.

Sessizce birbirimizi izledik. Ali Asaf'ın gözleri yüzümün her santiminde sanki ilk defa görüyormuş gibi gezindi. Sonra başını eğdi ve dudaklarıma doğru eğildiğinde gözlerimi kapattım. Bekledim... O dokunuşu bekledim ama istediğim şey gerçekleşmedi. Boynuma yakın bir yere değen dudaklarla gözlerimi açtım.

Başını eğdiği yerden hiç çekmeden minik bir öpücük kondurdu ve uzaklaşmadan fısıldadı. "İyi geceler."

"Sana da," dedim hemen. Belli ki fazla heyecan benim çenemi açıyordu. Üzerime doğru biraz daha eğilince bedenlerimiz de birbirine dokundu.

Arkamdan bir çıt sesi gelene kadar da ne yaptığını anlamadım. Benim üzerime doğru eğilmiş ve kapının dışında bıraktığım anahtarla kapıyı açmıştı.

"Gir artık hadi," derken arkamda aralanan kapıyı işaret etti. Sanki biraz daha yanında kalırsam kendine hâkim olamayacak gibiydi.

Bir adım geriye gittim. Arkamı dönüp içeri gireceğim sırada vazgeçtim ve yeniden ona döndüm.

Hızla ona yaklaşınca bunu yapmamı beklemiyormuş gibi afalladı ama kollarının arasına kendimi attığımda beni tutmayı da başardı. Kollarımı boynuna dolarken ellerini belime sardığında ayaklarım hafifçe yerden kesildi.

Dudaklarım ona yaklaşınca boynundan gelen temiz kokusunu içime çektim. Tıpkı onun yaptığı gibi boynuna yakın bir yerden seslice öptüm ve kulağına, "İyi geceler," diye fısıldadım. Belimde duran elleri tenimi sıkıştırdı. Çenesinin gerilmesinden kendini tuttuğunu anlayabiliyordum.

Aşağı doğru kayar gibi ondan uzaklaştım ve ayaklarım yere bastı. Kollarından çıkmak istedim ama geriye doğru bir adım atamadan yeniden kollarının arasına hapsedildim. "Seni var ya," dedi dişlerini sıkarak.

Bu haline gülümsemeden duramadım. Başını eğdi ve dudakları alnıma dokununca gözlerim kapandı. "Git artık," dedi çenesini sıkarak. Kollarını bir kere daha sıktı sanki bırakmak istemiyormuş gibi. Sonra beni serbest bıraktı. Olduğum yerde durunca arkamdaki kapıyı işaret etti. "Şimdi, Mahinev."

Bakışlarında bir şeyler titreşti. Bu bakış, sözünü ikiletmemem için uyarı gibiydi. Geri geri gittim ve kapıya vardığımda içeri girip arkamdan kapattım.

Maraton koşmuş gibi nefes nefese sırtımı kapının soğukluğuna yasladım. Kalbim göğsümün içinde çırpınırken aklım da aynı çılgınlığı yaşıyordu.

Kalbimin etrafında dolanan Mahi ve Mahinev'e takıldı gözlerim. İlk defa ikisi de aynı anda gülümsediler.

12. BÖLÜM

İçim ona nehirlerin denize aktığı gibi akıyordu.
-Sait Faik Abasıyanık

Rebeka - Akın

Mahiner

Yorgun gözlerimi sıkarak yatağımda yüzüstü dönüp yeniden uykuya dalmaya çalıştım. Odamın dışından gelen sesleri belli belirsiz duyuyordum ama doğru algıladığımdan emin değildim. İki gecenin verdiği yorgunluk üzerime çökmüştü, asla uyanmak istemiyordum şu an.

Kulağıma dolan sesleri görmezden gelmeye çalıştım fakat Bahar'ın bağırarak konuşması bunu imkânsız kılıyordu.

"Abi delirdin mi sen? Kız uyuyor diyorum sana."

Sinirli sesini duyunca uykunun verdiği mahmurluğa rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bahar'ın itirazlarının sebebi olan ses de hemen arkasından geldi.

"Ya sen karışmasana! Ben uyandırırım diyorum!"

Ali Asaf'ın Bahar'a çıkıştığını duydum fakat ne için kavga ettiklerini pek anlamıyordum.

Odamın kapısı hızla açıldı. Hemen arkasından sertçe geri kapandı. Şu an o kapı patlasa umurumda bile olmazdı çünkü uykusuzluktan gözlerimi açamıyordum.

Yatağımın sol tarafı çöktü, sıcak parmaklar saçlarımı ensemden uzaklaştırdı. Yüzümü yastığıma daha fazla gömdüm. Açığa çıkan tenime sıcak dudaklar değdiğinde yattığım yerde irkildim. Aynı zamanda uykumu açtığı için de sinirlendim.

"Bahar," dedim huysuzlanarak. "Hiç sırası değil. Bırak uykum var."

"Lan!" diye bağıran Ali Asaf'ın sesiyle aniden yerimden fırladım.

"Ay," dedim ben de korkarak. Yüzüstü yattığımdan dizlerimin üzerinde doğruldum ve önüme düşen saçlarımı hızla geriye atıp arkamda kalan adama dönmeye çalıştım.

"Bahar seni böyle mi öpüyor?" Hâlâ uyku sersemliğinin verdiği aptallıkla ona bakmaya çalıştım.

"Ya sen ne yapıyorsun burada?" Ondan uzaklaşarak bedenimi tamamen çevirip sırtımı yatak başlığına yasladım.

"Soruma cevap versene sen."

Sanki karşımda akıl sağlığını yitirmiş bir adam gibi durup bana saçma sapan sorular soruyordu.

Ben konuşamadan odamın kapısına gürültüyle vuruldu. Kapının kolu zorlandı ama açılmayınca gözlerimi kısıp Ali Asaf'a baktım.

"Kapıyı mı kilitledin yine sen?"

Aynı anda kapının arkasından Bahar da konuştu. "Bakın işte! Yine kilitlemiş kapıyı." Kapının arkasında bir tartışma başladı.

Bahar sinirle söylenip duruyordu, Selim ve Kaan ise onu sakinleştirmek ister gibi bir şeyler anlatıyordu. Dikkatimi onlara veremiyordum çünkü hâlâ yatağımda oturan bu adamla uğraşmak zorundaydım.

"Ne işin var senin burada?"

Sorduğum soruyu görmezden gelip bana biraz daha yaklaştı. Bacaklarımı örten ince çarşafı tutup parmaklarımı etrafına doladım.

"Sen önce benim soruma cevap ver."

Gözlerimi devirdim. "Bahar arada sırada huylandığımı bildiği için beni böyle uyandırır," dedim. Önce tek kaşını kaldırıp merakla bana baktı, daha sonra o güzelim kaşları çatıldı.

"Haini uzakta aramamak gerekiyormuş demek ki. Ben koklamaya kıyamıyorum diye düşünürken burnumun dibindeki cadının yaptığına bak sen!"

Ali Asaf'ın isyan dolu kelimeleri yüzümde bir gülümseme oluştururken, kapının arkasında telaştan deliren Bahar'ı kısa süreliğine unuttum.

"Bahar!" diye aniden bağıran Ali Asaf'ın sesiyle kapının dışında bir sessizlik oluştu. "Kızım, düşmanını içeri göndermişsin gibi davranma o kapının arkasında. Çıkınca alacağım ifadeni senin."

Bahar'dan çıt çıkmadığını fark edince devam etti. "Git içeri, biz de geliyoruz şimdi." Sesindeki kesin tonu duyan Bahar'ın üstelemeyeceğini düşündüm ama son bir çare, "Ama abi," diyecek oldu. Ali Asaf tekrar ismini söylediğinde artık kapının arkasında olmadığını biliyordum.

Bir anda sessizleşen ortamla dudaklarım gerildi. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona sinirle baktım.

Üzerinde dolanan bakışlarıma dikkatini verdiğinde benim aksime o gülümsedi. "Bakma bana o kocaman gözlerinle öyle sanki bir yerimi delecek gibi."

"Neden böyle saçma sapan davrandığını düşünüyorum sadece."

Oturduğu yerde bana doğru kayar gibi biraz daha yaklaştı. Ellerimde tuttuğum ince örtü avuçlarımın arasında ezildi.

"Ben uyandırmak istedim seni," derken bakışları gözlerimden burnuma, oradan da dudaklarıma kaydı.

Dikkatli bakışları tenimi gıdıklamış gibi hissedince dudaklarımı ıslattım. Bakışları bir süre daha hareket eden dudaklarımda gezindi ve derin bir nefes alıp vererek yeniden gözlerime kaydı.

Yeniden dudaklarım aralandı ama bu sefer amacım onu azarlamak olduğu için oturduğum yerde dikleştim. "Ali Asaf," diye başlayan cümlem onun araya girmesiyle yarım kaldı.

"Ben hiç uyumadım," dedi sanki normal bir durumu belirtir gibi. "Bütün gece sana ne kadar yakın olduğumu düşündüm. Sonra aslında bu yakınlığa çok daha önce sahip olabileceğim geldi aklıma ve uykum iyice kaçtı." Elini kaldırıp yüzüme dökülen saçlarımı geriye iterek hafifçe saç tellerimi okşadı. "Mahinev," dediğinde omzumdan sarkan birkaç tutamı eline alıp parmaklarının arasına doladı. "Çok mu geç kaldım ben sana?"

Ona cevap veremedim. Bir kuş göğsümün içine gizlice girmiş de içimde çırpınıyormuş gibi hissediyordum. Bir yanım ona *senin yüzünden kaybettik bu vakti, geç kaldın tabii,* diye bağırmak istiyordu ancak diğer yanım sanki uzun zamandır beklediği bir şeye artık sahip olmanın verdiği mutluluğu yaşadığından, duruma bu gözle bakamıyordu.

Derin bir nefes aldım. Soluklarım boğazımda takılıyormuş gibi hissediyordum. "Geç kalmadık," dedim. Sadece onun için konuşmak doğru gelmiyordu.

"Bizim zamanımız mı artık yani?" Sorduğu soruyla yüzünde oluşan gülümseme beni heyecanlandırdı.

Omzumu silkip yüzüne baktım. "Bizim zamanımız mı bilmiyorum ama bildiğim bir şey var."

Tek kaşını kaldırıp gözlerimin içine merakla bakarken ağzımdan çıkacak kelimeleri heyecanla bekledi. "Ben senin için çok çabaladım. Sıra sende!"

Üzerimde duran çarşafı ittim ve ona dokunmadan, bulduğum ufak bir boşluktan sıyrılıp ayağa kalktım. Karşısında dikildiğimde hızla bana döndü.

"Ne demek bu şimdi?"

Saçımın uçlarına kayan tokayı düşmeden aldım ve saçlarımı elimle düzeltirken bir yandan da konuştum. "Ne duyduysan o demek. Ben dün gece oluruna bıraktım, kızgınlığımı bastırdım ama ne sanıyorsun?"

Tokamı yeniden saçıma takmak için elimi kaldırdım. "Toplama su saçlarını!" Uyarır gibi araya girince elim havada kaldı.

Sırf ona gıcıklık olsun diye saçımı sımsıkı toplayacaktım neredeyse ama kafamın içi zaten uyuşmuş gibi olduğundan bu seferlik görmezden geldim. Lastik tokayı bileğime takıp ona doğru kaldırıp gösterdim. "Oldu mu?"

Başıyla beni onaylayınca sinir olmuş gözlerimi onunkilere diktim.

"Şimdi açıkla şunu," dediğinde dizini huzursuzca sallayıp durdu.

"Ne anladıysan o."

"Yani?"

"Yine döndük senin şu tek kelimelik cevaplarına."

"Mahinev," dedi sinirle. "Adam gibi açıkla o zaman, neden tekrar ettiriyorsun beni?"

Saçlarımı geriye atıp onun karşısında dimdik durdum. "Biz neyiz şimdi?"

Sorduğum soru karşısında bir anda afalladı. Ali Asaf'ın şaşırdığını çok nadir zamanlarda görürdüm. "Ne demek neyiz?"

Sinirle gözlerimi devirdim. "Soruma soruyla karşılık verirsen nasıl ilerleyeceğiz biz?"

Giderek sinirlendiğinin farkındaydım. Damarına basmak her zaman hoşuma gidiyor olsa da beni anlamasını istiyordum.

"Biz neyiz, Ali Asaf? Birbirinden hoşlanan iki insan mı? Flört mü ediyoruz? Sevgili miyiz?" Her soruyla birlikte kaşları daha fazla çatıldı. "Neyiz biz sence?"

"Kızım ne flörtü?" dedi öküz. "Sen benim flört ettiğimi nerede gördün?" Katıksız öküz hem de.

Dişlerimi sıkarak kendimi sakin kalmaya zorladım. "Tamam işte cevap ver o zaman neyiz biz?"

Oturduğu yerden kalkıp tam karşımda dikildi. Onun yüzüne bakmak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım. "Saçma sapan sorular sorma bana! Bunların cevabının bende olmadığını biliyorsun." Derin bir nefes alıp başını hafifçe yana eğdi. "Beni en iyi sen tanıyorsun," derken gözlerimin içine baktı. "Bu duyguların bana nasıl yabancı olduğunu sen biliyorsun." Elini kaldırıp kendine engel olamıyormuş gibi yeniden omzuma dökülen saçlarıma dokundu. "Sana kendimi anlattım. Bunlar hiçbir şey ifade etmiyor mu senin için?"

"Öyle demedim," dedim. Söylemek istediğim bu değildi zaten. "Ama..." Beni anlaması için dikkatle yüzüne baktım. "Duymak yetmiyor bazen," dedim fısıldar gibi. Çekingen ses tonumla saçımda gezinen parmakları durdu. "Duydum, dinledim seni. Ama bazen yeterli gelmiyor."

Gözlerimi bir saniye bile çekmeden devam ettim. "Sen bana dedin ya nasıl görmedim ben bu bakışları diye," durup beni anlamasını bekledim. "İşte ben de görmek istiyorum artık."

Dudakları konuşmak için aralandı ama ona izin vermedim. "Yalan söylüyorsun demiyorum sakın yanlış anlama. Dudaklarından dökülen her kelimeye ben inanıyorum. Ama kalbim görmek istiyor. Gözlerim görmek istiyor. Aklım, ellerim, kollarımda şu diken diken olan tüylerim bile görmek istiyor, Ali Asaf."

"Tamam," diye fısıldadı. "Anladım."

Son kelimesindeki yılgın kırgınlığı hissediyordum fakat buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Çıkalım artık şu odadan," derken ortamın gergin havasını dağıtmak için gülümsedim. "Ayrıca şöyle davranmayı da bırak."

Sabırsız bir kaş çatış eşliğinde derin bir nefes aldı. "Yine ne yaptım?"

Sesindeki alaycı ton hoşuma gitmedi ama oldum olası böyleydi zaten. "İnsanlar ne olduğunu bilmiyor," derken kapalı kapıyı işaret ettim. "Saçma sapan davranıp akıllarını karıştırma."

"Ne?" diye bağırdı. Sonra omuzları çöktü. "Zaten söyleyeceğim birazdan."

Aynı şaşkınlıkla bu sefer ben bağırdım. "Ne?"

"Söyleyeceğim işte." Sıradan bir şeyden bahseder gibi sakinlikle konuşması sinirlerimi geriyordu.

"Pardon, ne diyeceksin insanlara? İki üç saat önce aramızda konuştuk biz, sevgili olmaya karar verdik mi diyeceksin?"

Alaycı sesimden hoşlanmadığını o kadar güzel belli etti ki bakışlarındaki değişimi fark etmiştim.

"Yok," dedi dişlerini sıkarak. "Mahinev bana yıllardır âşık, dün gece de bunu itiraf etti diyeceğim."

Sinirle ona baktım. "Geri zekâlı! Hele bir böyle de bak Seyhan teyzeden emdiğin sütü nasıl burnundan getiriyorum ben senin."

Dişlerini göstererek sırıttı. "O biraz zor yavrum, ben yedi yaşına kadar emmişim. Getir getir bitmez o süt bende."

"Yuh," dedim hayretle. Benimle dalga geçtiğini düşündüm ama yüzündeki ifade hiç de öyle durmuyordu.

"Valla bak. Tabii süt falan kalmamıştı ama mahallede maç yaparken arada gider iki dakika annemi emerdim ben."

"Ciddisin?" dedim hâlâ ona inanamıyordum.

"Kızım ciddiyim diyorum neden inanmıyorsun? Git anneme sor istersen."

"Saçmalama," dedim yüzümü buruşturarak. "Gidip Seyhan teyzeye Ali Asaf seni kaç yaşına kadar emdi diye mi sorayım?"

"Yani, bana inanmıyorsan sor."

Bakışlarımı eğlenen yüzüne çevirdim. Dalga geçtiğini düşünüyordum ama ciddi gibiydi. Daha önce Bahar falan söyledi mi acaba diye düşündüm ama aklıma böyle bir konudan bahsettiği gelmedi.

"Neyse çıkalım bu odadan artık, dışarıda normal davran bak!" diyerek onu uyardım. "Eskiden nasılsak öyle olacağız. Kaan ve Ayşe için önemli bir gün bugün ve ortalığı bulandırmanın anlamı yok."

"Numara mı yapacağım? Hayatta yapmam!" Dişlerimi sıkarak ona baktım.

"Numara yap demedim sana. Normalde aramız nasılsa öyle ol dedim."

"Bu da numara yapmak işte." Huysuz çocuklar gibi ayağını yere vurursa şaşırmayacaktım.

"Niyetin bana eziyet etmek mi? Neden zorluyorsun? Daha konuşalı birkaç saat oldu. Bugün Kaan ve Ayşe'nin bize ihtiyacı var diyorum sana, sen huysuz çocuklar gibi bana numara yapmam diye isyan ediyorsun. Ağla bir de istersen."

"Numara yapmayacağım!"

İnatla aynı şeyi söyleyince pes ettim sinirle. "Yapma, Ali Asaf! Numara yapma. Normal davran diyorum sana."

"Ya sana sarılmak istersem?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Ya dokunmak istersem?"

Sesimin titremesine engel olamadım. "Ne demek istiyorsun?"

Bir anda dibime kadar gelip bana sokuldu. Yerimden bir santim bile kıpırdayamadım. Omuzlarımdan dökülüp önüme doğru yayılan saçımdan bir tutamı parmağına doladı ve gözlerimin içine bakarak burnuna yaklaştırdı.

Gözlerini kapatıp saçlarımı koklamasını izledim. Aldığı koku hoşuna gitmiş gibi dudaklarının kenarları kıvrıldı.

"Ya koklamak istersem?"

"Ben..." dedim ama devamını getiremedim. Saçlarımı dudaklarından uzaklaştırdı ve parmaklarının arasından kayıp, omzumdan dökülmesine izin verdikten sonra gözlerini açıp yüzüme baktı.

"Numara yapmayacağım ama tamam, özellikle de uğraşmayacağım seninle. Oluruna bırakırım, isteyen istediğini anlar."

Ondan daha fazlasını alamayacağımın farkında olarak hafif bir baş sallamayla onayladım. Daha fazla bu odada onunla yalnız kalmamak için bir adım geri çıktım ve arkamı dönüp kilitlediği kapıyı açtım. Elimi kapının koluna koyduğum anda arkamdan adımı fısıldadı.

"Mahinev," dediğinde dönüp ona tedirgin gözlerle baktım. Üç adımda yanıma geldi ve yandan elini belime doladı. Dudakları saç diplerimle alnımın kesiştiği yere dokunduktan sonra fısıldadı. "Günaydın..."

Heyecanla başımı ona doğru kaldırdım ve yandan güzelim suretine baktım. Gözleri gözlerime takıldı, burnunu az önce dudaklarını dokundurduğu yerde gezdirdiğinde iç çeker gibi titrek bir nefes aldım.

"Günaydın," dedim ona karşılık vererek. Dudakları gülümsemeyle kıvrıldı ve elini belimden çekerek benden uzaklaşınca tuttuğum kapının kolunu çevirip odadan çıktım.

Banyoda işimi halledip yeniden odama girerken dışarıdan gelen konuşma seslerinin kulağıma dolmasıyla gülümsedim.

Dolabımdan siyah kot pantolonumu, üzerine de siyah transparan çizgili gömleğimi ve altın tokalı siyah kemerimi çıkardım.

Çekmeceden yarım atlet gibi duran ama içine ayrıca sutyen giymeyi gerektirmeyen, askılı, göğsünde ince şeritleri olan parçayı da alıp yatağın üzerine bıraktım.

Kahvaltıdan sonra giyeceklerimi hazırlayınca yeniden dolabıma döndüm ve bir iç çamaşırı takımı alıp hızlıca giyindim. Evin içinde rahat edeceğim kısa kollu bir elbiseyi de hızlıca üzerime geçirdim.

Saat neredeyse öğlen olacaktı. İki günün yorgunluğu üzerimden tır gibi geçmeseydi bu kadar çok uyumayacağımı biliyordum ama son günlerde yaşadığım değişiklikler serseme çevirmişti beni.

Hızlı adımlarla odamdan çıkıp salona girdiğimde herkes balkondaki masaya yerleşmişti bile. Ayşe ve Kaan yüzü bana dönük şekilde yan yana oturmuştu. Selim masanın bir ucunda, Ali Asaf ise diğer ucundaydı. Bahar elinde tavayla mutfaktan çıktığında karşı karşıya geldik.

"Günaydın uykucu," dedi gülümseyerek.

"Günaydın aşkım," dedim aynı şekilde. Bir anda üzerimde hissettiğim bakışlarla gözlerim balkona kaydı. Ali Asaf sanki dudaklarımdan dökülen kelimeyi duymuş gibi gözlerini bana dikmişti. Bir ona bir Bahar'a bakınca Bahar yeniden gülümsedi.

Ali Asaf'ı işaret etti. "Nesi var bunun bugün?" diye sorduğunda ondan bir şey saklamak istemedim. Şu an sırası olmadığını bildiğimden çok uzatmadan, "Gece biraz konuştuk," dediğimde Bahar kocaman gözlerle bana baktı. "Sakın şimdi detay sorma, uzun uzun anlatamam ama belli ki uslu durmayacak bu," derken balkondan beni izleyen adamı işaret ettim. "O yüzden saçmalarsa yadırgama sakın."

"Geberirim ben detayları öğrenene kadar." Kahkahama engel olamadan güldüm.

"Geberme hiç," dedim sahte bir kızgınlıkla. "Kaan ve Ayşe'ye odaklanacağız bugün."

Hiç istemese de sunduğum sebebi kabul etmek zorunda kaldı. En azından kafasını dağıtacak kadar yoğun olacağını bildiğinden akşama kadar sabredeceğini düşünüyordum.

Bahar elindeki tavayla ilerledi ve masanın ortasına bıraktı. Selim hemen ona yardım edip tava için alan açtı. Bahar tavayı bırakınca

Selim'den tarafa yakın olan sandalyeye oturdu ve ben de hemen onun yanında boş kalan sandalyeye çöktüm.

Ali Asaf solumda kaldı ama bilerek dönüp ona bakmadım.

Tabağıma kahvaltılıklardan almaya başladığımda, Ayşe'ye dönerek gülümsedim. Yüzü düne göre daha canlıydı artık.

"Dinlenebildin mi canım?" diye sorarken bakışlarımız karşılaştı.

Hevesle başını sallayıp o da bana gülümsedi. "Evet dinlendim," dedikten sonra bakışlarını yeniden tabağına çevirdi. Yanında sıkıntılıyla alnını ovalayan Kaan'a baktım. "Sen dinlenemedin herhalde, Kaan?"

Sorduğum soruyla başını kaldırdı ve kısaca bana baktı. Sonra da Ali Asaf ve Selim'e bakıp kaşlarını çattı. "Bu pezevenkler yüzünden dinlenemedim," dediğinde Bahar ve ben gülmeye başladık ama aynı anda Ayşe de öksürmeye başladı.

Kız boğazına kaçan şeyi yutmaya çalışırken Kaan hemen uzanıp önünde duran su bardağını aldı ve Ayşe'nin dudaklarına yaklaştırdı. Ayşe suyu içip kendine geldiğinde utangaç bir gülümsemeyle bize baktı.

"Yalnızken küfrettiğimde böyle tepkiler vermiyor ama işte başkaları olunca benim adıma utanıyor," diye açıklama yapan Kaan'a daha fazla güldük. Ayşe'nin yanakları iyice kızardı.

Kaan'a bakarak, "Utanmıyorum," dedi. Kaan ona gülümsediğinde biraz daha rahatladı.

"Canım," dedim ve Ayşe'nin bana bakmasını bekledim. "Sen bunlara alış bence. Bunların hepsinin," derken sırasıyla Ali Asaf'ı, Kaan'ı ve Selim'i elimdeki çatalla işaret ettim. "Ağzı bozuk. Her seferinde böyle şaşırırsan hık diye gidersin bir gün."

Ayşe bana gülümserken Bahar araya girdi. "Sen bir de Coşkun'u gör bak, bu üçünden daha fena o."

"Bak aklıma geldi yine," diye araya girdi Selim ve sanki anlaşmışlar gibi Ali Asaf onun cümlesini devam ettirdi. "Nerede o yavşak!"

Bir insan, birini ancak bu kadar kısa sürede haklı çıkarabilirdi. Ayşe'nin gözleri irileşti ama şükür bu sefer kız boğulmadı.

Ali Asaf'a ters ters baktım. "Ali Asaf," dedim uyarır gibi. "Sofradayız," dememe kalmadan adını seslenmemle birlikte bana verdiği cevabın ardından masada ani bir sessizlik oluştu.

"Efendim yavrum?" dediği anda ağzıma götürdüğüm çatal havada asılı kaldı. Üzerinde duran zeytin daha fazla direnemeden kendini

çatalımdan kurtarıp tabağıma bıraktı. Ben de tıpkı o zeytin gibi şu balkondan aşağı atacaktım şimdi kendimi.

"Yavrum?" diye sordu Kaan merakla. Ben öylece donup kalırken Bahar yanımda kıkırdadı. Ali Asaf hiçbir şey olmamış gibi sakince kahvaltısını etmeye devam ettiğinde Kaan sırayla hepimize baktı. "Ne oluyor lan bu aşağılık evde?"

"Lan, sensin aşağılık," diye karşılık veren Ali Asaf'ın dizine masanın altından bir tekme attım. Ama sanki hiç hissetmemiş gibi beni görmezden geldi.

"Sana mı dedim lan ben, eve dedim aşağılık diye. Sen neden üzerine alındın?" diyen Kaan, Ali Asaf'a baktı.

"Bana bak şerefsiz, evlenemeden sıkacağım şimdi gırtlağını, sevdiğine kavuşamadan geberip gideceksin başıma."

Bir başladılar mı asla birbirlerinin altında kalmazdı bunlar. Zavallı Ayşe, başını bir yanında oturan Kaan'a bir de ona laf yetiştiren Ali Asaf'a çevirip duruyordu.

"Ay tamam!" diye bağırdı Bahar araya girerek. "Bırakın didişmeyi, bazı şeyleri sonra konuşuruz. Bugün," dedikten sonra Kaan ve Ayşe'yi işaret etti. "Sizinle ilgili her şey, o yüzden uzatmayın."

Neyse ki kimse fazla üstelemedi de konu kapandı. Birkaç dakika sessizlik ve huzur içinde kahvaltı ettik ta ki kapı gürültüyle vurulana kadar. Ben açmak için ayaklandım ama Ali Asaf benden önce masadan kalktı.

Kapıyı açtığında tanıdık bir ses kulağımıza doldu. "Lan şerefsizler, neden kimse bana haber vermiyor?" diye bağıran sesin Coşkun'a ait olduğunu anladığımda başımı iki yana salladım. Selim hızla masadan fırladı.

"Heh, geldi işte! Kelime haznesinde bol küfür biriktiren arkadaş." Ben Ayşe'ye açıklama yaptığımda Selim de konuşmaya başladı.

"Hadi lan şerefsiz," diye bağırarak içeri doğru yürüdü. "Aradık kaç kere, ortada yoksun."

Bunun üzerine Coşkun'un acıyla inlediğini duyduk ve hepimiz içeride ne olduğunu görmek için başımızı eğip baktık. Selim, Coşkun'un başını dirseğiyle kolunun arasına sıkıştırmış kıvrandırıyordu. "Lan bırak, acımasız köpek." Selim'in elinden zorla kurtuldu. "Aşk acısı çekiyordum ben bir kere, içip içip sızmışım," dediğinde merakla ona bakmaya devam ettik.

"Yine mi lan?" diye bağırdı Kaan. "Oğlum sen ne yapıyorsun da bu kadınlar seni sik gibi ortada bırakıp gidiyor sürekli?"

Ayşe hayretle Kaan'a bakınca Kaan ona sırıtarak baktı. "Özür dilerim hayatım ama bu gö-" diyecek oldu fakat son onda kendini toparladı. "Yani bu gönül bağımızın kuvvetli olduğu arkadaşlarımla bir araya gelince ağzımın ayarı kaçıyor. Kötü örnek bunlar," dedi arkamdaki adamları suçlar gibi işaret ederek.

İçeriden, "Kes lan!" diye bağırdı Coşkun ama yine bir iç çekti.

"Tepişmeyin evimde!" diye bağırdım araya girerek. "Geçin hadi kahvaltınızı yapın."

"Geç geç," dedi Kaan sesini alayla değiştirerek ama bu sefer hedefi Coşkun değil Ali Asaf'tı. "Yavrunu dinle bak," dediğinde gözlerimi kısıp ona baktım.

Önümde duran kahvaltı bıçağını elime alıp ona doğrultturn. "Seni gebertirim," dedim yüzüne karşı. Ayşe'nin gözleri irileşince ona kıyamayıp Kaan'a döndüm. "Sen şu bebek gibi kıza dua et, valla canına okurdum yoksa."

Kaan elini Ayşe'nin omzuna atıp onu kendine doğru çekerken çenesini başının üzerine yasladı. "Koru beni hayatım şu tehlikeli yavrudan." Masanın altından uzanıp ona bir tekme atmak istedim fakat bacağım yetişmedi.

Ben ona yetişemeyince bu halim onu daha çok güldürdü. Arkamda itişmeyi bırakan üç dev adam balkona geldiğinde, Coşkun bir sandalye alıp Bahar ve benim arama sıkıştı. İkimiz de biraz kenara kaydık.

"Tabak getireyim mi?" diye sordum fakat Coşkun çoktan benim çatalımı alıp yemeye başlamıştı.

"Yok, Mahi," dedi ağzı dolu dolu. "Valla en son ne zaman yemek yedim bilmiyorum."

"Belli oluyor," dedi Bahar. Coşkun bakışlarını hemen ona çevirdi.

"Kız," dedi bir gözü onda bir gözü hâlâ ağzına bir şeyler tıkmak için sofradaydı. "Senin benim yediğimde gözün mü var?"

"Ne alakası var ya! Boğulacaksın şimdi."

Coşkun ona sırıttı ve yeniden yemeye devam etti. "Bahar ya ben bu gidişle evde kalırım, bak yine terk edildim. Kimse beni almazsa benimle sen evlenirsin değil mi?" Şaka yaptığını bildiğimizden ağzımdan bir püskürtme eşliğinde kahkaha kaçtı. Bahar da bana eşlik edince ikimiz

de gülmeye başladık ama tabii Selim'in kızarmış yüzünü görene kadardı bu kahkahalarımız. Selim de biliyordu aslında Coşkun'un şaka yaptığını ama işte bir şey diyememek onu geriyordu muhtemelen.

Coşkun susmadı tabii. "Mahi seni zaten kimse almaz, en kötü birbirimize kalırız."

Dirseğimi yanma geçirdim "Ne münasebet be?"

Sorduğum soru Ali Asaf'ın sesiyle ortadan kayboldu bir anda. "Höst lan öküz," diye azarladı Coşkun'u. "Kızları pis emellerine alet etme ciğerini deşerim senin."

Coşkun bu tehdidi ciddiye almadan ona da sırıttı. Az önce söylediğine o kadar sinir olmuştum ki yeniden aynı konuya döndüm. "Sen bana baksana," dedim yandan kolunu dürterek. "Neden beni kimse almıyormuş?"

"Şaka yaptım ya," dedi Coşkun kollarını bana dolarken. "Hem seni alacak adamı ben sürüm sürüm süründüreceğim kız, Mahi. Kapılarda yatıracağım ben onu. Bizden kız almak kolay olmayacak."

Kaan ağzına götürdüğü çayı püskürttüğünde sofraya bir an sessizlik hâkim oldu ama Kaan durmadı. Hayvan gibi gürleyerek gülmeye başladığında ortalık iyice birbirine girdi. Ali Asaf yerinden fırlayıp uzun kollarıyla Kaan'a uzanıp onu ensesinden yakaladı.

"Gel buraya şerefsiz," dedi ve Kaan'ı kendine doğru çekti. Arada kalan Ayşe, kendini geriye atarak kurtuldu fakat Ali Asaf Kaan'ı bırakmadı. "Şimdi siktim senin belanı," diyen Ali Asaf, ondan kurtulmaya çalışan Kaan'ın kafasını masaya bastırdı. "Gül lan şimdi göt herif, neye gülüyorsan!"

Ama Kaan durmuyordu. Daha fazla kahkaha atarken gözlerinden yaş geldiğini gördüm. Aynı anda Selim, az önce söylediklerinin hıncını alır gibi Coşkun'un ensesine vurdu.

"Lan," diyen Coşkun daha lokmasını yutamadan Selim konuştu. "Senin o ishal olmuş ağzına sokayım ben, Coşkun. Lan sen ne ağzı ayarsız adamsın lan!"

Coşkun, "Ya ben ne dedim be hayvan! Rahat bırak beni kahvaltı edeceğim," diyerek Selim'i görmezden geldi ancak Selim'in bakışları kısa süreliğine Bahar'a dokunduğunda sakinleşip derin bir nefes aldı.

"Ali Asaf bırak adamı sen de artık." Benim cümlemden sonra Kaan, bakışlarını bir bana bir Ali Asaf'a çevirdi ve kaşı gözü oynarken ağzını açacak oldu. Hemen araya girip onu durdurdum. "Kaşınma sen de bak!"

Ali Asaf, Kaan'ı bırakıp geri çekildi. Kaan üzerini düzeltirken numaradan yakasıyla falan oynadı ama hâlâ gözleri bizim üzerimizdeydi. Masa bir anda sessizleştiğinde herkes kahvaltısına devam etti.

Kaan ama bu durur mu hiç?

"Ben zaten bu şerefsizde bir süredir bir haltlar olduğunu anlamıştım," dediğinde gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Ali Asaf onu görmezden geldi ama yine de kahvaltısını yapmaya devam ederken bakışlarını tabağından hiç kaldırmadan, herkesin duyabileceği şekilde konuştu.

"Yavşağa bak," dedi dişlerini sıkarak. "Senelerdir kendini bileni hissetmemiş göt herif, gelmiş birkaç günlük beni anlamış."

Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Herkes Ali Asaf'ın söylediğini duydu ama kimse üzerime gelmedi. Kaan, Ali Asaf'la bilerek uğraşıyordu o yüzden bana laf sokma şansını es geçti.

"Nasıl iyi sakladıysan," diyen Ali Asaf'a ters ters baktım. Bu sefer sadece benim duymam için tabağına doğru eğilerek kısık sesle konuşmuştu.

Onun yaptığı gibi ben de tabağıma doğru eğildim. "Ya da sendeki nasıl bir körlükse," dediğimde geriye yaslanmadan önce ona dişlerimi göstererek sırıttım.

Bakışları önce gözlerime sonra kıvrılan dudaklarıma takıldı. Ağzı kıpırdanıp tek kelime etmedi ama sanki o konuşmuş gibi kulaklarıma sesi doldu. İçinden *o dilini var ya,* dediğine yemin edebilirdim.

Adam telepatik yolla zihnime sızar gibiydi sanki. Bir bu eksikti zaten.

"Eee," dedi Coşkun. "Ne yapıyoruz şimdi?"

Sorduğu soruyla ortam biraz daha ciddileşti sonunda.

"Valla abi, gidip en erken ne zaman olursa nikâh tarihi almamız gerek bizim," dedi Kaan. Hepimizin aklından ne zaman ve en hızlı nasıl olur konusu geçtiğinden emindim ama Ali Asaf duruşunu hiç bozmadan konuştu.

"Ben hallettim onu," dedi ağzındaki lokmayı çiğnerken. Hepimizin kafası masanın başında oturan adama döndü.

"Ne?" dedim heyecanla.

Ali Asaf hafifçe gülümsedi. "Bizim eskilerden Alper Yüzbaşı vardı, anlatırdım arada," dedi ve durdu. Heyecanla başımı salladım. Sanki bir tek bana anlatıyormuş gibi heyecanlanmıştım.

"O Ürkmez'in yerlilerinden. Sabah aradım, durumu anlattım. Sağ olsun beni çok sever, ben de onu sevip saygı duyarım." Sol elini kaldırıp saatine baktı. "Yaklaşık dört buçuk saat sonra nikâhınız var."

Gözlerim kocaman açıldı. Masaya bomba bırakılmış gibi bir sessizlik çöktü. Öyle ki Coşkun bile yemek yemeyi bıraktı.

"Ay!" diye bağırırken yerimden fırladım. "Nasıl dört buçuk saat?"

Ali Asaf hâlâ gülüyordu ama gözüm bir şey görmüyordu. "Bahar kalk," dedim onu dürterek. Sonunda o da kendine gelir gibi heyecanla yerinden fırladı.

"Nasıl ya?" dedi benim gibi sersemlemiş halde. "Nasıl yetişeceğiz?"

Biz kendi aramızda neyi nasıl yaparız, nasıl yetişiriz diye düşünürken şaşkınca olup biteni anlamaya çalışan Kaan ve Ayşe'yi unuttuk tabii.

"Bugün mü?" dedi Kaan ve sertçe yutkundu.

Ardından Ayşe araya girdi. "Hemen mi?"

"Siz zaten hemen olsun istemiyor musunuz?" Ali Asaf'ın sorusuyla ikisinin de başı ondan tarafa döndü.

"Evet," dedi Kaan ama sesindeki şaşkınlığı hissediyordum.

"Tamam işte, ben de işinizi çözdüm. Günlerce burada kalmak istemezsiniz diye düşündüm, hem Ayşe de rahat edecek gibi değildi."

Ayşe'nin yanakları kızardı. Bu durumdan memnun olduğunu belli eder gibi gülümsedi. "Teşekkürler," dediğinde Ali Asaf sadece başını aşağı eğerek karşılık verdi.

Ali Asaf, "Ben saati aldım. Gerisi kızlarda artık, planlarını yapsınlar," dedi. Bahar'la ikimiz heyecandan yerimizde duramıyorduk.

"Her şey hazır ki," dedim hevesle. Bahar da hemen benim cümlemi devam ettirdi. "Biz Ayşe'nin elbisesini falan dün ayarladık."

Bahar durunca hemen ben araya girdim. "Ben de saçlarını yaparım," derken ellerimi birbirine hevesle vurdum.

Ayşe bir bana bir Bahar'a bakıp şaşkınca gözlerini kırptı.

"Of, hadi o zaman kalkın da işlerimizi halledelim." Coşkun'un ağzına götürdüğü lokmayı yutmasını bekledim ve hemen masadaki tabakları toplamaya başladık. Bahar bir yandan ben bir yandan hızlıca

hareket ederken Ayşe de kendine gelmiş gibi yerinden kalkıp bize yardım etmeye başladı.

Ona *sen otur* demek geçti içimden ama kız o kadar gergindi ki bir köşede oturup beklese daha da gerileceğini düşündüğümden sesimi çıkarmadım.

Üst üste konulan tabakları almaya çalışan Ayşe'yi gören Kaan hemen yerinden kalktı. Onun dizdiği tabakları eline alırken yanından geçti ve geçerken de kıza gülümsedi. Kaan tabakları alıp mutfağa doğru yürüdüğünde Ayşe de kalan iki üç tane tabağı eline alıp onun peşinden ilerledi.

Arkalarından gülümseyerek baktım. Selim de hemen ayaklandı. Kendi önünde duran bardağını ve bir iki tane tabağı eline aldı. Coşkun hâlâ masada kalanları ağzına tıkmakla meşgul olduğundan onun önündekileri en sona bıraktım.

Bahar ve Selim de balkondan çıkıp mutfağa doğru ilerledi. Ali Asaf'ın önünde duran tabağı alırken sırtını sandalyesine yaslayıp yüzüme baktı.

"Kaldırayım ben," dedi ama sorun olmadığını belli eder gibi omuzlarımı silktim.

"Aldım ben," dedim ona bakmadan ama içim kıpır kıpırdı.

"Ya sen ne zaman ayarladın şu nikâh olayını?" derken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Sesimdeki neşe ortama yayılıyordu sanki. O kadar mutlu olmuştum ki bu yaptığıyla, iki dudağım sırıtmaktan bir araya gelemiyordu. Ali Asaf bana cevap veremeden Coşkun'un telefonu çaldı ve adam hevesle yerinden kalkıp koşar adım içeri yürüdü.

Coşkun'un kapıdan çıkmasıyla Ali Asaf masaya doğru eğilip bana yaklaştı. "Senin o ağzın ondan mı bu kadar mutlu bakayım?"

Başımı çevirip ona baktım. Ben ayakta duruyordum o da oturuyordu, bu yüzden ona tepeden bakarken başını geriye yatırdı.

"Ağzın demesen o cümle daha anlamlı olurdu, farkındasın değil mi?"

"Cık," dedi gülümseyerek. "Aklımda sürekli ağzın dönüp durduğundan her cümlenin arasına yediriyorum ben onu."

"Öyle mi?" dedim. Resmen yerimde kıvranıyordum. Kur mu yapıyorduk biz birbirimize şimdi?

"Öyle," derken sesini biraz daha alçaltı. "Var ama bir sebebim," dedi ve devam etti. "Hem de çok haklı bir sebebim var."

"Allah Allah," derken sebebini söylemesini merakla bekledim. "Neymiş o haklı sebep?"

Gözleri dudaklarımın her bir santiminde sakince gezindi ve orada takılı kalarak konuştu. "Cümle içine yedirmezsem o ağzını, kendim yemeye kalkacağım diye korkuyorum."

Bakışlarım onun üzerinde donup kalırken yutkundum. Beklediğim şey neydi bilmiyorum ama böyle bir şey söylemesini beklemiyordum.

Ama içimde çırpınan bir nokta vardı ve o noktanın ne istediğini biliyordum. Gözleri dudaklarımda gezindi. Yutkunarak bakışlarımı onun dudaklarına kaydırdım. İkimiz de istiyorduk bunu. İlk öpüşmemiz olacaktı ve bunun beni nasıl etkileyeceğini tahmin ediyor olsam da onun ne hissedeceğinden emin olamıyordum. Bu da üzerimde garip bir tedirginlik yaratıyordu.

Ali Asaf bana doğru biraz daha yaklaştı. Başını iyice geriye yatırdığında, oturduğu yerde yüzüme vuran soluklarıyla irkildim. Burnunun ucu hafifçe benimkine dokundu ve beni kendime getirmek ister gibi dürttü.

"Bu olacak!" dedi sanki bir şeyin sözünü verir gibi. "Ama böyle değil," dediğinde algılarım kapanmış gibiydi, yine de onu başımla onayladım.

Geri çekilmesini bekledim çünkü benim geriye doğru bir adım atacak cesaretim yoktu. Ali Asaf geri çekilir gibi oldu ama son anda sesli bir soluk eşliğinde bana bir kez daha yaklaştı. Burnunu hafifçe yanağıma sürterek orada ilerledi ve kirli sakalla kaplı yanağını benimkine yaklaştırıp, sakalıyla yanağımı çizerek beni huylandırana kadar gezindi.

"Git," diye fısıldadığında yutkundum fakat hareket edemedim. "Yavrum hadi," dedi yeniden uyarır gibi. Biraz da hâkimiyet kurar gibi kelimelerin üzerine bastırarak.

Aniden geri çekildim ve ellerimin sarılı olduğu tabakları alarak hızlı adımlarla mutfağa kaçtım.

Mutfağa girdiğimde Bahar ve Ayşe neredeyse tüm işi bitirmek üzereydiler. Kaan bir köşede durmuş gözlerini Ayşe'den ayırmıyordu. Selim de oradaydı ama zavallım, Kaan gibi aleni bakamıyordu Bahar'a.

İçeriden Coşkun'un sesini belli belirsiz duyuyorduk. Hâlâ telefonda konuşuyordu.

Bahar hepimizi görecek şekilde döndü. "Ee, şimdi ne yapıyoruz?"

Kaan, "Valla benim tıraş olmam lazım," dedi.

Ali Asaf kapıda belirdi. "Biz çıkalım şunun üzerine bir şeyler alalım, oradan da tıraş olur. O zamana kadar da siz hazırlanırsınız."

Konuşmasının sonunda bana doğru döndü ve onay bekler gibi yüzüme baktı. Sadece başımı sallayarak onay verdim.

"Yavrunun dili yanmış sanki bugün," diyen Kaan'a panikle baktım ama sırıtan suratını görünce daha fazla dayanamadım ve mermer tezgâhın üzerinde duran kaşıklıktan tahta bir kaşık kaptığım gibi ona doğru atıldım.

Omzuna bir tane vurunca ses mutfakta yankılandı. Herkes gülmeye başladığında Kaan sahte bir acıyla bağırdı. "Acıttın be, Mahi," derken benden kaçarak Ayşe'ye sığındı.

"Çık kızın arkasından korkak herif seni! Ona dokunmayacağımı biliyorsun değil mi, ondan kaçıyorsun?"

Ellerini Ayşe'nin omuzlarına koyup kulağına doğru eğildi ama hepimizin duyacağı şekilde konuştu. "Birkaç saat içinde kocan olacağım hayatım," dediğinde kızın yanakları kızardı ama Kaan bunu göremedi tabii. "Sakat bir kocayı kimse istemez değil mi? Koru beni, Ayşe!"

Şebekliğiyle sırıtmama engel olamadım. Ayşe de güldü ama aynı zamanda Kaan'ı açığa çıkarmak için kenara çekilmeye çalıştı. Kaan onun omuzlarından tutarak gitmemesi için durdurdu.

"Satma beni," dedi. Ayşe ondan kaçamayınca bana baktı, ben de ona gülümsedim.

"Şu kıza dua et sen," dedim elimdeki tahta kaşığı Kaan'a doğru kaldırıp işaret ederek. "Ben seni tek yakalayamam sanki."

"Yok," dedi Kaan. "Beni tek yakalayamazsın artık. Ben karımın dizinin dibinden ayrılmam bundan sonra."

Bahar, "Hanımcı seni," dediğinde hepimiz kahkaha attık.

Ali Asaf, Kaan'ı ensesinden yakaladığında hepimiz gülüyorduk. "Yürü hadi yürü hanımcı," derken kelimeyi dalga geçer gibi söyledi. "Mahinev'in seni sakat bırakmasına gerek yok. Bu kız," dedi ve Ayşe'yi işaret etti. "Farkında değil tabii ama kafadan sakat bir adamla evleniyor zaten."

Ali Asaf, onu mutfaktan sürüklerken Kaan durdurmaya çalıştı ama beceremedi. Selim de arkalarından çıktı. İçeride Coşkun'a seslendiklerini duyduk.

Kızlarla mutfaktan çıktığımızda dört adam da salonda durmuş konuşuyordu. Bizi gördüklerinde durdular.

"Biz çıkıyoruz," dedi Selim. Kaan, Ayşe'nin yanına gelip onu bir kenara çekti ve sessizce bir şeyler söyledi. Ne söylediğini duyamadık ama Ayşe onu onaylarken üzerine çöken rahatlığı hissediyorduk.

Kapının önünde beklerken yanımıza geldiler. "Siz hazırlanın," diyen Ali Asaf'a baktım. "Dışarıdan bir şeye ihtiyacınız olursa arayın," dedikten sonra gittiler.

Ayşe, Bahar ve ben birbirimize baktık.

"Eee," dedim heyecanla.

Bahar yerinde zıpladı. "Hadi bakalım, hepimiz sırayla duşlara."

Tıpkı Bahar'ın dediği gibi hepimiz sırayla duş aldık. Önce ben, sonra Bahar, en son da Ayşe girdi. Biz de o duştan çıkana kadar en azından makyajımızı falan hallederiz diye düşündük.

Öyle de oldu. Ben makyajımı bitirmek üzereyken Bahar duştan çıkmıştı. İkimiz de son hazırlıklarımızı yaparken Ayşe odama geldi. Üzerinde ona verdiğim yedek bornozlardan biri vardı.

Çekinerek odaya girdiğinde Bahar ve ben gülümsedik. Ona aldığımız elbiseyi görmemişti daha, o yüzden giyinmeden çıkmasını istemiştik.

Bahar'ın ısrarıyla Ayşe'ye gece için de bir iç çamaşırı takımı almıştık ama bu konudan pek emin olamıyordum. Başkasının bana almasını ister miydim bilmiyordum. Belki Bahar alırsa kabul ederdim ama yine de biraz tedirgindim.

Ama Ayşe de normal bir şekilde evlenmiyordu. Bahar böyle demişti. *Kızı annesi evinden attı zaten ve ilk gecelerinde giyecek çamaşırı düşünmesini bırak, bir pantolon bir gömlekle evleneceğini düşünüyordur kız,* demişti.

Bahar böyle söyleyince benim de içim el vermemişti. Kabul etmezse kendi kararı olurdu, biz de saygı duyardık.

"Gel güzelim," dedim Ayşe'ye. Bize doğru yaklaşırken üzerindeki bornozun kemerini biraz daha sıktı.

Bahar onu rahatlatmak için, "Üzerini bilerek giyme dedik. Saçın ve makyajından sonra direkt elbiseni giyersin."

Ayşe şaşkınca bakarken Bahar hevesle dolabıma doğru ilerledi ve askıda duran beyaz elbiseyi çıkardı. Dümdüz sade bir elbiseydi. Dizlerine kadar iniyordu ama kolları hareketliydi. Yakası biraz açıktı ama dekolte

verecek şekilde değil, daha çok içindekileri merak ettiren cinsten bir yakası vardı.

Bahar elbiseyi bize doğru çevirirken heyecanla gülümsedi. Ayşe bir bana bir Bahar'a bir de elbiseye baktı. Biz gülümsüyorduk ama kızın yüzü bir anda hüzünle değişti ve gözünden bir iki damla yaşın aktığını gördüm.

"Ama ne oldu ki şimdi? Beğenmediysen sorun değil güzelim ama ağlama." Ona doğru ilerlerken konuşmuştum.

Ayşe başını iki yana salladı. "Çok beğendim," dediğinde Bahar da ben de rahatladık.

"Ben sadece," dedi ve gözünden akan yaşı silerken yutkundu. "Size nasıl teşekkür etsem bilmiyorum."

"Kızım saçmalamasana sen," dedi Bahar sahte bir kızgınlıkla. "Biz zaten seni kaçırmayı göze almıştık hatırlasana."

Ortamı yumuşatmak ister gibi gülümsedi. "O zaman da bunları yapacaktık," dedim. "Şimdi de bir şey değişmedi. Ayrıca ağlayacaksan şimdi ağla ve bitir. Makyajdan sonra izin yok ona göre."

Yüzünde bir gülümseme oluşunca onu çekerek aynanın önüne geçirdim.

Sonra da bazen gülerek bazen de birbirimize takılarak bir saat boyunca Ayşe'yle uğraştık. Bahar ona makyaj yaptı. O kadar özendi ki Ayşe aynada gördüğü yüzüyle şoka girince hepimiz yeniden kahkaha attık.

Ben de saçlarına hafif dalgalar yaptım. Sonra güzel yüzünü açığa çıkarmak için yarım şekilde topladım ve ona aldığımız beyaz, ucundan kısa bir tül sarkan tokasını da topladığım yere taktım.

O kadar güzel olmuştu ki neredeyse ağlayacaktım. Gözlerim Ayşe'yle aynada karşılaşınca bakışlarımı gördü ve başını iki yana salladı.

"Ağlarsak Bahar bizi mahveder," dediğimde Bahar ikimize de kızgın gözlerle baktı.

Ayşe elbisesine doğru ilerleyince Bahar'a baktım ve o da onaylayınca dolaba ilerleyip ince uzun kutuyu çıkardım.

"Ayşe," dediğimde dönüp bana baktı. "Şimdi sana bir şey daha aldık ama bunu kabul etmek istemezsen sorun değil. Biz sadece eksik kalsın istemedik."

Meraklı gözlerle bana bakarken elimdeki kutuyu ona uzattım.

Kutuyu yatağa bıraktı ve üzerindeki ince kapağı kaldırdı. İçindekini görmek için ince kâğıtları çekince sessiz odada hışırtı sesleri duyuldu. Ayşe kutunun içindekini gördü ve nefesini tuttu.

Biz içinde ne olduğunu biliyorduk. Tıpkı elbisesi gibi beyaz, dantel iç çamaşırı takımı ve tülden ama üzerinde çiçek desenleri olan bir sabahlık vardı.

"İstemezsen sorun değil," dedi Bahar tıpkı benim gibi.

Ayşe kutudan uzaklaşıp bize döndüğünde korkulu gözleriyle karşılaştık. "Çok güzel," dedi fısıldayarak. "Ama ben utanırım."

"Biliyorum güzelim," dedim yanına gidip elini tutarken. "Ama biraz rahatlaman için ne gerekiyorsa yaparız biz."

Bahar da yanımıza geldi. "Aklından ne geçiyor, Ayşe?" diye sordu. Ayşe yutkundu ve tedirgin olarak konuştu.

"Nasıl olacak ki?" dediğinde Bahar ve ben birbirimize baktık. Bahar, "Valla ben Selim'le öpüşmekten başka bir şey yapmadım," dediğinde hayretle ona bakarak başımı iki yana salladım.

"Ben daha onu bile yapmadım," dedim.

Ayşe, "Of," dediğinde ona döndük. "Ben öpüşen çift bile görmedim," dediğinde Bahar'la aynı anda, "Ayşe kazandı," dedik.

"Sakin olalım," dediğimde ikisi de bana baktı. Ayşe'nin gözlerine bakıp, "Kaan'a güveniyor musun?" diye sordum.

Ayşe başıyla onayladı.

"O zaman ona bırakacaksın. Şimdi hiç bilmiyorum ayağına yatmaya gerek yok. Bu adamların tecrübesi yok falan diye düşünüp kendimizi kandırmayalım."

Bahar ve Ayşe kafasını sallayarak beni onayladı.

Ayşe bir yanında duran kutuya bir de bize baktı. "E o zaman ben giyeyim bunları?"

"Çamaşırları içine giy," dedi Bahar.

"Sabahlığı ve sana aldığımız iki üç parça eşyayı da aşağı sizin için hazırlayacağımız odaya koyarız."

Ayşe yine panikle bana bakınca konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Hiç bakma öyle bana. Burada bizimle yatacak değilsiniz herhalde?"

"Ama," dese de Bahar izin vermedi.

"Ayşe, güzelim... Ne yapacaksınız burada? Bekledikçe sen gerilip durursun zaten."

Sonunda Ayşe de ikna olunca hepimiz rahatladık. Ben zaten sabah giymeyi düşündüğüm kıyafetlerimi giyindim. Bahar çantasından üzerine oturan açık renk, geniş yaka bir bluz, altına da benim pantolonum gibi tam kalıp beyaz bir pantolon giydi. Ayşe rahat etsin diye ikimiz de arkamızı ona dönerek giyinmiştik. Sonunda giyinip Ayşe'ye doğru döndük ve aynı anda nefesimiz kesildi.

Hevesle elimi ağzıma götürdüm. "Kızım nasıl güzel olmuşsun!" derken Bahar da kafasını salladı.

"Olmuş mu?" diyen Ayşe'ye *saçmalama* der gibi baktık.

Üçümüz de hazırdık. Nikâha da iki saat vardı. Elime telefonumu alıp bizimkilerin nerede olacağını soracaktım ki elimdeki telefon titremeye başladı.

Hızla açıp kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Yavrum," dedi Ali Asaf ve nefesimi tuttum. Kızlar duymasın diye arkamı döndüm ve sesimi kısıp konuştum.

"Başkalarının yanında şöyle deyip durmasana," diye onu terslerken Ali Asaf bundan hiç etkilenmemiş gibi konuşmaya devam etti.

"Biz geliyoruz."

"Biz de hazırız zaten."

"Mahinev," dedi bir süre susup arka planda birileriyle konuştu. "Resmi nikâhtan önce imam nikâhları kıyılacak."

"Yaa," dedim şaşırarak.

"Biz nikâhtan sonra olur diyorduk ama hocayla konuştuk müsait değilmiş. Nikâha da iki saat var. Kısa sürermiş zaten imam öyle dedi."

"Caminin imamı mı?" diye sordum.

"Başka nerenin imamı olacak yavrum?" Sesinde benimle eğlendiğini belli eden o tınıyı duyduğumda sinirlendim. Israrla bana yavrum demesi de tepemi attırıyordu. O kelimeyi duydukça çıldıran tarafımı görmezden gelmeye çalışmak çok daha zordu.

"Köpek," dedim ve konuşmasına izin vermeden telefonu yüzüne kapattım.

Ayşe ve Bahar bana eğlenerek bakıyordu ama onları da görmezden geldim.

"Önce imam nikâhınız kıyılacakmış," dedim Ayşe'ye bakarak. Söylediğim şeyle kızın gözleri bir anda parladı.

"Gerçekten mi?" dedi hevesle. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayınca Kaan'ın bu meseleye öncelik vermesine çok sevindim.

"Çok mu istiyordun?" diye soran Bahar'a hevesle başını salladı.

Ayşe için beyaz bir tülbent ayarlarken kapı çaldı. Bahar kapıyı açmak için odadan çıkınca ben de bulduğum tülbenti elime aldım.

"Hadi gidelim," dedim Ayşe'ye.

"Çok heyecanlandım," dedi ama yine de koluma girdiğinde birlikte içeri doğru yürüdük.

Salona girdiğimizde önce Bahar'la göz göze geldim. Başımı çevirince koltuklara dağılmış adamlara takıldı gözlerim.

Selim, beyaz gömlek ve siyah bir pantolon gitmişti. Gömleğini pantolonun içine sokmuş, üzerine de parlayan bir kemer takmıştı. Klasik giyinmek ona çok yakışıyordu ve yine çok yakışıklı olmuştu. Bahar'ın gözlerinin sürekli ona kaymasından memnun gibiydi.

Kaan'la konuşan orta yaşlı adama döndüm. Başımla selam verip, "Hoş geldiniz," dedim ve aynı anda Kaan da bize döndü.

Bakışlarının saniye saniye Ayşe'ye dönmesini heyecanla izledim. Öyle bir bakıyordu ki yanımda duran Ayşe, eliyle koluma sımsıkı tutundu.

"Vay," dedi Kaan gayriihtiyarı bir şekilde. Sanki kimse yoktu yanında, ikisi yalnızmış gibi tepki vermişti. Bahar ve ben kıkırdadık.

Kaan da tıpkı Selim gibi giyinmişti. Onun pantolonu koyu griydi, beyaz gömlek giymişti bir de üzerinde pantolonuyla aynı renk yelek vardı. Çok yakışıklı görünüyordu. Yeni tıraş olmuş yüzüne gülümseyerek baktım.

Sonunda bize doğru geldi ve Ayşe'ye elini uzattı. Ayşe titreyen parmaklarını kolumdan çekip elini Kaan'a uzatıp tuttu.

Kaan'ın eğilip Ayşe'nin kulağına, "Çok güzel olmuşsun," dediğini duydum. Ayşe de ona bakıp, tedirgin elini Kaan'ın yakasına kaldırdı. "Sen de çok yakışıklı olmuşsun," dediğinde neredeyse arkalarında tezahürat yapıp alkışlayacaktım. Coşkun da ayakta dikilmiş, elinde telefonla her anı kaydediyordu. O da benim gibi yerinde duramıyordu.

Onlar salona doğru giderken yanıma yaklaşan Ali Asaf'ı fark ettim. Hepsi çok yakışıklı olmuştu evet ama kalbimin ritmini değiştiren, oksijen eksiliği yaşıyormuşum gibi hissettiren bir tek bu adamdı işte.

Siyah pantolon, üzerine oturup göğsünü sımsıkı saran siyah gömlek, siyah kemer ve yine siyah ayakkabılarıyla yanıma yaklaştı. İkimiz de simsiyah giyinmiştik ama onun güzelliği karşısında nefesi kesilen kişi bendim.

Yanıma yaklaştı. Kolu benim omzuma değene kadar dibime girdi. Gözümü kapatıp derin bir nefes çektim içime. Tıraş losyonu ve parfümünün kokusu ciğerlerime doldu. Keşke orada hapsedebilseydim bu kokuyu. O yokken, özlem duyduğum her an azar azar soluyabilirdim.

"Lan Mahinev," dedi fısıldayarak. *Lan* kelimesini duyunca gözlerimi açtım. Ona bakışımı görmezden geldi. "Bu ne güzellik vicdansız."

Hoşuma gitmemeliydi. Benimle böyle konuşması, bana böyle bakması hoşuma gitmemeliydi.

Kolumla onu yandan dürtüp yüzüne bakmadım. Tıpkı telefonda olduğu gibi, "Köpek," dedikten sonra bakışlarımı Ayşe ve Kaan'ın üzerinde tutmaya devam ettim.

Başının, kulağıma doğru yaklaştığını hissettim. "Isırayım mı o zaman?"

Nefesine karışan sesiyle tüm tüylerim havaya kalktı. Hayretle ve biraz da sinirli görünmeye çalışarak, "Kudurma," dedim

Bakışları, yakası açık gömleğime kayıp yeniden yüzüme döndü. "Kudurtma kızım o zaman."

Ona cevap vermeye tenezzül etmedim. Bir adım atıp herkesin oturduğu yere ilerleyecekken arkamdan konuştuğunu duydum. "Şu nikâhı bir atlatalım ben sana göstereceğim kudurmayı," dedi ve peşimden geldi. Duyduklarımla olduğum yerde donup kaldım ve o da bunu fırsat bilip uzun kolunu belime sararak beni yürüttü.

Daha önce hiç böyle bir an görmemiştim. Kimsenin imam nikâhını izlememiştim ama şimdi gözlerim dolu dolu izliyordum.

Ali Asaf'ın yanında oturuyordum ve eli hâlâ belimde duruyordu. Ona çek demek bile istemiyordum çünkü gerçekten gözlerimi Ayşe ve Kaan'dan ayıramıyordum.

Aslında resmi nikâh kıyılmadan imam nikâhı kıymıyorlarmış ama burada yine Ali Asaf'ın dün akşam bahsettiği Alper Yüzbaşı araya girmiş, Kaan da hazır olan resmi nikâh kâğıtlarını hocaya gösterince adam kabul etmiş.

Ayşe ve Kaan yan yana koyduğumuz sandalyelerde, hoca da onların karşısındaki tekli koltukta oturuyordu.

Hoca önce Ayşe ve Kaan'ın kimliklerini, sonra da onlara şahitlik edecek Selim ve Ali Asaf'ın kimliklerini aldı. Ali Asaf hakkını Coşkun'a vermek istedi ama Coşkun *dün gece köpek gibi içtim ben ya içim el vermez* diyerek topu yeniden Ali Asaf'a atmıştı.

Hoca önce Ayşe'ye sonra da Kaan'a isimlerini sordu. Kimliklerine bakıp annelerinin ve babalarının isimlerini kullanarak söyledi hepsini. Ayşe'ye *Süleyman'dan olma, Asuman'dan doğma* dediği anda kızın gözlerinin dolduğunu hepimiz fark etmiştik.

Aynı şeyleri Kaan için de tekrarladı. Sonra hoca, Ayşe'ye dönüp mehir hakkını kullanmak isteyip istemediğini sordu. Ayşe başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi ama Kaan hemen onu durdurup Ali Asaf'a baktı. Ali Asaf cebinden iki tane kutu çıkarıp Kaan'a uzattığında birinin içinden kalın bir bilezik, diğerinden de kibar bir künye çıkardı. Ayşe'nin gözlerine bakarak ikisini de koluna taktığında kız sesini çıkarmadan onu izledi.

"Acele oldu ama bunlardan başka bir şey de isterse kabulüm," dedi Kaan, hocaya. Ayşe hızlı hızlı başını sallayıp, "Hayır istemiyorum," diye karşılık verince hepimizi güldürdü.

Ardından hoca bazı dualar okudu. Kaan, Ayşe'ye dönüp, "Seni eşim olarak kabul ettim," dediğinde aynı şekilde Ayşe de Kaan'a, "Seni kocam olarak kabul ettim," diye karşılık verdi.

Resmi nikâh önemliydi tabii ki bunu asla sorgulamazdım ama bu başka bir şeydi. Okunan duaları, birbirlerine bakıp kabul edişleri, o atmosfer bambaşka hissettirmişti bana. Manevi olarak Ayşe'nin neden bu kadar mutlu olduğunu anlamıştım. Üçer kere birbirlerine kabul ettiklerini söylediklerinde hoca son kez -sonradan öğrendiğime göre bu nikâh duasıydı- dua okuyup gitti.

Şimdi de nikâh salonundaydık, birbirlerine resmi olarak evet demiş ikiliyi deli gibi yerimde zıplayarak alkışlıyordum. Bahar, "Ayağına bas, Ayşe!" diye bağırırken Ayşe de utanarak Kaan'ın ayağına bastı.

Nikâh memuru evlilik cüzdanını Ayşe'ye uzattığında gözlerinde parlayan mutlulukla bize bakıp defteri havada hafifçe salladı.

Nikâh memuru gidince hepimiz onlara doğru ilerledik. Tek tek sarılıp tebrik ettikten sonra Ali Asaf, Bahar ve benim elime iki tane kutu sıkıştırmıştı. Şaşkınca açıp baktığımızda Bahar'da bir çift minik küpe, bende ince bir kolye vardı. Coşkun, Ali Asaf ve Selim de Ayşe'nin koluna zorla bilezik taktılar. Biz de heyecanla Ali Asaf'ın bize verdiklerini Ayşe'ye iliştirdik.

"Ay şunun güzelliğine bak, Mahi," dedi Bahar yüksek sesle, "Ne güzel yeni gelin oldu kızım ya." Ayşe'nin takılarla birlikte kızaran yanakları mümkünmüş gibi daha da kızardı.

"Tütütü," dedim abartılı bir şekilde Kaan ve Ayşe'ye doğru. "Nazar değmesin," dediğimde Kaan'ın gözleri muzip bir parlamayla kısıldı.

"Ağzın bal yesin yavrucuk," dedi sıntarak. "Bol bol oku sen bizi, nazar değmesin."

"Geri zekâlı," dedim ama hâlâ sırıtıyorduk.

Nikâh salonundan çıktığımızda Ayşe'nin ara sıra elindeki evlilik cüzdanına baktığını gördük.

"Eee şimdi ne yapıyoruz?" dedim ortaya, hemen Coşkun araya girdi. "Eğlenmeye gideceğiz tabii ki," dedi. Bahar bunu duyunca hevesle ellerini çırptı.

Kaan biraz çekinerek, "Abi yok ya, zaten bir sürü şeyle uğraştınız," dedi.

"Sus lan," dedi Ali Asaf. "Merkezde çok güzel bir mekân var. Müzikle birlikte rakı balık sofrası, gidelim hem kutlayalım hem de yemek yeriz."

"Hay ağzını öpeyim ya, nasıl güzel bir fikir," dedim neşeyle. Tüm gözler bana döndü. Ne dediğimi kavrayınca aniden yüzüm asıldı. Kaan bu halimi görünce yine hayvan gibi kahkaha attı. Ayşe'nin onu uyardığını gördüm ama Kaan tabii ki durmadı. O gülerken Selim ve Coşkun'un da sırıttığını gördüm. Belli ki dışarıdayken bir şeyler konuşulmuştu çünkü kimse bu durumu garipser gibi değildi.

Aniden yanaklarıma kan hücum etti. Utandığımı hissederken onlara cevap veremedim. Arabalara doğru ilerlemeye başladığımızda ben ve Ali Asaf biraz geride kaldık. Hemen yanıma sokulup belime sarıldı. Beni kendine doğru çekip yanına yanaştırdı.

"Yapma şunu," dedim ama sesim güçsüz çıkmıştı.

Başını bana doğru eğdiğinde adımlarımız yavaşladı. "Öpsene," dedi fısıldayarak.

"Yapma diyorum," dedim yeniden. Dudaklarını bana doğru uzatıp yanağımdan yumuşakça öpünce olduğum yerde durdum. Sıcak, yumuşak ve ılık dudaklar yanağıma dokunduğunda gözlerimi kapatıp kendimi ona yaslamak istedim.

Ben durunca bana doğru döndü, iki eliyle yüzümü kavradı ve başımı ona bakana kadar geriye eğip yatırdı. Batmak üzere olan güneşin ışığıyla yeşil gözleri, olduğundan daha açık bir renk alarak parladı.

"Seni öpeceğim," dedi dudaklarıma doğru fısıldayarak. "Ama bu öyle ayaküstü birkaç dakika sürecek ya da ne olduğunu anlayamadığımız, iki arada bir derede senden kaçamak aldığım bir öpüşme olmayacak."

Dudaklarımı yalayıp yutkunarak onu dinlemeye devam ettim. "Sanki ben olmadan nefes alamazmışsın gibi hissedene kadar, ayaklarının yere bastığından emin olamayacak hale gelene kadar, kalbimin göğsümden çıkıp seninkiyle eşleştiğini fark edene kadar..." Başını eğip alnını alnıma yasladı. "Dudaklarımdan senin tadının gitmeyeceğine emin olana kadar durmadan öpeceğim seni."

Bana bir soru sormamıştı, benden bir cevap da beklemiyordu ama yine de onu başımı sallayarak onayladım. "Kaçamak öpücükler de çalacağım senden, bir köşede yakalayıp senden hırsız gibi alacağım öpücükler de olacak ama..." Sanki bu onda bir alışkanlıkmış gibi burnunu benimkine sürtüp beni dürttü. "Ama ilk öpücüğümüz böyle olmayacak. Ben nasıl aklımı yitireceksem senin de öyle hissetmeni istiyorum."

Geri çekilip gözlerime baktı. "Tamam mı?" dediğinde sanki bir komut almışım gibi, "Tamam," dedim.

Duzenleme
Ny.Ozlem

13. BÖLÜM

Ve sen geçersin içimden,
Bitmek bilmezsin.
-Ahmed Arif

Fikrim Yok - Hüsnü Arkan / Erkan Uğur

Mahiner

İki araba gelmiştik buraya ama gideceğimiz yere arabayla gitmek istemedik. Herkes alkol alacaktı ve kimsenin araba kullanmasını istememiştik. Zaten Ürkmez o kadar küçük bir yerdi ki her yere yürüyerek gidiliyordu. Yeniden eve döndük ve arabaları evin önüne bıraktık. Ayşe panik olduğundan ona takılan bilezikleri de eve bırakmak istedi. Sadece Kaan'ın aldığı bileklikle bizim taktığımız küpe ve kolyeyi bıraktı üzerinde.

Ali Asaf'ın bahsettiği mekânı biliyordum. Daha önce hiç gitmemiştim ama önünden defalarca geçmiştim. Evden çok fazla uzak değildi. Yürüyerek yirmi dakikada gelmiştik zaten.

Kapıdan girerken Ayşe ve Kaan'ın birleşen ellerine bakıp gülümsedim. Coşkun elini Bahar'ın omzuna attı ve onu kendine çekerken Bahar gülümsedi. İkisinin içeri girdiğini gördüğümde gözlerim Selim'e kaydı.

Coşkun'u asla kıskandığını düşünmüyordum ama onun olmak istediği yerde ve konumda Ali Asaf da olsa yüzü düşerdi diye düşünüyordum. Bahar'a olan bakışlarındaki hasreti ben bile görüyordum.

Ali Asaf'ın eli belimdeydi. Oraya bir kere dolanmış ve asla bırakmamaya yemin etmiş gibi davranıyordu. Uzaklaşmama izin vermiyordu. Biraz yana kayacak olsam parmakları tenimi sıkıştırıp hemen kendine çekiyordu.

Selim sigara içmek için kapının önünde kalınca dönüp ona baktım ama arkasını bize dönmüştü bile.

Loş ışıkla aydınlanan mekâna girdiğimizde Ali Asaf, bizi karşılayan garsona kişi sayımızı söyledi ve hemen bir masa ayarlandı.

Hepimiz balık söyledik. Ortaya da bol meze ve kalamar tabağı istedi Coşkun.

Ali Asaf iki tane yetmişlik rakı istediğinde bize baktı. Bahar ve ben hiç rakı içmemiştik, en fazla kırmızı şarap içmiştik. Ayşe'nin içtiğini hiç düşünmüyordum zaten. Kaan, Ayşe'ye doğru eğildi. Bir şeyler söyledi ama kız başını iki yana salladı. Sandalyemden kalktığımda Ali Asaf kolumu tutup beni kendine doğru çekti

"Nereye?" derken kolumu çekmeye çalıştım ama beni bırakmadı.

"Ya bıraksana, Ayşe'ye bir şey söyleyeceğim." Ona doğru eğik durunca açık yakama kayan gözlerini boynumda gezdirdi ve yeniden bana baktı. Kolumu bırakınca doğruldum. Masanın etrafından dolanıp Ayşe'ye yaklaştım.

"Çok az da olsa içersen belki biraz daha rahat edersin gece," dedim kulağına. Bana doğru döndü.

"Öyle mi dersin?"

Başımı salladım. "Yani sarhoş olma bence, hatta tam bir bardak falan da içme ama seni böyle hafif rahatlatacak kadar bir şey ayarlamasını iste Kaan'dan."

Başını Kaan'a doğru çevirip yeniden bana döndü. "Kızmaz mı?" dedi çekinerek.

Ah Asuman cadısı, ne yaptın sen bu kıza acaba? Kadına içimden sövmeyi bir kenara bırakıp Ayşe'ye odaklandım.

"Kaan sana kızar mı hiç güzelim saçmalama, gözünün içine bakıyor adam. Hem insan sevdiğini üzmek ister mi hiç? Çekinme artık Ayşe, bak bu adamla bir ömür diyerek yola çıktınız siz. Bilmediğin, çekindiğin ya da emin olamadığın ne varsa Kaan'a söylemekten sakın çekinme."

Ayşe başıyla onaylayınca rahatlayarak yerime geçtim. Masanın etrafında dolanıp sandalyeme oturduğum süre boyunca Ali Asaf'ın gözleri üzerimde gezindi.

Ayşe, Kaan'ın koluna dokundu ve ona bakmasını bekledi. Başını eğip sessizce onunla konuşmasını izledim. Konuşması bittiğinde başını geri çekti ve Kaan ona baktı. Elini kaldırıp Ayşe'nin yanağına dokunup usulca okşadı ve başıyla onayladı.

Aniden sandalyemin çekilmesiyle kendime geldim. Ali Asaf sandalyemin altından tutup beni kendine doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Aramızdaki mesafeleri aşıyorum," dedi gülümseyerek.

Bir elimi masaya yasladım ve çenemi avucumun içine dayadım. "Allah Allah," derken yüzüne baktım. Bana daha fazla yaklaştı. "Bizim aramızda sadece aşılması gereken mesafeler mi var?"

"Tabii," dedi ve tıpkı benim gibi kolunu masaya dayayıp yüzünü avucuna yasladı. "Başka ne var ki bizim aramızda? Mis gibiyiz işte."

"He yani her şey tamam, öylece girdik bir yola."

Boşta kalan elini dizime koyup yukarı doğru kaydırdı ve durdu. Durduğu yeri hafifçe sıkınca gözlerim bir anlık oraya kaydı ama hemen kendimi toparladım.

"Çocuklara da söylemişsin zaten."

"Çocuklar?" derken tek kaşını kaldırdı.

"Bizimkilere işte." Sanki ne söylediğimi bilmiyormuş gibi davrandığının farkındaydım.

Şımarık bir gülümseme oluştu dudaklarında. "Sana saklamam demiştim."

"Ben de sana belli etme demiştim."

Omuzlarını silkti fakat bana cevap vermedi. Sandalyemi tutup geri kaymak istediğimde bir santim bile kıpırdatamadım.

"Bıraksana beni," derken gözlerine baktım.

"Cık," dedi sadece.

"Sen benim sabrımı mı sınıyorsun yoksa hep böyle şımarıktın da ben mi fark etmedim?" Bacağımda duran elini tekrar sıktı. Göğsüm derin bir nefesle inip kalktı.

"Fark etmedim bahanesine sığınma yemezler, sen yıllardır sevmiyor musun beni? İnsan sevdiğinin nasıl olduğunu bilmez mi?"

Yüzüm asıldı. "Senin de ağzına laf verdim ya aferin bana!"

Bakışları karardı. Gözlerinin içinde eski zamanlardan kalma, iki taşı birbirine sürtüp ateş yakmaya çalışan biri varmış gibi patlayan o ışığı gördüm.

"Ağzından çıkan her kelimeden başka bir anlam çıkarıyorum, Mahinev. On sekizlik delikanlı gibi hallere soktun beni."

Gözlerimi ne söylediğini anlamak ister gibi yüzünde dolaştırdım. "Ne söyledim ki ben?"

"Of," dedi ve derin bir nefes aldı. Başını hızla bana yaklaştırırken bacağımda duran eli kuvvetle hareket edip olduğu yerde dolaşıp yeniden

sıkılaştı. "Senin anlamadığın ama benim tonla farklı anlamlar çıkardığım o kelimeler var ya, hepsini sana tek tek ben göstereceğim."

Üstüme iyilik sağlık. "Ay delirdin sen galiba," dedim ve biraz uzaklaştım. Neyden bahsettiğini anlamıyordum ama sesinin tonundan ve bana olan bakışından ima ettiği şeylerin de farkındaydım.

"Eve gidelim de deliliği göstereceğim ben sana!"

"Ali Asaf," dedim ve yükseldiğini fark ettiğim sesimi kıstım. "Bak hiç normal davranmıyorsun sen. Düne kadar yüzüme bakmıyordun şimdi de ağzımın içine düşecek gibisin."

"Düşüyorum zaten."

"Beni dinle," dedim onu uyararak. "Bir anda değişmen bana normal gelmiyor. Yani tamam konuştuk, ben seni anlamadım demiyorum ama normal gibi de gelmiyor."

"Nesi normal değil Mahinev, delirtme beni. Anlattım ya sana."

"Ben de anladım diyorum ama yani birkaç gün önce de sana bir metreden fazla yaklaşanı si-" diyecek oldum ama elini sıkıp beni durdurdu.

"Bitirme şu cümleyi."

"E ama öyle dedin!"

"Anlattım sana. Geç anladım belki ama anladım işte. Kabul edince de böyle içimde dolup taşıyor sana doğru ne yapayım? Durduramıyorum kendimi."

Başımı iki yana salladım. "Durdur o zaman. En azından biraz frenle. Freni boşalmış araba gibi üzerime doğru dümdüz geliyorsun ve yavaşlamazsan bana çarpacaksın."

Bacağımda duran parmakları kasıldı. Yüzündeki neşenin kaybolmasını anbean izledim.

"İnanmıyorsun sen bana," dedi. Benden cevap alamayınca devam etti. "İnanmıyor musun bana, Mahinev?"

Başımı iki yana salladım. "İnanmıyorum diyemem," dedim fısıldayarak. "Ama emin olamıyorum işte."

"Peki," dedi sadece. Elini bacağımdan çekti ve sandalyemi de serbest bıraktı. Fakat benden uzağa kaymadı. Yine ona çok yakın oturuyordum. Benim de uzaklaşmak içime sinmedi. Kıpırdasam bacağım onunkilere dokunacaktı ama nedense bu yakınlığa rağmen çok uzak hissediyordum.

Selim de masaya geldi. Masanın bir ucunda Ali Asaf diğer ucunda Coşkun oturuyordu. Ben ve Bahar yan yana, karşımızda da Ayşe ve

Kaan vardı. Selim, Bahar'ın yanına oturmak yerine tam karşısına geçip oturdu.

Aynı anda yemeklerimiz geldi. Masa bir anda çeşitli mezelerle ve bardakla doldu.

Rakı şişesi ve buz gelince Coşkun hepimizin bardaklarını hazırladı. Sadece Ayşe'nin bardağını Kaan halletti.

Mekânda hareketli bir müzik çalmaya başladığında tüm masa neşelendi.

Gidelim gel hadi senle bu gece
Rebeka'nın yerine
Götürelim rakı fazlasıyla
Gel canım yakışır sana
Gidelim gel hadi senle bu gece
Rebeka'nın yerine
Götürelim rakı fazlasıyla
Gel canım yakışır sana

Şarkının sözleri kulaklarımıza dolunca tüm bardaklar havaya kalktı ve ortada buluştu. Bardakların birbirine çarpan sesiyle hepimiz gülümsedik ve ilk yudumları aldık.

Kafanı bozma öyle her aşka
Götürelim yakışır sana
Canını sıkma, kafana takma
Vur kadehe yakışır sana
Kafanı bozma öyle her aşka
Götürelim yakışır sana
Canını sıkma, kafana takma
Vur dibine yakışır sana

Kaan nakarat kısmından sonra rakı bardağını kaldırdı. Kahkaha atarak başının üzerinde iki tur döndürdü ve başını geriye atıp kafasına dikti. Onun bu neşeli halleriyle hepimiz kahkaha attık.

Aniden, "Evlendim lan ben!" diye bağırdı salak. Ayşe utanarak etrafına bakındı ama Kaan'ın gözleri ona takılınca Ayşe de ona baktı.

Gel misafir ol haydi bu gece

Oturalım seninle
Gel de yine vuralım kadehleri
İçelim delicesine
Hiç sızlanmam gidene ben canım
Boş vermişim her şeye
Güzelim sen sevişirsin benimle
Rebeka'nın yerine
Kafanı bozma öyle her aşka
Götürelim yakışır sana
Canını sıkma, kafana takma
Vur kadehe yakışır sana
Kafanı bozma öyle her aşka
Götürelim yakışır sana
Canını sıkma, kafana takma
*Vur dibine yakışır sana**

Şarkı devam etti. Biz eğlendik, Kaan'ın hallerine kahkaha attık çoğu zaman. Birkaç tane bu tarz müzik çaldı ve masada herkesin keyfi o kadar yerindeydi ki gülmekten ağzımın kenarları acımış, karnıma ağrılar girmişti.

Gözlerim sık sık Ali Asaf'a kayıyordu. Onunla sürekli göz göze geliyorduk. Dudaklarının kenarında minik bir gülümseme vardı her daim ama yine de bizim gibi güldüğünü görmedim. Kaan ve Ayşe'ye baktığında onlar için mutlu olduğunu gözlerinde görüyordum ama bakışlarını onlardan çektiği zaman, rakı bardağını dudaklarına götürdüğünde o bakış yerini başka bir boşluğa bırakıyordu.

Buna sebep olduğum için mutsuzdum. Söylediğim şeyden sonra durgunlaştığının farkındaydım ama dürüst olmak istemiştim. Bir yanım da onun bu kadar takılmayacağını düşünmüştü yalan yok ama Ali Asaf belli ki kafasına çok takmıştı. Onu neden bu kadar hafife aldığımı bilmiyordum. Aramızda gelişenleri bu kadar kolay kabullenirsem gerçek olmayacak bir şeye inanmışım gibi hissediyordum.

Birkaç tane daha hareketli müzik çalmaya devam etti. Masadaki herkesin neşesi yerindeydi. Aklım Ali Asaf'ın durgun haline takılıp dursa da keyif alıyordum.

---

* Akın - Rebeka.

Müzik sesi kesildi. Elinde sazıyla orta yaşını geçmiş bir adam küçük mekânda, daha da küçük olan sahne gibi bir alana çıktı.

Sazın o insanın içine dokunan ağır sesi kulaklarımıza dolduğunda masada herkes bir anda durgunlaştı. Adamın sesi bir anda ortamı kuşattı.

Nesinden tutsam dünyanın kopmuş gidiyor
Güzel gün görmeye canım vadem yetmiyor
Yandım yetmiyor
Bahçeler içinde canım ezerler narı
Sen o nardan dinle ah ile zarı
Ah ile zarı

Ayşe'nin başını Kaan'ın omzuna yaslamasını izledim. Kaan omzuna değen başı hissedince gözlerini kapattı. Coşkun elindeki telefona dalıp gitmişti ama Selim'in Bahar'ın üzerinde dolanan gözlerini hemen fark etmiştim.

Elime ılık parmaklar dokunduğunda gözlerimi yanımda duran adama çevirdim. Parmaklarımı sakince kavrayıp kendi parmaklarının arasından geçirerek sıktı. Birbirine geçmiş parmaklarımızı kucağına çekip dizine yasladı ve başını bana doğru eğdiğinde ben de ona yaklaştım.

Dudakları kulağıma yaklaşıp nefesini tenime fısıldadı. "Dinle," dediğinde önce anlamadım ama sonra sahnedeki adamın sözlerine, kulağıma dolan Ali Asaf'ın sesi karıştı.

Yağmur yağar taş üstüne
Bir yâr sevdim baş üstüne
Sensiz gün doğsa gölgem yok
Yağmur yağar gül üstüne
Evvel benim gel üstüme
Ahirim varmış fikrim yok

Gözlerimi kapatıp sadece onun sesine odaklandım. Bu adam benim kulağıma eğilmiş kısık sesle türkünün sözlerini söylüyordu, *benim için.* Sözlerinin anlamı kalbimi yerinden çıkacak gibi attırıyordu ama onun sesi...

Ali Asaf'ın bu kadar güzel sesi olmasına ve türkü söylediğine mi şaşırayım, yoksa benim kulağıma sözleri hissetmemi ister gibi söylediğine mi?

Heyecanla başımı ona doğru çevirdim. "Sesin," dedim ama daha fazlası çıkmadı dudaklarımdan.

Dudaklarında minik bir kıvrım oluştu. Avucunun içinde duran parmaklarımı sıktı. Ama daha fazla şaşıramam dediğim anda Ali Asaf'ın sesi yükseldi.

Huy benim değil mi tanrım güzel sevmeli
Hem güzel sevmeli canım hem dert çekmeli
Derdim yetmiyor

Masada oluşan sessizlikle herkesin başı ona döndü. Adamın çaldığı saza yüksek sesle eşlik ederken gözlerime dolan yaşlarla görüşüm bulanıklaştı. Kaan, "Oha," derken Selim rakı bardağını Ali Asaf'a doğru kaldırdı.

Coşkun, "Çok uzun zaman olmuştu be," dediğinde onların yanında daha önce de söylediğini anlamıştım. Onun hakkında bilmediğim bir şey olduğu gerçeğine şaşırdım. Ve eğer bir şey bilmiyorsam kim bilir daha neler bilmiyordum.

Selim'in selamına başını eğerek karşılık verdi ve gözlerini kapatıp devam etti. Sonra türkü yeniden az önce kulağıma söylediği nakarat kısmına gelince başını bana çevirdi ve gözlerini usulca araladı. Gözlerimin içine bakarak nakaratı yüksek sesle söylediğinde gözümden akıp giden yaşı umursamadan onun yüzüne bakmaya devam ettim.

Yağmur yağar taş üstüne
Bir yâr sevdim baş üstüne
Sensiz gün doğsa gölgem yok
Yağmur yağar gül üstüne
Evvel benim gel üstüme
*Ahirim varmış fikrim yok**

Parmakları avucumun içinde duran elimi sıktığında ona aynı şekilde karşılık verdim. Diğer elini uzatıp gözümün altında duran ıslaklığı sildi. Sanki burada kimse yoktu, ikimizden başka hiçbir şey duymuyordum.

* Hüsnü Arkan - Fikrim Yok.

Bir alkış sesi kulağıma dolduğunda irkilip kendime geldim ve o alkışı başlatanın Kaan olduğunu fark ettim. Onun hemen arkasından önce bizim masa sonra da mekândaki diğer masalardan alkış sesleri geldi.

Ali Asaf elini göğsüne götürüp birkaç kere vurup genel bir selam verdi. "Ulan Kaan," derken hepimiz gülümseyerek ona baktık.

Hâlâ elinde duran elimi kendi kucağıma çektim ve sandalyemi ona doğru kaydırıp yaklaştım. Sanki az önce ağlayan ben değilmişim gibi gülümsüyordum şimdi. Dengemin içine etmişti adam sonunda.

Ona doğru yaklaştığımı görünce hemen bana doğru döndü. "Sen bugün şey dedin ya bana," dedim.

"Ne dedim?"

"Hani nikâhtan sonra bir şey söylemiştin bana." Bahsettiğim şeyin ne olduğunu adı gibi biliyordu ama beni kıvrandırmak hoşuna gidiyordu. Sorun değildi. Yüzünde böyle bir gülümseme olduğu sürece buna da razıydım.

"Ne demiştim yavrum, söyle bakalım," dediğinde dudağımın içini ısırdım.

"Hani öpmekle ilgili bir şey demiştin, hatırladın mı?"

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Hiç unutmadım ki."

Kalbim yerinden çıkıyordu şu an ama yine de gülümsemeyi başardım. "O zaman şey," dedim ve derin bir nefes aldım. "Bugün olur mu ki?"

Adama beni ne zaman öpeceğini soruyordum ama umurumda değildi. Konuştuğumuz gece beni öpmesini ne kadar istediğimi biliyordum. Sonra sürekli o anı düşünüp durmuştum. Ama bugün söylediklerinden sonra aklımdan hiç çıkmıyordu.

Belirsizlik de beni kahrediyordu.

"Olsun mu ki?" dedi tıpkı benim gibi. Gülümseyerek başımı aşağı yukarı salladım.

"Ama burada olmaz," dediğinde yine onu onayladım.

"Yalnızken?" dedi bu sefer. Hemen yine başımı salladım. Ağzımdan tek bir kelime çıkmadan anlaştık. Ayrıca vücuduma dolan heyecan her yerimi titretiyordu.

Ali Asaf'ın da sabırsızlığının farkındaydım. Sonunda Kaan ve Ayşe'yi bahane ederek herkesi eve gitmeye ikna etmişti.

Hesaplar geldi, Kaan'ı araya sokmadan ödendi ve eve gitmek üzere kalktık. Kaan elini Ayşe'nin omzuna atıp onu kendine çekerken dudaklarını alnına bastırdı. Birkaç kelime söyledi ama ben sadece *karıcığım* dediğini duydum.

Bahar, Selim'in koluna girdi. Hiç kimse anormal bir şey sezmemişti ama ben Selim'in mutluluktan parlayan gözlerini anında fark etmiştim.

Ali Asaf elimi tutmaya devam etti. Coşkun en arkadan geliyordu, biz de kapıya doğru ilerlemiştik. Tam dışarı açılan kapıdan çıkacaktık ki kapının yanında duran masadaki kalabalıktan bir ses geldi.

"Şarkı, türküyle kız tavlamak işe yarıyormuş demek ki," dedi oturan adamlardan biri. Tüm bedenim aniden gerilerek dikleşti. Sadece benim duymuş olma ihtimalini tarttım kafamda ve öyle de olmasını istedim. Ama tabii benimki imkânsız bir istekti.

Ali Asaf aniden gerildi. Boynunda atan nabzı bir metre öteden bile fark edebilirdim. Önümde duran Kaan'ın aniden bize doğru döndüğünü gördüm. Ayşe gergin gözlerle bana baktı.

"Ali Asaf, bak bugün kızın en mutlu günü, lüt-" diyecek oldum ama arkamızdan Coşkun'un gür sesi geldi.

"Ne dedin lan sen!" diye bağırdığında artık kimseyi sakinleştiremezdim. Masada oturan başka bir adam Coşkun'a döndü.

"Grubun tek sapından cevap geldi," dedi ve masa olarak gülmeye başladılar.

"O sapı senin götüne sokarım yavşak," diye atıldı Coşkun. Aynı anda yanında duran Selim Bahar'ı arkasına doğru çekti.

Masada oturan adamlardan biri ayaklandı. "Ne diyon lan sen," dedi ağzı dolanarak. Körkütük sarhoşlardı işte.

Ali Asaf'ın koluna asıldım ama elimi tutarak beni diğer tarafa çekti.

"Bana baksana sen," dedi az önce türkü söylemesini araya katarak laf atan adama doğru. Adam, Ali Asaf'ın ona döndüğünü görünce yerinden kalktı.

"Baktım," dedi pişmiş kelle gibi sırıtarak.

Ali Asaf dişlerini sıktı. Boynunu bir sağa bir sola eğdiğinde yüzümü buruşturdum. Elimi bırakıp benden bir iki adım uzaklaştı ve masaya yaklaştı.

Adamla arasında masa vardı. En fazla ne olabilir diye düşünüp kendimi teselli edecekken Ali Asaf'ın kolları masanın üzerinden adama

uzandı ve hızla yakasına yapıştı. Sadece bir göz kırpma anı kadar kısa bir zamanda kafasını adamın burnuna geçirmişti bile.

Adam gürültüyle sandalyesinden geri devrildi. Ali Asaf'ın elleri boşa çıkınca gömleğinin yakasından birkaç düğme açtı, kollarını kıvırdı ve aynı anda kıyamet koptu.

Coşkun'un ne ara masanın diğer tarafına uçtuğunu anlamamıştık bile. An itibariyle diğer adamın üzerindeydi. Kafamı çeviremeden yanımdan bir karartı geçti ve Selim'in üçüncü adamı ensesinden yakaladığını gördüm.

Kaan da hemen olaya girmeye çalışınca önüne geçtim. "Sen bugün evlendin saçmalama!" derken Ayşe bana minnettar bir bakış attı.

"Bir tane vurmazsam gece uyuyamam," dedi ve Selim'in tuttuğu adama bir tane yumruk attı. Aynı anda da ağzının ortasına bir yumruk yedi. Nereden geldiğini anlamadığımız bir adam Kaan'ın tam ağzının ortasına çakmıştı.

Ayşe korkuyla bağırınca Kaan'ın eli ağzına giderken ona doğru döndü. Patlayan dudağından akan kanı görünce hepimiz irkildik.

Sonrasını anlatmaya içim el vermiyor ama mekândan çıktığımızda sinirden kuduruyordum. Adamları bir güzel benzetmişlerdi ama bu arada da yeterince darbe almışlardı. Kaan'ın dudağı patlaktı. Selim'in elmacıkkemiğinde ufak bir açılma vardı ve morarmaya başlamıştı bile. Coşkun'un burnunun kırıldığını düşünerek ödümüz patlamıştı ama Ali Asaf kırılmadığını söylemişti.

Ali Asaf'ın ise kaşının üzerinde bir yarası vardı.

Şimdi eve doğru sessizce yürüyorduk. Ayşe'nin ağlaması yeni durmuştu. Bahar ve benim söylenmelerimiz de yeni kesilmişti ama dört adam tek kelime etmemişti.

"Şu kızdan da utanmadınız," dedim hızımı alamadan. "Bugün evlendi bu kız ya bugün." Hırsla Kaan'a döndüm. "Ben onun yerinde olsam var ya kapımın önünde bile yatırmazdım seni."

Kaan korkuyla bir bana bir Ayşe'ye baktı. "Öyle deme ama Mahi."

"Ne Mahi, rahatladınız mı bari?"

"Valla ben rahatladım," dedi Coşkun. Yanına geçip sırtına bir tane vurdum. "Ah," diye inledi.

"Beter ol!"

"Kızım ne bu acımasızlık ya?" derken Ali Asaf'tan yardım ister gibi baktı.

"Hiç ona bakmayın. Onun ifadesini daha sonra alacağım ben. Adama kafa attı yetmedi bir de gidip yerde tekmeliyor." Aklıma geldikçe daha fazla sinirlendim.

Bir tek Selim sessizdi ama Bahar'ın da onun canına okuduğunu biliyordum. Bizden biraz geride yürüdüklerinde Bahar'ın ağzının sürekli kıpırdandığını görmüştüm.

Ayaklarımı yere vurarak evin merdivenlerini tırmandım. Anahtarı sertçe kapının kilidine sokup açtım. İçeri girerken hepsi peşimden teker teker geldi.

Herkes içeri geçince kapıyı kapattım ve banyoya gidip dolaptan pamuk, tentürdiyot ve ağrı kesici krem alıp yeniden salona geldim.

Ayşe ve Kaan yan yana oturmuştu. Kaan sessizce kıza bir şeyler anlatıyordu ama kızın ne kadar korktuğu yüzünden belliydi. Selim masanın önünde duran sandalyeye oturmuştu ama Bahar ona ters ters bakıp durduğundan kafasını kaldırmıyordu.

Coşkun ve Ali Asaf tekli koltuklara çökmüştü.

Elimdekileri ortada duran sehpanın üzerine bıraktım. Bahar masaya gelip biraz pamuk aldı ve üzerine tentürdiyot döküp Selim'e doğru ilerledi. Adamın yüzündeki yaraya hafifçe dokundu. Selim irkilince sinirli olsa da üflemeye başladı.

"Temizledikten sonra şu kremden sür," dedim Bahar'a. Biraz daha pamuk aldım ve ona da tentürdiyot döktükten sonra Ayşe'ye uzattım.

Ali Asaf'a yönelmeden önce mutfağa gittim ve buzluktan biraz buz alıp ince bir beze sardım. "Al şunu," dedim Coşkun'a uzatarak.

Elimdeki pamuk ve kremle Ali Asaf'a yaklaştım ama başını iki yana salladı. "Gerek yok Mahinev, iyiyim," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Kes sesini," dedim ters ters.

Aynı anda Kaan ayaklandı. "Biz aşağı inelim artık," dediğinde Ayşe'nin elini tutup hızlı adımlarla çıkıp gitti. Coşkun da elinde buzla kalktı. "Ben balkonda yatacağım," diyerek ortadan kayboldu.

"Odanda yap ne yapacaksan," diyen Ali Asaf'a döndüm.

"Seni odama alacağımı sanıyorsan çok beklersin."

"Daha önce almıştın."

Sinirle güldüm. "Daha önce de almadım, sen zorla girdin."

"Yine zorla mı gireyim?" Bir elimde tuttuklarıma bir yüzüme baktı. "Odana almazsan hiçbir şey yapmana izin vermem."

Şaşkınlıkla donup kaldım. "Öyle mi?" dedim sinirle. Başını hafifçe sağa yatırıp *evet* der gibi yüzüme baktı.

"İyi o zaman." Elimde duran pamuğu ve kremi üzerine fırlattım. "Ne halt yersen ye, Ali Asaf."

Bahar ve Selim'e bakmadan, "İyi geceler," dedim ve sinirli adımlarla odama ilerledim.

Odama girip kapıyı gürültüyle çarptığımda nefes nefeseydim. "Aptal," dedim dişlerimi sıkarak. Üzerimdeki gömleğin düğmelerini çözüp çıkardım ve sinirle koltuğun üzerine fırlattım. Gömleğimin içine giydiğim göğsümün altına kadar inen, omzundan ve göğüslerimin arasından ince bir iple birleşen çamaşırımla kaldım. "Kabahat bende ama," dedim saçlarımı toplamaya çalışırken. "Sen neden düşünüyorsun ki bu adamı?"

"Ben miyim o adam?" Arkamdan gelen sesle hızla döndüm. Kapıya yaslanan Ali Asaf'la göz göze gelince sinirim daha da arttı.

"Çık odamdan," dedim ama beni dinlemeyeceğini biliyordum. Sakin adımlarla bana doğru gelirken kapıyı kapattı. Yanıma gelip elindekileri uzattı.

Pamuk, krem ve tentürdiyodu uzatınca bakışlarım ellerine kaydı. "Git kendin yap," dedim. Kollarımı birleştirip yüzüne baktım, yardım falan etmeyecektim ona.

"Canım yanıyor ama," dedi. Kanma şuna Mahi, kanma!

Sesli bir nefes alıp elinden hızla malzemeleri kaptım. "Beter ol!"

Yanından geçip yatağıma doğru gittim ve ona bakmadan konuştum. "Geç otur şuraya," derken elime sinirle bir parça pamuk aldım. Ali Asaf yatağıma geçip oturdu ve sırtını da yatak başlığına yasladı. Elimdeki pamukla ona yaklaşıp kaşına doğru eğildiğimde aniden belimden kavradı ve direkt karnının üzerine oturttu.

Bacaklarım iki yanına açıldığında üzerine oturmamak için dizlerimden kuvvet olarak kendimi havada tuttum. "Ali Asaf, ne yapıyorsun?"

"Pansuman yapmana yardım ediyorum." Bu şekilde hiçbir halt yapamazdım ben.

"Saçmalama, bırak beni." Üzerinden kalkmaya çalıştım ama beni kalçalarımdan tutup oturmam için zorladı.

"Hadi yap artık," dediğinde ona karşı gelmedim. Kalçalarım beline yerleşti. Elimdeki pamuğu kaşına doğru kaldırdım ve ufak hareketlerle yarasının üzerinden geçerken aldığı nefesi boğazımda ve göğüslerimin arasında hissettim.

"Gömleğin çok güzeldi," diye fısıldadı. Dudaklarından çıkan kelimeleri tenimde hissettim. Göğsüm hızla inip kalkıyordu ama bakışlarımı kaşından ayıramıyordum.

Elini kaldırıp işaretparmağını omzumdan aşağı inen ince askıya taktığında nefesimi tuttum. Tenim ve askı arasında hissettiğim parmak yavaşça aşağı kaydı. Göğsümün üzerindeki ayrıma geldiğinde bana baktığını hissettim ama gözlerine bakamadım.

Düz inen ipin devamına değil de göğsümün arasına uzanan ipe dokunduğunda sesli bir nefes çektim içime. "Ama bu daha güzel," dedi az önceki cümlesini tamamlayarak.

Onu görmezden gelmeye çalışmak öyle zordu ki elimi rastgele arkaya uzatıp kremi aramaya başladım. Ali Asaf benden önce buldu ve kremi elime verdi. Titreyen parmaklarımla işaretparmağıma biraz sıktım ve yarasının üzerine sürdüm.

İşim bitince apar topar kucağından kalkmak istedim ama ellerini belime dolayıp beni sabit tuttu.

"Gözlerime bak," dedi fısıldayarak. Yerinde biraz doğrulunca nefesini tenimde hissettim. Dudaklarını aniden gerdanımın biraz altında, göğüslerimin arasına denk gelen o noktaya dokundurunca göğsüm hızla inip kalktı.

"Bana bak," dedi yeniden. "Seni öperken bana bakmanı istiyorum."

Gözlerim ağır ağır açıldı. "Öpecek misin?"

Titreyerek sorduğum soruya karşılık verdi. "Sen de beni öpeceksin."

Şu an da herhangi bir uzvumu hareket ettirebileceğimden emin değildim.

Gözleri bir anda ağzıma kaydı. Bakışlarımı ondan uzaklaştırmak istediysem bile yapamadım. Ali Asaf'ın yeşilin en güzel tonu olan gözleri kararda ve beni içine çeken derin bir havuza dönüştü. İşaretparmağını çenemin altına uzattı, kısacık dokunuşuyla ne istediğini anladım. Çenemi ona doğru eğerken ağızlarımız birbirine yaklaştı. Niyetinin ne olduğunu biliyordum. Sabırsızlıktan karnıma giren ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyordum fakat Ali Asaf'ın bana bu kadar yavaş yaklaşması heyecanımı daha da artırıyordu.

Sabırsızlığımın belirtisi olarak ona doğru yaklaştım. Yüzünde beliren gülümseme hoşuma gitti. Sonunda daha fazla beklemedi, altdudağımı dudaklarının arasına alıp beni kendine doğru çekti. Sadece bir dokunuştu. Onun iki dudağının arasına sıkışan altdudağımı içine çekercesine hafifçe çekmişti ama sanki kancayı bana saplamış gibi kendimi ona doğru savrulurken bulmuştum.

Artık nefes aldığımdan bile emin değildim. Ben ondan ibarettim sadece. Ellerim önce omuzlarına, oradan da ensesine kaydı. Hâlâ kucağında olduğumdan ondan biraz yüksekteydim. Başını geriye yatırdı ve ben de istemsizce onun üzerinde daha fazla yükseldim.

Ona dokunuşumla ağzımın içine sert bir nefes üfledi ve sonunda ağzını hareket ettirdi. Dudakları tekrar tekrar hareket etti. Ben hiç kıpırdamıyordum ya da şu an benliğimin dışında hareket ediyordum. Kendime gelir gibi olduğumda ona karşılık verdiğimi hissettim. Yanaklarım kızardı ancak Ali Asaf'ın bundan ne kadar hoşlandığını belli eden sık nefesleri beni cesaretlendirdi.

Dudakları derin bir baskıyla benimkileri ezdi. Defalarca ileri geri hareket etmesini memnuniyetle karşıladım. Baskısı o kadar arttı ki geriye gitmemek için omuzlarına asıldım. Dudaklarımız ilk defa keşfe çıkmış meraklı bir öğrenci gibi tasasızca hareket edip birbirini öğrenmeye başladı.

Ağzımın içinde kaybolan inlemesi, göğsümde bir yankı uyandırdı. Ağzını biraz daha açtığını, iki dudağımı birden daha fazlası için kendine çektiğini hissettim.

Bacaklarım titredi. Ellerim ensesindeki saçlarına asıldı. Bedenimde daha önce hiç hissetmediğim bir sızı hissetmek beni sanki olduğumdan daha cesur, daha istekli bir hale getirdi.

Parmaklarıma dolanan saçlarına asılıp onu kendime daha fazla çektim. Bir eli enseme diğer eli belime kayarken aramızda kalan o minicik mesafe de yok oldu ve göğsüm onun göğsüne yapıştı.

Aniden geri çekildiğinde gözlerimi kırptım. Dudaklarım ihtiyacı varmış gibi yeniden onunkilere uzandı. Ali Asaf sessiz bir komut almışçasına karşılık verdi.

Ben hayatımı bu dudaklardan ayrı geçiremezdim artık. Dudakları yeniden benimkileri hapsettiğinde bedenimi de onun ellerine bıraktım.

Bedenim bir şeyler için yalvardı. Sadece dudaklarımızın dokunması yetmiyor gibi hissediyordum. Eliyle ensemi sıktı ve beni ağzına doğru

çekti. Dudaklarımın arası, sıcak bir ıslaklıkla zorlandığında ne yapacağımı bilemeden bir an hareketsiz kaldım.

Ali Asaf nefes nefese geri çekildi ve gözleri dudaklarımın üzerindeyken, "Arala ağzını," diye fısıldadı.

Önce ne demek istediğini anlamadım ama dudaklarım hafifçe aralandı. Ali Asaf bu boşluğu bekler gibi dudaklarını benimkilere bastırdı ve az önce beni zorlayan o ıslaklık usulca içeri kaydı.

Dilinin dilime dokunduğu ilk anda ağzımdan kaçan bir ses odamın içinde yankılandı. Ali Asaf bu sesi duyunca yerinde daha fazla doğruldu, iki elini birden sırtımda birleştirip sarılarak beni kendine bastırdı.

Sırtımdan sarılan kollarla kendimi kaybettim. Dilinin damağımın üzerine dokunuşuyla ağzının içine doğru inledim.

Ne utangaçlık ne de çekingenlik kalmıştı artık bende. Tek istediğim saatlerce o dudakların benden ayrılmadan bu şekilde devam etmesiydi.

Ensesinde dolanan elimi yüzüne getirip dokundum. Usulca yanağında gezdirerek onu kendime doğru çektim. Bu hoşuna gitmiş gibi nefesi hızlandı ama aynı anda dişlerini dudağımın üzerinden geçirdiğini hissettim.

Isırık gibi değildi ama dudaklarının yumuşaklığının aksine o sertlik bir anda sersemletmişti beni. Parmakları usulca sırtımdan yukarı tırmanarak, dağınık atkuyruğumun etrafına dolanıp başımı sabitlerken parmaklarını sıktı.

Başımı sabitleyip sadece kendi hareket ederken kıpırdayan tek yerim dudaklarımdı. Ağzı beni talan eder gibi her bir santimimde dolandı. Dilinin benim dilime dolanması nefesimi kesse de şu an buna nefes almaktan daha fazla ihtiyacım vardı.

Aniden hareketlendiğinde eli hâlâ saçımdaydı. Beni geriye doğru yatırdı ve üzerime doğru eğildi. Sırtım yatağa tam anlamıyla değmedi ama boynum geriye doğru giderek bir gerginlik yarattı. Dudaklarını benden ayırdı, alnını göğsümün üzerine yasladı. İkimiz de hızlı hızlı nefes alıp verdik.

Şu anın gerçekliğinden emin olmak için nefeslendik. Saçlarımın arasına dolanan parmaklarını sıktı ve ona bakmam için başımı biraz kaldırdı. Aramıza sıkışan ellerimi kurtardım, iki elimi yüzünün sağına ve soluna koyup sakince okşadım.

Bu yaşadığımıza öpüşmek demek doğru gelmiyordu bana. Sanki onun ağzından bana hayat veren bir şey akıyordu ve birbirimizi kana kana içmekten başka bir şey yapmamıza gerek yoktu.

Ali Asaf beni yeniden öpmeye başladığında artık başka biriydim. Burada ölecek olsam umurumda değildi. Ölürdüm ve zerre acı çekmezdim.

Nefesim kesilsin sorun değildi. O beni öperken dudaklarımın arasından ağzımın içine dolan nefes yeterdi benim yaşamama.

Göğsüm göğsüne yaslı, ellerim o güzel yüzünde dolanırken dudakları ağzımdaydı. Dili beni bilmediğim bir ormanda uçurumun kenarına doğru iterken, düşündüğüm tek şey onunla bir eriyip gittiğimdi.

Dudaklarımın her bir santimine özen gösterir gibi öpüyordu beni. Onu hissetmek, yüzünde gezinen parmaklarımın uyuşmasına; ağzıma girip çıkan dilinin etkisi, kalbimin durmasına sebep oluyordu.

Aniden gelen istekle dudaklarımı kapattım ve içeri sızan ıslak dilini emdim. Ali Asaf'ın göğsünden öyle yüksek bir ses kurtuldu ki o ses benim göğsümün titremesine sebep oldu. Yaptığım şeyden utanmama sebep olacak şekilde hızla geri çekildiğinde yanlış bir şey yaptığımı düşündüm.

Ali Asaf, "Aç ağzını," dedi dişlerinin arasından ve ben söylediğini yapınca devam etti. "Ver dilini," dediğinde ne dediğini anlamadan sadece söylediklerine itaat ettim.

Usulca çıkardığım dili ıslak dudaklar hevesle yakaladı ve ağzının içine çekip emdiğinde gözlerimin kapandığını hissettim.

Defalarca emdi. Bedenimin her yerini titreten o hareket yüzünden kendimi kaybettim. O kadar içine çekti ki dilimi, bir noktadan sonra ağzımın acıdığını hissettim.

Kendimi geri çektiğimde dilimi bıraktı ama altdudağımı yakaladığında aynı şeyi yapmaya orada devam etti.

Bir süre dilediği gibi hareket etmesine izin verdim. Sadece Ali Asaf'ı, onun nefesini ve dokunuşlarını hissetmek hoşuma gitti.

Dudaklarımız yeniden ayrıldığında nefes nefese birbirimize baktık.

"Dudakların kızardı," dedi bakışlarını ağzıma çevirirken. Elimi yanağından çekip onun dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Seninkiler de kızardı." Dilini çıkarıp dudaklarımın üzerinde usulca gezdirdi.

Hemen arkasından ben de dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdiğimde hafif bir sızı hissettim. Canım acımıştı evet ama yeniden onu öpmek istiyordum. İstediğimi de yaptım.

Bu sefer ona doğru giden ben oldum. Daha şiddetli bir şekilde birleşti dudaklarımız ama Ali Asaf ağzımın içine doğru, "Şşşt," diye fısıldadı. "Canın acısın istemiyorum."

Acısa da umurumda değildi, durmak istemiyordum fakat Ali Asaf ağzımın üzerinde gezen dudaklarını sakinleştirdi.

Dudakları ne kadar sakinse elleri o kadar hırçınlaştı. Dudakları hafifçe hareket ediyordu ama saçımdaki eli sertti. Yanımda uzanan diğer eli uzanıp kalçamı avuçlayıp sıktı. Dudaklarımız ve dillerimiz aynı anda sakince birbirinin üzerinde kaydı. Az önceki ateşli ve beni yakan öpüşme, yerini zarif dokunuşlara bıraktı.

Sonunda ağzını usulca benden ayırdı. Bugün, uzun zamandır hayal ettiğim öpücüğü ondan almıştım. Hayal etmenin hiçbir faydası olmadığını da anlatmıştı bana bu öpücük. Nefes almadan, bir saniye bile ondan uzaklaşmadan öpüştük. Bazen durduk, bazen heyecanlandık ama ara vermedik.

Bazen o başlattı, bazen dayanamadım ben başlattım ama insan tadını aldığı güzel bir şeyden kolay kolay vazgeçemiyordu.

"Yanında uyusam?" diye fısıldadı Ali Asaf. Kendimi sersem gibi hissettiğimden başımla onayladım. Beni çevirip başını göğsüme yasladı. "Burada uyuyacağım," dediğinde başını iki göğsümün arasına bastırdı. Vücudu yanıma uzanmıştı ama başını oraya yaslamıştı. Alıp verdiği her soluk tenime çarpıyordu.

Elimi saçlarının arasından geçirdim. "Ağırsın bir kere," dedim onunla şakalaşarak. Göğsüm derin nefeslerle inip kalkmaya devam etti.

"Ağırlığımı vermem," dedi bir çocuk gibi. Sonra beni yerimden kaldırdı. "Pantolonunu değiştir," diye fısıldadı.

Yerimden kalktım ve dolabıma doğru ilerledim. Beni izlediğini bildiğimden, "Dön arkanı," diye uyardım onu ve yüzünü yastığıma bastırdığını gördüm.

Pantolonumu çıkarıp altıma şort giydiğimde yüzüne basılı yastığın altından homurdandı. "Üzerindekini değiştirme, Mahinev."

Emir verir gibi değil de yalvarır gibi çıkan sesiyle üzerimdekini değiştirmedim. Aynanın karşısında yüzümdeki makyajı temizledim. Saçlarımı taradım ve tokamı da çıkarıp saçımı serbest bıraktım.

Yatağıma yanaştığımda omzuna dokundum. Başını kaldırıp bana baktı. Açıkta kalan belime ve bacaklarıma bakıp yeniden yüzünü yastığa bastırarak derin bir of çekti.

Bu halleri kahkaha atmama sebep oldu. Sonra yerinden kalkıp dizlerinin üzerinde doğruldu. Üzerindeki gömlekten hızla kurtuldu. Uzanıp kemerini çözüp aynı hızla bir kenara attı. Pantolonun düğmesini açıp fermuarına uzandığında bakışlarımı odakladığım yerden hızla kaçırdım.

Duyduğum seslerden onu da bir kenara fırlattığını anladım ama dönüp ona bakamadım. Ali Asaf yatağıma uzandı. Beline kadar örtüyü çekti ve yanına yatmamı bekler gibi başını yastığa koydu.

Yüzüne bakmadan yanına uzandım. Üzerime doğru eğilip belime kadar örtüyü çekti. Dümdüz yatmamı bekledi ve başını göğsümün üzerine yasladı.

Her nefes alıp verişinde tenime yayılan sıcaklıkla kıpırdandım. Dudaklarının tenime bu kadar yakın olması, nefesinin beni okşar gibi tenimde gezinmesi tüylerimi diken diken ediyordu. Böyle uyumamı nasıl bekliyordu ki?

"Ali Asaf," dedim.

"Hımm," dediğinde sesine çöken yorgunluğu hissettim.

"Böyle mi uyuyacağız?"

Başını sallarken saçları tenime sürtündü. Başını yukarı çevirdi ve uykudan ağırlaşan gözleriyle bana bakarken dudaklarını uzatıp usulca dudaklarımdan öptü.

Bir çocuk gibi yeniden göğsüme yerleşti. Hatta yerini hazırlayıp yerleşmeye çalışan bir kedi gibi kıpırdandı ve başını rahatça yerleştirdi. Elimi saçlarının arasına sokup usulca okşadığımda hafifçe mırıldandı. Yüzümde bir gülümseme oluşurken elini belime sardı ve sımsıkı sarıldı. Başımı kaldırıp yüzünü görmeye çalıştım. Aralanan dudaklarına ve düz burnuna bakıp derin bir nefes aldım. Eğilerek başına bir öpücük bıraktım.

Elini sakince çıplak belimde gezdirip parmağıyla okşadı. İsmimi uzatarak konuştuğunda uyumaya başladığının farkındaydım. "Mahinev," dedi mırıldanarak. Ona cevap vermedim ama elim saçlarının arasında dolaştı.

"Çok sev beni."

Elim saçında durdu. Birkaç dakika sonra yeniden saçlarının arasında gezinen parmaklarımla rahatladı ve uykuya dalmadan önce yeniden fısıldadı. "Hep böyle çok sev," dediğinden adım gibi emindim.

1. BÖLÜM

Senin ağzının kıyılarında yaktığım ateşlerden,
Küllerden doğdum ben.
-İlhan Berk

Fikrimin İnce Gülü (Enstrümental)

Ayşe

Merdivenleri inerken bir yaprak gibi titrediğimi onun da hissettiğini biliyordum. Avucunun içine alıp sımsıkı sardığı parmaklarım, onun sıcak ve büyük elinin içinde kaybolup gidiyordu. *El ele tutuşan herkes böyle mi hissediyor*, diye merak ediyordum içten içe.

Güven duygusu onun avucunun sıcaklığından akıp benim parmak uçlarıma dokunuyordu sanki. *Katıksız, saf bir güven...*

Titriyordum, evet. Ona güvenmediğimden ya da ondan korktuğumdan değildi bu.

Acaba o da benim ondan korktuğumu düşünüyor mudur?

Avucunu sıkıp elimin üzerini okşaması beni rahatlamak ister gibiydi. Tüm bedenimi titreten bir korku vardı ama bu korkunun sebebi Kaan değildi.

Geçmişimle ilgili anılara dalmayı pek sevmezdim ama şu an, elimi sımsıkı tutan bu adamın varlığıyla hissettiğim şeyleri daha önce hiç hissetmemiştim.

Tüm bu yaşadıklarım beni yıpratmıştı, özellikle annemle olanlar... Fakat annem hep böyleydi. Her seferinde, beni daha fazla şaşırtamaz dediğim anda karşıma daha yüksek tepkilerle çıkmıştı. Babam ölmeden önce daha iyiydi, belki de onun varlığı biraz kendini dizginlemesine sebep olmuştu ama babamı kaybettikten sonra daha beter bir hal aldığını inkâr edemezdim.

Küçükken pek arkadaşım olmazdı. Annem evde olmasına rağmen okula kendim hazırlanıp giderdim. Bazen okul kıyafetlerim üzerimdeyken kendime ufacık ellerimle kahvaltı hazırlamak zorunda kalırdım ve üzerime dökerdim. Bu yüzden benimle dalga geçtikleri zamanlar hâlâ zihnimin bir yerinde dururdu. Sorumsuzluğun tanımı benim annemdi.

Yaşadığım evde kendimi hiç güvende hissettim mi hatırlamıyordum. Fiziksel olarak gördüğüm bir zarar yoktu ama zihnim ve kalbim için aynı şeyi söylemezdim.

Şimdi elimi, kalbimi ve tüm benliğimi avucunun içine bıraktığım bu adam, kendimi güvende hissettiğim tek yerdi. Ve benim korkum, titreme sebebim onunla değil kendimle alakalaydı.

Kendime bu derece güvensiz olduğumu itiraf etmekten nefret ediyordum ancak korkum bir bayrak gibi ellerimin ucunda sallanıyordu ve Kaan'ın da bunu hissettiğini biliyordum.

Elimi bırakmadan diğer elini cebine attı ve anahtarlığı olmayan tek bir anahtarı çıkarıp ufak bir çıt sesiyle kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde hemen elini uzatıp ışığı açarak küçük girişin aydınlanmasına sebep oldu. Arkamızdan kapıyı kapattı, aynı anda birbirimize bakarak yüz yüze geldik.

Avucunun içinde duran elimi okşadı usulca. Daha sonra bana bir adım yaklaşıp aramızdaki mesafeyi en aza indirdi. Yine de beni ürkütmekten korkar gibi dibime kadar girmemişti. Sağ elini kaldırdı, elmacıkkemiğimin üzerinde başparmağıyla gezindi.

"İyisin," dedi sanki bir şeyi belirtir gibi ama yine de sesinin tonundan benden onay beklediğini hissetmiştim. Başımı sallayarak ona onay verdiğimde dudakları kıvrıldı, sevimli bir gülüşle bana baktı.

Derin bir nefes alıp, elini hafifçe çekerek onu hareket ettirdim. Bu cesaret nereden geldi bilmiyordum ama yatak odasına doğru ilerlerken ağır adımlar atıyordum. Kaan da sessizce bana eşlik etti. Ne benim önüme geçti ne de sabırsız davrandı.

Yatak odasının kapısından girdiğimizde içerisi sokaktan gelen ışıkla hafifçe aydınlanıyordu. Yatağın üzerine serilen örtülerin temiz kokusunu alabiliyordum. Bedenimin terlediğini, sırtımdan aşağıya birkaç damlanın süzülüp gittiğini hissedebiliyordum. İçeri girip birkaç adım daha atıp durdum. Yüzümü Kaan'a doğru dönmek istiyordum ama nefesimin hızlanması beni tedirgin ediyordu.

Kaan benden önce davranıp kolumdan çekerek beni kendine doğru döndürdü. Başımı kaldırıp yüzüne bakmam biraz uzun sürdüğünde sabırla bekledi.

Fısıldayarak, "Ayşe," dedi. Sonra avucunu yanağıma bastırıp bana yaklaştı. "Ayşe'm," dedi sesini biraz daha yükselterek. "Güzel Ayşe'm." Nefesini yanağımda hissettim. "İsminin anlamı gibi huzur veriyorsun

bana, biliyorsun değil mi?" Dudakları yanağıma dokundu. "Sana Ayşe'm dediğimde *huzurum* dediğimi anla hep çünkü ismini her fısıldayışımda anlamı gibi huzur veriyorsun. Sadece ismin değil, tüm varlığın buna sebep oluyor."

Ağzından dökülen her kelime beni huzura erdiriyordu ama aynı zamanda deli gibi heyecanlanıyordum.

"Korkuyor musun?" diye sordu ama ben daha cevap veremeden devam etti. "Korkma, senin istemediğin hiçbir şeyi yapmam ben."

Elini uzatıp yüzümün etrafına dökülen saçlarıma dokundu. Onları yüzümden çekip konuştu. "Sen yanımdasın ya ben başka bir şey istemiyorum artık. Aklım da kalbim de huzura erdi seninle."

Beni rahatlatmak için konuştuğunu biliyordum ama içimde oluşan huzursuzluk beni kahrediyordu. İstemediğim hiçbir şeyi yapmayacaktı evet ama zihnimde dönüp duran *beni mi istemiyor* sorusu tedirginliğimi artırıyordu.

Durgunlaştım ve bir anda içime kapandım. Onun da değişen ruh halimin farkında olduğunu biliyordum çünkü eminim ki yüzüme yansımıştı.

Saçlarımda gezinen elini usulca yanağıma kaydırdı ve çeneme dokunarak başımı yukarı doğru kaldırdı.

"Suratın asıldı güzelim, neden?"

Yok bir şey, der gibi başımı iki yana salladım ama Kaan'ın kabulleneceğini düşünmüyordum. Nitekim öyle de oldu.

"Ayşe, ne oldu? Benimle konuşmazsan nasıl davranmam gerektiğini nereden bileceğim?" Şimdi onun sesine yansıyan bir tedirginlik vardı ve bunun sebebi olmaktan nefret ettim.

"S-sen," dedim ve yutkundum. Bu kadar güvensiz olmaktan nefret ediyordum ama sanki bazı şeyler elimde değildi. Yine de az önceki gibi cesaretimi toplayıp konuşmaya çalıştım. "Sen, istemiyor musun?"

Dudaklarımdan dökülen kelimelerle ellerimin titremesi arttı. Parmaklarımı sıkmak istedim ama Kaan halimi fark etmiş gibi iki eliyle ellerimi sarıp sımsıkı tuttu.

"Nefes aldığım sürece benim seni istememem gibi bir ihtimal yok. Sakın öyle düşünme."

"Ama," diyecek olduğumda Kaan araya girdi.

"Senin rahat olmanı istiyorum. Seni tedirgin etmek istemiyorum." Derin bir nefes alıp verdi. "Titriyorsun güzelim," dedi rahatsız olur gibi. "Seni böyle görmek elimin ayağımın birbirine dolanmasına sebep oluyor. O yüzden senin rahat edeceğin gibi ilerlemek ve sana bırakmak istiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bırakma bana," dedim tereddüt ederek. "Bana bırakırsan bocalarım. Kendi başıma ilk adımı atamam ben, Kaan. Yön göstermezsen aklımda farklı şeyler kurup korkuyorum."

"Ayşe..."

Kısa birkaç soluktan sonra devam ettim. "Titriyorum çünkü senin..." Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilemediğimden sustum.

Beni anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Benim ne?"

"Ya hoşlanmazsan," dedim bir çırpıda. Gözlerimi ondan kaçırırken Kaan bir anda sessizleşti. Başımı usulca kaldırıp yüzüne baktım. Şaşkınca gözlerini kırpıştırıp bekledi.

"Ben seni mutlu edemezs-"

Aniden dudaklarımın üzerine örtülen sıcaklıkla gözlerim irileşti. Kaan dudaklarını benimkilere bastırdı ve hiç kıpırdamadan öylece durup bekledi. Nefes alışım hızlandı, kalbim kaburgalarımı dövercesine çarpmaya başladığında boynumdaki damarın zonkladığını hissettim. Gözümü bile kırpmadım. Kaan da hiç kıpırdamadı.

Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha ve bir saniye daha. Arka arkaya geçen saniyeleri saymaktan âcizdim.

Üzerimde oluşan bu heyecan panikten değildi. Bunu fark etmemle rahatladım. Paniklemiyordum sadece heyecanlanıyordum. Kaan sakince geri çekildi. Dilini dudaklarının üzerinde usulca gezdirdi ve ufak bir gülümsemeyle bana baktı.

"Kendinden başka hiçbir şeyi düşünmeni istemiyorum. Hatta kendini bile düşünme. Bırak bana, ben düşüneyim seni."

Altdudağımı ağzımın içine çekip bıraktım. Kaan'ın bakışları ağzıma doğru kaydı ama birkaç saniyede yeniden gözlerime ulaştı.

"Duş almak ister misin?"

Sorusuna hevesle başımı sallayarak karşılık verdim. Kaan elimden tuttu. Hemen yatak odasının yanında duran banyoya ilerlemeye başladığında sakin adımlarla onu takip ettim. Banyonun kapısının önünde

durdu ve kapıyı açtı. Bana dönüp dudaklarını alnımla saçlarımın başladığı yere dokundurdu.

"Sen duş al ve rahatla. Ben seni bekliyorum. İstediğin kadar beklerim."

Benden bir adım uzaklaşıp geri çekildi ama daha fazla gitmesine müsaade etmeden elini sıkıca tuttum. Kaan ona engel olmamla durdu. Meraklı bakışlarını yüzümde gezdirirken az önce onun açtığı mesafeyi kapattım ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı yanağına dokundurdum. Teninden aldığım kokunun hoşuma gitmesiyle yanaklarıma hücum eden kanı hissettim. Geri çekilip yüzüne baktığımda dudaklarında oluşan gülümsemeyi gördüm ve az öncekinden daha beter bir kızarıklık tüm bedenimi ele geçirmeden önce kendimi hızla banyoya atıp kapıyı kapattım.

Kaan'ın ufak kıkırdaması kulağıma doldu. Kalbim içeriden çıkacak gibi çırpınsa da bu ses beni de gülümsetti.

Banyo aynasının önüne geldiğimde tahmin ettiğim gibi yanaklarım kızarmıştı. Çeşmeyi açıp ellerimi serin suyun altında gezdirdim ve ıslak parmaklarımı enseme dokundurup biraz rahatlamaya çalıştım. Saçımda duran tokayı gülümseyerek çıkardım. Islanmaması için çeşmeden uzak bir kenara koydum. Ellerimi yavaş bir şekilde saç diplerimde gezdirdim.

Yüzümde hafif bir makyaj vardı. Etrafıma bakındığımda kızların nermer lavabonun kenarına bıraktığı malzemeleri görüp gülümsedim. Küçük bir pamuk ve göz makyajını temizlemek için kullanılan minik şişeyi elime aldıktan sonra gözlerimi temizledim. Daha sonra yüzümü hafif köpüklü bir suyla yıkadım. Duşa girip çıktıktan sonra iyice arınacaktım zaten.

Elbisemi çıkarmak için elimi arkaya attım ama beceremedim. Fermuara zar zor yetişiyordum. Parmak uçlarım ufak fermuarın ucuna dokunuyordu ama bir türlü tutamıyordum. Duş alıp rahatlayacaktım. Kızların bana aldığı çamaşırlar ve sabahlıkla onun yanına gitmek için cesaret toplayıp duruyordum. İçten içe bu planlarımın ufacık bir fermuar parçası yüzünden mahvolduğunu da biliyordum.

"Hemen düşürme yüzünü," dedim kendi kendime fısıldayarak. Kısa bir süre sonra onunla aynı yatağa girecektim zaten. Ne olacaktı ki fermuarımı açsa?

Acaba bunu bilerek yaptırdığımı düşünür müydü? Filmlerde falan öyle olduğu geldi aklıma.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hem bilerek yapsam ne olacak, sonuçta kocam değil mi?"

Kendi kendime söylediğim cümlelerle ellerimi yüzüme kapattım ve klozetin üzerine oturdum. Birkaç kere derin nefesler alıp verdim, artık oyalanmak istemediğimi düşündüm. Yerimden kalkarak banyonun kapısını araladım.

"Kaan," diye seslendim. Beni duyup duymadığından emin değildim ama hemen yatak odasının kapısının önünde belirdi.

Beyaz gömleğinin kollarını kıvırmış, üstten iki düğmesini açmıştı. Bakışlarım gömleğinden beline doğru kaydı. Gömleğinin uçları pantolonunun içinden çıkmış, aşağıdan da bir iki düğmesi açılmıştı. Kemerinin olmadığını da fark ettim. Gözlerim daha aşağıya kaydı. Kemerinden aşağıda kalan kısımlarını hızla geçtim ve ayaklarına ulaştım.

Ayakları çıplaktı. Sebepsizce yutkundum. Kaan'ın ayaklarının çıplak olması neden boğazım kurumuş gibi hissettiriyordu bana?

"Ayşe," derken sesinde merak vardı. Ona cevap vermediğimi, adımı ikinci kere seslendiğinde fark ettim.

"Hı?" dedim tam bir sersem gibi. Onu baştan ayağa süzmeyi acilen bırakmam gerekiyordu. Kaan bana bakmaya devam etti. "Ben... elbisemin fermuarına uzanamadım, Kaan," derken elimi arkaya uzatıp ona kanıtlamak ister gibi fermuara uzanmaya çalıştım.

Kaan gülümseyerek yanıma geldi. Tam karşımda durdu ve elini belime sardı. Hiç konuşmadan tek hamlede belimi tutan eliyle beni çevirdiğinde ona arkamı döndüm.

Ensemde duran saçlarımı tek elinin tersiyle kenara doğru iterken sıcak parmakları enseme dokundu. Tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim. Kaan'ın iki parmağıyla elbisemin küçük fermuarını tutup usulca aşağı çektiğini hissettim. Ensemden başlayıp belime kadar inen yolu ezberlemek ister gibi fermuarı aşağı kaydırdı.

Fermuarın bittiği sınıra geldiğinde durakladığını hissettim. Elbisem arkadan iki yana doğru hafifçe açılınca tenimde bir serinlik gezindi. Sonra Kaan'ın aniden içine çektiği nefesin sesi doldu kulaklarıma. Başımı yana eğip omzumun üzerinden arkamda duran adama baktım. Gözleri bir an bana takıldı ama yutkunarak yeniden çıplak sırtıma döndü.

Duş falan almak istemiyordum. Bakışlarının sıcaklığını o beni görmese bile tenimde bir dokunuş gibi hissediyordum.

"Ne zaman?" dediğinde sesinin tonu sertleşmişti. Boğazını temizler gibi öksürüp yeniden konuşmayı denedi. "Ne zaman aldın?" diye sorduğunda ona neyden bahsettiğini soracaktım ama minik bir dokunuşu sutyenimin hemen altında hissedince sormama gerek kalmadı. Dudaklarımdan sadece tek bir kelime çıktı. "Kızlar," dedim ve sustum. Kaan da anlamış olacaktı ki sesini çıkarmadı.

Arkamda aldığı her nefesi dinliyordum. Bir adım atıp banyoya girmek, bu andan uzaklaşmak çok kolay olurdu ama içten içe ondan uzaklaşmak istemediğimi biliyordum. Ben kıpırdamayınca Kaan ismimi fısıldadı.

"Ayşe," dediği anda devam etmesine müsaade etmeden araya girdim. "Dokun," dedim sadece fısıldayarak.

Tereddüt ederek, "Dokunayım mı?" diye sordu. Başımı aşağı yukarı salladım.

Kaan'ın elleri elbiseme hiç dokunmadan boynuma ulaştığında nefesimi tuttum. Sert ama sıcak parmaklar tüy gibi bir dokunuşla saç diplerime sarıldı. İki parmağının yakıcı hissini o kadar baskın hissediyordum ki sanki bana dokunan iki parmak değildi de her yerimde elleri geziniyordu.

Parmaklarının tersini saç diplerimden boynuma, oradan da enseme doğru kaydırdı. Göğsüm bir kere kuvvetlice yükseldi, içime çektiğim derin nefesi yeniden tuttum. Omurgamın üzerinden kayan iki parmakla titrememe engel olamadım. Bunu hissedince bir an gezinen parmaklarım donup kaldı. Tüm bedenim devam etmesi için ona komut vermemi istiyordu. "Durma," dedim fısıldayarak. Kaan sözümü dinledi.

Sutyenimin kopçalarına gelene kadar tenimde gezindi. Boynum, ensem ve sırtım onun dokunuşlarıyla memnun olduğunu belli etmek ister gibi gevşedi. İnce kopçaların üzerinden geçerek bir engeli aşarcasına aşağı kaydığında kendimi serbest bırakıp bedenimi onun ellerinin insafına teslim etmek istedim.

Kaan'ın parmakları sırtımdan aşağı kayıp belime ulaştığında durdu. Heyecanla yutkundum. Nefesini ensemde ve sonra da kulağımın yakınında hissedince parmaklarımla elbisemin eteğini sıktım.

"Duş almayacak mısın?" diye sordu fısıldayarak. Başımı hızla iki yana salladım. "Almayacağım." Şimdi buna ara vermek istemiyordum.

Belimde duran eliyle beni kendine doğru dönmem için hareket ettirdi. Ona döndüğümde, sırtımda açık olan kısımla birlikte elbisemin tek

omzu hafifçe omzumdan aşağı kaydı. Kaan'ın bakışları tenimi yakar gibi çıplak omzumda dolaşınca elbiseyi yukarı çekmemek için çabaladım.

"Odaya gidelim mi?"

Sorduğu soruyla nedense bir anda rahatladım. "Evet," derken belimdeki eli arkama kaydı ve ben daha ne olduğunu anlamadan diğer eli dizlerimin altından beni kavrayıp kucakladı.

"Ay!" Korkuyla konuşurken ellerimi hemen boynuna doladım. Bana kocaman gülümsediğinde dudaklarından çok gözlerindeki mutluluk parıltısına takıldım. İstemsizce ve biraz da heyecanla karşılık verdim.

Ufak adımlarla odaya ilerlerken burnunun ucuyla yanağıma dokundu. Dudakları yanağıma bir öpücük bıraktığında gülümsemek için kendini zorlayan dudaklarımı ısırdım.

"Isırma," dedi fısıldayarak.

"Niye ki?" derken dudaklarımı büktüm. Gözlerime bakarak yatak odasına girerken dudaklarını belli belirsiz bir dokunuşla benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Kocan olarak bu görevi ben üstlenmek istiyorum," diye fısıldadığında nefesi dudaklarımı okşayıp geçti.

Bir gün evlendiğimde hayatımda en fazla ne değişebilir diye düşündüğüm zamanlar olmuştu. En fazla ne olabilirdi ki?

Ama şimdi evlendiğim andan itibaren bambaşka bir hayata adım atmış gibi hissediyordum. Kendimi yalnız ve kimsesiz hissetmekten ölesiye korkmuştum. Hele ki annem hiç acımadan, bir sürü göz bana çevriliyken beni kolumdan tutup kapıdan attığında hissettiğim korku ve yalnızlığı zihnimden hiç atamayacağımı düşünmüştüm.

Emine teyze ve Seyhan teyze sarıp sarmalamıştı beni, diğer gözlerden korumuştu ama o anda bile tek istediğim Kaan'ın yanımda olmasıydı.

Nasıl bu hale gelmiştik, çok mu hızlı olmuştu bilmiyordum ama değildi işte.

Onu ilk gördüğümde kalbimin farklı bir hıza ulaşması benim için yeterliydi. Bana attığı kaçamak bakışlar mutlu olmam için harika bir sebepti. Hiç adamakıllı konuşmamıştık, hiç bir şeyleri itiraf etmemiştik birbirimize ama uzaktan uzağa birbirine dokunan gözlerimiz yetiyordu bana. Sürekli kendime onu yanlış anladığımı söyleyerek çok geceler geçirmiştim. Ta ki Mahi ve Bahar'ın bizim için ilk adımı atmalarına kadar. Her şey değişmişti. Bu adamla birlikte kendimi artık kimsesiz ve yalnız

hissetmiyordum. Bu adam benim ailemdi ve beni mutlu eden bir aile düşüncesiyle içim içime sığmıyordu.

Bacaklarımı tutan kollarını gevşetti, hafifçe kaymama sebep olarak yere basmamı sağladı. Yüz yüze geldiğimizde bir eli hâlâ belimdeydi.

"Kaan." Az önce düşündüğüm şeyleri ona da söylemek isterken buldum kendimi. "Sen benim ailemsin," dediğimde Kaan gözlerini kırpıştırdı.

"Biliyorum, ben..." Gözlerimi ondan kaçırmamak için çabaladım. "Ben kendimi konuşarak pek ifade edemiyorum. Dilimden, ardı ardına kelimeler dökülmüyor ama sen beni anla istiyorum. Bunu da sana yüklemek haksızlık belki. Durup durup beni anlamaya çalışacak değilsin de zaten."

Boşta kalan elimle belinden sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. Yüzümü ince gömleğine yasladığımda derin bir nefes aldı. Başımı yana çevirdim ve yanağımı hafifçe tenine bastırdım. "Ama başımı buraya koyduğum zaman seni sevdiğimi ve mutlu olduğumu anla olur mu?"

"Ayşe," dedi inler gibi ama soruma cevap istiyordum.

"Anlarsın, değil mi?"

Elini çenemin altına getirip başımı yukarı kaldırdı. Ona bakana kadar devam etti ve başını eğerek gözlerini gözlerime kilitledi. "Ayşe," dedi yeniden. "Benim narin çiçeğim." Dudaklarını alnıma dokundurdu. "Fikrimin ince gülü," derken sıcak dudaklar usulca gezindi. "Sen söylesen de söylemesen de anlarım ben seni ama huzura ereceksen, için rahat edecekse tamam. Senin başın ne zaman burada olsa ben hep beni sevdiğini ve mutlu olduğunu anlayacağım."

İki elini yüzümün iki yanına yerleştirip başımı geriye yatırdı. "Sen de benim ailemsin. Bak benim kimsem yok. Yani anne yok, baba yok. Onların kardeşleri de daha ben çocukken çıkıp gittiler hayatımdan. Arkadaşlarım var. Bizim için çabalayan arkadaşlarımız var yukarıda. Onlar da bizim ailemiz, unutma."

Başımı hevesle salladım. Tabii ki öyleydi.

"Onlar ailemiz. Kalabalığız biz. Kan bağı mı lazım sence?" Başımı sağa sola salladım. "Değil tabii," diye devam etti. "Kan bağı olan, kendi ailemizi de kuracağız. Ama onlar ailemiz." Durup gözlerime baktı. "Sen benim evimsin. Sen kalbim, fikrim, yuvam..." Eğilip bir kere dudaklarımdan öpüp geri çekildi. "Sen her şeysin ve ben sana bunu sürekli

söyleyeceğim. Sen başını göğsüme koy, ben seni anlarım ama benim dudaklarımdan sürekli dökülecek bu kelimeler."

Hayran bakışlarla onu izlediğimin farkındaydım ama umurumda değildi. Tam bir sersem gibi gülümseyerek izlemeye devam ettim.

"Anlaştık mı?" diye sordu.

Hevesli bir *evet* döküldü dudaklarımdan.

Kaan boğazını temizledi ve yüzümdeki eli önce boynuma oradan da omuzlarıma kaydı. "Şimdi, elbiseni daha fazla kırıştırmadan çıkaralım mı?"

Sorusuyla heyecanlandım ama başımı sallayarak onu onayladım. Kaan omuzlarımda asılı kalan elbisenin kollarını düşürdüğünde bollaşan elbise kollarımdan kaydı ve bir anda belime kadar indi. İçerisi aydınlık değildi ama karanlık da sayılmazdı. Işık kapalı olsa da yatağın sağında ve solunda duran minik ışıklar saklanmaya izin vermiyordu.

Kaan'ın gözleri hiçbir yerimi kapatmadığından emin olduğum sutyenime takıldı. Dudaklarından sesli bir nefes kaçtığında bakışlarımı nereye çevireceğimi şaşırdım. Kaan sakince dizlerinin üzerine çöktüğünde ona tepeden bakıyordum. Başını kaldırıp boynunu geriye atarak yüzüme baktı. Elbisemin eteklerinden iki eliyle birden asıldığında kalçama takılıp kalan elbisenin usulca kaydığını hissettim. Ellerimi nereye koyacağımı bilemeden sağa sola hareket ettirdim ama yapabilecek bir şey yoktu. Elbise bacaklarıma sürtünerek kaydı ve çıplak ayaklarımın altında yığın halinde toplandı. Kaan, bileğime usulca dokununca ayağımı kaldırdım ve elbiseyi düştüğü yerden alıp kenara çekti.

Elbiseyi almak için uzandım ama Kaan beni durdurdu. "Şşşt," dediğinde bileğimde duran parmaklar usulca bacağımdan yukarı doğru tırmanmaya başladı. Diğer elini de öteki bacağıma koydu ve ikisini aynı anda hareket ettirdi. Parmakları dizimin arkasına ulaştığında nefesimi tuttum. Dizime kadar sakin çıkan eller oradan sonra sabırsızlaştı ve daha hızlı ilerlemeye başladı.

İri ve sert elleri kalçalarımın üzerine geldiğinde nefesimi tuttum. Kaan başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerini benden ayırmadan iki elini birden kalçama uzatıp kavradı. Parmak uçlarının iç çamaşırımın bitiş çizgisinden içeri sızdığını hissettim.

Gözlerini benden ayırmadan başını hafifçe eğdi ve dudakları göbeğimin altına, külotumun çizgisinin hemen üzerine dokundu. Vücudumun

bu dokunuşa verdiği tepkiyle bacaklarım kasıldı ve ikisini birbirine bastırma ihtiyacı hissettim.

"Çok yakışmış," dedi az önce dudaklarının dokunduğu yere doğru fısıldayarak. "Hem de öyle bir yakışmış ki dizlerimin üzerinden kalkmak istemiyorum." İtirafıyla utanarak gülümsedim.

"Ama böyle, nasıl ol-" diye soracak oldum ama sonra sustum. Kaan beni anlamış gibi yerinde doğruldu. Üzerime doğru gelince bir iki adım geri gittim ve bacaklarım yatağa çarptı. Sakince hareket edip kalçamı yatağa bıraktım. Kaan üzerime gelmeye devam ettikçe gözlerimi onun yüzünden başka bir yere çevirmeden yatakta geri geri gitmeye başladım.

Aramızda hiç mesafe yoktu. Tek vücut gibi ilerliyorduk. Sırtım sonunda yastığa denk geldiğinde başımı yastığa bıraktım. Kaan üzerimde dikleşti ve tek eliyle gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Yerinden ayrılan her bir düğmeyi izledim. Açığa çıkan tenine bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Son düğmeye geldiğinde Kaan gömleği üzerinden çıkarıp bir kenara attı. Ellerimi yatağa sabitledim. Çünkü orada tutmazsam sanki benden bağımsız hareket ederek Kaan'a dokunacaklardı. Avuçlarım bunun için yanıyor, onları durdurduğum için isyan edercesine kaşınıyordu. Bunu itiraf etmekten utanmıyordum. Kaan çok... *o çok güzeldi.* Sert göğsü sıralı kaslarla bezeliydi. Omuzlarının güçlü duruşu heyecanlanmama sebep oluyordu. Düşündüklerimle parmaklarımı sıktım.

Kaan bunu anlamış gibi ellerime baktı. Birine uzanıp yataktan ayırdı ve kendine doğru çekip avucumun içini göğsüne yasladı. Hafif tüylerle bezeli, sıcak tenine dokunduğumda nefesim kesildi.

"Dokun," dedi az önce benim ona dediğim gibi. "Karımın bana dokunmasından daha çok istediğim başka bir şey yok."

Diğer elimi de kaldırıp onun tenini keşfe çıktım. Boynundaki sert damarların, göğsünün güven veren sıcaklığının etrafında hevesli hevesli dolandım.

Kaan'ın bir bacağı bacaklarımın arasına girene kadar devam ettim. Hissettiğim temasla aniden gerildim. Diğer bacağını da çekti ve belini hafifçe kıvırarak bedenini benimkine bastırdı. Hissettiğim korkuyla karışık heyecan beni afallattı.

"Canını yakmamak için her şeyi yapacağım," dedi sesi titrerken. "Sen sadece korkma."

"Korkmuyorum," dedim ama Kaan'ın bana inanmadığını biliyordum. Tek eliyle yataktan destek aldı ve pantolonun düğmesini çözüp fermuarını aşağı indirdi. İnce kumaş bacaklarından sıyrıldığında sakince çıkarıp yere bıraktı.

"Rahatlamanı istiyorum, gerginliğini hissedebiliyorum."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Üzerime kendini biraz daha bıraktığında, ağırlığının verdiği hazla dudaklarımdan sesli bir nefes kaçtı. Kaan'ın gözleri heyecanla parladı ama ben bakışlarımı ondan kaçırdım. "Kendini bana bırakır mısın?"

Tereddütlü bakışlarım yeniden onu buldu ve başımı sallayarak onayladım. "Konuşalım ister misin?" Başımı iki yana salladım. Dişlerini göstererek gülümsedi. "Benim konuşmamı ister misin?" Onun sesi beni rahatlatıyordu. "Olur," dedim fısıldayarak.

Kaan üzerime yerleşti. Bedeninin her zerresini kendi üzerimde hissetmek korkutucu olsa da güzel hissettiriyordu.

"Şimdi seni öpeceğim," dedi Kaan. Onay ya da cevap beklemedi. Dudaklarını benimkilere dokundurdu ama az önce yaptığı gibi sabit durmadı. Dudakları beni hapsetti ve ağır ağır hareket ederek gezindi. Kıpırdamam gerektiğini hissedince dudaklarımı sakince hareket ettirdim. Kaan benden beklediği tepkiyi almış gibi nefesini ağzımın içine doğru bıraktı. Elinin biriyle bacağımı kavradığında ona karşılık verdiğimi anladım.

Kaan dudaklarını geri çekti ve gözlerimin içine bakarak dudaklarını yaladı. "Başka yerlerini de öpeceğim," dediğinde nefes nefeseydim. Dudakları yeniden benimkilere dokundu ama kısa süre kalarak fazla oyalanmadı. Sıcak dudaklar yanağıma kaydı ve oradan da boynuma uzandı. Başımı geriye attım. Sanki beni ele geçirmişti. Var olmayan iplerimi bulmuş ve beni o hareket ettiriyordu. Çünkü dudaklarına verdiğim tepkiler refleks gibiydi. O bir yere dokunuyordu ve ben de bilinçsizce onun için açılıyordum.

Dudakları kulağıma ulaştı. Hafifçe hassas tenimi emdiğinde ağzımdan kaçan sesli bir inleme odanın içinde yankılandı. Elimi hemen ağzıma götürdüm. Kaan başını kaldırdı ve eliyle ağzımda duran elimi uzaklaştırdı.

"Sesin hoşuma gidiyor," dedi nefes nefese. "Duymama engel olma."

Başını eğip dudaklarını omzuma dokundurdu. İki elini birden sırtıma doğru uzattığında belimi kıvırıp ona alan sağladım.

Göğsümdeki gerginlik yok oldu. Arkama uzanan elleri biraz uğraşarak kopçaları çözdüğünde geri çekilip askıları kollarımdan aşağı kaydırdı. Göğsümde bollaşan sutyeni tam ortasından tuttu ve aramızdan çekip çıkardı. Göğüslerimi kapatma ihtiyacıma karşı koydum. Kaan'ın dudakları göğüskafesime, iki göğsümün arasına dokundu. Sıcak dudaklara eşlik eden ıslak dili yavaşça aşağı kaydı.

Bacaklarımı birbirine sıkıca bastırmak istedim ama aralarında duran Kaan yüzünden bunu yapamamak kıvranmama sebep oldu. Hissettiklerimle kıvranmamak için kendimi zorladım fakat hemen ardından yaptığı şeyle o kadar şanslı değildim.

Dudakları hareket ederek sağ göğsümün üzerine doğru kaydığında gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sıcak dudaklar bir anda göğsümün ucunda gezinmeye başladığında gözlerimi daha fazla açık tutamadım, başımı geriye atarken ağzımdan sesli bir inleme kaçtı.

"Kaan," dedim ve elimin birini ona tutunmak ister gibi başının arkasına uzattım. Başını tutup onu oradan uzaklaştırmam gerekiyordu fakat bedenim bana ihanet eder gibi onun ağzını kendime doğru bastırdı. Kaan'ın dudaklarının arasına sıkışan göğsüme inlemesinin yankısı vurdu. Ellerim titredi. Yanaklarım kızardı. Bacaklarımı olduğu yerde sabit tutamıyordum.

Kıvrılan parmaklarıma, kıvranan bacaklarım eşlik etti. İçimde ılık ılık bir şeyler aktı ve bacaklarımın arasına doldu sanki.

Kaan bu ihtiyacımı hissetmiş gibi bacaklarımın arasından çıkıp yanıma kaydı. Kalçamı sıkıp bacaklarımı birbirine bastırınca rahatlayacağımı düşünmüştüm ama az önce onun bacaklarımın arasında yarattığı baskıya ihtiyacım olduğunu anladım. Dudaklarını geriye çekerken göğsümü bırakmadı. Ağzının içinde tuttuğu göğsümün ucunu hafifçe çekti ve kızaran göğüs ucumu bıraktı.

"İyi misin?" diye sorduğunda dudaklarımı yalayıp başımla onayladım. Kaan diğer göğsüme uzandığında bu sefer gelecek şeyin heyecanıyla titredim. Dudakları diğer göğsüme yaklaştı, bir eliyle de az önce üzerinde gezindiği göğsümü okşamaya başladı. Yumuşak dudaklar ve sert parmaklar arasındaki tezatlığa odaklanamadım.

Kaan'ın elleri iki taraftan belime dokundu. Dudakları göğüs oluğumdan başlayıp aşağı doğru kayarken başımı kaldırıp ona baktım.

Yeniden bacaklarımın arasına yerleşti ama bu sefer kendini bana bastırmadı. Başı aşağı kaydıkça panikledim. Bacaklarımın arasında hissettiğim ılık ıslaklıkla utandım. Onun görmesini istemiyordum.

"Kaan," dedim onu durdurmak ister gibi ancak ona ne sebep sunacağımı bilmiyordum.

"Bakmam lazım," dedi nefes nefese. Dudaklarından çıkan ılık nefes karnıma vurdu. "Canını acıtmamak için emin olmam gerek."

"Ben," diye başladım ama Kaan ellerini iç çamaşırımın iki yanına uzatıp uzun parmaklarını kenarlara geçirdi. Çamaşırı aşağı çekmeden önce dudaklarını belli belirsiz dokundurduğunu hissettim. Nefesinin vurduğu noktada bir soğukluk fark edince, hissettiğim ıslaklığın çamaşırıma da geçtiğini anlayıp utandım.

"Kaan," dedim yalvarır gibi çıkan bir sesle. "Lütfen bakma."

Çamaşırımı aşağı kaydırırken dudaklarını kasığımın birazz üzerine dokundurdu ve derin bir nefes çekti içine. "Utanma," dedi tenime fısıldayarak. "Beklediğimiz ve istediğimiz şey bu güzelim."

"Öyle mi?" Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerini benden ayırmadan, "Öyle," diye fısıldadı. Bakışlarını benden kaçırmadan külotumu aşağı doğru sıyırdı. Kalçamı hafifçe kaldırdığımda geriye çekilip çamaşırımı çıkardı.

Benden uzaklaşınca dizlerimi kıvırıp bacaklarımı kapattım. Kaan gözlerini yüzümde tutmaya çalışıyordu ama bakmak istediği noktanın farklı bir yer olduğunu hissediyordum.

"Ne olacak şimdi?" diye sordum çekinerek. Kaan iki elini dizlerime koydu, onları hafif bir baskıyla aralarken karşı koyamadım.

Dizlerim aralandı. Bacaklarımı yeniden uzatmak istedim ama Kaan buna izin vermedi. Açılan bacaklarımın arasına yerleştiğinde kendimi bilmediğim ama olacakları hissettiğim bir duruma hazırlıyormuş gibi hissettim. Gözlerimi yumdum ve gelecek olan şeyi beklerken tedirgin olmamaya çalıştım. Canımı yakmamak için uğraştığını söylemişti Kaan, ona inanıyordum.

Fakat beklediğim şey olmadı. Sıcak ve ılık nefesini beklenmedik bir anda hassas tenimde hissettiğimde nefesim kesildi. Kendimi hazırladığım ve beklediğim şey bu değildi.

"Ne!" dedim panikle. Sesim fısıltı halinde çıkmıştı. Kaan'ın dudaklarını az önce utanarak ondan saklamaya çalıştığım yerde hissedince

nefesim kesildi. Belli belirsiz bir dokunuş geldi önce. Sonra dudakları tenimin üzerine kapandı ve benim tedirgin olmama sebep olan o ıslaklığa onun sıcak dili değdiğinde olduğum yerde kasıldım.

"Rahatla," dedi Kaan tenime fısıldayarak. Bana aklımın ucundan bile geçmeyen şeyleri yaparken nasıl rahatlamamı istiyordu bu adam?

"Yapamam," derken titredim. Kaan beni yalancı çıkarmak ister gibi hareket etti. Dudaklarını yeniden yumuşak tenime bastırdı. Bu sefer baskısını artırıp dilini de işin içine kattı. Yüzümden boynuma, belki de tenimin her yerine yayılmış olan ateşi hissediyordum. Oradan çıkması gerekiyordu. Bu yanlış değil miydi?

Yanlışsa neden bu kadar güzel hissettiriyordu o zaman?

Hızlı nefeslerimle göğsüm inip kalktı. Dudakları tıpkı ağzımın üzerinde olduğu gibi aşağıda hareket etmeye devam ettiğinde ona dur demekten çok uzaktım artık. Az önce hissettiğim ıslaklık şu an olanın yanında hiçbir şeydi. Göğsüm inip kalkarken belimi kıvırmak zorunda hissettim. Bacaklarım uyuştu, dizlerimin titrediğini hissettiğimde korkarak Kaan'a doğru uzandım. Beni düşürmeye çalışan bu adamken tutunmak için yine ona uzanıyordum.

Birkaç kere ismini fısıldadım ama ben onun ismini tekrar ettikçe Kaan'ın dudakları hızlandı. Dayanamadığım ama aynı zamanda çok hoşuma giden bir noktaya tırmanmaya çalışıyor gibiydim. Uzattığım eli yakaladı ve yatağa bastırırken sımsıkı tuttu. Tek elimle yatağa tutunmak istedim, aynı anda o tek elle elimi uzatıp ağzımı kapatmak ya da göğsümün üzerine dokunup sakinleşmek istedim. Tek elimle yapmam gereken bir sürü şey varmış gibi hissediyordum.

Parmaklarımın arasında duran elini sıkmayı tercih ettim. Yeniden ismini söyledim ve dudakları tenimde hareket ederken aynı anda içimde ufak bir doluluk hissettim. Başparmağı olduğunu tahmin ettiğim bir dokunuş beni minik bir zorlamayla açtı. Hissettiğim hafif dolulukla nefesim kesildi. Kaan'ın dudakları durmadı. Hareket etmeye devam ettikçe aklımda ne varsa silindi gitti. Sadece hareket eden ve ona uyum sağlamaya çalışan bir bedenden ibarettim sanki. Karnımın alt kısmında başlayan bir kasılmaya bedenim gerilerek eşlik etti. Aşağıdan yukarıya doğru bir yükselme hissettim ama ona, sanki bitişe varamıyormuşum gibi bir çırpınış eşlik ettiğinde tırnaklarımı Kaan'ın eline geçirdim.

Ben o tırmandığım noktaya varmaya çalışırken Kaan hızla hareket etti. Yüzünü bacaklarımın arasından çıkarırken gözlerimi kırpıştırdım.

Daha az önce aşağıdaydı ama şimdi aniden yüzü yüzüme yaklaşmıştı. Dudaklarındaki parlaklığın sebebi olduğumu idrak edemeden Kaan bir elini aşağı indirdi. Benimkine sarılı olan diğer elini kaldırdı ve başımın yanına koyarken parmaklarımızı birbirine doladı.

Bacaklarımın arasında ufak bir zorlama hissettiğimde aklım hâlâ bulanıktı. Ve bir anda az önce parmağının verdiği histen çok farklı şekilde beni dolduran sertlikle nefesim kesildi. Dudakları alnıma dokundu ve kendini hızla bana doğru itti. Yarım kalan tırmanışın tatlı hissi kısa süreliğine yok olduğunda, yerini keskin ama hızlı bir acıya bıraktı.

"Kaan," dedim korkuyla ve elimi omzuna sardım. "Sakinleş," derken dudakları hâlâ alnımda geziyordu. "Alışman için biraz süre ver kendine."

Onu dinledim. Omzunda gezen elime, çenemde dolaşan dudaklarına odaklandım. Bedenim yavaşça gevşedi ama hâlâ içimde olan doluluk hissine alışmaya çalışıyordum. Kaan biraz geri çekildi. Yüzüme baktığından saç diplerinin hafifçe terlediğini fark ettim. "İyi misin?" diye sorduğumda zorla da olsa gülümsedi. "Terlemişsin?"

"Ecel terleri onlar," dedi dişlerini sıkarak. "Ayşe'm," derken sesi inler gibi çıktı. "Ne olur bana iyi olduğunu söyle çünkü hareket etmem gerek."

"İyiyim," dedim. O istedi diye değil, gerçekten iyi hissediyordum. Kaan rahatlamış gibi bir nefes bıraktı. Sakince hareket ettiğinde ufak bir yanma hissi oldu ama hemen ardından Kaan bir kez daha hareket etti ve bir sınırı aştığını hissettim. O da bunu fark etmiş olacak ki durup yüzüme baktı fakat katlanılabilir bir acıydı. Kaan yeniden hareket ettiğinde bu sefer durmadı. Bedeni üzerimde ileri geri hareket ederken gözlerimi ondan ayıramadım. Yüzünü incelediğimi anladığında elimi omzundan çekerek dudaklarına dokundum. Beklediği işaret buymuş gibi kalçası hızlandı. Bedeninin bana çarparken çıkardığı ses odada yankılandı. Parmaklarıma dolanmış parmakları gerildi ve benimkileri daha fazla sıktı. Saç diplerinden ensesine doğru akan birkaç damla teri izledim. Daha fazla dayanamıyormuş gibi dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve üzerimdeki hareketine eşdeğer şekilde öpmeye başladı.

Az önce yarım kalan tırmanma kaldığı yerden devam etmeye başladığında ağzının içine doğru inledim. Kaan geri çekildi. Belini biraz büküp hızlanırken dudaklarıyla bir göğsümün ucunu yakaladı. Elim terle ıslanmış ensesine dokundu ve oraya tutundu.

"Kaan," dedim tekrar. İsmini bir bilinmezlikle fısıldadım ama benim aksime o başımıza gelecekleri biliyormuş gibiydi. Göğsümü hızla emerken hareketleri sertleşti. Hırçın dudaklar kana kana su içer gibi asıldı. Kalçasının bana her vuruşunda içimde oluşan ürperme hissiyle gözlerim kapandı.

Bedenim kasıldı, dizlerim titrerken tutunacak bir yer aradım ama beni bir tek o tutabilirdi. Arkası kesilmeyen titremelerin arasından ben çıktığım yükseklikten sakince kayarken, Kaan'ın vücudunun elimin altında titrediğini hissettim. Bedeni hızla hareket etti ve sonunda dudaklarından dökülen titrek bir *ah* nidasıyla yavaşladı. Kalçası artık daha sakin inip kalkarken başını iki göğsümün arasına yerleştirip soluklandı.

Hızlı nefeslerimle onun başının yükselip alçalmasını izledim. Aralık dudaklarından kaçan nefesi tenime vurdu. Öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki, "İyi misin?" diye sordum. Başını geriye atıp bana baktığında gülümsedi.

"Asıl sen iyi misin?" dedi soruma soruyla karşılık vererek. Başımı sallayıp gülümsedim. Kaan sakince hareket edip kendini benden ayırdığından minik bir huylanma hissettim. Bacaklarımın arasından akan sıcaklığı fark ettiğimde yerimde kıpırdandım ama Kaan başını yanımdaki yastığa koyup beni de kollarının arsına çekti.

"Duş mu alsak?" diye sordum fısıldayarak. Başımın üzerine bir öpücük kondurdu ve kollarını bana daha sıkı doladı.

"Beş dakika izin ver bana, sonra alacağız."

Başımı göğsüne yasladım ve kollarının arasına sığındım. İkimizin dahil olduğu konuşmalardan bu kadar hoşlanmam normal değildi ama beni düşünen birinin olması, hatta kendimle birlikte bir başkasını düşünüyor olmak mutlu hissettiriyordu.

Teninin kokusunu solurken gözlerim ağırlaştı. "Beş dakika sonra," diye fısıldadım ve Kaan da aynı şekilde karşılık verdi. "Beş dakika..."

Gözlerim kapanırken Kaan'ın beni beş dakika sonra uyandıracağını bilerek, artık kocam olan bu adamın kollarında huzurla uykuya daldım.

14. BÖLÜM

Her kadın saçmadır sevdiği zaman,
bırak da içimden seveyim seni...
-Nazım Hikmet

Alev Alev - Feridun Düzağaç

Mahirev

Gözlerimi araladığımda odam hâlâ karanlıktı. Kolumu uzatıp yanı başımda duran telefonuma parmaklarımın ucuyla dokundum ve zorlanarak elime alıp saate baktım. Henüz dördü beş geçiyordu. Sessiz olmaya çalışarak telefonumu yerine bıraktım.

Zorlanmamın sebebi göğsümde sakin nefesler alarak uyuyan adamdan başkası değildi. Daha uyuyalı birkaç saat olmuştu ama sanki saatlerce uyumuş ve uykumu almış gibi dinç hissediyordum. Sakince inip kalkan nefesimi sabit tutmaya çalıştım. Açıkta kalan tenime dudaklarından sızan sıcak nefesi vurdukça sakin kalmak zor oluyordu benim için.

Başı hâlâ ilk koyduğu yerdeydi ama artık neredeyse üzerimde uyuyordu. Koyu renk kafası göğüslerimin arasında, bir bacağını bacağımın üzerine atmış ve koluyla da bana sımsıkı dolanmıştı. Enseme yayılan dağınık saçlarımın terlememe sebep olduğunu hissettim. Başımı hafifçe kaldırıp elimle saçlarımı ensemden çektim. Yeniden yastığa düşen başım artık daha rahat hissettiriyordu en azından. Olabildiğince az hareket etmek istemiştim ama Ali Asaf'ın hafifçe kıpırdandığını fark ettim.

"Uyandın mı?" diye mırıldandı uykudan kalınlaşan sesiyle. Cevabımı beklemeden devam etti. "Saat kaç?"

"Daha dört," derken esnedim.

"Biraz daha uyuyalım," diyerek bana daha fazla sokuldu. "Hatta biraz değil, çok fazla uyumam gerek benim böyle..." Durup derin bir nefes alırken burnunu açıkta kalan tenime sürttü. "Bu şekilde." Belimde dolanan eli sıkılaştı ve beni içine sokmak ister gibi kendine bastırdı. "Kimse erken kalkmaz zaten."

Boynunun altında kalan elimi çektim ve hafifçe sırtına dokundum. Diğer elim yeniden saçlarını bulduğunda huzurlu bir iç çekişe karışan

mırıldanma eşliğinde başını göğsüme yaslamadan önce dudaklarıyla dokundu. İki göğsümün arasına uzanan iplerin açıkta bıraktığı tenime dokunan sıcak dudaklarla yerimde kıpırdandım. Saçlarının arasında duran elimle bir tutam saçına asıldığımda başını geriye doğru atıp uykulu gözlerini üzerime dikti.

"Yapma," diye fısıldadığımda gülümsedi. Başını biraz daha geriye atıp çenesini kaldırdı ve dişlerini benim çeneme sürtene kadar yukarı uzandı. Çenemin ucunda ufak ama sert bir ısırık hissettim. Bunun beni heyecanlandırması çok saçmaydı ama işte orada minik ısırıklar bırakarak gezen dişler yüzünden aklım karışıyordu.

"Ali Asaf," dedim fısıltıyla ve yeniden uyardım. "Yapma."

"Çok güzel ama," dedi nefesini çeneme bırakarak. "Böyle uyanmaya alışırım ben."

Başını tutup benden uzaklaştırdım ve yüzüne baktım. Amacım ona kızmaktı ama elim yanağına kayarken bakışlarım dudaklarına odaklandı. Birkaç saat önce yaşadığımız o öpüşmenin aklımdan asla çıkmayacağını biliyordum ve ben yine istiyordum.

"Uslu dur," diye uyardım ama dilim böyle söylese de aklımdan geçen şeyler bambaşkaydı. Ali Asaf bunu hissetmiş gibi dudaklarını bana doğru uzattı ve onu öpmemi bekledi.

İlk adımı atmadı, ona gitmemi beklediğini biliyordum. Gözlerimin içine bakarak, beni kışkırtmak ister gibi altdudağının üzerinde dilini gezdirdi. Azıcık kararlı olsaydım onu görmezden gelirdim ama ıslanan altdudağı karnımın kasılmasına ve heyecanlanmama sebep oluyordu. Onu öpmekle bu anın tadını çıkarmak arasında gidip gelirken, Ali Asaf bir kez daha bana uzandı ve bu sefer daha sert bir ısırık aldı çenemden. Dudaklarımın arasından nefesimle karışık bir inleme kaçıp gitti.

"Sadece bir kere öpeceğim," dedim. Ona değil kendime söz veriyordum. Ali Asaf başını sallayarak beni onayladı. "Sonra yeniden uyuyacağız," derken yine ondan onay almak ister gibi yüzünde gezindi bakışlarım. Ali Asaf cevap vermedi. Yüzünde gezinen elimi çenesine indirdim ve dudaklarını hafifçe büzerek sıkarken ona yaklaştım. "Tamam mı?"

Başıyla onayladı. Ona tepeden bakarken parmaklarımın arasında tuttuğum dudaklarına takılı kaldı gözlerim. Ellerimi hafifçe gevşettim ve başparmağımı tereddüt ederek dudağının üzerinde gezdirdim. Dudaklarının arasından hızlanarak çıkan nefesi parmak uçlarıma dokundu.

"Hadi," dedi sabırsız ses tonuyla. Dudaklarım ona yaklaşırken teninin kokusu burnuma doldu. Teninin kokusuna karışan baharatlı bir koku aldığımda beni rahatlattı. Ona yaklaşırken bedenimde sakince gezinen parmakları kasıldı. Kendimi ondan bana doğru uzanan bir güce teslim oluyormuş gibi hissediyordum. Dudaklarımı onunkilere dokunduramadan Ali Asaf sanki beni ele geçirmek ister gibi kendine doğru çekerek aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı.

Dudaklarım şaşkınlıkla ve heyecanla aralandı. Gözlerim onun yüzünde gezinirken gerilen hatlarını izledim. Yapmak istediğini biliyordum. Benden önce davranıp beni öpmek istiyordu. Kendini tutmaya çalışırken bedeninin kasıldığını hissettim.

Dudaklarımı sakince onun dudaklarına bastırdığımda sesli bir nefesi koyuverdi. İstediğini almış olmanın verdiği heyecanla dudaklarını benimkilere bastırdı. Bu çok... daha farklıydı. Tatlı bir uyku arası öpüşmesi olacağını düşünen tüm bedenim yanıldı. Ali Asaf'ın dudakları sıcak, sert ve benden bir şeyler talep eder gibi üzerimde gezindi. Sadece dudaklarımızın bir arada olması yetmiyormuş gibi dilini şehvetle dudaklarımın arasından kaydırdı. Dili bana sataşmak ister gibi oyunbaz bir çabayla benimkine sataştığında uykudan eser kalmamıştı artık. Vücudumdaki her bir hücre ayıldı.

Derin bir iç çekip kendimi geriye çekmek için çabaladım. Ondan kopmam zor oldu çünkü hem ben geri çekilmek istemiyordum hem de Ali Asaf'ın beni bırakmaya niyeti yok gibiydi. Geri çekilince yarı kapalı gözlerle bana baktı. Dişlerini önce altdudağımda gezdirdi ama sonra biraz aşağıya kayıp çenemin diğer tarafından bir ısırık aldı.

Isırdığı yere yumuşak dudaklarla dokunduğunda göğsüm derin bir nefes arayışıyla şişti. "Isırma," dedim bunun beni ne kadar etkilediğini belli etmemeye çalışarak. Ama tabii o bunun farkındaydı.

"Çok hoşuma gidiyor," dedi ve başını yeniden eğip dişlerini çeneme sürttü. "Senden bir parça koparmak istiyorum."

Dudaklarını boynuma indirdiğinde daha fazla dayanamayacak gibi hissediyordum. Köprücükkemiğimle boynumun arasındaki hassas deriye değen dişlerle kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. "Ali Asaf," dedim inler gibi. İsmini söylememle dudakları durdu.

"Tamam," dedi ama bunu kendine mi yoksa bana mı söylediğini anlamadım. Sanırım ikimizin de biraz durup sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Ali Asaf'ın nefesi boynumda yavaşlamaya başladı. Aşağı doğru kayarak

başını göğsüme doğru yatırırken uykuya dalmak için kendini yerleştirdi. İkimiz de biraz kıpırdandık ve en rahat olacağımız şekilde birbirimize sokulduk. Elim yeniden koyu renk saçlarının arasına kaydı ve onun eli de benim belime sıkıca dolandı. Tek kelime etmeden sakinleşen nefeslerimizle tekrar uykuya daldık.

Yeniden gözlerimi açtığımda kollarımı havaya kaldırıp yatağımda gerindim. Üzerimdeki ağırlık gitmişti. Bundan hoşnut olmam gerektiğini biliyordum ama yine de her yerimin tutulmasına sebep olacak olsa da yine onu üzerimde bana dolanmış halde bulmayı tercih ederdim.

Ali Asaf sadece üzerimden kalkmakla kalmamıştı. Artık yatakta da değildi. Elimi ağzıma götürüp esnedim ve içeri vuran güneşten uzak durmaya çalışarak yatağımda kıvrandım.

"Günaydın," diyen kalın sesle gözlerim hemen odamın içini taradı. Gördüklerimle uykum tamamen açılırken gözlerimi kısarak odamın ortasında ellerinin üzerinde bir aşağı bir yukarı kalkarak şınav çeken adamı izlemeye başladım.

Bana günaydın derken yüzüme bakmamıştı. Yaptığı işe odaklanmış, nefesini düzene sokmaya çalışırken bir aşağı bir yukarı inip kalkmaya devam etti.

İki elini bacak hizasında açmış, ellerini yere sabitlemişti. Kollarından aldığı güçle kaslarının kasılmasını ve damarlarının belirgin hale gelmesini hayranlıkla izledim. Yatağımda hafifçe doğrulurken bakışlarım kollarından geniş omuzlarına, oradan da kalçasına doğru indi. Altında sadece hafif bol duran, koyu renk *boxer* iç çamaşırı vardı. Çıplak ayaklarını neredeyse sadece ayak parmaklarından destek alır gibi yere sabitlemişti.

Benden cevap alamayınca bakışlarını bana çevirdiğini hissettim. "Hey," dedi sanki bu halim onu neşelendirmiş gibi sesinde muzip bir ton vardı. "Yavrum iyi misin?"

Başımı hevesle salladım. "Ne yapıyorsun?"

Yutkunarak sorduğum soruya cevap vermesini beklerken gözlerimi yüzüne çevirdim. Yaptığı şeye hiç ara vermeden benimle konuşmaya başladı.

"Fazla hareketsiz kalmaktan hoşlanmıyorum. Sen uyanana kadar biraz ısınayım dedim. Hem belki birlikte deniz kenarında koşarız."

Bunu o kadar hevesli söylemişti ki yüzümü buruşturmamak için kendimi zorladım. Ama Ali Asaf hemen bu halimi fark etti. Üzerime

gelip beni koşmaya zorlayacağını düşündüğümden konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Ağırlığa falan ihtiyaç olmuyor mu böyle şeyler yaparken?" Saçma sorumla neredeyse kendim bile dalga geçecektim. Ali Asaf gülümsedi.

"Aslında haklısın, hadi gel," dediğinde neyden bahsettiğini anlamadım. "Gel de benim ağırlığım ol." Kaşlarını hareket ettirip sırtını işaret etti.

"Saçmalama," dedim gülerek. "Sırtına falan çıkmayacağım. Ben seni ezerim." Dudaklarından eğlenir gibi bir kıkırdama kaçtı.

"Yavrum kaç kilosun sen? Elli falan mı?"

"Hayır elli kilo değilim, altmış bir kiloyum." Bunu öyle dolu dolu söylemiştim ki sanki bu fikirden vazgeçmesi için kilomun yeterli bir sayıda olması gerekiyordu.

"Hadi yavrum," dedi yeniden. Durdu ve dirseklerinin üzerinde yere uzandı. Yeniden sırtını işaret ederken, "Atla bakalım," dediğinde pes ettim. Nasıl olsa en fazla bir iki kere inip kalkacaktı. Eğer ağır olduğumu söylerse belini kırana kadar onun üzerinde tepinecektim.

Bacaklarımı yataktan sarkıttığımda gözleri kısa şortuma kaydı. Onu görmezden gelip yanına ilerledim. "Ne yapacağım?"

Bana aşağıdan bakarken gözleri ayaklarımdan bacaklarıma ve oradan da kalçama çıktı. "İstersen otur istersen uzan," dedi.

Bacağımın birini üzerinden atıp diğer tarafa geçirdim. Kalçamı onun sırtına yerleştirmeden önce bir an tereddüt ettim ve oturmaktansa üzerine uzanmaya karar verdim. Ellerimi onun iki yanında açtım ve göğsümü sırtına yaslayana kadar eğildim. Bacaklarımı ve kalçamı toparlayıp onun bedeninin şeklini alır gibi üzerine uzandım. Çıplak bacaklarım bacaklarının üzerine uzanırken ayaklarımı onun bileklerine doladım. Ellerimi de iki yandan göğsünde birleştirmek için uzandım ama maalesef ellerim yetişmedi. Ben de kollarına tutunmaya karar verdim.

"Hazır mısın?" diye sorduğunda sanki çok eğlenceli bir şey olacakmış gibi gülümsedim. "Evet," dediğimde Ali Asaf alçalıp yükselmeye başladı.

Bir, iki, üç... Şimdi pes edecek derken Ali Asaf'ın nefesinde en ufak bir değişiklik hissetmedim.

"Yorulmadın mı?" diye sordum merakla. Ali Asaf başını iki yana salladı. O yaptığı işe odaklanmışken sessiz kaldım. Gözlerim ensesine doğru dağılan saçlarına takıldı. Saç dipleri terlemiş, boynu nemli bir şekilde parlıyordu. Üzerinde ben varken yükselip alçalmaya devam ettiğinde

daha fazla terledi ve birkaç damlanın saç diplerinden sıyrılıp ensesine ve köprücükkemiğine doğru aktığını gördüm.

Oradan sonra takip edemiyordum ama herhalde göğsüne doğru kayıp gidiyordu. Bacaklarımı sıkıntıyla kıpırdattım. Çıplak tenime sürtünen tüylerle hafifçe gıdıklandım ama hoşuma gitti. Dudaklarımı ensesine dokundurma ihtiyacım o kadar fazlaydı ki yerimde kıvranıp duruyordum. Onu rahatsız edeceğimi düşünerek hareket etmeden durmaya çalışıyordum fakat teninin kokusunu aldıkça bu durum benim için de giderek zorlaşıyordu.

Ali Asaf hareket ederken sanki hipnotize olmuş gibi bir elimi kolundan çektim ve işaretparmağımla ince ter tabakasını takip ederek teninde gezindim.

Bir an duraksadı ve öylece durduk. "Mahinev," dediğinde uyaran ses tonunun farkındaydım, yine de durmak istemiyordum. Parmağımı boynunda gezdirerek ilerledim ve terle ıslanan teninde kaydırarak kulağının arkasına kadar gelip durdum. Ali Asaf da durdu. Kollarının üzerinde yükseldi ve öylece kaldı. Parmak uçlarım kulağının altında bir süre durdu ama yeniden hareket edip kirli sakalla kaplı yanağına doğru uzandım.

"Mahinev," dedi yeniden ve bu sefer dişlerini sıkarak devam etti. Elimin altındaki kasları gerilirken yutkundum. "İn," dedi sertçe.

Gözlerimi kırpıştırdım ve tek kelimeyi idrak etmeye çalıştım. Ben hareket etmeyince yeniden, "İn," dedi. Yerimde doğruldum. Kızgın olduğunu düşünerek yutkundum ve sırtında oturur pozisyona geldim. Bacaklarımın üzerinde doğrulmaya çalıştığım anda Ali Asaf hızla hareket etti ve altımda sırtüstü döndü. Beni dizlerimden kavrayıp belinin üzerine çekip oturturken düşecek gibi hissettim ve korkuyla ağzımdan ufak bir çığlık kaçtı. Beni karnının üzerine oturttuğunda dengemi sağlamak için ellerimi karnına bastırdım.

Parmaklarımın altında hissettiğim sert kasların üzerinde gezinmek isterken Ali Asaf yeniden hareket etti. Bu sefer beni belimden kavrayıp yerinde doğrulurken, dönerek tek bir hareketle altına aldı. O kadar hızlı hareket etmişti ki şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Ama şu an bulunduğumuz pozisyonu fark ettiğimde şaşkınlığım daha da artarken ona deli bir heyecan eşlik etti.

Ali Asaf üzerimdeydi. Bacağının birini benim bacaklarımın arasına sokmuş, dizini hafifçe bana bastırıyordu. İki elini yüzümün iki

yanından uzatarak, sert parmaklarını saçlarımın arasına geçirip birkaç tutamı eline dolamıştı.

Gözleri gözlerimi yakaladı. Başını bana doğru eğip dudaklarını elmacıkkemiğimde gezdirerek usulca öptü.

"Derdin beni delirtmekse," derken nefesi yanağıma değip geçtiği sırada konuşmaya devam etti. "Başarıyorsun. Akıl hastası bir adam gibi etrafında gezinmemi istiyorsan..." Kirli sakalla kaplı yanağını benimkine yaklaştırıp kulağıma fısıldadı. "Onu da başarıyorsun."

Benden bir cevap beklemedi. Dudaklarını burnumun ucuna dokundurup başını çeneme doğru eğdi ve ne yapacağını artık biliyordum. Dudaklarını çeneme yaklaştırıp narin bir öpücük bıraktığında soluğum kesilmiş gibi hissettim. Hemen ardından beklediğim o hareket geldi.

Dişlerini çeneme dokundurdu ve canımı acıtmayacak şekilde olsa da tüylerimi diken diken ederek ısırdı. Minik ısırıklarla çenemin etrafında gezinirken yavaşça boynuma indikten sonra orayı es geçip omzumu ısırdı. Sesli bir iç çekişle nefes aldım.

"Köpek," dedim fısıldayarak. Gözlerinde beni mutlu eden bir parıltıyla bana gülümsedi. "Senin köpeğin," dediğinde dudaklarımda oluşan gülümsemeyi zorla bastırdım ancak başarılı olamadım. Dişlerini birbirine bastırıp dudaklarını araladı ve sıktığı dişlerini bana gösterirken sanki sızlar gibi bir ses çıkardı. "Daha ısıracak çok yer var da..." derken gözleri heyecanla parladı.

Ellerimi ensesine doğru uzatıp üzerinde kurumaya başlayan terini hissettim. "Hasta olacaksın," dedim.

"Sen bakacaksan olayım," dediğinde ensesindeki kısa saçlara asıldım.

"Bak bu hareket başına bela olacak ona göre," diye beni uyarırken üzerime kendini biraz daha bastırdı. "Az önce aklımı aldın yetmedi mi?"

"Ben bir şey yapmadım." Masumca gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. "Sen dedin bin üzerime diye!" Uyaran ses tonumu ciddiye almayıp bana biraz daha sokuldu.

"Bir de ben sırtüstü yatarken binsen üzerime?" Ağzım hayretle açıldı. Tek kelime edemedim. Ali Asaf bu suspus halimi görünce başını geriye atıp kocaman bir kahkaha attığında kendime gelip omzuna bir tane vurdum.

"Kalk şuradan," dedim tersleyerek ama kollarını bana daha sıkı doladı.

"Öpeyim bir önce," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Hakkını kaybettin sapık herif seni, üzerine binecekmişim bir de." Bakışlarımı ondan kaçırıp yanaklarımın kızarmasını gizlemeye çalıştım.

"Önce sen söyledin," diye kendini savundu. Altında kıvranıp kaçmaya çalıştım ama başarısız oldum. "Her şeye bir cevabın var. Bırak beni, Ali Asaf."

"Bak ısırırım," derken yeniden dişlerini gösterdi.

"Sana köpeksin diye diye fazla benimsedin bence sen bunu!" Azıcık alınır da surat asar falan diye bekledim ama arsız adam umursamadı bile.

Kurtulma çabam tam bir fiyasko olduğundan uğraşmaktan vazgeçtim. Ali Asaf çenemi sıkıca tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. "Bu dudaklardan günaydın öpücüğü almadan sikseler bırakmam."

"Terbiyesiz," dedim nefesimi düzene sokmaya çalışırken. "Ya bak içeride insanlar var. Senin bu öpücük merakın başımıza bela olacak."

Sinsice sırıttı. "Dün akşam ve sabaha karşı öpücük merakı olan kimdi?"

"Sendin," dedim bakışlarımı kaçırarak. Çenemde duran eliyle yeniden ona bakmam için yüzümü çevirdi.

Başını bana doğru eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma yaklaştırdı. Gözlerimi usulca kapattım ve dokunuşunu bekledim. Ali Asaf'ın dudakları benimkilere dokunmadı ama ılık sıcaklığı kulağımın tam altında hissettim.

Dudaklarım alamadığı dokunuşun hayal kırıklığıyla acı çeker gibi inledim ama aynı zamanda tenimde gezinen sıcaklıkla da kendimden geçtim. Kulağımın altına bir öpücük kondurup daha sonra oradaki hassas deriyi usulca emdi ve hemen geri çekildi. Dilinin ucunu uyuşan tenimde hissedince kollarına dolanan parmaklarım sıkılaştı.

"Ali Asaf," derken ismi dudaklarımdan inler gibi döküldü.

"Şimdi o öpücüğü verecek misin bana?" derken geri çekilip elini yeniden çeneme uzattı ve tuttuğu yeri sakince okşadı. Ona itiraz etmeden, uslu bir kız gibi hevesle başımı salladım. Dudaklarına doğru başımı kaldırdım ve ona yaklaştıkça heyecanla titredim.

Kapı gürültülü bir şekilde hızla açıldığında aniden geri çekildim ve donup kaldım. Yere uzanmıştım. Ali Asaf üzerimdeydi. Onun üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu, benimkilerin de zaten pek bir yerimi kapatmaya faydası yoktu.

"Ay!" diye bağırdı Bahar ve elini gözlerine kapatarak arkasına döndü. "Ay siz yerde ne yapıyorsunuz?"

Sanki tek sorun bizim yerde olmamızmış gibi!

"Oha, Bahar!" dedi Ali Asaf sinirle. "Kızım sen kapı çalmak ne demek bilmiyor musun?"

"Ay abi ne bileyim ben sizi şey yaparken yakalayacağımı!"

Gözlerimi kocaman açıp Ali Asaf'a baktım. Salak herif sırıtıyordu.

"Biz şey yapmıyoruz, Bahar," dedim sinirle.

"Ne yapmıyoruz?" diye soran Ali Asaf oldu. Omzundan tutup onu ittim ve neyse ki bu sefer insafa gelip zorluk çıkarmadan üzerimden çekilip yana kaydı. Kendini sırtüstü yere bırakıp kollarını başının altında birleştirdi ve yattığı yerden bana baktı. Kalkması için ayağımla kalçasından dürttüm ama bana mısın demedi.

Öfkeli birkaç adım attım ve Bahar'ın yanına giderek gözünde duran elini çekip bana bakmasını bekledim. Tek gözünü açıp yüzüme baktı. "Bir şey yapmadık," dedim yeniden. Bahar yüzünde saçma bir sırıtmayla bana bakarken arkamdaki adamın da tıpkı onun gibi sırıttığını biliyordum.

"Sizinle daha fazla uğraşmayacağım." Banyoya gitmek için ilerledim ama Ali Asaf aniden adımı seslendi.

"Mahinev," dedi ve ona bakmamı bekledi. Arkamı döndüğümde yerinden kalktı ve bana doğru geldi. Bahar'ın yanında beni öpmeye çalışırsa tekmeyi yerdi bu sefer.

"Üzerini değiştir," dedi. Emir verir gibi değil de sanki içeride insanların olduğunu hatırlatmak ister gibiydi. Yanından geçip dolabımı açtım ve askıdan ince uzun bir tişört alıp başımdan geçirdim. Şortuma kısa bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi.

Kendimi banyoya atıp bu adamla ne halt edeceğimi düşünürken soruma bir cevap bulamadım.

Karşımda oturan Ayşe ve Kaan'a bakarken istemsizce sırıtıp duruyordum. Koltukta yan yana birbirlerine sokulmuşlardı. Hepimizin önünde meyve tabakları vardı ama onlar tek tabağı paylaşıyorlardı. Kaan ara sıra Ayşe'nin kulağına doğru eğilip konuşuyordu ve öyle anlarda Ayşe bakışlarını Kaan'dan kaçırmaya çalışıyordu. İkisinin de gözlerinden, yüzünden hatta beden dilinden bile mutluluk akıyordu. Onlar için hep

böyle kalmasını diledim. Çünkü eve döndüğümüzde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aslında bir sürü konuda bir fikrim yoktu. Asuman cadısı ne halt edecek diye korkuyordum. Ayşe ve Kaan'a bulaşmasını istemiyordum. Selim ve Bahar konusunda aklım karışıktı çünkü şu an balkonda oturan Selim'in hali hiç iyi değildi. Coşkun, Bahar'la uğraşıyordu. Bahar'ı kızdırmak için bir şeyler yapıp sonra da onu güldürüyordu. En son Coşkun ağzını açıp Bahar'ın ona meyve vermesini beklediğinde Bahar gülerek onun ağzına bir tane erik atmıştı.

Ciddiye alınacak ya da yanlış anlayacak bir şey yoktu. Selim'in de Coşkun'u kıskandığını düşünmüyordum zaten. Ne bana ne Bahar'a abiden farklı bir yaklaşımda bulunmuştu bugüne kadar. Coşkun, çocuk gibiydi ve hepimizi bir şekilde neşelendirmeyi başarırdı. Bu huyuna bayılırdım. Şu anda Bahar'la şakalaşması da abi kardeş yakınlaşmasından öteye geçen bir şey değildi ama Selim'in kıskandığı ve moralini bozan şeyin bu olduğunu düşünmüyordum.

Selim, sadece Bahar'ın yanında gönlünden geçtiği gibi davranmak istiyordu. Sadece elini tutabilse yeterdi ona, biliyordum ve bunu yapamamak üzüyordu Selim'i. Bahar'ın tedirgin olacağını düşündüğünden ona Coşkun'un yakınlaştığı gibi de yakınlaşamıyordu.

Ali Asaf odamda telefondaydı, sesi belli belirsiz içeri geliyordu. Yerimden kalkıp balkona Selim'in yanına giderken Bahar'ın gözucuyla bir Selim'e bir de bana baktığını hissettim.

Selim beni görünce hafifçe gülümseyip az önce yüzünde olan ifadeyi değiştirdi. Yanındaki sandalyeye otururken, "Ha şöyle, nerede bakayım bir sürü gamze?" dedim.

Selim'in gülümsemesi derinleşirken Bahar'ın bize baktığını ve biraz rahatladığım gördüm. O da Selim'i böyle görmek istemiyordu.

"Nerede huysuz?" dediğinde kimden bahsettiğini biliyordum.

"Telefonda," derken elimi dizine koydum. "Asık suratlı olmak sana yakışmıyor."

Selim kederle iç çekti. "Biz aynıyız biliyor musun? Tek fark, ben Bahar'ın da boş olmadığını hissediyordum. Hissediyordum da adım atamıyordum emin olmadan." Bacağının üzerinde duran elimi sıkıp devam etmesini bekledim. "Ama böyle daha zormuş be, Mahi," dedi hüzünle. "O biliyor, ben biliyorum ama..." Gözlerini yumup yeniden açtı. "Ama başka kimse bilmiyor ve böyle anlarda çok can yakıcı oluyor her şey."

"Selim," dedim onu teskin etmek ister gibi. "Bak böyle kalmayacak ki. Herkes bilecek."

Başını sağa sola salladı. "Ali Asaf'ın bilmesi gerek, Mahi. Ben kardeşimden bir şey saklayamam. Ama bunu pat diye de önüne atamam. Eskiden olsa belki daha sabırlı davranır, beklerdim ama şimdi sen varsın."

Kaşlarını çatıp ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Sen varsın, sen ikna edersin ya da ne bileyim alıştırırsın onu, yumuşatırsın. Seninleyken o kadar da sinirli olmuyor."

Saçmalama, der gibi yüzüne baktım ve kahkaha attım. "Onun sinirini beş Mahi daha olsa alamaz, Selim. Ayrıca olsa olsa sinirini artırırım ben onun bu inatla, ne alması!"

Sonunda bana gerçekten gülümseyerek baktı. Elini tutup güven verircesine sıktım. "Sizin yanınızdayım unutma ve gerekirse Ali Asaf'ı bir yere kapatır yine de ikna ederim ben onu." Bu sefer kahkaha atınca Bahar'ın bakışları hızla bize döndü ve gülümsedi.

"Hadi gel, gitmeden bu meyveler bitecek," dediğimde ben içeri doğru ilerlerken o da peşimden geldi. Coşkun, Bahar'ın yanındaki tekli koltuktan kalkınca Selim onun boşalttığı yere geçip oturdu. Bahar yanına gelen adama gülümseyerek baktı ve Selim de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Masanın üzerinde duran meyve tabağını elime aldım ve üçlü koltuğun köşesine yerleştim. Bacaklarımı kalçamın altına kıvırıp topladım, elbisemin eteklerini düzelterek oturdum. Gözlerimi denize doğru çevirdim ve ağzıma bir kiraz attım.

Yanımda bir hareket hissettiğimde onun yanıma geldiğini anlamıştım. Bana doğru sokuldu ve kolunu başımın arkasından atarak koltuğun başına uzattı. Elime bir tane daha kiraz aldım ve ağzıma götürdüğüm sırada bir anda parmaklarımın arasında yok oldu. Sert dişlerin parmak uçlarımı sıyırdığını hissettiğimde dönüp ona kötü kötü baktım.

Salonun her yerine dağılmış oturan arkadaşlarımız ne olduğunun farkındaydı. Bize bakmıyorlardı ama gülümsediklerini gördüm.

"Acıttın," derken onları görmezden gelip hedefime Ali Asaf'ı aldım. Yeni bir kirazı daha ağzıma atarken bu sefer ağzıyla değil eliyle kaptı ve dudaklarıma doğru uzattı.

"Kendim yerim," dedim sinirli kalmaya çalışarak ama bana böyle yakın olması ve sıcak davranması bunun çok uzun süremeyeceğini bilmemi sağladı.

"Aç ağzını," dedi fısıldayarak. "İstersen sen de benim parmaklarımı ısırabilirsin," derken sesini daha da alçaltı. "Ödeşiriz."

"İstemiyorum," dedim ama daha şimdiden yelkenleri suya indirdiğimin farkındaydım.

Bana biraz daha yaklaştı. "Hadi yavrum."

Ve sesindeki o yumuşak, yalvaran tonla işim bitti. Dudaklarımı aralayıp ona doğru döndüm. İki parmağının ucuyla kirazı ağzıma sokmasına izin verdim. Benimle oyun oynadığının farkındaydım. Kirazın ıslaklığını önce dudaklarımda gezdirdi, sonra da sakince dudaklarımın arasından içeri kaydırdı.

Ağzımı kapatıp sakince çiğnedim. Onun bakışları ise ben yutkunana kadar kıpırdayan dudaklarımda gezindi.

Kendini bana daha da yaklaştırdı. Arkamda duran elini omzuma attı ve bacaklarını aralayarak hafifçe aşağı doğru kaydı. Oturduğu yerde rahatlarken kucağımda duran tabağa uzanıp meyve yemeye başladı.

Kaan konuşana kadar herkes kendi halindeydi. Birkaç saat sonra gidecektik. Kaan, "Piknik yapalım mı?" dediğinde hepimiz ona baktık. "Senin iznin bitmek üzere," dedi Ali Asaf'ı işaret ederek. "E sizin de okulunuz başlayacak," derken Bahar ve beni işaret etti. "Havalar hâlâ güzelken bir piknik yapalım diyorum."

Ayşe hevesle el çırptı ve sonra verdiği tepkiden utanarak Kaan'a döndü. "Bence de gidelim," dedi Bahar araya girerek. "Her sene sık sık yapardık ama bu sene çok az yaptık."

Bahar'a hak verir gibi başımı salladım. "Evet ya ip atlarız," dedim Bahar'a bakarak. Hevesle başını salladı. "Sonra şunlarla futbol oynarız," derken erkekleri işaret ettim. Hepsi birden kahkaha attı.

"Yavrum sen yenilmeye doymadın, biz seni yenmeye," diyen Ali Asaf'a döndüm. Bacağımın birini koltuktan aşağı kaydırdım ve diğerini kalçamın altında tuttum. "Göreceğiz bakalım komutanım," derken elimi dizine koyup hafifçe okşadım. Ali Asaf'ın bakışları bacağında duran elime kaydığında devam ettim. "Bu sefer kazanacakmışım gibi bir his var içimde."

"Öyle mi?" dedi gözlerime bakarak. "Bekleyip görelim o zaman."

Ona bakarken aniden aramıza bir yastık uçtu ve korkuyla geri çekildim. Ali Asaf hızla gelen yastığı yakalayıp, yastığın geldiği yöne çevirdi bakışlarını. Kaan gülerek bize baktı. "Kur yapıp durmayın karşımda," derken gözleri sinsice parladı. Ali Asaf yastığı yeniden ona iade etti ama

onunki yumuşak bir atıştan çok uzaktı. Yastık yüzüne çarparken Kaan, "Of," dedi.

Kaan yastığı yüzünden çekerken, "Siktir git," dedi Ali Asaf. "Karınla iki saattir karşımda mıç mıç kıvranıyorsun. Sana tek kelime eden oldu mu?"

Kaan'ın alınmasını ya da utanması bekledim ama bu beklenti boşunaydı. "Yapacağım tabii lan, karım o benim."

"Karın diye senin hakkın var bizim yok yani?"

"Git nikâhı bas," dedi Kaan sırıtarak. "Sen de yaparsın."

Ali Asaf okkalı bir küfür savuracakken elimi uzatıp hemen ağzına kapattım. "Yeter," derken bir Kaan'a bir ona baktım. "Çocuk gibi itişip kakışıyorsunuz. Biz de havada uçuşan küfürlere maruz kalıyoruz."

Ali Asaf elimin altında homurdandı ama o susana kadar elimi çekmedim. Kaan da bir şey diyemedi çünkü Ayşe susmasını rica etmişti.

❀ ❀ ❀

Birkaç saat sonra toparlanmış, evi kapatıp çıkmak için hazırlanmıştık. Kalan eşyaları erkekler arabalara yerleştirirken biz de kızlarla son kez evi kontrol ettik.

"Değişik bir hafta oldu," dedi Bahar bana bakarken. Ben de Ayşe'ye baktım. Üçümüz de gülümsedik. Eve dönünce bizi nelerin beklediğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

Evden çıktığımızda Ayşe, Kaan'ın yanına geçip elini tuttu. Bir kısmımız Selim'in, bir kısmımız Ali Asaf'ın arabasına binecektik. Coşkun ve Bahar, Selim'le gidecek; Ayşe, Kaan ve ben de Ali Asaf'ın arabasına binecektik.

Kaan ve Ali Asaf bir şeyler konuşurken biz de arabalara yerleştik. Neden öne oturmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Ayşe arka koltuğa geçince ben de yanına oturdum. Ali Asaf şoför koltuğuna geçtiğinde dikiz aynasını ayarladı ve bana baktı. Aynayı beni görecek şekilde ayarladıktan sonra biraz aşağı kaydırıp bacaklarıma çevirdiğini gördüm.

Yüzsüz, hiç çekinmeden beni dikizlerken bir de utanmadan sırıttı. "Ne işin var senin orada?"

Sorduğu soruyla kaşlarımı çattım. "Diğer arabaya mı geçeyim?"

Kaan, Ayşe'nin diğer tarafından binince arkada biraz sıkıştık. "Yavrusu sen neden buradasın?" dediğinde Ayşe'nin üzerinden uzanıp

Kaan'ın bacağına vurdum. Ali Asaf sırıtarak bizi izlemeye devam ederken eğleniyormuş gibi duruyordu.

Kaan, Ayşe'yi bana doğru itti ve beni kapıya doğru sıkıştırdı. "Kaan," dedi Ayşe yumuşak bir sesle ama Kaan onu dinlemeden bana döndü. "Kızım geçsene öne ya."

Kaan'ın neden öne oturacağını düşünmüştüm bilmiyordum ama sıkıştığım kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Selim'in arabası geri geri çıkarken öne geçip Ali Asaf'ın yanına oturdum. Diğer arabanın arkasına takılıp yola çıktık.

Kısa süre sonra üzerime bir yorgunluk çöktü. Bedenimi Ali Asaf'a doğru çevirdim ve başımı koltuğa yasladım. Ona doğru dönünce bir saniyeliğine gözünü yoldan ayırdı ve bana gülümsedi. Sonra da gözleri aynadan arkadaki ikiliyi kontrol etti. Ayşe başını Kaan'ın göğsüne yaslamış, ikisi de uyuyordu.

"Yorulmuşlar," dedim mırıldanarak ve bu kelimem Ali Asaf'ı güldürdü. Tek kaşını kaldırıp bana baktığında istemsizce utandım. Dün geceden bahsetmemiştim ama onun böyle anladığını biliyordum. "Senin için fesat," dedim surat asarak.

"Bir şey demedim," dediğinde hâlâ gülümsüyordu.

Dudaklarımı yalayıp başımı çevirdim ama Ali Asaf tek elini bana uzatıp çenemden tuttu. "Bana doğru gel," derken hafif bir baskıyla beni kendine doğru çekti. Kısacık bir süre gözünü yoldan ayırdı ve dudaklarıma kısa ama sert bir öpücük kondurdu.

Beni bırakırken, "Oh," dediğinde gülümsedim. "Biliyor musun?" Dönüp ona baktım. "Ben bu öpücüğün, yani dün gecenin hayalini çok fazla kurdum."

"Öyle mi?" derken yutkundu. "Peki, söyle bakalım hayal ettiğin gibi miydi?"

Gülümsedim. "Hâlâ gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"O zaman," dedi ve elini uzatıp elbisemi hafifçe sıyırdı. Elini çıplak dizime koyup sakince okşadı. "Biraz daha çaba gösterip seni bunun gerçek olduğuna inandırmam gerek."

Yol boyunca elini bacağımdan çekmedi. Hafif bir baskıyla dikkatimi yeniden üzerine çektiğinde yolumuz bitmek üzereydi. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Anlamadım?" derken ona baktım.

"Bunu, bizi," dedi ve ikimizi işaret etti. "Yani şimdi gidip herkesin içinde ailelerimize mi söyleyeceğiz?"

"Hayır," dedim tereddüt etmeden. Arkadaşlarımızla paylaşmak başka bir şeydi ama ailelerimize bunu bu kadar erken söylemek istediğimden emin değildim. Her ne kadar düşünmek istemesem de ne olacağımız belli değildi. Ayrılırız gözüyle bakmıyordum ama her şey daha çok yeniydi. Emine annem ve Seyhan teyzenin arası çok iyiydi, bunu bozacak bir şey yapmaktan korkuyordum.

"Biraz kendi halimizde takılsak?" dedim çekinerek.

"Takılmak mı?"

Bu kelimeden hoşlanmadığını fark ettim. Sesinin tonu açık bir kitap gibiydi. "Takılmaktan kastım senin anladığın gibi değil, hemen gerilme. Sadece biz bize yaşayalım bir süre diyorum. Ne yaşıyorsak ikimizin arasında kalsın."

"Yani herkesten gizli saklı buluşmalar olacak, sen evden benim yanıma geldiğini söyleyerek çıkamayacaksın."

Gülümsedim. "Ali Asaf, "derken elini tuttum. "Ben bugüne kadar kaç kere senin yanına gidiyorum diye çıktım o evden hatırlamıyor musun? Ve sorun da yaşamadık."

Bana cevap vermedi ama suratını astı. "Kızma bana," dedim.

"Kızmıyorum," dediğinde dizimde duran elini avucumun içine aldım ve elinin tersini çevirip, dudaklarımı elinin üzerine bastırdım. Dudaklarım elinin üzerinde bir süre kaldı. Geri çekildiğimde derin bir nefes aldı ve elini benden çekip az önce dudaklarımın değdiği yere kendi dudaklarıyla dokundu. Yeniden bana uzattığı elini tutarak tekrar çıplak bacağımın üzerine koydum.

Yolun geri kalanı sessiz geçti. Evimin önünde durduğumuzda hava henüz tam kararmamıştı. Selim'in arabası da önümüzde durdu. Açılan kapıların sesi sokakta yankılandı. Bizim evin ışıkları kapalıydı. Ali Asafların bahçeden gelen sesleri duyduğumuzda hepimiz oraya doğru ilerledik. Daha sonra almak için çantaları arabada bırakarak arka arkaya bahçeye girdik.

Bahçedeki kalabalığı görünce oraya doğru ilerledik. Emine annem gördü önce bizi. "Ay güzel kızım," dediğinde ona doğru hızlı adımlar attım. Sarılıp öperken kollarımı sımsıkı sardım.

Bir anda herkes birbirine sarıldı ve içeriden aldığımız sandalyelere oturduk. Bahçede tanımadığım iki kadın daha vardı. Emine annem *eski komşularımız* diye tanıştırmıştı bizi. Kadınlardan biri sürekli bana bakıp

gülümsüyordu ve arada oğlundan bahsetmeye başladığında karşımda oturan Ali Asaf kaşlarını çatmaya başlamıştı.

"Maşallah, ne güzel kızsın," dediğinde ona kibarca gülümsedim. Teşekkür edeceğim sırada gür bir ses araya girdi.

"Allah sahibine bağışlasın," dedi Ali Asaf. Sesindeki sertlik ortama bomba gibi düştü. Gözlerimi ona dikip *ne yapıyorsun sen* der gibi baktım ama kısık gözlerini, oğlunu bana öven kadına dikmişti bir kere. Ali Asaf'ın bu çıkışından sonra Kaan, Coşkun ve Selim koro halinde *âmin* deyince, sinirle homurdandım.

Neyse ki konu daha fazla uzamadı. Herkes yorgun olduğumuzu anladığında ayaklandık. Gerçekten de biraz uyumak istiyordum.

Kapıdan çıkarken Kaan, Ali Asaf'a bir şeyler söyledi. Ali Asaf başıyla onayladı ve arabadan benim çantalarımı alıp yanıma geldi. "Piknikten sonra Kaan'ın bir işine yardım etmemiz gerek."

Ne olduğunu bile sormadım çünkü sorgusuz sualsiz yardım edecektim zaten. Ali Asaf elinde çantayı tutarken diğer elini bana, elimi tutmak ister gibi uzattı ama nerede olduğumuzu hatırlamasını istercesine ona baktım.

Gözleri huzursuzca gölgelendi. İtiraz edecek gibi dudakları ince bir çizgi halini aldı ama yine de kendini zorlayarak sustu. Evimin bahçesine girdiğim anda onun elini tutacak, hatta gönlünü alana kadar öpecektim. Bana kızgın olmasını istemiyordum.

Herkese iyi akşamlar demek için Ali Asaf'ın yanından geçtim ve kızlara döndüm. Tam ağzımı açacaktım ki Ayşe'nin önümde donup kaldığını fark ettim.

"Ayşe," dedim ama bana tepki vermedi. Kaan karısına seslendiğimi duyunca hızla yanımıza geldi. Elini Ayşe'nin yüzüne koydu ama kız ona da tepki vermedi. "Ayşe'm iyi misin?" derken sesindeki titremeyi ve korkuyu hissediyordum.

Ayşe bir şeyler fısıldadı. *Anne* dedi gibi gelmişti ama neden durduk yere annesini aklına getirmişti ki?

Ama sonra kızın neden böyle olduğunu anladık. Hepimiz aynı anda anladık hem de. Asuman teyze arkamızdaydı ve kadın konuşunca tüm tüylerim havaya kalktı.

"Seni utanmaz," dedi tükürür gibi. "Hem geri döndün hem de yanında bu adamla mı geldin?" Kaan'ı işaret ettiğinde adamın kasıldığını hissettim. "Arsız," dediğinde daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı. Kendimi Ayşe ve Kaan'ın önüne attığımda artık her şey için çok geçti.

15. BÖLÜM

Bir yokuştan koşarak kalbim sana iniyor.
-Ceyhun Atuf Kansu

Hastayım Sana - Yıldız Tilbe

Mahiner

Yüzüme gelen suyla gözlerimi kapatırken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Asuman teyzenin elindeki pet şişeyi görmemiştim bile. Sadece Ayşe'nin yüzüne bakarak donup kalan kıza hiç acımadan hakaret ederken ona izin vermeyeceğimi biliyordum. Amacım onların önüne geçerek bu çirkin ve hak edilmeyen lafları daha fazla duymalarına izin vermemek, bunlara engel olmaktı ama kadın sadece ağzıyla yok etmeye çalışmamıştı kızını.

Elindeki şişeyi kızına doğru fırlattığında Kaan'ın hareket ederek Ayşe'yi kollarına alıp sırtını döndüğünü fark ettim. Ben o kadar şanslı değildim. Yüzüme doğru fırlayıp gelen şişeyi fark ettiğimde çok geçti ama pet şişe yüzüme gelmemişti. Fakat yine de sırılsıklam olmuştum.

Elimle yüzümden akan ıslaklığı silerken gözlerimi araladım. Tam yüzümün karşısında duran kolu fark ettim ve bakışlarımı kolun sahibine çevirdim. Ali Asaf'ın, yüzümün önünde sımsıkı tuttuğu şişe neredeyse avucunda yok olup gidecekti. Şişeyi öyle bir sıkıyordu ki az sonra parmaklarının arasından toz halinde dökülecceğini düşündüm.

Yüzüme gelen şişeyi engellemişti ama o hızla yüksek ihtimalle şişeyi sıkınca bütün su yüzüme gelmişti. Aslında sorun değildi. Şu anda kızgın olduğum en son konu benim ıslanmamdı. Ayşe'nin titrek nefesini duyabiliyordum yanımda. Kız korkudan mı titriyordu yoksa bu durumda olmak mıydı onu endişelendiren bilmiyordum ama gözlerimi diktiğim ve parçalamak istediğim tek bir kişi vardı şu anda: o da karşımda duruyordu.

"Sen," dedim dişlerimi sıkarak. "Ya sen nasıl bir kadınsın?" Sesimin yüksek çıktığının farkındaydım. Mahallenin ortasında bağırıp duruyordum ama şu an umurumda değildi. O, kendi öz kızını üzüp hakaret

ederken, utanmadan kızına bu kadar insanın içinde elindekini çekinmeden fırlatırken ben bağırmaktan mı utanacaktım?

"Sen karışma," dedi Asuman teyze tıpkı az önceki gibi. Kızına kullandığı o ses tonunu bana da yöneltmişti.

"Öyle bir karışacağım ki," deyip öne doğru bir adım attım ama belimden tutulan kollarla fazla ilerleyemedim. Beni kimin tuttuğunu biliyordum ama şu an gözüm onu da görmüyordu.

"Ali Asaf bırak beni," dedim dişlerimi sıkarak. "Bırak bakalım benim yüzüme karşı söylesin o lafları da karşılığını vereyim. Ayşe hâlâ ona saygısından susabilir, annesidir ama benim zerre umurumda değil ona saygı duymak."

"Mahinev," dedi kulağımın dibinde beni sakinleştirmek ister gibi ama hâlâ kollarından çıkmaya çalışmakla meşguldüm.

"Yavrum bi' dur," dediğinde sadece benim duyabileceğim kadar kısık tutmuştu sesini. Sakinleşmek istiyordum, gerçekten. Ali Asaf bunu başarmak üzereydi ama gözüm hızlı adımlarla yanımıza gelen Bahar'a kaydığında onun Ayşe'nin yanına ilerlediğini gördüm. Sonra Ayşe'ye baktım ve Ali Asaf'ın kollarının arasında donup kaldım.

Bir insanın ağlaması beni her zaman etkilerdi ama sevdiğim birinin böyle ağlaması tüm savunmamı yerle bir etmişti. Ayşe, başını Kaan'ın göğsüne gömmüş sessizce ağlıyordu. Ne yaptıysa bu kadın, kızın ağlarken bile sesi çıkmıyordu. Omuzlarının şiddetle sarsılmasından ve derin derin iç çekmelerinden anlıyordum.

Kaan ellerini onun omuzlarına sarmış kulağına doğru eğilmişti. Bir şeyler söyleyerek onu sakinleştirmek istiyordu. Az önceki sinirim yerini katıksız bir öfkeye bıraktığında hâlâ karşımızda durmaya devam eden kadına döndüm.

"Ya sen nasıl bir insansın!" dedim tıpkı onun az önce bizim yüzümüze iğrenerek baktığı gibi bakarak. "Sen ne vicdansız kadınsın, şu kızın hali de mi seni etkilemiyor ya!" Elimle Kaan'ın kollarına sığınan Ayşe'yi işaret ettim.

Yeniden, "Sen karışma!" derken öfkeli gözlerini üzerime dikti. Bakışlarındaki nefret bir saniyeliğine de olsa şaşırmama neden oldu ama arkasından gelecek sözlere hazırlıklı değildim.

"Bizim anne kız ilişkimiz hakkında zerre fikrin yok senin. Nereden olacak ki? Senin annen-" Cümlesini bitiremedi çünkü Emine annemin sesi herkesi susturdu.

"Asuman!" diye bağırdığında bakışlarım bize doğru gelen Emine annem ve Seyhan teyzeye döndü. "Bunca zaman komşum dedim, alttan aldım ama haddini aşıyorsun." Asuman teyze bu çıkışı beklemediğinden bir anlığına şaşkınca baktı. Emine annemin arkasından Seyhan teyze konuştu. "Biz çocuklarımızı sokakta bulmadık, Asuman," dedi sakin kalmaya çalışarak. "Ne sana laf söyletirim ne de başkasına."

Asuman teyze şaşkınlığını kenara bırakmaya çalışarak Seyhan teyzeye baktı. "Ben senin çocuklar-" Cümlenin devamını beklememize gerek yoktu çünkü nasıl tamamlanacağını biliyorduk hepimiz. Onun çocuklarına laf söylemediğini dile getirecekti. Burada hedef aldığı kişi ben, kendi kızı ve yüksek ihtimalle bir de Kaan'dı. Ama Seyhan teyze de onun bu açıklamasını görmezden geldi. Bitirmesine bile fırsat vermeden araya girdi.

"Hepsi benim çocuklarım, buna senin kızın da dahil, Asuman. Kendine gel!" Seyhan teyzenin çıkışıyla Asuman teyze irkildi.

Hâlâ tam karşısına dikilip ağzıma geleni saymak istiyordum ama Ali Asaf beni bırakmıyordu. Üzerimdeki elbisenin ıslaklığını tenimde hissediyordum ama bu bile sinirimi soğutmuyordu. Ellerimi Ali Asaf'ın belimde duran ellerinin üzerine getirip sinirimi başka tarafa yönlendirmek ister gibi sıktım.

"Ayşe, evde konuşalım," dedi Asuman teyze. Tüm bakışlar Ayşe ve Kaan'a döndü. Kadının tabii ki olanlardan haberi yoktu. Seyhan teyze ve Emine anneyle bakıştık bir an ama onlar da sessiz kaldılar. Ayşe sonunda annesinin söylediği şeye karşılık vermek ister gibi yüzünü Kaan'ın göğsünden çekti. Başını kaldırıp Kaan'a baktığında, Kaan iki eliyle Ayşe'nin gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını sildi.

Ayşe, Kaan'ın yanına geçti ve çekinmeden, annesinin yüzüne bakarak kocasının elini tuttu. "Evime gideceğim, evet." Başını çevirip Kaan'ın yüzüne baktı. O kısacık bakışmadan memnun olmuş gibi annesine yeniden döndü. "Ama kocamın evine," dediğinde nefesimi tuttum.

Ortama bir sessizlik çöktü. Bir an için Asuman teyzenin fiziki bir darbe almış gibi sarsıldığını hissettim. "Ne?" diye sordu şaşkınca.

"Biz evlendik," dedi Ayşe çekinmeden. "O yüzden ne yanımdaki adamdan ne de buraya dönmekten utanıyorum. Gerçi evlenmeseydim de yine böyle utanmadan elini tutar gelirdim karşına. Sadece sen anla diye bunu vurguluyorum. Benimle ne derdin var, neyin acısını benden çıkarıyorsun bilmiyorum anne. Eskiden bilmek isterdim ama artık istemiyorum." Dönüp bana ve Ali Asaf'a, yanında duran Bahar'a ve hemen arkasındaki Selim'e, daha sonra da Emine anne, Seyhan teyze ve yanlarında duran Coşkun'a baktı. "Aile olmak için kan bağına ihtiyaç duymadığımı fark ettim. Benim bir ailem var. Kendi kanımdan canımdan oluşturacağım aile dışında da ailem var. O yüzden anne, daha fazla ne sen kötü duruma düş ne de ben üzüleyim."

Hepimiz nefes dahi almadan Ayşe'yi dinledik. O da sanki söylediklerini yeni fark etmiş gibi nefesini tuttu ve öylece kaldı. Bakışlarım annesinden çekip elini tuttuğu adama çevirdi. "Gidelim," dedi Kaan'a bakarak. Ellerinin titrediğini fark etmemiştim ama konuşurken dudaklarının titrediğini gördüğümde Asuman teyzeyi olduğu yerde parçalamak istedim.

Ayşe'nin söylediği her bir kelime çok güzeldi ama şimdi sanki bu kelimelerinin ağırlığı biniyordu üzerine. Seyhan teyze yanımıza gelirken Asuman teyzenin tek kelime etmediğini fark ettim. Hayretle bize bakıyordu ama o bakışlarda gördüğüm şey şaşkınlıktan çok daha fazlasıydı.

Seyhan teyze, Ayşe'nin yanına gidip diğer elini tuttu. "Hadi kızım gelin bizim bahçede bir çay içelim önce," derken gülümseyerek baktı. Ayşe onun yakınlığıyla rahatlamış gibi tuttuğu nefesini seslice dışarı bıraktı.

Emine annem, "Mahi," dediğinde ona doğru döndüm. "Kızım elbisen sırılsıklam. Hadi sen de git üzerini değiştir de gelin biraz birlikte oturalım." Gözleriyle Ayşe'yi işaret ettiğinde başımı salladım. Hâlâ Ali Asaf'ın kollarındaydım ama bu durumu kimse yadırgamış gibi durmuyordu. Gerçi bu kadar olay yaşanırken kimsenin fark etmemesi çok normaldi.

Ali Asaf'ın kollarından sıyrılmak için hareket ettiğimde beni bıraktı. Yerde duran çantaya uzandım ama o benden önce davranıp eline aldı. "Ben çıkarayım eve kadar," dediğinde başımla onayladım. Arkamı dönüp bir adım atmıştım ki beni çılgına çeviren o sözleri duyup donup kaldım.

"Siz de nikâh kıydınız galiba," dedi Asuman teyze. Kimden bahsettiğini anlamam için arkama dönüp bakmama gerek yoktu. "Ama ben demiştim," dedi bilmiş bir tavırla.

Hızla arkamı döndüm. "Ne diyorsun sen, Asuman teyze?"

Kadının gözleri benim çıkışımla parladı. Bu durumdan zevk alır gibi kısıldı. "Bir şey demedim. Murat mı Ali Asaf mı onu-"

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Kadının üzerine doğru hızla atıldım ama Ali Asaf beni tekrar belimden yakalayıp havaya kaldırdı.

Emine annem, "Asuman haddini aştın sen artık," diyerek kadına bağırdı ama Asuman teyze yarattığı kaostan memnun bir şekilde yürümeye başladı.

"Ali Asaf bırak beni," dedim sinirle. Koca kadını dövecek falan değildim ama yüzüme bakarak konuşmasını istiyordum ki ben de onun suratına karşı laflarımı söyleyeyim. Laf söyleyip sonra da hiçbir şey olmamış gibi keyifle çekip gitmesi sinirlerimi bozuyordu.

Ayaklarım havada, Ali Asaf'ın kollarında çırpınıp duruyordum. "Ya bırak beni, Ali Asaf! Şu kadına iki kelime edemezsem deliririm ben."

Ali Asaf beni dinlemedi. Emine annem yanımıza geldiğinde benim sakinleşmeyeceğimi fark etmiş gibi Ali Asaf'a döndü. "Oğlum sakın bırakma, bu sinirle koşar peşinden gider."

"Giderim tabii," dedim kabul ederek. Emine annem söylediğimi görmezden gelip devam etti. "Sen al Mahi'yi eve sok, üstünü başını değiştirsin sonra gelirsiniz. Biz bahçedeyiz."

O kadar sinirliydim ki Emine annemin söylediklerini algılayamadım. Gözlerim hâlâ sessiz sedasız, hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönüp giden kadının üzerindeydi zaten.

Ali Asaf'ın kollarında eve doğru taşınırken kendime geldim. Herkes hareketlenmiş ve Ali Asafların evinin bahçesine doğru ilerlerken biz aksi yöne, bizim eve doğru gidiyorduk.

"Ali Asaf, indir beni," dedim sadece onun duyabileceği bir tonla ama beni görmezden geldi. Bir elinde çantam diğer elinde ben, öylece ilerledik.

"Ali Asaf ya çanta gibi tutuyorsun beni, indirsene!"

Geniş kapıyı ayağıyla ittirip bahçeye girdi. Merdivenleri çıkarken belime sıkıca sarılı olan elini sıkarak beni bir kez yerimde hoplattı ve yukarı doğru kaldırdı.

"Ya ne yapıyorsun çocuk gibi!" dedim sinirlenerek. Ağırlığımı bacaklarıma verip aşağı doğru kaymaya çalıştım ama mengene gibi sarmıştı kolunu belime.

"Bir çantaya göre fazla hareketlisin," dedi. Başımı çevirip arkamda kalan yüzüne bakmaya çalıştım ama tam göremedim. Yan kısmından ona baktığımda dudaklarının kıvrılmış olduğunu fark ettim.

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve bacaklarımı da serbest bırakıp öylece durdum. "İyi," dedim huysuz bir çocuk gibi. "Birimiz eğleniyor hiç değilse!"

Sesini çıkarmadan merdivenlerin sonuna geldi. Diğer elinde tuttuğu çantayı benim önüme doğru getirdi ve ben çantanın kenarındaki ufak gözden anahtarımı çıkarırken öylece bekledi. Beni yere indirmesini bekledim ama kolunu birazcık bile gevşetmedi.

Kapıyı açtım. Yan dönüp içeri girerken önce kapıdan kendi geçti, ardından da adeta bir çanta gibi kolunda taşıdığı beni soktu içeri. Elindeki çantayı pat diye yere bırakınca çantanın çarpma sesi boş evde yankılandı. Az sonra beni de o çanta gibi yere bırakmasını bekledim ama salona doğru ilerleyip önce ışığı yaktı, sonra da beni kollarının arasından kayar gibi yere indirdi.

"Sen," derken ona doğru döndüm. "Sen beni daha fazla sinirlendirmek için mi uğraşıyorsun? Zaten canım bur-" devam edemeden Ali Asaf iki elini belime sardı ve göğsüm onun sert bedenine yaslanana kadar bedenimi çekiştirdi.

"Gel bakalım küçük öfke yumağı, düğüm düğüm olmuşsun yine sinirden." Belimdeki ellerini sıkılaştırdı ve hafifçe sıktı. Elleri sırtıma doğru kaydığında sakinleşerek ellerimi kollarının üzerine koydum. Parmakları sakince hareket edip omuzlarıma ulaştı. Sert parmaklar usulca omzumu sıktığında rahatlamanın verdiği huzurla dudaklarımın arasından ufak bir inleme kaçtı. "Bak kaskatı her yerin, hadi azıcık gevşe."

Omuzlarımda gezinen parmaklarla daha şimdiden rahatlamaya başlamıştım. Bedenimdeki kaslar tek tek kendinden geçiyordu ama yine de içimde yanan o ateş gibi sinirin dinmesine izin vermiyordum.

"Kadının söylediklerini duymadın mı sen?" dedim beni anlamasını ister gibi. Başımı geriye atıp gözlerine baktım. "Kadın beni delirtmek için uğraşıyor sanki. Saygısızlık yapmayayım diyorum, Ayşe üzülmesin diyorum ama o söylediklerini de yutmam ben. Ayrıca unutmam da!

Bir daha karşı karşıya gelelim, ne varsa dilimde dökeceğim böyle yüzüne karşı."

Omzumda gezinen elinin birini geri çekti. Yanağıma uzanarak hafif bir baskıyla çenemi tutup kaldırdı. "Senin o dilini var ya," dedi sırıtarak. Söylediği şeyle ben de gülümsedim. "Eee," dedim ona yaklaşarak. Bu kadar kısa sürede beni sakinleştirmesi hoşuma gidiyordu. Sesimin tonu sanki bir anda kendiliğinden değişti. Ona naz yapmaya dünden razı olan bedenim hafifçe kıvrıldı. "Sürekli ağzınızdan bunu duyuyoruz ama icraat da göremedik komutanım."

Ali Asaf'ın bakışları değişti. Az önceki gülen gözler, yerini daha koyu bir ateşe bıraktı. "Ateş gibi dilin var, Mahinev," derken nefesi dudaklarıma dokundu.

"Yak mı diyorsunuz yani komutanım?" derken elimi kaldırıp kolunda usulca gezdirdim. "Yakayım mı?"

"Cık," dedi. Dudaklarını bana biraz daha yaklaştırdı. "Ben söndüreyim mi o ateşi?"

Kolunda gezinen elim yükseldi ve kirli sakallı çenesine uzandı. Sakince dolanan parmaklarım tenini okşarken, "Ne o? Yanmaktan mı korkuyorsun?" diye sordum.

Aramızdaki bu sıradan konuşmanın altında yatan hazzı ve heyecanı dile getirmeye çalışsam dilim dönmezdi. Belimdeki eli sıkılaşırken beni bedenine yasladı. "Belki de ben daha çok söndürmeye hevesliyimdir."

"Beni kolay kolay bastıramayacağınızı biliyorsunuz değil mi komutanım?"

Bakışları dudaklarıma kayıp birkaç saniye her bir santimini incelemek ister gibi üzerimde gezindi. O kadar heyecanlanmıştım ki dudaklarımı kıpırdatmadan duramadım. Dilim bir refleksle hareket etti ve hafifçe dudaklarımı yaladım. Ali Asaf'ın gözlerime çıkan bakışları bu hareketimden sonra odağını yitirmiş gibi yeniden dudaklarıma sabitlendi.

"Canıma okuyacaksın gibi hissediyorum," derken sesinin tonu bedenimdeki tüm tüylerin havaya kalkmasına sebep oldu. Elbisemin ıslaklığı resmen tenime işlemişti ama umurumda değildi. Ali Asaf'a tamamen yaslandım. Ellerini belime sıkıca sardı ve birkaç adım geriye giderken beni de beraberinde hareket ettirdi.

Kalçasını yemek masasına yasladığında durdu ve bacaklarını biraz aralayıp beni aralarına çekti. Yaslanmanın etkisiyle boylarımız

neredeyse eşitlendiğinden göz göze geldik. Elleri belimdeydi ama sabit durmaktan çok uzaktı. Parmakları elbisemin üzerinden belimi usulca okşarken kendimi onun kollarında hiç olmadığım kadar güvende ve rahatlamış hissettim.

"Canına hep okudum ben senin," dedim az önceki sorduğu soruya cevap vererek. Kollarını sıkılaştırıp bedenimi kendi vücuduna sertçe bastırdı.

"Evet, hep okudun," dedi mırıldanır gibi. Başını hafifçe eğerek elmacıkkemiğimin üzerine dudaklarını kısacık bir süre dokundurup geri çekti. "Ama o zaman başkaydı. Ben sana karşılık vermekten çekinmiyordum."

"Ne değişti ki?" diye sordum. Tıpkı onun yaptığı gibi uzanıp yanağından öptüm ve ondan cevap vermesini bekleyerek yüzüne baktım.

"Şimdi bu inatçı hallerin, canıma okumaların falan manyak bir haz veriyor bana. Sinirlenmekten çok..." deyip sustu ve dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

"Devamını getir," dedim huysuzca. Benim ne kadar meraklı olduğumu biliyordu.

"Kızmayacaksın ama," dedi benden söz almak ister gibi. Bu konuda beni kızdıracak ne söyleyecekti bilmiyordum ama yine de merakımdan başımı sallayarak kabul ettim.

"Hadi tamam söyle! Ne değişti?"

"Seninle didişmenin bana hep farklı bir heyecan verdiğini kabul ediyorum ama şimdi durum biraz farklı."

"Nasıl farklı?" Merakla ona bakarken açıklama yapmasını bekledim. Bekledim, bekledim de söylediği şeyi asla beklemiyordum.

"Şimdi beni biraz azdırıyor galiba!"

Ağzım bir karış açılırken, karşımda konuşan adama bakakaldım. "Ne?" dedim tutuk bir şekilde. Ali Asaf kahkaha atmaya başladığında belimde gezinen parmaklarını sıktı.

"Şu yüzündekl ifadeyi görmek için aynı kelimeyi bir kez daha söylerim, Mahinev!"

Kendime gelmek ister gibi silkindim. "Terbiyesiz," derken bakışlarımı yüzünden çektim ve farklı yerlere bakmaya çalışarak yeni bir odak noktası bulmak için çabaladım.

Yeniden kahkaha attı. "Bu kadar kaba ifade etmek değildi niyetim ama sen o kadar istekliydin ki duymak için, dayanamadım."

"Tamam, bırak beni," derken kollarından çıkmak için kımıldandım ama izin vermedi. "Ali Asaf," dedim uyarır gibi fakat beni dinlemedi. Kollarından uzaklaşmayı ben de istemiyordum, yanaklarıma basan ateşin de farkındaydım. Ayrıca söylediği şeyden sonra içimde kıpırdanan kuduruk yanım, yirmi dört saat onunla didişmem için beni dürtüp duruyordu.

"Biraz kaba olmuş olabilir ama yalan değil, Mahinev. Bana cevap verdikçe, aklımdan o dilinle ilgili geçen düşünceleri bir duysan arkana bakmadan kaçar gidersin."

Az önceki neşesi yok olmuştu. Şimdi daha ciddi daha sakin ama bir o kadar da beni heyecanlandıran ses tonuyla konuşuyordu. Dudakları benimkilere yaklaştı. "Ali Asaf," dedim mırıldanır gibi. "Öpeceksen öp artık, bak insanlar bizim geç kaldığımızı fark edecek."

Şu anda başkalarının fark edeceği şey umurumda değildi. Beni öpmesi için o kadar sabırsızlanıyordum ki her türlü bahaneyi öne sürmeye razıydım.

Elini uzatıp yanağıma dökülen ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. Derin bir nefes aldı. İçine çektiği nefesi dışarı bırakırken, "Mahinev," dedi nefes nefese. Soluğunda adımı yaşatır gibi ismim dökküldü dudaklarından. "Öyle hızlı, öyle fena düşüyorum ki sana..." İşaretparmağı yanağımda usulca hareket ederken başını bana doğru eğdi. "Buna nasıl engel olunur bilmiyorum."

"Engel olmak istiyor musun?"

"Hiç istemiyorum," dedi bir saniye bile tereddüt etmeden. Ve hemen arkasından sertçe dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Belimde duran elini yukarı kaydırdı ve diğer eliyle birlikte sırtıma baskı uygulayarak aramızda olmayan küçük mesafeyi kapatmak ister gibi beni sıkıca sardı.

Dudaklarının temasıyla gözlerimi yumdum. Ellerimle uzanıp onun sert omuzlarına asılır gibi tutundum. Parmaklarımla ensesine yayılan saçların arasına girip hafifçe asıldığımda Ali Asaf ağzımın içine doğru tatlı bir nefes bıraktı. Bir saniye bile uzaklaşmak istemiyordum bu öpücükten. Onun tecrübeli dudakları beni kışkırtırken, hayal ettiğim onca zamanın nasıl saçma olduğunu hissettim.

O kadar güzel şeyler hissetmeme sebep oluyordu ki bu dudaklar, kendimi tamamen ona bırakmak, onun insafına teslim etmek istiyordum.

Dudakları hareket ettikçe ona eşlik ettim. Üstdudağını yakalayıp ağzımın içine çektiğimde tenimi okşayan parmakları kasıldı.

Bedenimin alt kısmını, aralık duran bacaklarının arasına daha fazla bastırdım. Birlikte uyuduğumuz gece onu tenimde hissetmiştim ama şu an incecik elbisenin bana hissettirdiği kadar olmamıştı. Kendimi ona bastırdım ve hissettiğim sertlikle garip bir heyecan yaşadım. Ona bunu yapan kişi olmak, sadece öpüşmemizin ikimizi bu denli etkilemesi garip bir haz uyandırıyordu bende.

Elinin biri hâlâ sırtımda gezinirken diğeri sakince aşağı kaydı ve kalçamın üzerinden geçerek, ince kumaşın eteklerine uzandı. Bir saniyeliğine öpüşmemize ara verdiğinde göz göze geldik. Ne yapacağını, ne yapmak istediğini biliyordum ve ona itiraz etmek istemiyordum. Benden bir adım beklediğinin farkında olarak yeniden dudaklarına uzandım. Ellerimi yüzünün iki yanına koyarak onu kavrayıp kendime doğru çektim.

Dudaklarımız yeniden buluştu. Ali Asaf'ın parmakları usulca elbisemin etek kısmını yukarı sıyırdı ve ılık parmaklar bacağımın arka tarafına sürtünerek yukarı tırmandı. Elbisemin içine giren eli kalçamın üzerine gelince durdu. Avuç içini açarak parmaklarıyla kalçamın tek yanından beni kavradı. Acıyla karışık bu dokunuşla o kadar heyecanlandım ki kendimi ona bastırarak inledim.

Bedenimdeki elektriklenmeyle onun kollarının arasında titredim. Ali Asaf diğer elini de aşağı indirip iki eliyle birden kalçalarıma asılıp beni kendine daha fazla bastırdı. Bedenimin en hassas yeri onun tenine sürtündü.

Hissettiğim bu sertlikle dizlerim titredi. Belimin altında alev gibi yanan tenim ona sürtünmekten başka bir şey istemiyordu. Kalçalarımı sıkıp okşayan parmaklar hareket ederek iç çamaşırımın kenarından içeri sızdı ve çıplak tenime dokundu.

Bir elimi ensesinde tuttum ama diğerini aşağı doğru kaydırmaya başladım. Kıyafetlerin üzerinden onu hissetmek beni böyle etkiliyorsa tenine dokunduğumda ne hissedeceğimi merak ediyordum.

Parmaklarım ince gömleği aşıp pantolonunun beline ulaştığında Ali Asaf dudaklarını geri çekti. İtiraz eder gibi inledim.

"Mahinev," derken nefesini toparlamak ister gibi yutkundu.

"Söyle hayatım," dediğimde dudaklarımı büzüp ona baktım. Bakışları ağzıma odaklanmışken parmaklarım hareket etti ama Ali Asaf beni

uyarmak ister gibi bir eliyle kalçamı sıktı. "Lan," dedi isyan eder gibi. "Mahinev, elini sakın daha fazla hareket ettirme."

Acı çeker gibi kurduğu cümleyle gülümsedim. "Senin ellerinin nerede olduğunu düşünürsek bence benim de biraz hareket etmem gerek."

Paniklemiş gibi başını iki yana salladı ve iki eliyle tuttuğu kalçamı sıkıp beni kendine bastırarak, elimin ikimizin arasında sıkışmasına sebep oldu. "Benim ellerim olduğu yerden memnun ama senin o minik ellerin bana bir kere dokunursa işim biter yavrum. O yüzden dur dediğimde beni dinle."

Dudaklarımı yeniden büzdüğümde beni gürültülü bir şekilde öptü. Sonra da kalçamı bir kez daha okşadı ve ellerini elbisemin altından çıkardı.

"Su üzerinde kurudu yavrum. Hava sıcak olsa da hasta olursun, hadi git giyin de gidelim." Cümlesini bitirince boğazını temizler gibi öksürdü ve ellerini çekerek beni serbest bıraktı. Bedenimdeki yanım kalmışlık hissini görmezden gelip ondan bir adım uzaklaştım. Arkamı dönüp merdivenlere yöneldiğim sırada kalçama sertçe vurarak beni yerimden sıçrattı.

"Çüş Ali Asaf ya, ne yapıyorsun?" Elimi uzatıp vurduğu yerin acısını dindirmek ister gibi okşadım. Ali Asaf'ın bakışları bir süre okşadığım yere takıldı ve sonra yeniden bana döndü.

"Çüş ne, Mahinev!" derken bundan ne kadar hoşlandığını gizlemeye çalışmıyordu bile.

"Acıttın oğlum ya!" dedim ona sataşır gibi.

"Oğlum ne lan!" derken sahte bir kızgınlıkla bana doğru bir adım attı. "Senin ağzının ayarı kaçtı yine."

"Senin de elinin ayarı kaçmış belli ki!" Bana yaklaşmasına izin vermeden arkamı dönüp merdivenleri çıkmaya başladım.

Kendimi odama attığımda suratımda saçma bir gülümseme vardı. Elbisemin eteklerinden tutup başımın üzerinden çıkarıp odamda duran kirli sepetinin içine attım. Dolabımdan dizlerimin altına kadar inen bir tayt ve üzerine giymek için de bol bir tişört çıkarıp yatağımın üzerine koydum. Çekmecemden yeni bir iç çamaşır takımı alarak onları da kıyafetlerimin yanına bıraktım.

Üzerimde olan ıslak çamaşırları çıkarıp elbisemin arkasından fırlattım ve hemen yatağımın üzerindeki çamaşırları giydim. Taytımı ve

tişörtümü de hızla giyinip aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp tepeden topladım.

İşim bittiğinde odamdan çıktım ve hızla merdivenlerden indim. Salona girdiğimde merdiven yönüne bakan koltukta oturan Ali Asaf'la göz göze geldik.

"Ben hazırım," dedim neşeyle ve ona doğru ilerledim. Tam karşısına geldiğimde başını kaldırıp bana baktı.

"Telefonun çaldı," dedi ve elinde tuttuğu telefonumu bana uzattı. Çantamdaydı telefonum ama çalınca almıştı herhalde.

Elinden telefonumu alırken, "Emine annem mi?" diye sordum. O başını iki yana sallarken ben de son arayanlar kısmına girdim ve Murat'ın ismini gördüm. Ali Asaf'ın suratının neden asık olduğunu da anlamış oldum.

"Murat'mış," dedim sanki bir şeyi belirtir gibi. "Ona verdiğim notlarla ilgili bir şey soracaktı büyük ihtimalle. Genelde onunla ders çalışıyoruz biliyorsun."

"Sizin bölümleriniz ayrı değil mi?"

Omuzlarımı silkip cevap verdim. "Ayrı aslında, ben peyzaj mimarlığı okuyorum, Murat iç mimarlık okuyor ama ortak dersimiz oluyor genelde. Benim notlarım onun işine yarıyor çoğu zaman, onun da bilgisi benim işime yarıyor." Gülümseyerek Ali Asaf'a yaklaştım. Sırtını koltuğa yaslayıp bana baktı ve ben de ağırlığımı vermeden dizine oturdum.

"Sen ondan daha zekisin! Ne bilgisi varmış da senin işine yarayacakmış?" Gülmemek için kendimi tuttum.

"Emin ol o benden daha zeki. Benim gözden kaçırdığım birçok konuda yardımcı olmuştur bana."

Huysuzca homurdandı ama başka bir şey demedi. İçinde tuttuğunun farkındaydım fakat Murat benim arkadaşımdı ve arkadaşlarım konusunda taviz vermeyecektim.

"Ali Asaf," derken ona doğru eğildim, bir elimi ensesine dolayıp hafifçe okşadım. "Murat benim arkadaşım."

"Hadi oradan!" dedi ters ters.

"Bu ne demek şimdi? İnanmıyor musun sen bana!"

"Bunun seninle alakası yok, senin için o arkadaş olabilir ama onun için sen öyle değilsin."

"Ali Asaf," dedim inler gibi.

"Bak, ben ne gördüğümü biliyorum tamam mı?"

"Sen kendi içinde benimle ilgili duygularını çözmeye çalışırken gördüklerini yanlış anladın bence."

"Konu ben değilim."

"Evet!" dedim sesimi yükselterek. "Konu ben de değilim zaten!"

"O zaman neden biz üçüncü kişi yüzünden kavga ediyoruz!"

İkimizin sesi de yükselince oturduğum yerden kalktım. "Bu şekilde konuşmak istemiyorum."

Tişörtümün arkasından beni yakaladığında sadece iki adım atabilmiştim. Kollarını belime sardı ve beni kucağına çekti. Alnını sırtıma yasladığında sessizce bekledim.

"Kaçıp gitme," dedi enseme doğru soluyarak.

"Beni kızdırıyorsun." Belime sarılan ellerinin üzerine ellerimi koydum.

"Her kızdığında benden gidecek misin böyle?" Parmaklarım ellerinin üzerinde gezindi.

"Senden gitmiyorum ki seninle gidiyoruz."

"Mahinev, "dediğinde dudakları enseme dokundu. Sıcak nefesi beni ürperterek tenimde dolaştı. "Bana bu hissettirdiklerin çok zor biliyor musun?"

Ona dönmek ve ne demek istediğini sormak istedim ama yerimden kıpırdamama izin vermedi. "Anlamadım," dedim ondan bir açıklama bekleyerek.

"Seninle konuşana kadar içimde verdiğim savaşla, günlerce kendimi yedim bitirdim ben. Nasıl böyle şeyler hissederim diye kendime kızdım. Mahinev duysa o diliyle beni cümle âleme rezil eder, siker atar bir kenara beni de duygularımı da diye düşündüm."

Ufak bir kıkırdama kaçtı ağzımdan. "Gülme," dedi enseme doğru. "Senin başkasını sevdiğini düşünmem de yardımcı olmadı tabii. Ben senden nasıl uzak dururum diye düşünürken senin yüzünü hep asık görmek, birinin seni mutsuz ettiğini düşünmeme sebep oldu."

"Biri beni mutsuz ediyordu zaten zeki adam!"

Belimin kenarını sıkıp etimi tutunca hafifçe inledim. "Kudurma," dedi beni uyarır gibi ve devam etti. "Sonra o adamın kim olduğunu bulmaya çalıştık."

"Çalıştık mı?"

Enseme bir öpücük kondurdu. "Evet. Kaan, Selim ve Coşkun'un canına okudum. Ben burada yokken kim üzdü bu kızı bu kadar da sizin haberiniz yok diye ağızlarına sıçtım."

Bu sefer kahkaha attım. Ensemde gezinen dudaklarında gülümsediğini hissettim. "Ama kimseyi bulamadım tabii. Bir yandan ben seninle ilgili derdime gömüldüm, diğer yandan bu konu. Beynimi siktin günlerce, Mahinev! Sonra sen onunla gittin ve ben de peşinden geldim. İkinizi görünce..." Konuşması kesilince yerimde kıpırdandım. "Kıskançlık fazlasıyla sikik bir duygu!"

Kahkahamı tutmaya çalışmadım bile.

"Gülme dedim sana," derken yerimde huzursuzca kıvrandım. Sormak istediğim bir şey vardı.

"Ali Asaf," dedim tereddüt ederek.

"Söyle yavrum."

"Sana bir şey soracağım ama bana dürüst olacağına söz ver."

"Tamam," derken atkuyruğumu kenara çekip ensemi tamamen açığa çıkardı.

"Sen o gün, Murat ve beni görmeseydin beni duyduğunu hiç söyleyecek miydin?"

Karnımın üzerine dolanmış ellerinin parmaklarımın altında kasıldığını hissettim. Bir süre sessiz kaldı ve ben de sessizce bana cevap vermesini bekledim.

"Duymak istiyor musun?"

Kalbim delice çarpmaya başladı. Duyacağım şeyden hoşlanmayacağımın o kadar farkındaydım ki neden böyle bir şey sordum bilmiyordum. Başımı sallayıp onu onayladım.

"Ben sana anlattım," dedi sebebini belirtmek ister gibi. "Söylemeyeceğimi biliyorsun."

Şu an olmayan bir şey yüzünden kalbimin kırılması çok saçmaydı ama yine de kırılmıştı işte.

"Anladım," dedim sadece ve yerimden kalkmaya çalıştım. Ali Asaf beni daha sıkı sardı. Tamamen kucağına yerleşene kadar beni yukarı çekti ve çenemi tutup ona bakana kadar başımı çevirdi. Zorla da olsa bunu başarmıştı.

"Otur şuraya," dedi gözlerime bakarak. "Yüzüme bak ve ne söyleyeceksen söyle. İçinde tutmanı istemiyorum. Hiçbir zaman, hiçbir şeyi

içinde tutmadın sen ve şimdi de buna sebep olmak istemiyorum." Çenemi yeniden çevirdi ve başını bana doğru eğdi. Burun buruna geldik. "Yüzüme bak," dedi yeniden. "İçinden değil, böyle söv."

"Sana sövmeyeceğim," dedim. Gözlerine bakıp devam ettim. "En azından bu konuda sövmeyeceğim." Bana doğru yaklaştı, öpecek zannederken dudakları çeneme uzandı. Dişlerini çeneme sürttü ve dudaklarının gezindiği yeri ısırdı.

Dudaklarımın arasından sızlanmaya benzer bir ses çıktı. "Beni yiyip bitirmeye mi çalışıyorsun?"

"Mümkün olsa, evet," derken yeniden ısırdı ve geri çekildi. "Şimdilik ısırmakla idare ediyorum işte."

Bu cümlesiyle gülümsedim. "Hadi kalk artık bizi ararlar şimdi," derken yerimden kalktım ve onu da elinden çekerek kaldırdım. İtiraz etmeden peşimden geldi. Salonun ışıklarını söndürdüm. Anahtarı aldım ve dış kapının önüne kadar Ali Asaf'la el ele ilerledik. Terliklerimi giyip ona doğru döndüğümde beni izliyordu.

"İnsanların içinde beni böyle izlersen yandık demektir," derken gülümsedim.

"Neden? Bakmak da mı yasak?" Benden cevap bekler gibi tek kaşını kaldırdı.

"Bak tabii, yani güzel bakmak sevaptır derler ne de olsa. Sayemde biraz sevaba girersin."

Bana doğru yaklaşıp elini belime sardı. Dudakları alnımın kenarına dokundu. "Güzel bakıyorum ben sana ama o zaman neden sana her baktığımda günaha girecekmişim gibi hissediyorum?"

"İltifat olarak kabul ediyorum. Bunun için benden bir öpücük alacaksın." Ellerimi kollarına sardım ve parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarından onu kısacık öptüm ve geri çekildim. Ben ondan uzaklaşınca Ali Asaf kaşlarını çattı.

"Bu mu yani?" Huysuz bir çocuk gibi çıkan sesiyle gülümsedim.

"Vaktimiz yok üsteğmenim. Daha uzun bir zaman için borcum olsun."

Dış kapıyı açıp çıktım. Ali Asaf peşimden gelirken kapıyı çekip kapattı. Elini tutmam için bana uzattı ama oraya el ele gidemeyecektik. Parmaklarımı eline dolayıp bir kere sıktım. Geri çekildiğimde kendi kendine homurdandı. "Bu durum da hiç hoşuma gitmiyor."

Merdivenleri inmeye başlamıştık. "Senin hiçbir şey hoşuna gitmiyor," dedim gülümseyerek.

"Murat konusu başka yavrum, ben söylediğimin arkasındayım."

Ona bir bakış atıp yeniden önüme döndüm. "Ben de söylediğimin arkasındayım. Murat benim arkadaşım ve senin bu konuyu bu kadar büyütmen anlamsız."

"Hiç de anlamsız değil!"

"Bana bak," dedim ve bahçe kapısından çıkmadan önünde durup onu durdurdum. "Bu konuyu kapatacaksın. Çocuktan tek bir yanlış hareket görmedim bugüne kadar. Huzursuzluk çıkarma."

"İyi de," diye başladı ama onu durdurdum.

"I-ıh, istediğim cevap bu değil."

"Ama o adam," diye yeniden denediyse de tekrar susturdum.

"Hâlâ bana istediğim cevabı vermiyorsunuz komutanım."

"Şu kelimeyi kullanma," dedi durumdan memnun olmadığını belli eder gibi. Hangi kelimeden bahsettiğini tabii ki biliyordum.

"Komutanım," dedim bilerek ve ona biraz daha yaklaştım. "Benim hoşuma gidiyor ama..."

"Hoşuma gittiğini bildiğin için, beni bir konuda ikna etmeye çalışırken kullanıyorsun bu kelimeyi, sanki ben anlamıyorum."

"Hiç de öyle yapmıyorum." Sesimin tonundan onunla eğlendiğim anlaşılıyordu. Ellerimi beline sardım.

"Bal gibi de yapıyorsun ve ben de tam bir aptal gibi buna kanıyorum. Aynca bana komutanım diyen herkesin rütbesi benden altta olduğu için söylediğim her şeyi sorgusuz sualsiz yapıyorlar. Sende de işe yaraması gerek."

İki eliyle yüzümü tutup başımı geriye yatırdı. Gözleriyle gözlerimi araştınrken ona sırıtarak baktım. "Ben tamamen keyfimden öyle diyorum, biraz da senin keyif aldığını bildiğimden. O yüzden beni altındakilerle karıştırma."

Gözleri vahşi bir neşeyle parladı. Başparmağıyla altdudağıma asıldı ve hafifçe çekip bıraktı. "Bu cümlede takıldığım tek kelime ne oldu biliyor musun?" Sorduğu soruya cevap veremeden devam etti. Eğilip kulağıma doğru yaklaştı ve sakince fısıldadı. "Altımdakiler..." Sıcak nefesi kulağımı okşadı. "Çoğul eki attık mı, üzerine alınman gereken harika bir kelime çıkıyor ortaya."

Bir adım geri çekildim. "Arsız," derken onu arkamda bırakıp bahçe kapısından çıktım. Sokağa çıkıp karşıya doğru ilerledim ve kaldırıma geçtim. Ali Asaf hızlı adımlarla yaklaşıp yanıma geldi.

"Beni sinir ediyorsun," dedim homurdanarak.

"Bence aksine, seninle böyle konuşmam hoşuna gidiyor."

Bunu asla ona itiraf edemezdim ama evet hoşuma gidiyordu. İnkâr etmeyi kendime yediremedim. Kabul ettiğimi de duymasını istemediğim için sessiz kalıp evlerinin bahçe kapısından içeri girdim. Herkes bahçedeydi. Kısa süre önce yaşanan gerginlik tamamen dağılmış gibiydi.

Bahçeye girdiğimizi gördüklerinde tüm başlar bize döndü. "Geç kaldınız kızım?" dedi Emine annem öylesine sorar gibi ama bizim ekip tam kadro pişmiş kelle gibi sıntmaya başlayınca gözlerimi açarak onlara uyaran bir bakış attım.

"Geldim," dedim ve gidip annemden farkı olmayan kadına sarılıp yanaklarından öptüm. Ondan ayrıldığımda bana gülümseyerek bakan Seyhan teyzeyi de öptüm ve Kaan'ın yanındaki boş sandalyeye geçip oturdum.

Mutfak kapısından Ayşe ve Bahar çıktı önce. Hemen arkalarından da Selim. Ayşe ve Bahar elindeki tabakları ortada duran masanın üzerine bıraktılar. Selim de elinde tuttuğu çay tepsisini getirip masaya koydu.

Herkes masadan çayım aldı ve servis tabaklarına masadakilerden doldurmaya başladı. Yarım saat de böyle geçti. Yedik, içtik ve sohbet ettik.

Tüm bu sürede Ali Asaf bakışlarını bir saniye bile üzerimden çekmedi. Ya gözlerime bakıp göz göze gelmemizi sağlıyordu ya da gözlerime bakmadığı zamanlarda bakışları dudaklarımda geziniyordu. Üstelik bunu anlamam için ona bakmama bile gerek yoktu çünkü bakışlarını tıpkı bir dokunuş gibi tenimde hissediyordum.

Bir saatin sonunda bu durum artık beni sinir etmeye başladı. Bana bakışından hoşlanıyordum tabii ama güya bir süre belli etmeme kararı almıştık. Ali Asaf diliyle bunu kabul etmişti ama bakışlarının buna onay vermediği belliydi.

Sonunda bilinçli olarak onunla göz göze geldim. Elindeki cam kupa bardaktan çayını yudumlarken bana baktı. Kaşlarımı kaldırıp mutfağı işaret ettim. Dudaklarında oluşan gülümsemeyi görmezden geldim ve elimde tuttuğum bardağı hızlıca bitirdim. Zaten neredeyse soğumak üzereydi. Elimdeki boş bardakla kalktım ve mutfağa doğru ilerledim.

Mutfaktan içeri girip bardağımı tezgâha bıraktığım anda Ali Asaf da içeri girdi. Arkamı dönüp ona ters ters baktım.

"Seni geberteceğim," dedim. Söylediğim şeye gülümsedi ve elindeki boş bardağı bıraktı.

"Orada sessiz sessiz otuyorum yavrum, ne yapmış olabilirim?" Bana doğru yaklaştı. "Ayrıca beni kuytu köşelere çağıran sensin."

"Kuytu köşeye falan çağırmadım ben seni, mutfağa çağırdım."

"Aynı şey," dedi sırıtarak.

"Ali Asaf," derken sakinleşmek için nefes alıp verdim. "İçeride gözlerini üzerime dikmişsin bakıp duruyorsun. Ya gözlerime ya ağzıma bakıyorsun üstelik. Geldiğimizden beri tek kelime etmedin. Sana soru sorulmadığı zaman konuşmuyorsun bile."

Söylediğim onca şeyden sonra sadece omuzlarını silkti. "Yahu adam beni delirtme, büyükler hemen duymasın diye konuşmadık mı biz seninle?"

"Konuştuk."

"E o zaman bu yaptığın ne?"

"Yavrum ben bir şey yapmıyorum. Kimseye de bir şey söylemedim değil mi? Yani sen istedin, ben de hoşuma gitmese bile kabul ettim."

"Ya sabır!" derken sinirle ona baktım. "Açık açık söylemedin ama ağzımın içine düşmek ister gibi bakıp duruyorsun."

"Ağzının içine düşmek istiyorum çünkü," derken dudaklarıma baktı.

"Laf ebeliği yapma bana, bak seni gebertirim. Şimdi bahçeye çıktığımızda insan gibi davran."

"Bir öpücük verirsen belki daha dikkatli olurum."

Gözlerim sinirle kısıldı. "Fırsatçılık bu senin yaptığın!"

"Ne dersen de!"

"Hayır, öpmeyeceksin beni," dedim inatla.

"Tamam, sen bilirsin."

Şu sakin tavrı beni deli ediyordu. "Beni sinir ederek geri adım atmamı sağlayamazsın."

"Seni öpmek istemem seni sinir mi ediyor?"

"Konu bu değil, sen de biliyorsun."

"Bence konu tam da bu." Konu çok saçma ve alakasız bir yöne doğru kayıyordu. Suratım asılınca Ali Asaf bunu fark etti ve yanıma geldi.

"Bak bilerek yapmadım tamam mı? Biliyorum herkes bilsin istemiyorsun ve ben de bunu her ne kadar istemesem de kabul ediyorum. Fakat inan bana bunu belli etmek için bir çaba harcamıyorum. Ben sadece," derken omzumdan sarkan atkuyruğumu geriye atıp parmağını köprücükkemiğimde gezdirdi. "Sadece sana bakmak istiyorum, Mahinev."

Bu açıklamadan sonra ona kızgın kalmam mümkün değildi. Üstelik o kadar uzun zamandır bana bakmasını, beni görmesini bekliyordum ki şimdi de bu gerçekleşiyor diye ona kızamazdım.

Omzumda duran elini yakalayıp avuç içime alınca parmaklarını sıktım. "Tamam," dedim yenilgiyi kabul ederek. "Yine de bunu minimum seviyede tutmaya çalışalım olur mu?"

Orta yol bulmamız hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Kabul etmek gerekirse bu durum benim de hoşuma gitmişti. Başını sallayıp beni onayladı.

"Öpücük için de burada olmaz," dedim ve bana bakarken onun güzel yeşil gözlerini izledim. "Yorgunum, eve geçeceğim. Sen de karanlıkta beni kapıma kadar geçirirsin. Hani sokak lambası yanmıyor ya..."

"Olur," dedi fısıldayarak. "O zaman öpücüğümü de alırım yani."

"Alırsın yani..." dedim tıpkı onun gibi.

Elini saran parmaklarımı kendine doğru çekti ve parmak uçlarıma minik bir öpücük bıraktı. "Git artık," dedi sonra kısık sesiyle ve ben de ikiletmeden söylediğini yaptım.

Mutfak kapısından çıkmak üzereyken yeniden bana seslendi. "Mahinev," dediğinde dönüp ona baktım. "Kaan evdeki bazı eşyaları yenilemek istiyor. Ayşe nasıl isterse öyle seçsin istiyormuş ama Kaan'ın yanında her şeyin en ucuzunu seçer diye korkuyor adam."

"Haksız sayılmaz," dedim gülümseyerek.

"O yüzden kızlarla çıksalar, ona belli etmeden sevdiği şeyleri öğrenseler diyor Kaan."

"Tamam," dedim tereddüt etmeden. "Hallederiz."

Yeniden bahçeye çıktığımızda Ali Asaf az önceye göre daha dikkatli davranmıştı. Yine göz göze geliyorduk hatta benimle birkaç kere de uğraşmıştı ama bu zaten bizim normalimizdi.

Saat ilerledikçe üzerime çöken yorgunluğu görmezden gelemedim. Erkenden yatmak istediğimi söyleyip ayaklandığım sırada, Ali Asaf da benimle birlikte ayağa kalktı. Tıpkı içeride konuştuğumuz gibi beni

geçireceğini söyleyince Emine anneme baktım. O benimle gelirse Ali Asaf'ın gelmesine gerek kalmazdı. Neyse ki Emine annem, Seyhan teyzeyle biraz daha oturacağını söylemişti.

Ali Asaf'la birlikte gideceğimiz sırada Kaan ve Ayşe de kalktı. İki adım atmıştım ki Kaan'ın söyledikleriyle durdum. "Sen gelme istersen Ali Asaf, biz Mahi'yi eve kadar geçiririz," dediğinde Ali Asaf'la göz göze geldim. Ali Asaf, Kaan'a kısık gözlerle bakarken dudaklarını oynatarak, "Şerefsiz," dediğinde gülmemek için dudaklarımı sıktım.

"Yok kardeşim," dedi Ali Asaf. "Benim şarj aletim de çantasında kalmış onu alırım." Kaan kahkaha atmamak için kendini tutarken herkese veda edip evden çıkmak için hızlı adımlarla yürüdüm. Giderayak da yarın pikniğe gidelim diye konuşulmaya başlandığında nasıl olsa Bahar bana haber verir diye düşünerek beklemedim.

Kapının önüne çıktığımızda Ali Asaf hemen Kaan'ı kıstırdı tabii. Kaan kahkaha atarken Ali Asaf omzuna bir tane yumruk attı.

"Acıttın şerefsiz," diyen Kaan bir yandan da hâlâ gülüyordu. Ali Asaf işaretparmağını onu uyarır gibi kaldırdı. "Bak elimde kalacaksın sen benim ona göre. Biraz daha bizimle uğraşırsan gebertirim seni. Sana da zerre acımam ama işte şu kız genç yaşta dul kalmasın diye benim sabrım."

Ali Asaf'ın söylediğinden sonra Ayşe, "Ay Allah korusun," dediğinde kendimi daha fazla tutamadım ve kahkaha attım.

Bana dönüp, "Gülme sen de, Mahinev," dedi. "Sen güldükçe bu şerefsiz de yüz buluyor."

"Tamam," deyip onu onayladım ama Kaan'a baktığımda bana göz kırpınca kendimi de tutamadım işte. Daha fazla kızmasın diye Ali Asaf'ı kolundan tutarak onu kendime doğru çekip Kaan'dan uzaklaştırdım.

Dönüp Ayşe'ye sarıldım. "Bugün olanlar için üz-" diyecekken Ayşe beni durdurdu.

"Hayır, sakın o cümleyi bitirme. Üzgün olması gereken kişi sen değilsin. Üstelik benim senden özü-" Bu sefer ben onun konuşmasına izin vermedim.

"Şimdi de sen sus bakalım gelin hanım," dedim gülümseyerek. "Özür dilemesi gereken kişi de sen değilsin."

Başını sallayıp beni onaylarken hızlı hızlı gözlerini kırptı. Uzanıp bana yeniden sarıldığında ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Kaan ve Ayşe uzaklaşmaya başladığında biz de eve doğru yürüdük. Karşıya geçerken Ali Asaf elini omzuma atıp bana hafifçe sarıldı. Başımı çevirip ona gülümseyerek baktım. Eskiden de bana böyle sarılırdı. Bu sarılmadan sonra gelecek hareketi de ezbere biliyordum.

Dudakları saçlarımın arasından başıma dokundu. Bu masum öpücük beni deli gibi mutlu etmişti her zaman. O zaman da içimde çıldıran manyak bir heyecan oluyordu, şimdi de aynı heyecan sarıyordu tüm bedenimi.

Bahçe kapısının önüne geldiğimizde ona doğru dönüp karşısında durdum. Ali Asaf, "Şimdi seni yukarı kadar geçirsem, içerideki kapının önünde kabak gibi meydanda oluruz," dedi.

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Eve girsem, kolay kolay kimse yadırgamaz ama ben o evden kısa sürede çıkamam ve o zaman da sen, sürekli bunu başıma kakarak beni delirtirsin."

Gülümseyerek onu bir kez daha onayladım.

"Geriye iki yol kalıyor," dedi kaşlarını havaya kaldırarak. "Ya seni burada bırakıp gideceğim, öpücüğümü de ancak rüyamda alırım. Ya da bahçe kapısından içeri gireriz, yüksek duvarın ve karanlığın bizi saklamasını umut ederek senden iyi geceler öpücüğümü alırım."

Ağzımı açıp cevap verecekken Ali Asaf sabırsızca elimi tuttu. "Sıktır et," dedi heyecanla. "Bu bir soru değildi zaten. İlk seçeneği hayatta seçmem. O yüzden ben seni sürükleyerek içeri çekmeden önce sen hızlan ki ben de çabucak öpücüğümü alıp huzura ereyim."

İçimde mutlulukla birlikte çırpınan katıksız heyecanla elimi tutan Ali Asaf'a karşı koymadım ve bahçe kapısından içeri girdik. Daha adımımı attığım anda kapıyı kapattı ve sırtımı serin kapıya yaslayıp bir elini başımın üzerine dayadı. Sanki bu mesafe bile ona fazla geliyormuş gibi kolunu dirseğinden kıvırıp, kolundan destek alarak bana daha fazla yaklaştı.

"Şimdi seni benim elimden kim kurtaracak?"

Dudaklarım gülümsememle kıvrıldı. "Kurtulmak istiyor muyum diye sorman gerekmez mi önce?"

Aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdiğinde kalbim buna daha fazla katlanamayacak gibi çırpındı. Başımı biraz geri eğdim ve o da işareti almış gibi dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp birleştirdi. *Her seferinde*

böyle mi hissedeceğim, diye düşündüm. Çünkü onun dudaklarının sıcak temasıyla tüm bedenim elektrik almış gibi titriyordu.

Kısa süreliğine birleşen dudaklarımıza, benim dudaklarımı aralamamla birlikte dillerimiz de birbirine karıştı. Dilinin ucu benimkine dokunduğu anda ellerimi kaldırıp iki elimle birlikte kirli sakallı yanağına uzanıp hafifçe okşadım.

Avuçlarımı kaşındıran bu his çok hoşuma gidiyordu. Onun erkeksi tenine dokunmaktan aldığım haz kadar, bundan onun da hoşlanıyor olması beni mutlu ediyordu.

Başımı biraz daha geri yatırdım ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımın arasından kaçan bir inleme onun ağzının içinde yok oldu. Ali Asaf benden aldığı tepkiden hoşlanmış gibi kendini bana biraz daha bastırdı. Ağzımın içinde gezinen istekli ve ateşli dilinin etkisine bıraktım kendimi.

İnsan sevdiği birini öpmekten nasıl vazgeçebilirdi?

Böyle bir şey mümkün müydü ki? Eğer bunun bir yolu varsa da ben bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum.

Dudakları tereddüt etmeden benimkilerin üzerinde dolaşırken içimde tuttuğum tüm nefesi ona adamışçasına nefessiz kalıyordum. Ve nefes almak bile umurumda değildi.

Aniden benden uzaklaştığında göğsüm şiddetli nefeslerle aşağı yukarı kalkıp indi.

Ali Asaf başını geriye çekti ama benden fazla uzaklaşmadı. Tıpkı benim gibi solukları hızlanmıştı.

"Bence biz," dedi ama devamını getiremeden yutkundu. Ama onun başladığı cümlenin devamını ben getirdim. "Bence biz bunu dışarıda yapmamalıyız," dedim kendime gelmeye çalışırken.

"Bence de," diyerek beni onayladı ama bakışları sürekli dudaklarıma kayıp duruyordu.

Ali Asaf kollarını gevşetince sonunda ondan uzaklaşacak gücü kendimde bularak hafifçe geriye çekildim. Parmak uçlarımda yükselip yanağından öperken geri çekilmeden önce, "İyi geceler," diye fısıldadım.

Başını biraz yan çevirse yeniden dudaklarımız birleşirdi ama Ali Asaf kaskatı olmuş bir şekilde kıpırdamadan durdu. "İyi geceler."

Merdivenleri hızlı adımlarla çıkmaya başladım. Dönüp arkama bakmadım bile çünkü bir kere bakarsam yeniden kendimi onun kollarına atacakmışım gibi hissediyordum.

16. BÖLÜM

Gözlerin parıldıyor mu,
arada bir düşleyince beni orada?
-Oruç Aruoba

Bırak Beni - Sezen Aksu

Mahinev

Sadece birkaç gündür sık sık beraberdik, birkaç gece onun yanında uyumuştum ama bunların bende bağımlılık yarattığını fark etmemiştim.

Titreyen ellerimle anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım ve hızla kapattım. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum ama üzerime çöken hüznü de görmezden gelemiyordum. *Keşke bugün de onunla uyuyabilsem*, diye düşünüp duruyordum.

Terliklerimi fırlatır gibi çıkardıktan sonra odama çıktım. Üzerimdeki her şeyi hızla çıkarıp soyundum. Kendimi ılık duşun altına attığımda biraz daha sakinleşmiştim artık. Odama yeniden girdiğimde iç çamaşırı ve pijamalarımı giyip saçlarımı havluyla kurutttum.

Etrafıma bakınıp telefonumu aradım ve sonunda çıkardığım kıyafetlerimin altında buldum. Işıklarımı söndürüp yatağıma girdiğimde başucumda duran minik okuma ışığını açtım. Çekmeceden son okuduğum kitabımı alıp yatağıma güzelce yerleştiğimde yanımda duran telefonum titredi.

Ali Asaf: *Işığın şimdi söndü, uyumadan sana yazmak istedim.*

Telefonun ekranına bakarken gülümsedim.

Mahinev: *Duş aldım, şimdi yatağa girdim. Elime kitabımı aldığım an senin mesajın geldi. Ayrıca sen beni mi izliyorsun?*

Ali Asaf: *Odanı izliyorum.*

Mahinev: *Aynı şey değil mi?*

Ali Asaf: *Aynı şey ama bundan gocunacak değilim.*
Birkaç gün seninle uyumak bana hiç iyi gelmedi.
Artık yatağım çok sıkıcı gözüküyor gözüme.

Gelen mesajla gülümsemem daha fazla genişledi. Onun da benim gibi hissettiğini bilmek hoşuma gitmişti. Tam ona cevap vereceğim sırada yeni bir mesaj daha geldi.

Ali Asaf: *Başımı yasladığım yerden de çok memnundum.*
Bu yastıklardan hoşlanmıyorum artık senin yüzünden.

Kendimi akıl hastası gibi hissettirecek neşeli bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan.

Mahinev: *Tam romantik bir şey söylediğini düşünüp sana cevap yazacakken, içindeki kuduruk tarafı ortaya çıkardığın için teşekkürler.*

Gülümseyerek mesajı gönderdim. Onunla uğraşmaktan bu kadar hoşlanmam da normal değildi bence.

Ali Asaf: *İçimdeki kuduruk tarafı ortaya sen çıkarıyorsun. Beni de kendine sen alıştırdın.*

Mahinev: *Suç bende yani? Sen gece gece coştun diye beni neden suçluyorsun ki?*

Ali Asaf: *Ben bir tek sana coşuyorum ama...*

Mahinev: *Ama?*

Kendim kaşınıyordum. Bozuk ağzının ortaya çıkması için damarına basıyordum resmen.

Ali Asaf: *Uyuduğum yer hoşuma gitti ve artık sürekli orada uyumak istiyorum. Bu coşmaksa, eyvallah. Bir tek sana coştuğumu seve seve kabul ediyorum.*

Nefesim kesildi. Ben küfürlü birkaç ima beklerken onun böyle şeyler söylemesi beni heyecanlandırıyordu. Birkaç dakika ne yazacağımı bilemedim ama sonra Ali Asaf'ın yazmaya başladığını gördüğümde ondan önce bir şeyler yazmak istedim.

Mahinev: Eve geldiğimde ben de bunu düşündüm, Ali Asaf. Seninle uyumak, benim de artık eskisi gibi uyumak istemediğimi fark etmeme sebep oldu. Yatağıma girdim ama istediğim tek şey sen göğsümde uykuya dalarken nefesini duymak, derin nefesler alırken saçlarınla oynamaktı. Bu kadar kısa sürede bunu özlemem ve istemem normal mi?

Ali Asaf: Kime göre normal değil? Bize göre normalse geri kalan herkesi siktir et yavrum. Yanımda istediğim kişi sensin ve işte bu da benim tek normalim.

Yazdıklarıyla heyecandan mesajına cevap veremedim ama zaten hemen yeniden yazdı.

Ali Asaf: Uyumadan önce sana bir şey anlatayım mı?

Mahinev: Anlat.

Mesajım gittiği anda telefonum çalmaya başladı. "Efendim," diyerek cevapladığımda karşılığında sadece ismimi söyledi. "Mahinev."

"Ne anlatacaksın?" diye sordum heyecanla. Sesimdeki heyecanı fark ettiğinde derin bir nefes aldı.

"Senin yanında," diye başladı ama sonra durup derin bir nefes aldı. "Senin göğsünde yattığım gece aslında neredeyse sabaha kadar uyumadım ben."

Şaşırdığım için bir şey diyemedim ama sonra, "Neden?" diye sordum merakla.

"Biliyor musun, bir Kızılderili inancına göre uykusuz kaldığımız gecelerin sebebi aslında bir başkasının rüyasında uyanık olmamızmış."

"Öyle mi?" Merakım iyice artmıştı.

"Evet," dedi ve devam etti. "Ben o gece senin yanındaydım ama sadece yanında olmak yetmeyecekti sanki bana. Ben de bütün gece uyumadan seni izledim. Rüyanda da beni görüyor olmanı umut ettim."

Telefonun karşısında değil de yanımda olmasını istiyordum şu anda. Dudaklarım aralandı ve avazım çıktığı kadar onu sevdiğimi söylemek istercesine harekete geçti. Fakat yine de kelimeler çıkmayı reddetti.

Ali Asaf sessiz kalma sebebimi anlamış gibi ismimi fısıldadı. "Mahinev..."

"Buradayım," dedim sadece.

"İyi geceler yavrum," dediğinde gülümsedim.

"Sana da hayatım," dedim şımarır gibi. Ali Asaf telefonun karşısında homurdandı.

"Bu arada," derken konuyu değiştirmek ister gibi konuştu. "Bahar sana söyler ama benim söyleyeceğimi düşünüp topu bana attı. Yine de sana kendi de söyleyecektir. Öğlen mangala gidiyoruz, piknik alanına. Emine teyze ve annem yarın için bir şeyler hazırlıyor, eve geç gelir o yüzden."

"Ya," dedim heyecanla.

"Kapını kilitle, Mahinev," derken sesindeki uyaran tonu hissettim.

"Emredersiniz komutanım!" dedim sesimi kalınlaştırarak.

"Kapat telefonu şımarık seni," dedikten sonra ona veda edip gülümseyerek telefonu kapattım. Dizlerimin üzerinde duran kitabı kenara koydum ve yatağa uzandım. Suratımda sersem bir gülümsemeyle uykuya dalarken onun yatağında uyanık olduğunu umut ettim. Böylece yeniden benim rüyama gelebilirdi.

❀ ❀ ❀

Uyandığımda saat onu geçiyordu. Kendimi hemen banyoya atıp duş aldım ve üzerimi giyinip aşağı indim. Emine annem salonda oturmuş televizyon izliyordu. "Günaydın," derken ona doğru ilerledim.

"Günaydın kızım," dedi. Yanına oturup başımı omzuna yasladım.

"Ay ben bugün uyanamadım resmen ya. Piknik olmasa valla daha yatardım."

Emine annem güldü. "Akşam halinden belliydi kızım zaten. Belli ki yorulmuşsunuz."

"Yorulduk ama her şey çok güzel oldu, Emine anne."

"Akşamki olaya rağmen Ayşe, onlar için yaptıklarınızı bize anlatırken sesindeki neşe bir an bile eksilmedi. Çok mutlu olmuş kızım."

Bunları duyunca bir kez daha onları yalnız bırakmadığımız için mutlu oldum. "Biz de çok mutlu olduk. Severek yaptık hepsini."

"Peki bizim oğlanların yüzlerinde gözlerinde olan yaralar neydi?"

Emine annemin de gözünden bir şey kaçmazdı zaten. Eminim ki Seyhan teyze de fark etmişti. "Bir mekâna gittik nikâhı kutlamak için. Orada bir şeyler oldu işte."

"Yanlarında siz varken kavgaya mı karıştı eşek sıpaları?"

"Valla öyle değil, Emine anne. Birkaç adam alkolü fazla kaçırıp ağızlarını bozunca bizimkiler de duramadı işte." Savunulacak bir tarafları yoktu ama en azından açıklama yapmak istemiştim.

"Elin sarhoşlarıyla neden muhatap oluyorlar? Kafalarını çevirip geçselermiş ya." Başımı kaldırıp Emine anneme baktım.

"Valla ben de öyle yapmalarını isterdim ama sanki bizimkileri bilmiyorsun." Başını iki yana salladı.

"Ben de kızlarım onların yanlarında iyilerdir deyip kendimi kandırdım. Akşam ses etmedim ama çekerim kulaklarını."

Gülümseyerek ona biraz daha sırnaştım. "Her şey güzeldi valla Emine anne, sıkma canını sen. Ama yine de çek tabii kulaklarını."

Bir süre sessizce oturduk. Sonra Emine anne, "Sen de iyisin," dedi bir durumu belirtir gibi.

Ona yalan söylemek ya da bir şey saklamak değildi amacım fakat her şeyin bu kadar başındayken de anlatmak istemiyordum. "Daha iyiyim." Ne diyeceğimi toparlamak ister gibi durdum. "Ali Asaf'la konuştuk biraz," diye devam ettim detay vermeden. "Aramız iyi."

Emine annem sessizce bekledi. Sanki kafasında bir şeyleri tartıp yerine oturtmaya çalışır gibi duraksadı. "Hadi kalk," dedi konuyu değiştirerek. "Bir şeyler atıştır, öğlen çıkacakmışsınız. Sonra da akşam hazırladıklarımızı sepete yerleştirirsin."

Yerimden kalktım ve mutfağa doğru ilerledim. "Sen yedin mi?"

"Bu saate kalmam ben kızım ilaç içiyorum," dedi.

Mutfağa girip kendime kahvaltılık bir şeyler hazırladım. Hızlıca yedim ve elime bir bardak soğuk süt alıp bahçeye çıktım. Cebimden telefonumu çıkarıp masanın üzerine koyarken dün akşam Murat'ın aramış olduğunu hatırladım ve telefonumu geri alıp onu aradım.

"Günaydın," diyerek açtı telefonu.

"Sen de benim gibi geç kaldın galiba," derken sütümden yudumladım.

"Yok valla boş boş oturuyorum sabahtan beri."

"Dün akşam beni aramışsın geç gördüm," dedim.

"Geldin mi diye soracaktım ama sabah Emine teyzeyi gördüm, o söyledi geldiğini."

"Dün akşam geldik." Elimdeki sütü masaya koydum. "Baksana, öğlen piknik yapacağız mangal da olacak. İşin yoksa sen de gelsene."

"Yapacağız derken?"

"Biz işte ya... Ben, Bahar, Ayşe ve Kaan, Selim, Ali Asaf, ulaşabilirsem eğer Songül. Bir de büyük ihtimalle Nalan abla ve Ayşin de gelir bence."

"Bilemedim," dedi tereddüt ederek. "Güzel olur aslında ama..."

"Aması falan yok işte, nazlanma da gel."

"Tamam," dediğinde gülümsedim. "Arabayla mı geleyim?"

"Bence arabayla gel. Baktık gerek yok bizim burada bırakırsın."

Murat'tan da onay alınca tahmini gideceğimiz saati söyleyip telefonu kapattım. Üzerimi değiştirip piknik sepetlerini de hazırladım. Saat neredeyse bire gelirken kapı çaldı.

Kapıyı açar açmaz Bahar'la karşılaştım. "Günaydın aşk böceği," dedi bana sırıtarak.

"Bahar kıs şu sesini," dedim korkuyla arkama bakarak. Emine annem içerideydi.

"Ay sanki Emine teyze anlamamıştır akşam."

"Ya," dedim panikle. "Anlamış mıdır?"

"Valla abimin hali hal değildi, bence herkes anladı ama size belli etmezler."

"Hadi be!" dedim şaşkınlıkla.

Yüzümün değiştiğini anlayan Bahar sakinleşmemi ister gibi konuştu. "Bilmiyorum, belki de biz biliyoruz diye öyle gelmiş olabilir."

"Olabilir," dedim sakince.

"Ay Mahi ya, boş versene kızım. Birbirinize bakarken nasıl mutlusunuz görüyorum ben. Kim öğrenirse öğrensin işte."

"Doğru söylüyorsun da Bahar daha çok yeni. Hemen kimse bilmezse biraz daha rahat ederiz gibi hissediyorum."

"Git anlat demiyorum zaten sana ama kim ne düşünürse düşünsün takma diyorum sadece. Ayrıca gel buraya bakayım, bana neler olduğunu anlatmazsan geberip gideceğim olduğum yerde. Bak elim ayağım titriyor meraktan." Ellerini kaldırıp sahte bir titremeyle bana gösterdi.

Kahkaha atarken koluna girdim ve içeri doğru yürüdük. Mutfakta kalan işleri birlikte hallederken Ali Asaf'la konuştuğumuz her şeyi Bahar'a anlattım.

Bahar'la birlikte elimizdeki sepetlerle merdivenleri inip sokağa çıktığımız sırada Murat arabasıyla önümüzde durdu. Sepetleri kaldırıma bıraktık. Arabadan inip yanımıza gelen Murat ikimizi de öpüp hafifçe sarıldı.

Yerdeki sepetlere bakıp yeniden bize döndü. "Her şey hazır galiba?"

Bahar, "Hazırız, ben bir eve gideyim çantamı ve evden çıkacakları alayım," dedi.

Bahar eve doğru ilerlerken Murat'la sohbet etmeye başladık. Beş dakika sonra da Kaan ve Ayşe geldi.

"N'aber yavrusu?" diye soran Kaan'a ters ters bakamıyordum bile artık. Belli ki bunu uzatabildiği kadar uzatacaktı. Yine de kaşlarımı çatınca Ayşe kıkırdadı. Elindeki çantayı yere bırakıp bana sarılınca aynı şekilde karşılık verdim.

"Kızım sen zaten eve geç gitmedin mi? Ne ara bu kadar hazırlık yaptın?" Yanakları hafifçe kızarınca yüzüne dökülen saçlarını kulağının arkasına attı. Kaan ondan önce davranıp sorumu cevapladı.

"Sabahın köründe uyanmış valla," derken karısının yanağından bir makas alıp Murat'a döndü ve elini uzattı. "Nasılsın, Murat?" derken tokalaştılar.

"İyidir abi sen nasılsın?" derken Ayşe'yi işaret etti. "Hayırlı olsun." Kaan teşekkür ederken elini karısının omzuna atıp sarıldı.

Birkaç dakika içinde herkes gelmişti zaten. Coşkun hâlâ esniyordu, Selim tam da düşündüğüm gibi ablası ve yeğeniyle gelmişti. Bahar ve Ali Asaf da gelince hepimiz kaldırım kenarında toplandık.

Ali Asaf bir bana bir Murat'a baktı. Tek kaşını kaldırıp merakla bakarken ona dişlerimi göstererek gülümsedim. Başını iki yana salladı ama dudaklarında beliren gülümsemeyi de yakalamıştım.

Ali Asaf'ın, Selim'in ve Murat'ın arabasıyla gitmeye karar verdik. Kim hangi arabayla gidecek diye konuşurken Bahar ve Selim'in birbirine olan bakışını yakaladım ve duruma el atmaya karar verdim.

"Tamam şöyle yapalım. Coşkun, sen Kaan ve Ayşe'yle Murat'ın arabasıyla gidersiniz. Bahar, Nalan abla ve Ayşin'le gider."

Kimse söylediğim şeye itiraz etmedi. Herkes arabalara yerleşirken Nalan ablanın kızıyla arkaya oturmak istediğini ve Bahar'ın öne geçmesi için ısrar ettiğini gördüm. Gülümseyerek Ali Asaf'a döndüğümde bakışları benim üzerimdeydi.

Acaba bir şey mi anladı diye düşünürken odağının bende olduğunu fark edip rahatladım. Murat'ı gösterip tek kaşını kaldırdı. "Ne iş?"

Omuzlarımı silktim. "Arkadaşımı davet ettim. Ayrıca hepiniz onu tanıyorsunuz zaten."

"Bilerek mi yapıyorsun?"

"Hayır canım bilerek yapmıyorum. Arkadaşımı bir yere davet ettim diye sakın bana sorun çıkarayım deme!"

Cebinden güneş gözlüğünü çıkarıp taktı ve bana doğru eğildi. "Sorun çıkarmam yavrum," derken kulağıma doğru yaklaştı. "Ama sakın o var diye senden uzak durmamı bekleme. İki gündür arkadaşlarımızın yanında nasılsak yine öyle olacağız."

İtiraz etmemi bekler gibi bana baktı. "Sorun değil. O benim arkadaşım ve ondan saklayacak değilim."

"Tamam," dedi sadece.

"Tamam."

Herkes arabalara yerleşti. Ali Asaf bize kalan eşyaları bagaja koyduktan sonra kapıyı kapattı. Öne doğru aynı anda ilerledik. O şoför koltuğuna geçerken ben de kapımı açtım fakat arabaya bineceğim anda arkamdan gelen sesle durdum.

"Ay yetiştim," dedi bir kadın sesi. Arkamı dönüp kim olduğuna baktığım anda suratım asıldı. Tuğçe bize doğru hızlı adımlarla gelirken bakışlarımı ondan çekip Ali Asaf'a baktım.

"Tuğçe," dedi Ali Asaf şaşkınca. "Ne işin var senin burada?"

"Güzel soru," diye mırıldandım.

"Sen dün pikniğe gideceğiz deyince ben de geleyim dedim," dedi rahatça. Gözlerimi Ali Asaf'ın vücudunda delikler açmak ister gibi üzerine diktim.

"İyi de ben..." dedi Ali Asaf ama Tuğçe heyecanından bir şey kaybetmeden elindekileri arabanın arka koltuğuna bıraktı. Ön kapıda benim durduğumu görünce gülümseyerek selam verip bir adım atsa da aynı şekilde gülümseyerek geçip öne oturdum.

Tuğçe biraz şaşkınca gözlerini kırptı fakat itiraz etmeden arka koltuğa oturdu. Ali Asaf ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir süre dışarıda bekledikten sonra arabaya bindi.

Tüm yol boyunca sessiz kaldım. Tuğçe o kadar çok konuşuyordu ki zaten fırsat bulacağımı zannetmiyordum. En sonunda Ali Asaf dayanamadı.

"Tuğçe," dedi uyarır gibi. "Seni kırmak istemiyordum ama keşke bana geleceğini söyleseydin."

Tuğçe biraz durgunlaştı. "Ben sürpriz yapmak istedim. Hem biraz konuşuruz belki diye düşündüm."

Ali Asaf, "Tuğçe," dedi yeniden ve yan gözle bana baktığını hissettim. "Konuşacak bir şey yok. Dün akşam da söyle-"

Araya girip onu durdurdum. "Bunları yalnızken konuşun bence," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak.

"Ama," diye başlayacak oldu Ali Asaf ancak Tuğçe ondan önce davrandı. "Bence de," dedi hevesle.

Piknik alanına vardığımız anda kendimi arabadan dışarı attım. Herkes arabasını aynı yere park etmişti. Arabadan çıkan kadını da önce Bahar fark etti. Başı hızla benden yana dönünce başımı iki yana salladım.

Kaan ve Coşkun iki büyük piknik masasını çekip birleştirdi. Üzerine örtüleri serip sepetleri yerleştirdik. Sepetin içindekileri boşaltırken Ali Asaf yanıma geldi. Benimle birlikte sepetten tabakları çıkarırken bana doğru eğildi.

"Mahinev konuşmamız gerek," dedi sadece benim duyabilmem için.

"Hiç sırası değil," dedim ona bakmadan.

"Mahinev," dedi ama araya girdim.

"Ali Asaf sırası değil." Mangalla uğraşan Murat'ı ve Selim'i işaret ettim. "Etleri götürmem gerek."

İşaret ettiğim yere bakınca Murat'ı gördü. "Bilerek mi yapıyorsun?"

"Hiçbir şeyi bilerek yapmıyorum. Tıpkı senin bilerek yapmadığını bildiğim gibi Ali Asaf ama şu an bunu konuşamam."

"Bu konu kapanmadı," dedi ve yanımdan uzaklaştı. Tuğçe'ye doğru ilerlediğini gördüğümde istemsizce bakışlarım ona doğru kaydı.

Kızı kenara çekip bir şeyler söyledi ve Tuğçe'nin de suratı asıldı. Ne konuştular bilmiyordum ama piknik boyunca kızın yüzü bir daha gülmedi.

Eğlenmek için gelmiştik ve keyfimi kaçıracak da değildim. Ali Asaf'ın bir açıklaması olduğunun farkındaydım ama bunu şu anda dinlemek istemiyordum.

Etleri alıp Selim ve Murat'a götürürken gülümsedim. "Getir bakalım bu iş bende," dedi Murat bana gülerek. Yanına gidip omzumla onu ittirdim. Sanki çok sert davranmışım gibi sendeledi.

"Bak tavuk yemediğimi biliyorsun, o yüzden etlerimi güzel pişir bozuşuruz," dediğimde başında hayali bir şapka varmış gibi çıkarıp önümde eğilerek selam verdi. Selim ve ben aynı anda kahkaha attık.

Arkama dönüp yeniden masaya doğru ilerlediğimde Ali Asaf'ı kollarım göğsünde birleştirmiş beni izlerken buldum.

Masaya gidip oturduğumda hemen gelip yanıma oturdu. Dibime kadar sokulup elini omzuma atarak beni kendine doğru çekti. Dikkatimi çekmek ister gibi iki parmağıyla çenemi sıktı.

"Kızgın mısın sen bana?"

"Yoo," dedim omuzlarımı silkip.

"Valla seni de ısırırım o sinirini de," derken elini aşağı uzatıp bacağımı sıktı. Ona doğru dönüp dirseğimi masaya yasladım ve başımı elime dayayıp ona baktım.

"Eski sevgiliniz olay çıkarmasın komutanım?" Tek kaşımı kaldırıp soru sorar gibi baktım.

"Bak bir de kızgın değilim diyorsun."

"Değilim tabii, gayet de rahatım."

Bana doğru eğilirken bacağımı yeniden sıkıp, "Neden beni çiğ çiğ yiyecekmiş gibi bakıyorsun o zaman," dedi ve sıktığı yeri hafifçe okşadı. "Gerçi itirazım yok."

"Et yiyeceğim ben, seni ne yapayım?" derken gülümsemesi derinleşti.

"Kalbimi kırıyorsunuz ama hanımefendi."

"Ay sizde kalp mi vardı komutanım? Uzun süre kalpsiz olduğunuzu düşünmüştüm ben."

Başını bana biraz daha eğdi ve göz göze gelene kadar yaklaştı. Eli hâlâ bacağımda gezinirken, "Lan Mahinev," dedi nefesi kesilmiş gibi. "Laf sokuşun bile mi hoşuma gider be!"

"Bak bak, böyle mi yumuşatacaksın sen beni?"

"Ah bir benimle yalnız kalsan ben seni yumuşatırım da."

"Hiç heveslenme..."

"Zaten hevesim hep kursağımda," diye mırıldandı. "Bak, gel şöyle yürüyüş yapalım biraz hem de konuşuruz."

"Sonra," dedim itiraz eder gibi ve masadan kalktım. "Acıktım ben, yemek yemeden şuradan şuraya gitmem."

Ali Asaf beni tutamadan tabağımı aldım ve pişen etlerden almak için mangalın başına ilerledim.

Etler piştikçe herkes tabaklarını doldurmaya başladı. Ali Asaf masada dibimden ayrılmadı. Murat'la birkaç kere göz göze gelip gülümsedim ama ters bir şey hissetmedim. Ama onun aksine Tuğçe beni neredeyse çatalıyla parçalara ayırmak ister gibi bakıyordu.

Yemekten sonra kurulan semaverde çaylar demlendi. Çay öncesi masadan kalktım ve sözünü aldığımız maçı yapmak için herkesi gaza getirdim. Kızlara erkekler olarak ayrılsak da Murat'ı bizim kaleye geçirmeyi başardım.

Erkekler başlarda bize insaflı davransalar da sonradan garip bir hırsa kapıldılar. İlk golümü attığımda tam karşımda Ali Asaf vardı. Ayağımın altında topla durdum. Ellerimi belime koyup yüzüne bakarken gülümsedi.

"Geçmeme izin vermeyecek misin?" diye sordum. Başını iki yana salladı. Arkamdan Kaan, "Lan alsana topu!" diye bağırdı ama Ali Asaf oralı olmadı.

"Karşılığında bir şey versem?" diye sorduğumda tek kaşını merakla kaldırdı.

"Nasıl bir şey?"

"Bir düşüneyim," dedim ve ayağımda topu ilerleterek ona yaklaştım. Kulağına doğru yaklaşırken bana doğru eğilmesini bekledim ve yanından sıyrılıp geçerek kaleye gol attım. Kızların hepsi aynı anda çığlık attığında Kaan küfretti.

"Gevşek herif!" diye Ali Asaf'a bağırınca ellerimi dizlerime koyup eğildim ve kahkaha attım. Ali Asaf bana doğru gelirken hâlâ gülüyordum. "Çok çabuk kanıyorsunuz komutanım." Başımı kaldırdığım an bana doğru koştuğunu gördüm ve çığlık atarak kaçmaya başladım. Ama daha iki adım atmıştım ki beni belimden kavrayıp omzuna attı.

"Ay!" diye bağırdım ama Ali Asaf hızla yerinde döndüğünde refleks olarak tutunacak bir yer aramaya başladım.

"Ay Ali Asaf vallahi düşeceğim," derken ellerimi terli tişörtüne doladım.

"Atayım mı kız seni şimdi yere?" Hızla yerinde dönünce bir kez daha çığlık attım. "Yapacak mısın bir daha hile?"

"Ya söz valla yapmayacağım, Ali Asaf."

Beni bir süre daha omzunda tuttu ve sonra aşağı indirdi. Etrafımızdaki insanlara aldırmadan uzandı ve yanağımı dişleriyle yakaladı. Isırığın verdiği hafif acıyla inlerken onu geriye ittirdim.

"Köpeksin," dedim tersleyerek. Isırdığı yeri elimle ovaladım. Oyunun yeniden başlaması için yanından geçip gidecekken elini önüme uzatıp beni durdurdu, belimden kavrayıp yanına doğru çekti. Az önce ısırdığı yerden öptü ve gitmem için elini serbest bıraktı.

Yeniden oyuna döndük. Erkekler artık numaralarımızı öğrenmiş gibi bize kanmıyorlardı. Oyun giderek daha da hararetlendi. En son Selim'le karşı karşıya kalan Bahar'ın çığlık atarak koştuğunu hatırlıyordum. Nalan abla da iyice kendini kaptırmıştı. Coşkun ayağının altından topu alınca ettiği küfürle hepimiz donup kalmıştık. Buna kendisi de dahildi.

Ali Asaf yeniden karşıma gelince topa öyle bir kuvvetle vurdum ki Ali Asaf'ın burnuna gelip oradan da kaleye girdi. Kaan, "Hay senin kalıbını sikeyim Ali Asaf, lan ne gol yedin be!" diye bağırdığında Ali Asaf ayağını kaldırıp spor ayakkabısının tekini çıkardı ve kaçmaya çalışan Kaan'ı sırtından vurdu.

Kaan acıyla inledi.

"Bana bak göt herif, iki saattir Ayşe'nin tırnağına zarar gelir diye yavşak yavşak kıvranıyorsun karşımda biz ses etmiyoruz. Kalkmış bana laf ediyor. Lan pezevenk, hatun burnumu sikti attı sen neden bahsediyorsun?"

Kaan sırtını tutarken bana döndü. "Sen de düşmanınla mı oynuyorsun kızım bu ne heyecan?"

Hemen arkasından Ali Asaf yanıma geldi. "Yavrum harbiden, neyin hıncını aldın benden? Burnumu kırdın!"

"Valla isteyerek yapmadım." Yanına yaklaşıp hafifçe kızarmış burnuna dokundum. "İyi misin?"

Elini belime sardı. "İyiyim merak etme."

Sonraki beş on dakika tamamen eğlencesine topun peşinde koşturduk. O kadar yorulmuştum ki bacaklarımda derman kalmamıştı. Sonunda bizim kaleye gol atmaya çalışan Selim'e engel olmak için

koşarken aniden geri çekilen Selim yüzünden topa bastım ve Murat'ın üzerine düştüm. Adam beni tutmaya çalıştı ama dengem o kadar bozulmuştu ki birlikte yere yapıştık.

Murat'ın neredeyse kucağına düştüğümü fark edince hemen ayaklandım. Ben kalkana kadar Ali Asaf yanıma gelmişti bile. Merakla beni tutup kaldırırken, "İyi misin?" diye sordu. Başımı salladım ama hâlâ yerde olan Murat'a döndüm.

"Murat özür dilerim, iyi misin diye sana sormamız gerek aslında, üzerine düşen benim."

"İyiyim," dedi sadece. Ali Asaf arkamdan, "Eminim iyisindir," dediğinde dirseğimle karnına bir tane geçirdim. Murat ayağa kalkıp bana gülümsedi ve Ali Asaf'a da kısa bir baş selamı verip masalara doğru ilerledi. Ali Asaf karşımda dururken tişörtünün ucunu kaldırıp yüzünden akan teri sildi.

"Yanında yedek bir şey getirmedin mi?"

"Arabada var," derken uzanıp elini tuttum.

"Gidip alalım, hem ben de lavaboya girerim." Elimi sıktı ve arabaya doğru yürümeye başladık.

Arabanın yanına geldiğimizde kapıları açtı, arka koltukta duran bir çantadan koyu renk tişört çıkardı. Ensesinden tutup üzerindeki tişörtü de asılarak çıkarıp yenisini giydi. Yeniden bana dönerken arabaya yaslandı.

"Ne bu surat şimdi?" Merakla sorduğum sorunun cevabını bekledim. Başını iki yana salladı.

"Yok bir şey," dedi ama sesinin tonu o kadar var olduğunu gösteriyordu ki. Yanına doğru sokulup terden ıslanan saç diplerine dokundum. Daha sonra aşağıya kayarak, kulağının arkasına parmak ucumla dokundum.

"Sinirliyim," dedi dişlerini sıkarak. Ben onun derdini biliyordum. Murat'ın kucağına düştüm diyeydi bu surat.

Sesimi çıkarmadan parmağımı teninde kaydırmaya devam ettim. Yerinde biraz kıpırdanırken gözlerini sımsıkı yumdu ve sonra bakışları yeniden benimkileri bulduğunda, "Yapma," dedi.

Ama durmadım. Boynuna doğru kayan parmağımı bir damarın üzerinden geçirirken yutkundu. "Dokunuşuna zaafım olduğunu biliyorsun. Yapma!"

Parmak uçlarımda yükselip kulağına yaklaştım. Elimi boynunda gezinirken, "Başka?" diye sordum. Nefesimin kulağına değmesiyle irkildi, ikiletmeden cevap verdi. "Sesine," deyip yutkundu. Sonra başını yana eğerek saçlarımın arasına yaklaştı ve derin bir nefes aldı. "Kokuna," derken benden biraz uzaklaşıp yüzüme baktı. "Her şeyine zaafım var, kullanma," dedi isyan eder gibi.

Gülümseyerek yüzüne baktım. "Ama ya kullanmak istiyorsam?"

Dişlerini sıktı. Pes eder gibi sert bir nefes dudaklarından kurtuldu. Elini belime dolayıp beni kendine doğru sertçe çekerken parmakları sıkılaştı. "Kullan lan," dedi sertçe. "Neyim varsa çek al benden, sen kullan!"

"Bak bu sözlerinizi hatırlatırım komutanım," dedim heyecanımı gizlemeye çalışarak. Başını sertçe aşağı eğip beni onayladığında uzanıp dudaklarına sakin bir öpücük bıraktım.

Belimdeki parmaklar sıkılaştı. "Mahinev, dün gece aradı Tuğçe ve konuşmak istediğini söyledi. Gerek yok dedim ama ısrar edince piknik çıktı ağzımdan."

"Anladım," dedim sadece.

"O da çıkıp gelmiş. Haberim yoktu Mahinev, ben çağırmadım."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Asma suratını," dediğimde sessizce yüzümü izledi. "Sana inanıyorum zaten."

Başını bir kere salladı ve elimi sıktı. "Hadi git gel, bekliyorum ben seni burada."

Ali Asaf'tan uzaklaşıp tuvaletlerin olduğu kısma doğru ilerledim. Arka tarafa dolanıp kadınlar tuvaletinin olduğu yere geçip boş tuvalete girdim.

Lavaboyu kullanıp ellerimi yıkarken dışarıdan gelen bir bağırış sesi çekti dikkatimi. Ellerimi kurulayıp başımı kapıdan dışarı uzattım ama kimseyi göremedim. Tam bir adım atmıştım ki gürültülü bir çarpma sesi doldu kulağıma. Yerimde sıçrarken Ali Asaf'ın olduğu tarafa doğru gitmek için adım attım ama son anda gördüğüm kişiyle adımlarım donup kaldı.

Adamın biri Orhan abiyi yakasından tutarak havada tutmaya çalışırken Orhan abi baygın gibi yerinde sendeledi. Dudaklarımın arasından kaçan çığlıkla da tüm başlar bana döndü. Adam tek değildi, yanında iki kişi daha vardı ve ben onlara doğru ilerlerken başları bana döndü. Geri

adım atmadan, "Ali Asaf!" diye çığlık attım. Adamlar Orhan abiyi bir anda yere bıraktığında öyle fena düştü ki yeniden bağırdım.

Yerde yatan adamın başında dizlerimin üzerine çöktüğümde hemen başını tutup dizime yasladım. Gözlerimden panikle akan yaşlar görüşümü engelledi.

"Sevgiline söyle bir daha bu kadar nazik olmayacağız," diyen adamın ne söylediğini algılamaya çalışırken, "Ne?" diye bağırdım. Şu an beni ne sandıkları umurumda bile değildi. Orhan abinin başını düzeltirken yeniden, "Ali Asaf!" diye çığlık attım. Bana doğru koşan adamı belli belirsiz fark ederken, onun gelişiyle üzerime çöken rahatlıkla birlikte ağlamam şiddetlendi. Başımızda duran adamlar saniyeler içinde kaçıp yok oldu.

Ali Asaf'ın yanıma çöktüğünü hissettim. Orhan abinin başı hâlâ dizimdeyken bir şeyler mırıldandı. "Abi," dedi Ali Asaf onu duymasını bekler gibi. Birkaç dakika içinde pikniğe geldiğimiz herkes yanımıza gelmişti bile. Ben Orhan abinin başını sabit tutmaya çalışırken, Bahar'ın ağlayarak ambulansı aradığını duydum.

Omzuma bir el dokununca gözlerimden akan yaşlarla o tarafa döndüm. Ayşe ve Murat yanımdaydı. "İyi misin?" diye soran Ayşe'ye başımı iki yana sallayarak cevap verdim. Murat, "Mahi, senin bir şeyin var mı?" diye sorduğunda kendimi zorlayarak, "Yok," dedim.

Bunu duyan Ali Asaf bana döndü. "İyisin değil mi?" diye sordu, gözlerindeki telaşlı bakışın karşısında ağlama isteğim arttı. Bedenen iyiydim zaten ve ona da, "Evet," dedim. Ali Asaf'ın araştıran gözleri yüzümde dolandı. Onu inandırmak için yeniden uğraştım. "İyiyim."

Abisine doğru döndüğünde yutkundum. Uzaktan gelen ambulans sesini duymanın beni rahatlatacağını düşünmüştüm ama aksine, zihnime doluşan bazı anılarla gerginliğim daha fazla arttı.

17. BÖLÜM

Gözlerinden göğüme sayısız yıldız akar,
Bir gülüşün içimde binlerle lamba yakar.
-Erdem Beyazıt

Mühürledim Seni Kalbime - Nazan Öncel

Orhan abi, daha ambulans gelmeden kendine gelmeye başladığında hepimiz derin bir nefes alabilmiştik. İyi olduğunu söyleyip kalkmak istese de hiçbirimiz ona izin vermedik. Özellikle Ali Asaf bu konuda çok katıydı. Her zaman büyük olanın Ali Asaf olduğunu düşünürdük hepimiz. Orhan abi neşeli, eğlenceli ama bir o kadar da vurdumduymazdı. Aralarında fazla yaş farkı olmamasına rağmen Ali Asaf sanki onun abisi gibi davranırdı çoğu zaman.

Hastane koridorunda beklerken, Ali Asaf'ın etrafına yaydığı gerginliği hepimiz hissediyorduk. Kaan ve Ayşe, duvar dibindeki iki sandalyede yan yana oturuyorlardı. Bahar o kadar paniklemişti ki Selim hava alması için onu dışarı çıkmaya zorla ikna etmişti. Biraz daha burada dursaydı onun için de bir yatak ayarlamak zorunda kalacak olmaktan korkmuştum. Yüzü bembeyazdı, tansiyonu o kadar düşmüştü ki bir şey olacak diye ödüm patlamıştı.

Coşkun da yerinde duramıyordu. Bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyor, arada dayanamayıp bahçeye sigara içmeye çıkıyordu. Şu an burada en deli, en sabırsız olan kim diye sorsalar cevabım net olarak Coşkun olurdu. Kendini zor tuttuğunu hissediyordum.

Sırtımı yasladığım duvarda biraz gerildim ve gözlerimi Ali Asaf'a çevirdim. Ellerini yumruk yapmış, omzunu duvara yaslamıştı. Başını öne eğdiğinden yüzünü ve gözlerini göremiyordum ama abisi için nasıl korktuğunu hissedebiliyordum. Ayrıca çıldırmak üzere olduğunun da farkındaydım.

Duvardan uzaklaşıp ona doğru ilerledim. Ayşe ve Kaan'ın yanından geçerken onlara belli belirsiz gülümsedim ve Ali Asaf'ın karşısına gelene kadar yürüdüm. Yanına geldiğimde tam karşısında durunca başını

kaldırıp bana baktı. Sanki uzun zamandır beni görmüyormuş ya da burada olduğumun yeni farkına varmış gibi önce kaşlarını çattı daha sonra gözlerini kısıp merakla yüzümde gezdirdi.

"İyisin değil mi?" diye sorduğunda önce başımla onayladım.

"Ben iyiyim ama sen-" dedim fakat cümlemi bitiremedim. Bitirmeme izin vermedi. Başını iki yana sallayıp beni durdurduğunda ben de devam etmedim. Elimi uzatıp birkaç gün içinde kesmek zorunda kalacağı kirli sakallı yanağını okşadım.

"Biraz rahatlasan keşke," dediğimde gözlerini kapatıp yanağını elime doğru bastırdı.

"Keşke," derken sert bir nefes eşliğinde döküldü kelime dudaklarından. Ona doğru biraz daha yaklaştım ve aralık duran bacaklarının arasına doğru girdim. Yanağında duran elimi sakince teninde gezdirirken kirpiklerini indirip gözlerini yumdu. Kendini bana bırakmak ister gibi yanağını elime bastırdı.

"İyi olacak biliyorsun," dedim onu rahatlatmak ister gibi. "Daha buraya gelmeden iyi olduğunu söyledi."

Gözlerini açıp bana baktı. "İyi olduğunu biliyorum ama," durup nefes alırken dişlerini sıktı. Başını bana doğru eğdi ve fısıldayarak konuştu. "Neydi bu şimdi? Koca adam çocuk gibi birilerine bulaşıp kavga etti diyemiyorum. Mesele öyle değil, Mahinev."

Orhan abiyle konuşma fırsatımız olmamıştı daha. Ali Asaf'a kanlıyordum. Adamları en uzun süre ben görmüştüm ve öylesine sıradan bir kavga meselesi gibi değildi bu durum. Ayrıca korkudan nasıl ölmediğimi hâlâ merak ediyordum.

"Farkındayım," dedim zihnimi o anlardan uzaklaştırarak. "Ama sana anlatır. Neyse mesele birlikte çözeriz."

Başını iki yana salladı. "Ben çözmesini bilirim de işte," dediğinde sesinin tonundan hiç hoşlanmadım.

"Bana bak," dedim sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. Ali Asaf'ın bakışları yeniden bana döndü. "Sakın aklından saçma sapan şeyler geçirme. Abine kızıyorsun ama senin de sinirlenince gözün bir şey görmüyor." Cümlemi bitirdiğimde bakışlarını benden kaçırmak istese de ona izin vermedim. Yanağında duran elimin baskısını artırarak onu bana bakmaya zorladım.

"Ne beni üzmene izin veririm ne de işini riske atacak bir şey yapmana. Askersin sen," derken onu uyarmak ister gibi gözlerimi kırpmadan onun gözlerinin ta içine baktım. "Severek yaptığın mesleğinden uzaklaşmana sebep olacak şeyler yapmanı istemiyorum."

Söylediklerim onu huzursuz etmiş gibi yerinde kıpırdandı. Ona söylediklerimi zihninin bir köşesine yazdığını, kafasında tartıp ölçtüğünü biliyordum. "Böyle bir şey yapmam," dedi sonunda. Duyduğum şeyle nefesimi bırakarak rahatladım. Deli bir tarafı vardı Ali Asaf'ın, bunu en iyi ben biliyordum ve şu anda kendimde onu durdurabilecek güce sahip olduğumu hissetmek, bunun farkında olmak içime biraz huzur veriyordu.

Ben susunca Ali Asaf elini uzatıp benim boşta kalan elimi sıkıca tuttu. "Seni üzecek bir şey yapmamak benim önceliğim, Mahinev," dedi az önce söylediğim şeye karşılık vererek. "Yeterince üzüldüğünün farkında olmak, buna sebep olduğumu bilmek zaten canımı yakıyor. Sana söz verdim," derken sert parmaklarını elimin üzerindeki yumuşak deride gezdirdi. "Bakışlarındaki o kırgınlık seni terk edene kadar uğraşacağıma yemin ettim ben."

"Kırg-" diyeceğim zaman elimi sıktı ve başını yeniden bana doğru eğdi. "Kırgın değilim deme bana. Dudakların öyle söyleyince ben inanır mıyım hemen?" Dudakları minik bir kıpırdanmayla kıvrıldı. "Gözlerinde göreceğim kaybolduklarını."

Onu ikna etmek için bir şeyler söylemek istedim ama yalan söylemek de istemiyordum. Yine de içim bu şekilde rahat etmeyecekti. Sessiz kalıp düşünürken bir anda Kaan yanımıza geldi. "Abi," derken Ali Asaf'a baktı, sonra Orhan abinin odasından çıkan doktoru işaret etti. Ali Asaf doktoru görünce elimi sıkıca tuttu ve beni de yanında götürürken doktora doğru ilerledik.

Genç doktorun yanında durduğumuzda heyecandan kalbim göğsümün içinden fırlayıp çıkacakmış gibi atmaya başladı. Avuç içlerim terledi, Ali Asaf'ın elini tutan elimin parmaklarını gevşetip sıktım. Sanki elinin arasından kayıp gidecekti parmaklarım. Ali Asaf bunu fark etti ve bana bakmadan elimi sıktı.

Doktor karşısında bizi görünce dikkatini bize verdi. "Hastanın yakınları?" dediğinde Ali Asaf, "Ben kardeşiyim," dedi hemen.

"Orhan Bey'in durumu iyi," dedi doktor rahat bir tavırla. Duyduğumuz cümleyle aniden hepimiz rahatladık. Ali Asaf'ın gerginlikten

dimdik duran omuzları bile bir anda çöktü. "Gerekli tetkiklerin hepsi yapıldı. Bir sorun gözükmüyor fakat yine de ense kısmından aldığı darbeden dolayı bir gece gözlem altında kalmasını öneriyorum. Hasta kalmak istemezse hemşire hanım size uygulamanız gereken prosedür hakkında bilgi verecektir. Geçmiş olsun."

Cümlesini bitiren doktora gitmeden önce, "Teşekkür ederiz," dedim ve adam hafifçe gülümseyerek bizi yalnız bıraktı.

Orhan abinin odasına doğru giderken Selim, Bahar ve Coşkun da bahçeden geldi. Odaya girmeden önce onlara da kısaca doktorun söylediklerini anlattım. Bahar'ın birazcık daha rahatladığını görünce endişem azaldı. En azından yanaklarına biraz renk gelmişti.

Orhan abinin odasına girdiğimizde başını çevirip bize baktı. Geniş camın önünde duran yatakta yatıyordu. Yanındaki orta yaşlı hemşire bizi görünce gülümsedi ve kadının işinin bitmesini sessizce bir köşede bekledik.

Hemşire çıkmadan önce yanımızda durdu. "Doktor bey gerekli bilgileri verdi sanırım. Hasta çıkmak isterse, bilgi işlem kısmından imzalamanız gereken belgeyle ilgili bilgi alabilirsiniz. Hastanın bilinci açık olduğundan dilerse imza atarak kendi isteğiyle hastaneden ayrılabilir. Geçmiş olsun," dedi ve bizi odada yalnız bıraktı.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Orhan abinin yüzünde birkaç morluk dışında ciddi bir durum olduğunu gösteren bir kanıt yoktu ama adam kafasına darbe almıştı. Ali Asaf'ın yanımda gerildiğinin farkındaydım. Sonunda Bahar sessizliği bozarak bir iki adım öne çıkıp konuştu. "Orhan abi, nasılsın?" derken ona doğru ilerledi.

Yerinde biraz daha dikleşen adam hepimize tek tek baktı. Ali Asaf'ın üzerinde biraz fazla duraklayan bakışlarını utanarak kaçırdı ve gülümsemeye çalışarak Bahar'a döndü. "İyiyim merak etme fıstık," dedi ve ona yaklaşan Bahar'ın elini tuttu.

"Ödümü patlattın," dedi Bahar titreyen sesiyle. "Senin yüzünden valla artık saçımda beyazlar var." Orhan abi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle Bahar'a baktı. "Yalan atma kızım, senin saçında kaç yıldır beyaz var."

Bahar da ona gülümsedi ama gözlerindeki korkunun hepimiz farkındaydık. Erkeklerden çıt çıkmıyordu ve sessizlik herkesin gerilmesine sebep oluyordu. Bu yüzden Bahar gibi öne çıktım ve yatağa doğru yaklaştım.

"Bahar'ı bilmem ama bende beyaz falan yoktu, sayende artık var."

Orhan abi bana bakarken derin bir nefes aldı. Pişmanlığını gözlerinin hüzünlü yansımasından anlamıştım. "Özür dilerim," dedi çekinerek. "Tek başına yanımda olduğunu belli belirsiz hatırlıyorum," derken başının arkasını işaret etti. Uzanarak elini tutup sıktım. "Bana tam bir koli çikolata alırsan anlaşırız," dediğimde gülümsedi.

Orhan abi bakışlarını Bahar ve benden çekip arkamızda duran erkeklere çevirdi. Ayşe'ye gülümsediğinde kız da çekinerek, "Geçmiş olsun," dedi. Orhan abi herkese baktı ve geçmiş olsun dileklerini tek tek kabul ederken en sonunda bakışları kardeşinin üzerinde takılı kaldı.

"Annemlerin haberi var mı?" diye sordu yutkunarak. Ali Asaf başını iki yana salladı.

"Bir şey söylemedim. Bugün burada kalırsın, ben idare ederim." Orhan abi itiraz etmek ister gibi ağzını açtı ama sonra yeniden kapattı. "Söyleme," dedi.

Ali Asaf başını salladı. "Ağrın var mı?" derken abisine doğru yaklaştı.

"Biraz başımda," dedi Orhan abi.

Yaklaşık yirmi dakika odada kaldık ama hiç kimse Orhan abiye bir şey sormadı. Ali Asaf'ın yalnız konuşmak istediğinin hepimiz farkındaydık.

Odada kaldığımız süre boyunca Orhan abinin keyfi de biraz olsun yerine geldi. Oturduğum sandalyede biraz gerildim ve Ali Asaf'la göz göze geldim. Selim'i işaret ettiğinde onun da bize baktığını gördüm. Selim, Ali Asaf'tan işaret almış gibi bir anda ayaklandı.

"Hasta ziyareti kısa olur," derken hepimize tek tek baktı. "Kalkalım biz artık."

Hepimiz aynı anda kalktık. Herkes yeniden geçmiş olsun derken Ali Asaf da bizimle kapıya doğru yürüdü. Bir şey söylemesine gerek yoktu, onun gece burada kalacağını tahmin etmiştim zaten. Odadan çıktık ve Ali Asaf, Bahar'a sarılıp, "Annemlere bir şey belli etme," dediğinde Bahar başını salladı.

Kısa vedalaşmadan sonra herkes çıkışa doğru ilerlerken, ben biraz geride durarak Ali Asaf'ın yanında kaldım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Yok," derken kollarını kaldırıp beni yakaladı ve kendine doğru çekti. Başım göğsüne yaslandığında ellerimi beline

doladım ve sımsıkı sarıldım. Sırtımda gezinen elleri beni hafifçe sıkarak kendine doğru bastırdı. Çenesini başımın tepesinde hissettiğimde tenimin kokusunu almak ister gibi burnumu boynuna doğru yaklaştırdım.

"Eve gidince güzelce dinlen," dedi. Başımı sallayarak onu onayladım. Elleri sırtımda gezinerek belime indi. "Ayrıca beni de özle," dediğinde yüzümü kapattığım göğsünde kıkırdadım.

"Bu ara çok sıkı fıkı olduk," dedim omuzlarımı silkerek. "Biraz uzak dur benden."

Söylediğim şeyden sonra ellerini belimin iki yanına getirip parmaklarını tenime bastırdı. Kısık sesli bir kahkaha attım. "Sen onu unut yavrum," derken belimdeki ellerini sıkılaştırıp beni kendinden uzaklaştırdı. Ellerimi göğsüne dayayıp başımı yukarı kaldırdım ve ona baktım. Başını eğip çenemden öptüğünde gülümsedim. Isırmasına o kadar alışmıştım ki öpücüğü garipsedim.

Ali Asaf aklımdan geçenleri anlamış gibi güldü.

"Yarın sabah gelelim mi?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"Gerek yok. Erken çıkarız zaten, direkt eve geçeriz." Başımı sallayarak onu onayladım. Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öpüp bir adım geri çekildim. Elimi tuttu, öpücüğün yeterli olmadığını belli etmek ister gibi bakışları dudaklarıma kayarken yutkundu. "Eve gidince haber ver olur mu?"

"Veririm," derken elini bıraktım ve bahçede beni bekleyen arkadaşlarıma doğru ilerledim. Hastanenin geniş kapısından çıkmadan önce tekrar arkamı döndüm ve hâlâ odanın kapısında, iki elini cebine sokmuş beni izleyen Ali Asaf'a baktım. Elimi kaldırıp ona el salladım ve istemeyerek de olsa hastaneden çıktım.

❀ ❀ ❀

Cehennem gibi geçen iki haftanın sonunda kendimi bir yerlere kapatmak istiyordum. Orhan abinin eve geldiği günden sonra her şey o kadar hızlı gelişmişti ki bir şeylere yetişememe hissi beni deli ediyordu. Ayrıca inanılmaz yorgun oluyordum ve bu da Ali Asaf'la görüşmemize engel oluyordu. Geçirdiğimiz yakın zamanlardan sonra bu mesafe ikimiz için de katlanılmaz bir durum haline geliyordu.

Orhan abi eve geldiğinde onu görmek istesek de eve ziyarete falan gidemedik. Seyhan teyzeye kimse bir şey belli etmemişti. Orhan

abi *arkadaşımda kaldım* bahanesine sığınmış, yüzündeki izleri de geçiştirmişti. Seyhan teyze bu duruma üzülse de ciddi bir şey olduğunu düşünmemişti.

Bir bahane uydurup Bahar'ın yanına gitmiştim ama onda da Ali Asaf hem yorgundu hem de ertesi gün işe gideceği için biraz dinlenmek istemişti. Benim geldiğimden haberi yoktu gerçi. Ben tam eve gitmek üzereyken uyanmış, uykulu gözlerle bahçeye çıkıp beni görmüştü. Daha sonra şaşkınlıkla gözlerini kırpmış, gideceğimi anladığında da kaşlarını çatmıştı.

Eve girer girmez beni arayıp onu uyandırmadığım için küçük çaplı bir isyan çıkarmıştı ama her ne kadar görmek için can atsam da dinlenmesini istemiştim. Ayrıca pazar günüydü ve herkes evdeydi.

Ertesi gün o işe gidecekti, ben de okula. Ve bunları bilmeme rağmen onu bu kadar özleyeceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Kelimenin tam anlamıyla sürünüyordum, kahrolmuştum.

Pazar günü o kısacık ayaküstü görüşmemizden sonra her şey sanki bize karşıymış gibi sarpa sardı. Pazartesi günü benim dersim öğlendi ama Ali Asaf'ı işe gitmeden görmek için sabah beşte uyandım. Ali Asaf sabah erkenden üniformasıyla evden çıktı. Kapıdan çıkar çıkmaz da bakışlarını odamın balkonuna doğru kaldırdı.

Bir saniyelik sürede başını hemen geri çevirdi ama sonra benim orada olduğumu yeni fark etmiş gibi hızla yeniden baktı. Gülümseyerek elimi kaldırıp ona doğru salladım ve dudaklarımı kıpırdatarak *günaydın* dedim.

Kocaman gülümsemesi o kadar güzeldi ki neredeyse sevinçten yerimde zıplayacaktım. Elini havaya kaldırdı ve küçük bir asker selamı verirken tıpkı benim gibi sessiz bir *günaydın* dedi. Arabasına binip gidene kadar arkasından baktıktan sonra resmen sürünerek kendimi yeniden yatağa bıraktım.

Öğlen derslerim olduğunda sabah onu görmek için erken kalktım ama derslerim sabahtan olduğu zaman o kadar erken uyanamadım. Üstelik benim okuldan erken çıktığım günlerin çoğunda da Ali Asaf'ın nöbeti vardı. Akşam iki dakika da olsa görüşürüz umudumuz da böylece yerle bir olmuştu.

Bir haftayı bu şekilde sürünerek geçirdim ama ikinci hafta tam bir felaketti. Ali Asaf delirmişti. Görüşemiyor olmamızı ben de sorun yapıyordum ama o sinirden her an patlayacak bir bomba gibiydi. Bahar *evde*

canımıza okuyor görüşün artık, deyip duruyordu ama yine de rahat rahat bir araya gelemedik.

Bir akşam onların bahçesinde yan yana geldik ama o kadar kalabalıktı ki yalnız kalmamız imkânsızdı. Emine anneme çay doldurmaya gittiğim birkaç seferde peşimden gelmiş, neredeyse elimdeki bardağı düşürmeme sebep olacak şekilde başımı tutmuş ya da ellerini belime dolayıp, sert ve hızlı birkaç öpücük çalmıştı fakat bu ne ona ne de bana yetiyordu.

Ayrıca derslerim o kadar yoğundu ki istesem de uzun bir vakit ayırıp görüşemiyorduk. Bu durum ikimizi de geriyordu. İkinci haftada Bahar'la ikimiz Ayşe'yi alıp zorla da olsa evine beğendiği şeyleri seçtirmek için vakit bulabildik. Kaan yanımızda gelmiş, Ayşe'nin beğendiği her şeyi almıştı. Evdeki neredeyse tüm eşyalar değişecekti. Ayşe ne kadar itiraz etse de Kaan onu dinlememiş, hatta bazı eşyaları Ayşe söylemeyince onun beğendiklerini bize sorup almıştı.

Eşyalar diğer hafta teslim edilecekti ve Ayşe yerleştirmek için Bahar ve benden söz almıştı.

İkinci haftanın sonuna doğru derslerden başımı kaldıramıyordum. Emine annem eski bir aile dostunun yanlı geleceğini söylediğinde misafir kaldıracak durumda değildim. Cuma sabahı Emine anneme Ürkmez'deki eve gideceğimi söyledim. Vize haftam olduğunda arada oraya kaçtığımı bildiğinden bir şey demedi. Zaten evde misafir olacaktı. Normalde olsa Emine anneme yardımcı olmak için evde kalırdım ama şu zamanlar yapamazdım.

Cuma öğleden sonra Ali Asaf'ı aradım ama telefonuna cevap vermedi. Askeriyede sık sık telefonu yanında olmuyordu. Bunu bildiğimden ona mesaj atıp gideceğimi haber verdim. Bundan hiç ama hiç hoşlanmayacaktı ama anlayacağım biliyordum.

Ufak bir çantaya bir iki parça eşya koydum ve geri kalan yerlere kitaplarımı yerleştirdim. Kol çantamı alıp sığmayan bir kitabı da kolumun altına sıkıştırarak aşağı indim. Emine annemle vedalaştım ve geç kalmak istemediğim için hızla evden çıktım.

"Kızım dışarıdan yemek söyle uğraşma bir şeyle, ayrıca sakın ders çalışırken yemek yemeyi unutma."

Emine annem arkamdan seslenince gülümseyerek ona döndüm. "Sen merak etme beni," derken öpücük atıp el salladım.

Bahçeden çıktığım anda Bahar da evlerinin kapısındaydı. Bir bana bir elimdeki çantaya baktı.

"Nereye?" derken hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Ürkmez'e gidiyorum, hafta sonunu orada geçiririm. Vize haftam ve eve misafir gelecek. Sakinliğe ihtiyacım var."

Bahar başını salladı. "Anladım, haklısın valla. Benimkiler iki hafta sonra başlayacak."

"Orhan abi nasıl?"

"Sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor," dedi Bahar. Bu durum hepimizi huzursuz ediyordu çünkü Orhan abi Ali Asaf'a hiçbir şey anlatmamakta ısrar ediyordu. Ali Asaf'ın tüm çabalarına rağmen konuyu geçiştirmiş ve onu önemsiz bir şey olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Ali Asaf ikna olmamıştı tabii ama tüm ısrarlarına rağmen ağzından tek kelime alamamıştı.

"Abimin haberi var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Aradım duymadı, mesaj attım."

Bahar derin bir nefes aldı. "Zaten acısını bizden çıkarıyor, şimdi gideceğini duyunca çıldıracak."

"Biliyorum ama ne yapayım? Burada kalsam da görüşemiyoruz. Ders çalışmam gerek, gizli gizli çıkıp beş dakika görüştükçe adam daha da sinirleniyor."

"Fitili ateşlenmiş barut gibi herkese çatıyor. Sanki seni ondan biz uzak tutuyoruz," derken kıkırdadı.

Gülümserken, "Her şey üst üste geldi. Ders saatlerim, onun nöbetleri derken uzun süre bir araya gelemedik. Şu hafta bitsin düzene gireriz bence," dedim.

Elimdeki çantayı yere bıraktım ve Bahar'a sarıldım. "Geç olmadan gideyim," derken sarılışıma karşılık verdi. Eğilip yeniden çantamı aldığımda sokağın başında Murat'ın arabasını gördüm. Yanımıza yaklaşıp durdu ve camını indirdi.

"N'aber kızlar?"

"İyiyiz sen nasılsın?" dediğimde Murat bir bana bir yerdeki çantama baktı.

"Hayırdır?"

"Yine ders çalışmaya Ürkmez'e kaçıyor," dedi Bahar ben cevap veremeden.

"Götüreyim ben seni," dedi Murat ama başımı iki yana salladım.

"Yok, hiç uğraşma ama otobüslerin kalktığı yere götürürsen hayır demem."

"Tamam," derken arabadan indi ve yerde duran çantamı alıp arka koltuğa koydu. "Mahi, ceset mi sakladın kızım sen bu çantaya?" diye sorduğunda omzuna vurup gülerek onu geçiştirdim.

Ön koltuğa oturdum ve camdan Bahar'a el salladım.

On dakika süren yol boyunca Murat'la sohbet ettik. Çoğunluk vizelerden ve hocalardan oluşuyordu zaten.

Otobüslerin kalktığı yere geldiğimizde Murat çantamı alıp yanımda yürüdü. Beklemek istese de ona gerek olmadığını söyleyip izin vermedim. Arkamdaki banka oturdum ve daha kolumu çantamdan çıkaramadan telefonum çalmaya başladı. Çantamı kenara bırakıp kot şortumun cebinden telefonumu çıkardım

Ekranda yazan ismi görünce gülümseyerek telefonu açtım. Telefonu kulağıma götürdüğümde ben daha konuşmadan Ali Asaf'ın sesi doldu kulağıma.

"Yavrum," derken sesi sanki bir yerde hızlı hızlı yürüyormuş gibiydi. "Beni aramışsın."

"Mesajımı görmedin mi?"

"Yok." Durup yanında biri varmış gibi kısık sesle bir şeyler söyleyip yeniden bana döndü. "Telefonumu aldığımda cevapsız aramanı görünce direkt beklemeden aradım."

"Sesin yorgun geliyor," dedim.

"Yorgunum," dedi derin bir nefes alarak. "Nöbetlerim vardı biliyorsun, yoğun bir hafta geçirdim. Seni de göremeyince..." Durdu ve yeniden soluklandı.

"Özledim," dedim hiç düşünmeden. Ali Asaf bir süre sesiz kaldı.

Derin bir nefes alarak, "Mahinev," dediğinde ne söyleyeceğini heyecanla bekledim.

Ali Asaf konuşamadan arkamdan adımı seslenen Murat'ın sesi gelince döndüm ve elinde kitabımla bana doğru gelen adama baktım. Ali Asaf telefonda aniden sustu.

"Hayatım bir dakika," dedim beklemesini ister gibi. O sırada da Murat yanıma geldi. Elindeki defteri bana uzatırken, "Son anda fark

ettim," dedi. Gülümseyerek aldım ve teşekkür ettim. "Gitmeden yetişmene sevindim."

Elimdekini görünce telefonda olduğumu anladı ve dikkatli olmamı söyleyerek yeniden uzaklaştı. Tekrar yerime otururken telefonu kulağıma kaldırdım.

"Ali As-" diyecekken hemen araya girdi.

"Nereye gidiyorsun?" derken sesinin tonu değişti. Sessizce yutkundum.

"Sana mesaj attım. Eve misafir geliyor ve benim de vize haftam. Ders çalışmam gerek, Ürkmez'e gidiyorum."

"O mu götürüyor seni?" Dişlerini sıktığını telefondan bile fark ediyordum.

"Hayır, o götürmüyor ama otobüse kadar Murat getirdi. Sen sormadan söyleyeyim, onu aramadım, yolda karşılaştık ve çantam ağır olduğundan buraya kadar getirmesine izin verdim. Ayrıca beni götürebilirdi de Ali Asaf, biz bunu konuştuk."

Hırıltılı bir nefes alırken homurdandığını duydum. Sesini kısık tutmaya çalışarak konuştu. "Siktiğimin iki haftası boyunca toplasan yüzünü iki saat göremedim ve o adam seni götürürken benim göremediğim her saniyenin tadını mı çıkaracak?"

İki saniye önce beni götürmediğini söylememe rağmen delirmesi sinirlerimi bozdu. Belli ki bunu belirtmem bir şey değiştirmiyordu.

"Ali Asaf," dedim sakin olmaya çalışarak. "Beni kimse götürmüyor, kendim gidiyorum."

"Beni neden beklemedin?"

"Senin işinin durumunu bilmiyordum. Ayrıca gece nöbetin olmasa bile eve geldiğin saat benim için geç olacaktı. Üstelik yorgun olacaktın."

"Siktir etsene," dedi sinirle. "Yorgun falan olmak umurumda değil. Seni görmek için yapmam gereken neyse yapardım."

"Birkaç gün daha," derken sesim istemsizce kısıldı. Söyleyeceğim hiçbir şey onu ikna etmeyecekti.

"Mahinev," dedi acı çeker gibi. "Günler geçti," derken sesi kısıldı. "Ben katlanamıyorum," dediğinde yutkundum. "Dikkatim dağınık, yorgun olmama rağmen doğru düzgün uyuyamıyorum." Yeniden nefes aldı ve inledi. "Böyle olacağını düşünmedim ben, böyle uzak, böyle özlem dolu..."

"Ben de özledim," dedim tıpkı onun gibi. Sesinin tonu o kadar canımı yakmıştı ki gözümden akan yaşı hızla sildim.

"Canıma kastediyor sanki özlemin..." Biraz durakladı. Arkasından gelen sesler yoğunlaştı. Ali Asaf derin bir nefes aldı. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Ona aynı durumda olduğumu söylemek istedim. Ben de acı çekiyordum. Yan yana geçirdiğimiz günlerden sonra böyle bir mesafe benim de hoşuma gitmiyordu.

Birisi Ali Asaf'la konuşmaya başladı. Ali Asaf bir şeyler söyledi ve karşısındaki, "Tamam komutanım," diye cevap verdi.

"Mahinev," derken ben konuşamadan devam etti. "Gitmem gerek," dediğinde yutkundum.

"Sonra konuşuruz," dedim ben de. Kelimeler boğazıma dizilmişti sanki. Yutkunup yok etmek istedim ama başarısız oldum.

Ali Asaf sessiz kaldıktan sonra, "Görüşürüz," dediğinde sesindeki yılgın ton beni çok daha fazla üzdü.

Telefonu kapattığımda öylece oturdum. Geri dönüp onu göreceğim kısacık zamana bile razı olmak istiyordum ama yapmadım. İkimiz için de bu günler zor geçiyordu fakat sorumluluklarımızı yerine getirmek zorundaydık.

Otobüs geldiğinde yerimden kalkıp telefonumu cebime koydum. Çantamı alıp otobüse bindim ve en arkaya geçip cam kenarına oturdum.

Bu haftayı atlattığımızda her şeyin yoluna gireceğini düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Eve geldiğimde hâlâ huzursuzdum. Sessiz eve girip çantamı bir kenara bıraktım ve salonun geniş balkon kapısını açmak için yürüdüm. Sürgülü kapıyı açarak içeri dolan deniz havasını soludum. Hafif esen rüzgâr tenime değdikçe rahatladım. Sessizlik şimdiden iyi gelmişti.

Eşyalarımı odama götürdüm. Üzerimdekileri çıkararak rahat bir şeyler giydim. Çantamdan kitaplarımı aldıktan sonra salondaki sehpanın üzerine yaydım. Zihnimi boşaltıp kendimi tamamen çalışmaya bıraktım.

Akşama kadar da aralıksız çalıştım. Arada kendime yemek söylemem gerektiğini hatırladığımda eve alışveriş yaptım. Siparişlerimin gelmesini beklerken çalışmaya devam ettim.

Cuma günümü böyle geçirdim ve bu durumdan memnundum. Gece yatmadan önce Ali Asaf'ı aradım ama telefona cevap vermemişti. Bahar'a mesaj atıp sorduğumda nöbette olacağını söyledi. Bana haber vermediği için moralim bozulmuştu fakat adama kızamadım. *Belki de vakti olmamıştır*, diye düşünsem bile onunla konuşmadan uyumak istemiyordum.

Mesaj atmak için telefonu elime aldım fakat sonra bir şey yazmak istemedim. Mesaj yazmak değildi istediğim, sesini duymak istiyordum.

Geç saatte beni arar diye uykuya direndim. Kitaplarımı, çizimlerimi ve notlarımı masanın üzerinde olduğu gibi bıraktım. Odamdan ince bir örtüyle, yastığımı alıp salondaki üçlü koltuğa uzandım. Tüm ışıkları kapatıp sadece televizyonun ışığında yatmak için bir kanal açtım. Boş boş televizyona bakarken dikkatim elimdeki telefonumdaydı.

Sonunda yorgun düşüp elimde telefonumla uyuyakaldım.

Ertesi günüm de böyle geçti. Ders çalışmaktan ve yemek yemekten başka bir şey yapmadım fakat aklım sürekli Ali Asaf'taydı. Ne mesaj atmış ne de telefonla aramıştı. Görüşemiyor olmamız sorunken şimdi de ondan haber alamıyordum, konuşamıyorduk ve bu canımı sıkıyordu.

Cumartesi akşam olduğunda çalışmaya biraz mola verdim. Beklediğimden çok daha hızlı ilerlemiştim. Kendime bir tabak meyve hazırlayıp koltuğa oturmuştum ki telefonum çaldı.

Ali Asaf'm aradığını görünce sanki beni görebiliyormuş gibi yerimde doğruldum. Elimdeki tabağı kenara bıraktım ve telefonu cevapladım.

"Alo," dedim sesimin soğuk çıkmasına dikkat ederek.

"Mahinev," dedi hemen. Sanki telefonu böyle açmak zorundaymış gibi her seferinde direkt ismimi söylüyordu. Ve ses tonu o kadar güzel değişiyordu ki kendimi gevşemiş hissetmeme sebep oluyordu.

"Ali Asaf," derken kendimi toparladım. Dünden beri beni aramamıştı ve ismimi böyle özlem dolu söylemesi bile beni ikna edemeyecekti.

"Özledim," dedi ve iç çeker gibi aldığı nefesi kulağıma doldu. "Ne zaman geleceksin?"

"Ders çalışıyorum. Yarın akşam gelme planım var." Aslında yalan söylemiştim. Yarın dönme planım vardı evet ama sabah erkenden giderim diye düşünmüştüm. Fakat Ali Asaf'a söylemek istemedim.

"Kızım," dedi sinirle. Az önceki özlemle yanıp tutuşan adam bir anda yok oldu. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle! Özledim diyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona belli etmemek için hemen toparladım. "Özle işte, özlemek güzeldir."

"Lan," dedi dişlerini sıkar gibi. "Nesi güzel amına koyayım, güzel falan değil. İçimi deşiyor yokluğun, Mahinev. İki dakika görmeye bile razıyım. Dön artık."

"Bir gün daha buradayım," dedim ama sinirli bir homurdanma konuşmamı böldü.

"Değil bir gün, birkaç saatten fazla bekleyemem ben."

"Ders çalışmam gerek, Ali Asaf."

"Yok," dedi hemen itiraz eder gibi. "Valla yok, ben bekleyemem."

"Ali Asaf..."

"Ali Asaf da yok, bir sikim kalmadı Ali Asaf'tan geriye! Gitti! En fazla sabaha kadar beklerim."

"İyi de," diyemeden yine araya girdi.

"Sakın bana bahane sunma! Özledim diyorum bak valla basar gelirim Mahinev, cam kapı dinlemem bulduğum ilk delikten girerim içeri."

"Yarın akşam geleceğim," dedim inatla.

"Öyle mi?"

"Öyle!"

Ve söylediğim kelimeden sonra bir anda telefonu suratıma kapattı. Öylece kaldım. Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve ekrana bakakaldım.

"Köpek," dedim kendi kendime. "İki dakika naz da yaptırmıyor öküz!"

Sinirle yerime uzandım ve üzerimdeki örtüyü düzeltip kucağıma meyve tabağımı aldım. "Suratıma kapattı bir de hayvan." Kumandaya uzanarak internetten sevdiğim Hint filmlerinden birini açtım ve izlemeye başladım.

İlk filmi bitirdiğimde zerre uykum yoktu. Adam bende uyku falan bırakmamıştı. Yeniden telefonumu elime aldım ama hiçbir şey yoktu. Bir an aklımdan onu aramak geçti ama sonra hemen vazgeçtim.

Başka bir film daha açmadan önce mutfağa gidip tabağımı yenile-dim. Biraz daha karpuz ve çilek alıp koltuktaki yerime yeniden yerleş-tim. Aradan on beş dakika geçmişti ki telefonum titredi.

Ali Asaf: *Kapıyı aç.*

Telefonun ekranına öylece baktım. "Kapıyı aç mı?" diye mırıldan-dığım anda dış kapının arkasından biri kapıyı tıklattı. Yerimden ani-den fırladım ve elimdeki tabağı düşmekten son anda kurtarıp sehpanın üzerine bıraktım. Koşar adım kapıya doğru giderek kapının deliğinden baktım. Ali Asaf'ı görünce gözlerim kocaman açıldı.

Kilitli kapıyı açmak için hızla kilidi birkaç kere çevirerek açtım. Ba-şını kaldırdı ve bana baktığında göz göze geldik.

"Ali Asaf," dedim ama başka tek kelime edemedim. İki adımda içeri girdi. Elindeki ufak çantayı fırlatır gibi yere attı ve aynı anda bir elini belime dolarken diğeriyle dış kapıyı hızla kapattı.

"Ne ol-" bile diyemedim. Kapının çarpan sesi kulaklarıma dolduğu saniyede Ali Asaf'ın dudakları ağzıma kapandı.

Dokunuşu o kadar şiddetliydi ki nefesim kesildi. Sanki o ses, çarpan kapının sesi değil de bizim ağızlarımızın birleşirken çıkardığı bir sesmiş gibi içimi titretti.

Kapanan kapının ardından iki elini belime sardı, beni kollarının arasına alırken hızla çevirip sırtımı kapıya yasladı. Dudakları hareket etti. Ağzı benimkinin üzerinde nefes almaya ihtiyaç duymaksızın hare-ket ederken göğsüm şişti. Dişleri altdudağımı sıyırıp nefes nefese ben-den uzaklaştığında uzandı ve dişlerini çeneme sürtüp, gezindiği noktayı ısırdı.

Geri çekilmesini fırsat bilerek, "Dur," dedim nefes nefese. "Ali Asaf, ne yapıyorsun?"

Belimdeki elini sıkılaştırıp beni kendine doğru çekerken bir eliyle de bacağımı kavrayıp sıkarak bacaklarımın arasına yerleşti. Onu his-sedince nefesim kesildi. Bu temasın üzerimdeki etkisi tüm bedenimi titretti. Öyle güçlü bir titreme geçti ki bedenimden sanki beni hiç terk etmeyecek gibi hissettirdi.

"Duramam," dedi. "Özlemin canımı alıyor sanki," derken nefesi dudaklarımı okşadı. Tek bir hamlede beni kavradı ve havaya kaldırdı-ğında bacaklarım ona dolandı. Az önce yatıyor olduğum koltuğa doğru

döndü, dudaklarını ve dişlerini çenemde gezdirirken kısa adımlarla oraya doğru ilerledi.

Sırtım koltuğa değdi. Bacaklarım onu üzerime çekmek için aralandı ve Ali Asaf da hemen oraya yerleşti.

Dudakları yeniden benimkileri bulduğunda elimi uzatıp yanağını sıkıca kavradım. Olduğum yerde hareketsiz kalmamı sağlamak ister gibi kendini bana bastırdığında nefesim kesildi.

Ağzı hassas dudaklarımda geziniyor, sanki aradığı şeyi bulmuş gibi sinsice içime sızıyordu. Dili dudaklarımın üzerinde kayıp beni kışkırtmak istercesine sataşıyor, beni kendine bağımlı hale getirmek ister gibi uğraşıyordu.

Başını geriye çekip gözlerime baktığında, televizyonun ışığı altında aydınlanan yüzüne baktım. "Delirdin mi sen?" dediğimde nefesim hâlâ düzene girmemişti.

"Delirttin sonunda," dedi alayla. Bacaklarımın arasında teninin her bir çıkıntısını hissediyor olmak dikkatimi dağıtsa da bu ses tonu gözümden kaçmadı.

"Beni kızdırıyorsun," derken kalçamı hafifçe oynatım. Ali Asaf keskin bir nefes alıp dudaklarını sıktı.

"Yapma, Mahinev," dediğinde içimde uyandırdığı şeyden habersizdi. Kalçamı yeniden hareket ettirdim. Ali Asaf'ın bir eli saçlarımın arasına kayarken, diğeri başımın yanına yerleşti ve oradan destek alarak kendini biraz yukarı kaldırdı.

Açılan alanın onu rahatlatacağını düşünmüştü belli ki ama bu benim daha kolay hareket etmemi sağladı. İki yana ayırdığım dizlerimi hafifçe kırdım ve ayaklarımdan destek alarak kendimi yukarı aşağı hareket ettirdim. İncecik şortumun onun sertliğine sürtünmesi içimde bir şeylerin yerinden oynamasına sebep oldu.

"Mahinev," dedi tekrar. Elimi ensesine uzatıp başını kendime doğru çektim. O kadar yakınıma geldi ki onu net olarak göremiyordum bile ama umursamadım.

"Ali Asaf," dedim fısıldayarak. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Belimi yeniden kıvırdım ve sürtünmeyi artırmak için bacaklarımı oynattım. Ali Asaf dişlerini sıktı. "Yapma yavrum," dedi yalvarır gibi.

Onu duymamışım gibi davrandım. "Sorayım mı?"

Kalçam kısa hareketlerle durmadan hareket ederken Ali Asaf gözlerini kapatıp yanımda duran elini yumruk yaparak sıktı. "Sor," dedi dişlerini sıkarak.

Cesaretimi toplayarak başımı yana çevirdim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldadım.

"Sevişecek miyiz?" dedim tek seferde.

Ali Asaf donup kaldı. O kadar hareketsizdi ki beni duyup duymadığından emin olamadım. "Ha siktir!" dedi kendi kendine küfreder gibi. "Ne dedin sen?"

"Sevişecek miyiz diyorum. Çünkü ben istiyorum."

Ali Asaf başını yana doğru eğip inanamıyormuş gibi bana baktı. "Ne?" dedim ben de ona karşılık vererek. "Ne var bunda bu kadar şaşıracak?"

"Sikerim böyle işi," dediğinde neredeyse onu üzerimden yere fırlatacaktım. Ağzından düşürmediği kelimenin işlevini biliyor mu diye sorarsam yüksek ihtimalle bana deliymişim gibi bakacağını bildiğimden çenemi kapalı tutmaya çalıştım.

"Kızım sen bana bu şekilde dokunup, böyle konuşunca başına geleceklerden hiç mi korkmuyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Kendime engel olamadım," derken gözlerine baktım. "Ayrıca korkmuyorum."

Saçlarımın arasındaki elini sıktı ve sonra geri çekip çenemi kavradı. "Mahi lan," dedi dudaklarıma doğru eğilerek. "Ben seni aldığım her nefeste köpek gibi isterken neyin engel olamaması bu, delirtme beni!"

Bu çaresiz hali bana garip bir haz verirken elimi beline doğru uzattım. İkimizin arasına kaydırırken bacakları gerildi.

"Çanak tutma bana," dedi sinirle. Elimi yeniden hareket ettirdim. Ali Asaf benim durmayacağımı anlayınca, üzerimden o kadar hızlı kalktı ki gözlerimi kırpıştırdım.

"Gidip üzerimi değiştireceğim, sonra da yanına gelip sana sarılacağım ve film izleyeceğiz." Üzerimdeki askılı tişörtüme ve kısa şortuma bakıp başını iki yana salladı. Dış kapıya doğru ilerledi ve yerde duran çantasını alıp odama giden koridorda gözden kayboldu.

Ayaklarıma dolanan çarşafı tekmeleyip huysuzca homurdandım. Yan dönüp yüzümü televizyona doğru çevirdim. Sehpada duran tabaktan

ağzıma bir iki tane çilek attım. Ali Asaf da oyalanmadan kısa süre sonra yanıma geldi.

Üzerine koyu gri, bol bir basketbol şortundan başka bir şey giymemişti. Göğsü çıplak halde koltuğa yaklaştı, üzerimden geçip arkamda kalan boşluğa yerleşti. Kolunu uzatıp boynumun altından geçirdi, kalçasını bana yaslarken bir bacağını bacaklarımın arasına soktu.

Ona bakmadım. Bunu fark edince elini uzatıp çenemi tuttu. Başımı arkaya doğru çevirince dudaklarımdan itiraz eden bir ses çıktı. Ali Asaf dudaklarını benimkilere dokundurdu ve hiç beklemeden dilini ağzımın içine kaydırıp hafifçe yaladı.

"Çilek mi yedin sen?" diye sorduğunda başımı salladım. "Konuşmayacak mıyız?" dedi enseme doğru. Yeniden başımı salladım.

Bacağı benim bacaklarımın arasındayken çıplak bacaklarım huylanıyordu. Sıcak göğsünü incecik askılı tişörtümün üzerinden hissediyordum. Ayrıca bacaklarının arasında, kendini net olarak bana bastıran sertliğinin o kadar farkındaydım ki beni deli ediyordu.

Sesimi çıkarmadım. Ali Asaf'ın kolu belime dolandı ve ona yapışana kadar beni kendine çekti.

"Mahinev," dedi kulağıma doğru. "Seni düşünürken aklımda canlanan halimizi bir bilsen..." Kulağımın altına sıcak bir öpücük kondurdu. "Bu düşünceler beni deli ediyor. Bedenimin senin üzerinde kayıp gittiğini düşünmek..." Kurduğu cümlenin etkisini artırmak ister gibi kendini bana bastırıp kalçasını sürttü. Gerçi buna gerek yoktu. Ağzından çıkan kelimelerle de kendimi kaybediyordum. "Senin derinlerinde, ta içinde olduğumu hayal etmek... Bunları sadece düşünmek bile aklımı yitirmeme sebep oluyor."

Duyduklarımdan sonra nefesim tekledi. Onu görmek için yerimde kıpırdanıp arkamı döndüm ve yüz yüze geldim. Gözlerim loş ışığın altında ona odaklandı. Bakışlarındaki ağırlık tenimin ürpermesine sebep oldu. Gözkapakları ağırlaşmış, bana kirpiklerinin altından bakarken içinde yanan ateşi fark etmemem imkânsızdı.

Elimi ikimizin arasına sokup parmak uçlarımı çıplak göğsünde gezdirdim. Tenine dokunduğum anda derin bir nefes çekti içine. Bakışlarım ıslak dudaklarında gezinince Ali Asaf'ın belimde duran eli sıkılaştı.

Ona biraz daha sokuldum. Bacağımın birini bacaklarının arasına soktuğumda, birbirini tamamlayan yapbozun iki parçası gibi birleştik. Dudaklarımı çenesine yaklaştırıp tertemiz tenine dokundurdum.

"Ama bir şey yapmayacaksın," dedim az önceki durumu belirtmek ister gibi. Beni istediğini söylemişti, söylemesine gerek yoktu aslında, ben bunu görebiliyordum.

"Of, Mahinev," dediğinde bunu fırsat bilip dudaklarımı yeniden çenesinde gezdirdim.

Bana cevap vermesini istediğimden ısrarla, "Neden?" diye sordum. Başımı geriye yatırıp gözlerine bakmaya çalışırken Ali Asaf biraz doğruldu ve başını benim yüzümün hizasına getirip bana tepeden baktı.

"Sana dokunursam duramam," derken gözlerini kapatıp alnını alnıma yasladı. Dudaklarının benimkilere bu kadar yakın durması çok hoşuma gidiyordu.

"Durma o zaman," diye fısıldarken sesim kendinden emin çıktı. Onu istediğimi inkâr edecek değildim. Bu adamı kendimi bildim bileli seviyordum ve onu istediğimi saklamayacaktım.

Ona verdiğim onayı duyunca yüzünü acı çeker gibi buruşturup gözlerini sımsıkı yumdu.

"Mahinev izin verme bana, yapma," derken sesi yalvarır gibiydi.

"Ali Asaf," diye ismini adeta mırıldanarak söyledim. Gözlerini açıp bana baktı.

"Bu ses tonuyla konuşma benimle."

Yeniden ismini söyledim. "Ali Asaf," derken *a* harflerini biraz daha uzattım. Dudaklarını burnumun ucuna dokundurdu.

Sanki buna dayanamıyormuş gibi yutkundu. "Söyle uğruna öldüğüm," dediğinde cesaretlenip dudaklarımı onunkilere sürterek fısıldadım.

"Bana dokunmanı istiyorum," dedim nefesim kesilmeden. "Sana izin veriyorum." Benim nefesim kesilmedi ama Ali Asaf nefesini tuttu. "Kurban olayım yapma, Mahinev," derken yarısı yanımda yarısı üzerimde duran bedeninin kasıldığını hissettim.

"Sinirleniyorum," dedim yutkunarak. "Burada durmuş üzerine atlamak istiyormuşum gibi davranma bana." Kendimi biraz daha çevirip iki elimi birden çıplak omuzlarına sardım. "İkimiz de yetişkin insanlarız, Ali Asaf." Dudaklarımı boynuyla omzu arasında kalan hassas deriye dokundurdum.

Başı omzuma doğru düştü. Nefesi tenime vurdukça içimde yanan ateşi harladı. "Lan Mahinev," dediğini duydum ama omzuma kapanan

ağzı yüzünden sesi boğuktu. Dudaklarını kulağımın altında hissettiğimde bedenim gerildi. Ali Asaf hareket etti, tek hamlede beni tamamen altına aldı.

Kendine bir söz verir gibi konuştu. "Sonuna kadar gitmeyeceğiz," dedi ağzıma doğru. Dudaklarıma değen nefesini içime çektim.

"Anlamadım," dedim aklımı söylediği şeye vermeye çalışarak. Ağzını benimkine bastırdı ve hareket etmeden sadece bekledi. Aramıza kısa bir mesafe koyarak, "Sonuna kadar gitmeyeceğiz," dedi tekrar.

"Ne?" dedim ama Ali Asaf artık konuşmadı.

Parmak uçları boynumda gezinirken gözlerini parmağının dokunduğu yerlere odakladı. Nefesimi tutup ne yapacağını beklerken parmağını takip ederek dudaklarını tenimde gezdirdi. Bir anda dudaklarım kurudu sanki ve tek kelime edemedim.

Dudakları tenimde gezinirken tüylerim diken diken oldu. Ağzının verdiği sıcaklıkla dudaklarımdan sesli bir nefes kurtuldu. Ali Asaf durmadan ağzını boynumda gezdirmeye devam etti.

Nefesim o kadar hızlıydı ki bir an bayılacağımı sandım. "Ali Asaf," dedim ama ondan ne isteyeceğimi bilmiyordum.

Ağzı boynumdan aşağı kaymaya başladığında ıslak dilinin arkasından gelen ılık dudakların verdiği hisle kendimden geçtim. Bedenimden geçen arzu titremesi beni korkuttu ama aynı zamanda o kadar iyi hissediyordum ki başka hiçbir şey umurumda değildi.

Dudakları ıslak bir yol çizerek ilerlerken gözlerimi kapatıp kendimi sadece onun bana hissettirdiklerine bıraktım. İki göğsümün arasındaki narin oyukta gezinen dudaklarla ağzımdan kaçan sesli inlemeye engel olamadım. Ali Asaf'ın dudakları o derin oyukta gezindi. Bazen dudaklarını ve dilini hissettim bazen de burnunu aşağı doğru kaydırıp bana sürterken derin nefes alıyordu. Askılı tişörtüm esnedi ve tenimi daha da açığa çıkardı.

Ali Asaf dirseklerinden destek alarak iki elini askılı badimin belinden altına doğru kaydırdı. Yukarı doğru sıyrılan kumaşın altına giren sıcak parmaklar ilerleyip göğsümün alt kısmına doğru yaklaşırken içime derin bir nefes çektim.

Bir saniyelik bir duraksamanın ardından sert parmaklar pürüzlü tepeciklerin üzerinden kaydı ve iki eline tam oturan göğüslerimi

avuçlarının arasına alıp sıktı. Belim kıvrılıp ona doğru yükseldi. Ali Asaf diliyle ıslak bir yol çizerek aşağı doğru kaydı.

Başparmaklarının meme ucumda gezindiğini hissettim. Belli belirsiz bir dokunuştu ama nefesimi kesti. Verdiğim bu tepkiden sonra tenimde gezinen dudakların gülümsediğini hissettim. Aynı anda baş ve işaretparmağıyla iki göğsümün ucunu hafifçe sıkınca bu sefer kendimi tutamadım. Dudaklarımdan yüksek sesle kaçan inlemeyle kendimi kaybettim.

İsmini söylemek istiyordum ama dilim damağım kurumuştu. "Tenin ipek gibi," dedi Ali Asaf. "Ve ellerimi burada sonsuza kadar tutabilirim."

Ellerini tişörtümün içinden sırtıma doğru kaydırdı ve beni destekleyip kaldırdı. Oturur pozisyona geldiğimizde sırtını koltuğa yasladı. Bacaklarını hafif araladı ve beni kucağına oturttu. Bacaklarım iki yana ayrılıp onun kucağına yerleşirken, ellerimi omuzlarına koyup destek aldım.

Sırtımda gezinen ellerini çekti ve askılarımın ucuna getirip önce sağ omzumdan sonra diğerinden aşağı kayana kadar çekiştirdi. Üzerimdeki incecik kumaş omuzlarımdan kaydı fakat göğüslerimin altına kadar düşmedi.

Meme uçlarıma takılmış gibi kalan ince kumaşa baktım. Aynı anda Ali Asaf'ın bakışları da aşağı kaydı. Göğsümün ortasına doğru ilerleyen parmağını bir kanca gibi tam ortaya taktı ve aşağı doğru çekerken kumaş göğsüme sürtündü. Dudaklarımı ısırdım. Bir yanım deli gibi utanıyordu ama diğer yanım bu durumdan o kadar zevk alıyordu ki bu heyecanlı bekleyiş nefesimi kesiyordu.

Kumaş tenime biraz daha sürtünerek göğüslerimin altında sıkışıp kaldı. Çıplak tenimle tam karşısında durmuş, benim her bir santimimi inceleyen adama bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. İki elini kalçalarımın üzerine getirip sıktıktan sonra yukarı doğru kaydı ve ellerini belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Dudaklarını omzuma dokundururken nefesini üfledi. Dişlerini tenime sürtünce ellerimi saçlarının arasına soktum. Başım olduğu noktaya bastırıp derin bir iç çektim.

"Mahinev," dedi heyecanla. Ona cevap verecek takatim yoktu. "Bir insan bir insanı bu kadar sever mi?"

Kalbim bir darbe almış gibi sarsıldı. Kendimi geriye çekip yüzüne bakmak istedim ama uzaklaşmama izin vermedi. "Ali Asaf," dedim ama konuşmamı istemiyormuş gibi ellerini sıktı. Sonra hiç beklemeden ve

bana hiçbir uyarı vermeden başını geri çekip ağzını göğsümün üzerine kapattı.

Boğazımdan kaçan derin inlemeye engel olamadım. Bedenim kendi yolunu çiziyormuş gibi hareket etti. Ali Asaf bedenimin üst kısmını geriye doğru eğdi ve ağzını rahat hareket ettirmek ister gibi kendine alan sağladı. Bacaklarımın arasında hissettiğim sızı benim kıpırdamadan durmama imkân vermiyordu. Hareket etmek istiyordum. Daha çok hareket etmeye mecburmuşum gibi hissediyordum.

Bedenim benim kontrolümde değildi artık. Bacaklarımın arasında rahatlamak için çırpınan ve nabız gibi atan noktayı Ali Asaf'a doğru bastırdım.

Aynı anda bedenimin her yerinde o kadar fazla duyguya kapılıyordum ki hangisine hâkim olayım, hangisini hissedeyim bilemiyordum. Sırtımda duran elinin birini çekti ve beni tek eliyle destekledi. Dudakları göğsümün ucuna asılır gibi kuvvetlice emdiğinde kendimden geçtim. Hissettiğim şeyin tadına varamadan boşta kalan elini diğer göğsümün üzerine getirip ucuyla oynamaya başladı.

Kendimden geçtim.

Bedenimden kopup fırlayan şeyin etkisi altına girdim. Ali Asaf her yerimdeydi. Sadece elleri ve ağzı değil; aynı zamanda aklıma ve kalbime de hükmediyordu. Dört bir yanım onunla doluydu ve beni öyle bir etkisi altına almıştı ki bu saatten sonra nasıl davranmam gerektiğinden emin olamıyordum.

"Ali Asaf," dedim gerilerek. Bedenimi ona bastırıp bacaklarımın arasındaki sızıyı dindirmek ister gibi sürtünürken defalarca ismini tekrar ettim.

Dişlerinin arasında sıktığı göğsümün ucunda hissettiğim sızıyla birlikte acıyla karışık çığlığıma inlemem de eşlik etti.

Ali Asaf dudaklarını geri çekti. Başını biraz kaldırdı ve yüzüme bakarken dilini çıkarıp az önce ısırdığı yerin üzerinden ıslak bir yol çizerek geçerken gözlerimin içine baktı.

Yutkunarak yanan gözlerine odaklandım. Sırtımda bana destek veren elini kalçamın altına indirdi ve bir baskıyla beni havaya kaldırdı. Dizlerimin üzerinde yükselince temasımız bozuldu. Neredeyse dudaklarımı büküp surat asacaktım.

Fakat ben daha kaybettiğim temasa üzülemeden Ali Asaf elini karnıma doğru kaydırarak şortumun beline kadar indirdi. Bu dakikadan itibaren nefes alabildiğimden bile emin değildim. Belimde gezinen eli şortun üzerinden daha da aşağı kaydı ve kalçalarımın altına kadar inen kısma geldiğinde durdu.

Eli, bol kısımdan içeri sızıp önce kalçamı avuçladı daha sonra öne doğru gelerek külotumun üzerinden tenime dokundu. Elinde kukla olmuş gibi hissediyordum. Ne beklemem gerektiğini, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kendimi ona teslim etmiştim. Tamamen onun kontrolü altına girerek her şeyi ona bırakmıştım.

Bir eli yeniden belimi sardı. Beni olduğum yerde sabit tuttu. Bir parmağının iç çamaşırımı kenara sıyırdığını ve çıplak tenime dokunduğunu fark ettiğimde olduğum yerde yükseldim. Ali Asaf beni sabit tutarken, "Dur yavrum," dedi dişlerinin arasından. "Kendimi zor tutuyorum Mahinev, gözünü seveyim hareket etme. Bunun senin için güzel bitmesine ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldım. Kollarımı boynuna doladım ve biraz daha yükselerek çenemi başının üzerine yasladım. Başı aşağı düştü ve dudakları yeniden meme ucumu yakaladı. Kollarım ona o kadar sıkı dolandı ki kaslarımın acıdığını hissettim.

Ali Asaf'ın parmağı hareket etti. Ortaparmağının, kadınlığımın kaygan aralığında gezdiğini hissettiğimde neredeyse çığlık atacaktım. Ali Asaf arka arkaya parmağını kaydırdı ve parmağının hareketine eş, göğsümün ucunu emdiğinde ufak bir çığlık attım.

Dengede duramayıp bacaklarımı gevşettiğimde parmağının ufacık bir kısmı içime girdi ve ikimiz de aynı anda inledik. "Siktir," dedi Ali Asaf. "Kalkıştığın işe sokayım senin," dedi kendi kendine. Eğer şu anda bu halde olmasaydım neredeyse gülecektim.

"Ali Asaf," diye inledim.

"Mahinev, dur yavrum sakın hareket etme."

"Hareketsiz kalamıyorum," dedim kalçalarımı kıpırdatma ihtiyacı hissederek.

"Hay ben," diye başladı ama devamını getirmedi. Biraz geri çekilip yüzüne baktım. Diğer elini aşağı indirip şortunun üzerinden belli olan sertliğini eline alıp düzeltti ve ben onun kendine dokunduğunu gördüğümde zihnimdeki her şey bir anda yerle bir oldu.

Bu görüntüyü asla aklımdan çıkaramayacaktım.

Biraz hareket edince şortumun beli aşağı sıyrıldı.

"Şortun üzerinde kalacak," dedi Ali Asaf kesin bir dille. Acı dolu ses tonu dikkatimi çekti. İç çamaşırımla tenim arasına sıkışan parmağı minik daireler çizerek yeniden hareket ettiğinde başımı ona doğru eğdim ve aynı anda o da bana baktı. Alnımı ona yasladığım anda dudakları benimkileri yakaladı.

Dili ağzımın içine kaydığında parmağı içime doğru girerken, başparmağı da hassaslaşan tenimi okşadı.

Dudaklarını geri çekti. "Seni böyle görmek beni öldürüyor," dedi nefes nefese. "Mahinev, acı çekiyorum," dediğinde alnından bir damla ter yanağına doğru aktı. "O kadar güzelsin ki."

Söylediği her bir kelime hareketlerimi hızlandırdı sanki. "Bana böyle uyum sağlaman, kendini bana bırakman..." Terleyen alnını çıplak göğsüme sürdü ve geri çekilip yeniden bana baktı. "Şu boktan hayatta daha iyi hissettiğim tek bir an bile olmadı."

"Ali Asaf," dedim. Ellerim omzunu sıktı ve sırtımdan aşağı birkaç damla ter aktı. İçime girip çıkan parmağına eşdeğer şekilde hareket eden başparmağının okşaması nefesimi kesti.

Kalçamı daha hızlı hareket ettirdim. Eliyle boynumu kavrayıp, beni ona bakmaya zorlarken parmaklarım titredi.

Parmağını biraz daha içeri kaydırdı. Aynı anda tekrar başparmağım hassas noktama bastırdığında hareketleri yavaşladı. "Al," dedi dudaklarıma doğru fısıldayarak. "Ne istiyorsan al benden!"

"Ben," dedim ve yutkundum. "Ali Asaf, ben..." Saçma sapan bir haldeydim sanki. Aklımdan geçen kelimeleri toparlayıp bir araya getiremiyordum.

"Mutlu olmanı istiyorum, Mahinev," dedi fısıldayarak. Parmağını yeniden bastırdı. Ona cevap vermek istiyordum ama zihnimi toparlayamıyordum. "Benimle mutlu olmanı istiyorum."

Başımı salladım. Konuşmaktan âciz dudaklarımı hareket ettiremedim. "Ali Asaf lütfen," dedim ne için yalvardığımdan emin olamayarak. İki yana açılmış bacaklarımı sıkarak onun sert kaslarına bastırdım. Bu coşkulu ama hain his beni sarsarken bedenime hâkim olmak için ekstra çaba harcama ihtiyacı duyuyordum.

Kendimi kaybedecektim. Kendimi kaybedecek gibi hissediyordum. Söylediği her bir kelime zihnimde dönüp duruyordu ama ona karşılık verecek durumda değildim.

Başparmağı hızlandı. Bedenimin her zerresine inanılmaz bir zevk yayılırken aynı zamanda parmağının altında hassaslaşan tenim neredeyse patlayacaktı. O yakıcı his bedenimin her yerini ele geçirirken bin parçaya bölündüm.

Dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandığında Ali Asaf beni sıkıca tuttu. Nefes nefese dağıldım. Alınlarımız birbirine değdi, dudaklarını benimkilere bastırdı. Gözlerim gözlerini aradı. Kollarında sakinleşmemi beklerken, bedenimin belli noktalarında hâlâ ufak sarsıntılar hissediyordum.

Tenimin her yeri öyle hassaslaşmıştı ki sanki tenim incelmişti. Biraz sakinleşince gözlerim odaklandı ve ona baktım. Kararmış yeşil gözlerini saklayan uzun kirpiklerini kırpıştırdı ve elini usulca çekerek şortumun içinden çıkardı. Parmağının hareketiyle irkilince gülümsediğini fark edip bakışlarımı kaçırdım.

Ali Asaf elini çektiğinde beni tuttu ve koltuğa yatana kadar çekti. Arkamdan sarılıp ellerini belime dolarken beni sımsıkı sardı.

Göğsüm az önce yaşadığım şeyin etkisiyle hâlâ hızla inip kalkıyordu. Saçlarımı geriye çekti ve dudaklarını boynuma dokundurup bir süre bekledi. Kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Sana günde birkaç kere âşık olmam normal mi?"

Bir anda donup kaldım. "Ne dedin?" dedim heyecanla.

"Nasıl böyle oldu? Her gün bir şey artıyor tam şuramda." Arkamdan uzanıp elimi tuttu ve kalbime doğru bastırdı. "Ağırlaşıyor, yoruyor ama mutlu ediyor."

Hızla yerimde dönüp yüzüne baktım. Suratımdaki sırıtma yüzüme yapışmış gibi gülümsedim. "Her gün mü?" dedim şımarık bir ses tonuyla.

Bu halim onu da gülümsetti. "Her Allah'ın günü."

"Güzel," dedim neşeyle.

"Güzel mi?"

Hevesle başımı salladım. "Güzel tabii, bana yetişmen için daha çok çabalaman gerek. Çünkü ben çok uzun zamandır, her gün sana defalarca âşık oluyorum."

İki eliyle yüzümü tutup kendine doğru çekti. "Kalbim sana doğru akıyor Mahinev, sana doğru eksiliyor."

"Ben sahip çıkarım, yeter ki bana doğru aksın sorun değil."

"Seninle olduğum günden beri durmaksızın akıyor." Gülümseyerek devam etti. "Bak gidip ölçtürsem valla gramajı az çıkar."

Ufak bir kahkaha attım. "Kalbin gramajı mı varmış?" diye sordum neşeyle.

"Var tabii," dedi gamzelerini göstererek. "Benimkinin çoğunu sen aldığın için kesin artık eksik çıkar."

Gözlerimi yüzüne odakladım. Dudaklarımdaki gülümseme silinecek gibi değildi. O böyle konuştukça, yanımda oldukça, uyurken ya da uyanık fark etmez yüzümde sabit bir gülümseme olacaktı sanki.

"Bakma kızım bana böyle," dedi huysuzca.

"Nasıl bakıyorum ki?"

"Böyle," dedi. "Sen, o kocaman kahve gözlerini belerterek baktığında benim içim gidiyor."

"Öyle mi komutanım?" dedim aynı şekilde bakmaya devam ederek.

"Al işte," dedi isyan edercesine. Omzumu silkerek dudaklarımı büktüm ve burnumu kırıştırıp ona baktım.

Derin bir iç çekti ve pes eder gibi omuzları çöktü. "Valla ısırırım bak ağzım burnunu."

Çenemi kaldırıp ona doğru uzandığımda gözlerime öyle güzel baktı ki aklımı yitirdiğimi zannettim. Dudaklarını çeneme indirdi, dişlerini sürttü ve hafifçe ısırdı. O bakışların altında gözümü bile kırpamadım.

Geri çekildiğinde gözleri artık daha ciddi bakıyordu. "Ağzından çıkan her kelime," derken parmak uçları dudaklarıma dokundu. "Bana her bakışın." Dudaklarını gözkapaklarıma dokundurup geri çekildi. "Tenime değen bu narin tenin." Parmakları usulca kolumda ve omzumda gezindi. "Sadece benim." Üzerine basarak söylediği şeyle yutkundum. "Sadece benim için yaratılmış."

Eğilerek dudaklarına ufak bir öpücük bırakıp geri çekildim. Aynı anda o kadar fazla duyguyla cebelleşiyordum ki ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey Ali Asaf'ı çok sevdiğimdi. Ve beni bu hayatta mutlu edecek tek insanın o olduğunu biliyordum. Ali Asaf ince çarşafa uzandı ve ikimizin üzerine doğru çekti.

Kollarını bana sarınca başımı göğsüne yasladım, sıcak teninin verdiği huzurla gözlerimi kapattım. Uykuya dalmadan önce fısıldadığını duydum. "İyi ki Mahinev," dedi başımın üzerini öperken. "İyi ki benden hiç vazgeçmemişsin."

3. BÖLÜM

Yaşlanıp öyle kol kola yürüyelim mi?
Ne güzel yaşlanırsın sen.
-Cemal Süreya

Benimlesin Akşama - Alifiru

Bahar

Omzumdan kayan çantamı düzeltmek için elimdeki poşetleri yere bıraktım. Yüzüme vuran güneşi engellemek ister gibi hafifçe eğildim ve çantamı düzelttikten sonra yeniden poşetlere uzandım. Bir poşeti elime alıp diğerine uzandığım anda yüzüme vuran güneşin ortadan kaybolmasına sebep olan bir gölge dikildi önümde. Yerimde doğrulamadan sadece başımı geriye attım ve karşımda duran adama baktım.

Selim...

Onunla karşılaşmayı beklemediğimden şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bu saatlerde işte olması gerekiyordu. Daha birkaç saat önce ona mesaj attığımda işe gideceğini söylemişti. Onu görmenin heyecanıyla dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Selim," dedim ismini fısıldayarak.

"Güzelim," diye karşılık verdiğinde refleks olarak etrafıma bakındım. Sanki biri bizi duyacakmış gibi irkilmiştim. Selim bu tavrımı fark edince suratını astı. Dudaklarını ince bir çizgi halini alana kadar sıktı.

Amacım onu kızdırmak değildi ama tedirginliğimi de anlamasını istiyordum. Elimdeki poşetleri yeniden yere bıraktım ve onu görebilmek için doğruldum. Yüzünün gülmesine sebep olmak ister gibi ona birazcık yaklaşarak kısık sesle konuştum.

"Hayatım," dedim gözlerinin içine bakarak. Bakışlarında beliren ışıltıyı hissettim. "Sen işe gitmedin mi?"

Selim'in yüzü rahatlamayla gevşedi. Bakışları önce gözlerimde sonra da dudaklarımda gezindi. "İzin aldım," derken elini bana doğru uzattı ama sonra ne yaptığını anlayınca aniden bana dokunmadan durdu ve geri çekti. "Zaten hafta sonu," derken omuzlarını silkti.

"Bir şey yok, değil mi?" dedim merak ederek. Başını iki yana salladı. Az önce bana doğru uzanan elini kaldırıp çenesini kaşır gibi okşadı. Tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. "Selim," dedim merakla.

"Ben..." diye başladı ama sonra durdu. Çenesinde gezinen elini saçına atarak geriye doğru taradı. "Belki biz..." yeniden duraksayınca onun bu çekingen hallerine gülümsedim. Selim, ona güldüğümü görünce derin bir nefes aldı. Başım iki yana sallarken dudaklarının kıvrılmamak için zorlandığını fark ettim.

"Birlikte bir şeyler yaparız belki diye düşündüm," derken gözleriyle gözlerimi yakaladı. Bunu ne kadar istediğini, gözlerine dolan o istek ve umut parçalarının her birinde gördüm. Ve bunu yok eden kişi olmak hiç ama hiç hoşuma gitmiyordu.

Selim birkaç gündür bu konunun üzerinde çok fazla duruyordu. Ne zaman telefonda konuşsak, konu hep bir şekilde benimle rahat rahat konuşmak istediğine geliyordu. Mesajlaşmalarımızın sonu hep bu konuyla bitiyordu.

Elimi tutmak istediğini, dilediğince sarılmak istediğini söylemekten hiç vazgeçmiyordu. Daha fazlasını istediğini de ima ettiğini çekinmeden ifade ediyordu.

Bu durumda sanki bunlara ben engel oluyormuşum gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu ama ikimizin adına da dürüst olmak benim görevimmiş gibi hissediyordum. Aynı hisleri paylaşıyorduk fakat sanırım bu durumu sürekli hatırlatan taraf ben olduğum için kötü polis durumuna düşen her zaman ben oluyordum.

Sessiz kalışımdan ya da düşündüğüm şeylerin yüzüme yansımasından mıdır bilmem Selim telaşla konuşmaya başladı. "Hemen hayır deme," derken heyecanını fark edip sesinin tonunu düşürdü. "Bahar'ım lütfen hemen reddetme," diye bitirdi cümlesini.

"Selim," dedim ama devamını getiremedim. Zaten Selim de buna fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Güzelim her şeyi ben ayarlayacağım. Hiçbir sorun olmayacak. Kimse de bizi görmeyecek."

Selim'in bu kadar hevesli olması, kendinden bu kadar emin konuşması beni de umutlandırdı, bu yüzden tereddüt ettim. Selim'in düşündüğünün aksine ben de en az onun kadar istiyordum fakat yine de bir yanım korku içindeydi.

Selim benim tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi gözlerime heyecanla baktı. "Lütfen Bahar, söz veriyorum hiçbir sorun olmayacak."

"Ne yapacağız?" diye sordum merakımı gizleyemeden. Onun heyecanı bana da bulaştı. Kendimi kaptırmamak için direndim ama onunla baş başa geçireceğim bir zamana sahip olma düşüncesine kapılıp gitmemem ve heyecanlanmamam çok zordu.

"Bir yer biliyorum, şehir dışında ama sessiz sakin küçük bir mekân. Sen istersen..." Durup bekledi. Sanki söylemekle söylememek arasında kalmış gibi yutkundu. "Eğer ayarlarsan, yani dilersen kalabiliriz."

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Bakışlarımı ondan kaçırmamak için kendimi zorladım. Bunu bu kadar istiyor olmak beni deli gibi korkutuyordu ama inkâr edecek değilim. Selim sanki karşı çıkmamı bekler gibi tedirgince yerinde kıpırdandı. Ben bir şey söylemeyince hızla konuşmaya devam etti. "Tabii zorunda değiliz. Seninle geçireceğim birkaç saate razıyım ben."

Düşünüyordum. Deli gibi yapmak istediğimi içten içe biliyordum ama aynı istek kadar korkum da vardı. Yalan söylemek istemiyordum. Daha önce hiç yalan söylemek zorunda kalmamıştım ama Selim'in üzerime diktiği beklenti ve korku dolu bakışlarına da hayır demek imkânsız gibi geliyordu.

"Ayarlamaya çalışacağım," dedim tek nefeste. Kendime itiraz etme şansı tanımak istemediğim için düşünmeden konuşmuştum. Selim'in yeşil gözleri güneşin altında neşeyle parladı. Dudakları öyle büyük bir gülümsemeyle kıvrıldı ki ona bakınca istemsizce gülümsemek zorunda hissettim.

"Ama söz vermiyorum," dedim hemen arkasından. Amacım ikimizin de hevesini kırmak değildi ama yine de her ihtimali bilmesini istiyordum. Selim sanki bu ihtimal hiç yokmuş gibi hevesle başını sallarken gülümsemeye devam etti. "Belki tüm günü geçirmek için bir bahane bulurum ama kalmak," derken yutkundum. Düşüncesi bile beni böyle heyecanlandırıyorsa gerçek olduğunda ne halt edeceğim hakkında bir fikrim yoktu.

"Tamam," dedi heyecanını kaybetmeden. "Ne olursa kabul ediyorum." Yerde duran poşetlere yeniden uzandım ama Selim benden önce davranıp onları yerden aldı. İtiraz edecekken bana *sakın deneme* dercesine bir bakış attığında sustum.

Eve kadar hiç konuşmadan yürüdük. Sabahın erken saati olmasından dolayı sokaklar sessizdi. Gerçekleşme ihtimali olan düşüncelerim beni o kadar fazla heyecanlandırıyordu ki paniklememek için kendimi zor tutuyordum.

Kapının önüne gelince durdum ve Selim'e doğru döndüm. Elindeki poşetleri almak için uzandığımda parmaklarım onun sert, kemikli ellerine dokundu. "Teşekkür ederim," dedim gülümsemeye çalışarak. Sadece başını aşağı eğdi ve ellerinden poşetleri aldığımda bir adım geriye gitti.

"Haber bekliyorum," dedi fısıldayarak. Ben de başımla onaylayarak karşılık verdim.

Telaşımı görmezden gelmeye çalışarak merdivenleri çıktım. Elimdeki poşetlerle mutfağa girerek aldıklarımı yerleştirdim.

Mutfaktaki işim biteli bir saat olmuştu ve evin içinde deli gibi dolanıp duruyordum. Teyzem bir şeyler olduğunu anladıysa bile belli etmedi. İçimden bir ses paranoyaklık yaptığımı, kimsenin bir şey anlamadığını fısıldayıp duruyordu fakat yine de kendimi durduramıyordum.

Yatağın üzerinde duran telefonumu elime aldım. Selim'den gelen mesajı hâlâ açmamıştım. Ne yapacağımı düşünürken aklıma gelen şeyle hemen Mahi'nin numarasını bulup aradım. Telefonu kulağıma götürdüğümde neredeyse bütün tırnaklarımı yemek üzereydim.

"Alo," diyen uykulu sesi duyduğumda derin bir nefes aldım.

"Mahi," dedim telaşla.

"Bahar n'oldu?"

Kızı da telaşlandırdığımı fark edince yatağıma oturdum. "Yok bir şey merak etme," dedim önce onu sakinleştirmek ister gibi. "Abim orada mı?"

Mahi birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra bana, "Bir dakika," diye fısıldadığını duydum. Yerimde heyecandan ölmeden sakince beklemeye çalışmak işkence gibi geliyordu.

Sonunda Mahi sesinin tonunu normal seviyeye yükselterek, "Evet yanımda," dedi. Ben sessiz kalınca Mahi yeniden konuştu.

"Bahar ne oldu?"

"Selim," dedim dudaklarımı ısırarak.

"Ne oldu Selim'e?"

"Benimle kalmak istiyor," dedim bir çırpıda.

Mahi, "Bahar ne diyorsun, bir şey anlamadım ben," dediğinde aklımı toplamak ister gibi gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes alıp verdim.

"Bugün işe gitmemiş. Yolda karşılaştık. Hem zaten hafta sonu ya ondan izin almış. Beni görünce birlikte bir şeyler yapalım dedi. Nasıl bir şeyler yapacağız ki biz? Millet görmesin diye iki dakika sohbet

edemiyoruz yani. Ben de ne yapacağız diye sordum. Selim bir yer söyledi. Biraz şehir dışıymış. Rahat ederiz, kimse de bizi görmez dedi. Ama sonra istersen kalırız dedi. Yani bana bıraktı tabii ama çok ister gibi bakınca ben ne yapacağımı bilemedim. Ayrıca teyzeme ne diyeceğim ki! Ya Ali Asaf abim duyarsa, Mahi? Selim'le arası bozulur. Ben kalamam gece, nasıl kalayım? Kalmayı bırak gidemem bile, Mahi. Selim de çok heveslendi. Sürekli bana sanki ben istemiyormuşum gibi bakıyor ama neden istemeyeyim ki? Gidemem değil mi Mahi ben, yok gidemem!"

Mahi'nin, *Bahar* dediğini duydum ama ağzım sanki başkası tarafından ele geçirilmişti. "Ben şimdi arıyorum Selim'i, olmaz diyorum."

"Bahar bir dur!" Mahi'nin bağırmasıyla ağzımı hızla kapattım.

"Kızım n'oluyor sana?" dediğinde kuruyan dudaklarımı ıslatıp yutkundum.

"Ne oldu?" derken hâlâ nefes nefeseydim.

"Ne mi oldu? Ağzının motoru bozulmuş gibi konuşup durdun. Ayrıca o kadar saçmalamana rağmen ben nasıl senin derdini anladım onu da bilmiyorum."

"Anladın mı?" dedim yeniden yutkunarak.

"Bahar, Selim seninle baş başa vakit geçirmek istiyor sadece ki haklı adam. Biz en azından sizin yanınızda rahatız ama çocuk ona bile sahip değil."

Söyleyecek bir şey bulamadığımda Mahi devam etti.

"O ne istediğini söylemiş sana zaten. Burada önemli olan senin ne istediğin..."

"Sorun isteyip istemem değil ki."

"Bahar lütfen, sen Selim'le vakit geçirmek istiyor musun?"

"Evet," dedim hiç beklemeden.

"Tamam o zaman bir şeyler ayarlarız."

"Ama ya duyarlarsa?" Sesimdeki tereddüdü hissetmiş gibi yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

"Kimse duymaz. Biraz yalnız vakit geçirmenizde fayda var zaten, yoksa bu gidişle adamla evlendiğinde yalnız kalacaksın."

"Tamam," dedim ama bu daha çok kendi kendimi ikna etme çabasıydı sanki. Yine de birlikte kalmak hâlâ beni biraz tedirgin ediyordu. Selim'e güvenmediğimden değildi bu korkum. Ben sadece nasıl davranmam gerektiğinden emin olamıyordum.

"Mahi," dedim çekinerek. "Sence gece kalsam mı?"

Beni onaylamasını istiyordum. Sanki birinin beni arkadan ittirmesine ihtiyacım vardı.

"Kalmak istiyor musun?"

Mahi'nin sorusuyla bir süre sessiz kaldım. "İstiyorum ama," derken söyleyecek bir şey bulamadım. "Siz ikiniz abimle yalnız kaldınız, ne yaptınız ki?"

Mahi aniden öksürmeye başladığında, "İyi misin?" diye sordum. Öksürük krizinin ardından sanki boğazına bir şey takılmış gibi genzini temizledi. "İyiyim," dedi ama sesi hâlâ pürüzlüydü.

"Eee," dedim cevap vermesini bekleyerek.

"Ee ne?"

"Mahi, ne yaptınız diye sordum ya."

Mahi yeniden boğazını temizledi. "Meyve yedik, film izledik ve birlikte uyuduk."

"Güzel vakit geçirdiniz yani?"

"Evet," dedi yine öksürerek.

"Sen, şey..." Cümlemi toparlamak için duraksadım. "Yanında rahat mısın?"

Mahi derin bir nefes aldı. "Yanında rahat olamayacağını düşünmeni anlıyorum ama öyle olmuyor, Bahar. Ali Asaf'ın bana baktığı gibi bakıyor Selim sana. Ve bir adam sana öyle baktığında, üzerinde ne olduğu, yüzünde makyaj olup olmadığı, saçının durumu ya da nasıl göründüğünün hiçbir önemi olmayacak. Her halinle aynı bakışa sahip olduğunda, onun için ne ifade ettiğini gözlerinde gördüğünde inan bana seni rahatsız eden hiçbir şey kalmayacak ortada."

"O değil de Bahar," dedi Mahi sesini alçaltarak. "Yarın Ali Asaf'ın doğum günü, ben döndüğümde ona sürpriz yaparım diyordum ama o manyak çıktı buraya geldi."

"E daha iyi değil mi işte? Yalnız vakit geçirirsiniz."

"Ya zaten Selim'le ayarlamıştık biz. Önce hep birlikte kutlayacaktık daha sonra da yalnız bir şeyler planlamıştım ben. Ayrıca hediyesi de orada."

Planının bozulmasından hoşlanmadığını anladığımda araya girdim. "Sen boş ver şimdi hediyeyi falan. Biz sonra kalabalık bir kutlama

yaparız zaten. Hatta yarın akşam yaparız, bir şekilde planlarız. Sen düşünme orasını."

Hâlâ içine sinmiyordu fark etmiştim ama yine de yapacak daha iyi bir planımız yoktu.

Mahi'yle biraz daha konuşunca kendimi daha rahat hissettim. Mahi, en mantıklı olanın Songül'de kalacağımı söylemem olduğu konusunda beni ikna etmişti. Annesi daha dönmemişti ve Songül de evde yalnızdı. Bu plan aklıma yatınca telefonu kapattıktan hemen sonra Songül'ü aradım.

"Efendim," diye telefonu açan Songül hemen arkasından burnunu çekti.

"İyi misin?" dedim merak ederek. Songül yeniden burnunu çekti.

"İyiyim," dedi ama sesinin tonu bana hiç öyle gelmiyordu. Israrla birkaç kere üsteledim ama Songül her seferinde iyi olduğunu, biraz grip olduğunu söyledi. Bana hastalıktan çok sanki ağlamış gibi gelmişti ama üzerine gitmek istemedim.

Sonra ona durumu anlattım ve Songül itiraz etmeden kabul etti. Telefonu kapattıktan sonra Selim'den birkaç mesaj daha geldiğini gördüm ama teyzemle konuşmadan ona bir şey söylemek istemiyordum.

Yirmi dakika sonra teyzemden izin almıştım. Songül'ün evde tek başına olduğunu, onunla kalacağımı söylemiştim. O kadar abartmıştım ki kızın hasta olduğunu, annesi evde yok diye üzgün olduğunu falan da eklemekten geri durmamıştım. Tamamen saçmalamıştım ama teyzem bana kısa bir bakış atarak, "Tamam kızım git dedim ya," diye cevap vermişti.

Odamda, elimde telefonum öylece beklerken vakit kaybetmenin anlamsız olduğuna kendimi inandırdım ve Selim'in mesajlarına bile bakmadan onu aradım. Telefonun çalma sesi daha kulağıma dolmadan hemen telefonu açtı.

"Güzelim," dediğinde yüzümde sersem bir gülümsemenin yer ettiğinin farkındaydım. Ona direkt ne söylemem gerektiğinden emin olamadan sessiz kalınca Selim durumu en kötüsüne yordu.

"Olmadı değil mi?" dedi az önceki neşesinden eser kalmayarak. Hemen araya girerek anladığı şeyi düzeltmek istedim.

"Yok," dedim panikle ama söylediğim kelimenin iki anlamı da olduğunu sonradan fark ettim.

"Anladım," dedi Selim derin bir iç çekerek. Yine de beni kırmamak için sesinin tonunu toparlamaya çalıştı. "Başka zaman yine planlarız," dediğinde bu adamı daha fazla sevebilir miyim diye düşünürken içime yerleşen rahatlamayla gülümsedim. Tüm tedirginliğim ve gerginliğim bir anda yok oldu.

"Selim," dediğimde durdu. "Geliyorum," diye bitirdim cümlemi.

Selim bir an sessiz kaldı. Telefondan sadece nefesi doldu kulağıma.

"Valla mı?" dedi heyecanla. *Valla mı?*

Selim'in en çok kullandığı kelimeyi duyunca kıkırdadım. "Valla," dedim tıpkı onun gibi.

"Allah!" diye bağırırken telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ama onun neşesi bana da bulaşmıştı. Yeniden kulağıma yaklaştırdığımda, "Ne zaman alayım seni?" diye sordu.

"Yarım saat sonra ben caddeye inerim. Songül'ün evine doğru yürüyeceğim, oradan sonra arka tarafa geçerim. Oradan al beni."

"Tamam," dediğinde telefonu kapatmadan önce onu durdurdum. "Selim?" dediğimde hemen cevap verdi.

"Söyle güzelim."

"Ben, şey... yanıma ne alayım?" diye sordum tek seferde. İkimiz de sessizleştik. Selim ismimi fısıldarken yutkundum.

"Bahar," diyen sesi ağırlaştı sanki. "Kalacak mıyız?" diye sorduğunda beklentiyle nefesi kesildi.

"Kalacağız," dedim tıpkı onun gibi titrek bir nefes eşliğinde. Selim biraz bekledi. "Sadece," dedi ve boğazını temizler gibi öksürdü. "Gece uyumak için rahat bir şeyler alsan yeterli." Sanki beni görebilirmiş gibi sadece başımı salladım.

❀ ❀ ❀

Arabanın içinde ikimiz de sessizdik. Yolu izlerken kafamın içinde dönüp dolaşan panik belirtilerini yok etmeye çalıştım. Selim uzanıp aniden elimi tutunca irkildim fakat parmakları beni sarınca rahatlayarak ben de onu sımsıkı tuttum.

"İyi misin?" diye sordu.

Gülümseyerek başımı salladım. "Nereye gidiyoruz?"

Sorum karşısında bana bir saniye gülümseyerek baktı ve bakışlarını yeniden yola çevirdi. "Çok güzel bir mekân buldum. Mordoğan tarafında denize karşı bir yer. Hem restoran hem de çok şirin bungalov evleri var. Ben yer ayırttım ama ne yapacağımıza sen karar vereceksin."

Onu yine başımla oyalayınca elimi sıkıca sardı.

Gittiğimiz yer Selim'in dediği kadar vardı. Deniz kenarına kurulan masaların manzarası harikaydı ve oturduğum yerden asla kalkmak istemiyordum. Selim, çantalarımızı bizim için ayırttığı odaya göndermişti. Öğle yemeğini denize karşı yemiş, yemek sonrası temiz havanın tadını çıkararak yürüyüş yapmıştık.

İlk defa huzur içinde el ele yürüdük. İlk defa Selim hiç çekinmeden elini omzuma atıp beni sıkıca sarmış, kendine doğru çekip sarılmıştı. Bu da yetmezmiş gibi aramıza sıkışan elimi tutarak kendi beline doladığında başımı kaldırıp ona gülümseyerek baktım. Başını eğip dudaklarım önce burnuma sonra da alnıma dokundurduğunda onun bana verdiği huzurla gözlerimi sıkıca yumup başımı da göğsüne yasladım.

Denize girmek isteyip istemediğimi sorduğunda hayır demiştim. Zaten neredeyse tatil bölgesinde yaşıyorduk. Şu an bu temiz hava ve yeşille mavi karışımı ortamın huzurunu bozacak bir isteğim yoktu. Üstelik Selim'e bu kadar yakın olmanın hissettirdiği yoğunluk yüzünden artık ondan uzak kalmama sebep olacak herhangi bir şeyi istemem mümkün değildi.

Hava kararmak üzereyken Selim yeniden rengarenk boyanmış minik evlerin olduğu alana doğru ilerledi. Sarı bir bungalov evin önünde durduğunda yüzünü eve doğru çevirdi ve ellerini belime sarıp çenesini de omzuma yasladı.

"Burada kalacağız," dedi önümdeki evi işaret ederek. Karnımda duran ellerinin üzerine ellerimi koyup sardım.

"Çok güzelmiş," dediğimde Selim beni tutup kendine doğru çevirdi ve yüz yüze geldik.

"Çok güzelsin," dedi az önce söylediğime karşılık verir gibi. Elleri hâlâ belimdeydi ama bu sefer arkamda birleşmişlerdi. Beni kendine doğru çekince iki elimi arkaya doğru uzattım ve belimde birleşen ellerinin üzerine ellerimi koyup tutundum.

Başını bana doğru eğince dudakları yüzüme yaklaştı. Hevesli dudaklarım sanki benden bağımsız hareket etmek ister gibi kıpırdanınca başımı geriye atıp çenemi yukarı kaldırdım. Dudakları benimkilere sürtününce gözlerim kapandı ve arkamda duran ellerine sıkıca sarıldım. Selim'in dudakları minik hareketlerle benimkilerin üzerinde gezindi.

Dudakları tam anlamıyla benimkileri kavradığında sesli bir nefes aldım. Ellerimi çekip yüzüne uzandım ve yanaklarından sıkıca tutarken onu kendime doğru çektim. Dudakları sırasıyla, alt ve üstdudağımı sıkıştırıp serbest bıraktı. Yaydığı sıcaklık ve ıslaklıkla daha fazlasını ister oldum. Selim bunu fark etmişçesine kendini geri çektiğinde boşluğa düşer gibi öne doğru sendeledim.

"Seni böyle öpmek," derken dudaklarını yaladı. Bakışlarım kızaran dudaklarında ve gözlerinde gezindi. "Tedirgin olmadan, korkmadan..."

"Özgürce," diyerek araya girdim. Selim gülümseyerek bana baktı. "Özgürce," diye fısıldadı.

Selim bir bana bir de arkamda duran eve baktı. "Acıktın mı?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. "Çok değil, sadece meyve falan yesek olur mu?"

Selim başıyla onayladı ve yeniden elimi tuttuğunda beni deniz kenarına kurulan masalara doğru bir iki adım ilerletti. Olduğum yerde durduğumda elim aramızda gerildi. Merakla bana bakarken konuşmasını beklemeden ben konuştum.

"Evde yesek olur mu? Çay da içeriz?"

Yanaklarımın kızardığının farkındaydım. Selim'in bakışları yüzümde dolaştı ve sonunda yanaklarımda durdu. Başını salladı. "Olur," derken eve doğru geri döndük.

Kapının önüne geldiğimizde, "Sen gir güzelim, ben de bize meyve ve çay isteyeyim," dediğinde cebinden çıkardığı iki anahtardan birini bana doğru uzattı. Beni bırakıp gitmeden önce eğilip yeniden başımdan öptü ve arkasını dönüp restorana doğru ilerledi.

Kapıyı açıp içeri girdim. Hemen kapının yanında olan ışığı yaktım. Bir aydınlatma lambası yandığında, loş ışığın yeterli olduğuna karar verip diğer ışığı açmadım.

Küçük alanın hepsini görüyordum. Ufak bir köşe koltuğun karşısında televizyon vardı. Hemen koltuğun arkasında yine televizyonu görebilecek şekilde yerleştirilmiş, beyaz demir başlıklı, iki kişilik yatak vardı. Diğer köşede ufak bir mutfak, onun ilerisinde de kapalı kapının arkasında banyo olduğundan emindim.

Ufak çantam, Selim'in çantasıyla yan yana yatağın yanında yerde duruyordu. Bir iki adımda yatağa ulaştım ve elimi açık renk örtülerin üzerinde gezdirirken evin kapısı açıldı.

Selim içeri girip kapıyı kapattı. "Hava o kadar sıcakken nasıl esmeye başladı anlamadım," dediğinde gözleri beni buldu. Bir bana bir de arkamda duran yatağa baktı.

"Az önce hiçbir şey yoktu," dedim söylediğine karşılık.

"Valla ben de anlamadım güzelim ama akşamları serin oluyormuş, garsonlardan biri söyledi." Cümlesi bittiği anda kapı tıklatıldı. Selim hemen arkasını döndü ve görevlinin getirdiği tepsiyi adamın elinden aldı.

Elindeki tepsiyi köşe koltuğun önünde duran küçük sehpanın üzerine bıraktı. Ufak bir çaydanlık, iki tane bardak ve kocaman bir tabak meyve vardı. Ufak tabaklara konan çerezleri görünce gülümsedim. Selim bana doğru geldi ve beni yeniden kollarının arasına alıp kendine doğru çekip sarıldı.

"Özledim," dedi başımın tepesinden öperek. Ellerimi beline sarıp ince gömleğine asılır gibi ona sarıldım. "Çok özlüyorum, Bahar," dediğinde gözlerimi sımsıkı yumdum. "Ben de seni özledim," dedim. Kolları beni daha sıkı sardı. Bir süre öylece hiç kıpırdamadan durduk.

Selim kendini biraz geri çekince ona baktım. "Şimdi pijamalarımızı giyeceğiz. Meyvelerimizle çaylarımızı alıp yatağa gireceğiz ve örtünün altında sana sarılarak televizyon izleyeceğim."

"Valla mı?" dedim gülümseyerek. Onun sürekli söylediği kelimeleri kullandığımda kocaman gülümsedi.

"Valla öyle," dedi aynı neşeli ses tonuyla.

Ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara attım. Parmak uçlarımda yükselip yanağından öperken, parfümüne karışan kendine has kokusunu içime çektim.

Geri çekildiğimde Selim eliyle yanağımı okşadı. "Sen banyoyu kullan, ben de burada üzerimi değiştireyim."

Onu onaylarken eğilip dudaklarımdan bir kere öptü ve bir adım geri çekildi. Çantamı yerden aldıktan sonra ufak banyoya girdim.

❀ ❀ ❀

Selim

Banyo kapısının kapanma sesi küçük evin içinde yankılandı. Bahar banyoya girince arkamı dönüp ellerimi saçlarımın arasına daldırdım.

"Hay ben böyle işin," diye fısıldadım ama sanki Bahar duyacakmış gibi arkama baktım. Çantama doğru ilerleyip üzerimi değiştirmek için bir eşofman altı ve üzerine de kısa kollu koyu renk bir tişört çıkardım.

Hareketlerimin bu kadar sarsak olmasından nefret ettim. Koyu renk pantolonumu hızlı hareket ederek çıkarırken çoraplarımdan da kurtulup hemen eşofman altımı giydim. Bakışlarım banyonun kapısındaydı. Üzerimdeki gömleği çıkarıp koltuğa koyarken gergince kıpırdandım.

"Salak salak hareketler yapma, Selim," diye fısıldadım kendi kendime. "Ergen gibi heyecanlanmak da nereden çıktı?"

Tişörtü üzerime giymeden önce derin bir nefes aldım. Ufak mutfak tezgâhına doğru ilerleyip çeşmeyi açtım ve ellerimi ıslatıp enseme basturdım. "Beyninle düşün Selim, beyninle..."

Çeşmeyi kapatıp ellerimi kuruladım. Tişörtümü giymek için hareket ettiğim anda banyonun kapısı açıldı.

"Selim, sence üşür müyüz böyle?" diyen Bahar'ın sesiyle elimde tişörtümle durdum. Bahar'ın bakışları hızla bana döndü. Gözleri önce yüzümde daha sonra çıplak göğsümde gezindi. Az önce beynimle düşünmem gerektiğini kendime hatırlatmış olmam hiçbir işe yaramıyordu. Bahar'ın bakışları üzerimde gezinirken içten dışa doğru kanım kaynıyordu.

"Bahar," diyerek dikkatini yüzüme çekmeye çalıştım. Bahar sesimle irkilip yerinde sıçradı. Sanki gizli bir iş yaparken yakalanmış gibi yanakları kızarırken bakışlarını benden kaçırdı.

Aferin geri zekâlı, kızın ödünü patlat...

Her ne kadar o bayıldığım gözlerini üzerimde istediği kadar gezdirmesini istesem de şu anda zaten aklını yitirmiş bir adam gibiydim.

Elimdeki tişörtü hızla başımdan geçirdim ve yanına doğru ilerledim. Kollarımı beline sarıp kendime doğru çektiğimde ellerini belime doladı. "Üşüdün mü?"

Başını aşağı yukarı sallayınca, onu ısıtmak ister gibi ellerimi sırtında gezdirdim. Üzerinde kısa kollu bir tişört ve dizlerinin biraz üzerinde biten bir şort vardı. Gece bunlarla uyuduğunu düşündükçe dudağımda bir gülümseme oluştu. Üzerindeki minik ayıcık desenlerine bayılmıştım.

"Hadi geç sen yatağa, ben de yanma geliyorum şimdi."

Bahar bana hiç bakmadan arkasını döndü ve yatağa doğru ilerlerdi. Onun ince örtüyü açıp ayakucuna katlamasını ve yatağın ucunda duran battaniyeyi alarak yatağa sermesini izledim. Hemen arkasından da

kendisi yatağın içine girdi. Sırtını yatak başlığına yerleştirdiği yastığa yaslarken dizlerini kendine doğru çekip battaniyenin altına sığındı.

O kadar güzeldi ki bütün gün burada dikilip onun her bir hareketini izlemek istiyordum.

Bahar yatağa yerleşince az önce getirdiğim tepsiye doğru gittim ve boş tabaklardan birini alıp içine biraz meyve koydum. İki bardağa da çaylarımızı doldurdum. Önce meyve tabağını Bahar'a götürdüm. Uzanıp aldı ve dizlerinin üzerine koyarken hemen bir tane çilek attı ağzına. Gülümseyerek yeniden sehpaya döndüm, iki kupayı da alıp yatağa ilerledim.

"Güzelim kumanda senin yanında."

Ağzı dolu bir şekilde arkasına döndü ve yanında duran kumandayı alıp televizyonu açtı. Elimdeki bardakları başucumda duran komodinin üzerine koydum. Yatağa girmeden ona baktım ve Bahar'ın düzgünce serdiği battaniyenin altına girdim. Ben onun kadar üşümediğim için battaniyeyi belime kadar çektim, yanına uzanıp onun bardağını aldım.

"Al bakalım," derken elini bana doğru uzattı. Parmakları bardağı sarınca rahatlamayla bir iç çekti. "O kadar mı üşüdün?"

Başını hızla sallarken bardağı dudaklarına yaklaştırıp bir yudum içti. Kumandayı onun elinden alıp kanalları dolaştım. Bahar gördüğü bir filmde durmamı istediğinde onun dediğini yaparak durdum ve kumandayı elimden bıraktım.

Ben de çayımı aldığımda Bahar yanımda kıpırdandı. Ona bu kadar yakın olmak, sıcaklığını hissetmek bana yeterli gelir sanıyordum ama yetmediğini anlamam uzun sürmedi. Daha fazla yakınlaşmak, ona dokunmak istiyordum.

Aklımdan geçen şeyler beni korkutsa da Bahar'ı tedirgin edecek hiçbir şey yapmazdım. Asla istemediği bir şey olmayacaktı aramızda. Tek istediğim ona sarılmak, şu üzerimizdeki battaniyeyle değil de kendi sıcaklığımızla ısınmaktı.

Bahar'ın gözleri televizyonda, benim gözlerim ise onun üzerindeydi. Onu izlediğimin farkında olduğunu biliyordum. Bardağını komodine bırakınca ben de aynısını yaptım. Yerinde biraz kıpırdandı. Tabaktan bir tane elma alıp soydu ve dilimledikten sonra bir dilimi bana uzattı.

Başını hiç çevirmeden bana doğru uzattığı eline baktım. Ufak bir kahkaha atarken, "Bana mı?" diye sordum. Bahar sinirle bana döndü. "Yanımda senden başka biri mi var?"

"Yüzüme bile bakmayınca emin olamadım güzelim," dedim. Elmayı geri çekecekken elimi uzatıp bileğinden yakaladım ve uzanıp ufak dilimi ısırdım.

Bahar bir eline bir de ağzıma baktı. Kalan yarım parçayı ağzına atıp çiğnediğinde gülümsedim. Bakışlarını yeniden televizyona çevirdiğinde daha fazla dayanamadım. Kumandaya uzanıp televizyonu kapattım. Önünde duran tabağı da aldım ve bardağımın yanına koydum.

"Ne oldu?" diye sormasına aldırış etmeden yastığını düzeltttim. Battaniyenin altına girdim ve ellerimi ona dolayıp kendime doğru çektim.

Yanıma sokulurken nefesinin kesildiğini hissettim. Onu çekmemle birlikte sırtındaki battaniye açılınca tek kolumun üzerine doğruldum ve üzerine eğilip sırtını örttüm. Amacım yerime dönmekti ama Bahar'ın yastığa yayılan saçlarını görünce olduğum yerde kaldım.

Gözlerimi yüzünde gezdirirken destek almadığım elimle uzanıp yüzüne dökülen saçlarını geri ittim. Sadece saçlarına dokunmak istemiştim ama kendime engel olamadım. Elimi saçından çekerken, parmak uçlarım yanağında gezindi. "Buradan öpsem," diye fısıldadım izin almak ister gibi. Bahar yutkundu.

Dudaklarından belli belirsiz, "Öp," kelimesini duydum. Başımı eğip dudaklarımı az önce parmağımı gezdirdiğim yere dokundurdum. Dudaklarım yumuşak tenine dokununca gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Kokusu burnumdan içeri sızıp ciğerlerime dolarken bu hissin ne kadar hoşuma gittiğini düşündüm. Az önce yanağına dokunan parmağımı çenesinde gezdirip gözlerinin içine baktım. "Peki buradan?"

Göğsü derin bir nefes aldığında şişti. Başını sallayıp onay verince dudaklarımı çenesinde gezdirdim. Aynı parmağım çenesinden aşağı kayıp boynuna doğru ilerlerken dudaklarını dudaklarına bastırdım.

Uzun süre kendimi dudaklarında kaybettim. Oyalanabildiğim kadar oyalanıp tadını çıkardım. Kendimi geri çektiğimde Bahar nefes nefese bana baktı. Elim hâlâ boynunun üzerinde hızlı atan nabzının çevresinde geziniyordu.

"Burası?" diye sordum. Bahar'ın gözleri irileşirken nefes nefese başını salladı. Parmağımı ince tişörtünün yakasına takıp hafifçe aşağı doğru çektim ve tenini açığa çıkardım. Göğsü hızlı nefes alış verişiyle yükselip alçalırken parmağımla açığa çıkan pürüzsüz teninde gezindim.

Gözlerinin içine bakarak başımı aşağı doğru eğdiğimde Bahar gözlerini sımsıkı yumdu. Derin nefesleri artık daha sesli bir şekilde kulağıma dolarken, omzundan aşağıya doğru dudaklarımı kaydırmadan önce derin bir nefes çektim içime.

Bahar'ın kokusu bahar gibiydi. Yanımdan her geçtiğinde aldığım kokusuyla başım dönerdi ama burası... buradan aldığım kokunun bir tarifi yoktu. Kokusu ciğerlerime yayılıp beni kendine bağlarken önce burnumu sürttüm tenine. Daha sonra dudaklarım dokundu narin bedenine. Ağzımı aralamak, dilimi teninde gezdirmek ve onun tadını ağzımın içinde hissetmekten başka bir şey düşünemez oldum o anlarda.

Bahar ismimi fısıldadı. Belli belirsiz duyduğum sesle başımı teninden uzaklaştırmakta zorluk çekerek ona baktım.

"Bu böyle olmaz güzelim," dedim dişlerimi sıkarak. "Bu iş böyle olmaz."

Bahar şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Artık uzak duramam," derken beni anlamasını ister gibi gözlerine baktım. "Ali Asaf'a söylememiz gerek."

Üzerinden uzaklaşarak yana kaydım. Dirseğimi kıvırıp başımın altına alarak ona doğru döndüğümde Bahar da benimle yüz yüze gelecek şekilde döndü.

"Tamam," dedi fısıldayarak. Vücudumu ona iyice yaklaştırdım ve boşta kalan kolumu üzerine atıp ona sarıldım. Bahar iyice bana doğru sokuldu. Başını boynum ve göğsümün arasına yaslarken küçük ellerinden birini yüzüme doğru uzatıp yanağımı okşadı.

"Selim," dedi fısıldayarak. Sıcak nefesini tişörtünün üzerinden hissettim.

"Söyle güzelim," dedim ne söyleyeceğini merakla bekleyerek.

Bahar başını geriye attı. "Bir şey istesem," dediğinde gözlerini benden kaçırmamak için zorlandığını fark ettim. "Söyle Bahar'ım," derken, rahat olmasını sağlamak ister gibi saçını okşadım.

"Tişörtlerimizi çıkarsak üşür müyüz?" dedi yanakları kızararak. Bir saniyeliğine yanlış anladığımı düşündüm. Ama kızaran yanaklarına eş ısırdığı dudakları, duyduğum şeyin doğru olduğunun kanıtı gibiydi.

"Elimi tuttuğunda, bana dokunduğunda hissettiğim şeyi sana tarif edemem ama belki tenim tenine değerse sen de anlarsın sana karşı ne hissettiğimi."

Ona doğru yanaşıp alnından öptüm. "Benim senin hislerini anlamam için teninin tenime değmesine gerek yok. Bana bir şey ispatlamak için yapman gereken hiçbir şey de yok."

"Biliyorum," dedi Bahar sakin sesiyle. "Bunu ben istiyorum."

Başımı geriye atıp yüzünü net görebilmek için biraz uzaklaştım. "Sen mi istiyorsun?"

Başını sallarken hevesli olduğunu belli edercesine panikledi. Söylediğini ikinci defa tekrar etmesine izin vermedim. Yerimde biraz doğruldum ve tişörtümü tutup tek hamlede çıkardım. Bahar'ın gözleri üzerimde gezinirken yatağa uzanıp yeniden ona sokuldum. Ilık parmaklarını göğsüme dayayıp sakince gezdirdi.

Ona *sen de çıkaracak mısın,* diye sormadım. Eğer istiyorsa zaten kendisi yapardı. Bir iki dakika sakince bekledi ve sonunda yeniden bana baktı. "Ben de çıkaracağım," dedi çekinerek. Bir şeyi belirtir gibi değil de sanki benden onay almak ister gibiydi. Konuşursam korkup vazgeçer diye sesimi çıkarmadan sadece başımla onayladım.

Az önce benim yaptığım gibi yerinde biraz doğruldu. Sırtını bana doğru döndü ve tişörtünün belinden tutarak kaldırarak, başından çekip çıkardı. Sırtının ortasında tenini ikiye bölen beyaz iç çamaşırına baktım. Bahar hızla yerine yattı ve boynuna kadar battaniyeyi çekti. Ellerimi beline sarıp çıplak tenini sakince okşayarak göğsünü göğsüme yasladım.

"Rahat mısın?" dediğimde başını omzumla boynum arasına yerleştirip bana iyice sokuldu. Elimi belinden sırtına doğru kaydırıp sutyeninin üzerinde durdum. Minik kopçanın üzerinde dolanan parmağımı gergin kumaşın altına sokup hafifçe çektim.

"Emin misin?" diye yeniden sorduğumda Bahar sessiz kaldı. Sıcak nefesi tenime vurdukça heyecanım arttı. Kendi kuyumu kazıyordum şu anda. Bu hali bile alev alev yakıyorken bir de sutyeni çekilirse aramızdan, ölüp giderdim.

"Çıkarabilirsin," dedi Bahar aniden. Kendime vazgeçmek için izin vermeden, tek elimi onu sıkıca saran sutyenin minik uçlarına getirdim ve iki taraftan çekerek açılmasını sağladım. Bahar'ın derin bir iç çektiğini duydum. Omuzlarında kalan askıları sıyırırken Bahar hiç kıpırdamadı. Sadece aramıza sıkışıp kalan sutyeni almam için biraz geri çekilmek zorunda kaldığını hissettiğinde benden uzaklaştı. İnce, küçük kumaşı aramızdan çektim ve hemen ardından Bahar hızla yeniden bana sokuldu.

Siktir!

İçimden kendime ettiğim en basit küfürdü bu. Tenini tenimde hissediyordum ama göğüsleri bana yaslandığında yumuşak tenine tezat duran sert göğüs uçlarını göğsümün tam ortasında hissediyordum.

"Rahat mısın?" dedim kendimi zorlayarak. Aptal gibi aynı soruyu soruyordum ama şu an beynim işlevini yitirmişti. Konuşmak için çalışmayı reddediyordu sanki.

"Hıhı," dedi Bahar sadece.

Kollarımın arasında vücudu gevşedi. Teni benimkine yapışmış bir halde bana iyice sokuldu. Tek vücut gibi yatağın ortasında toplandık. Kollarımın arasında gevşedikçe ben daha da gerildim. Kıpırdamaya bile korkar oldum.

Beynine odaklan lan, Selim.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp Bahar'ın kokusuna ve kollarımın arasında oluşuna odaklandım. Yüzünü görmek için geri çekilmeye çalıştım ama Bahar kıpırdamama izin vermedi.

Tam vücudum gevşemeye başlamıştı ki Bahar bacağını bacaklarımın arasına sokarak iyice yerleşti. "Selim," diye mırıldandığında uykulu sesi kulağıma doldu.

"Söyle güzelim."

"Biz abime söylemeden önce Mahi onu alıştırsın bence," dedi dili dolanarak. Gülümseyerek saçlarını okşadım.

"Olur."

"Tamam o zaman," derken yeniden bana sarıldı.

Tekrar, "Selim," dediğinde gülümseyerek eğildim ve yanağından öptüm.

"Efendim güzelim?" Yerinde kıpırdandı ve bacağını bacaklarımın arasını iyice soktu. Dudakları boynuma değerken yutkundum.

"Seni seviyorum," dedi fısıldayarak. Kollarım etrafında kasılıp kaldı. Bahar'ın derin nefes alış verişi kulağıma dolduğunda uyuduğunu anladım. Elimi yanağına indirip başparmağımla sakince okşadım. "Ben de seni Bahar'ım, çok seviyorum."

18. BÖLÜM

Ötesi aşk, berisi sen!
-Özdemir Asaf

Karakol - Mabel Matiz

Kapı kapanma sesiyle uyandım. Koltukta gerilip kendime gelirken, gözlerimi aralamaya çalıştım. Salona giren güneş ışığı yüzüme vurduğu için cildim gerilmişti ve gözlerimi açmakta zorlanıyordum.

Koltukta dönüp elimi hemen yanıma attım ama boşlukla karşılaşınca istemeden de olsa gözlerimi araladım. Dış kapının önünde duran Ali Asaf'ı gördüğümde yüzümde bir gülümseme oluştu. Tekrar sırtüstü döndüm ve ona baktım.

Üzerinde dün gece uyurken giydiği şortu vardı. Koyu gri tişörtünün yakaları neredeyse göğsüne kadar ıslanmıştı. Bana doğru gelirken elinde tuttuğu şişeyi masanın üzerine bıraktı. Mor su şişesini görünce kıkırdadım.

"Benim şişem mi o?"

Bana doğru gelirken o da gülümsedi. "Evet hanımefendi sizin şişeniz. Bir sorun mu var?"

Onu elinde benim mor su şişemle koşarken düşününce yeniden güldüm.

"Bana mı gülüyorsun sen?"

Başımı iki yana salladım ama gülmemi durduramıyordum. Ali Asaf üzerime doğru geldi ve bana yaklaşana kadar eğildi. Nemli saçlarının arasına parmaklarımı daldırdım ve geriye doğru taradım.

"Koşmaya mı gittin?"

Başını sallarken burnumun ucundan öptü.

"Beni neden uyandırmadın?"

"Çok güzel uyuyordun." Başını eğip boynumdan öptü. Tam kollarımı ona dolayacaktım ki aniden kalktı ve banyoya doğru ilerledi.

"Ya nereye?" İsyan eden sesimi duyunca dönüp bana göz kırptı.

"Duş alacağım," dedikten sonra arkasına bakmadan banyoya girdi. Üzerimdeki ince çarşafı tekmeleyerek attım ve doğrulup oturdum. Duştan gelen su sesini duyduğumda ayağa kalktım. İkimizin dün gece birlikte uyuduğu çarşafları ve yastıkları topladım.

Eşyaları odama bırakıp yeniden salona gideceğim sırada banyo kapısının önünden geçerken duraksadım. Kapıyı hafifçe tıklattım ve kısa süreliğine suyun sesi kesildi.

"Ali Asaf?" diye seslendim.

"Söyle yavrum." Kapıyı hafifçe araladım.

"Girebilir miyim?"

Yeniden su sesini duymadan önce, "Gel," dediğini duydum. Bir cesaret kapıyı açtım ve kendimi ısınan banyonun içine attım. Buhar olmuş aynanın karşısına geçtiğimde yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçalamak için diş fırçama uzandım.

"Bu havada bu kadar sıcak suyla mı yıkanıyorsun sen?"

Bakışlarımı aynadan uzak tutmaya çalışıyordum çünkü bakarsam duşu net olarak görecektim. Yerimde huzursuzca kıpırdanıp bakışlarımı sabit tutmaya çalıştım ama gözlerim bana ihanet ederek arkaya kayıp duruyordu.

"Spordan sonra sıcak su kaslarıma iyi geliyor," diye seslendi. Suyun sesinden dolayı onu az duysam da ne dediğini anlamıştım.

Tam işimi bitirdiğim sırada duşun kapısı aralandı ve Ali Asaf ıslak kafasını dışarı çıkardı. Buğulu camın arkasından sadece bedeninin gölgesini görüyordum. Islak saçlarını geriye doğru taradı ve gözlerini aynadan benim üzerime dikti.

"Gel buraya," dedi yüzüme bakarak. Gözlerini kısıp ıslak kirpiklerinin altından beni izledi. Refleks olarak, "Neden?" diye sordum.

"Sabah öpücüğümü almadığımı hatırladım."

"Çıkınca alsan olmuyor mu?" derken ona doğru döndüm. İçimden *gözlerini sakın yüzünden ayırma,* diye kendimi defalarca uyarırken Ali Asaf sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibi sırıttı.

"Şimdi istiyorum," dedi konunun tartışmaya açık olmadığını belirtir gibi net bir tavırla.

Ona doğru yaklaştım. Adımlarım komut almış gibi hızlandı ve tam karşısına gelene kadar ilerledi. Ben başımı ona doğru kaldırırken o da yüzünü bana doğru eğdi. Dağınık ıslak saçlarında, teninden akıp giden su damlalarında gezdirdim gözlerimi. Bedeninin çoğu hâlâ duşakabinin arkasında kalıyordu ama yine de kalbim deli gibi atmaya başladı.

Başını eğdi ve ben kendimi toparlayamadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yüzünden damlayan su ve ağzının tatlı ıslaklığında kendimi kaybettim. Daha dün gece yan yana sarılarak uyumamışız gibi tenine dokunmak istiyordum. Onu dilediğim gibi öptüm. Dudaklarımı araladım ve dilimle ona dokunurken onun da aynı heves ve heyecanla bana karşılık vermesini kabullendim.

Başını bana doğru biraz daha eğdi. Ellerimi ıslak saçlarının arasına yerleştirip onu kendime doğru çekerken saçları parmaklarımın arasında dağıldı. Ali Asaf ağzımın içine doğru inlediğinde ona yakın olma ihtiyacıyla bir adım daha attım. Dudakları ağzımdan kayıp çeneme doğru inerken pijamamın yakasının, ondan damlayan sularla ıslandığını hissettim. Saçlarında gezinen ellerimden birini ıslak sırtına doğru kaydırdığımda elimin altındaki teni kasıldı.

Çenemde gezinen ıslak dudaklar boynuma doğru kayınca bedenim önce kasılıp hemen ardından gevşedi. O bana böyle dokunduğunda aklımda ne var ne yoksa silinip gidiyordu. Her şey sadece ondan ibaret olana kadar beni ele geçiriyordu. Dudakları boynumdan yukarı yükseldi ve kulağımın altına bir öpücük bırakırken ağzımdan kaçan inlemeyi durduramadım. Ali Asaf'ın eli bir anda göğsümü kavrayınca kulağımın altında gezinen dudaklarının arasından sert bir nefes kaçtı. Göğsümü hafifçe sıktı ve ben kendimi ona yaslamak dışında bir şey düşünemez oldum. Aniden kendini benden uzaklaştırdı. Başım ıslak göğsüne düşerken ikimizin de nefesleri hızlanarak banyoda akan suyun sesine karıştı. Ağzımdan tek kelime çıkamayacak duruma gelmiştim, elim ayağım bile zor tutuyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Islak kirpiklerinin arkasına saklanan mayışmış gözlerine bakarken kendimi zorlayarak yutkundum. "Ben," dedim ama boğazım sanki bana ait değildi. "Ben kahvaltı hazırlayayım," dedim kendimi zorlayarak.

Başını sallayarak beni onayladığında kendimi banyodan dışarı attım. Banyo kapısını kapattığımda sırtımı yasladım ve elimi göğsüme bastırarak nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Bir süre orada kendime gelmeye çalışarak durdum. "Adam benim ölümüme sebep olacak," dediğim anda sırtımı yasladığım kapı açıldı ve dengemi toparlamaya çalışırken ufak bir çığlık attım.

"Duydum bunu," dedi Ali Asaf arkamdan. Hızla ona döndüm. Beline bağladığı havluyla karşımda dikilirken sırıtıyordu.

"Aman iyi, ne olmuş duyduysan?" Arkamı dönüp mutfağa doğru ilerledim. Onu izlemekten vazgeçmek yaptığım en zor şeydi.

❀ ❀ ❀

Batmak üzere olan güneşin altında el ele yürürken denizin hafif esintisini tenimde hissetmek hoşuma gidiyordu. Birlikte kahvaltı hazırlamış ve saatlerce televizyon izlemiştik. Çoğunda dudaklarımız birbirimizin üzerindeydi. Bana her dokunduğunda aklıma bir gece önce yaşananlar gelmişti ama bunu Ali Asaf'ın anlamasına izin vermemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Sonunda daha fazla dayanamamış ve dışarı çıkmayı teklif etmiştim. Onunla el ele gönlümce geziyor olmak çok hoşuma gitmişti.

Dar bir sokağa girdiğimizde cebimden telefonumu çıkarıp ikimizin fotoğrafını çekmek istedim. Sırtımı göğsüne yasladım. Telefonu ikimizi ekrana sığdıracak şekilde ayarlarken başımı geriye atıp çenesinden öptüm. Birkaç poz çektim ama Ali Asaf elimden telefonu alıp beni kendine çevirdi.

"Ver şunu bana, boyun zor yetiyor," dedi beni kızdırmak ister gibi. Ona sırıtarak baktım. Başımı geriye atıp yüzüne bakarken başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve birkaç fotoğrafımızı çekti. Telefonu tekrar bana verdiğinde cebime koydum, aynı anda Ali Asaf hareket etti.

Elimden tutup aniden beni kendine doğru çekti. Geriye doğru adım attı, sırtını taş duvara dayayıp sert parmaklarıyla belimi kavradı ve beni bedenine doğru yasladı. Bozulan dengemle birlikte göğsüm onun sert göğsüne çarptı. İki eliyle beni sarınca başımı kaldırıp ona baktım. Gülümsemeyle kıvrılan dudaklarına takıldı bakışlarım. Ali Asaf'ın belimi saran parmakları sıkılaştı. Burnuyla çenemi hafifçe dürtünce kıkırdadım.

Onu görmek için başımı geriye attım ama siyah camların arkasına saklanan gözlerini göremedim. Bakışlarım onun güneş gözlüklerinin camlarına yansıdı. Dişlerini altdudağında gezdirince yapmak istediği şeyi fark edip sırıttım.

Başını bana doğru eğdi. Dudakları çeneme yaklaşınca ısıracağını anladım ve başımı geriye çektim. Ali Asaf boşta kalan dudaklarını sıktı. "Ne oldu komutanım?"

"Gel buraya," dediğinde sinsice sırıttım. Aramızdaki mesafeyi kapatmamı bekler gibi kollarını sıktı. Bakışlarını göremesem de kaşlarını çatmasından bu durumdan memnun olmadığını anlıyordum.

"Ayıp sizin bu yaptığınız komutanım," dedim sesimi kısarak. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi göğsüne dayadım. Parmağımı koyu renk tişörtünün üzerinden göğsünde gezdirirken, diğer elimle de gözlerini saklayan güneş gözlüğünü kaldırıp saçlarının arasına çıkana kadar ittirdim.

"Daha ayıp şeyler yaptığımız oldu," derken elimi ağzına kapattım.

"Terbiyesizlik yapma."

"Sen de benden uzaklaşma o zaman." Başını tekrar bana doğru eğdi. Yeniden geri çekildim.

"Mahinev," dedi uyarır gibi. Nedense onu kızdırmak son zamanlarda çok hoşuma gidiyordu. "Alay etme benimle, yaklaş bana!"

Yaklaştım. İçten içe gülümsememi saklayamadım. Ali Asaf gözlerini kıstı. Dudaklarımda oluşan gülümsememe takılı kaldı gözleri. "Seni var ya," derken dudaklarım aralandı ve sesli bir kahkaha aramızda yankılandı.

"Kızdırma beni," diye homurdandı. Kendimi ona iyice yasladım ve dudaklarımı ona doğru kaldırdım. "Öpecek misin artık?"

Sinirle gözlerini kıstı. "İki gündür sorduğun sorularla ömrümü yedin kızım sen benim!"

"Kıyamam ben sana," dedim sahte bir şımarıklıkla. Ali Asaf sabırsız bir iç çekişle beni kendine bastırdı ve dudaklarını dudaklarıma hafifçe sürttü.

"Bu konuyu sonra tartışacağız." Konuşmanın sonuna geldiğimizi belli etmek ister gibi yeniden dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Gel buraya," diye fısıldadı. Dudaklarını benimkilerin üzerine

kapattığında öpücüğün tadını çıkarırken derin bir iç çektim. Kollarımı boynuna sarıp dudaklarını hevesle karşıladım. Ali Asaf geri çekilip dudaklarını yaladı.

"Bak öpüşürken hep önce sen geri çekiliyorsun fark etmedim sanma!" Sahte bir kızgınlıkla ona baktığımda yutkundu.

"Neden acaba yavrum, bir düşün istersen." Söylediği şeyle yanaklarım kızardı ama geri adım atmadım. Ona doğru yaklaştım ve fısıldayarak konuştum.

"Belki sen anlatırsın," dediğimde gözleri irileşti.

"Oyun mu oynuyorsun sen benimle?" Sırıttığımda işaretparmağıyla burnuma vurdu. "Bozarım ama ben bu oyunu," dedi kendinden emin bir sesle. Sonra da başını eğip kulağıma fısıldadı. "Yalnız kaldığımızda..."

Parmaklarımı karnına bastırıp sıktım. "Arsız," derken gülümsedim. Kollarının arasında döndüm ve sırtımı göğsüne yaslarken iki elini alıp karnımın üzerine sardım. Denize doğru bakarken başını eğip boynumla omzumun arasına dudaklarını bastırdı.

"Akşama balık yapalım mı?" dedim heyecanla. Saat on ikiden sonra doğum günüydü, öncesinde güzel bir yemek yemeyi planlıyordum.

"Yapalım," dedi tenime doğru. Boynumu yana eğerek ona biraz alan sağladım. "Rakı da mı alsak?"

Tenimde duran dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Sarhoş mu edeceksin beni?"

"Ya," dedim heyecanla. "Sanki seni sarhoş etmeye ihtiyacım varmış gibi."

"Yok," dedi. "Ben senin yanında sürekli sarhoş gibi geziyorum zaten."

"Öyle mi?"

"Öyle," diye onayladı. "Ayrıca senin yanındayken sadece sarhoş gibi hissetmekle kalmıyorum. Uğrunda deliriyorum ben."

Başımı geriye atıp yanağından öptüm. "Benim de senden farkım yok."

"Yok," dedi ciddiyetle. "Senin bana bağışıklığın var. Onca zamandan tecrübelisin sen bana karşı ama ben öyle değilim. Serseme döndüm. Ne aklımın ne de kalbimin sana karşı dirayeti var. Kafamıza balyoz yemişiz gibi dönüyoruz senin etrafında."

Kollarının arasında beni çevirdi. Gözleri yüzümde ve dudaklarımda gezinirken bir kere öptü. "Sana bakınca yoruluyorum biliyor musun?" dediğinde gözlerimi kırpıştırdım. "Gözlerim sürekli peşinde koşuyor. Sana yetişmek için, sana bakmak için hiç durmadan seni izliyor. Sonra gözlerimin sürekli koşmasından yorulup dudaklarında dinlenerek soluklansın istiyorum."

Parmaklarımı kirli sakallı kaplı çenesinde gezdirdiğimde gözlerini kapattı. "Seni bir kere gördüm," dediğimde gözlerini açıp bana baktı. "O zaman anlamıştım biliyor musun?"

"Neyi?" derken meraklı gözleri üzerimdeydi.

"Hiçbir zaman benim için herhangi biri olmayacağını." Gözlerini kırpıp şaşkınlıkla bakma sırası ondaydı.

"Öylece anladın mı?"

Başımı hevesle salladım. "Öylece anladım işte."

"Nasıl emin oldun?"

Omuzlarımı silktim. "Bazen bir bakışta, tek görüşte anlarsın işte, bilirsin. Ben de seni gördüm ve öylece biliyordum. Kendimi bildim bileli, birini sevmenin ne olduğunu anladığım günden beri varsın sen bende."

Çekinerek, "Kızıyor musun bana?" diye sordu. Onun çekindiğini görmek beni şaşırttı.

"Önceden kızıyordum ama artık değil. Şu an birlikteyiz diye değil. Eğer sende benim hislerimin karşılığı olmasaydı da sana kızmazdım. Sana neden kızdığımı biliyorsun."

"Biliyorum," derken yanağımı okşadı. "Bu yüzden sana hayranım işte."

İki eliyle yüzümü kavradı ve normalde olduğundan daha sıkı bir şekilde tutarken gözlerime baktı. "Benim sana olan hayranlığım, bu zaafım, sana böylesine kıyamayışım... Ağzından çıkan her isteği gerçekleştirme arzum bir gün başıma iş açacak diye korkuyorum." Dudaklarını benimkilere sertçe bastırdı ve geri çekildi. "Bela olacaksın ama bela sensen ben ona da tamamım, Mahinev. Senden her gelene gözü kapalı tamamım ben."

Gözleri öyle bir ciddiyetle bakıyordu ki ağzından çıkan her kelimenin ne kadar anlamlı olduğunu hissettiriyordu bana. Ama Ali Asaf'ın belli ki bugün durmaya niyeti yoktu. Beni ağlatmak için yemin etmişti sanki.

Gözleri yüzümde gezinirken dişlerini sıktı. "Nasıl bu kadar güzelsin aklım almıyor," derken elmacıkkemiğimi öptü. "Bir gülüşün var," dediğinde istemsizce gülümsedim. "Ömür olsam bitirirsin." Hafifçe kıkırdadım.

"Kamyon arkası sözler mi söylüyorsun sen bana?" Tek kaşımı kaldırıp merakla beklerken başını iki yana salladı. Yeniden ciddileşmesini izledim. "Bir tek bana bakarken gülsen, sadece benim gözlerimin içine gerçekten gülsen, çok şey istemiş olurum değil mi?"

Suratımı astım ve ona ciddi bir yüzle baktım. "Böyle mi dolaşayım yanımda sen yokken?"

"Yok," dedi ciddiyetle. "Böyle de aşırı sevimli oluyorsun, vazgeçtim."

"Hadi gidelim de balık alalım," dediğimde bir kolunu omzuma atıp boynuma sardı ve diğer elini de sardığı koluna dolayıp kıpırdamamam için beni hapsetti. Dudaklarımdan öyle sesli öptü ki sonunda geri çekildiğinde, "Oh," dedi.

"Ne oldu şimdi?" dedim şaşkınlıkla. Dudaklarım sızlayınca dilimle üzerinde gezindim.

"Dozumu aldım," dedi sırıtarak. "Sen öyle parlayan gözlerle bakınca bana, gözlerin içimi yakıp kaynatıyor, kül olacakmış gibi hissediyorum. O anlarda serinlemek için dudaklarına ihtiyacım var. Ne zaman bu hale geldim ben?"

"Ağzından bal damlıyor bugün," dedim neşeyle.

"Senin ağzından aldım," dediğinde bakışları değişti. Onun bakışları altında kıvranırken kolundan çekiştirdim.

Sonunda onu yürümeye ikna ettiğimde çarşıya doğru el ele ilerledik. Pazardan iki tane büyük balık seçtik ve temizlenmesini beklerken salata için yeşillikleri de aldık. Ali Asaf'ı temizlenen balıkları alması için gönderdiğimde pastaneden ufak bir pasta aldım.

Elimizde poşetlerle eve doğru ilerledik. Ali Asaf ellerini yıkayıp hemen balıkla uğraşmaya başlayınca ben de odama girip üzerimi değiştirdim. Saçlarımı toplarken mutfağa girdim. O sırada Ali Asaf balıkları yağlı kâğıda sarmış fırına atmak üzereydi.

"Ay ne ara hazırladın?"

"Hızlıyım ben yavrum," dediğinde kalçamla onu kenara ittirip salata malzemelerine uzandım. Ali Asaf balıklarımızı fırına atıp yeniden yanıma geldi. Ellerini arkamdan belime doladı ve ben malzemeleri

doğrarken omzumun üzerinden beni izledi. Yanağımdan bir kere öptükten sonra kıpırdamadan durdu.

"Çok güzel hissettiriyor," dedi sessizce.

"Neymiş o güzel hissettiren?"

"Sen," dedi fısıldayarak. "Seninle olan her şey..."

Kendi kendime gülümsedim. Ali Asaf bir kez daha yanağımdan öptükten sonra yeniden konuştu. "Seninle dolaşmak, birlikte alışveriş yapmak, sana sarılarak uyumak, seni böyle izlemek..." Belimde duran parmakları sıkılaştı. "Senin dahil olduğun her şey çok güzel hissettiriyor ve kısa süre sonra bunlardan vazgeçecek olmak da bok gibi hissettiriyor."

Doğradığım malzemeleri tabağa koyarken kahkaha attım. "Yine yaparız," dedim onu ikna etmek ister gibi.

"Ayrıca," derken belimde duran eli tişörtümün ucundan içeri sızıp tenime dokundu. "Sabah duş da çok güzeldi."

Elinin üzerini çimdikleyip sıktım. "Duşu birlikte almadık," dedim ama bu onun için bir şey ifade etmiyormuş gibi devam etti. "Zihnimde canlanan halimiz de yeter," deyip duraksadı ve ekledi. "Şimdilik."

"Kudurma bak yine," dedim işi şakaya vurmaya çalışarak fakat Ali Asaf hızını almıştı bir kere. "Ve dün gece," diye başladığında elimdeki bıçağın sapını sertçe sıkıp yutkundum. "Sana dokundum," diye fısıldadı.

"Ali Asaf," dedim onu durdurmak için ama arkadan elime uzanıp bıçağı aldı ve kenara bırakıp beni kendine doğru çevirdi. Kalçamı tezgâha yaslarken bedenini bana bastırdı. "Mahinev, aklımı yitirdim. Seni öyle görmek..." Parmağını çıplak boynumda gezdirdi. "Sana öyle dokunmak..." Parmağı, boynumdan aşağı kayıp yakası açık tişörtümü de çekerek aşağı indi. "Ağzından kaçan kısık inlemelerin tüm gece kulağımda yankılandı." Tişörtümün kumaşı esnedi ve göğüslerimin üst kısmını gösterecek şekilde açıldı. Parmağı nefes alış verişimle yükselip alçalan göğüslerimin üzerinde gezindikçe nefesim tekledi. "Parmaklarımın arasındaydılar." Belli etmek ister gibi yüksek tepelerde gezindi. "Ağzımın içindeydiler... Dudaklarımı etrafına sarmıştım."

"Ali Asaf, lütfen," derken ne için lütfen dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elini tenimden çekti ve ağzıma doğru kaydırırken başparmağı dudaklarımın üzerinde dolaştı. Parmağının baskısıyla dudaklarımı aşağı çekerken parmağını altdudağımın içinde gezdirdi. Hafifçe ıslanan parmağını yeniden dudağımın dışında dolaştırdı.

"Bu gece yeniden dokunmak istiyorum," dedi sertleşen sesiyle. "Bu sefer bununla değil," dediğinde ağzımın kenarında dolanan parmağının baskısıyla elinden bahsettiğini anladım. "Bu şekilde dokunmak istiyorum," derken elini geri çekip ağzını dudaklarımın üzerine kapattı. Eli yerine dudaklarıyla dokunmak istediğini fark edince nefesim kesildi. Dudakları hırçınlaşırken, dili dudaklarının aksine yumuşak bir hareketle ağzımın içine kayıp yaladı.

Dudaklarını geri çektiğinde elim ayağım tutmuyordu artık. Ali Asaf gözlerimin içine baktı ve bir adım geri çekilmeden önce, "Söz veriyorum çok hoşuna gidecek," dedi.

"Ben..." derken sesim çıkmadı. Boğazımı temizleyip yeniden denedim ama Ali Asaf gülümseyerek araya girdi. "Yemeğimizi yiyelim," dediğinde onu hevesle onayladım ve hemen salatamın başına döndüm. Zaten o dakikadan sonra da bir daha tek kelime etmedim.

Masayı birlikte kurduk. Ali Asaf rakı almak istememişti. Hâlâ benim yanımdayken sarhoş olmak için alkole ihtiyacı olmadığını iddia ediyordu. Hazırladığımız masada karşı karşıya değil yan yana otururak yedik balıklarımızı. İkimizin sandalyesi de denize karşı çevrilmiş ve dip dibeydi. Bunu bilerek ayarladığının farkında değilmiş gibi davrandım.

Söylediği şeyler beni ele geçirmemiş gibi davranmak çok zordu. Hele ki balığımın kılçıklarını özenli bir iş yapar gibi tek tek ayıklaması beni benden almıştı. Yemekten sonra yine masayı toplamama ve bulaşıkları yerleştirmeme yardım etti. Salona geldiğimde Ali Asaf koltukta oturmuş televizyon izliyordu. Bakışlarım bir odama giden koridorda bir koltukta gezindi.

"Bu dar koltukta uyumayacağız," dedi Ali Asaf. Başımı sallayıp onayladım.

"Dişlerimi fırçalayıp geliyorum," dediğimde oturduğu yerden kalktı ve yanıma geldi. "Ben de geliyorum."

İkimiz birlikte banyoya girdik. Kendi diş fırçamı almadan önce sabah ona verdiğim diş fırçasına uzandım ve ikimizinkinin üzerine de diş macunu sıktım. Ali Asaf fırçasını eline aldı, aynadan yüzüme bakarken arkama geçti ve atkuyruğumu omzumun üzerinden kenara çekti. Açığa çıkan enseme dudaklarını dokundurduğunda bedenimin titremesine engel olamadım.

19. BÖLÜM

Eskitiyorum eskitiyorum kalıyor
ne kadar güzel olduğun.
-İlhan Berk

Özlem Özdil - Candan İleri

Ali Asaf

Ben. Tam. Anlamıyla. Boku. Yemiştim.

Benim zeki bir adam olduğumu söyleyen, buna inanan herkese siktiri çekerdim şu anda. Bu kadının beni mahvetmek için hayatıma girdiğinden adım gibi emindim. Yaptığı her hareket, ağzından çıkan her kelime azgın herifin teki gibi hissetmeme sebep oluyordu. Ona karşı koymaya çalışırken çektiğim acıyı düşündükçe dişlerimi sıktım.

Yine de ona tekrar dokunmak için her acıya katlanacağımı biliyordum. Çekeceğim ıstırap ne olursa olsun sesimi çıkarmadan kabul ederdim.

Dün gece yaşadıklarımız aklımı uçurmuştu. Şortumun içinde sıkışıp kalan aletim bu durumdan pek memnun olmasa da yaşadığımız şey lanet olası derecede güzeldi. Hafif bronz teninden aldığım güneşin tadı, teninin sıcaklığı... Benim için sertleşen meme uçları, içine kaydırdığım parmağımın etrafındaki sıkılığı... Beni hapseden kasılmaları ve ıslaklığı...

Delirmiştim...

Artık aklını kaybetmiş bir adamdım çünkü tek düşündüğüm şey Mahinev'di. Dün yaşadıklarımızı yeniden yaşamak istiyordum. Fakat yeterli gelmeyeceğinin de farkındaydım. Tadına bakmak istiyordum. Teninden aldığım tadın yanında, onun arzusunun da tadına bakmak istiyordum.

Diş fırçamın üzerine macunu sıktı ve bana uzattı. Ondan fırçamı alırken arkasına geçtim, diğer elimle ensesine dökülen atkuyruğunu kenara çekip omzunu açığa çıkardım. Dudaklarımı ensesine dokundurduğumda, bedeninin titremesinin bana verdiği hazla gülümsedim.

Dudaklarımı ensesinden çektim, diş fırçamı ağzıma götürdüm. İkimiz de sessizce dişlerimizi fırçaladık.

İşimiz bittiğinde banyodan çıkacağımız zaman Mahinev durdu. "Ben bir duş alayım balık kokuyorum," dediğinde ona itiraz etmek istedim. Kendi kokusundan başka bir koku olmadığını söylemek istedim ama belli ki duş almadan rahatlamayacaktı.

Duşa girmesi için onu yalnız bırakıp salona geçtim. Işıkları kapatıp, balkon kapısını ve dış kapıyı da kilitledikten sonra Mahinev'in odasına yürüdüm. Üzerimi değiştirdim ve onu beklerken yatağında uzandım.

Bir süre sonra Mahinev, üzerinde kısa bir bornozla odasına girdi. Eliyle başındaki havluyu tutarken bana gergince gülümsedi. Dolabına doğru ilerledi ve bana bakmadan birkaç parça eşya çıkardı. Giyinmemesini söylemek istedim ama onu tamamen çıplak görürsem kendimi durdurabileceğimden emin değildim.

Mahinev bornozunun ipini çözdü ama sırtı bana dönük olduğundan sadece hareket edişini izledim. Bornozun altından önce iç çamaşırını giydi ve hemen üzerine de kısa şortunu bacaklarından geçirdi.

Bornozunu omuzlarından kaydırınca çıplak sırtına baktım. Sutyen takmadan askılı bir tişörtü başından geçirip aşağı çekti. Belini biraz görebileceğim şekilde açıkta kalan tenini hayran hayran izledim.

Mahinev, sıcak suyun etkisiyle kızaran yanaklarını görene kadar bana döndü. Aynalı masasının önüne ilerleyip havlusunu açınca yataktan kalkıp arkasında durana kadar ilerledim.

"Ben yapayım mı?" diye sorarken aynadaki yansımasıyla gözlerimiz buluştu. Başını sallayınca, elini tutup onu yatağa doğru yürüttüm. Dizlerini kıvırıp yatağın ortasına oturdu ve ben de arkasına geçtim. Başındaki havluyu sakince çekerken, saçlarının uçlarındaki suyu iyice almak için havluyu sıktım.

Yerimden kalkıp aynanın önünden tarağını alırken, "Sen mi tarayacaksın?" diye sordu.

Gülümseyerek onu onayladım ve elimde tarakla yeniden arkasına geçtim. Saçlarını önce uçlarından taramaya başladım. Dolaşan tellerini usulca açarken kokusu burnuma doldu. Uzun saçları sırtını ıslatmasın diye altına yeniden havlusunu koyup taramaya devam ettim.

Kendimi yaptığım işe kaptırmışken, "Daha önce birinin saçını taradın mı?" diye sordu.

"Küçükken birkaç kere Bahar'ın saçlarını taramıştım," dediğimde güldü.

"Biliyor musun..." Duraksayıp yutkundu. "Ben hep saçlarımı kendim taradım." Saçından kaydırdığım tarak elimde donup kaldı. Genzimi temizleyip taramaya devam ettim.

"Artık ben tarıyorum," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Kızın olsa onun da saçını tarar mıydın?" Sesindeki merak ve içtenlik kalbimi sızlattı.

"İkinizinkini de tararım." Eğilip çıplak omzundan öptüm ve saçını taramaya devam ettim. Mahinev bir süre sessizce saçını taramamı bekledi. Sonra, "Annem tarardı saçlarımı ama babam hiç taramadı," dedi.

Şerefsiz herifi öldürme isteği damarlarımda gezindi.

"Kız babaları bunu yapıyor mu bilmiyorum ama anneminkinden daha başka mı hissettirirdi acaba diye düşünüyorum bazen. Benim babam saçımı hiç taramadı." Yeniden aynı cümleyi kurması kalbimi paramparça etti. Saçını taramayı bitirdim ve havluyu omuzlarından aldım. O yerinde otururken kalktım ve saç kurutma makinesini fişe takıp yanı başında ayakta durdum.

Saçının her bir teli kuruyana kadar saçlarını kurutturum. Sonunda makineyi kapattım ve yüzüne dökülen saçlarını geriye ittim.

Kızaran yanakları ve gülümseyen suratı karşımda belirdiğinde gülümsedim. "İyi misiniz, Mahinev Hanım?" dediğimde hevesle başını salladı. "Hadi o zaman yatağa." O yatağa geçtikten sonra ben de makineyi fişten çıkarıp yerine koydum ve ışığı kapattım. Yeniden yatağa yaklaştığımda kenara kayıp bana yer açtı. Örtünün altına girdiğimde bana iyice sokuldu ve başını göğsüme yasladı.

"Kızın olursa eğer, o ne zaman isterse saçını tarayacağına söz verir misiniz?"

Kızımız demek istedim. Kızımız olursa demesini istiyordum ama onu düzeltmedim. "Söz veriyorum. İkinizin de saçını ne zaman isterseniz tarayacağım." O soruyu çoğul sormamış olabilirdi ama ben o şekilde cevap verdim.

"Sen hep sözlerini tutarsın," dedi mırıldanarak.

"Tutarım," diye karşılık verdim.

Birkaç dakika sessizce yattık. Neredeyse Mahinev'in uyuduğunu düşündüğüm anda kıpırdandı. "Bugün bir söz daha vermiştin," dedi kısık sesle. Neredeyse söylediğini duyamayacaktım.

"Anlamadım," dedim ve onu görmeye çalışır gibi başımı eğdim.

"Mutfakta," deyip sustu. Aniden ona söylediklerim aklıma gelince bedenim aklımdan bağımsız olarak harekete geçti.

"İstiyor musun?" Cevabını beklerken kalbim deli gibi atmaya başladı. Göğsümde duran başını aşağı yukarı sallayınca yan döndüm. Onu da başı bana doğru dönecek şekilde çevirdim.

Başparmağımın ucuyla altdudağını okşayıp dudaklarımı ona yaklaştırdım. Bu temas başkaydı sanki. Bedenim içten dışa yanıp tutuştu. Geri çekilip dilimi altdudağında gezdirdim.

"Yanıyorum sanki," dedim nefesimi düzene sokmaya çalışırken.

"Ben miyim sebep?" Masum sorusu kanımı kaynattı.

"Sadece sensin," dedim heyecanla. "Bu saatten sonra başkasında tutuşur muyum sanıyorsun?"

Cevap vermesine izin vermeden harekete geçtim. Üzerine uzanmadan önce askılı tişörtünü çekip tek hamlede çıkardım. Karanlığa alışan gözlerim çıplak teniyle karşılaştığında bir saniye bile beklemedim. Elimi belinden aşağı kaydırıp kalçasını avuçlarken bacaklarının arasına yerleştim. Dudaklarımı önce boynuna daha sonra da boynundan aşağı kaydırarak gezdirdim. Bacaklarının arasına yerleşip dengede dururken bir elimi boğazından göğüslerinin arasına kadar kaydırdım ve çıplak göbeğini elimin altında hissedene kadar ilerledim.

Dudaklarım da ellerimin gezindiği yerlerde dolaştı. Teninin her santimini tadarken boğazımdan kaçan inlemeye engel olamadım. Mahinev'in bedeni altımda kıvrandı.

"Hoşuna gidiyor," dedim durumu belirtir gibi. "Evet," diye fısıldaması benim için yeterli bir cevaptı.

Dudaklarımı altındaki ince şortun lastiğinde gezdirdim ve iki elimle belinden tutup iç çamaşırıyla birlikte bacaklarından sıyırdım. Kalçalarını hafifçe kaldırıp bana yardımcı olduğunda gülümsedim. Sırtımda duran çarşafı tek hamlede kenara iterek onu daha rahat görmek için kendime alan sağladım.

Teninin her yerinin olduğu gibi burası da mükemmeldi. Pürüzsüz, mükemmel ve dudaklarımın hemen önündeydi. Tek istediğim dilimi ona dokundurmak ve nefes alamayacak hale gelene kadar başımı bacaklarının arasında tutmaktı.

Başımı eğip dudaklarımı tatlı tenine yaklaştırdım. Nefesimi tenine üflerken burnumu tenine sürttüm ve kokusunu içime çektim. Elimin altında duran kalçaları kasıldığında, parmaklarımı sıkarak onu yerine sabitledim. Dudaklarımın bir santim uzağında duran teni sıcak, ıslak ve ılıktı.

Biraz daha aşağı kaydım. Bacağının birini kenara doğru açarken diğerini omzumun üzerine attım. Bana doğru açılan teni gerildi ve nefesi kesildi. Yana doğru açtığım bacağım onu sakinleştirmek ister gibi okşadım.

Bir saniye daha bekleyecek gücüm kalmadığını hissettiğimde dudaklarımı onun ıslaklığına bastırdım ve hiç beklemeden dilimle uzun bir izi takip eder gibi aşağıdan yukarı yaladım. Kıvrımları dudaklarımın altında açılarak bana kendi alanımı sağladı.

Ağzından kaçan inleme eşliğinde yakarışıyla zihnim bulandı. Aynı hareketi bir kez daha yaptım ve bu sefer dilimle her bir katmanı ayırıp ilerleyerek ufak yuvarlağa dokundum. Bacakları istemsizce biraz daha ayrıldı. Elimin altında kalçasının ileri geri hareket ettiğini hissettiğimde gülümsedim.

Hareketsiz kalmak zor olsa da ona alışması için birkaç saniye tanıdım ve dilimi onun katmanları üzerinde narince gezdirip yaladıktan sonra yeniden küçük yumrunun üzerinde oyalandım. Dudaklarımı üzerine kapattığımda elimin altında kıvrandı fakat kaçmasına izin vermedim. Tek elimi kalçasının altından kurtarıp yukarı uzandım, parmak uçlarım sertleşen meme ucunu bulana kadar ilerledim. Sonunda istediğim şeyi iki parmağımın arasında hissettiğimde hafifçe sıkıştırdım ve oynadım. Kulaklarıma dolan inlemesiyle kalan iradem de darmadağın oldu.

Kahretsin ki fena durumdaydım. Yatağa bastırdığım aletim demir gibi sertleşti. Kendi beyni varmışçasına, kendine bir sürtünme alanı yaratmaya çalışır gibi bedenimi istemsizce yatağa bastırdım.

Bunun verdiği hırçınlıkla dilimi yeniden sertleştirdim ve içine sokarak dudaklarımı teninin üzerine kapattım. Mahinev daha fazla sessiz kalamıyormuş gibi bir çığlık eşliğinde adımı söyledi. Dilim daha derine

girip çıktı. Dudaklarım daha sert emerken kendimi yeniden yatağa bastırıp parmaklarımla meme ucunu sıkıştırdım.

İçine girip çıkarken, dilime sürtünmeye çalıştığında onu serbest bıraktım. Islaklığı dudaklarımın her yerine sindiğinde boğazımdan tıpkı yaralı bir hayvan gibi kükreme kaçtı. Ağzımı iyice açıp onu emdim. Dilimi hiç durmadan hareket ettirdim ve dokunmadığım tek bir noktası kalmayacağından emin olana kadar onu yaladım. Yukarı aşağı hareket ettikçe kayganlaştı ve ıslaklığı artıkça aklımı kaybettim. Dudaklarımın altında gerilip ıslanan tenine karşı inledim.

Hareketlerim hızlandı. Ben onu yalarken kalçası yerinde sabit kalamıyordu artık. Hareketlerim vahşileşti. Kalçamı bir kez daha yatağa bastırdım. Onun tadıyla kendimden geçerken parmağımın ucunu ıslaklığıyla açılan deliğine dokundurduğumda omzumun üzerinde duran bacağı titredi.

Nefes alamıyormuş gibi adımı soludu. Bana ihtiyacı olduğunu belli edercesine elini uzattı ve ben de göğsünde gezinen elimi uzatıp, elimle onu yakaladım. Tırnakları tenime battı. Onu yalamaya, hiç durmadan emmeye ve parmağımla dokunmaya devam ettim. Minik sinir yumağı dilimin altında şiştikçe dudaklarımı onun etrafına sararak ağzımın içinde emdim. Tırnakları elimin üzerini daha fazla çizdi.

Dudaklarından dökülen karmaşık kelimelere kısık sesli çığlıkları karıştı. Tam bir ergen gibi şortumun içine, yatağa sürtünerek boşalacaktım ama umurumda bile değildi. Dudaklarım sertleşti ve onu yalarken içine girip çıkmaya devam etti. Dilimin üzerindeki sıcaklık ve sıkılaşmayı hissettiğimde inledim. Mahinev'in bedeni kasılırken aynı kasılmayı sırtımdan aşağı ben de hissettim. Aldığım zevkle bedenim gerildi.

Elimi tutan parmakları sıkılaştı. Dudaklarımı tenine bastırıp sertçe emdim. Bedeni altımda kasıldı, bir yay gibi gerilirken diğer eliyle saçıma asıldı. Başımı geri çekmekle kendine bastırmak arasında kararsız kalmış gibi ikileme düştüğünü hissettim.

Kalçalarının ritmini kaybetti. Düzensiz kasılmalarla hareket ederken ufak bir çığlık attı. Ona ihtiyacı olan baskıyı vermek için dilimle son kez baskı uyguladım ve Mahinev, çığlığına karışan ismimle birlikte titreyerek dilimin altında boşaldı. Sakinleşmesini beklerken birkaç kere daha dilimi teninde gezdirdim ve sonunda bacakları, dermanı yokmuş gibi gevşediğinde geri çekildim. Fakat ben aynı durumda değildim.

Yerimde biraz yükseldim. Alnımı karnına dayadığımda yatağa değen sertliğim yüzünden acı içinde kıvrandım. Elimin tersiyle ağzımı silerken dudaklarımı yaladım. Tadı acı çekmeme sebep olsa da bu şekilde kalmam imkânsızdı ama Mahinev'den de bir şey yapmasını isteyecek değildim. Bu sadece onun için olacaktı.

Kendi başının çaresine bakacaksın aslanım...

Zaten sınırdaydım, neredeyse boşalacaktım. Yukarı doğru tırmandım ve Mahinev'in yanına uzanırken nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Terle nemlenen alnına bir öpücük bıraktım ve geri çekilmek için hareket ettim. Aynı anda Mahinev de bana sarılmak için üzerime gelince kolu benim sertliğime dokundu ve acıyla karışık bir tıslama dudaklarımdan döküldü.

Yeniden ona doğru döndüm. Yanağından öptüm. "Kısa bir duş alıp geleceğim yavrum," dedim.

Yataktan kalkacağım sırada Mahinev kolumu tuttu. "Neden gidiyorsun?" dedi. Sesindeki kırgınlık donup kalmama sebep oldu.

"Mahinev," dedim ama konuşmama izin vermedi.

"Sana dokunmama neden izin vermiyorsun?"

Bunu en fazla bu kadar yanlış anlayabilirdi.

"Yavrum, öyle değil. Ben-" Cümlemi bitiremedim. Çünkü Mahinev aklımı alan o cümleyi kurdu.

"Ben de sana dokunmak istiyorum."

Kahretsin!

"Yavrum, bir şey yapmak zorunda değilsin. Ben karşılık beklemiyorum."

"Zorunda olduğum için değil, dokunmak istiyorum."

Dudaklarını büküp bana sanki normal bir şey ister gibi baktığında nefesim kesildi. Yeniden yanma uzandım ve ona doğru döndüm. Elini tutup şortumun altında şişen, demirden farksız olan sertliğimin üzerine getirip bastırdığımda ikimizin de aynı anda nefesi kesildi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp, nefes aldıktan sonra yeniden açtım. Bakışları önce gözlerimde sonra dudaklarımda gezindi. Elinin üzerinde duran elimi hafifçe hareket ettirdim. Mahinev'in parmakları sıkılaştı. Az önce gösterdiğim gibi aşağı yukarı hareket etmeye başladığında dişlerimi altdudağıma bastırdım.

Parmaklarımı onun elinin üzerinden uzaklaştırarak, elimi yanağına koyup yüzünü kendime doğru çektim. Dudaklarım dudaklarına heyecanla kapandı. Dilim ağzının içine kaydı. Onun dilini yakalayıp ağzımın içinde emdim.

"Hızlı," dedim dudaklarımın arasından. Narin parmakları hızlandıkça gerildim. Sırtımdan aşağı o beklendik ürpermeyi hissettiğimde elimi ensesine götürüp dudaklarını kendime doğru çektim. Ağzım onun ağzına kapandığı anda bacaklarım ve kalçam ritmini kaybederek kasıldı. Elini birkaç kez daha yukarı aşağı oynattı ve bedenimin önce kasılıp sonra rahatlamasıyla ağzının içine doğru ismini inleyerek fısıldadım. Görüşüm bulanıklaştı, yaşadığım şeyin yoğunluğuyla titredim. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarım uğulduyordu.

Göğsüm sanki kilometrelerce koşmuşum gibi inip kalkarken nefes nefeseydim. Şortumun önüne yayılan ıslaklıktan utanacak durumda bile değildim.

"Lan Mahinev," dedim nefes nefese. Mahinev kocaman bir kahkaha attı. Elinin hâlâ aşağıda durduğunu hissedince başımı kaldırıp baktım. Mahinev bunu görünce elini hızla geri çekti. Başımı yeniden yastığa bıraktım. Mahinev tek kolunun üzerinde yükseldi ve üzerime doğru eğildi. Parmak uçlarını elmacıkkemiklerimin üzerinde gezdirdi.

"Buraların kızarmış," dedi hafifçe okşayarak. "Çok hoşuma gitti."

"Öyle mi?" dedim nefesim düzene girerken. Başını hevesle salladı. Elimi uzatıp yüzüne düşen saçlarını geriye ittim.

"Benim de hoşuma gitti," derken dudaklarımı yaladım. Parmaklarım kulağının arkasına kayarken hassas derisinde gezindi. "Her ikisi de," diyerek cümlemi bitirdiğimde bakışlarını benden kaçırdı.

"Öyle mi diye sormayacak mısın?" diyerek üzerine gittim ama gülümsemesini saklamaya çalışarak başını iki yana salladı.

Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtarak yerimde doğruldum. "Önce ben duşa giriyorum, sonra sen," dediğimde başıyla onayladı.

Duşa girmeden önce çantamdan yeni kıyafetlerimi yanıma aldım. Kısa bir duş alırken hâlâ yarı serttim. Dudaklarımı yaladıkça aldığım tadın müptelası olmuştum. Duştan çıktığımda Mahinev benden sonra kendini banyoya attı. Onu beklerken yatağa girip duvar kenarına doğru kaydım. Banyo kapısının kapanma sesini duydum ve gelmesini beklerken gözümü kapıya diktim. Hafif bir ışık gözüme çarptığı anda odanın

kapısı açıldı. Elinde minik bir pasta tutan Mahinev, üzerine diktiği tek mumla ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle birlikte odaya girdi.

Yatağa yaklaşırken yerimde doğruldum. Dizlerinin üzerinde, pastaya odaklanmış bir halde gelip bacaklarımın arasına yerleşti. "İyi ki doğdun sevgilim," dediğinde pastadan çok onun güzel yüzüne odaklandım. Başımı eğip pastanın kenarından ona yanaştım ve dudaklarından öptüm.

"Geçirdiğim en güzel doğum günü," dedim tereddüt bile etmeden. "Hiçbirinde senin yanında olduğum kadar, bu an kadar mutlu hissetmedim." Kirpiklerini kırpmasını ve gözlerinin dolmasını izledim. Tam elimde tuttuğu muma doğru eğilmiş üflerken pastayı geri çekerek beni durdurdu.

"Dilek tutmayı unuttun!" dediğinde çocuksu itirazıyla gülümsedim.

"Dileğim-" dedim ama hemen araya girdi. "Kimsenin bilmemesi gerek."

Başımı iki yana salladım. Eğilip gözlerinin içine baktım. "Dileğim sadece sensin. Seninle olmak, senin yanında uyanmak, sana dokunmak, senin kokunu almak... *Sen* içeren her şey benim dileğim ve içinde sen olan bir şeyden asla vazgeçmek zorunda kalmak istemiyorum. Her gece, her gün doğumunda, Güneş'i de Ay'ı da seninle görmek benim dileğim." Cümlem bittiği anda ellerinde tuttuğu pastanın üzerindeki tek mumu üfleyerek söndürdüm.

Mahinev şaşkınca bakarken elinden pastayı aldım ve yatağın başındaki minik komodinin üzerine koydum. Yeniden yerime geldim, Mahinev'i belinden tutarak üzerime doğru çektim. Ellerim saçlarının arasına girerek başının arkasına doğru kaydı. "Seni seviyorum," dedim dudaklarına doğru. Nefesini tuttu ve dudaklarını ısırdı. "Seni çok seviyorum, Mahinev."

Kollarını boynuma dolarken, "İyi ki doğdun," dedi ve gözlerinin dolduğunu fark ettim. Dudaklarını benim dudaklarıma bastırmadan önce derin bir nefes aldı. Gözünden kayıp giden bir damla yaşı görünce içim gitti. Hemen arkasından dudaklarını benimkilere bastırdı ve üzerinden hiç uzaklaşmadan fısıldadı. "Seni çok seviyorum."

20. BÖLÜM

"Öyle bir çık ki karşıma, her baktığımda
ilk defa görüyormuşum gibi,
az kalsın ölüyormuşum gibi hissedeyim seni."
-Edip Cansever

Antidepresan - Mert Demir / Mabel Matiz

Saçlarımda hissettiğim sakin ama huzurlu dokunuşla gözlerimi araladım. Kirpiklerimi kırpıp etrafıma alışmaya çalışır gibi kıpırdandığımda, başımın yumuşak yastığımda değil sert ama huzur veren bir yere yaslı olduğunu fark ettim.

Parmaklarımı hareket ettirdim ve dokunduğum yerde hafifçe gezindim. Ali Asaf'ın saçımda gezinen eli bir saniyeliğine duraksadı ama sonra yeniden saçlarımın arasında dolaşmaya devam etti. Gözlerimi yumup başımı yasladığım yere bastırdım. Bu anın tadını çıkarmak istedim.

Gece nasıl bu hale geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kollarının arasında uyurken gece yer değiştirmiştim. Artık yanında değil, neredeyse onun üzerinde yatıyordum. Başımı onun sert karnına yaslamıştım. Ali Asaf bacaklarını hafifçe aralamış, ben de oraya yerleşmiştim. Ellerimi beline sararak onun bedeninin yarısını kaplar şekilde uyumuştum. Sanki bedenlerimiz birbirine nasıl uyum sağlayacağını biliyor gibi hareket edip, kendileri için en rahat pozisyonu bulmuştu.

Bu düşünce hoşuma gitti.

Gecenin ne kadarını böyle geçirdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biriyle aynı odada bile uyumaktan nefret eden ben, söz konusu Ali Asaf olduğunda aynı odada, aynı yatakta yatmayı bırakın neredeyse adamın üzerinde uyumuştum.

Beline sardığım parmaklarımı biraz daha aşağı kaydırdım ve ince tişörtünün bel kısmına kadar indim. Ilık parmaklarım tişörtünün altına arayışa geçer gibi süzüldüğünde, Ali Asaf'ın derin bir nefes alarak gerildiğini hissettim. Başım hafifçe yukarı kalkıp indi, çıplak teninde gezinmeye devam ederek kıkırdadım.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve kafa derimi hafifçe sıkarak konuştu. "Kaşınma," derken sesi uykudan yeni uyanmış olmanın etkisiyle hırıltılıydı. Teninde gezinen parmaklarımı kıvırıp tırnaklarımla kaşır gibi okşadım. "Mahinev," diye beni uyardığında elimi yukarı doğru kaydırmak üzereydim fakat Ali Asaf'ın saçlarımın arasında duran eli sıkılaştı ve elinin baskısını artırarak hafifçe çekti.

Bu hareketiyle başım geriye doğru kayınca gözlerim gözlerini buldu. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyordum. Onun da bakışları önce gözlerimde sonra dudaklarımda gezindi. Bana, "Günaydın," dediğinde parmaklarım hâlâ teninde geziniyordu.

Elim göğsüne doğru hareket ettiğinde kısık sesiyle, "Mahinev," diye beni uyardı ama onu dinlemeden yerimde dönerek kendimi biraz yukarı ittim. Göğsüm onun karnına yerleşince Ali Asaf yerinde dikleşti.

Yüzüme düşen saçlarımı geriye ittikten sonra yanağımı okşadı. "Ellerin pek bir hareketli," derken yutkundu. Elimin teninde gezdiği her bir saniyeden çok hoşlanıyordum.

"Sadece ellerim değil, kendim de bayağı hareket etmişim," dediğimde başımla ikimizi işaret ettim.

"Ya evet," dedi sırıtarak. "Hayır, sen başkasıyla falan uyumayı sevmediğini söyleyen o kız olduğuna emin misin?"

Tırnaklarımı tenine sürtünce tıslamaya benzer bir nefesle dudakları aralandı. "Ha bir de vahşisin," dedi bu durumdan zevk alır gibi. "Dün gece de tepeme bindin zaten, saatlerdir uykusuzum." Cümlesini bitirdiğinde gözlerimi kısıp kaşlarımı çatarak ona baktım. Göğsünde gezinen elim duraksadı. Hafif tüylerin arasından geçerken hiç beklemediği anda elimi bastırdım ve seyrek tüylerden birkaç tanesine sertçe asıldım.

Acıyla yerinden doğruldu, hafifçe inlerken ağzından birkaç küfür kaçtı. Ben de bu durumu fırsat bilip hemen üzerinden kalktım.

"Köpek," dedim sinirle. "Kim kimin tepesine bindi acaba? Bok yatarım bir daha senin yanında."

"Lan Mahinev," derken göğsünü ovaladı. "Vicdansızsın kızım sen." Elini acıyan yerde gezdirirken yüzünü buruşturdu.

"Oh olsun sana." Bir adım atmıştım ki yerinden hızla doğrulup bana uzandı. Hemen geriye doğru bir adım atarak kendimi çektim.

"Gel buraya!"

Başımı iki yana salladım. "Hayatta gelmem ben senin yanına. Tepene biniyormuşum ya, git rahat rahat yat işte."

Ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıp elleriyle saçlarını karıştırdı. "Son kez söylüyorum yavrum. O güzel bacaklarını hareket ettir ve bana doğru gel." Bakışları, söylediği her bir kelimeyi vurgulamak ister gibi bacaklarımda dolandı.

Onun söylediğinin aksine bir adım geri attım. Gözleri yüzüme döndüğünde kollarımı göğsümde birleştirdim ve geri adım atmayacağımı anlaması için bakışlarımı gözlerine diktim.

"Yanıma gel," derken avının üzerine atlamak üzere olan bir panter gibiydi. Dudakları yırtıcı bir gülümsemeyle gerildi ama bakışlarından ne kadar keyifli olduğunu anlayabiliyordum.

Ne yapacağını tahmin etmek ister gibi gözlerimi üzerinde gezdirdim. Bana yetişemeden bu odadan kaçmanın hesabını yapıyordum. Ali Asaf ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibi gözlerini kıstı. Onun bu bakışını gördüğüm anda arkamı döndüm ve odadan dışarı kaçtım.

Bana yetişmesine fırsat vermeden kendimi banyoya atarak hemen kapıyı kilitledim. Ali Asaf kapının koluna sertçe asıldı ama kilitli olduğunu anlayınca durdu.

"Yavrum, aç şu kapıyı."

"İşim var, çıkarım birazdan," derken kapıdan uzaklaştım. Aynanın karşısına geçip elimi yüzümü yıkarken Ali Asaf hâlâ kapının önünde kendi kendine söyleniyordu.

Dişlerimi fırçalarken Ali Asaf sessizleşti. Bir an durup dışarıdan gelen sesleri dinledim ama hiçbir şey duyamadım.

Banyoda işimi bitirip saçlarımı topladıktan sonra kapının kilidini açtım. Birkaç saniye bekledikten sonra da kapıyı açıp önce başımı dışarı uzattım sonra sağa sola bakındım.

İçeriden ne Ali Asaf'ın sesi geliyordu ne de kendisi ortalıkta gözüküyordu.

Sakin adımlarla salona doğru ilerledim. Önce mutfağın kapısından içeri baktım ama orada da yoktu. Kendi kendime nereye gittiğini düşündüğüm anda arkadan beni yakaladı ve kollarını belime dolarken sımsıkı sarıldı. Kahkaha atarak başımı geriye doğru yatırdım.

"Yakalandın," derken nefesi yanağıma vurdu. Dudaklarını önce omzuma, sonra boynuma bastırınca dudaklarımda gülümsemem yarım

kaldı ama artık sesim de çıkmıyordu. Kulağımın altında gezinen dudaklarla başımı hafifçe yana eğdim. Ali Asaf kollarını gevşetti. Ayaklarım yere değdiği anda beni çevirdi ve yüz yüze geldiğimizde ellerimi beline koyup tişörtünün içine sızdım. Bu bende alışkanlık olmuştu sanki.

Ellerim çıplak tenine dokunduğu an gerildi. "Nereden geldi sana bu içeri girme merakı?" derken bana olan bakışlarındaki aç ifadeyi ve sesinin tonuna yansıyan ateşi hissedip titredim.

"Tepene biniyorum ya," dedim yüzüne bakarken. "O nereden geldiyse bu da oradan geldi işte."

"Öyle mi?"

Başını bana doğru eğerken beni kendine daha fazla bastırdı. Sonra bir anda hareket etti. Üzerindeki bol tişörtü uçlarından tuttu ve göğsünü açığa çıkaracak şekilde yukarı sıyırdı. Ne yaptığını anlamama fırsat vermeden başımdan geçirdiğinde ince ve bol tişört gerilerek esnedi. Geniş yakasından başımı geçirdi ama kollarım içeride kaldı.

"Hadi bakalım," derken dağılan saçlarımı yüzümden çekti. "Hapsettim seni içime."

İkimizi tişörtünün içine sıkıştırmış olmaktan oldukça memnundu. Ellerimi uzatıp sırtına doğru sardım ve göğsüm onunkine iyice yapışana kadar sarıldım.

"Yanılıyorsun," dedim fısıldayarak. Dudaklarını bana doğru yaklaştırdı. Nefesi nefesime dokunurken gözlerimi onun dudaklarından ayıramadım. "Önce ben seni almıştım içime." Belimi saran kolları gerildi. "Uzun yıllar oldu seni hapsedeli."

"Hâlâ da öyle," dedi beni onaylamak ister gibi. Başımı salladığımda devam etti. "Artık gönüllü olarak o hapishanedeyim ben." Dudaklarını elmacıkkemiğime dokundurdu. "Zevk alıyorum ben orada kalmaktan." Sıcak dudakları boynuma doğru indiğinde tırnaklarımı sırtına bastırdım. "Sen açsan da o kapıları, çıkmam ben artık oradan." Başını boynumdan uzaklaştırıp dudaklarıma baktı. "Şuna da bir açıklık getireyim," dediğinde eğilip dudaklarımdan bir kere öptü. Dudaklarım daha fazlasını istercesine titredi. "Tepeme binmenden çok hoşlandım."

Kullandığı kelimelere gülümsedim. "Öyle mi?"

Başını hevesli bir çocuk gibi sallarken ellerini belime dolayıp beni kaldırdı. Aldığım işaretle bacaklarımı beline doladım. Tişörtünün

içinde kalan ellerimi boynuna sardım. O konuşmadan araya girdim. "Kendimi kanguru gibi hissediyorum," derken gülümsedim.

Ali Asaf beni yeniden öptü ama az önce olduğu gibi kısa sürdü bu öpücük. "Gece aniden uyandığımda güzel yüzünü görmek hoşuma gitti." İstemsizce yanaklarım kızardı. "Uyku arasında tadını almak hoşuma gitti." Sesini kısıp konuşmaya devam ederken gözleri dudaklarımda gezindi ve nefesim hızlandı. "Saçlarının parmaklarıma dolanması ve onları dağınık bir şekilde karnımın üzerinde görmek hoşuma gitti."

"Sen abayı yakmışsın bana komutanım," dedim gülümseyerek. Söylediği her kelime, her bir cümle çok hoşuma gidiyordu ama yanaklarıma hücum eden kızarıklıkla yanıyordum karşısında.

"Ya da sen beni yaktın," dedi bana karşılık vererek. Hemen arkasından, "Güzel bir sabah öpücüğü alabilir miyim?" diye sorduğunda hevesle başımı salladım. Ellerimi hareket ettirmek istediğim için beni öpmeden önce, "İndir beni," diye fısıldadım. Ali Asaf beni bıraktı. Tişörtünün içinden çıkmam için ince kumaşı yukarı kaldırınca kendimi geri çektim.

Geri çekilirken yüzüm çıplak göğsüne o kadar yakındı ki derin bir nefes aldım. Kendime gelip hareket etmem biraz zaman aldı. Ali Asaf yüzümü görünce sanki ne hissettiğimi biliyormuş gibi sırıttı.

"Gel buraya," dedim bu sefer ondan önce davranarak. Kollarımı boynuna doladım. Ve parmak uçlarımda yükselirken o da başını bana doğru eğerek aramızdaki boy farkının yarattığı mesafeyi kapattı.

Sıcak dudaklarına dokunduğumda derin bir nefes aldım. Ona bu kadar yakın olmak, kokusunu almak daha önce hissetmediğim bir duygu seline kapılmama neden olmaktan çok daha fazlasını hissettiriyordu bana. Beş duyu organım harekete geçiyordu. Dokunmak, kokusunu almak, boğazından kaçan o hafif inlemeyi duymak, tadını almak ve yaşadığımız hiçbir anı kaçırmamak için onu izlemek istiyordum.

Dudaklarımız birleşti. Ellerim onun ensesine uzanırken, iki elimle birlikte boynuna sarıldım ve başını kendime doğru çektim. Ali Asaf'ın sadece elleri değil, kolları da dolandı belime ve beni kendine bastırdı. Dudakları benimkilerin üzerinde tatlı tatlı dolaşırken kendimden geçmiş gibi hissediyordum. Altdudağına dilim dokunduğu anda hareket etti ve dudaklarıyla üstdudağımı yakalayıp kendine doğru çekti.

Yaptığı şeyin ne kadar hoşuma gittiğini belli edercesine inledim. Ali Asaf'ın dudakları ufak bir gülümsemeyle gerildi ve hiç vakit

kaybetmeden beni daha derin öpmeye başladı. Nefes alma ihtiyacım olduğunun farkındaydım ama ondan başka bir şeyi solumak istemiyordum sanki. Göğsüm tıkandı. Tırnaklarımı ensesine batırırken ağzımın içine doğru inledi. Bedenimi ona daha fazla yaklaştırdım.

Bu temas yeterli gelmiyordu sanki. Aynı anda her yerinde olmak istiyordum. Bu istediğim karşılıklıydı. Ben ona dokunurken o da bana dokunsun, hissettiğim bu çılgınlığı o da hissetsin istiyordum.

Bedenim kıvrılarak ona daha fazla yaklaştı. Göğsüm onun göğsüne yapıştığında, kalçalarımı da ona doğru bastırdım. Karnımın üzerine değen sıcak sertliğini hissettiğimde, bedenim sanki yapması gereken şeye boyun eğmek ister gibi bir kez daha ona doğru kıvrıldı.

Ali Asaf kendini biraz geri çekip benden uzaklaştı. Aramıza koyduğu ufacık mesafeyle dudaklarımız birbirinden ayrıldı. Ensesinde duran elimden birini önce boynuna, oradan da göğsüne doğru kaydırdım. Gergin bir gülümsemeyle bakarak elimin üzerine elini koyup beni durdurdu.

Hafif çatık kaşlarla ona baktım. Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi daha fazla genişledi. Kendimi tutamayıp dudaklarının kıvrımlarına birer öpücük kondurdum.

"Şşşt," diye beni uyarırken boğazını temizledi. Elinin altında duran elimi çekmeye çalıştım ama bana izin vermedi.

"Neden sana her dokunduğumda beni engelliyorsun?"

Merakla sorduğum soruya kaşlarını çatarak cevap verdi. "Dün gece engel olmadım," derken derin bir nefes aldı.

"Ama ben ısrar ettim. Sürekli ısrar etmem mi gerekecek?"

Başını iki yana sallarken belimde duran elinin birini çekip, atkuyruğu yaptığım saçlarımın arasından geçirerek hafifçe eline doladı. Başımı ona bakmam için yerinde sabitlerken gözlerimi kırpmadan yüzünü izledim.

"Israr etmene gerek yok. Bunun seninle de alakası yok yavrum." Değişen ses tonuyla tüm bedenim titredi.

"Neyle ilgisi var o zaman?" Sessizce sorduğum soruyla hafifçe dudakları gerildi.

"Benimle ilgisi var," dedi gerilerek. "Ben duramam diye korkuyorum. Ya ben devamını getirmek istersem ve sen de bana izin verirsen diye aklım çıkıyor."

Tereddüt bile etmeden cevap verdim. "İzin veririm," dediğimde saçıma dolanan eli gerildi.

"Vermemen gerek," diye beni uyarırken ona daha fazla yaklaştım.

"Neden?" derken ağzının kenarına dudaklarımı dokundurarak fısıldadım. "İkimiz de yetişkin insanlarız. Neden sana izin vermemem gerek?"

Saçıma hafifçe asılınca başımı geriye çektim ve onunla burun buruna geldik. Dudaklarımı yanağına doğru uzattığımda Ali Asaf konuştu. "Bu işi adabıyla yapmak istiyorum," dediğinde yanağına dokunmak üzere olan dudaklarım olduğu yerde donup kaldı.

"O ne demek şimdi?"

Söylediği şey beni şaşırtmıştı ama o benim verdiğim tepkiye daha fazla şaşırmış gibi kaşlarını çattı. Gözlerinin içine bir açıklama yapmasını ister gibi baktım.

"Evlenince olsun istiyorum," dedi çat diye. Tereddüt bile etmedi. Sanki herhangi bir şeyden bahseder gibi dümdüz söylemişti. Sanki uzun zamandır aklmda bu varmış gibi kendinden emindi.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. "Ne evliliği?" dedim bir anda. Tabii ki böyle bir şey istemediğimden değildi bu tepkim ama her şey bu kadar yeniyken, biz birbirimize henüz alışıyorken böyle düşüncelerinin olduğunu düşünmemiştim.

Verdiğim tepkiyle başını geriye çekip hayretle bana baktı. Sanki benden daha fazla şaşırmıştı. "Ne demek ne evliliği?" Sesinin tonunda hissettiğim gerginlikle ben de gerildim. Saçımda duran elleri gevşeyince bir adım geri attım.

Derin bir nefes alıp elini tuttum. Sert parmaklarının üzerini okşarken gözlerine baktım. "Evlilik konusunu açmana değil tepkim, hemen gerilme ama daha erken bunun için. Ben senin de öyle düşündüğünü sanıyordum."

"Eh, yanlış düşünmüşsün. Başından beri bunu düşünüyorum ben." Hâlâ gergindi, sesinin tonundan anlayabiliyordum.

"Ali Asaf," derken bakışlarını benden başka tarafa çevirdi. Ufak çocuklar gibi asılan küskün yüzüne baktım. Elimi çenesine uzatıp bana bakmasını bekledim ve öyle konuştum. "Daha yeni bir ayımız olacak neredeyse. Üstelik geçtiğimiz iki haftayı da neredeyse birbirimizi göremeden geçirdik. Senin işin, benim okulum derken fırsat yaratamadık."

"Kimin yüzünden acaba?" diye homurdandığında çenesini sıktım. Kimse bilmesin istediğimden bir araya geldiğimizde de bana yakın olamıyordu. Bu imasını o sebeple yaptığını biliyordum. Çenesini sıkınca, dudakları birbirine yaklaştığından sevimli bir suratla bana baktı.

"İkimizin yüzünden de değil. Bunun için uğraşmadım ben hayatım. Senden kaçmadım." Elimden kurtulmak ister gibi başını iki yana salladı.

"Senin okulun, benim işim," dedi bir şeyleri belirtmek ister gibi. "Senin okulun bu sene bitecek," dediğinde başımı salladım. "Peki, benim işimi hiç düşündün mü?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Dudaklarım onu anlamaya çalışır gibi gerildi.

"Senin okulun bitecek ve benim de burada son senem. Doğu görevim var Mahinev, biliyorsun değil mi?" Derin bir nefes alırken göğsüm sıkıştı.

Tabii ki bunu biliyordum ama bir araya geldiğimizden beri aklımdan silinip gitmiş gibiydi. Söylediği şeyler zihnimde bir mantığa oturup anlam kazanırken parmaklarımı sıktım.

"Seni burada bırakıp mı gideceğim ben? Ne yapacağız yani, ben görevdeyken sen burada mı kalacaksın?" Tüm bedenim gerildi.

Ondan ayrı kalacak olmamın düşüncesi bedenimi bir şeyler yakmış gibi acıtırken, söylemeye çalıştığı şeyi anlamak da gerilmeme sebep oluyordu.

"Sen," dedim ama devamını getiremedim. Yutkunup kendime gelmeye çalışırken ellerim titredi. Ali Asaf benim yerime devam etti.

"Ben, benimle geleceğini düşündüm."

"Ali Asaf," dedim ama devam etti.

"Mahinev, bunu nasıl bir tek ben düşündüm aklım almıyor. Evlenip benimle geleceğini düşünmem çok anormal bir düşünce mi?"

"Ben..." dedim ama sesim yeniden titredi. "Ali Asaf, sırf bu yüzden evlenemeyiz," dedim.

Karşımda dururken tüm bedeninin gerildiğini fark ettim. Benden bir adım uzaklaştı. "Sırf bu yüzden evlenmiyoruz. Bu yüzden erken evleniyor olacağız sadece."

Refleks olarak başımı iki yana salladım. "Böyle evlenemeyiz."

Ali Asaf gözümün önünde çıldırdı. "Aklımı kaçıracağım," dedi dişlerini sıkarak. "Mahinev, nasıl yürüyecek bu iş hiç düşündün mü?"

"Bence sen aklını kaçırmışsın," derken artık ben de sinirliydim. "Karşıma geçmişsin *ben gideceğim, senin de benimle gelmen için evlenmemiz gerekiyor,* diyorsun. Bu yüzden evlenmek istemiyorum."

"Mahinev," derken sesi şimdi biraz daha sakindi. "Seninle bu yüzden evlenmiyorum ben."

"Eh, artık bunu bilmiyorum ama," dedim sinirle. "Çünkü karşıma geçip bunu söyledin."

"Öyle söyledim çünkü bunu senin de düşündüğünü zannettim!" diye bağırdı.

"Ama düşünmedim!" dedim aynı şekilde bağırarak.

Ellerini saçlarına götürüp sinirle asıldı ve ağzının içinde homurdandı. "Ben anlamıyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Nerede yanlış yapıyorum, ne sikim oluyor anlamıyorum."

İkimizin de sakinleşmeye ihtiyacı olduğundan derin bir nefes alıp sessiz kaldım. Sırtımı dönüp camın önüne yürüdüm ve sessiz denizi izlemeye başladım. Beş altı dakika sonra Ali Asaf'ın bedenini arkamda hissettim. Göğsünü sırtıma bastırdı ve ellerini belimden uzatıp sararak karnımda birleştirdi.

"Kendimi yanlış ifade ettim," dedi dudaklarını kulağımın altına bastırarak. Göğsüm derin bir nefesle inip kalktı. Titreyen parmaklarımı onun ellerinin üzerine sardım. "Yavrum beni de anla," dedi sakince. "Ben senin aklından geçmediğini düşünmedim bile. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünürsün sen."

Başımı iki yana salladım. Onu kızdırmak istemiyordum ama yine de kendimi ifade etmekten geri durmayacaktım. "Ali Asaf, seni seviyorum," dedim beni anlamasını ister gibi. Dudaklarını yeniden boynuma bastırdı. "Ama senin bahsettiğin sebeple evlenmek istemiyorum."

"Öyle değil," dedi beni ikna etmek ister gibi. "Sana nasıl deli olduğumu biliyorsun," derken dudakları tenimde dolaştı. "Uzak kalmak istemiyorum." Yeniden boynumu öptü. "Beş yıl, Mahinev," dediğinde ellerimi sıktı. "Uzak kalmak istemiyordum ben senden."

"Ben de istemiyorum," diyerek kabul ettim. "Ama çok erken, sana beş yıl bekle diyemem ama en azından ilk seneyi atlatabiliriz."

"Olmaz," dedi kesin bir dille. "Olmaz Mahinev, aklım burada kalır. Kendi kendimi yer bitiririm ben aramızda kilometreler varken. Ben şu an bile senden uzak duramıyorum." Sesine yansıyan acıyı hissettiğimde kollarının arasında döndüm. Gözlerine bakarken başını iki yana salladı. "Bakma bana öyle Mahinev, benim söylediğim şeyin mantıklı olduğunu kabul et."

"Ediyorum," dediğimde şaşırarak bana baktı. "Ama ben mantığımla değil kalbimle hareket ediyorum."

"İkisini de kullanmayı dene," dedi dişlerinin arasından. Kaşlarımı çatıp sinirle ona baktım. "Köpekleşme," dediğimde gerildi. "Bak, bu konuyu şu an konuşmanın bir anlamı yok," diyerek devam ettim. "Belli ki ortak bir noktada buluşamayacağız."

"Sen buluşmuyorsun," dediğinde kollarının arasından çıktım.

"Tartışmak istemiyorum," dedim ona bakmadan. "Bunu konuşmak için çok erken zaten. Hem doğum günün, bugün seninle kavga etmek beni üzüyor."

Mutfağa doğru ilerlerken peşimden beni takip etti. "Kabul et o zaman!" dedi bağırarak. "Madem doğum günüm, kabul et. Dün gece sana dileğimi açık açık söyledim. Gerçekleştir işte!"

Mutfak kapısından içeri adım attığım anda ona döndüm. Peşimden hızlı adımlarla geldiğinden neredeyse bana çarpacakken durdu. "Bana bak," dedim işaretparmağımı ona doğrultarak. "Saçmalamaya başlıyorsun artık. Hem neyi kabul edeceğim ben! Evlenme sebebinin saçmalığını bir kenara bırakıyorum, teklif bile etmedin! Böyle buyurdu Ali Asaf Bey'imiz."

Ona uzattığım parmağımdan tuttu ve ben ona çarpana kadar beni kendine çekti. Kollarının arasına girmemek için direndim fakat ona karşı koymam da imkânsızdı. Bir eliyle ensemden tuttu ve ona bakmam için başımı sabitledi. "Sana evlenme teklifi etmedim ben yavrum. Bunun zamanını bilmeyecek kadar öküz değilim," dediğinde alay eder gibi sahte bir kahkaha attım. Kaşlarını çatıp devam etti.

"Konu buraya geldi diye söyledim ben. Teklif etmeyeceğim demedim. Aynı fikirde olduğumuzu bilmek istediğim bir konuşmaydı o sadece."

"Hah," dedim sinirle. "Bu saatten sonra inanırım ya ben de."

"O senin sorunun," dedi sinirle.

"Bırak beni!" diye uyardım onu ama bu çıkışımla beni kendine daha da bastırdı. Dudaklarını benimkilere yaklaştırdığında başımı çevirdim. "Sakın denemeye bile kalkma şu an," desem de uyarımı ciddiye almadı. Başımı sabitledi ve dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı.

Hareket dahi etmedim. Göğsüm hızlı nefes alış verişimle aramızda hareket etse de Ali Asaf'ın dudaklarımla oynayan ağzından başka bir şey düşünmeye çalıştım. Bir santim geri çekildi. "Karşılık ver," dediğinde başımı iki yana salladım.

Daha da hırslı bir şekilde öpmeye başladı. Bir an, sadece ufacık bir an kendimi onun dudaklarının tadına bırakmak istedim ama hemen toparlandım. Dudakları aralanıp benimkilerin arasına girmeye çalıştığı anda altdudağına dişlerimi geçirdim. Ali Asaf ağzımın içine doğru inleyip geri çekildi.

Dudağının kenarındaki kızarıklığa bakarken hızlı hızlı nefes alıp verdim. Ali Asaf diliyle ısırdığım yeri yaladı. Elini kaldırıp başparmağıyla acıyan yeri okşadı ve gözlerinde beliren kırgınlıkla nefesim kesildi.

Sakince ensemi bırakıp benden bir adım uzaklaşmasını izlemek nefesimi kesti. "Tamam," dedi sakince. Eli az önce ısırdığım yeri okşadı bir kez daha. Arkasını döndü ve salona doğru ilerleyip geniş balkon kapısını açıp dışarı çıktı.

Derin bir nefes alarak, peşinden gitmek için bir adım attım ama telefonumun çalan sesini duyunca odama doğru ilerledim.

Bahar'ın aradığını görünce telefonu açtım.

"Günaydın canım," dedi neşeli bir sesle. Sesine yansıyan mutluluğu hissedince gülümsedim.

"Günaydın," dedim ve boğazımı temizledim. "İyi misin?" dediğimde hafifçe kıkırdadı.

"Evet," dedi heyecanla. "Selim'le eve dönüyoruz biz," derken heyecanlı hali beni gülümsetti.

"Keyfin yerinde, gelince detayları anlatacaksın," dediğimde sadece, "Tamam," dedi.

"Mahi, Ayşe aradı. Aldığımız eşyalar dün gelmiş. Hep birlikte yerleştirme sözü vermiştik ama erken gelince bize söylememiş kız. Diyor ki bu akşam bende yemek yiyelim mi? Hem ilk yemeğimizi Ali Asaf abimin loğum gününde yaparız hem de kutlarız, dedi."

Ali Asaf'a sormadan tamam demek istemiyordum ama yine de dudaklarımdan bir onay kelimesi çıktı. Telefonu kapattığımda yeniden salona girdim. Hâlâ balkondaydı. Sandalyeye oturmuş elinde sigarasıyla denizi izliyordu.

"Aç karnına içmeseydin bari," dedim kendi kendime. Benim onu izlediğimden habersiz parmaklarının arasında tuttuğu sigarasını dudaklarına götürdü ve derin bir nefes çekti. Gidip elinden sigarasını alarak fırlatmak istedim ama zorlansam da kendimi durdurdum. Sinirli adımlarla mutfağa girdim ve kahvaltı hazırlamak için dolabı açtım fakat aklıma Ali Asaf'ın sevdiği salçalı, biberli tost gelince onu yapmaya karar verdim.

Dolaptan ihtiyacım olan tüm malzemeleri alıp tezgâhın üzerine koydum. Buradaki evde tost makinesi olmadığı için mecburen tavayla halledecektim. Çay için suyu da koyup hemen arkasından önce domatesleri ve biberleri yıkayıp ikisini de ince ince doğradım, ayrı tabaklara koydum. Sucukları da aynı şekilde doğradım.

Kaşar peynirini rendeledim ve kalan malzemeleri yeniden dolaba koyarken, dolaptan sandviç ekmeklerini aldım. Ekmeğin arasına, biber, domates ve kaşar peyniri yerleştirmeden önce ekmeğin iki tarafına da salça sürdüm. Sucukları koymadan önce küçük bir tavada hafifçe pişirdim. O sırada çayın suyu kaynadı ve hemen onu demledikten sonra geniş bir tava daha alıp ısınması için ocağa koydum.

Pişen sucukları da ekmeğin arasına düzgünce sıraladım. Üzerine tereyağı da sürerek dolaptan bir tabak aldım. Biraz baskıyla ısınması için bastırdım. Peynirin eridiğini hissettiğimde tostları aldım ve düz bir tabağa yerleştirdim. Bardaklara çayı doldurduğumda iki tabağı da dengede tutmaya çalışarak salona yürüdüm.

Ali Asaf hâlâ balkondaydı. Tabakları salondaki sehpanın üzerine bıraktım ve sakin adımlarla balkona ilerledim. Aralık kapıyı açıp balkona çıktım. Ali Asaf geldiğimi hissedince başını bana çevirdi. Yanına gidip karşısında duran sandalyeye oturdum. Bakışlarını denizden ayırıp bana çevirdi.

"Kahvaltı hazırladım," dedim. Başını sallarken yeniden denize baktı.

"Yardım edemedim, kusu-" diyecekken onu durdurdum.

"Senin sevdiğin tosttan yaptım," dedim araya girerek. Gözleri yeniden bana döndü. Elini uzatıp başparmağıyla yanağımı okşadığında

gözlerim istemsizce kapandı. Birkaç saniyeyi böyle geçirdim ve ona yeniden bakmak için gözlerimi araladım.

Dudağının kenarında ufak bir şişlik ve kızarıklık vardı. Ona doğru yaklaştım ve işaretparmağımla ısırdığım yere dokundum. Başımı ona doğru eğip ısırdığım kısmı öpecekken Ali Asaf hafifçe başını çevirdi. "Sigara içtim," dedi nedenini anlatmak ister gibi.

"Gördüm." Sinirle dudaklarımı sıktım. "Aç karnına içmeseydin keşke." Bakışlarını benden kaçırdı. Elimi tutup ayağa kalktığında onun peşinden yürümek zorunda kaldım. İçeri girdiğimizde sehpanın üzerine bıraktığım tabaklara baktı ve koltuğa oturmak için elimi bıraktı. Ellerimiz ayrılınca hemen yeniden tuttum ve önüne geçtim.

Meraklı gözlerini üzerime dikti. Dudaklarına doğru yeniden uzandım. Bu sefer başını çevirmedi ama, "Sigara içtim, Mahinev," diye yeniden açıklama yaptı.

"Biliyorum," derken parmak uçlarımda yükseldim ve minik şişliğin üzerinden öperken, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Canını yakmak istemedim."

"Canım bu yüzden yanmadı," dedi sessizce. Onu böyle görmek kalbimi kırıyordu. Daha fazla bir şey söylemedi, zaten söylemesine de gerek yoktu. Canının neden yandığının farkındaydım. Fakat yine aynı şeyleri konuşup yeni bir tartışma yaratmak istemiyordum.

İkili koltukta yan yana oturup sessizce tostlarımızı yemeye başladık. Sessizlik beni rahatsız ettiği için televizyonu açmıştım ama yine de yediğim her lokma sanki ağzımda büyüyüp boğazımı tıkıyordu.

Ali Asaf en azından tostunun hepsini bitirince biraz rahatladım. Ama ben yarısını zor yemiştim. Yan gözle benim tabağıma baktı fakat bir şey demedi. Kucağımdaki tabağı sehpanın üzerine koydum. "Bahar aradı," dedim konuşmak için bahane yaratarak. Ali Asaf beni dinlediğini belli etmek için bana doğru döndü.

"Ayşe ve Kaan'ın eşyaları erken gelmiş ve yerleştirmişler. Senin de doğum günün ya, akşam hep birlikte yemek yiyelim diyorlar."

Başını sallayarak beni onayladı. "Olur, bana uyar."

Verdiği kısa cevapla istemsizce tedirgin oldum. "İstemiyorsan gitmeyiz ama," dedim açık bir kapı bırakarak. Yerinden kalkıp tabaklarımızı alırken konuştu. "Sorun yok, gideriz. Sadece çok geç kalmayalım. Yarın erken kalkmam gerek."

Başımla onayladığımda elinde tabaklarla mutfağa doğru yürüyüp gözden kayboldu. Sırtımı koltuğa yaslayıp başımı geri attım. "Ne yapacağım ben seninle?" derken kendi kendime sesli düşündüm.

Birkaç dakika sonra yeniden salona girdi ama oturmadan tepemde dikildi. "İstersen çıkalım artık, madem akşam da yemek var erken gidelim biraz."

Anında yüzüm düştü ve suratım asıldı. Ne yani şimdi de benimle yalnız kalmaktan mı kaçıyordu? İyi, kendisi bilirdi. Madem bunu devam ettirecekti o zaman ben de öyle yapacaktım.

"Tamam," derken yerimden kalktım ve yanından geçerek odama ilerledim. Ufak çantama eşyalarımı yerleştirip üzerimi değiştirdim. Odamdan çıkıp yeniden içeri geldiğimde Ali Asaf üzerini değiştirmiş, ayaklarının dibinde duran çantasıyla koltukta oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı. Bir eline çantasını alırken diğer elini benim sırt çantamı almak için uzattı ama bir adım geri giderek ona engel oldum.

"Her yeri kapattım ben," dedi evi işaret ederek.

"İyi," derken kapıya doğru ilerledim.

"Mahinev, ver şu çantanı. İçinde kitapların var, çok ağırdır."

"Gerek yok," dediğimde ayakkabılarımı giymiştim. Yerimde doğrulurken sırtım zorlandı ama bozuntuya vermemeye çalıştım.

"İnat etme," diyecek oldu fakat ona susmasını istediğimi belli edercesine ters ters baktım. Başını iki yana salladı, bir daha da sormadı. Fakat kapıdan çıkıp kilitlediğimde, merdivenlerden inerken çantamın ağırlığı bir anda kayboldu.

Başımı çevirip baktığımda Ali Asaf'ın çantamın sapından tutmuş havaya kaldırdığını gördüm. İkimizin de suratı asıktı, ikimiz de konuşmak istemiyorduk ama bu adam böyle davrandığında bir şey söyleme ihtiyacı hissediyordum.

"Bırak," dedim ona bakmadan.

"Yürü işte, Mahinev," dedi ters ters ve benim tepem daha beter attı.

"Bırak çantamı," dedim dişlerimi sıkarak. Beni dinlemeden çantayı havada tutmaya devam etti. Yürümeyi reddederek durdum ama bu sefer de beni çekiştirince yürümek zorunda kaldım.

"Sana bırak diyorum. İstemiyorum yardım falan."

"Mahinev," dedi dişlerinin arasından. "Araba ileride, oraya kadar belin ağrıyacak. İnat etme işte."

"İstemiyorum ded-" cümlemi bitiremeden sırtımdaki çantayı öyle ani bıraktı ki bir anda yerde oturur pozisyonda buldum kendimi.

İkimiz de bunun olmasını beklemediğimiz için bir anda şaşırıp kaldık ama Ali Asaf hemen kendini toparladı.

"Hay ben böyle işin," diye söylenirken elindeki çantayı yere atıp yanıma çöktü. "Bir yerin acıdı mı?"

Sorduğu soruyla gözlerimin dolduğunu hissettim. Bir yerim acımamıştı ama aramız böyle olduğu için içimde bir yerler fena acıyordu. Ağlamamak için kendimi tutmaya çalışırken dudaklarımı ısırdım ve başımı iki yana salladım. Çantanın kollarını omuzlarımdan çıkarıp olduğu yerde bıraktım ve ayağa kalkıp arkama bile bakmadan arabaya doğru ilerledim.

Gözyaşlarım akmak için kirpiklerimi zorluyordu. Neden ağlamak istediğimi bile bilmiyordum. Sadece onunla böyle olmak eksik hissettiriyordu.

Arabanın yanında durdum ve hızlı adımlarla gelen Ali Asaf'a bakmamaya çalıştım. Yaklaşınca kapıları açtı, ben de hemen içeri girip oturdum. Ali Asaf çantalarımızı bagaja koydu. Arabaya gelmesini beklerken sessizce akan gözyaşlarımı sinirle sildim.

Ama Ali Asaf şoför koltuğuna gelmedi. Aniden benim kapım açılınca ıslak kirpiklerimi kırpıştırıp ona baktım. Bir anda kendimi saklama ihtiyacı hissederek başımı diğer tarafa çevirdim. Ali Asaf dizlerinin üzerine çöküp beni bacaklarımdan yakaladı ve ayaklarım kapının dışından sarkana kadar çevirdi. Bacaklarımın arasına girdi, elbisemin altından uzanarak çıplak tenime dokunup beni kendine çekti.

"Ne yapıyorsun?"

Soruma cevap vermeyip ben ona bakana kadar bekledi.

"Neden ağlıyorsun?" diye sorarken sesinin tonu beni ona bakmaya zorladı. Gözlerimi onunkilere çevirdim.

"Ben..." dedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Bir anda her şey çok fazla geldi. Onun gözlerine bakarken tam anlamıyla dağıldım. Yeniden, "Ben..." dedim ama kelime ağzımdan bir hıçkırıkla birlikte döküldü.

"Neden ağladığımı bile bilmiyorum," dedim kendimi anlatmak ister gibi. "Sadece, her şey çok fazla." Sessiz gözyaşlarım hiç durmadan akarken Ali Asaf acı çeker gibi inledi. Bacağımda duran ellerinden birini yüzüme doğru uzattı ve ıslanan yanaklarımı sildi.

"Öldürüyorsun beni," dedi inleyerek. "Lütfen ağlama."

Bir kez daha hıçkırdım. "Seninle böyle olmak istemiyorum," dedim kesilen nefesimle. "Ben çok bekledim, Ali Asaf." Duraksayıp gözlerimi kırpıştırdım. "Seninle olmanın imkânsız olduğunu bile bile bekledim ama ben şimdi," derken derin bir nefes aldım. "Ama şimdi... neden böyle oluyor bilmiyorum."

Kelimeler istemsizce dudaklarımdan dökülürken ne onlara engel olabildim ne de gözyaşlarıma. Ali Asaf bu halime dayanamıyormuş gibi derin bir nefes alıp alnını alnıma yasladı. Nefesini üzerimde hissedince gözlerimi sıkıca yumup rahatladım.

"Bi' sus bakalım, sakinleş yavrum," dedi. "Hem bak ben sana ne söyleyeceğim," derken dudaklarını yanağıma dokundurdu. O böyle konuşunca biraz daha sakinleştim. Merakla ne söyleyeceğini beklemeye başladım.

"Mahinev." İsmimi öyle narin söyledi ki yeniden ağlamak istedim. "Ben seni çok seviyorum," dedi gözlerime bakarak. Gözlerimi şaşkınca kırpıştırdım. "Geri kalan ne varsa çözeceğiz, tamam mı?" Hevesle başımı sallayıp onu onayladım. "Üzerine geldiğim için üzgünüm, bu konuyu da şimdilik kapatacağız."

Üzerini kapatmamız normal zamanda olsa doğru gelmezdi ama şu an onunla iyi olmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden yeniden onu onayladım. Yanağımı sakince okşadı ve eğilip dudağımın kenarından öptü. Geri çekildiğinde benden uzaklaşsın istemedim. Kapımı kapattı ve arabanın etrafından dolanıp şoför koltuğuna oturdu.

Yol boyunca ikimiz de sessizdik. Arada sırada elini uzatıp benim elimi tuttuğu zamanlarda kendimi daha iyi hissediyordum. Eve yaklaştığımızda istemsizce gerildim.

"Ali Asaf, ben sokağın aşağısında ineyim," dedim ama bana öyle ters baktı ki başka tek kelime edemedim.

"Yolda gördüğümü söylersin herkese," dedi.

"Ali Asaf lütfen, bunu konuşmuştuk."

"Mahinev, bu ilişkide gerçekten benim isteklerime ufacık bir önem veriyor musun?"

Şaşkınlıkla ağzım açılıp kapandı. "Tabii ki veriyorum," dedim hiç düşünmeden.

"Buradan bakınca öyle gözükmüyor." Ağzımı açıp yeniden konuşacaktım ama aniden frene basınca araba durdu. Bana bakmadan, "Tamam, in o zaman," dedi.

"Ali Asaf, neden böy-"

"Neden böyle yapıyorum? Onu mu soracaksın, Mahinev? Hayır ben anlamıyorum, gerçekten. Diyorsun ki ben uzun zamandır seviyordum seni, ben acı çektim senden uzak kalarak. Haklısın da akılsız kafamı siksinler ne seni anlayabildim bunca zaman ne de kendi hislerime anlam verebildim. Siktiğimin beyni çalışmamış amına koyayım konu sen olunca, eyvallah haklısın."

Sesi yükseldikçe gerilmeye başladım.

"Ama şu anki halimize bakıyorum. Sana, seni sevdiğimi söylüyorum. Yanından ayrılmak canımı yakıyor diyorum. Peşinden nereye gitsen geliyorum çünkü duramıyorum senin olmadığın yerde. Sen bana kimse bilmesin diyorsun. Neden? Neyi saklıyoruz biz? Kimden, neden saklanıyoruz?"

"Bunun başkasıyla alakası yok."

Başını direksiyona yaslayıp derin bir nefes aldı. "Benim yüzümden mi?" Sessiz kalınca devam etti. "Bana mı güvenmiyorsun?"

"Öyle değil," dedim ama başını iki yana sallayıp beni susturdu. Bir kabullenişle omuzları çöktü.

"Eyvallah, Mahinev," dedi sakinleşirken. "Her şey senin istediğin gibi olsun o zaman, isteklerinin hepsine eyvallah."

Kabullenişi canımı daha fazla yakıyordu nedense. Fakat daha fazla tartışmak da istemiyordum. Sessizce kapımı açarken kapının sesi aramızda yankılandı. Ali Asaf irkilmiş gibi kendine geldi ve kendi kapısını açıp arabadan çıktı. Ben inerken o bagajı açtı, çantamı çıkarıp yeniden bagaj kapağını kapattı ve bana dönerek çantamı uzattı.

Çantamı elime aldım ve sırtıma takarken ona baktım. "Akşam görüşürüz," dedim sessizce. O da bana sessiz bir onay vererek başını salladı.

"Ali Asaf," dedim ama bir adım geriye gittiğinde durdum. "Akşam birlikte gideriz," dediğinde duraksadım. Sonra devam etti. "Bahar da yanımızda olacak zaten sıkıntı olmaz."

"Bizi ilk defa birlikte görmezlerdi zaten," dedim. Ama Ali Asaf bana ters bir bakış attı.

"O zaman neden şu an seni arabadan indiriyorum?"

"Bu farklı."

"Mahinev..." dedi nefes alır gibi. Bana yaklaştı ve alnımla saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Akşam görüşürüz." Benim ona cevap vermemi beklemeden arabasına bindi. Gözden kaybolana dek arkasından bakmaya engel olamadım.

Ali Asaf'ın arabası gözden kaybolunca ben de eve doğru yürüdüm. Dün yaşadıklarımızı ve aramızda olanları düşünen tarafım mutluluktan çırpınırken, günü böyle bitirmiş olmaktan hoşlanmıyordum.

Evin kapısından içeri girdiğimde bedenen değil ama ruhen kendimi yorgun hissediyordum. Anahtarlarımı alıp içeri girdiğimde Emine annem salonda televizyon izliyordu. Başını çevirip bana bakınca yüzümde ne gördüyse kumandayı alıp televizyonun sesini kıstı.

"Hoş geldin kızım."

Çantamı yere bırakıp hızlı adımlarla yanına gittim ve yanına otururken başımı dizine yasladım.

"İyi misin?" Sesindeki telaşı hissedince dizini okşadım.

"Yoruldum sadece."

"Dinlen kızım biraz," dediğinde başımla onayladım. Yerimden kalkacak enerjim yoktu. Dizlerimi de yukarı çektim ve gözlerimi kapattım. Emine annem saçlarımı okşarken farkında olmadan uyuyakaldım.

Çalan kapı ziliyle gözlerimi araladım. Emine annem mutfaktan çıkarken elindeki bezle ellerini kurulayarak ilerledi. Kapıyı açtığında Bahar'ın sesi kulağıma doldu. Üzerimdeki ince örtüyü ittirip bacaklarımı koltuktan aşağı sarkıttım.

"Gelin kızım içeri, Mahi yeni uyandı," dediğinde Bahar hemen içeri girdi.

"Ya ben seni hazırsındır diye aramadım hiç. Bilseydim uyandırırdım."

Bahar konuşurken hemen arkasından da Ali Asaf girdi içeri. Gözlerim kısa süreliğine ona takıldı. Koyu renk kot pantolon ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz bir gömlek giymişti. Saçlarının hafif ıslak olduğunu fark ettim. Bahar bir bana bir Ali Asaf'a bakıp kaşlarını çattı. Kapının önünde Emine annemle konuşan Ali Asaf'tan gözlerimi ayırıp Bahar'a baktım. Merakla tek kaşını kaldırdı ama başımı iki yana sallamakla yetindim.

Yerimden kalkarken Ali Asaf da salona girdi. "Ben üzerimi değiştirip geleyim," derken yanından geçip odama çıkan merdivenleri tırmandım.

Odama girip hızlıca dolabımı açtım. Rahat bir şeyler giyme ihtiyacı hissederek bir pantolon ve gömlek aldım. Üzerimdeki elbiseyi tutup tek seferde çıkardım. İç çamaşırlarımla kalıp elime pantolonumu aldığım anda kapım hızla açıldı. Kapıya arkam dönük olduğumdan bir bacağımı pantolonuma sokmaya çalışırken, "Bahar, bu gömlek bunun üzerine olur mu?" diye sordum.

Cevap vermesini beklemeden arkama döndüğüm an elimde pantolonla donup kaldım. "Ali Asaf," dedim inler gibi. Sırtını kapıya yaslamış, sesini çıkarmadan beni izlemeye devam ederken gergince kıpırdandım.

"Ne yapıyorsun?" deme fırsatını zar zor buldum. Bir anda üzerime doğru geldi ve ben istemsizce geriye kaçtım. Ali Asaf'ın kolları beni yakaladı. Çıplak tenime dolandı ve bir saniye bile beklemeden ağzı benimkinin üzerine kapandı.

Dudakları çaresizce benimkileri ezerken nefes bile alamadım. Ağzı arzuyla aralandı ve hissettiğim zevkle dudaklarım titredi. Aramızda hiç mesafe yoktu ama sanki benden kilometrelerce uzakmış gibi elleri çıplak kalçalarımı yakaladı ve beni kendine daha fazla çekmeden önce sıktı. Hissettiğim acıyla tüm bedenim titredi.

Dudaklarımı zorla da olsa ondan çektim. İkimizin de göğsü nefes nefese olmamızın etkisiyle hızla inip kalktı.

"Uzak kalamıyorum, *sikeyim* kızgın bile kalamıyorum," diye inledi. Dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde daha fazlası için bedenim titredi. "Ben uzak kalamıyorken senin böyle davranman beni deli ediyor."

"Ali Asaf," dediğimde dudaklarını sertçe benimkilere bastırıp susmamı sağladı.

"Bunu konuşmamız gerek. Böyle devam edemeyeceğimizi sen de biliyorsun, Mahinev. Lütfen bu kadar kesin kurallar koyma."

"Konuşacağız," dedim sadece. Şu an bu konuyu tartışmanın ikimize de faydası olmayacaktı. Ali Asaf iki eliyle yüzümü tuttu ve beni sertçe bir kere daha öptü. Geri çekildiğinde tek bacağımda asılı kalan pantolonumu görmezden gelerek tüm bedenimi süzdü. Derin bir nefes aldı. Dudaklarını omzuma yaklaştırıp köprücükkemiğimi öptükten sonra beni sersemlemiş bir şekilde bırakıp odadan çıktı.

Kendime gelmem birkaç dakikamı aldı. Afallamış halimden sıyrılıp hızlıca üzerimi giyindim. Odamdan çıktığımda az önce olanlar yüzünden hâlâ biraz sendeliyordum.

Merdivenleri inerken biraz daha sakinleştim. Ali Asaf ve Bahar beni görünce hemen ayaklandı. Emine anneme veda edip evden çıktık.

Geniş caddede yürürken hepimiz sessizdik. Bir ara Ali Asaf'ın telefonu çaldı ve bizden biraz uzaklaşarak konuşmaya başladı. Bahar hemen yanıma sokuldu. "Mahi, biz abime söylemeye karar verdik. Ama öncesinde konuyu sen açsan diye düşündük Selim'le..." Arkamızdan gelen Ali Asaf'a bakıp devam etti. "Yoksa direkt biz mi söylesek bilemiyoruz. Sen ne dersin?"

"Bence Selim'den ya da senden duyması daha uygun ama yanınızda olsam daha mı iyi olur diye düşünüyorum."

"Evet," dedi düşünür gibi. "Bunu Selim'le konuşayım o zaman." Cümlesini bitirdiği anda Ali Asaf yanımıza geldi.

"Bir sorun mu var?" dedim Ali Asaf'a bakarak. Başını iki yana salladı. "Yok, abimle konuştum."

Kaan'ın evine gelmeden önce yolda birkaç şey aldık. Elimizdeki poşetlerle evin kapısını çaldığımızda kapıyı açan ikili bize gülümseyerek baktı. Ayşe'yi görmediğim birkaç günlük sürede bile yüzüne gelen renk ve tenine yansıyan mutluluk ışıltısıyla gülümsedim.

"Hoş geldiniz," dedi Ayşe hepimize ithafen ama Kaan hemen arkasından araya girerek bana baktı. "Hoş geldin yavrusu," dediğinde ayakkabılarımı çıkardığım anda bacağına tekme attım.

Ali Asaf peşimden gelirken Kaan'a gülerek baktı. "Hak ettin," dediğinde Kaan hâlâ bacağını tutuyordu.

"Kaan aşk olsun ama," dedi Ayşe isyan eder gibi. "Evimize ilk defa gelmişler, yapma lütfen."

Kaan, Ayşe'nin küçük isyanından sonra hemen kendini toparladı. Ayşe'ye uslu durmaya çalışacağını söylerken Bahar ve ben kıkırdadık. Ayşe bize bakarak gülümsedi ve hemen arkasından göz kırpınca kıkırdamamız kahkahaya dönüştü.

Biz kızlarla mutfağa giderken Ali Asaf'ın, Kaan'a *hanımcı* dediğini duyduk. Arkadaşlarımızla bir araya geldiğimizde keyfim biraz daha yerine gelmişti.

Geniş masada hepimiz oturuyorduk. Selim ve Bahar karşımda, Ali Asaf'la ben yan yanaydık. Masanın bir ucunda Coşkun, diğer ucunda da Kaan ve Ayşe yan yana oturuyordu. Ali Asaf sandalyesini bana yaklaştırmış, bir elini de omzumun arkasından sandalyeme sarmıştı. Keyfinin yerinde olduğunu görmek bana huzur veriyordu.

Ona baktığımı hissedince elindeki bardağı masaya bıraktı ve bedenini bana çevirdi. Başını eğip gülümseyen suratını bana yaklaştırdığında istemsizce gülümsedim.

Arkadaşlarımızın yanında istediği rahatlığı elde ettiği için keyfinin yerinde olduğunu biliyordum. Dudaklarını ıslattı ve gözlerime baktı. "Ne oldu?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Seni böyle görmeyi seviyorum," dedim sessizce. Kurduğum cümleyle eğilip yanağımdan öptü.

"Seninle böyle olmayı seviyorum," dedi bana karşılık vererek. Onu anlamam için gözlerime dikkatle baktı.

"Tamam," dedim ikna olmak ister gibi. "Tamam, ne demek istediğini anladım. Ben de seninle böyle olmayı seviyorum," diye itiraf ettim.

Sandalyemin arkasına uzanan kolunu omzuma attı ve beni kendine doğru çekip burnumdan öptü.

"Öf be," diye inledi Coşkun. "Burada yemek yemeye çalışıyorum," diye isyan ettiğinde önümde duran salata tabağından bir havuç parçasını alıp suratına fırlattım. Ağzını açıp yakalayınca hepimiz kahkaha attık.

Coşkun sırıtarak ağzındaki havucu çiğnerken Ali Asaf, "Karışmasana oğlum sen bize, git tıkınmana bak," diye Coşkun'u uyardı.

Kaan'ın, Ali Asaf'ı destekleyeceğini düşünmüştüm çünkü Kaan ve Ayşe'yle de uğraşıyordu Coşkun ama Kaan tam tersi Ali Asaf'a bulaştı.

"Haklısın abi," dedi Coşkun'a bakarak. "Evli olmayanların bu kadar samimiyeti doğru değil."

Masadaki herkes gülerken Ali Asaf ve ben gerildik. Daha bugün bu konu yüzünden tartışmışken üzerine şakasını duymak bizi eğlendirmemişti.

Ali Asaf, Kaan'a baktı. "Senin gevşek çenenin bağını sike-" cümlesini bitiremeden uzanıp elini sıktım. Kaan yüzümüze bakınca bir şey olduğunu anladı ve hemen kendini toparladı.

"Şaka yaptım," dediğinde ona gülümseyerek baktım ama Ali Asaf cevap vermedi. Bahar ve Ayşe'yle göz göze geldik. Coşkun sonunda

ortamı neşelendirmek için Kaan'la uğraştı ve neyse ki hepimizin keyfi biraz da olsa yerine geldi.

Sessizce yemeğimi yerken tabağıma doğru eğildiğimde saçım yüzüme düştü. Ben daha kaşığımı elimden bırakamadan, karşısında oturan Selim'le konuşan Ali Asaf bana bakmadan iki elini arkama uzattı ve önüme düşen saçlarımı iki taraftan toplayıp elleriyle arkaya çekti. Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünü bana çevirdi ve gülümseyerek göz kırptıktan sonra konuşmasına devam etti. Ama tek elinin hâlâ arkamda saçlarımı tuttuğunu bilerek gülümsedim.

Ufacık bir hareketiyle beni kendisine tekrar tekrar âşık etmesi normal değildi.

Yemekten sonra hep birlikte masayı topladık. Biz bulaşıkları hallederken erkekler de içeriden bize tabakları taşıdı. İşimiz bittiğinde çayın demlenmesini beklerken hepimize birer kahve yaptık.

Coşkun kahveye kalmadan işi olduğunu söyleyip gitti. Kahvelerimizi içerken Bahar tabu oynayalım diye tutturunca hepimiz ikna olduk. Üç ayrı takım olmaya karar verdik. Ali Asaf ve ben bir takım, Kaan ve Ayşe diğer takım, Selim ve Bahar da bir takım oldu.

Ev sahibi olarak önceliği Kaan ve Ayşe'ye verdik. Bahar süre tutarken Selim de Kaan'ın kartlarını kontrol etmek için yanına geçti.

Süre başladığında Kaan ilk kelimesini anlatmaya başladı.

"Bunlar benim neyim," dedi bizi göstererek. Hemen araya girdim.

"Ama gösteremezsin," dediğimde Kaan sinirle bana baktı. "Mahi, dakika bir gol bir hemen mızıkçılık yapıyorsun," dedi. İtiraz edecekken Ayşe araya girdi. "Süre geçiyor Kaan, hadi ama!"

Kaan yeniden dikkatini karısına verdi. "Neyim oluyorlar?"

"Arkadaşların."

"Ondan daha iyi olunca ne oluyor?"

"Samimi arkadaşların."

"Tamam güzelim, samimi arkadaşı tek kelimeyle anlat desem sana?" Ayşe biraz düşünüp cevap verdi. "Dost," dedi kendinden emin olamayarak ama Kaan hemen eğilip kızı öpünce doğru cevap verdiğini anladık.

Kaan hızla diğer kelimeye geçti. "Hani ben akşam eve gelince sana diyorum ya benim var ama kullanmak istemiyorum, sen açsan daha iyi olur."

Hepimiz kaşlarımızı çatarak baktık. Ama Ayşe tek seferde ne olduğunu bildi. "Anahtar," derken gülümsediğinde Kaan yeniden onu öptü.

"Bunlar öpüşmekten vakit kaybedecek," dedi Bahar kıkırdayarak.

Kaan diğer kelimesine geçti ve arka arkaya iki tane daha bildiklerinde süreleri de bitti. Hallerinden memnun bir şekilde yan yana oturdular.

Bahar kartları eline alıp Selim'in karşısına geçti. Bu sefer Kaan süreyi tutarken ben de Bahar'ın kelimelerini kontrol etmek için yanındaydım. İlk kartı çekip anlatmaya başladı.

"Gece olduğunda ne yaparız?"

"Uykumuz gelir, yatarız," dedi Selim.

"He işte uyumadan önce anlatılır bu," dediğinde Selim hemen, "Masal," dedi.

Bahar hızla diğer karta geçti.

"Abimin işi ne?"

"Asker."

"Askerler ne yapar?"

"Göreve gider," dediğinde Ali Asaf'la bakıştık.

Bahar, "Başka?" diye sordu.

"Savaşır."

"Tamam. Savaşın neleri vardır?"

Selim biraz düşünüp, "Cepheleri," dediğinde Bahar ufak bir çığlık attı. Heyecanla, "Eki çıkar," dediğinde Selim hemen, "Cephe," dedi ve Bahar hızla diğer karta geçti.

"Bu ikisi ne?" diye sordu Bahar, Kaan ve Ayşe'yi göstererek. Selim, "Evli," dediği anda Kaan, "Hani göstermek yoktu?" dediğinde dizine bir tane vurdum. "Tamam ya," deyip kendi işine baktı.

"Evlenirken ne yapılır?"

"Nikâh." Bahar başım iki yana salladı. "Düğün," dedi hemen Selim.

"Düğünde ne olur? Hani böyle kornolara basarlar," der demez Selim hemen, "Konvoy," dedi. Bunun arkasından tam üç kelime daha bilerek öne geçtiklerinde Bahar olduğu yerde zıpladı.

Sıra bize geldiğinde kartları elime alıp, Ali Asaf'ın karşısına geçtim.

İlk kartı elime alıp başladım.

"Senin cinsin ne?" dediğimde gözlerini kısarak bana baktı. Gülümserken, "Ben kadınım sen nesin?" diye yeniden sordum.

"Erkek."

"Erkeklerde belirgin bir şekilde olur, hafif bir çıkıntı," dedim. Tüm gözler bana döndü. "Ay bakmayın öyle be, hani genelde seksi durur," dedim Ali Asaf'ı işaret ederek.

"Mahinev," diye beni uyardı ama devam ettim. "Yutkununca belirginleşir ya," dediğimde sonunda anlamış gibi rahatladı.

"Âdemelması," diye cevapladı, ben de hemen diğer karta geçtim.

"Kızım erkeklerde çıkıntı olur diye mi anlatılır bu?" Kaan kahkaha atarken Ayşe susması için onu dürttü.

Diğer kartı elime aldım.

"Bak hayatım bu verilen bir şey," dedim kendimden emin bir şekilde. Ali Asaf kaşlarını çattı. "Hatta evlenmeden önce verirler."

"Oha, Mahinev," diyen Kaan, Selim'le birlikte gülmeye başlayınca kızlar da ona eşlik etti.

"Aptal," dedim ona bakmadan. "Ayakta durur insanlar, garsonlar gezer sürekli..."

Ali Asaf sabır çekerek, "Kokteyl," dediğinde kahkaha attım.

Hâlâ gülen salaklara, "Siz iki geri zekâlı utanın," diye bağırıp yeni bir kart çektim.

"Tamam bu kolay çünkü ezelden beri bundan bahsederim ben. Üzerine binilen bir şey, Emine anneme ne zaman konusunu açsam panikatak geçirir."

"Motor," dedi Ali Asaf ve ben tam sevinmişken devam etti. "Ve o şey, aynı zamanda binmene asla izin vermeyeceğim şey de oluyor."

Kartları avucumun içinde sıkarak elimi belime koydum. Ne süre ne de oyun kalmıştı aklımda.

"Pardon?" dedim sinirle. "Kimseden izin almaya niyetim yok bu konuda. Şu an beklememin tek sebebi Emine annemi üzmemek."

"İyi, ben yine de buna asla izin vermeyeceğim."

Bahar yanımda, "Şey süre bitti," dediğinde kartları ona uzattım.

"Senden izin almayacağım, Ali Asaf."

Öne doğru kayıp bana yaklaştı. Ona tepeden bakarken gözlerimin içine bakarak konuştu. "Bu işi inada bindirme sakın. Canını sokakta bulmadım ben senin."

"Ne alakası var? Bir sürü kuralı ve koruması var. Bir gün bunu yaparsam her şeye dikkat ederim zaten."

"Yapmayacaksın!"

"Öyle bir yapacağım ki," derken ona doğru eğildim. "Motoruma binip hızla uzaklaştığımda sen de işte böyle arkamdan bakacaksın."

"Hay ben senin inadına," diye kükreyip üzerime atıldı ama hemen geriye kaçtım. Mutfağa doğru kaçarken Ali Asaf peşimden geliyordu. İçeridekilerin arkamızdan güldüğünü işittiğimde mutfağa yeni girmiştim. Ali Asaf beni belimden yakaladı.

"Bineceğim işte," dedim inatla. Bacaklarımı havaya kaldırdığında onları sağa sola sallayarak kurtulmaya çalıştım. Belimdeki elleri sıkılaştı. Dişlerini ensemde hissettiğimde acıyla inledim.

"Köpek," dedim hırsla. "Ya Ali Asaf, neden ısırıyorsun?"

"Ancak böyle susuyorsun sen çünkü."

Bacaklarımı serbest bırakıp, kollarının arasında kukla gibi sarkmış şekilde durdum. Boyu benden uzun olduğu için öylece kucağında asılı kaldım.

"Her şeyi abartıyorsun sen de. Tepemi attırıp duruyorsun." Beni yere indirip ayaklarım yere basana kadar dengede tuttu. Kollarının arasında döndüm ve onunla yüz yüze geldiğimde ellerimi alıp kendi boynuna sardı.

Dudaklarımı büküp onun beni yönlendirmesine izin verdim. Kollarım boynuna dolanınca ellerini de belime sardı.

"Sen benim tepemi attırıyorsun asıl. Ya bir insan kendi canına nasıl önem vermez anlamıyorum."

"Ali Asaf, saçmalama! Sanki intihar edeceğimi söylemişim gibi aklını yitirdin."

"İntihardan farkı yok! Bak seni öyle düşününce tüm tüylerim havaya kalkıyor. Bak," derken kolunu gözüme sokar gibi kaldırdı. Ben de kolunu acıtana kadar sıktım.

"Abart Ali Asaf, biraz daha abart."

"İstemiyorum," dedi huysuzca.

"Ya benimle neden sürekli olmamış olaylar için tartışıyorsun sen?"

"Aklımı kaçırdım senin yüzünden. Bak şimdi de ben buradan gittiğimde acaba motora mı biniyor bu kız diye endişeleneceğim."

Hayret ederek gözlerine baktım. Fakat gördüğüm şey sadece kızgınlıktan ibaret değildi. Gerçekten deli gibi endişeliydi.

Kendimi biraz daha sakinleştirdim. "Hayatım," dedim fısıldayarak. Bakışları biraz daha sakinleşti ve beni kollarının arasında sıktı.

"Bu kadar endişelenme, bak genç yaşta hiç iyi değil bu stres, endişe. Gelişigüzel konuştuğumuz konulara bile takılıyorsun."

"Senin yüzünden," dedi suçlar gibi ama artık kızgın değildi. "Ben her an seni düşünmekten dert sahibi oldum."

İsyan eder gibi çıkan sesiyle istemsizce gülümsedim. Elimi kaldırıp yanağını okşarken bakışları yüzümde dolaştı. "Böyle çok tatlı oluyorsun," dedim kızacağını bile bile. Kaşları sahte bir çatışla düştü ama dudaklarının kenarlarındaki minik kıvrımları da görmüştüm.

"Hiç tatlı bir insan değilim ben," dedi huysuzca.

"Bana tatlısın ama," dediğimde gülümsemesini daha fazla saklayamadı. Elimi kıvrılan dudaklarına kaydırdım. Hem gülümsemesinin izlerini takip ettim hem de gündüz benim sebep olduğum ufak şişliğin üzerinde gezindim.

"Ruh halimi de siktin attın lan Mahinev, dengesiz bir adam oldum senin yüzünden."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Terbiyesiz," derken uyarır gibi yanağını sıktım. "Ayrıca sanki benden önce çok dengeliydin."

Beni öpmek için eğildiğinde başımı geri çektim. "İnsanlar var içeride," derken kapıyı işaret ettim.

"Bir kere öpeceğim sadece."

Uzanıp dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum. "Tamam, al sana bir kerelik öpücük."

Bundan memnun olmadığını belli eder gibi homurdandı. Kollarının arasından çıkarken uzanıp elini tuttum ve peşimden salona doğru sürükledim. İçeri girdiğimizde tüm gözler bize döndü. Kaan bir şey söyleyecekken, "Sakın!" diye bağırdığımda sustu. Neyse ki bu sefer bir şey söylememeyi tercih etmişti.

Birkaç saat daha oturduk. Muhabbetimiz o kadar keyifliydi ki tüm gerginliğimiz de yok olup gitmişti. Ali Asaf'ın yanında otururken o da ellerini belime dolamış, çenesini omzuma yaslayarak sessizce bizim konuşmalarımızı dinliyordu.

Genel olarak tüm gece sessizdi. Biz konuşurken arada sırada kısa kısa cümlelerle araya girmek dışında bir şey yapmamıştı. Sadece yanından ne zaman biraz kaysam beni tutup kendine çekmiş, sıkıca sarılmıştı. Onunla bütün gece böyle oturmak benim de hoşuma gitmişti.

Saat neredeyse ikiye geldiğinde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Ayşe ve Kaan'a veda edip evden çıktık. Sessiz sokakta dördümüz yan yana yürürken gidip Ali Asaf'ın koluna girdim. Arkamızda kalan Bahar ve Selim'e bakıp başımı omzuna yasladım.

"Emine anneme söyleyeceğim," dedim fısıldayarak. Ali Asaf tökezler gibi oldu ama hemen kendini toparladı. Küçük bir kahkaha attım. "Bu ne heyecan komutanım?" dediğimde uzanıp yanağımdan makas alır gibi sıktı.

"Aniden söylüyorsun böyle şeyleri, erken yaşta öldüreceksin beni."

"Ay nasıl da heyecanlandı bak, sonra sana tadısın deyince kızıyorsun." Tiksinir gibi yüzünü buruşturdu.

"Emine teyze ne der sence?"

"O zaten biliyor." Aniden durunca yürümesi için kolunu çekiştirdim. "Bizi değil beni biliyor ve beni nasıl terslediğini."

"Ha siktir," dedi endişeyle. Onu avutur gibi koluna birkaç kere vurdum. "Rahatla bence, Emine annem sever seni."

"Evet, normalde sever ama kızı söz konusu olduğunda ebemi sikecek gibi geliyor."

"Onun yanında da böyle küfret de ağzına vursun bir tane."

"Yok kızım," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sever beni Emine teyze ya efendi çocuğumdur ben."

Ağzımdan püskürür gibi bir ses çıktı. "Ay, duy da inanma!"

"Bak kaşınıyorsun," derken elimi sıktı. "Neyimi gördünüz, Mahinev Hanım?"

"Tamam tamam, bir şey demedim. Tanıdığım en efendi adam sensin."

"Sanki kaç tane adam tanıdın?" derken gerildiğini hissettim.

"E yani tanıdım tabii ki fazla değildi ama..." dememe kalmadan aniden durdu ve karşıma geçti.

"Ne demek tanıdım? Kızım sen hani beni seviyordun uzun zamandır?"

"Senin bu kendini beğenmişliğin beni bir gün delirtecek bak, iyi ki ağzına laf verdik. Bir iki kişiye şans vermek istedim ben de. Seninle olmayacağımızı düşündüğüm zamanlar malum çok fazlaydı. Eh, bir de senin hayatına girip çıkanları da göz önünde bulundurdum doğal olarak!"

İbre ona döndüğü anda Ali Asaf yüzünü buruşturdu. Bir şey söyleyecekken araya girdim. "Sakın bana *kimdi onlar* ayağı yapma yemin ederim buradan öyle hızlı giderim ki motora binseydi keşke diye dua edersin."

Açtığı ağzını hızla kapattı. "Öyle demeyecektim," dedi dişlerini sıkarak. Ona ters ters bakınca uzanıp yeniden elimi tuttu.

"Tamam, öyle diyecektim ama sadece merak ettiğimden."

"Neyse en azından çabuk dökülüyorsun," dedim. Yanımda yürürken ikide bir elini sıkıp gevşettiğini fark ediyordum. Gergin gergin kıpırdanınca yüzüne baktım.

"Allah'ım sabır ver. Tanımazsın Ali Asaf, birkaç arkadaşımın arkadaşlarıydı işte," dediğimde omuzlarını silkti.

"Ben sormadım bak sen söyledin," dediğinde başımı iki yana salladım. En azından uzatmayacak kadar akıllıydı.

Evin sokağına girdiğimizde Selim ve Bahar da benim evimin önünde durdular. Bahar'a ve Selim'e sarılıp iyi geceler diledikten sonra aynı şekilde Ali Asaf'a da sarıldım. Kimseye belli etmeden sessizce boynumdan öpüp geri çekildi.

"İyi geceler," deyip bir adım geri gitti. Birbirimizden ayrılmadan önce Ali Asafların evinin kapısı açıldı ve Orhan abi elinde sigarayla dışarı çıktı. Bizi gördüğünde gülümseyip yanımıza doğru gelirken ben de ona el salladım.

"Kaanlara gitmişsiniz," derken Bahar hemen araya girerek, "Evet, seni de aradım ama cevap vermedin," diye karşılık verdi.

"Geç gördüm," dedi Orhan abi sigarasını yakarken. Ayaküstü birkaç dakika daha konuştuk ama Bahar ve ben esneyince sonunda evlere girmeye karar verdik.

Bundan sonra her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki ne olduğunu anlayamadım bile. Hızla sokağa giren arabayı fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Araba bir sağa bir sola yalpaladı fakat bilinçli yapılmış bir hareket gibiydi sanki. Bir an direksiyonu üzerimize kırınca hafif bir çığlık sesi duydum. Selim, Bahar'ı kolundan çektiği gibi duvara yaslarken araba yanımızdan hızla geçti.

"Ne oluyor lan!" diyen Ali Asaf'ın sesini duydum ama aynı anda öyle gürültülü bir patlama oldu ki kulaklarım uğuldadı. Önce arabanın bir yere çarptığını düşündüm fakat Ali Asaf'ın bir anda beni sıkıca

tutup kendine basturmasıyla dengem bozuldu ve ikimiz de yere düştük. Başımı yere çarpmayı beklerken bir anda Ali Asaf'ın elini başımın arkasında hissettim.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken nefesim kesildi. Ali Asaf üzerimde olduğu için etrafımı göremiyordum ama hemen arkamda Selim ve Bahar'ı gördüm.

Arabanın tekerleklerinden gelen iğrenç fren sesini duyduğumda tüm bedenim titredi. Aniden bir sessizlik sardı etrafımızı. Nefes almaya çalışırken göğsüm sıkıştı.

"Herkes iyi mi?" diyen Ali Asaf'a cevap veremedim.

"Bahar iyi," dedi Selim onun yerine. Orhan abinin de bir şeyler söylediğini duydum ama kulaklarım panikle uğulduyordu.

Ali Asaf üzerimde biraz doğruldu. "Mahinev, iyi misin güzelim?" Sesindeki panikten dolayı ona hemen cevap vermek istedim ama derin nefes almakta güçlük çekiyordum.

Ali Asaf'ın eli yüzüme dokundu. Onun dokunuşuna odaklanmaya çalışırken yanağımda hissettiğim ıslaklıkla aklım karıştı. Ali Asaf kaşlarını çatınca bir sorun olduğunu anladım ama göğsümdeki sıkışma o kadar kötüydü ki dudaklarımı aralasam da sesim çıkmadı. Ali Asaf bir yüzüme bir de parmak uçlarına baktı.

Gözümün ucuyla gördüğüm kırmızılıkla, ciğerlerime dolamayan o nefes beni komple terk etti. İsmini fısıldamak, kanın kime ait olduğunu sormak istiyordum ama nefes bile alamıyordum. Tek istediğim ona ait olmamasıydı. Başım döndü. Gözlerimi açık tutmaya çalıştım çünkü onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı fakat başaramadım. Son kez onun ismini fısıldamak, iyi olduğunu öğrenmek istedim.

Gözlerim kapanırken tek hatırladığım Ali Asaf'ın ismimi tekrar ederek, panikle seslenmesiydi. Benimse istediğim tek şey onun iyi olmasıydı.

Devam edecek...

ÖZEL BÖLÜM

"Söylenemiyor çok şey, susmadan."
-Özdemir Asaf

Şiire Gazele - Ahmet Kaya

Ali Asaf

Saatlerdir peşinde dolanmam hiçbir şey ifade etmemişti. İçim içimi yiyordu onunla konuşmak için. Yaptıklarımdan pişmandım. Onu gördüğüm bazı anlar, içimde oluşan o değişikliği görmezden gelmek yaptığım en büyük aptallıktı. Üzerine gitmek ve aceleci davranmak da değildi niyetim ama duramıyordum işte...

Çünkü aklın başından gitti lanet herif...

Başımı sağa sola sallayıp son zamanlarda içimde beni uyaran ve sürekli bana ağzına geleni sayan sesi susturmaya çalıştım. O sesin haklı olduğunu kabul edemeyecek kadar inatçıydım.

Ayşe'nin annesiyle ilgili anlattıklarından sonra Mahinev'in değişen yüz ifadesini ve donup kalmasını fark edince kalbim buz kesti. Aklından geçenleri, neleri hatırladığını az çok tahmin etmek damarlarımda buz gibi bir öfkenin gezmesine sebep oldu.

Tüm dikkatler ona dönmeden önce harekete geçtim.

Bakışlarımı zorla Mahinev'in üzerinden çektim. "Hadi gençler," dedim Selim ve Kaan'a doğru dönerek. "Kızlar bize aşağı katı ayarladı. Gidip dinlenelim, yarın çok işimiz var. Hem," derken bir Mahinev'e, bir Ayşe'ye baktım. "Ayşe de dinlensin, kendine gelsin," dediğimde kızın yüzünde minik ama çekingen bir tebessüm oluştu.

Mahinev'in gözleri bir anda benimkilere kilitlendi ve sanki yaptığım şeyin farkındaymış gibi bana ışıldayan gözlerle baktı.

Bu kız senin kalbinin ağzına sıçacak, diye fısıldayan sesi görmezden geldim

Ama bana öyle bir gülümsedi ki dizlerimin titrediğini ve benden bağımsız hareket ederek yere çökmek istediklerini hissettim.

Ben o anda kaybolmuşken Kaan ayaklandı. Selim de kalktığında hepimiz kızlara iyi geceler dileyip kapıya doğru ilerledik. Arkamızdan bizi geçirmek için geldiklerini görünce adımlarım yavaşladı. Kaan yanında getirdiği çantayı yerden alınca Selim'le birlikte önden yürümelerine izin verdim. Selim kapıdan çıktı, ben de arkasından yürürken hafifçe arkamı döndüm ve sağ elimi telefon işareti yaparak kulağıma götürdüm.

Gözlerini kırpıştırıp, "Ne?" dedi şaşırarak.

"Telefonunu yanından ayırma," diye fısıldadım. Bakışlarım bir an merdivenleri inen adamlara takıldı. Yeniden Mahinev'e döndüm. Beni anladığından emin olana kadar gözlerinin içine baktım ve cevap vermesini beklemeden Selim ve Kaan'ın peşinden ilerledim.

Aklımı yukarıda bırakarak, yanıma sabırsızlığımı da alıp birlikte aşağı daireye girdik. Kaan'ın yerinde duramayan halleri sinirlerime dokunsa da başlarda sesimi çıkarmadım ama zaten aklımdan çıkmayan kadın yüzünden delirmek üzereyken, onu daha fazla çekecek sabrım kalmamıştı.

Elimi yüzüme götürüp sakinleşmek ister gibi ovaladım. "Lan," dedim dişlerimi sıkarak. "Oğlum otursana yerine," dedim Kaan'a. Belli etmemeye çalışsa da Selim'in güldüğünü görmüştüm.

"Ne?" dedi Kaan. Sanki yaptığının farkında değilmiş gibi duraksadı ve gidip koltuğa yığılır gibi kendini attı. Bu böyle olmayacaktı. Selim'le göz göze geldik ve sessizce anlaşmış gibi yerinden kalktı. "E ben gideyim de içecek bir şeyler alayım," dediğinde Kaan hevesle onayladı.

"Oğlum kalp krizi falan geçirmiyorsun bak değil mi? Yarın seninle evlenmeyi bekleyen kıza açıklama yapmak zorunda bırakma beni."

Selim kahkaha atarken Kaan kaşlarını çattı.

"Yavşak," dedi dişlerini sıkarak. "Zevk mi alıyorsun lan bu halimden sen benim?"

Dudaklarım sinsice kıvrılınca Selim daha fazla güldü.

Kaan bizi görmezden gelince Selim dışarı çıkıp içecek bir şeyler almaya gitti. Selim geri gelene kadar Kaan benimle konuşmadı. *Şerefsiz...* Çok da umurumdaydı. Şu an en son düşündüğüm şey Kaan'ın tripleriydi.

Tek istediğim yukarı çıkmak, Mahinev'e sokulmak ve onunla konuşmaktı. Ondan uzak durmaya çalıştığım her andan nefret ediyordum artık.

On beş dakika sonra Selim geldiğinde ikimiz sesimizi çıkarmadan mutfağa geçtik ve bir şeyler hazırlamak istedik. Dolabın boş olacağını düşünemedik tabii.

Başımı mutfak kapısından içeri uzatıp kara kara düşünen Kaan'a seslendim. "Daldığın yerden çık da kızlar uyumadan yukarıdan meyve, peynir falan al." Kaan sessizce ayaklandığında arkasından bağırdım. "Rakı bardaklarını da iste."

Ağzının içinde bir şeyler homurdanınca Selim güldü. "Uğraşma bak, sonra acısını fena çıkaracak senden."

"Haline baksana, benimle uğraşacak akıl kalmadı onda." Selim yeniden güldü.

"Hiç öyle düşünme, Kaan'ı bilmiyor musun sen? Canına okur!"

Ona cevap veremeden Kaan geldi ve aldıklarını küçük mutfaktaki tezgâha bıraktı. İçeri girmek yerine bir sandalye çekip oturunca ona döndüm. Yüzüne bakınca onunla uğraşmak gelmedi içimden. Belli ki kafasına taktığı çok şey vardı. Söz konusu Kaan ise neşesinden çok zor ödün veren bir adamken bu hale gelmesi kolay olmazdı.

"Ne bu kadar canını sıkıyor senin?"

Başını iki yana salladı. "Ayşe'nin yanında belli etmek istemedim ama ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ve bilip de bir şey yapamamak canımı sıkıyor."

Selim araya girerek, "Oğlum kızın üzülmesi normal değil mi?" diye sordu.

Kaan onu onaylarken yutkundu. "Normal olduğunu ben de biliyorum ama yine de..." Cümlesini bitiremeyince ben devam ettim.

"Yine de bir şeyler yapmak istiyorsun. Haklısın da ama kendini böyle paralarsan kız da bunu fark edip daha fazla üzülecek."

Selim beni onaylar gibi araya girdi. "Doğru söylüyor. Zaten kız çekiniyor baksana, bir de annesinin yaptıkları... Senin de üzüldüğünü görürse kendini suçlayacak. Kendine gel, yarın senin mutlu olduğunu görünce biraz olsun rahatlayacak o da."

"Doğru," dedi Kaan. Kendini biraz toparlasa da aklının hâlâ düşüncelerle dolu olduğunu biliyorduk.

Masayı hazırladık. Çok fazla içmedim. Selim de benim gibiydi ama belli ki Kaan'ın rahatlamaya ihtiyacı vardı. Rakıyı vakum gibi içine çekmişti.

Bir saatin sonunda Kaan'ı içerideki odalardan birine soktuk ve kendini yüzüstü yatağa attı. Yüzünü yastığa kapatıp konuşmaya başladı. "Çok âşığım oğlum ben," dedi ama ağzından çıkanı zar zor anlamıştık.

"Çenesine vurdu," diyen Selim'e gülerek baktım ve kendi kendine homurdanan adamı uyuması için odada bırakıp çıktık. Selim'e diğer odaya geçmesini söyledim ve ben de salondaki koltuğa yerleştim. Gözlerimi tavana dikip öylece yatarken içimdeki huzursuzluğu atamadım.

"Sikerler," derken uzanıp başucumda duran telefonumu elime aldım. Ona mesaj atarken kendi kendime konuşmaya devam ettim. "Dayanamıyorum ne yapayım!"

Ali Asaf: *Uyudun mu?*

Çok zekice... Yerimde gergince kıpırdanıp gözlerimi ekrandan ayırmadım.

Mahinev: *Evet.*

Verdiği cevabı görünce sessiz bir kıkırdama döküldü dudaklarımdan. "Lan Mahinev," dediğimde dudaklarımda sersem bir gülümseme vardı.

Ali Asaf: *Uyurken mi cevap veriyorsun bana?*

Ağzıma sıçacaktı ama umurumda değildi.

Mahinev: *Evet.*

Ali Asaf: *O zaman uyurken benimle konuşur musun?*

Mahinev: *Saçmalama Ali Asaf. Ne oldu?*
Bir gecemi daha mı berbat etmeye karar verdin?

Mesajından sonra ister istemez gerildim. Onunla uğraşmak ne kadar hoşuma giderse gitsin şu an kızmasını istemiyordum.

Ali Asaf: *Mahinev... Neden böyle yapıyorsun?*

Mahinev: *Bir şey yapmıyorum. İzin verirsen uyumak istiyorum.*

Onu uyurken düşünmek istemesem de gözümde canlanmasına engel olamıyordum. Ve onunla konuşmadan gözüme bir damla uykunun girmeyeceğini de biliyordum.

Ali Asaf: *Geleyim mi?*

Panikleyerek vereceği cevabı bekledim.

Mahinev: *Nereye?*

Hiç çekinmeden tek kelimeyle cevap verdim.

Ali Asaf: *Odana...*

Mahinev: *Hayır!*

Ali Asaf: *O zaman sen gelsen?*

Mahinev: *Nereye?*

Ali Asaf: *Odama...*

Delirmek üzereydim.

Mahinev: *Sen yine sarhoş musun? Çünkü öyleysen sakın daha fazla konuşma benimle. Yat zıbar, Ali Asaf... Yine senin zoraki tavırlarını çekemem.*

"Hay sikeyim böyle işi," derken yerimde doğruldum. Kıza hak vermemek mümkün değildi.

Ali Asaf: *Valla değilim. Bir iki kadeh ancak içtim. Zaten Kaan'dan bize pek fırsat kalmadı.*

Mahinev: *O nasıl?*

Ali Asaf: *İyi. Rakıyı su gibi içti. Şimdi de sızıp zıbardı.*

Ali Asaf: *Hadi konuşalım, Mahinev.*

Ali Asaf: *Lütfen...*

Ali Asaf: *Bak uyku uğramıyor gözüme. Aklım da çalışmıyor zaten seninle konuşacağımızı düşündükçe. İnat etme de konuşalım. Sen de uyumamışsın.*

Bana cevap vermesini beklemeden arka arkaya yazdım.

***Mahi:** Tamam.*

"Lan tamam dedi," derken zıplayarak kalktım. "Valla tamam dedi."

***Ali Asaf:** Ben mi geleyim?*

Heyecandan aptal gibi hareket ettiğimin farkındaydım. Kaan bu tavırlarımı görseydi şimdi ağzıma sıçmıştı. "Siktir et!"

***Mahi:** Terasa çıkalım.*

***Ali Asaf:** Geliyorum.*

Telefonumu cebime atıp elimi saçımdan geçirdim. Kendime gelmek için derin nefesler aldım ve bir dakika bile beklemeden anahtarları alıp kapıdan çıktım.

Merdivenleri ikişer üçer atlarken onun kapısının önünden geçip terasa ilerledim. Buranın ışığı yanmadığından adımlarım yavaşladı. Karanlıkta düşmemesi için terasa çıkıp hemen kapının ağzında onun gelmesini bekledim.

Sessiz adımlarını işittiğimde yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Aniden, "Of be," diye bağırdığını duyunca endişeyle dudaklarım gerildi. Sokak lambasının vurduğu ışığın hafif aydınlanmasıyla gölgesini görünce elimi uzatıp kolundan tuttum. Mahinev, "Ay!" diye bağırırken refleks olarak elini kaldırdı ve elinin tersiyle çeneme bir tane vurdu.

"Oha," derken elimin altında donup kaldı. "Ali Asaf," dedi inler gibi. Sesindeki rahatlamayı hissedince kalbimin etrafında bir şeyler kasıldı.

"Mahinev," derken dişlerimi sıktım. "Çenemi kırdın kızım ya."

Ben ona isyan edercesine çıkışınca Mahinev daha da delirdi. Ağzıma çarptığı yetmemiş olacak ki bir tane de omzuma patlattı.

"Aptal aptal hareketler yapma o zaman! Ödümü patlattın." Kızgın ses tonu gülümsememe sebep oldu. "Elinin ağır olduğunu biliyordum da çeneme gelince emin oldum."

"Ali Asaf," dedi beni uyarmak ister gibi. "Saçmalayacaksan ben gidiyorum."

Hafifçe benden uzaklaşarak bir adım geriye gidince kendime geldim ve irkilerek ona doğru uzandım.

"Tamam," dedim yutkunmakta zorlanarak. "Gerginim, saçmalıyorum."

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Başıyla onaylayıp sokak lambasının yakınına doğru yerleştirilen sandalyelere ilerleyince ben de peşinden yürüdüm.

"Buranın ışığının olmadığını unuttum," dedi tepeyi göstererek. Bir sandalyeyi çevirip oturdu. Ben de sandalyemi alıp karşısına geçtim ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yerleşip, bacaklarımı hafifçe aralayarak ona doğru eğildim.

"Sokak lambası yeterli bence," dedim arkasında kalan loş ışığı göstererek.

Bir anda ne konuşacağımı bilemedim. Kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum. Mahinev, bakışlarını sakin denize doğru çevirince onu izleme fırsatı bulduğum için mutlu oldum. Bakışlarım onun güzel yüzünde, ince burnunda ve hafif kızaran dudaklarında gezindi. Boğazım kuruyunca yutkundum.

Göğsü derin bir nefes alıp vermeyle şişip indi. Hafifçe titrediğini hissettiğimde konuşmak için genzimi temizledim. Denizi izlemesinden daha fazlası vardı bakışlarında. Son zamanlarda ona bakınca hissettiğim o uzaklığı yansıtıyorlardı.

"Uzak bakışların," dediğimde yutkunduğunu fark ettim ama dönüp bana bakmadı, denizi izlemeye devam etti. "Bunlara çok aşinayım artık."

Cümlemi bitirdiğimde gözlerini kapatıp hafifçe sıktı ve yeniden açtığında bana baktı.

İstemediği bir kokuyu almış gibi burnunu buruşturdu.

"İkidir sarhoş geliyorsun kapıma." Tek kaşını kaldırıp hafifçe gülümsediğinde yeniden nefesim kesildi.

"Bu da benim hadsizliğim," dedim kabul ederek. "Ama sarhoş değilim."

"Peki," dedi kelimeyi biraz uzatarak. "Zorla da olsa istediğin oldu..."

"Zorlamak değildi niyetim, biliyorsun..."

Hafifçe güldü. O kıkırdama sesi kulağıma gelen en güzel sesti sanki. "Sen ve sabırsızlığın diyelim o zaman."

"Mahinev," dedim aniden. Bana bakmasını bekledim ama dönmeyince elimi dizine koyup hafifçe sıktım. "Baksana bana," dedim yalvarır gibi. "Kızgınsın," dedim ama devam etmeme izin vermeden araya girdi.

"Daha çok kırgın..."

"Biliyorum," dedim çekinerek.

"Aslında," dedi yutkunarak. Sesinin titrediğini belli belirsiz hissetmek canımı yaktı. "Ben vazgeçtim, Ali Asaf. Valla bak. Senden o gün neden öyle davrandığına dair açıklama istemiyorum. Anlıyorum," dediğinde içimde fırtınalar koptu, her şey yerle bir oldu. Boğazım kilitlendi ve en şiddetli deprem, artçı bile göstermeden kalbimde sarsıntılar yarattı.

"Şaşırdın sen de. Belki de Bahar yerine koyduğundan koruma ihtiyacı duydun ve saçmaladın."

Benim adıma bahaneler bulması, benim için sebepler üretmesi kendimden nefret etmeme sebep oldu. "Mahinev," dedim ama devam etmeme izin vermeden hızla konuşmaya devam etti.

"Zorunlu hissediyorsun ve böyle hissetmen beni kızdırıyor. Yaptıklarının arkasında durman inan bana, daha iyi benim için. Duydun, öğrendin ve şaşırdın. Bu kız saçmalıyor diye düşündün ve kendince tepki verdin. Başkası olsa silip geçerim ama biz birbirimiz için başkası değiliz. Hiç olmadık, olamayacağız da ama Ali Asaf, bana şimdi bahaneler üretmeye kalkışırsan bir daha bu tavırlarını göz ardı edebileceğimi zannetmiyorum."

Biz birbirimiz için başkası değiliz.

Sen benim için başkası değilsin.

Sıkıntıyla elimi enseme götürüp sıktım. Bir şeyler söylemek istiyordum ama boğazıma yerleşen o yorgun ağırlık, beni deli eden o pişmanlık dudaklarımı mühürlemişti sanki. Ben konuşmayınca yerinden kalktı. "Bence hallettik bunu," dediğinde bir adım atmıştı ki onu durdurdum.

"Otur şuraya!" Uyarır gibi çıkan sesime engel olamadım. İçimde kopan fırtınadan haberi olsa belki anlardı beni.

"Ne?" dedi şaşkınca.

"Otur, Mahinev!" Beni dinleyip yerine oturmadı ama tam karşıma gelip durdu.

"Ne oluyor?" diye sorduğunda ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Kendin yazıp kendin oynuyorsun yine. Konuştun, bitti ve arkanı dönüp gidecek misin?"

Kafa karışıklığına karışan şaşkınlığını fırsat bilip, "Otur yerine," dediğimde aniden az önce kalktığı yere oturdu.

Sandalyemi tuttum, ona doğru kaydırdım ve bacaklarını dizlerimin arasına girene kadar ona yaklaştım. Yüzlerimiz aynı hizaya gelsin diye başımı ona doğru eğdim.

Güzel gözlerine bakıp, "Beni seviyorsun," dedim beni anlamasını istercesine. "Sen beni seviyorsun ve şimdi her şeyi bir kenara bırakıp, üzerini kapatıp gidecek misin?"

Saçmalıyordum. Adımı bildiğim gibi saçmaladığımı biliyordum ama bir kez daha duymak istiyordum işte.

"Sen de beni sevmiyorsun," dedi sinirle dişlerini sıkarak. Başım dikleştirip, çenesini kaldırdı. "Üzerini kapatıp kenara bıraktığım şey de bu."

"Vardın bu sonuca yani?" dedim. Bakışları yüzümde dolaştı.

"Dalga geçiyorsun benimle değil mi? Sonuca ben varmadım Ali Asaf, sen beni o sonuca götürdün. Hatta direkt o sonucun üzerine fırlattın!"

"Dinleseydin böyle olmazdı!" Kelimelerin ağzımdan sitem eder gibi çıkmasını istememiştim ama kendimi durduramadım. Söylediklerimden sonra gözlerini kısıp bana baktı.

"Ha oldu olacak kabahat sende de!" Sesi yükselince derin bir nefes aldım. Kızdırmak değildi amacım ama vardığımız sonuç bu olmuştu.

"Bir kız var," dedim çat diye. Dudaklarımdan kendiliğinden dökülmeye başladı kelimeler.

"Ne?" diye sordu ama sesindeki titremeyi fark ettim.

"Bir kız var," diye tekrar ettim yeniden ve başımı ona doğru eğdim. Nefesi dudaklarıma değene kadar ona yaklaştım. Bu yakınlığın tadı bambaşkaydı. "İçim gidiyor..." dediğimde o anda da içim gidiyordu.

"Ali Asaf," diye ismimi fısıldadı.

"Aptal de istersen, ne istersen de ama bana inan," dedim sakince. Alnımı alnına yasladım. "Mahinev..." Burnumla onun burnunun ucuna dokunurken, sağa sola oynatıp hafifçe sürttüm. "İçim gidiyor..."

"Sen," dedi ama ikimizin de devam edecek gücü yoktu sanki.

"Şşşt," diyerek onu susturdum. Kalbim göğsümü dövercesine hızlandı. "Mahinev, o gün buraya geldim çünkü kıskançlık damarlarımda sanki bir lav gibi beni yakıyordu. Senin, burada o adamla baş başa

kalacağını duyduğumda hiçbir şey düşünemedim." O anları hatırlayıp yutkundum. Hissettiklerimle tam bir sersem gibi davranmıştım. "Amacım buraya gelerek, içimi rahatlatıp çekip gitmekti ama sizi balkonda görünce..." Gözlerinin içine beni anlamasını ister gibi bakarak devam ettim. "Sana sarıldı." Boğazım acıyla kasıldı, yutkunduktan sonra o anları aklımdan silmek ister gibi gözlerimi kapatıp sıktım. Yeniden açtığımda gözlerimi birkaç kere kırpmak zorunda kaldım. "O an, benim içimde zerre mutluluk kalmadı."

Sesimin titremesi, ellerimin terlemesi beni panikletti. Ondan biraz uzaklaşıp iki elimi dizlerinin üzerine koydum ve sıktım. "Mahinev, beni bir daha görmek istemediğini biliyorum. Ama Selim dedi ki..." Yanlış bir şey söylerim korkusuyla duraksadım.

"Selim mi?"

"Anlatırsın, dedi. Mahinev anlar dedi."

"Ben, anlamıyorum."

Derin bir nefes aldım ve kendimi toparlayıp beni anlaması için yalvaran bakışlarımın altında konuştum.

"Mahinev, ben görevden geldiğimden beri cehennemde gibiyim. Seni duymadan önce, daha senin bana olan hislerini bilmeden önce başladı bu çılgınlık bende." İstemsizce ellerim kasıldı ve bacağında duran parmaklarım sıkılaşınca, bakışlarını ellerime çevirdi.

"Kokun aynıydı mesela ama ne zaman yan yana gelsek seni koklama isteğime karşı koyamıyordum. Gözlerini..." dediğimde bakışlarını bana çevirmesini bekledikten sonra devam ettim. "Gözlerini görmemek için bakışlarımı senden kaçırır oldum. Sen bana dokundukça bedenimin verdiği tepkiden aklımı kaybedecek gibiydim. Gece tek başıma kaldığımda kendimi suçladım, Mahinev. *Aptalca şeyler düşünme oğlum,* dedim. *Kızı rahatsız edeceksin,* diye kendimi uyardım. *Hem ne değişti ki,* diye sordum sürekli kendime. Sen uzun zamandır biliyordun belki Mahinev ama benim hislerim o kadar yeniydi ki anlam verip anlayamadım onları."

Nefes nefese kalmış gibi hissediyordum. Sanki saatlerdir eğitimdeydim ve o yorgunluk vardı üzerimde. Söylediklerimin onu şaşırttığının farkındaydım fakat ben de böyle hissetmiştim.

"Ama," dediğinde ellerimi sıkarak durmasını sağladım.

"Sonra bahçede seni duydum. İşte bundan sonrası için bana hak vereceğin bir bahanem yok. Kendi kafamda kurdum. Beni anlamanı beklemeye de hakkım yok ama senin benden uzak durman için yaptığım şeyin telafisinin olmadığını biliyorum."

Şerefsiz herifin tekisin, diye fısıldadı içimdeki ses. Onu üzdüğümü, kırdığımı biliyordum. Kendimi anlatmaya çalışıyordum, belki de beceremiyordum ama içimden geçen her şeyi kelimelere dökmek çok zordu.

"Ali Asaf," dediğinde elimi kaldırıp başparmağımı dudağına hafifçe bastırdım. Parmağımın ucundaki yumuşak teni nefesimi kesti. "Biraz daha dinle beni," dedim. Bana onay verdiğinde istemeyerek elimi dudaklarından uzaklaştırdım.

"Ben kendi içimde ne hissediyorum diye çözemezken bir de seni duyunca aklımı yitirdim. Bunlar bana yabancı ve uzak hislerdi, Mahinev. Sersemlemem bundan ötürüydü inan. Sonra seni düşündüm. *Mutlu olmaz bu kız benimle,* dedim kendi kendime. Benim gibi bir adamın seni çok üzeceğini düşündüm."

"Dur artık," dedi bir anda araya girerek.

"Az kaldı," dedim beni dinlemesini isteyerek. "Bir sürü bahane buldum Mahinev, hepsinde de seni düşündüm ama sonra durup dinlenince gördüm ki ben sadece kendimden kaçıyormuşum."

Söylediklerimi inkâr etmek ister gibi başını iki yana salladı.

"Korkuyorum," dedim bir kabullenişle. Kelime dudaklarımdan acı çeker gibi döküldü. Dizlerinde duran parmaklarım sıkılaştı. "Mahinev ben çok korktum, hâlâ da korkuyorum. Bunu sana söylemezsem beni anlamayacaksın biliyorum ama sıktığımın korkusu öyle bir sardı ki beni, her yerimi titretti."

"Neden?" diye sordu. Kendimi ona anlatma fırsatı bulduğum için rahatladım.

"Görevden geldiğimden beri sana karşı hissettiğim şeyler beni yedi bitirdi. Geçmişimde yaşadığım hiçbir şeye benzememesi ödümü patlattı, sikip attı bir kenara, Mahinev!"

Acı çeker gibi bir nefes aldım. Kelimeler boğazımı yakıyordu sanki. "İçimde bir şey senin için alev aldı ve delirdi. İçimde deliren o parça öyle başka, öyle farklıydı ki aklımı da sikip attı. Bu aşk gibi değil. Bu o kadar basit bir şey değil."

Göğsümde hissettiğim daralma nefesimi kesti. Başımı eğip nefesimin sakinleşmesini bekledim.

"Bu delilik gibi..." diye fısıldadım başımı kaldırmadan.

Yüzü karşımda öyle güzel, öyle şaşkın ve öyle nefes kesiciydi ki yerimde duramıyordum.

"Ben artık senin bir gülüşüne tonla anlam sığdırmaya çalışıyorum, uzak durmam gerekirken beceremiyorum. Olmazları sıralarken her seferinde olması için bir yol açıyorum kendime. Of..."

Gözlerimi ondan bir saniye bile çekemedim. "Anlatamıyorum bile, Mahinev. Öyle bir şey ki kendine her konuda hâkim olan ben, kendimi kaybettim."

Sadece kendimi değil, bedenimdeki her bir uzvumu, her bir organımı da onunla kaybetmiştim.

"Başka biriyle yalnız kalacaksın diye kendimi kaybettim lan ben! Sen benden uzak dur diye uğraşırken, kendimi koşarak sana gelirken buldum. Siktiğimin aklını kaybettim, Mahinev!"

Böyle konuşmak istemiyordum, istememiştim ama o beni tanıyordu. Gözlerinde kendimi gördüğüm zaman, ondaki yerimi fark ettiğim zaman huzur buluyordum.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" dedi kısık sesiyle. Gözünden akan bir damla yaş alev olup beni yaktı. Bir anda ona uzandım, parmaklarım ensesine değecek kadar sert şekilde yüzünü avuçladım ve başparmağımla canımı yakan o damlayı sildim.

Ona dokunmamla titredi. "Ben vazgeçmiştim," dedi hıçkırarak. "Kabul etmiştim her şeyi. Kendimi alıştırmıştım bile, sen şimdi..." Durup nefes almak için bekledi. Elimi yüzünden çekti ve oturduğu yerden aniden kalktı. Hemen arkasından ben de kalktım. Sırtı bana dönük konuşmaya devam etti. Sesinin tonu zımpara gibi tenimi acıttı.

"Şimdi bana kalkmış hislerimin sende bir karşılığı olduğunu mu söylüyorsun?" Sesini yükseltince sustum ve içinde ne varsa dökmesini bekledim. "Ve sana öylece inanmamı bekliyorsun!"

Haklıydı...

Sonuna kadar haklıydı. Bana inanmasını beklemek aptallıktı ama lanet olsun, inanmasını istiyordum.

Ona doğru yaklaşınca bir adım geri gitti. Bu hareketi öyle acı vericiydi ki duraksadım.

"Seninle ilgili aklımdan geçen her şeyin kusuru bana, Mahinev. Kafamda dönüp dolaşan ne varsa, başkalarına göre değil belki ama bana doğru olan her şeyi bir kenara bırakıp geliyorum senin karşına. Kendi içimde, seninle ilgili verdiğim savaşta mağlup oldum ben ve bunu kabul ediyorum. Fark ettim ki sana kaybetmek hiç koymuyor bana."

Ona yaklaşamamanın verdiği huzursuzlukla gerildim. Islak kirpiklerinin altından bana baktı. Kalbini kırmıştım, bunu biliyordum ama gözlerinde gördüğüm ufacık umut kırıntısına tutunmak istiyordum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki ne yapacağımı bilemez halde öylece dikildim karşısında. Beni anlamasını, bana inanmasını beklemekten başka bir şey yapamıyordum şu an.

Ellerini kaldırıp gözyaşlarını sildi. *Ben silmek istiyordum.*

"Nefret ediyorum," dedi dişlerinin arasından. Yeniden bana odaklandı. Ona doğru yaklaştığımda yüzünde gördüğüm her ifadeyi benimsedim. Elini kaldırıp işaretparmağını göğsüme bastırdı.

"Bana bu yaptığından nefret ediyorum, Ali Asaf." Öfkesi ikimizin arasında bir varlık gibi titreşti. "Sen o gün karşıma geçip, seninle konuşmak için planladığım her cümleyi benim kulağıma acımasızca fısıldadığında ben ne hissettim hiç düşündün mü?"

İçinde ne varsa, tüm öfkesini bana dökmesini bekledim.

"Canımın nasıl yandığından, kendimi ne kadar basit ve kırgın hissettiğimden haberin var mı?" Benden bir cevap bekler gibi durdu ama buna verecek cevabım yoktu. Başımı iki yana salladım. Buruk bir gülümseme oluştu dudaklarında.

"Yok işte!" dedi üzerine basa basa. "Yok, hiçbir fikrin yok ve şimdi de karşıma böyle..." Nefesini toparlamak için duraksadı. "Böyle sanki birbirini seven iki insan normal bir şekilde yan yana gelip duygularını açıyormuş gibi davranman canımı yakıyor."

Keşke onun acısını da alabilseydim. Keşke onun yerine de ben çekseydim bu acıyı.

"Biliyorum," diye fısıldadım. İki elini göğsüme koydu. Parmaklarını tişörtüme sardı ve sıkıp yumruk haline getirdi.

"Bilmiyorsun," dedi titreyerek. Gözlerini kapattı. "Bilmiyorsun Ali Asaf, bilmiyorsun işte! Bilemezsin..."

Kollarımı ona sardım. Bir saniye daha uzak kalmam imkânsızdı. Ona dokunduğum an kendini bana bıraktı ve bedenini benimkine yaslayarak acı çekercesine hıçkırarak ağladı.

Onun bana hissettirdiği fiziksel acıdan çok daha fazlasıydı. Gözlerim dolunca onları sımsıkı yumdum ve çenemi başının üzerine yasladım. Dudaklarım ağlamamak için gerildi.

Ben ne yapmıştım bu kıza böyle...

Kollarımdan çıkmak isteyene kadar hareketsiz kalarak ona destek oldum. İstediği kadar burada olurdum onun için.

Bir süre sonra artık daha sakindi. Başını göğsümden kaldırıp bana baktı.

Olduğu yeri çok sevmiştim.

Aramızdaki boy farkından dolayı boynunu iyice geriye yatırıp ıslak kirpiklerinin arkasından bana baktı.

Tişörtümü sıkan parmakları gevşediğinde ellerini çekmek istediğini anladım. Buna izin vermedim. *Veremezdim.*

İki elimi onun ellerinin üzerine koydum ve yeniden göğsüme bastırdım. "Bırakma," dedim yalvarır gibi. "Burada kalsınlar hep, uzaklaşma."

Kararsız bakışları yüzümde gezinirken dudaklarını ısırdı. Bakışlarım tek seferde onun parlayan dudaklarına kaydı ama hemen gözlerine geri çıktım.

Sırası değil lan...

Uzaklaşmayacağını fark ettiğimde ellerimi yüzüne uzattım ve ıslanan yanaklarını sildim.

Ona dokununca istemsizce gözleri kapandı. Narin teninde gezinen nasırlı parmaklarım canını yakar diye usulca okşadım.

Parmak uçlarımı ıslak kirpiklerinde gezdirdim. Gözlerinin altına, oradan da çıkık elmacıkkemiklerinde dolaştım. Teninin her santimini dolaşırken yanaklarına ulaştığımda duraksadım. Tam da o anda parlak gözlerini açıp bana baktı.

Gözlerimi onun gözlerinden hiç çekmeden parmaklarımı kaydırdım ve iki elimi yüzünün yanında tutarak dudaklarının kenarına ulaştım.

Dünyanın en narin, en güzel ve en huzur veren kıvrımlarındaydı ellerim. Islanan dudakları tam karşımda beni yakar gibi parlıyordu. Ben o aleve bile isteye dokundum. Her köşesinde içime çekerek narince gezindim.

Elimin altındaki ufacık nokta yaşamam için sebep gibi hissettiriyordu. Titredikçe, nefesim kesiliyordu.

Heyecanlı bakışlarına direnmek çok zor gelse de yutkundum ve bakışlarımı dudaklarına çevirmemek için uğraştım. Parmaklarım sakince tenini keşfe çıktı. Dudaklarının arasından kaçan ılık bir sesli nefesle birlikte yeniden yutkundum. Yavaşça hareket ederek dudaklarımn bir ucundan diğer ucuna dokunarak yumuşaklığının tadına vardım.

Dokunuşumla tıpkı benim gibi nefesi kesildi. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, teninin her santimine dokunmuş olmanın verdiği huzurla, istemeyerek de olsa ellerimi ondan çektim ve yeniden sarıldım.

Bakışları öyle derin, öyle anlamlıydı ki altında eziliyordum. "Ben nasıl göremedim bu bakışları?" Ondan çok kendime sormuştum aslında bu soruyu.

"Ben hep, bakarsan gözlerime anlarsın sandım."

Huzursuzlukla nefesim tıkandı. "Akıllı bir adamım diye geçinirim bir de!" Kendime söverek homurdandım. "Ben kendimle çelişirken, kendi kendime olmazlar sıralarken seni üzdüm. Bende mi kusur, Mahinev?"

Bana cevap vermek ister gibi dudakları aralandı ama ona engel oldum. "Bu da soru mu? Tabii ki kusur bende."

Başımı eğip kokusunu içime çekerken alnımı alnına yasladım. "Kızgın değilsin artık hissediyorum." Aldığımız her nefes birbirine karıştı. "Ama kırgın olduğunun da farkındaydım. O kızgınlık nasıl seni terk edip gittiyse, Mahinev..." Beni anlamasını ister gibi hafifçe başımı oynattım. "O kırgınlık seni terk edene kadar uğraşacağım. Yemin ederim," dedim söz verir gibi ve kollarımın arasında duran kadım sıkıca sardım. "Yemin ederim Mahinev, gidene kadar bir saniye bile uğraşmaktan vazgeçmeyeceğim."

Gözlerimi onun bakışlarına sabitledim. "*Sana çiçek gibi kızsın* derken ciddiydim." Geri çekildim ve beline dolanmış ellerimden birini kaldırıp yanağına koydum. Başını teslim olur gibi elime yasladığında yüreğim sızladı. "Seni soldurmaktan hâlâ korkuyorum. Hatta sıktığımın korkusu

ödümü patlatıyor ama işte lanet herifin teki olduğum için koklamadan duramam artık." Başımı elimin durduğu yere yaklaştırıp derin derin içime çektim. "Bir kere çektim içime senin kokunu..." Burnum elmacık kemiğine usulca dokundu. "Doldu ciğerlerime ve o çiçek benim artık."

Biraz geri çekilip aramıza mesafe koydum ama fazla uzaklaşmak canımı yakacaktı sanki. "Çekip gitmek istiyorum," dedi fısıldayarak.

Tedirgin olarak yutkundum. "Kalbimi kırdın, hâlâ da kıracaksın diye ödüm kopuyor."

Titrek bir soluk kaçtı aralanan dudaklarından. "Bir söz geliyor aklıma," dediğinde başparmağım yanağının üzerinde hareket etti. Konuşmaya devam etmesi, rahat olması için cesaret vermek istedim. "Hem çekip gitmek isteyip hem de gitmek istememek berbat bir şey."

Öyle iyi anlıyordum ki onu.

Göğsümde yaslı olan elini kaldırdığında kaşlarım çatıldı. Bedenim bundan mahrum kalmanın acısıyla itiraz etti. O el yanağıma dokunduğunda kendini ona bırakma sırası bendeymiş gibi eline yasladım. "Doğru," diye fısıldayarak devam etti. "Gerçekten berbat hissettiriyor."

Sonra sustu. Susmasın istedim. "Ama," diyerek devam etmesini istediğimi belirttim.

"Ama," dediğinde nefesimi tuttum. "Gitmemeyi seçiyorum."

Rahatlama hissi öyle ani, öyle şiddetli vurdu ki bedenimin sarsıldığını hissettim. Kirli sakallı tenimde dolaşan tırnakların etkisiyle nefesim sakinleşti.

"Düşünmekten bıktım. Yazmaktan usandım, Ali Asaf. Saklamaktan, gözlerimi kaçırmaktan yoruldum. Ben artık bunları sadece sana, senin gözlerine bakarak söylemek istiyorum."

Bu cümlelerin verdiği hissin tarifi yoktu. Ne kelimelere dökebilirdim ben bu anı, ne de hissettirebilirdim. Aklımı yitirmeme sebep olan bu hislerle nasıl başa çıkacağım hakkında bir fikrim yoktu ama ondan uzak olmakla da başa çıkamıyordum ki ben.

Ona böyle sarılmak, dokunmak... Ellerim belinde, onun eli benim yanağımda... Bu andan, bu zamandan daha önemli, daha mükemmel bir an yaşamamıştım ben. Ve göğsüm bunun verdiği hazla çıldırıyordu.

Kısa bir an tereddüde düşsem de kendime geldim ve harekete geçtim. Göğsümde duran eli kayıp düştü ve ben de hemen elimle yakalayıp

sıkıca tuttum. Parmaklarımın arasındaki narin eli, tam benim için yaratılmıştı. Onu peşimden çekerek az önce oturduğumuz yere götürdüm ve sandalyeme oturmadan önce onun sandalyesini de yakınıma çektim. Şaşkınca ne olduğunu anlamaya çalışırken, bacaklarımın arasına yerleşene kadar onu kendime çektim.

Bedenimi ona doğru eğip, dibine kadar sokuldum. Bir elimde onun eli varken diğerini dizine koyup hafifçe okşadım.

"Söyleyeceksin," dedim. "Bundan sonra bana söyleyeceksin, tıpkı benim sana yapacağım gibi."

Sandalyesinde kayıp bana doğru yaklaştı. Elim bacağının üst kısmına kayıp orayı kavradı. Dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki bir santim hareket etsem dokunacaktım.

Köpek gibi istiyorsun...

"Sana içimdeki yaralardan söz etsem," dedi fısıldayarak. "Anlatsam bugüne kadar neler hissettiğimi sana, anlar mısın beni? Dokunur musun o yaralarıma, sarar mısın?"

Ölürdüm bile...

"Sararım," dedi söz verir gibi. "Allah, kitap aşkına yemin olsun sararım... ne istersen yaparım, Mahinev. Yeter ki," derken sesimdeki az önceki güven yok olmuş gibiydi. "Yeter ki sen inkâr etme bizi."

Gözlerimin önünde beni kendine çağıran dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kalbim bunca şeye ve etrafına ördüğü yaralarla kaplı duvarlara rağmen, yâr diye seni seçmiş kendine. Benim ne haddime artık bunu inkâr etmek."

Göğsümün içinde bir şeyler neşeyle taklalar attı. Çıldırıyordum. "Sen," dedim, "Çok başka bir şeysin."

Ellerini uzatıp yanaklarımı kavradığında aynı şekilde ona karşılık verdim. Yüzünü bana doğru eğdi ve nefesi tenime dokundu. Dudakları bana yaklaştıkça kendimi onda kaybetmek istiyordum.

Heyecandan titreyen elleri yüzümde gezindi. Alnım onunkine yaslanırken tenini hafifçe bana sürttü. Ellerimin onu keşfetmek istediği gibi o da benim yüzümde gezindi. Delilik haliydi sanki bu heyecan.

Dokunmak istiyordum...

Öpmek istiyordum...

Çıldırır gibi onda kaybolmak istiyordum ama hiçbirini yapmadım.

Kendimi zorlayarak konuştum. "Bırak," dediğimde yumuşak dudaklar benimkilere belli belirsiz dokundu. İçine çektiği şiddetli nefesi hissettim. "Yansın gönlüm sana."

Hızla, "Tamam," dedi. Bu yakınlık ikimizi de mahvedecekti ama uzak duramıyordum.

"Ali Asaf," dediğinde, "Şşşt," diyerek onu durdurdum. Ufacık temaslarla da olsa yetinmek istiyordum.

"Yapma," dedim ve usulca dudaklarımızın uçları birbirine tekrar değdi.

Ha siktir... Ölecektim...

"Neden?" dedi itiraz eder gibi. İsyan dolu çıkan sesiyle gülümsedim.

"Böyle olmayacak."

Dudaklarından, "Ama," diye bir itiraz cümlesi daha dökülecceğini bildiğimden araya girdim.

"Bırak tadını çıkarayım şimdi. Nefesinin tadını alayım, kokunun tadına varayım."

Yeniden, "Ama," dedi fakat burnumu sertçe burnuna dokundurup onu uyardım. "Sus," dediğimde dudaklarım belli belirsiz onunkilere dokundu.

Bu yakınlık beni mahvediyordu ama öyle güzel bir mahvoluş yaşıyordum ki kendimi kaybedecektim. Derin bir nefes alırken başımı eğip soluklarımı omzunda dinlendirdim.

"Hadi seni aşağı götürelim," dedim aniden.

"Ne?" dediğinde başımı kaldırdım ve hızla ayağa kalktım. Elimi tutması için ona doğru uzattım. Parmaklarını benimkilerin arasına bıraktı ve onu sararken yürümeye başladım. Karanlık merdivenlerden el ele inerken önünden yürüdüm. Sonunda kapısına geldiğimizde otomatik olarak çalışan ışık yandı. Aydınlanan ortamla birlikte onu kendime doğru çevirdim ve yüz yüze geldik.

Sessizce birbirimizi izledik. Bakışlarım yüzünün her santiminde gezindi. Başımı ona doğru eğdim. Dudaklarına dokunmak istesem de onu ilk defa öptüğüm anın böyle olmasını istemiyordum. Bu yüzden boynuna yakın bir yere dudaklarımı dokundurdum.

"İyi geceler," derken sesim fısıltı halinde çıktı.

"Sana da," dedi hemen. Onun bu heyecanlı tavırlarına bayıldım. Hızlı verdiği cevapla gülümsedim. Üzerine doğru biraz daha eğilince bedenlerimiz birbirine dokundu. Elimi arkasından uzatıp ve kapının dışında bıraktığı anahtarla kapıyı açtım.

Mahinev kapının açılma sesini duyunca irkildi. "Gir artık, hadi," dediğimde sesim isteksizdi ama yine de arkasında açtığım kapıyı işaret ettim. Çünkü biraz daha burada, kollarımın arasında durursa kendime hâkim olamayacaktım.

Geriye doğru isteksiz bir adım attı. Arkasını dönüp içeri girmesini beklerken aniden yeniden bana doğru dönünce afalladım. Hızlı birkaç adımda bana yaklaştı. Beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki kendini kollarımın arasına attığında onu zar zor tutmayı başardım. Aynı hızla kollarını boynuma doladığında, onu tutan ellerim belinde sıkılaştı ve kendime çekip kaldırdım. Boy farkından dolayı ayakları yerden kesildi.

Dudaklarını bana doğru yaklaştırdı ve boynuma doğru uzandı. Hafif bir nefes aldığını hissettiğimde burnu boynuma sürtündü.

Ha siktir. Beni kokluyordu.

Siki tuttun oğlum sen.

Lanet olası iç sesimden azar yiyecek havamda değildim. Az önce burnunun olduğu yere dudakları değdiğinde ellerimi belinde sıkılaştırdım. "İyi geceler," dedi tenime fısıldayarak. Çenemi o kadar sıkıyordum ki birazdan kilitlenip kalacaktı.

Bedenini kollarımın arasından kaydırdı ve ayaklarını yere bastı. Kollarımın arasından çıkmak isterken onu aniden tuttum ve yeniden kendime çektim. "Seni var ya..."

Bu halim onu eğlendirmiş gibi gülümsedi. Başımı eğdim ve dudaklarımı alnına dokundurdum. "Git artık," derken çenem hâlâ sımsıkı kapalıydı. Ona bir kez daha sarıldım ve sonra serbest bıraktım. Olduğu yerde kıpırdamadan durunca arkasındaki kapıyı işaret ettim. "Şimdi, Mahinev."

İçeri girince sanki nefes almayı yeniden hatırlamışım gibi ciğerlerime güçlü bir hava doldu. Adımlarım bilinçsizce hareket etti ve aşağı kata indim. Anahtarı cebimden çıkarıp kapıyı açıp sessizce içeri girdim. Mutfaktan bir bardak su almak için ilerledim ve suyu alırken gördüğüm tabaktan birkaç tane eriği de elime aldım.

Bahçeyi evden ayıran cam kapıların önüne geldiğimde bakışlarım denize odaklanmışken aklıma az önce olanlar geldi ve yüzümde bir gülümseme oluştu.

Dudaklarım kendi kendine aralandı.

"Böyle bir güzele," diye başladığım türkünün sözlerine içimden mırıldanarak devam ettim. *Şiire, gazele gönül verdim* kısmına geldiğimde sesim yeniden yükselmişti.

"Seni aşkından türkü söylerken de mi duyacaktım?" diyen sesle neredeyse boğulacaktım. Arkamı dönünce Selim'in sırıtan suratıyla karşı karşıya geldim.

"Lan," dedim ters ters. "Sen daha uyumadın mı?"

Yanıma doğru yaklaşırken gözlerinin altındaki kızarıklıkları fark ettim.

"Uyudum da uyandım," dedi beni geçiştirmek ister gibi. Uykudan yeni uyanmış gibi değildi ama yine de üzerine gitmedim.

"Eee," dedi konuşmamı ister gibi.

"Ne?"

"Ali Asaf kaç saattir yoktun, neredeydin?"

Suratımdaki saçma sırıtmaya engel olamadım. Selim de hemen fark etti.

"Ne bu neşe lan söylesene."

Omuzlarımı silktim. "Konuştuk," dedim sadece. Selim yine bir süre sessizce bekledi. "Ağzından kerpetenle mi laf alayım?"

"Sonra konuşuruz, saat geç oldu."

"Lan şerefsiz, dertlenince gel içini dök anlat, mutlu olunca ağzını açma."

Kısık sesli bir kahkaha attım. "Söz yarın anlatırım, yorgunum oğlum."

Selim odasına gittikten sonra kendimi geniş koltuğun üzerine atıp başımın altındaki yastığı dikleştirdim. Kolumu başımın altına koyup destek alırken denize doğru baktım.

"Böyle bir güzele," derken kendi kendime gülümsedim. "Gönül verdim."

* Ahmet Kaya - Şiire Gazele.

Ninova